

ΚΩΔΙΞ

ΤΗΣ

1278

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μ. ΦΑΛΤΑΤΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΣ

ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΟΝ

ΑΠΑΣΑΝ ΤΗΝ ΙΣΧΥΟΥΣΑΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΝ

ΣΥΝΤΑΧΘΕΙΣ

ΥΠΟ

ΠΑΙΔΑ ΔΙΑΚΟΝΟΥΣΑΟΥ

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ «ΝΟΜΙΚΗΣ»

1898

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μ. ΦΑΛΤΑΤΣ

Η
3

Κ Ω Δ Ι Ε
ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΣ

ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΩΝ
ΑΠΑΣΑΝ ΤΗΝ ΙΣΧΥΟΥΣΑΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΝ

ΣΥΝΤΑΧΘΕΙΣ
ΥΠΟ
ΠΑΙΔΑ ΔΙΑΚΟΝΟΥΛΟΥ

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ «ΝΟΜΙΚΗΣ»
1898

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μ. ΦΑΛΤΑΤΣΕ

ΚΗ
ΤΕ

~~~~~  
Ὁ παρὼν Κώδιξ τῆς Δημοτικῆς Νομοθεσίας περιλαμβάνει πάντα τὰ μέχρι τέλους Αὐγούστου 1898 ἰσχύοντα θεσμοθετήματα μετὰ τῆς σχετικῆς Νομολογίας κλπ.  
~~~~~


ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΔΗΜΩΝ¹

Νόμος 27 Δεορίου 1833 περὶ συστάσεως τῶν
Δήμων^{2 3}.

ΜΕΡΟΣ Α'.—Περὶ τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ τῆς
διαίρεσέως τῶν Δήμων.

1. Ὅλον τὸ Βασίλειον τῆς Ἑλλάδος θέλει διαί-
ρεθῇ εἰς Δήμους⁴, ἐκάστου δὲ Δήμου θέλει προσ-

1. Ἡ δημοτικὴ νομοθεσία ἐφηρμόσθη καὶ εἰς τὴν Ἑ-
πάνησον δυνάμει τοῦ κατωτ. νόμου ΡΚΕ' τοῦ 1865. Ἴδε
κατωτ. καὶ σχετικὰ ἄρθρ. τοῦ νόμου ΡΝ' τοῦ 1866. Εἰς
τὴν Θεσσαλίαν καὶ Ἡπειρον ἐφηρμόσθη ἡ δημοτ. νομοθ.
δυνάμει τοῦ κατωτ. νόμου ΠΜ' 1882.

2. ἘφΚ. 1834 παλ. σ. 13. ἀνατυπ. σελ. 3.—Δημο-
μοσιεύων τὸν περὶ Δήμων νόμον ἔκρινα καλὸν νὰ παραθέτω
ἐνιαχοῦ καὶ τὰς φράσεις τοῦ γερμανιστὶ δημοσιευθέντος κει-
μένου, διότι ὑπάρχουσιν εἰς πλεῖστα μέρη ἀσυμφωνίαι με-
ταξὺ τῶν δύο κειμένων. Βεβαίως ἐν διαφωνίᾳ τὸ ἐλληνικὸν
κείμενον ἔδει νὰ ᾖ ἐπικρατέστερον. Ἐπειδὴ ὁμως οἱ ἐπὶ
ἀντιβασιλείας ἐκδοθέντες νόμοι γερμανιστὶ τὸ πρῶτον συγ-
γραφόμενοι ὑπὸ τῶν βαυαρῶν μετεφράζοντο κατόπιν ἐλλη-
νιστὶ, καὶ οὕτω τὰ δύο κείμενα συνεδημοσιεύοντο, ὀφείλο-
μεν ἐπὶ ἀσυμφωνίας τῶν κειμένων νὰ θεωρῶμεν, ὅτι τὸ μὲν
γερμανικὸν κείμενον εἶνε τὸ ἀποδίδον ἀκριβῶς τὴν ἐννοιαν
τοῦ νομοθέτου, ἐνῶ τὸ ἐλληνικὸν τυγχάνει ἀνακριβῆς διατύ-
πωσις. Ἡ αὐτὴ ἀρχή, λίαν ὀρθῶς, τηρεῖται καὶ ὡς πρὸς
τὸν Ἰόνιον Κώδικα, οὗτινος τὸ ἰταλικὸν κείμενον, ὡς τὸ
ἀρχικόν, ὑπερισχύει ἐν ἀσυμφωνίᾳ τῆς ἐλληνικῆς μεταφρά-
σεως, τῆς βραδύτερον γενεμένης.—Κύριος συντάκτης τοῦ
προκειμένου νόμου εἶνε ὁ γερμανὸς "Αβελ.

3. Ἐν τῷ γερμαν. κειμένῳ ἀπαντᾷ ἀπλῶς Gemeinde-
-Gesetz=Δημοτικὸς νόμος.

4. Ἴδε κατωτ. ἀπόσπασμα τῶν ὁδηγιῶν τῆς 15[27
'Απριλ. 1834 περὶ σχηματισμοῦ τῶν Δήμων.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μ. ΦΑΛΤΑΤΣΕ

διορισθῇ ἡ περιοχὴ. — Ἐκτεταμένα δάση, ἔλη καὶ ἄλλοι ἀκαλλιέργητοι καὶ ὀλίγους κατοίκους ἔχοντες τόποι ¹ θέλουν διαιρεθῇ εἰς ἰδίας περιοχάς.

2. Τὰ ὅρια τῶν Δήμων καὶ περιοχῶν θέλουν τεθῇ, λαμβανομένης ἐπιμελῶς ὑπ' ὄψιν τῆς φυσικῆς τοποθεσίας, καί, ὅπου εἶναι δυνατόν, κατὰ τὰ ὑπάρχοντα μόνιμα σήματα, δηλαδὴ τὰς ῥάχεις τῶν βουνῶν, τὰς φάραγγας, τὰ νερὰ καὶ τὰ τοιαῦτα. — Τὰ ὅρια θέλουν σημειωθῇ δι' ὁροθετικῶν λίθων ².

3. Ἐκαστος ὑπῆκοος τοῦ Κράτους πρέπει ³ νὰ ᾔναι αὐτὸς καὶ ἡ οἰκογένειά του μέλος Δήμου τινός. ⁴—Οἱ κατοικοῦντες τὰς εἰς τὸ ἄρθρον 1, β' διαλαμβανομένας ἰδίας περιοχὰς ὑπάρχοντες εἰς τὸν πλησιέστερον Δῆμον καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸ διοικητικὸν καὶ τὴν αὐτοχθονίαν, ἐωσότου, αὐξανομένου τοῦ ἀριθμοῦ των, ἀπαρτίσωσιν ἴδιον Δῆμον. Νομολ.

4. Πᾶν χωρίον ἔχον τοῦλάχιστον 300 κατοίκους ⁵ δύναται νὰ σχηματίσῃ ἴδιον Δῆμον μὲ ἰδίαν Δημοτικὴν Ἀρχήν. — Μικρότερα χωρία, σποράδην κείμενα οἰκίαι, μύλοι καὶ ἄλλαι οἰκοδομαί, πρέπει νὰ ἐνωθοῦν εἰς Δῆμον ἢ μετ' ἄλλήλων, ἢ μὲ πλησίον τι κείμενον μεγαλύτερον χωρίον, ἢ, κατὰ τὴν εἰς τὸ ἄρθρον 3, β', διαλαμβανομένην περίπτωσιν, νὰ προσηλωθοῦν πρὸς τὸ παρὸν εἰς τὸν πλησιέστερον

1. Und andere unbewohnte oder wenig bevoelkerte Strecken Landes = καὶ ἄλλαι ἀκατοίκητοι ἢ ὀλίγον κατοικημένοι ἐκτάσεις χώρας.

2. Ἴδε κατωτ. Ὅδε γίγας περὶ ὁροθεσίας τῶν Δήμων. 25 Δεβρίου 1838.

3. muss=ὀφείλει.

4. Ἴδε καὶ τὸ ἄρθ. 9 καὶ τὴν ἐγκύκλ. ἄρθ. 39 τοῦ 1851.

5. Seelen=ψυχάς. (Λοιπὸν ὅχι δημότας).

Δῆμον. Κατὰ τοῦτο δὲ θέλουν ληφθῇ μετ' ἐπιστασίας ὕπ' ὅψιν αἱ ὑπαρχούσαι σχέσεις καὶ συγκοινωνίαι. — Τὸ αὐτὸ θέλει γενῆ καὶ ὡς πρὸς τὰ μοναστήρια.

5. Ὁ σχηματισμὸς Δήμων ἐχόντων ὀλιγωτέρους τῶν 300 κατοίκων ἐμπορεῖ νὰ γένη¹ κατ' ἐξαίρεσιν τότε μόνον, ὅταν ὡς ἐκ τῶν ὑπαρχουσῶν σχέσεων πηγάζωσιν ἰδιαιτέροι λόγοι πρὸς τοῦτο, καὶ ὅταν οὐδὲ ὁ διορισμὸς τῆς Δημοτικῆς Ἀρχῆς, οὐδὲ ἡ ἐκπλήρωσις τῶν δημοτικῶν σκοπῶν παρεμποδίζεται διὰ τοῦ τοιούτου σχηματισμοῦ. — Πρὸ πάντων δὲ θέλουν διδῆσθαι κατὰ τοῦτο αἱ δυναταὶ εὐκολίαι, ὅταν πρόκηται λόγος νὰ συνοικισθῶσι νέα χωρία δι' ἀποίκων².

6. Ἐνωθέντων πλειοτέρων χωρίων εἰς ἓνα Δῆμον, ἐπιφυλάττεται εἰς ἕκαστον αὐτῶν ἡ ἰδιοκτησία του, ἡ ἀπολαυσις τῆς περιουσίας, τὴν ὁποίαν ἤθελεν ἔχει τυχὸν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐνώσεως, καὶ ἡ ἰδιαιτέρα αὐτῆς διαχείρισις· ἡ δὲ περιουσία αὕτη δὲν δύναται νὰ συγχωνευθῇ, εἰμὴ ὅταν τὰ ἐνωθέντα χωρία συγκατατεθῶσιν ὁμοφώνως εἰς τοῦτο, καὶ ὅταν καὶ τὰ μὴ ἔχοντα δικαίωμα εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν ταύτην ἀγοράσωσι τὴν εἰς αὐτὴν μετοχὴν, κατὰ τὰ ἐκδοθησόμενα Διατάγματα. Νομολ.

7. Οἱ Δῆμοι διαιροῦνται κατὰ τὴν πληθύν τῶν κατοίκων εἰς τρεῖς τάξεις·

1. gestattet—ἐπιτραπῇ

2. Dieselbe soll insbesondere bei der Bildung neuer Ortschaften durch Colonisation, so viel nur immer moeglich, erleichtert werden—Ὁ αὐτὸς (δηλ. ὁ σχηματισμὸς δήμων) δεόν νὰ διευκολύνηται, καθόσον εἶνε δυνατόν, προπάντων κατὰ τὴν δημιουργίαν νέων χωρίων δι' ἐποικισμοῦ.

α' τάξις. Δήμοι μὲ δέκα τοῦλάχιστον χιλιάδας κατοίκων·

β' τάξις. Δήμοι μὲ δύο τοῦλάχιστον χιλιάδας κατοίκων·

γ' τάξις. Δήμοι μὲ ὀλιγωτέρας τῶν δύο χιλιάδων ¹.

8. Ὁ σχηματισμὸς καὶ ἡ διαίρεσις τῶν Δήμων διατάσσεται παρὰ τοῦ Βασιλέως· ἀλλὰ διὰ νὰ γένη εἰς τὸ μέλλον μεταβολὴ τοῦ ἁπαξ προσδιορισμένου διοργανισμοῦ αὐτῶν ², ἀπαιτεῖται προηγουμένως ἡ γνωμοδότησις ³ τοῦ ἀρμοδίου Δημοτικοῦ Συμβου-

1. Κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο ὁ πληθυσμὸς τῶν κατοίκων ὁρίζει τὴν τάξιν τοῦ δήμου. Ὅθεν μετὰ πᾶσαν μεταβολὴν πληθυσμοῦ (πιστοποιουμένην ἐπισήμως διὰ τῆς ἀπογραφῆς) ἐπέρχεται καὶ μεταβολὴ εἰς τὴν τάξιν τῶν δήμων. Ἀλλ' ἀρκεῖ τὸ γεγονὸς τῆς μεταβολῆς τοῦ πληθυσμοῦ, ἢ προαπαιτεῖται καὶ ἐπίσημος πράξις, οἷον Β.Δ., ἀνακηρύττουσα τὴν μεταβολὴν τῆς τάξεως δήμου τινός; Φρονῶ ὅτι, ἀφοῦ ὁ νόμος δὲν ἀπαιτεῖ ἄλλως, μόνη ἡ δημοσίευσις τῆς ἀπογραφῆς ἀρκεῖ νὰ κανονίξῃ ἐκάστοτε τὴν τάξιν τῶν δήμων. Ἀλλ' ἐν τῇ πράξει ἄλλως τηρεῖται, ἐκδιδομένου ἐκάστοτε Β.Δ. πιστοποιούντος τὴν μεταβολὴν τοῦ πληθυσμοῦ καὶ ὁρίζοντος κατ' αὐτὸν τὴν τάξιν τοῦ δήμου. Τοιαῦτα διατάγματα ἐξεδόθησαν ἱκανὰ μετὰ τὰς τελευταίας ἀπογραφὰς τοῦ 1889 (Ἐφ. Κ. 1890 σελ. 1271—1272) καὶ 1896 (Ἐφ.Κ. 1897 Α' σελ. 411—419). Ἐὰν διαρκούσης τῆς τετραετοῦς περιόδου τῶν δημοτ. ἀρχῶν μεταβληθῇ ἡ τάξις δήμου τινός, δὲν μεταβάλλεται ἀμέσως τὸ προσωπικὸν τῶν δημοτ. ἀρχῶν, ἀλλ' ἐξακολουθεῖ τοῦτο μέχρι λήξεως τῆς τετραετίας. Ἀπὸ δὲ τῶν νέων ἐκλογῶν ἐφαρμόζονται αἱ συνέπειαι τῆς μεταβολῆς τῆς τάξεως τοῦ δήμου.

2. Gemeindeformation = τοῦ σχηματισμοῦ τῶν δήμων.

3. Ἡ γνωμοδότησις τῶν Συμβουλίων εἶνε ὑποχρεωτική διὰ τὸ Ὑπουργεῖον, ἢ τοῦτο δύναται νὰ πράξῃ καὶ

λίου, καθὼς καὶ τοῦ Ἐπαρχιακοῦ καὶ τοῦ Νομαρχιακοῦ Συμβουλίου ^{1 2 3 4 5}.

ΜΕΡΟΣ Β'.—Περὶ τῶν δημοτῶν.

9. Ἡ ιδιότης καὶ τὰ δικαιώματα τοῦ δημοτοῦ αποκτῶνται.

α'. Διὰ τῆς γεννήσεως. Δι' αὐτῆς ὑπάγονται τὰ

ἐναντίον τῆς γνωμοδοτήσεως; Κατὰ τὴν ἐρμηνείαν ἡ γνωμοδοτήσις δὲν εἶνε ὑποχρεωτική· ὅθεν οὐδεμίαν διαπράττει παρανομίαν ὁ Ὑπουργὸς προβαίνων εἰς μετασχηματισμοὺς δήμων ἐναντίους πρὸς τὰς γνωμοδοτήσεις τῶν Συμβουλίων. Ἐν τῇ πράξει ὅμως οἱ Ὑπουργοὶ ἀποφεύγουσι συνήθως νὰ διαφωνήσωσι πρὸς τὰς γνωμοδοτήσεις, λόγῳ τῆς ἠθικῆς των εὐθύνης.

1. Jedes betheiligten gemeinderathes, des Bezirks etc.—Ἐκάστου ἐνδιαφερομένου δημοτικοῦ συμβουλίου τοῦ ἐπαρχιακοῦ συμβουλίου κλπ.

2. Ἴδε κατωτ. τροποποιήσιν καὶ συμπλήρῳσιν γενομένην διὰ τοῦ Ν. ΑῤῤΙΣ' 1891 περὶ τροποποιήσεως διατάξεων τοῦ ἀπὸ 27 Δεβρίου 1833 νόμου περὶ δήμων (ἄρθρ. 1).

3. Ὅταν διὰ τοῦ μετασχηματισμοῦ δήμων πρόκηται νὰ μεταβληθῶσι καὶ ἐπαρχιῶν ἢ νομῶν ὅρια, τότε ἀπαιτεῖται νόμος, κατὰ τὸ ἄρθ. 13 τοῦ νόμου τῆς 5 Δεκ. 1845 περὶ διοικητικῆς διαιρέσεως τοῦ κράτους.

4. Ἡ μετάθεσις τῆς ἐδρας δήμου ἀνέκαθεν ἐθεωρήθη καὶ αὕτη ὡς μετασχηματισμὸς τοῦ δήμου, διὸ καὶ ἀπηγγέθησαν αἱ διατυπώσεις τοῦ ἄρθρου 8. Ἴδε καὶ ἄρθ. 1 ἐδ. α' τοῦ ν. ΑῤῤΙΣ' 1891 ῥητῶς τοῦτο θεσπίζον. Ἴδε ὅμως καὶ ἐξαίρεσιν ἀναγνωρισθεῖσαν διὰ τῆς Ὑπουργ. διαταγῆς 19 Μαΐου 1847.

5. Ἀρχικῶς οἱ δῆμοι ἦσαν 700. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκ τῆς σμικρότητος αὐτῶν καθίστατο δυσχερὴς ἡ εὗρεσις ἱκανῶν δημοτικῶν ὑπαλλήλων, κατὰ τὸ 1840 γενομένης νέας διαιρέσεως συνεχωνεύθησαν οἱ δῆμοι εἰς 250. Νῦν ὁ ἀριθμὸς τῶν δήμων εἶνε 441.

μὲν γνήσια τέκνα εἰς τὸν Δῆμον τοῦ πατρός, τὰ δὲ νόθα εἰς τὸν τῆς μητρός·¹

β'. Διὰ τῆς κατατάξεως. Ὅταν ὁ Δῆμος, εἰς τὸν ὅποιον ὑπάγεται τις διὰ τῆς γεννήσεώς του, δὲν ἦναι γνωστός¹, ἢ ὅταν οἱ γονεῖς του ἦσαν ἀπάτριδες, τότε ἰσχύουν οἱ ἐφεξῆς ὀρίσμοι: "Ἐκθετα τέκνα (*enfants trouvés*) κατατάσσονται προσωρινῶς καὶ ἄχρι τῆς ἀνακαλύψεως τῶν γονέων των εἰς τὸν Δῆμον, ἐντὸς τῆς περιοχῆς τοῦ ὁποίου εὗρέθησαν ἢ ἀνετράφησαν, καί, ἀγνωστομένου τοῦ τόπου τῆς ἀνατροφῆς, εἰς τὸν Δῆμον, ὅπου ἐσχάτως ἀπηντήθησαν."² Ὅσοι Ἕλληνες ἐν διαστήματι τοῦ ὑπὲρ ἐλευθερίας ἀγῶνος, ἐγκατέλιπον τὰ ξένα μέρη ὅπου διέμενον, καὶ μετέβησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καθὼς καὶ ὅσοι φιλέλληνες, συμμεθεξάντες τοῦ ἀγῶνος, δὲν ἀπέκτησαν μέχρι τοῦδε δημοτικὸν δικαίωμα, θέλουσι καταταχθῆ εἰς ὑπάρχοντά τινα δῆμον, καὶ οἱ ἐνδεεῖς ἐξ αὐτῶν θέλουσι λάβει τὰ ἀναγκαῖα μέσα διὰ νὰ ἀποκτήσωσι πόρον ζωῆς.

γ'. Διὰ τῆς κατὰ τοὺς νόμους γενομένης νυμ-

1. Nicht auszumitteln ist=dὲν δύναται νὰ ἐξευρεθῇ.

2. So sollen Findlinge der Gemeinde, in deren Markung sie gefunden worden, Andere aber der Gemeinde wo sie erzogen wurden, und wenn der Erziehungsort unbekannt ist, der Gemeinde in welcher sie zuletzt angetroffen wurden vorsorglich und bis zur Ermittlung der Gemeinde der Aeltern zugewiesen werden—Τὰ μὲν ἔκθετα δέον νὰ κατατάσσονται εἰς τὸν δῆμον, ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ ὁποίου εὗρέθησαν, οἱ δὲ λοιποὶ εἰς τὸν δῆμον, ἐν ᾧ ἀνετράφησαν, καὶ ἂν ὁ τῆς ἀνατροφῆς τόπος εἴνε ἀγνωστός, εἰς τὸν δῆμον, ἐν ᾧ τελευταῖον ἀνευρέθησαν, προσωρινῶς καὶ μέχρι τῆς ἐξιχνιάσεως τοῦ δήμου τῶν γονέων.

φεύσεως ἐντὸς ἐνὸς Δήμου·

δ'. Διὰ τῆς κατὰ τὰς νομίμους διατάξεις γενομένης εἰς ἕνα Δήμον τελείας ἀποκαταστάσεως.¹

10. Τὸ ὁποῖον ἅπαξ ἀπήλαυσέ τις δημοτικὸν δικαίωμα διαρκεῖ ἕως τοῦ ἀπολαύσει νέον εἰς ἄλλον Δήμον, καὶ τότε χάνει ὁ τοιοῦτος τὸ ἀρχαιότερον δημοτικὸν δικαίωμα, ἐκτὸς μόνον ἐάν, ἐπιφυλαττόμενος αὐτό, ἀναφερθῇ ἐγγράφως πρὸς τὴν μέχρι τοῦδε Δημοτικὴν Ἀρχὴν τοῦ² καὶ λάβῃ τὴν συγκατάθεσίν της.³

11. Πᾶς δημότης ἔχει δικαίωμα νὰ ἀπαίτῃ παρὰ

1. Ἰδε κατωτ. Ἐγκ. ἀρ. 39 τῆς 29 Ἀπρ. 1851.

2. Δηλ. τὸν τε δήμαρχον καὶ τὸ δημοτικὸν συμβούλιον, καθὰ καὶ ἡ κατωτ. ἐγκύκλιος ἀρ. 39 τοῦ 1851 ἐξηγεῖ.

3. Ἡ ἔννοια τοῦ ἀρθ. 10 ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἀρθ. 9 εἶνε ἡ ἐξῆς. "Ὅταν τις εἶνε δημότης δήμου τινός, ἔξακολουθεῖ ὡν τοιοῦτος, ἕως οὗ δηλώσῃ τὴν ἐπιθυμίαν του νὰ γείνῃ δημότης ἐτέρου δήμου· ὅμως δὲν ἀρκεῖ ἡ ἐτήλωσις τῆς ἐπιθυμίας· ἀπαιτεῖται αὕτη νὰ στηρίζηται εἴτε εἰς νόμφρεσιν εἴτε εἰς ἀποκατάστασιν ἐν τῷ νέῳ δήμῳ. Ἐὰν δὲ ὁ ἕτερος τῶν λόγων τούτων ὑπάρχῃ, γίνεται δεκτὸς (ἂν βεβαίως στέργῃ εἰς τοῦτο ἡ νέα δημοτικὴ ἀρχή, καθόσον ἐκ τοῦ νόμου ὑποχρέωσιν νὰ δέχῃται πάντα αἰτοῦντα δὲν ἔχει) εἰς τὸν νέον δῆμον, ἐγγράφεται εἰς τὸ δημοτολόγιον τούτου, καὶ εἰδοποιεῖται ὁ δήμαρχος τοῦ δήμου τῆς τέως δημοτικότητος νὰ διαγράψῃ αὐτόν. Ἐὰν ὅμως ὁ δημότης θέλῃ νὰ διατηρήσῃ καὶ τὴν παλαιάν του δημοτικότητα, δύναται νὰ ἐπιτύχῃ τοῦτο, ἐὰν τὸ ζητήσῃ ἐγγράφως καὶ συγκατατεθῇ ἡ δημοτικὴ ἀρχή νὰ διατηρήσῃ αὐτόν, εἰ καὶ ἐγγραφέντα ἤδη εἰς ἕτερον δῆμον.

Ἐὰν γάρ μεταβάλῃ δημοτικότητα, τὰ ἀνήλικα αὐτῆς τέκνα συμπαρακολουθοῦσιν ἐν τούτῳ, ἢ διατηροῦσι τὴν τοῦ ἀποθανόντος πατρὸς δημοτικότητα; Τὸ ὕπουργεῖον ἔλυσεν τὸ ζήτημα καὶ κατὰ τὰς δύο γνώμας. Ὁρθότερα φαίνεται ἡμῖν ἡ πρώτη γνώμη.

τοῦ Δήμου. ¹

α'. Διαμονὴν καί, εἰς περίπτωσιν ἐνδείας καὶ ἀποδεδειγμένης ἀνικανότητος τοῦ ἐργάζεσθαι, ² τὴν ἀπαιτουμένην περίθαλψιν. ³ Νομολ.

β'. Ἰσὴν μετοχὴν τῆς ἐπικαρπίας καὶ τῆς ἀπολαύσεως τῆς δημοτικῆς περιουσίας, καθ' ὅσον δὲν διετάχθη ἄλλο τι δι' ἰδιαιτέρων νομίμων ὁρισμῶν ὡς πρὸς τὴν μετοχὴν ἐν γένει, ἢ ὡς πρὸς τὸ μέτρον αὐτῆς. ⁴

γ'. Μετοχὴν εἰς ὅλα τὰ δημοτικὰ καταστήματα⁵, ὅσα δὲν ἔχουν ἀποκλειστικόν τινα προσδιορισμόν.

12. Ἐκ τοῦ ἐναντίου ὀφείλει πᾶς δημότης νὰ συνεισφέρῃ ἀναλόγως ⁶ εἰς ὅλας τὰς κοινὰς ὑποχρεώσεις καὶ βάρη πρὸς ἐπιτυχίαν τῶν δημοτικῶν σκο-

1. Jedes Mitglied einer Gemeinde hat in derselben folgende Rechte anzusprechen = Ἐκαστον μέλος δήμου ἔχει ἐν τῷ ἰδίῳ τὴν ἀπαίτησιν τῶν ἀκολουθῶν δικαίων.

2. Erwerbs Unfaehigkeit=ἀνικανότητος πρὸς ἀπόκτησιν.

3. Ὅθεν οἱ ἐνδεεῖς δὲν πρέπει νὰ γίνωνται βάρος ἄλλου δήμου, ἐκτὸς ἐκείνου, οὗ εἶνε δημόται.

Οὐδεὶς βεβαίως δύναται τὸ δικαίωμα τοῦτο νὰ καταστήσῃ ἐνεργὸν δι' ἀγωγῆς κατὰ τοῦ δήμου. Ὁ νόμος κακῶς ἐκφράζεται. Ἡ ἐννοια εἶνε ὅτι ἕκαστος δῆμος ἡθικὸν μέλημα δέον νὰ ἔχῃ τὸ παρέχειν περίθαλψιν εἰς τοὺς ἀνικάνους. Περὶ ἐνοχικῆς ὑποχρεώσεως τῶν δῆμων καὶ ἐνοχικοῦ δικαίωματος τῶν ἀνικάνων βεβαίως δὲν πρόκειται.

4. Ἴδε κατωτ. τὴν ὑπ' ἀριθ. 34953 τῆς 14 Ὀκτ. 1897 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἑσωτερικῶν.

5. Gemeinde-Anstalten=δημοτικὰ ἰδρύματα, οἷον νοσοκομεῖα, σχολεῖα κλπ.

6. Τῶν σωματικῶν ἢ διανοητικῶν δυνάμεων, συνηθέστερον δὲ τῶν χρηματικῶν μέσων, νοητέον. Ἴδε ἀρθ. 3 τοῦ ἐν ἰσχύϊ Συντάγμ. «ἀναλόγως τῆς περιουσίας»

πῶν, καθ' ὅσον οἱ νόμοι δὲν ἐπιτρέπουσι κατὰ τοῦτο ἐξαίρεσιν.

Ἄρθρ. 13.¹

14. Πᾶς δημότης, ἔχων τὸ δικαίωμα τοῦ ψηφοφορεῖν, ὀφείλει ² νὰ παρευρίσκηται εἰς τὰς δημοτικὰς ἐκλογὰς καὶ νὰ ψηφοφορῇ κατ' αὐτάς· πᾶς δέ, ἔχων τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγεσθαι ³ εἰς δημοτικὰς Ἀρχάς, ὀφείλει νὰ δέχεται, ἐν ἑλλείψει νομίμων παραιτήσεως λόγων, τὴν δι' ἐκλογῆς ἐπιτραπεῖσαν εἰς αὐτὸν δημοτικὴν ὑπηρεσίαν ⁴, καὶ νὰ ἐκπληροῖ ⁵ αὐτὴν πιστῶς καὶ εὐσυνειδότης καθ' ὅλην αὐτῆς τὴν διάρκειαν.

ΜΕΡΟΣ Γ'.—Περὶ τῶν δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων τῶν Δήμων.

15. Πᾶς Δῆμος ἔχει τὸ δικαίωμα καὶ τὴν ὑποχρέωσιν, ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῆς Κυβερνήσεως·

α'. Νὰ ἐνεργῇ κατὰ τοὺς καθεστῶτας νόμους

1. Κατηργήθη διὰ τοῦ ἄρθ. 4 τοῦ ν. ΧΜΗ' 1877 περὶ ἐκλογῆς βουλευτῶν, καὶ τοῦ ἄρθ. 1 καὶ 3 τοῦ ν. ΗΓ' 1864 περὶ δημαρρεσιῶν.

2. Ἡ προκειμένη ὑποχρέωσις μὴ τυχούσα ποινικῆς κυρώσεως, μὴ ἐκθιαζομένη δηλ. ὑπὸ ποινῆς οἰασδήποτε μεταβάλλεται εἰς ἀπλὴν προαίρεσιν. Ἀλλ' ὁ ἀγαθὸς πολίτης ὀφείλει νὰ μὴ ἀπέχη τῶν ἐκλογῶν· διότι ἄλλως ἀφίνει τὸ στάδιον τῆς νίκης εἰς τὸν πονηρὸν καὶ ἀμαθῆ. Ἐτέρωθεν ἡ πολιτεία ὀφείλει νὰ μεριμνᾷ, ὥστε ἡ ψήφος τῶν πονηρῶν καὶ ἀμαθῶν νὰ μὴ βαρύνῃ ὅσον καὶ ἡ τῶν ἀγαθῶν πολιτῶν.

3. Die waelbarkeit=τὴν ἱκανότητα τοῦ ἐκλέγεσθαι.

4. Τὰ περὶ τούτων ὀρίζουσιν ἤδη οἱ ἰδιαιτεροὶ νόμοι περὶ δημαρρεσιῶν.

5. Verwalten=ν' ἀσχεῖ.

τὴν κατωτέραν ἐντὸς τῆς περιοχῆς τοῦ Δήμου τοπικὴν καὶ ἀγρονομικὴν Ἀστυνομίαν ¹.

β'. Νὰ διοικῇ ἀνεξαρτήτως τὰς ὑποθέσεις του καὶ νὰ διαχειρίζη τὴν δημοτικὴν περιουσίαν.

γ'. Νὰ διαχειρίζη κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὴν περιουσίαν τῶν ἀγαθοεργῶν καταστημάτων (fondations pieuses) ² καθ' ὅσον αὕτη εἰς συμμίκτους Δήμους δὲν ἀνήκει ἀποκλειστικῶς εἰς ἰδιαιτέραν θρησκείαν ³.

δ'. Νὰ ἐκλέγῃ τὰς Δημοτικὰς Ἀρχάς του ἐκ τῶν ἰδίων αὐτοῦ μελῶν.

Αἱ ὑπὸ στοιχ. α' ὑποχρεώσεις καὶ ἐξουσίαι ἐνεργοῦνται παρὰ τῶν Δήμων ἐν ὀνόματι καὶ κατὰ διαταγὴν ⁴ τῆς κυβερνητικῆς ἀρχῆς τοῦ Κράτους· τὰ δὲ ὑπὸ στοιχ. β', γ', δ', δικαιώματα, ἐν ὀνόματι τῶν ἰδίων αὐτοῦ δημοτικῶν ἀρχῶν. ⁵

16. Ὡς πρὸς τὴν δημοτικὴν περιουσίαν δύνανται οἱ δῆμοι νὰ ἐνεργοῦν ὅλα τὰ δικαιώματα, καὶ

1. Ἀλλὰ διὰ τοῦ ν. ΒΡΠΗ' 1893 περὶ μεταβολῆς τοῦ συστήματος τῆς ἀστυνομ. διοικήσεως, αἱ δημοτικαὶ ἀρχαὶ ἀπαλλάσσονται τῶν ἀστυνομ. καθηκόντων αὐτῶν. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθ. 32 τοῦ ἰδίου νόμου «Ὁ δήμαρχος δὲν δύναται νὰ ἐπεμβαίνει εἰς τὴν ἀστυνομ. ὑπηρεσίαν, ἀλλ' ὀφείλει νὰ ὑποβάλλῃ παρατηρήσεις περὶ πάσης ἐλλείψεως ἢ παρεκτροπῆς καὶ νὰ ἐπιζητῇ τὴν θεραπείαν παντὸς εὐλόγου παραπόνου δι' ἀναφορὰς πρὸς τὸν νομάρχην...» Ὡστε κατ' οὐσίαν τὸ ἐδάφ. α' τοῦ ἄρθ. 15 κατηργήθη.

2. In gleicher weise die Verwaltung... zu besorgen.=Καθ' ὅμοιον τρόπον νὰ φροντίζῃ περὶ διοικήσεως τῆς περιουσίας.

3. Religionsgesellschaft=θρησκευτικὴν κοινότητα.

4. Aus Auftrag=κατ' ἐντολήν. Ἀλλ' ἡ ἐντολὴ αὕτη ἀνεκλήθη διὰ τοῦ ν. ΒΡΠΗ' 1893.

5. In eigenem Namen=ἐν ἰδίῳ ὀνόματι.

νὰ ἐμβαίνουν εἰς ὅλα τὰ συναλλάγματα, ¹ ὅσα οἱ πολιτικοὶ νόμοι συγχωροῦσιν εἰς τοὺς ιδιώτας ἐν γένει, καὶ δὲν ἀπαγορεύουσι ρητῶς εἰς τοὺς Δήμους. — Τὰ δικικώματα τῶν ἀνηλίκων δὲν ἐφαρμόζονται εἰς τοὺς δήμους.

17. Ἀνατίθεται εἰς τοὺς δήμους ἡ ἀκριβὴς ἐκτέλεσις ὅλων τῶν ὑποχρεώσεων, ὅσαι πηγάζουσιν ἢ ἐκ τοῦ κοινωνικοῦ σκοποῦ των ἢ ἐκ νομίμων ἐιδικῶν λόγων. — Ἡ προστώσα πολιτικὴ ἀρχή, ἐὰν ᾔθελε παρατηρήσει ἀμέλειαν κατὰ τοῦτο ἀπὸ μέρους των, ὀφείλει νὰ τοὺς παραινῇ ² ἐξ ἐπαγγέλματος νὰ ἐκπληρῶσι τὰ καθήκοντά των.

18. Ὡς τοιαῦται ὑποχρεώσεις τῶν δῆμων κατὰ τὸ ἄρθρον 17 θεωροῦνται πρὸ πάντων.

α'. Ἡ ἀναγκαία δαπάνη πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς τοπικῆς καὶ ἀγρονομικῆς Ἀστυνομίας καὶ πρὸς σύ-

1. Und alle Verbindlichkeiten eingehen=καὶ νὰ ἀναδέχωνται πάσας τὰς ὑποχρεώσεις.

2. Anzuhalten = νὰ ἐξαναγκάζη. Ὁ ἐξαναγκασμὸς δὲ γίνεται δι' ἐπιπλήξεως διὰ προστίμου δὲ ἢ ἄλλης ποινῆς τότε μόνον, ὅταν εἰδικὴ νόμου διάταξις ἐπιτρέπη τοῦτο (ὡς ἐπὶ τῶν φορολογικῶν νόμων), καθόσον γενικὴ διάταξις περὶ δικαιώματος ἐπιβολῆς προστίμου εἰς τοὺς δημάρχους δὲν ὑπάρχει, ὡς ὑπάρχει τοιαύτη διὰ τοὺς ὑπαλλήλους δυνάμει ρητῶν διατάξεων τῶν σχετικῶν νόμων. ("Ἴδε κατωτ. ἐγκυκλ. ἀριθ. 9651 τῆς 15 Ἰουν. 1893). Ἀλλ' ἴδε Φιλήμονα (ὁ δῆμαρχος σελ. 149 ἐπ.) ὑποστηρίζοντα, ὅτι ἄνευ εἰδικῆς διατάξεως νόμου οὐδὲ ἐπίπληξις δύναται νὰ ἐπιβληθῇ κατὰ δημάρχου. Ἡ γνώμη αὕτη θεωρητικῶς ἴσως εἶνε ὀρθή, ἀλλ' ἐν τῇ πράξει δυστυχῶς εἶνε ἀχρηστὸς, ἔτι δὲ καὶ ἐπιζημία, ὡς πιστεύω θὰ ὁμολογήσωσι πάντες οἱ κεκτημένοι πείρᾳ τινι τῆς διοικήσεως. Διὸ εὐχῆς ἔργον, νομίζω, εἶνε νὰ δοθῇ διὰ νόμου γενικῶς τὸ δικαίωμα εἰς τὰς διοικητικὰς ἀρχὰς νὰ ἐπιβάλλωσι πειθαρχικὰς ποινὰς κατὰ τῶν

στασιν καὶ διατήρησιν τῶν ἀπαιτουμένων ¹ ἀστυνομικῶν καταστημάτων.

β'. Ἡ ἀπόδοσις ² τῶν ἐπιβαλλομένων εἰς τὴν δημοτικὴν περιουσίαν φόρων καὶ παντὸς ἄλλου δημοσίου βάρους.

γ'. Ἡ μισθοδοσία τῶν διὰ τὴν δημοτικὴν ὑπηρεσίαν ἀναγκαίων ³ ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν, ⁴ ἡ ἀντιμισθία τοῦ δημάρχου διὰ τὰς ὁποίας ὑποφέρει εἰς τὸ διάστημα τῆς ὑπηρεσίας του ἐκ τῆς παραμελήσεως τῶν ἰδιωτικῶν ὑποθέσεων του ζημίας καὶ ἐξοδα ⁵.

δ'. Ἡ σύστασις καὶ διατήρησις τῶν προκαταρκτικῶν σχολείων ⁶.

ε'. Ἡ οἰκοδόμησις ἢ ἐνοικίσεις καὶ ἡ διατήρησις τῶν ἀναγκαίων δημοτικῶν καταστημάτων.

δημοτ. ἀρχῶν ὡς ὄντων καὶ αὐτῶν ὀργάνων διοικητικῶν, ἐνεχομένων ὑπευθύνως εἰς ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων, λαμβανομένων, ἐννοεῖται, μέτρων τοιούτων, ὥστε νὰ μὴ ᾖ δυνατὴ ἡ κατάχρησις τοῦ δικαιώματος τούτου.

1. Unentbehrlichen=ἀπαραιτήτων. Ἀλλ' ὡς πρὸς τὰς ἀστυνομικὰς δαπάνας ἴδε τὰς σχετικὰς διατάξεις ἐν τῷ τσῦγεί. Ἀστυνομικῆς νομοθεσίας.

2. Die Entrichtung=ἡ καταβολή.

3. Unentbehrlichen=ἀπαραιτήτων.

4. Κατὰ τὴν κατωτ. γνωμοδότησιν ὑπ' ἀρ. 101 τῆς 24 Μαρτίου 1898 τοῦ Νομ. Συμβουλίου δημοτικοὶ ἐπάλληλοι εἶνε κυρίως μὲν πάντες οἱ ἐκ τοῦ δημοτ. ταμείου μισθοδοτούμενοι· ἐπιεικῶς δὲ καὶ οἱ ἐπάλληλοι τῶν φιλανθρωπικῶν καταστημάτων τῶν εἰς τὸν δῆμον ὑπαγομένων.

5. Ἴδε κατωτ. Β. Δ. 29 Ἰουλ. 1837 περὶ κανονισμοῦ τῆς ἀντιμισθίας τῶν δημάρχων.

6. Elementarschulen=τῶν σχολείων τῆς στοιχειώδους ἐκπαίδευσως. Τὰ περὶ τούτου ἐκανόνισεν ὁ νόμος ΒΤΜΘ 1895 περὶ τῆς στοιχειώδους ἐκπαίδευσως ἐν ἄρθ. 543 καὶ ἐπ. ἅτινα ἴδε κατωτ.

δ'. Ἡ σύστασις καὶ διατήρησις τῶν δημοτικῶν ὁδῶν καὶ γεφυρῶν, τῶν ἀναγκαίων ὑδραγωγείων καὶ φρεάτων.

ζ'. Ἡ τοποθέτησις καὶ διατήρησις τῶν ὁροθετικῶν σημείων τῶν ἀγρῶν τοῦ Δήμου.

η'. Ἡ σύστασις καὶ διατήρησις τῶν κατὰ τὰς ὁχθας καὶ τὰ νερά ὑδραυλικῶν ἔργων, καθόσον ἡ περὶ τούτων φροντίς ἐνχπόκειται εἰς τὸν Δήμον.

θ'. Ἡ δαπάνη διὰ τὰς δημοτικὰς ἐκλογάς.¹

ι'. Ἡ συμπλήρωσις τῶν ἀναγκαίων ἐξόδων δι' ἐκείνα τὰ κατὰ τόπον ἀγαθοεργὰ καταστήματα, τῶν ὁποίων ἡ δαπάνη, ἐν ἐλλείψει ιδίας περιουσίας ἢ ἐξαντληθέντων βαθμηδὸν τῶν κεφαλαίων των, πίπτει εἰς βάρος τοῦ Δήμου.

ια'. Ὅλαι αἱ συνδρομαὶ ², ὅσαι πηγάζουσιν ἀπὸ νομίμων μεταξὺ τῶν ιδιωτῶν σχέσεις.

ΜΕΡΟΣ Δ'.—Περὶ τῶν πόρων ³ τῶν Δήμων πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν δημοτικῶν ὑποχρεώσεων.

19. Πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ὑποχρεώσεων, ὅσαι

1. Ἀλλὰ κατὰ τὸ ἀρθ. 1 τοῦ ν. ΨΝΕ' 13 Δεβρίου 1878 περὶ μεταρρυθμίσεως διατάξεων τῶν περὶ ἐκλογῆς βουλευτῶν νόμων, πάσας τὰς ἐκλογικὰς δαπάνας καταβάλλει τὸ δημόσιον, αἱ δὲ δήμοι δαπανῶσι μόνον διὰ τὴν φύλαξιν, ἐπισκευὴν (οὐχὶ καὶ ἀναπλήρωσιν τῶν ἐλλειπόντων) καὶ μεταφοράν τῶν ἐκλογικῶν εἰδῶν διὰ τὴν δαπάνην δὲ ταύτην ἀποζημιοῦνται λαμβάνοντες τὸ ἀντίτιμον τῶν ἐκλογικῶν εἰδῶν (ἴδε ν. ΑΣΝΣ' 26 Ἰουλ. 1885 περὶ φυλάξεως ἐκλογικῶν εἰδῶν).

2. Leistungen=καταβολαί. Εὐκρινεστέρα διατύπωσις τοῦ ἀρθρου εἶνε: Πᾶσαι αἱ καταβολαί, ὅσαι ἐπιβάλλονται τῷ δήμῳ ἐκ δικαιοπραξιῶν πρὸς ἰδιώτας, ἐκ δικαστικῶν ἀποφάσεων ἢ ἄλλων νομίμων λόγων. Ἴδε κατωτ. καὶ ν. ΡΠΘ' 1852 περὶ ἐξοφλήσεως χρεῶν τῶν δήμων.

3. Von den Mitteln=περὶ τῶν μέσων.

πηγάζουν ἐκ τοῦ κοινωνικοῦ σκοποῦ, ἢ ἐξ ἰδιαιτέρων νομίμων αἰτιῶν, πορίζονται οἱ Δῆμοι τὰ μέσα ἐκ τῶν προσόδων τῆς δημοτικῆς περιουσίας, τῶν δι' ἀστυνομικὰς παραβάσεις προστίμων ¹, τῶν ἐμμέσων δημοτικῶν φόρων, τῶν ἀμέσων ἐράνων, καὶ τῶν ἀμισθί γινομένων δημοτικῶν ἐργασιῶν.

ΚΕΦΑΛ. Α'. — Περὶ τῆς δημοτικῆς περιουσίας.²

20. Ὅλη ἡ δημοτικὴ περιουσία, μηδενὸς αὐτῆς μέρους ἐξαιρουμένου, εἶναι ἰδιοκτησία τῆς ὁλομελείας τῶν δημοτῶν. — Εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν ὑπάγεται καὶ ἡ περιουσία τῶν κατὰ τόπον ἀγαθοεργῶν καταστημάτων, καθ' ὅσον αὕτη εἰς συμμίκτους³ δήμους δὲν ἀνήκει ἀποκλειστικῶς εἰς ἰδιαιτέραν θρησκείαν.⁴

1. Ἀλλὰ κατὰ τὸ ἄρθ. 37 τοῦ ἀστυνομικοῦ νόμου ΒΡΠΗ' 1893 «τὰ ἐπιβαλλόμενα ὑπὸ τῶν Πταισματοδικείων πρόστιμα εἰσάγονται εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον». Ὡστε ὁ πόρος οὗτος κατηργήθη. Ἐτέρωθεν ὁμως διὰ τοῦ αὐτοῦ ν. ΒΡΠΗ' (ἄρθ. 37) ἀπηλλάγησαν οἱ δῆμοι τῆς πληρωμῆς τοῦ ἐνοικίου τῶν καταστημάτων τῶν Εἰρηνοδικείων καὶ Πταισματοδικείων.

2. Ὁ τίτλος οὗτος θὰ ἦν συμφωνότερος πρὸς τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ ἐὰν προσετίθετο : «καὶ περὶ προστίμων».

3. Σύμμικτοι δῆμοι εἶνε ἐκεῖνοι, ἐν οἷς ὑπάρχουσιν ὁμαῶδες κατοίκων διαφοροῦ θρησκειύματος, ὡς ἐν Σύρῳ, Τήνῳ, Λαρίσῃ κλπ.

4. *eligionstheil* = θρησκευτικὴν κοινότητα. Ἠγέρθη πρό τινος τὸ ἐξῆς ζήτημα. Ἐν Σύρῳ ἱερεὺς καθολικὸς ἀποθανὼν κατέλιπε κληροδότημα ὑπὲρ τῶν πτωχῶν τοῦ δήμου Σύρον· ἐκτελεστάς δὲ τῆς διαθήκης ὥρισε τὸν ἐχάστοτε λατῖνον ἀρχιεπίσκοπον καὶ δύο λατίνους ἱερεῖς ἐν Σύρῳ. Ἠμφισβητήθη λοιπόν. ἂν τὸ κληροδότημα ἀνήκει εἰς τὸν δῆμον, ἢ εἰς τὴν κοινότητα τῶν καθολικῶν. Ἡ

21. Ὅλη ἡ πρὸς ἄμεσον ἐπιτυχίαν τῶν δημο-
τικῶν σκοπῶν διωρισμένη καὶ ἀπαραίτητος δι' αὐτὴν
περιουσία τοῦ δήμου εἶνε ἀναπαλλοτρίωτος. ¹

Ἡ λοιπὴ περιουσία τοῦ δήμου εἴμφορῃ, ἢ
α'. Νὰ ἐκποιηθῇ.

1. Πρὸς ἐκπλήρωσιν δημοτικῶν ὑποχρεώσεων
εἰς ἀναπόφεικτον ἀνάγκην.

2. Πρὸς προφανῇ τοῦ δήμου ὠφέλειαν ἀπὸ οἰ-
κονομικῶν ² λόγους, φυλαττομένων τῶν νομίμων
τύπων ³. ἢ

διαφορὰ εἶνε, ὅτι ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει ἡ δημοτ. ἀρχὴ
δύναται νὰ ἐπεμβαίνει εἰς τὴν ἀκριβῆ διαχείρισιν τοῦ κλη-
ροδοτήματος, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ μόνῃ ἡ καθολικὴ ἱερατικὴ
ἀρχὴ θέλει διαχειρίζεσθαι ἀνεξέλεγκτως τὸ κληροδότημα
δυναμει τοῦ πωτοκόλλου τῆς 3 Φεβρ. 1830 περὶ τῶν ἐν
Ἑλλάδι καθολικῶν, ὁρίζοντος ἐν ἐδαφ. γ' «νὰ διατηρη-
θῶσιν ἀνέπαφα τὰ καθήκοντα, δίκαια καὶ προνόμια τῶν ἀρ-
χιερέων, τὰ ὅποια οὗτοι ἀπελάμβανον ἐπὶ τῆς προστασίας
τῶν βασιλείων τῆς Γαλλίας. . .»

Τὸ ζήτημα προσωρινῶς καὶ ἐπιπολαιῶς ἐλύθη ὑπὲρ τῆς
τελευταίας γνώμης· ἀλλὰ τὸ νομ. συμβούλιον, εἰς ὃ παρε-
πέμφθη, ἀπεφάνθη ἀντιθέτως. Ἄλλως θὰ εἶγε βεβαίως ἐὰν
τὸ κληροδότημα κατελείπετο ὑπὲρ τῶν καθολικῶν πτωχῶν
τοῦ δήμου, διότι τότε ὑπάρχει περίπτωσις τῆς ἐφαρμογῆς
τοῦ ἄρθ. 20 τοῦ Δημ. νόμου, ὡς ἀνήκοντος τοῦ κληροδοτ.
ἀποκλειστικῶς εἰς ἰδιαιτέραν θρησκευτικὴν κοινότητα.

1. Ἐν Γαλλίᾳ ὑπάρχουσιν ἐνταῦθα τὰς ἐκκλησίας, τὰ
κοιμητήρια, τὰ πρεσβυτερεῖα, τὰ δημαρχεῖα, τὰ πρὸς τὴν
δημοτικὴν ἢ ἄλλην ἀνωτέραν ἐκπαίδευσιν ἀναγκαιοῦντα
καταστήματα, τοὺς στρατώνας, τὰς ὁδοὺς, πλατείας, λεω-
φόρους, περιπάτους, τὰ φιλανθρ. καταστήματα καὶ πάντα
τὰ τούτοις ἀνήκοντα.— Ἐννοεῖται ὅτι τὸ ἀναπαλλοτρίωτον
δημοτ. τιнос κτήματος αἶρεται, εὐθὺς ὡς παύση καὶ ὁ προο-
ρισμὸς τοῦ κτήματος διὰ τὸν δημοτικὸν σκοπὸν.

2. Administrativen = διοικητικούς (τῆς περιουσίας).

3. Τὸ φυλαττομένων τῶν νομίμων τύπων ἐν τῷ γεσμ.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘ.

β'. Νὰ διαμοιρασθῇ πρὸς ἐπαύξησιν ¹ τῆς καλλιεργείας κατὰ τοὺς ἐπὶ τούτῳ νόμους. Νομολ.

22. Τὸ εἰσόδημα τῆς ὅλης δημοτικῆς περιουσίας προσδιορίζεται διὰ τὰς ἀφεύκτους καὶ ἐπωφελεῖς τῶν δήμων ἀνάγκας.

23. Ὅσα μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν ὅλων τῶν δημοτικῶν ἀναγκῶν περισσεύσουν ἐκ τοῦ εἰσοδήματος τῆς δημοτικῆς περιουσίας, ἢ καταθέτονται ὡς κεφάλαια, ἢ χρησιμεύουν πρὸς σύστασιν νέων ὠφελίμων δημοτικῶν καταστημάτων· δὲν ἐπιτρέπεται δὲ τὸ νὰ διανέμονται μεταξὺ τῶν μελῶν τοῦ δήμου.

24. Ὅσον μέρος τῆς δημοτικῆς περιουσίας εἶναι προσδιωρισμένον διὰ νὰ δίδεται εἰς τοὺς δημότας πρὸς ἐπικαρπίαν, ² ἀφαιρεῖται ἀπ' αὐτοῦς, ὅταν θεωρηθῇ ἀναγκαῖον διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ δήμου (ἄρθ. 17 καὶ 18). Εἰς τοιαύτην περίπτωσιν ἡ δαπάνη, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἐπαρκοῦν τὰ εἰσοδήματα τῆς λοιπῆς δημοτικῆς περιουσίας, ἐπιβάλλεται ἀναλόγως εἰς τοὺς ἔχοντας τὴν ἐπικαρπίαν δημότας, ἂν δὲν προκρίνωσι νὰ παραιτήσωσι διόλου τὴν ἐπικαρπίαν ταύτην.

25. Ἐκαστος δῆμος λαμβάνει διὰ τὰς δημοτικὰς ἀνάγκας τὰ πρόστιμα, ὅσα ἐπιβάλλονται παρὰ τῶν ἀρμοδίων δικαστικῶν ἀρχῶν διὰ τὰς ἐντὸς τῆς περιφερείας τῶν δήμων γενομένας παραβάσεις τῶν ὅρων τῆς τοπικῆς καὶ ἀγρονομικῆς ἀστυνομίας. ³

κειμένῳ ἐτέθη μόνον εἰς τὴν δευτέραν περίπτωσιν, ὅπερ ἡδύνατο νὰ θεωρηθῇ ἔλλειψις. Ἰδε ἄρθ. 50 ἐδάφ. 4 καὶ ἄρθ. 119 ἐδάφ. 3

1. Zur Befoerderung=πρὸς ἐνίσχυσιν.

2. Οἶον τὰ δημοτ. δάση, αἱ δημοτ. βοσκαὶ κλπ.

3. Τὸ ἄρθρον τοῦτο δὲν ἔχει τινὰ ἰσχὺν μετὰ τὸν ν.

26. Ἄν τὸ εἰσόδημα τῆς ὀλικῆς τοῦ δήμου παρουσίας καὶ τὰ διαληφθέντα πρόστιμα δὲν ἀρκῶσι πρὸς ἐξοικονόμησιν τῶν δημοτικῶν ἀναγκῶν, καὶ ὁ σκοπὸς δὲν δύναται νὰ κατορθωθῇ οὐδὲ διὰ κοινῆς ἐργασίας (προσωπικῶν δουλειῶν, servitudes personnelles) τὸ ἐλλεῖπον συμπληρόνεται ἢ δι' ἐμμέσων φόρων, ἢ δι' ἀμέσων ἐράνων τῶν δημοτῶν.

ΚΕΦΑΛ. Β'.—Περὶ τῶν ἐμμέσων δημοτ. φόρων.¹

27. Διὰ νὰ ἐπιβληθοῦν ἔμμεσοι δημοτικοὶ φόροι, ἀπαιτεῖται·

α'. Νὰ ἀποδειχθῇ, ὅτι τὰ τακτικά τῶν δήμων εἰσοδήματα δὲν ἐξαρκοῦσι διὰ τὰς κατεπειγούσας² καὶ ἐπωφελεῖς δημοτικὰς ἀνάγκας·

β'. Νὰ γενῇ ἐκλογή ἐκείνων τῶν φόρων, τῶν ὁποίων ἡ ἐπίθεσις εἶνε ὀλιγώτερον ἐνοχλητική.

γ'. Νὰ τεθῇ προθεσμία τὸ πολὺ 15 ἐτῶν, μετὰ παρέλευσιν τῆς ὁποίας ὁ ἑκτακτος φόρος νὰ παύῃ, ἂν δὲν ἀνανεωθῇ ἐν τοσούτῳ.—Ὡς ἔμμεσοι δημοτικοὶ φόροι θεωροῦνται οἱ ἀπὸ ἀντικείμενα καταναλώσεως δασμοί, τὰ ἐκ τῆς ἐκδόσεως ἐπισήμων ἐγγράφων δικαίωματα,³ τὰ διὰ τὰς γεφύρας καὶ τοὺς

ВРПН ' 1893 περὶ μεταβολῆς τοῦ συστήματος τῆς ἀστυνομίας (ἄρθ. 37), καθὰ εἴπομεν καὶ ἐν σελ. 16 σημ. 1.

1. Ὡς πρὸς τοὺς ἐμμέσους δημοτ. φόρους ἴδε κατωτ. τὸ εἰδικὸν κεφάλαιον. Σημειωτέον ὅτι οἱ κατὰ τὸ ἄρθ. 27 φόροι ἐπιβάλλονται ὅχι μόνον εἰς τὰ μέλη τοῦ δήμου, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς ξένους, ὡς καταναλωτάς.

2. Nothwendigen=ἀναγκαῖας.

3. Α. γ. διαβατηρίων, πιστοποιητικῶν ἰθαγενείας, πενίας, ἀδειῶν οἰκοδομῆς κλπ. Ἐνταῦθα τακτέα καὶ τὰ ἐκ τελῶν χαρτοσήμου ποσοστὰ ὑπὲρ τῶν δήμων, δυνάμει τοῦ ἄρθ. 11 ἐδ. 7 τοῦ ν. ΑΧΚΕ ' 1887 περὶ τελῶν χαρτοσήμου.

λιθοστρώτους δρόμους διόδια,¹ οἱ ἐκ τῶν πανηγύρεων καὶ τῶν κατ' αὐτάς παραπηγμάτων (baraques) πόροι,² τὰ ἐκ τῶν στατήρων,³ τῶν ἀποθηκῶν,⁴ τῶν μακελλείων καὶ κρεωπωλείων δικαιώματα.⁵

ΚΕΦΑΛ. Γ'.—Περὶ τῶν ἀμέσων δημοτικῶν ἐράνων⁶

28. Ἄν, πρὸς ἀπάντησιν ἀναγκαίων καὶ ἐπωφελῶν τοῦ δήμου ἐξόδων, δὲν ἐξαρκέσουν οὔτε τὰ ἐκ τῆς δημοτικῆς περιουσίας εἰσοδήματα, οὔτε τὰ πρόστιμα, οὔτε οἱ ἔμμεσοι φόροι, δύνανται νὰ ἐπιβληθῶν καὶ ἄμεσοι ἔρανοι.⁷

29. Ὅλοι οἱ δημόται⁸ καὶ ὅλα τὰ ἐντὸς τῆς περιογῆς τοῦ δήμου εἰς φόρον ὑποκείμενα πράγματα⁹ καθυποβάλλονται εἰς τὴν ἀναλογίαν τῶν δημοτικῶν ἐράνων. — Ἡ συνεισφορά αὕτη κανονίζεται

1. Διόδια ἐπὶ δημοτικῶν ὁδῶν, εἰ καὶ ὠρίσθησαν διὰ τοῦ ν. ΣΞΓ' 16 Δεβρίου 1867 περὶ ὁδοποιίας, δὲν εἰσπράττονται.

2. Ἴδε κατωτ. ἐγκ. ἀριθ. 1 τῆς 22 Ἰαν. 1885 καὶ ἀριθ. 8 τῆς 15 Μαΐου 1885.

3. Ἴδε κατωτ. ἐγκύκλ. ἀριθ. 25 τῆς 20 Ἀπρ. 1886 καὶ τὰς ὑπ' αὐτὴν παρατηρήσεις

4. Φόρος ἀποθηκῶν δὲν ὑφίσταται, διότι καὶ ἀποθήκαι οὐδαμῶς συνεστάθησαν ὑπὸ δήμων.

5. Ἴδε ἐγκ. ἀριθ. 1 τῆς 22 Ἰαν. 1885.

6. Τὰ ἄρθ. 28—30 δὲν ἐφαρμόζονται εἰς τὴν νῆσον Κέρκυραν δυνάμει τοῦ ν. ΑΦΘ' 1887, ὃν ἴδε κατωτ

7. Δηλ. ἄμεσοι φόροι τοιοῦτοι δὲ εἶνε οἱ ἔγγειοι, οἱ ἐπὶ τῶν ζώων καὶ μελισσίων, οἱ ἐπὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων καὶ οἱ ἐπὶ τῶν οἰκοδομῶν.

8 Κατὰ τὸ ἄρθ. τοῦτο καὶ τὸ 26 οἱ ἄμεσοι φόροι ἐπεβάρυνον μόνον τοὺς δημότας καὶ τὰ τοῦτων πράγματα, οὐχὶ δὲ τοὺς κατοίκους ἐκάστου δήμου ἀδιακρίτως. Ὅμως κατὰ τὸν ν. ΞΗ' 1847 περὶ δημοτ. φόρων (ἄρθ. 6) εἰς ἄμεσον φόρον ὑποβάλλονται τὰ ἐντὸς ἐκάστου δήμου πράγματα ἀδιακρίτως ἂν ἀνήκωσιν εἰς δημότας τοῦ δήμου τούτου ἢ εἰς ἄλλους. — 9. Κινητὰ ἢ ἀκίνητα.

κατ' ἀναλογίαν τῶν ἀμέσων φόρων. ¹ Ἀπόκειται δὲ εἰς τὰς δημοτικὰς ἀρχὰς νὰ ἐκλέξωσιν ἄλλο καταλληλότερον περὶ τῆς ἀναλογίας τῆς συνεισφορᾶς μέτρον. ² — Ἡ συνεισφορά τῶν δημοτῶν, τῶν μὴ ἐχόντων ἰδιοκτησίαν ὑποκειμένην εἰς φόρον ἐντὸς τῆς περιουσίας τοῦ δήμου, μήτε μετερχομένων ἐν αὐτῷ φορολογούμενον τι ἐπιτήδευμα, κανονίζεται ἐκάστοτε δι' ἰδιαιτέρων ἀποφάσεων τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς. ³

30. Δὲν ὑπόκεινται εἰς τοὺς ἐράνους :

α'. Οἱ ἐφημέριοι καὶ οἱ δημόσιοι διδασκαλοί, ⁴ ἂν διὰ τούτου ἤθελον ἐλαττωθῆναι τὰ πρὸς συντήρησιν τῶν ἀναγκαῖα·

β'. Ἡ δημοτικὴ περιουσία·

γ'. Ἡ περιουσία τῶν ὑπ' ἀριθ. 17 διαληφθέντων ἀγαθοεργῶν καταστημάτων, ἐὰν τὰ εἰσοδήματα αὐτῶν δὲν ἐξαρκῶσι διὰ τοὺς ἀγαθοεργοὺς αὐτῶν σκοποὺς.

31. Οὐδεὶς τῶν δημοτῶν ὑποχρεοῦται νὰ συνεισφέρῃ εἰς ἔρανον προσδιωρισμένον διὰ τὰς ἀνάγκας ἐκκλησιῶν καὶ σχολείων ἄλλης παρ' εἰς ἣν ὑπάγεται θρησκείας, ἐὰν ἢ ἐκ τούτων ὠφέλεια δὲν εἴνε κοινή, ἢ ἂν δὲν ὑπάρχῃ ἰδιαιτέρα τις νόμιμος περίστασις. ⁵

1. Οὗς δηλ. ἐπιβάλλει τὸ δημόσιον.

2. Ἡ διάταξις αὕτη ἔμεινε νεκρά.

3. Ὁμοίως.

4. Schullehrer=διδάσκαλοι σχολείων. Νομίζομεν ὅτι ἡ ἐξαίρεσις ἀφορᾷ μόνους τοὺς δημοδιδασκάλους ἐπομένως οἱ διδασκαλοὶ τῶν ἐλληνικῶν σχολείων καὶ γυμνασίων ὡς καὶ οἱ ἰδιωτικοὶ διδασκαλοὶ δὲν ἀπαλλάσσονται τῶν ἐράνων.

5. Α. γ. ὅταν οἱ κάτοικοι μικτοῦ δήμου συμφωνήσωσιν, ὥστε τὰ ἐξόδα τῶν ἰδιαιτέρων σχολείων ἢ ἐκκλησιῶν νὰ χορηγῶνται ἀπὸ τὸ δημοτικὸν ταμεῖον.

"Άρθρον 32.¹ — "Άρθρον 33.²

ΚΕΦΑΛ. Δ'.—Περὶ τῶν δημοτ. ἐργασιῶν.

34. Οἱ δημόται ὀφείλουσι νὰ ἐργάζωνται πρὸς σύστασιν καὶ ἐπισκευὴν τῶν ἀναγκαίων δημοτικῶν καὶ διδασκτικῶν καταστημάτων, τῶν φρεάτων, τῶν ὁδῶν, τῶν γεφυρῶν, τῶν κατὰ τὰ παράλια καὶ ὕδατα ὑδραυλικῶν ἔργων, καθ' ὅσον ἡ περὶ αὐτῶν φροντίς ἀπόκειται εἰς τὸν δῆμον. ἐπὶ δὲ πρὸς δι-
τήρησιν τῆς δημοσίου ἀσφαλείας, καθ' ὅσον δὲν ἔγει-
νεν ἄλλως πῶς φροντίς περὶ τούτου.³ — "Ἐκαστος ἔχει ὅμως τὸ ἐλεύθερον ν' ἀντικαταστήσῃ ἄλλον.⁴

35. "Όταν ἡ ἐργασία μέλλῃ νὰ γενῇ μὲ ὑπο-
ζύγια ἢ φορτηγὰ ζῶα, οἱ κύριοι αὐτῶν ὑποχρεοῦν-

1. Ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθ. 16 τοῦ κατωτ. ν. ΞΗ' 22 Δεβρίου 1847 περὶ δημοτικῶν φόρων, καὶ τοῦ ν. ΑΗ' 1882 περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθ. 16 τοῦ ΞΗ' νόμου ἐπὶ τῆς εἰσπράξεως ὅλων τῶν ἐσόδων τῶν δήμων.

2. Κατὰ τὸ ψήφ. 5 τῆς Α' ἐν Ἀθήναις Συνελεύσεως αἱ ὑποθέσεις τοῦ ἀμφισβητουμένου διοικητικοῦ ὑπῆχθησαν εἰς τὰ τακτικά δικαστήρια, ἐξηρέθησαν δὲ «αἱ περὶ φόρου τῶν οἰκοδομῶν καὶ ἐπιτηδευμάτων διαφοραί, αἱ περὶ τρα-
τευσίμων, αἱ περὶ δημοτικῶν καὶ ἐπαρχιακῶν ἀρχαιρεσιῶν, καὶ περὶ χαρτισήμου, λαθρεμπορίων, καὶ παντὸς ἐμμέσου δημοσίου φόρου, καὶ ὅσαι ἄλλαι τῆς αὐτῆς φύσεως θεω-
ροῦνται ὡς διοικητικά». "Όθεν «τὰ παράπονα ὡς πρὸς τοὺς δημοτικούς ἐράνους» περὶ ὧν τὸ ἄρθ. 33 ὥριζεν ὅτι «θεω-
ροῦνται διὰ τῆς διοικητικῆς ὁδοῦ» ὑπῆχθησαν ἔκτοτε σιω-
πηρῶς εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν τακτικῶν δικαστηρίων.
Συνεπῶς τὸ ἄρθ. 33 κατηργήθη.

3. "Ιδε κατωτ. ἐγκύκλ. τῆς 10 Μαρτίου 1855 καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 8982 τῆς 2 Μαΐου 1855.

4. Geeignete Stellvertreter=κατάλληλον ἀντιπρό-
σωπον.

ται εἰς τοῦτο κατ' ἀναλογίαν τῶν ζευγῶν καὶ κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν φορτηγῶν ζώων. Διὰ τὰς τοιαύτας ὁμῶς ἐργασίας λαμβάνουν ἢ ἐκ τοῦ δημοτικοῦ ταμείου ἢ δι' ἐράνων ἀποζημιώσιν τινα, τῆς ὁποίας τὸ ποσὸν προσδιορίζεται κατ' ἐκτίμησιν.¹ Συγχωρεῖται δὲ εἰς τὰς δημοτικὰς ἀρχὰς νὰ παύσωσι διόλου τὰς τοιαύτας ἐργασίας, ἀναθέτουσαι τὴν φροντίδα τῶν μετακομίσεων ἢ διοικήσεων ἐπὶ δημοπρασίας εἰς τὸν ἀναδεχόμενον αὐτὴν μὲ τὴν μικροτέραν πληρωμὴν.

36. Ὅλοι οἱ δημόται² ὑπόκεινται εἰς τὰς διὰ τῶν χειρῶν ἐργασίας· μόνος ὁ δήμαρχος καὶ οἱ πάρεδροι εἶνε ἐλεύθεροι τῆς υποχρεώσεως ταύτης.³ — Ἡ διανομὴ γίνεται κατὰ κεφαλὴν, καὶ δὲν ἐπιτρέπεται καμμία ἀντιμισθίας ἀπαίτησις.

37. Εἰς τὰς δημοτικὰς υποχρεώσεις⁴ καταριθμεῖται καὶ ἡ χορήγησις καταλυμμάτων εἰς τοὺς διερχομένους ἢ σταθμευομένους στρατιώτας,⁵ ἡ διανο-

1. Δὲν θὰ ἦτο δίκαιον ὁ ἔχων ζῶα νὰ εἰσφέρει τούτων τὴν ἐργασίαν, ἐνῶ ὁ μὴ ἔχων οὐδὲν νὰ εἰσφέρει, ἀλλὰ μόνον νὰ ὠφεληται. Διὰ τοῦτο ὀρίζει τὸ ἄρθ. 35 νὰ λαμβάνωσι τινα ἀποζημιώσιν οἱ ἔχοντες ζῶα, ὥστε νὰ ὑπάρχῃ ἰσότης εἰσφορᾶς. Οὕτω λ.χ. ἂν ὅλοι οἱ δημόται εἰσήνεγκον ἀνὰ ἑνὶ ζῶον, ὁ δὲ Α εἰσήνεγκε τρία, διὰ τὰ δύο θὰ ἀποζημιωθῇ.

2. Ἐννοεῖται οἱ ἄρρενες οἱ ἔχοντες τὴν νόμιμον ἡλικίαν. Οἱ ἀσθενεῖς; Ὑποχρεοῦνται νὰ δώσωσιν ἀντικαταστάτην κατὰ τὸ ἄρθ. 34 ἐδ. 6'.

3. Ἀφοῦ μόνος τῆς προσωπικῆς ἐργασίας ἀπαλλάσσονται, ἔπεται ὅτι τῆς εἰσφορᾶς ἐπὶ ζυγίων δὲν ἀπαλλάσσονται.

4. Diensten=ὕπηρεσις.

5. Ἰδε κατωτ. Β. Δ. 15 Ἰουλ. 1834 καὶ ν. ΩΚΗ' 18 Ἀπρ. 1880, ἀμφότερα περὶ στρατιωτ. καταλυμάτων.

μὴ δὲ γίνεται κατ' ἀναλογίαν τῶν τοπικῶν φόρων, ἐνὸςφ δὲν προσδιορισθῇ ἄλλο καταλληλότερον μέτρον. Νομολ.

ΜΕΡΟΣ Ε'. — Περὶ τῶν δημοτ. ἀρχῶν ¹

38. Οἱ δῆμοι θέλουν ἐνεργεῖ τὰ εἰς τὸ γ' μέρος τοῦ παρόντος νόμου διαλαμβανόμενα δικαιώματα δι' ἐκλεγομένων δημοτικῶν ἀρχῶν.² — Αἱ ἀρχαὶ αὐταὶ ἐκλέγονται, συνερχομένων ἐπὶ τούτῳ τῶν ἐχόντων δικαίωμα ἐκλογῆς δημοτῶν. Συνελεύσεις δὲ τῆς ὁλομελείας τῶν δημοτῶν πρὸς σύσκεψιν καὶ ἀπόφασιν περὶ δημοτικῶν ἢ ἄλλων ὑποθέσεων δὲν ἐπιτρέπονται.

Ἄρθρον **39.**³

ΚΕΦΑΛ. Α'. — Περὶ τοῦ δημάρχου.

40. Ὁ δήμαρχος εἶνε ἡ πρώτη ἐκτελεστικὴ τοῦ δήμου ἀρχή, ἐνεργοῦσα καὶ διεκπεραιοῦσα ὅλας τὰς

1. Von den Verwaltungsbehoerden der Gemeinde = Περὶ τῶν διοικητικῶν ἀρχῶν τῶν δήμων.

2. Δημοτικαὶ Ἀρχαὶ ἢ μᾶλλον Δημοτικὴ Ἀρχή εἶνε ὁ Δήμαρχος μετὰ τοῦ Δημοτ. Συμβουλίου, ὁ μὲν ὡς ἐκτελεστικὴ τὸ δὲ ὡς συμβουλευτικὴ.

3. Ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθ. 11 καὶ 21 τοῦ ν. 37¹ 1864 περὶ Δημαρχειῶν : « Ἄρθ. 11. Διὰ μὲν τοὺς δήμους α' τάξ. ἐκλέγονται εἰς δήμαρχος, 6 δημαρχ. πρέσβεις, 18 σύμβουλοι καὶ 9 συμπληρωτικοί· διὰ τοὺς β' τάξ. εἰς δήμαρχος, 4 δημ. πρέσβεις, 12 σύμβουλοι καὶ 6 συμπληρωτικοί· καὶ διὰ τοὺς γ' εἰς δήμαρχος, 2 πρέσβεις δημαρχ., 8 σύμβουλοι καὶ 4 συμπληρωτικοί». Ἄρθ. 21 : « Μετὰ τὴν ἐπικύρωσιν τῆς ἐκλογῆς τοῦ δημάρχου, δημ. παρέδρων καὶ δημοτ. συμβούλων γίνεται, κατὰ Παρεδρεῖα, ἡ ἐκλογή τῶν εἰδικῶν παρέδρων, διὰ ψηφοφορίας ἡμέσου κλπ.»

δημοτικὰς ὑποθέσεις. ¹ Αὐτὸς ἐνεργεῖ τὰ τῆς ἐπιτοπίου ἀστυνομίας ² καὶ τὴν διοίκησιν τοῦ Δήμου κατὰ τοὺς καθεστῶτας νόμους, καὶ ἐκτελεῖ ἐνταυτῷ ³ ὅσα οἱ νόμοι καὶ τὰ διατάγματα ἐπιβάλλουσιν εἰς τὰς δημοτικὰς ἀρχὰς τῶν δήμων περὶ τῆς πολιτικῆς καταστάσεως (état civil), περὶ τῆς εἰσπράξεως τῶν δημοσίων φόρων καὶ περὶ στρατιωτικῶν ὑποθέσεων. Αὐτὸς ὀφείλει νὰ ἐκτελεῖ ἀκριβῶς ὅλας τὰς παρὰ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου ἐντὸς τῆς ἀρμοδιότητός του ἐκδιδόμενας νομίμους ⁴ ἀποφάσεις. Εἰς αὐτὸν ὑπόκειται ὅλον τὸ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ δήμου διωρισμένον προσωπικόν. Ὀφείλει δὲ πρὸ πάντων νὰ ἐλέγχει τὰ ἀφορῶντα τὸ ταμεῖον τοῦ δημοτικοῦ εἰσπράκτορος, καὶ νὰ ἐξετάζῃ ἐπ' αὐτῷ τούτῳ περιοδικῶς τὴν πραγματικὴν χρηματικὴν κατάστασιν τοῦ ταμείου, κατὰ τὰς περὶ τούτου ἰδιαιτέρας ὁδηγίας. ⁵ Νομολ.

41. Τὸ δημαρχικὸν ἀξίωμα δίδεται ⁶ τιμῆς χάριν. Ἐπομένως ὁ Δήμαρχος οὔτε σταθερὸν μισθὸν

1. Der Bürgermeister ist der erste vollziehende Gemeinde Beamte, und die handelnde und ausführende Behörde in allen Gemeinde Angelegenheiten = Ὁ δήμαρχος εἶνε ὁ πρῶτος ἐκτελεστικὸς δημοτικὸς ὑπάλληλος, καὶ ἡ ἐνεργοῦσα καὶ διεκπεραιοῦσα ἀρχή διὰ πάσας τὰς δημοτικὰς ὑποθέσεις.

2. 'Αλλ' ἴδῃ σημ. 2 ὑπὸ τὸ ἀρθ. 15.

3. Und zugleich alles dasjenige zu besorgen hat = καὶ συγχρόνως μεριμνᾷ περὶ ὅλων.

4. Sobald solche zur vollen Gültigkeit gediehen sind = ἅμα αὐταὶ ἤθελον περιβληθῇ πλήρες κύρος.

5. Ἴδε κατωτ. ἀρθ. 14 τοῦ ν. ΔΠΙΣ' 1891.

6. Das Amt des Bürgermeisters ist ein Ehrenamt = Τὸ ἀξίωμα τοῦ δημάρχου εἶνε τιμητικὸν ἀξίωμα.

λαμβάνει, οὔτε ἀπὸ τὰ ἐπὶ τῆς περιουσίας ἐπιβαλλόμενα βάρη τῶν Δήμων ἔιναι ἐλεύθερος· μόλον τοῦτο θέλει δοθῇ εἰς αὐτὸν κατ' ἔτος προσδωρισμένη τις ποσότης χρημάτων πρὸς ἀμοιβὴν τῶν κόπων του, διὰ μισθοδοσίαν τοῦ ἀναγκαίου εἰς τὸ γραφεῖον προσωπικοῦ καὶ διὰ τὰς λοιπὰς ἀνάγκας τοῦ γραφείου, κατὰ τὴν ἔκτασιν τῶν ἐργασιῶν καὶ κατὰ τὸ ποσὸν τῆς δημοτικῆς περιουσίας, χωρὶς νὰ ἦναι ὑπόχρεως νὰ δώσῃ λόγον διὰ τὴν διαχείρησιν τῆς ἅνω ποσότητος ^{2 3} Νομολ.

Ὅσακις ἡ ἀνάγκη τῆς ὑπηρεσίας ἀπαιτήσῃ τὸ νὰ ἐξέλθῃ ὁ Δήμαρχος τῶν ὁρίων τοῦ Δήμου, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ τὴν δι' ἰδιαιτέρων κανονισμῶν διορισθεσομένην ἀντιμισθίαν ⁴.

42. Ὁ Δήμαρχος διορίζει τοὺς ὑπαλλήλους τῆς δημοτικῆς ὑπηρεσίας, καὶ κατ' ἐξοχὴν τὸ εἰς τὸ γραφεῖον ἀναγκαῖον προσωπικόν⁵. ἀλλὰ δὲν ἔχει τὴν ἄ-

1. Noch eine Befreiung von den auf dem Vermoegen haftenden Gemeinde Lasten verbunden = οὔτε εἶνε ἐλεύθερος ἀπὸ τὰ ἐπὶ τῆς περιουσίας ἐπιβαλλόμενα δημοτικὰ βάρη.

2. Ἴδε κατωτ. Β. Δ. 29 Ἰουλ. 1837 περὶ ἀντιμισθίας τῶν δημάρχων. Κατὰ τὸ Δ. τοῦτο δίδεται εἰς τὸν δήμαρχον ἀντιμισθία διὰ τὰς ἰδίας αὐτοῦ ἀνάγκας, διὰ δὲ τὴν ἀντιμισθίαν τοῦ προσωπικοῦ καὶ τὰς λοιπὰς ἀνάγκας τοῦ γραφείου ὁρίζεται ὑπὸ τοῦ δημοτ. συμβουλίου χωριστὸν ποσόν. Ὡστε κατὰ τοῦτο τροποποιεῖται τὸ ἄρθ. 41.

3. Ἴδε κατωτ. ἐγκύκλ. ἀριθ. 33 τῆς 23 Μαΐου 1896.

4. Entschädigung = ἀποζημίωσιν.

5. Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τίνες εἶνε ὑπάλληλοι δημοτικοὶ ἴδε κατωτ. ὑπὸ τὸ ἄρθ. 18 τὴν γνωμοδ. τοῦ Νομ. Συμβουλίου τῆς 24 Μαρτίου 1898.

δειαν νὰ κάμῃ μονίμους¹ διορισμούς.—² Νομολ.

43. Ἡ ὑπηρεσία τοῦ Δημάρχου διαρκεῖ τρία³ ἔτη. Ἄν δὲ ἐν τῷ μεταξύ παύσουν αἱ ιδιότητες, δυνάμει τῶν ὁποίων ἔγεινεν ἡ ἐκλογή, ἢ ἂν συμβῶσι περιστάσεις τοιαῦται, αἱ ὁποῖαι ἤθελον ἐμποδίσει τὴν ἐκλογὴν⁴, εἰς μὲν τὴν πρώτην περίπτωσιν ἀπαιτεῖται ἀναγκαιῶς, εἰς δὲ τὴν δευτέραν δύναται νὰ παύσῃ ἡ ὑπηρεσία τοῦ Δημάρχου, καὶ πρὶν παρέλθῃ ὁ ἄνω προσδιορισμένος καιρὸς⁵.

44. Ἡ παῦσις τοῦ Δημάρχου ἐνεργεῖται μόνον δι' ἀποφάσεως τοῦ Βασιλέως, ἀκούσαντος τὴν γνώμην τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου⁶, ἢ δυνάμει δι-

1. Δηλ. διορισμούς πέραν τῆς 4ετοῦς αὐτοῦ περιόδου.

2. Τὸ ἐδάφ. 6' περὶ διορισμοῦ ἀστυνομῶν δὲν ἔχει ἰσχὺν μετὰ τὸν ν. ΒΡΠΗ' 1893 περὶ ἀστυνομίας.

3. «Ἡ ὑπηρεσία τοῦ τε δημάρχου, τῶν δημαρχ. παρέρδρων καὶ δημοτικῶν συμβούλων εἶνε τετραετής». Ἀρθ. 1 τοῦ ν. ΗΓ' 1864 περὶ δημαρχειῶν.

4. Γράφει: περιστάσεις δικαιολογοῦσαι τὴν ἀποποίησιν τῆς ἐκλογῆς.

5. Ἀλλὰ τὰ περὶ ἀποποιήσεως καὶ παραιτήσεως ὁρίζει ἡδὲ ὁ περὶ δημαρχειῶν ΗΓ' νόμος τῆς 19 Νοεμβ. 1864 (ἄρθ. 4).

6. Ὅτε ἐτίθετο ἡ προκειμένη διάταξις οἱ δήμαρχοι δὲν ἐξελέγοντο ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ διορίζοντο ὑπὸ τοῦ βασιλέως. Ὅθεν συνεπὲς ἦν καὶ νὰ παύωνται ὑπὸ τοῦ ἰδίου. Ἀφ' ἧς ὅμως οἱ δήμαρχοι εἶνε αἰρετοί, ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ἄρθ. 44 δέον νὰ γίνηται μετὰ πολλῆς φειδοῦς. Καὶ ὄντως εἰς ἐκτάκτους περιστάσεις ἐπαύθησαν δήμαρχοι διὰ Β. Δ. εἴτε διότι ἀπεδείχθησαν (ἢ τοῦλάχιστον ἐξαρχακτηρίσθησαν) ὡς ἀνίκανοι, καὶ συνεπῶς ἐπικινδύνει εἰς τὰ κοινὰ συμφέροντα τοῦ δήμου, εἴτε διότι ἐφωρίσθησαν δολιεύμενοι τὰ συμφέροντα τοῦ δήμου των. Ἡ συνεπείχῃ ὅμως καταδικαστικῆς ἀποφάσεως παύσις εἶνε ἐπιβεβλημένη ὑπὸ τοῦ ἄρθ. 22 τοῦ Ποιν. Νόμου.

καστικῆς ἀποφάσεως ¹. Ὁ Νομάρχης ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ παύῃ εἰς κατεπειγούσας περιπτώσεις προσωρινῶς τὸν Δημάρχον ². ὀφείλει δὲ νὰ ἀναφέρῃ τοῦτο ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν εἰς τὴν ἀρμόδιαν Γραμματεῖαν τῆς Ἐπικρατείας, ἐκθέτων τὰς αἰτίας τῆς τοιαύτης πύσεως, καὶ ἐπισυνάπτων καὶ τὰς περὶ τοῦτου πράξεις. — Ἡ Γραμματεία ὀφείλει ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν, ἀφοῦ λάβῃ τὴν ἀναφορὰν τοῦ Νομάρχου ³, ἢ νὰ διατάξῃ τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ προσωρινῶς πεπικυμένου Δημάρχου, ἢ νὰ προβάλλῃ τὴν ἀποβολὴν αὐτοῦ εἰς τὸν Βασιλέα.

1. Ἐὰν δηλ. κατεδικάσθῃ ἐπὶ κακουργίᾳ ἢ πλημμελίᾳ συνεπαγομένῳ κατὰ νόμον τὴν ἐκπτώσιν ἀπὸ ἀξιωματος ἄρθ. 22 ἐπ. Π. Ν. Ὁμοίως ἐὰν ἐτέθη εἰς κατὰστασιν ἀπαγορεύσεως στερουσῆς αὐτὸν τῆς διαχειρίσεως τῆς αὐτοῦ περιουσίας. Κατὰ Φιλήμονα (§ 24) ὁ δῆμαρχος παύεται καὶ ὅταν παρεπέμφθῃ διὰ βουλεύματος ἐπὶ κακουργίᾳ, καὶ τοῦτο δυνάμει τοῦ ἄρθ. 4 καὶ 5 τοῦ ν. ΧΜΗ' περὶ βουλευτικῶν ἐκλογῶν. Ὅμως δὲν πείθομαι περὶ τῆς ὁρθότητος τῆς γνώμης ταύτης· ἴδε καὶ Λυκούδη (Κώδ. Ἐκλογικὸς σελ. 497 σημ. 1) παραθέτοντα τὰς διατάξεις τοῦ ν. ΧΜΗ' αἵτινες ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ δημαρχειῶν ἐν ταύταις δὲ δὲν περιλαμβάνεται καὶ ἡ τῶν ἄρθ. 4 καὶ 5 τοῦ ν. ΧΜΗ'.

2. Ἐν τῷ νομοσχεδίῳ τῆς Ἀντιβασιλείας δὲν περιείχετο ἡ προσωρινὴ παῦσις προστετέθη ὅμως ὑπὸ τῆς πενταμελοῦς ἐπιτροπῆς τῆς ἐπεξεργασθείσης τὸ νομοσχέδιον. κατὰ μίμησιν τῶν ἐν Γαλλίᾳ, ἐκ τοῦ λόγου ὅτι «ἡ προσθήκη αὕτη ἐνεκρίθη παμφηφεί ὡς ὑπαγορευομένη ἀπὸ τὴν πείραν καὶ τὴν ἀνάγκην, διὰ νὰ μὴ παρεμβάλλωνται συνεχῶς προσκόμματα εἰς τὴν πρόοδον τῶν ὑποθέσεων ἐκ τῆς ἰδιοτελείας καὶ παραλόγου ἰσχυρογνωμίας τῶν δημάρχων».

3. Ἐννοεῖται, σὺν τῇ ἀναφορᾷ τοῦ Νομάρχου δεόν νὰ συνοπυβάλληται καὶ ἡ ἀπολογία τοῦ δημάρχου, ἥτις δεόν νὰ ζητῆται ὑπὸ τοῦ νομάρχου εἴτε πρὸ τῆς παύσεως εἴτε ἀμέσως μετ' αὐτήν.

ΚΕΦΑΛ. Β'.—Περὶ τῶν Παρέδρων.

43. Οἱ Πάρεδροι εἶναι βοηθοὶ τοῦ Δημάρχου εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ· θέλουσι δὲ ἐνεργεῖν κατὰ τὰς πρκαγγελίας του. Νομολ.

46. Τὰ εἰς τὰ 43 καὶ 44 ἄρθρα περὶ τοῦ Δημάρχου διατεταγμένα ἰσχύουσι καὶ περὶ τῶν Παρέδρων.

47. Ἄν τύχη εἰς τὸν Δήμαρχον ἐμπόδιόν τι,¹ ὁ Πάρεδρος τοῦ μέρους, ὅπου διαμένει· ὁ Δήμαρχος, τὸν δι'αδέχεται. Ἄν δὲ ᾖναι περισσότεροι Πάρεδροι εἰς τὸν αὐτὸν Δήμον, ἡ προτίμησις δίδεται κατὰ τὴν προσδιορισθεῖσαν παρὰ τοῦ Βασιλέως σειράν.²

48. Οἱ Πάρεδροι ὑπηρετοῦν ἀμισθί· τότε δὲ μόνον λαμβάνουν τὴν δι' ἰδιαιτέρων διαταγῶν³ διορισθησομένην ἀντιμισθίαν⁴, ὡσάκις ἐξέλθωσι τῶν ὁρίων τοῦ Δήμου δι' ἀνάγκας τῆς ὑπηρεσίας των. Κατὰ δὲ τὴν εἰς τὸ 47 ἄρθρον ἀναφερομένην περίπτωσιν ὁ τοποτηρητὴς τοῦ Δημάρχου λαμβάνει τὴν κατὰ τὸ 41 ἄρθρ. ἀριθ. 2 διωρισμένην εἰς τὸν Δήμαρχον ἀντιμισθίαν καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ὑπηρεσίας του.

1. Δηλ. ἂν ἀσθενήσῃ, ἀπομακρυνθῇ τοῦ δήμου, παυθῇ, ἀποθάνῃ.

2. Ἀλλὰ κατὰ τὸ ἄρθρ. 12 τοῦ περὶ δημοικρεσιῶν ν. 417' 1864 τὴν τάξιν τῶν παρέδρων, ὡς καὶ τῶν δημοτ. συμβούλων προσδιορίζει ἡ πρὸς ἀλλήλους σχετικὴ πλειοψηφία.

3. Vorschriften=διατάξεων. Τοιαῦται διατάξεις δὲν ἐξεδόθησαν. Ἐν τῇ πρακτικῇ τὰ δημοτ. συμβούλια ὁρίζουσι ἐκάστοτε τὰ τῆς ἀντιμισθίας.

4. Estschädigung=ἀποζημίωσιν.

ΚΕΦΑΛ. Γ'.—Περὶ τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου.

49. Τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον βοηθεῖ τὸν Δήμαρχον ὡς συμβουλευτικὴ καὶ συνεπιτηροῦσα Ἀρχή. Ἐπαγρυπνεῖ ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς ὁλομελείας τοῦ Δήμου εἰς τὸ νὰ δίδεται εἰς αὐτὸν πᾶσα δυνατὴ ὠφέλεια καὶ εἰς τὸ νὰ ἀπομακρύνηται ἀπ' αὐτὸν πᾶσα ζημία ². Νομολ.

50. Ἡ σύσκεψις καὶ ἀπόφασις ³ τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου ἀπαιτεῖται ὅσάκις πρόκειται λόγος:

1. Περὶ τοῦ κατὰ ψηφοφορίαν ἐτησίου προϋπολογισμοῦ τῶν τακτικῶν ἐξόδων τοῦ Δήμου καὶ τῶν ἀγαθοεργῶν καταστημάτων, καὶ τοῦ προσδιορισμοῦ τῆς ἐντὸς τοῦ ἔτους ἐνδεχομένης ἐκτάκτου δαπάνης. ⁴

1. Λοιπὸν τὸ δημ. συμβ. δὲν ἀναμιγνύεται εἰς τὴν ἐκτελεστικὴν τοῦ δημάρχου δικαιοδοσίαν.

2. Τὰ δημοτ. συμβούλια ὀφείλουν καὶ δικαιοῦνται νὰ ἀσχολῶνται μόνον εἰς τὰ τοῦ δήμου πράγματα. Ψηφίσματα λοιπὸν ἀφορῶντα ζητήματα γενικώτερα τῆς Πολιτείας δὲν πρέπει ποτὲ νὰ γίνωνται. Ἄλλ' ἀτυχῶς ἡ πρακτικὴ τούναντίον διδάσκει. Καὶ περὶ πολιτικῆς πορείας, καὶ περὶ πολέμων, καὶ περὶ ἄλλων παντοίων ζητημάτων ἐκφράζονται συχνὰ διὰ ψηφισμάτων εὐχαὶ ἢ εὐαρέσκεια ἢ συλλυπητήρια ὑπὸ τῶν δημοτ. συμβουλίων. Ἐνίοτε δὲ καὶ προκαλοῦνται ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων χάριν ἐκμεταλλεύσεως πολιτικῆς ἢ ἄλλης. Ἴδε καὶ τὸ ἄρθ. 57.

3. Ἀφοῦ ἀπαιτεῖται σύσκεψις καὶ ἀπόφασις, ὅπως ἔκνομον εἶνε νὰ ἐτοιμάζωνται τὰ πρακτικὰ καὶ νὰ συλλέγονται εἴτα αἱ ὑπογραφαὶ τῶν δημοτ. συμβούλων.

4. Bei der Votirung des jährlichen Gemeinde und Stiftungs Budget, und der etwa im Laufe des Jahres sich ergebenden ausserordentlichen Ausgaben= Κατὰ τὴν ψήφισιν τοῦ ἐτησίου προϋπολογισμοῦ τῶν δήμων καὶ τῶν ἀγαθοεργῶν ἰδρυμάτων, καὶ τῶν τυχόν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους προκυπτουσῶν ἐκτάκτων δαπανῶν.

2. Περὶ ἐξετάσεως καὶ ἐκκαθαρίσεως τῶν λογαριασμῶν τοῦ δήμου καὶ τῶν ἀγαθοεργῶν καταστημάτων, ἔτι δὲ καὶ περὶ ἐλέγχου τῆς διοικητικῆς διαχειρίσεως τοῦ δημάρχου.

3. Περὶ συντάξεως χρεωλυτικοῦ σχεδίου.

4. Περὶ ἐκποιήσεως, ἐνεχυρίσεως¹, ἢ ἐπιβαρύνσεως κατ' ἄλλον τρόπον τῶν ἀκινήτων κτημάτων ἢ πραγμاتيκῶν δικαιωμάτων² τοῦ δήμου ἢ τῶν ἀγαθοεργῶν καταστημάτων.

5. Περὶ προσκλήσεως καὶ ἐνεργητικῆς ἢ παθητικῆς ἐνοικιάσεως κτημάτων κινήτων, ἢ δικαιωμάτων.

6. Περὶ οὐσιώδους μεταρρυθμίσεως τοῦ τρόπου τῆς ἐπικαρπίας, ἢ τῆς οἰκονομίας τῶν ἀνηκόντων εἰς τὸν δῆμον ἢ εἰς τὰ ἀγαθοεργὰ καταστήματα κτημάτων.

7. Περὶ νέων οἰκοδομῶν καὶ ἐκτάκτων³ ἐπισκευῶν.

8. Περὶ δανείων δοθησομένων ἐκ τῆς περιουσίας τοῦ δήμου ἢ τῶν ἀγαθοεργῶν καταστημάτων, ἢ περὶ δανείων ληφθησομένων εἰς βάρος τοῦ δήμου.

9. Περὶ συμφωνιῶν καὶ συνεννοήσεων, ἀναγομένων εἰς τὴν ἀνάθεσιν τῶν δημοτικῶν ἐργασιῶν.⁴

1. Γράφει: 'Τι θηκεύσεως, ἀφοῦ πρόκειται περὶ ἀκινήτων.

2. nutzbarer Rechte=δικαιωμάτων ἐπικαρπίας.

3. 'Εννοεῖται: μεγάλης πωρ ἀξίας.

4. Περὶ συμβάσεων δια προμηθείας καὶ περὶ συμφωνιῶν δι' ἀναλήψεις [δημοτικῶν] ἐργασιῶν.

10. Περὶ προσδιορισμοῦ τῆς εἰς ἀντιμισθίαν τοῦ δημάρχου ἀναγκαίας ποσότητος.¹

11. Περὶ κανονισμοῦ τῆς μισθοδοσίας τῶν εἰς τὰς δημοτικὰς ὑπηρεσίας εὐρισκομένων καὶ συστάσεως νέων δημοτικῶν ὑπηρεσιῶν. Νομολ.

12. Περὶ προτάσεως ὑποψηφίων διὰ τὴν θέσιν δημοτικοῦ εἰσπράκτορος, ἢ οἰκονόμου τῶν ἀγαθοεργῶν καταστημάτων.² — Δι' ἐκάστην αὐτῶν τῶν θέσεων προβάλλονται τρεῖς ὑποψήφιοι, ἐκ τῶν ὁποίων ἐκλέγει ὁ βασιλεὺς.³

13. Περὶ συστάσεως νέων ἀγαθοεργῶν καταστημάτων, ἢ προσδιορισμοῦ εἰσοδημάτων δι' αὐτά.⁴

14. Περὶ ἀπαλλαγῆς τῶν δημοτικῶν εἰσοδημάτων ἢ δικαιωμάτων ἀπὸ τὰς ὑποθήκας, καὶ τῶν κτημάτων τοῦ δήμου ἢ τῶν ἀγαθοεργῶν καταστημάτων ἀπὸ τὰ ἐπικείμενα βάρη.

15. Περὶ διαιρέσεως τῆς εἰς πολλοὺς δήμους ἢ ἀγαθοεργὰ καταστήματα κοινῆς περιουσίας.⁵

16. Περὶ ἀποδοχῆς εἰς βάρος τῆς δημοτικῆς

1. Ἴδε περὶ τούτου τὸ κατωτ. νομοθετ. Διάταγμα τῆς 29 Ἰουλ. 1837 περὶ κανονισμοῦ τῆς ἀντιμισθίας τῶν δημάρχων.

2. Ἴδε κατωτ. καὶ ἄρθ. 115 τοῦ παρόντος νόμου, καὶ ἄρθ. 5 τοῦ ν. Α' 215' 8 Μαρτ. 1891.

3. Ἀλλὰ κατὰ τὸν κατωτ. ν. Α' 215' 1891 τὸ δημοτ. συμβούλιον διορίζει ἀπ' εὐθείας διὰ πλειοψηφίας τὸν δημοτ. εἰσπράκτορα.

4. Δι' αὐτὰ = Τὰ ἀγαθ. καταστήματα ἐν γένει, τὰ πένεα καὶ τὰ προϋπάρχοντα.

5. Bei der Abtheilung eines mit anderen Gemeinden oder Stiftungen gemeinschaftlichen Vermoögens = Κατὰ τὴν διανομὴν κοινῆς μετ' ἄλλων δήμων ἢ ἀγαθ. καταστημάτων περιουσίας.

περιουσίας τοῦ εἰς συμπλήρωσιν τῶν ἐξόδων ἀγαθοεργοῦ τινος καταστήματος ἐλλείποντος (déficit).

17. Περὶ συστάσεως νέων δημοτικῶν καταστημάτων.

18. Περὶ ἐνεργείας ἀντιπροσωπικῶν δικαιωμάτων¹ τοῦ Δήμου, ἢ περὶ δημοτικῶν μισθοδοτήσεων².

19. Περὶ διαφορᾶς ἀναγομένης εἰς τὰ Δικαστήρια³, καὶ περὶ διορισμοῦ συνηγόρων ἢ νομοσυμβούλων⁴ Νομολ.

20. Περὶ ἀποστολῆς ἀντιπροσώπων τοῦ Δήμου.⁵

21. Περὶ συγκαταβάσεως εἰς πληρωμὰς καὶ περὶ χορηγήσεως ἀμοιβῶν καὶ δώρων. Νομολ.

22. Περὶ κανονισμοῦ τῶν δημοτικῶν ἐργασιῶν καὶ περὶ ἀφέσεως τῆς δι' ὑποζυγίων καὶ φορτηγῶν ζώων ἐργασίας.

1. Ἡ ἔννοια εἶνε ἐπίσης σκοτεινὴ καὶ ἐν τῷ γερμ. κειμένῳ. Νομίζομεν ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ δικαιώματος τῶν δήμων τοῦ ὑποβάλλειν προτάσεις εἰς τὴν Κυβέρνησιν εἴτε περὶ διορισμοῦ προσώπων, εἴτε ἐν γένει περὶ δημοτικῶν ὑποθέσεων, δι' ἃς ἡ Κυβέρνησις παρέχει κατὰ νόμον τὴν ἐγκρίσιν.

2. Ἐν τῇ § 11 ἐγένετο μνεία περὶ κανονισμοῦ τῆς μισθοδοσίας τῶν εἰς τὰς δημοτ. ὑπηρεσίας εὐρισκομένων, ὥστε τὰ περὶ «δημοτικῶν μισθοδοτήσεων» τῆς § ταύτης δεόν νὰ νοῶνται σημαίνοντα μᾶλλον: «δημοτικὰς χορηγίας», ὡς ἐν τῷ γερμ. κειμένῳ φέρεται Gemeinde Stipendien=δημοτικὰς χορηγίας (συντάξεις, ὑποτροφίας κλπ.)

3. Bei der Einleitung eines Rechtsstreites=Κατὰ τὴν ἀνάληψιν δίκης.

4. Ἰδε κατωτ. Β. Δ. 12 Μαΐου 1835 περὶ τῆς ἐν δικαστηρίῳ παραστάσεως τοῦ δημοσίου, τῶν δήμων κλπ. ὁμοίως ν. ΒΦΔΗ' 19]20 Μαρτ. 1898 περὶ παραστάσεως ἐπὶ δικαστηρίων τῶν δήμων κλπ.

5. Gemeinde-Deputationen=πρεσβειῶν τοῦ δήμου.

23. Περὶ κανονισμοῦ τῶν δημοτικῶν ἐράνων καὶ περὶ εἰσαγωγῆς μέτρου συνεισφορᾶς διαφέροντος τοῦ συνήθους¹.

24. Περὶ ἐπιθέσεως ἐμμέσων δημοτικῶν φόρων, καὶ περὶ ἀνανεώσεως τῆς ἀφορώσης τὴν εἰσπραξίν αὐτῶν ἐγκρίσεως.

51.²

52. Κατὰ πᾶσαν τριετίαν³ τὰ μέλη τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου θέλουσιν ἐκλέγει· ἐξ αὐτῶν ἓνα Πρόεδρον⁴ καὶ ἓνα πρωτοκολλιστήν⁵. — Τὰ χρεή τοῦ Προέδρου εἶναι·

Νὰ συγκαλῇ τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον εἰς συνεδρίασιν καὶ νὰ διευθύνῃ αὐτό.⁶ Θέλει δὲ συνεννοεῖσθαι προφορικῶς μὲ τὸν Δήμαρχον, καί, χρείας καλούσης, θέλει θεωρεῖ τὰ πρακτικὰ τῆς ὑπηρεσίας, διὰ νὰ γνωρίζῃ πάντοτε ὅλας τὰς σπουδαίας ὑπο-

1. Κατὰ τὸ ἐδάφ. γ' τοῦ ἄρθ. 29.

2. Δὲν ἰσχύει μετὰ τὸν περὶ δημαιορεισίων ν. 7Γ' 1864.

3. Νῦν τετραετίαν· ἴδε ἄρθ. 43 σημ. 3.

4. Ἄν ἀποθάνῃ ὁ πρόεδρος, καὶ τὸ δημοτ. συμβούλιον μὴ συμφωνοῦν εἰς τὴν ἐκλογὴν νέου δὲν δύναται νὰ χωρήσῃ εἰς τὰς ἐργασίας του; χάσμα, ὅπερ δεόν νὰ πληρωθῇ νομοθετικῶς. Τὸ Ὑπουργεῖον διέταξέ ποτε νὰ ἀναλαμβάνῃ τὴν προεδρίαν ὁ τὰς πλείονας ψήφους λαβὼν δημ. σύμβουλος, καὶ ἐν ἰσοψηφίᾳ ὁ γεροντότερος· ἀλλὰ ταῦτα ἄνευ νόμου.

5. Ὁ πρωτοκολλιστὴς ἐργάζεται ἀμισθί (ἴδε ἄρθ. 60). Εἰς μεγάλους δήμους μελισταῦτα διορίζεται καὶ βοηθός, ὅστις εἶνε, ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ προέδρου, ὑπάλληλος δημοτικὸς ἔμμισθος.

6. Μᾶλλον: αὐτὰς (τὰς συνεδριάσεις)· ἴδε κατωτ. καὶ ν. 26 Ἰουν. 1836 περὶ συνόδων τῶν δημοτ. συμβουλίων ἄρθ. 1 ἐδάφ. 2.

θέσεις καὶ τὰ συμβεβηκότα, ὅσα ἀφορῶσι τὰ συμφέροντα τοῦ Δήμου ¹.

53. Τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον συγκαλεῖται εἰς συνεδριάσιν, ὡςάκις ὁ Πρόεδρος αὐτοῦ προσκληθῇ εἰς τοῦτο παρὰ τοῦ Δημάρχου κατὰ τὰς εἰς τὸ ἄρθρον 52 ἀναφερομένας περιπτώσεις, ἢ ὡςάκις τὸ νομίσῃ ἀναγκαῖον πρὸς συζήτησιν σπουδαίας τινὸς ὑποθέσεως τοῦ Δήμου ².

54. Εἰς τὰς συνεδριάσεις τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου πρέπει νὰ προσκαλῇται ἐκάστοτε ὁ Δήμαρχος, ἢ ὁ ἀντιπρόσωπος αὐτοῦ, καί, ὡςάκις πρόκειται λόγος περὶ ὑποθέσεων, αἱ ὁποῖαι ἀφορῶσι τὴν διαχείρισιν τῶν ἀνηκόντων εἰς ἐκκλησιαστικά, εκπαιδευτικά ἢ φιλανθρωπικά καταστήματα χρημάτων, πρέπει νὰ προσκαλῇται ὁ ἐφημέριος τοῦ τόπου, ἐκτὸς μόνον ὅταν ἡ σύσκεψις ἀφορᾷ κατηγορίαν κατὰ τοῦ προσκληθησομένου ³.

55. Παρευρισκόμενοι εἰς τὰς συνεδριάσεις τοῦ

1. Ἴδε κατωτ. ἐγκυκλ. ἀριθ. 91 τῆς 26 Ἰαν. 1848 περὶ πρακτικῶν τῶν συνεδριάσεων τῶν δημοτ. συμβουλίων. καὶ Ἐγκ. ἀριθ. 1 τῆς 2 Ἰαν. 1852 περὶ ὑπογραφῆς τῶν πράξεων τῶν δημοτ. συμβουλίων.

2. Τὰ ἄρθ. 52 καὶ 53 συνεπληρώθησαν καὶ ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ κατωτέρω νομοθετικοῦ Διατάγματος τῆς 26 Ἰουν. (8 Ἰουλ.) 1836 περὶ συνόδων τῶν δημοτ. συμβουλίων.

3. Ἡ πρόσκλησις τοῦ ἐφημερίου ὡςάκις πρόκειται περὶ ὑποθέσεων φιλανθρ. καταστημάτων προϋποτίθησιν, ὅτι οὗτος ἀναμιγνύεται εἰς τὴν διοίκησιν αὐτῶν· ἀλλ' ἀφοῦ κατὰ τὰ κατωτέρω ρηθισόμενα, ὁ ἐφημέριος δὲν ἀναμιγνύεται, ἀκόλουθον εἶνε νὰ μὴ προσκαλῇται αὐτός, ἀλλὰ τὰ ἀδελφάτα, καθὰ ἄλλως τε ρητῶς ὀρίζει τὸ ἄρθ. 7 τοῦ κατωτ. Β. Δ. 1 Δεκ. 1836 περὶ διοικήσεως ἀγαθ. καταστημάτων.

Δημοτικοῦ Συμβουλίου ὃ τε Δήμαρχος, οἱ Πάρεδροι ¹ καὶ ὁ ἐφημέριος τοῦ τόπου ² ἐκθέτουν τὰ ἀντικείμενα τῆς συσκέψεως ³, κάμνουν προτάσεις, δίδουν τὰς ἀναγκαίας διασαφήσεις, ἀλλὰ δὲν ἔχουσι ψῆφον εἰς τὰς ἀποφάσεις. Τὸ Συμβούλιον κοινοποεῖ εἰς αὐτοὺς περίληψιν τῶν πρακτικῶν πρὸς γνῶσιν τῶν γενομένων ἀποφάσεων. Οὗτοι δὲ ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ ἀναφέρωσι τὰς περὶ τῶν ἀποφάσεων παρατηρήσεις, ἢ τὰ κατ' αὐτῶν παράπονά των εἰς τὴν προϋσταμένην Ἀρχήν, ἣτις ἐπομένως ἀποφασίζει. — Τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον δύναται, ὅσάκις νομίζει ὅτι αἱ παρὰ τῶν εἰρημένων διδόμεναι εἰς αὐτὸ πληροφορίαι δὲν εἶναι ἀποχρῶσαι, νὰ διορίζῃ ἓνα συνεισηγητὴν, καὶ νὰ ἀναβάλλῃ τὴν ἀπόφασιν.

36. Διὰ νὰ ἔχῃ κύρος ἡ ἀπόφασις τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, ἀπαιτεῖται ἡ παρουσία τοῦλάχιστον τῶν δύο τρίτων τῶν μελῶν του, καὶ ἡ ἀπόλυτος πλειοψηφία τῶν παρόντων ⁴.

Ἰσοψηφίας τυχούσης, ἡ ψῆφος τοῦ Προέδρου ἀποφασίζει ⁵.

37. Πᾶσα ἀπόφασις τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, ἀφορῶσα ἀντικείμενον ἐκτὸς τῆς ἀρμοδιότητός του, εἶναι ἄκυρος ⁶.

1. Γράφε μᾶλλον: ἢ ὁ ἀναπληρῶν αὐτὸν πάρεδρος.

2. Ἰδε σημ. 3 ἐν σελ. 35.

3. Ἐκ τούτου δὲν ἐπεται ὅτι μόνον ὁ δήμαρχος κλπ. εἰσάγουν τὰς ὑποθέσεις· διότι καὶ ὁ πρόεδρος τοῦ συμβουλίου ἔχει τὴν ἐξουσίαν ταύτην (ἄρθ. 53).

4. Ἰδε κατωτ. ἐγκύκλ. ἀριθ. 97 τῆς 28 Νοεμ. 1894.

5. Hat der Vorsteher abzustimmen und zu entscheiden = ὁ πρόεδρος θέλει ψηφίζει καὶ (οὕτως) ἀποφασίζει.

6. Μάλιστα δυνατόν νὰ συνεπάγῃται καὶ ποινικὴν

58.¹—Δὲν συγχωρεῖται νὰ ἐξέλθῃ μέλος τι πρὸ τοῦ προσδιωρισμένου καιροῦ, ἐκτὸς τῶν εἰς τὸ ἄρθ. 43 ἀναφερομένων περιπτώσεων.—Συμπεσοῦσης μιᾶς ἐξ αὐτῶν, ἡ ἀποβιώσαντος ἑνὸς μέλους, εἰσέρχεται τὸ πλησιέστερον συμπληρωτικὸν μέλος, τὸ ὁποῖον χρεωστεῖ νὰ διαχένη εἰς τὸ συμβούλιον ὅσον καιρὸν ἤθελε διαμένει εἰσέτι τὸ ἐξελθὸν ἢ τὸ ἀποθανόν μέλος.

59. Ὁ Βασιλεὺς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ διαλύῃ τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον².—Τούτου δὲ γενομένου, πρέπει νὰ γενῇ νέα ἐκλογὴ ἐντὸς τεσσάρων ἐβδομάδων.

60. Τὰ μέλη τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου ὑπερετοῦν ἀμισθί, ἐκτὸς τῆς ἀντιμισθίας³, τὴν ὁποίαν λαμβάνουν, ὡς ἀκίς δι' ἀνάγκας τῆς ὑπηρεσίας ἐξέλθουν τῆς περιφερείας τοῦ Δήμου⁴.

καταδίωξιν, ὅταν ὑπάρχωσι τὰ στοιχεῖα τοῦ ἄρθ. 225 τοῦ Ποιν. Νόμου. Ἴδε κατωτ. ἐγκ. ἀριθ. 167 τῆς 23 Νοεμ. 1854 περὶ πράξεων τῶν δημοτ. συμβουλίων, καὶ ἀριθ. 59 τῆς 6 Σεπτ. 1891 περὶ μὴ ἐγκρίσεως δημοτικῶν μὴ συνήθων ἢ μὴ κανονικῶν δαπανῶν πρὸ τῆς ἐγκαθιδρύσεως τῶν νέων δημοτ. ἀρχῶν. Ἴδε καὶ σημ. 2 ἐν σελ. 30.

1. Τὰ ἐδάφ. α', β', γ' τοῦ ἄρθ. 58 δὲν ἰσχύουσι μετὰ τὸν περὶ δημαϊρεσιῶν ν. 47¹ τοῦ 1864 (ἄρθ. 1 ἐπ.)

2. Τὸ δικαίωμα τοῦτο τοῦ Βασιλέως εἶνε ἀπόλυτον, οὐδ' εἶνε ἀνάγκη νὰ αἰτιολογῇ ἐκάστοτε τὴν περὶ διαλύσεως ἀπόφασίν του. Ἐννοεῖται, ὅτι τὰ συμφέροντα τοῦ δήμου ἔσονται ὁ ἀποχρῶν τῆς διαλύσεως λόγος· οὕτω λ. γ. ἐὰν δημοτικὸν τι συμβούλιον παρεκτρέπηται καταχρώμενον τῆς νομίμου αὐτοῦ ἐξουσίας, ἢ ἀμελῶς ἢ δολίως μεριμνᾷ περὶ τῶν συμφερόντων τοῦ δήμου, ἢ δὲν συνέρχεται εἰς συνεδριάσιν, ἢ διάλυσις ἐπιβάλλεται ὡς σωτήριον μέσον. Ἐννοεῖται ὅτι δὲν ἀποκλείεται καὶ ἡ ποινικὴ καταδίωξις, ὅταν ἐτελέσθησαν πράξεις ἢ παραλείψεις ἀξιόποιντοι.

3. Entschädigung=ἀποζημιώσεως.

4. Ἐν ταῖς περὶ δημοτικοῦ συμβουλίου παρατεθείσαις διατάξεσιν ὑπάρχουσιν οὐσιώδη χάσματα. Οὕτω λ. γ. δὲν

ΜΕΡΟΣ Γ'.—Περὶ τῶν Δημαιορεσιῶν.¹

ΜΕΡΟΣ Ζ'.—Περὶ ἐνὸς ἐκάστου κλάδου τῆς δημοτικῆς διοικήσεως.

ΚΕΦΑΛ. Α'.—Περὶ ἀστυνομ. διοικήσεως.

91.²

92. Ὁ δήμαρχος δὲν ἔχει οὔτε ποινικὴν ἐξουσίαν εἰς ἀστυνομικὰς παραβάσεις, οὔτε δικαστικὴν

ἀναγράφεται, πού, ἂν αἱ συνεδριάσεις εἶνε μυστικαὶ ἢ δημοσίου. Ἐν τῇ πράξει τελοῦνται αὗται μυστικά, κατ' ἀναλογίαν τῶν ἐπαρχ. συμβουλίων (ἄρθ. 51 τοῦ ν. τῆς 19 Δεκ. 1836 περὶ ἐπαρχ. συμβουλίων) εἰ καὶ οὐδὲν κωλύει τὸ ἐναντίον. Ἐπίσης δὲν ἀναγράφεται, ἂν αἱ πράξεις τῶν δημοτ. συμβουλίων δημοσιεύονται ἢ οὐ· ἐν τῇ πράξει ἀκολουθεῖται τὸ πρῶτον. Ἐπίσης δὲν ὀρίζεται, ἂν αἱ ψηφοφορίαι γίνωνται φανεραὶ ἢ μυστικαὶ καὶ πότε θάτερον τούτων· ἐν τῇ πράξει ἐκδίδονται ἰδιαιτέροι κανονισμοὶ τῶν ἐσωτερικῶν ἐργασιῶν ἐκάστου δημοτ. συμβουλίου, ὀρίζοντες καὶ τὰ τῆς ψηφοφορίας· καλὸν ὅμως ν' ἀκολουθῇται ἡ διάταξις τοῦ ἄρθ. 51 τοῦ προμνησθέντος νόμου, καθ' ἣν μυστικὴ ψηφοφορία γίνεται, ὅταν τὸ ζητήσωσι τὰ 2/3 τῶν παρόντων συμβούλων. Σημειωτέον ὅτι ὁ κατωτ. νόμος ΒΣΗΓ' τῆς 11 Ἰουλ. 1895 ἐν ἄρθ. 2 ποιεῖται λόγον περὶ τε μυστικῆς καὶ περὶ φανερᾶς ψηφοφορίας τῶν δημοτ. συμβουλίων κατὰ τὴν ἐκλογὴν δημοτ. εἰσπράκτορος.

1. Τὸ περὶ Δημαιορεσιῶν Σ' Μέρος ἀντικατεστάθη διὰ τῶν νεωτέρων περὶ Δημαιορεσιῶν νόμων· ν. ΗΓ' 19 Νοεμ. 1864 περὶ Δημαιορεσιῶν—ν. ΘΞΔ' 17 Μαΐου 1882 περὶ ἐκδικάσεως τῶν δημοτικῶν ἐκλογῶν—ν. ΑΗΘ' 30 Μαρτ. 1883 περὶ μεταρρυθμίσεως τῶν περὶ ἐκλογῆς βουλευτῶν καὶ δημαιορεσιῶν νόμων—ν. ΑΩΞΖ' περὶ ἐπεκτάσεως τῆς διατάξεως τῆς § 6' τοῦ ἄρθ. 8 τοῦ ν. ΑΖΘ' 1883 περὶ μεταρρυθμίσεως κλπ. οὓς πάντας ζήτει ἐν τῷ κώδικι τῆς ἐκλογικῆς νομοθεσίας.

2. Κατηργήθη μετὰ τὸν ἀστυνομικὸν ν. ΒΡΠΗ' 1893.

εἰς ὑποθέσεις τοῦ ἀμφισβητουμένου διοικητικοῦ, καθ' ὅσον οἱ νόμοι δὲν διαλαμβάνουν περὶ τούτου ἐδικὰς ἐξαίρεσεις.

93. Εἰς τὰ ἀφορῶντα τὴν πτωχοκομίαν ὁ Δήμαρχος λαμβάνει μέρος κατὰ τὰς περὶ τούτου ἰδιαιτέρας διατάξεις.

94. Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐπιστάσιν τῶν κατὰ τόπους διδασκαλείων ¹, θέλουν προσδιορισθῇ τὰ δέοντα δι' ἰδιαιτέρων διαταγμάτων ².

95. ³

96. Οἱ μεγαλύτεροι Δῆμοι πρέπει νὰ διαιρεθῶσιν εἰς ἀνάλογον ἀριθμὸν τμημάτων κατὰ τὰς ἀγορὰς καὶ πλατείας, πρὸς εὐκολίαν τῆς ἀστυνομικῆς διοικήσεως.

ΚΕΦΑΛ. Β'.—Περὶ διαχειρίσεως τῆς δημοτικῆς περιουσίας.

Α'. Περὶ τοῦ δημοτικοῦ εἰσπράκτορος.

97. Ἡ φροντίς περὶ εἰσπράξεως καὶ ἐξοδεύσεως τῶν δημοτικῶν χρημάτων καὶ περὶ καταστρώσεως τῶν περὶ τούτων λογαριασμῶν ἀνατίθεται εἰς ἓνα εἰσπράκτορα κατὰ Δῆμον ^{4 5}.

98. Ὁ δημοτικὸς οὗτος εἰσπράκτωρ διορίζεται

1. Ortsschulen=ἐντοπίων σχολείων.

2. Β. Δ. 6 Φεβρ. 1834 περὶ δημοτικῶν σχολείων ἄρθ. 34, ὁ δὲ δήμαρχος εἶνε πρόεδρος τῆς ἐφορευτικῆς τῶν σχολείων ἐπιτροπῆς.

3. Ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθ. 2 τοῦ ν. ΒΡΠΗ' 1893.

4. Τὸν δημοτ. εἰσπράκτορα ἀναπληροῖ εἰς δημόσις τοιοῦτος κατὰ τὸν ν. ΧΨΘ' 1878 ὃν ἴδε κατωτ

5. Τὸ ἄρθρον τοῦτο ἀνεπτύχθη καὶ συνεπληρώθη διὰ τοῦ ἄρθ. 9 καὶ ἐπ. τοῦ κατωτ. ν. ΑΦΙΣ' 1891.

καθ' ὃν τρόπον διαλαμβάνει ὁ ἀριθμὸς 12 τοῦ ἄρθρου 50¹.

99. Ἄν τὰ ἔσοδα καὶ ἔξοδα ἦναι ἀσήμαντα, ἐνόνονται περισσότεροι γειτνιαζόντες Δήμοι εἰς ἓν εἰσπρακτορικὸν τμήμα. — Ἄν εἰς τοιαύτην περίστασιν αἱ Δημοτικά Ἀρχαὶ δὲν συμφωνήσωσιν εἰς τὴν περὶ διορισμοῦ τοῦ εἰσπράκτορος πρότασιν, ὁ Βασιλεὺς ἐκλέγει ἓνα ἐκ τῶν προβληθέντων².

100. Οὔτε οἱ Δήμαρχοι, οὔτε οἱ Πάρεδροι, οὔτε τὰ μέλη τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου δύνανται νὰ ἦναι συγχρόνως καὶ εἰσπράκτορες. — Ὁ εἰσπράκτωρ πρέπει νὰ κατοικῇ εἰς τὸ τμήμα, ὅπου εἰσπράττει, καὶ ἔχει χρέος νὰ φροντίζῃ ὁ ἴδιος διὰ τὴν εἰσπραξίν. — Δύναται³ ν' ἀπαιτηθῇ ἀπὸ αὐτὸν νὰ δώσῃ ἀνάλογον ἐγγύησιν.

101. Ὁ Δημοτικὸς εἰσπράκτωρ λαμβάνει διὰ τὴν ὑπηρεσίαν του ἀντιμισθίαν μὴ ὑπερβαίνουσαν τὰ τέσσαρα εἰς τὰ ἑκατὸν τῆς ὅλης πραγματικῆς εἰσπράξεως καὶ κανονιζομένην παρὰ τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου. — Εἰς μεγαλητέρους Δήμους εἰμφορεῖ νὰ προσδιορισθῇ καὶ μόνιμος μισθὸς εἰς τὸν εἰσπράκτορα.

102.⁴.

1. Γράφε νῦν : ὡς διαλαμβάνει τὸ ἄρθρον 5 τοῦ νόμου ΑῤῥΙΣ' 1891.

2. Ἴδε προηγουμένην σημείωσιν τροποποιούσαν τὸ ἐδάφ. τοῦτο.

3. Ἀλλὰ κατὰ τὸ ἄρθ. 6 τοῦ κατωτ. ν. ΑῤῥΙΣ' τοῦ 1891 ὁποχρεοῦνται οἱ εἰσπράκτορες εἰς παροχὴν ἐγγυήσεως.

4. Ἀντικατεστάθη ὑπὸ τῶν ἄρθρων 8 καὶ 11 τοῦ νόμ. ΑῤῥΙΣ' 1891.

103. ¹ Ὁ Δημοτικὸς εἰσπράκτωρ δὲν ἔχει νὰ κάμῃ ἄλλας εἰσπράξεις, εἰμὴ ὅσας διαλαμβάνει ὁ ἐγκριθεὶς προϋπολογισμὸς, ἢ περὶ ὧν διαταχθῇ παρὰ τοῦ Δημάρχου κατὰ συνέπειαν ἰδιαιτέρων νομίμων διαταγμάτων ² τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου. — Ὅμοίως δὲν ἔχει νὰ πληρώσῃ ἄλλα παρ' ὅσα διαταχθῇ παρὰ τοῦ Δημάρχου κατὰ τοὺς εἰς τὸ ἄρθρον 109 ὁρισμούς. — Ὁ Δημοτικὸς εἰσπράκτωρ φροντίζει ὥστε νὰ κοκτώνται ἀκριβῶς αἱ εἰς τὸν προϋπολογισμὸν τοῦ Δήμου διαλαμβανόμεναι μερίδες καὶ εἶναι ἰδιαιτέρως διὰ τοῦτο ὑπεύθυνος.

104. Δι' ἰδιαιτέρων ὁδηγιῶν θέλουν προσδιορισθῇ τὰ περαιτέρω περὶ τῆς διοικήσεως τοῦ δημοτικοῦ εἰσπράκτορος ³.

Β'. Περὶ τοῦ δημοτικοῦ προϋπολογισμοῦ

105. Δι' ἕκαστον Δῆμον συντάσσεται ⁴ κατ' ἔτος προϋπολογισμὸς κατὰ τοὺς διορισθησομένους περὶ τούτου τύπους. — Θέλει δὲ ἐμπεριέχει διὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος. ⁵

1. Ὅλας τὰς δημοτικὰς εἰσπράξεις, τόσον τὰς σταθεράς, ὥρισμένας ἢ ἀορίστους, καθὼς καὶ τὰς μὴ σταθεράς.

2. Ὅλας τὰς δημοτικὰς δαπάνας μετὰ τῶν ἀ-

1. Τὸ ἄρθρον τοῦτο συνεπληρώθη διὰ τοῦ ἄρθ. 9 καὶ ἐπ' τοῦ ν. Α' 915' 1891.

2. Einweisungen = παραγγελιῶν.

3. Ἴδε κατωτ. ἐγκ. ἀριθ. 46 τῆς 9 Ἰουν. 1847 περὶ λογιστικοῦ τῶν δήμων.

4. Ἴδε κατωτ. ἐγκ. ἀριθ. 65 τῆς 5 Αὐγ. 1894 καὶ ἐγκ. ἀριθ. 120 τῆς 21 Νοεμ. 1895.

5. Rechnungsjahr = λογιστικὸν ἔτος.

ποθεματικῶν κεφαλαίων (fonds de réserve) δι' ἀπροσδοκίτους περιστάσεις, καὶ

3. Ὅλα τὰ πρὸς ἀπάντησιν τῶν ἐξόδων συντελοῦντα μέσα ¹.

106. Τὸ καταστρωθησόμενον περὶ ἐξετάσεως τοῦ προϋπολογισμοῦ εἰς τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον πρωτόκολλον πρέπει νὰ περιέχῃ τὴν αἰτιολογίαν διὰ πᾶσαν μερίδα, καί, τυχούσης διχογνωμίας, νὰ ἀναφέρῃ τὰς διαφόρους γνώμας τῶν μὴ συμφωνούντων μὲ τὴν πλειοψηφίαν. Γενομένης δὲ τῆς ἀποφάσεως, ἐκτίθενται ὅτε ἐγκριθεῖς προϋπολογισμὸς καὶ τὰ πρακτικὰ τῶν συσκέψεων εἰς τὸ Δημαρχεῖον ὁκτῶ ἡμέρας διὰ νὰ λάβουν γνώσιν αὐτῶν οἱ φορολογούμενοι, διευθύνονται ἔπειτα εἰς τὸν Ἐπαρχον ² τοῦλάχιστον δύο μῆνας πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ νέου διοικητικοῦ ἔτους. — Γνωστοποιεῖται δὲ εἰς τοὺς δημότες, ὅτι τὰ εἰρημμένα ἔγγραφα εἶναι ἐκτεθειμένα εἰς τὸ Δημαρχεῖον.

107. Λαβὼν ὁ Ἐπαρχος ² τὸν προϋπολογισμὸν τὸν ἐξετάζει ἄνευ ἀναβολῆς καὶ τὸν καθυποβάλλει μετὰ τῆς γνωμοδοτήσεώς του εἰς τὸν Νομάρχην, ὅστις χρεωστεῖ νὰ δώσῃ τὴν ἐγκρισίν του ³ ἀνυπερθέτως, εἰάν δὲν εὕρῃ τίποτε προσβάλλον τὰ συμφέροντα ἢ

1. Ἰδε κατωτ. ν. ΡΠΘ' 24 Ἰαν. 1852 περὶ ἐξοφλήσεως τῶν χρεῶν τῶν δήμων.

2. Ἡ πρὸς τὸν ἐπαρχον ἀποστολή, ἐννοεῖται, ἀργεῖ σήμερον, οἱ δὲ προϋπολογισμοὶ στέλλωνται ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν νομάρχην.

3. Ἡ ἐγκρίσις ἐνταῦθα δὲν δηλοῖ τὴν ἐν συνόλῳ παραδοχὴν ἢ ἐν συνόλῳ ἀπόρριψιν, ἀλλὰ περιλαμβάνει καὶ τὸ δικαίωμα πρὸς τροποποιήσεις καθὰ καὶ τὸ ἄρθ. 122 ὑποδεικνύει σαφῶς.

τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ Δήμου, ἢ τὰ δίκαια καὶ τὰ συμφέροντα τῆς Ἐπικρατείας'.

108. Ἐὰν ἀποποιηθῇ τὴν ἔγκρισιν, πρέπει νὰ ἐκθέσῃ ἀκριβῶς τοὺς λόγους.—Ἄλλ' εἰς τοιαύτην περίπτωσιν τὸ δημοτικὸν συμβούλιον ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐκκαλῇ πρὸς τὴν προεστῶσαν πολιτικὴν ἀρχήν'.

109. Κατὰ τὸν ἐγκριθέντα προϋπολογισμόν καὶ ἐντὸς τῶν ὅρων αὐτοῦ διευθύνει ὁ δήμαρχος τὰ τοῦ δήμου κατὰ τοὺς γενικοὺς περὶ διαχειρίσεως κανονισμοὺς, καὶ ἐκδίδει πρὸς τὸ δημοτικὸν ταμεῖον εἰδικὴν διαταγὴν διὰ πᾶσαν μερίδα εἰσπράξεως ἢ δαπά-

3. Συνεπληρώθησαν διὰ τοῦ ἄρθ. 20 τοῦ ν. ΑΔΙΣ' 1891 δι' οὗ ὠρίσθη προθεσμία 15 ἡμερῶν διὰ τε τὸν νομάρχην καὶ τὸ δημοτ. συμβούλιον. Ἐὰν ὁ προϋπολογισμὸς δὲν ἐγκριθῇ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἔτους, ἐφαρμόζεται τὸ ἄρθ. 8 τοῦ ν. ΞΗ' 1847 περὶ δημοτ. φόρων, καθ' ὃ τὰ ἔσοδα καὶ ἔξοδα τοῦ δήμου γίνονται ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ προϋπολ. τοῦ λήξαντος ἔτους.—Ζήτημα ἐγεννήθη, ἂν ἡ προεστῶσα πολιτ. ἀρχή, δηλ. τὸ Ὑπουργεῖον, ὀφείλῃ ν' ἀποφασίζῃ ἐπὶ μόνων τῶν ἐφεσιβληθέντων ἀντικειμένων ἢ τούναντίον ἔχῃ πλήρη ἐλευθερίαν νὰ διαρρυθμίξῃ ὡς βούλεται τὸν προϋπολογισμόν, καίτοι ἔν τισι μόνον ἀντικειμένοις ἐφεσιβληθέντα. Μακρὰ διοικητικὴ συνήθεια καθιέρωσε τὸ πρῶτον, καὶ δὴ ἐν αὐστηρᾷ ἔννοίᾳ ὀρθοτέρα ὅμως εἶνε ἡ μέση ὁδός, καθ' ἣν τὸ Ὑπουργ. δικαιούται νὰ ἀποφαινηται οὐ μόνον ἐπὶ τῶν ἐφεσιβληθέντων ἀντικειμένων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἄλλων συνεχόμενων καὶ συνδεομένων ὁπωσδήποτε μετὰ τῶν ἐφεσιβληθέντων, καὶ τοῦτο κατ' ἀναλογίαν τῶν δικαστικῶν ἐφέσεων. Ἄλλ' ἐὰν κρίνῃ ἀναγκαίαν τὴν μεταρρύθμισιν καὶ ἄλλων ἀντικειμένων; Δέον νὰ διατάξῃ τὸν νομάρχην νὰ ἀναθεωρήσῃ αὐτὸς τὴν ἀπόφασίν του, ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον ἐκ τῆς πρώτης αὐτοῦ ἀποφάσεως δὲν ἀπεκτῆθησαν ἤδη δικαιώματα.

νης¹.—Πρὸ πάντων δέ, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἀμέσους δημοτικούς ἐράνους, πρέπει εὐθὺς μετὰ τὴν ἔγκρισιν τοῦ προϋπολογισμοῦ νὰ καταστρόνωνται οἱ περὶ διανομῆς αὐτῶν κατάλογοι δι' ὅλους τοὺς ὑποκειμένους εἰς τὴν συνεισφορὰν δημότας, καὶ νὰ ἐκτίθενται ὁκτὼ ἡμέρας εἰς τὸ Δημαρχεῖον πρὸς γινῶσιν πάντων, παρελθούσης δὲ τῆς ὀκταημέρου ταύτης προθεσμίας, ὁ δήμαρχος κηρύττει τοὺς καταλόγους ὡς ὑποχρεωτικούς², καὶ παραπέμπει αὐτοὺς εἰς τὸν δημοτικὸν εἰσπράκτορα, διὰ νὰ ἐνεργήσῃ τὴν εἰσπραξίν. Τὰ κατὰ τῆς διανομῆς προκύπτοντα παράπονα ἐξετάζονται διὰ τῆς διοικητικῆς ὁδοῦ, δὲν ἐμποδίζουν ὅμως τὴν κατὰ τοὺς καταλόγους εἰσπραξίν. Ὁ δήμαρχος δὲν ἔχει τὴν ἄδειαν νὰ διατάξῃ δαπάνην, μὴ ἀναφερομένην ρητῶς εἰς τὸν προϋπολογισμόν, ἐκτὸς μόνον ὅταν διαταχθῇ παρὰ τῆς προεστῶσης ἀρχῆς κατὰ συνέπειαν τοῦ ἄρθ. 17 β', ἢ ὅταν λάβῃ τὴν πληρεξουσιότητα δι' ἰδιαιτέρων νομίμων ἀποφάσεων τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου· ἀλλ' εἰς τοιαύτην περίπτωσιν πρέπει νὰ ἐπισυναφθῇ³ εἰς πᾶσαν πληρωμὴν ἢ διαταγὴν ἢ ἀπόφασιν, ἐπὶ τῆς ὁποίας αὕτη θεμελιούται.

Γ'. Περὶ τοῦ δημοτικοῦ λογαριασμοῦ.

110. Ὁ δημοτικὸς εἰσπράκτωρ καταστρόνει τὸ πολὺ 2 μῆνας μετὰ παρέλευσιν τοῦ ἔτους⁴ τὸν

1. Ἴδε κατωτ. ἐγκ. ἀριθ. 10996 τῆς 1 Ἰουλ. 1884 περὶ ὑπερβάσεως τῶν δημάρχων ἐν ταῖς δαπάναις τῶν δήμων.

2. Executorisch=ἐκτελεστούς.

3. In Abschrift=ἐν ἀντιγράφῳ (παρελείφθη).

4. Ἐννοεῖται τοῦ λογιστικοῦ ἔτους, ὅπερ λήγει κατὰ τὸ τέλος Φεβρουαρίου.

δημοτικὸν λογαριασμὸν κατὰ τοὺς διατεταγμένους τύπους, καὶ τὸν παραδίδει εἰς τὸν δήμαρχον.—Εἰς τὸν λογαριασμὸν τοῦτον ἐκτίθενται ὅλα τὰ εἰς χρήματα ἢ εἶδη ἔσοδα καὶ ἔξοδα τοῦ δήμου¹.

111. Ὁ δημοτικὸς λογαριασμὸς καὶ ὁ παρὰ τοῦ δημάρχου ὕστερον καταστρωμένος λογαριασμὸς τῆς δημοτικῆς διαχειρίσεως ἐκτίθενται, ἀφοῦ πρότερον δημοσιευθῶν, ὡστὶ κατὰ συνέχειαν ἡμέρας εἰς τὸ Δημαρχεῖον πρὸς πληροφορίαν ἐκάστου τῶν φορολογουμένων. Ἐξετάζονται ἔπειτα παρὰ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου καὶ ἀποστέλλονται πρὸς τὸν ἑπαρχον. ὅστις τοὺς καθυποβάλλει μετὰ τῶν παρατηρήσεων του εἰς τὸν νομάρχην πρὸς ἐπιθεώρησιν καὶ ἔγκρισιν. Κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῆς ἀρχῆς ταύτης γίνεται ἡ ἐκκλήσις εἰς τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον².

Δ'. Γενικαὶ διατάξεις περὶ τῆς δημοτικῆς διαχειρίσεως.

112. Εἰς τὴν διαχείρισιν τῆς δημοτικῆς περιουσίας θέλουν διατηρεῖσθαι ἀπαραιτήτως αἱ ἐφεξῆς γενικαὶ διατάξεις·

α'. Ὅλαι αἱ πωλήσεις καὶ ἐνοικιάσεις ὅποιου-δήποτε μέρους τῆς δημοτικῆς περιουσίας, ὅλα τὰ ἐπὶ μισθῷ γινόμενα δημόσια ἔργα, ὅλαι αἱ οἰκοδομαὶ

1. Τὸ ἄρθρον τοῦτο συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ ἄρθ. 15 τοῦ ν. ΑΨΙΣ' 1891.

2. Τὸ ἄρθρον τοῦτο συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ ἄρθ. 16 τοῦ ν. ΑΨΙΣ' 1891.

"Ἰδε ἐγκ. ἀριθ. 90 τῆς 15 Ἰουλ. 1854 περὶ τοῦ ὅτι τὰ δημοτ. συμβούλια ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ ἐκκαλῶσι τὰς ἐπὶ δημοτ. ἀπολογισμῶν ἀποφάσεις τῶν νομαρχῶν. Ὁμοίως ἴδε κατωτ. τὴν ἐγκ. ἀριθ. 53 τῆς 13 Ἰουλ. 1849 περὶ τῶν πρὸς τὸ Ἐλεγκτ. Συνέδριον ἀποστελλομένων ἐφέσεων τῶν δημοσίων ὑπολόγων.

καὶ ὅλαι αἱ προμηθεύσεις θέλουν γίνεσθαι ἐπὶ δημοπρασίας, ἐπὶ τῇ βάσει προϋπολογισμοῦ καταστρωμένου παρ' εἰδημόνων. Τότε δὲ μόνον ἐπιτρέπεται νὰ γενοῦν ἰδιαίτεραι συμφωνίαι διὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἔργων.

1. Ὅταν τὰ ἔργα ἀπαιτῶσι ξεχωριστὴν ἐπιτηδειότητα (πρέπει ὁμῶς καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην νὰ γενῇ προϋπολογισμός).

2. Ὅταν τὰ ἔργα ᾗναι τόσο ἀσήμαντα, ὥστε τὰ ἔξοδα τῆς δημοπρασίας δὲν ἔχουν καμμίαν ἀναλογίαν ὡς πρὸς τὴν τιμὴν τοῦ πράγματος.

3. Ὅταν ἀπειλῇται κίνδυνος ἐκ τῆς ἀναβολῆς.

4. Ὅταν ἡ δημοπρασία ἀπαντήσῃ ἀνυπέρβλητα ἐμποδία.¹

6'. Διὰ νὰ γενῇ ἐκουσία ἐκποίησης² μέρους τινὸς τῆς δημοτικῆς περιουσίας, πρέπει νὰ ἐξετασθῇ πάντοτε ἀκριβέστατα, ἂν ἐξετελέσθησαν τὰ κατὰ τὸ ἄρθρ. 21 τοῦ παρόντος νόμου ἀπαιτούμενα, καὶ νὰ ἀποδειχθῇ τὸ τοιοῦτον ἐκ τῶν πρακτικῶν τοῦ δήμου· τὸ δὲ ἐκ τῆς ἐκποιήσεως νὰ διατεθῇ εὐθὺς ἐπωφελῶς³, ἂν δὲν προσδιωρίσθῃ δι' ἄλλον σκοπὸν εἰς τὸν προϋπολογισμόν.

γ'. Αἱ δημοτικαὶ Ἀρχαὶ ἔχουν τὴν πληρεξουσιότητα, πρὸς ἐξόφλησιν ὑπαρχόντων χρεῶν, νὰ δανειζῶνται νέα κεφάλαια μὲ ἴσας ἢ καλλητέρας συμφωνίας. Δὲν ἐπιτρέπεται ὁμῶς νὰ ληφθοῦν ὡς δάνεια νέα κεφάλαια, εἰμὴ ἐπὶ τῇ βάσει ἐγκριθέντων

1. Α. γ. οἱ ἐργολάβοι συνεννοηθέντες ζητῶσι τιμὰς ὑπερόγκους

2. Λοιπὸν ἐπὶ ἀναγκαστικῆς ἐκποιήσεως δὲν ἀπαιτεῖται ἐξέτασις τις

3. "Ἰδε ἄρθρ. 21 ἐδ. 6'.

προϋπολογισμῶν ἢ χρεωλυτικῶν σχεδίων, ἢ, ἐν ἐλλείψει ἄλλων μέσων, πρὸς ἀπάντησιν ἐκτάκτων, ἀναποφεύκτων καὶ ἀνυπερθέτων δαπανῶν. — Αἱ ἀρμοδίαι Ἀρχαὶ θέλουν ζητήσῃ συγχρόνως μετ' ἐπιμονῆς κατάλληλα χρεωλυτικὰ μέσα.

δ'. Διὰ νὰ γενσὺν νέαι δημόσιαι οἰκοδομαί, ἀπαιτεῖται νὰ συνταχθοῦν πρότερον παρ' εἰδημόνων τὰ σχέδια καὶ οἱ προϋπολογισμοὶ τῶν ἐξόδων.

ε'. Ὡς πρὸς τὴν διανομὴν τῶν δημοτικῶν γαιῶν θέλουν διατηρεῖσθαι οἱ περὶ καλλιεργείας νόμοι.

ς'. Διὰ τὰς συσκέψεις περὶ νομικῶν ζητημάτων αἱ Δημοτικαὶ Ἀρχαὶ θέλουν ζητῆν τὴν συμβουλὴν τῶν ἀναγνωρισμένων συνηγόρων ¹. Νομολ.

113. Διὰ πᾶσαν ζημίαν προκύπτουσαν εἰς τοὺς Δήμους ἐκ τῆς παραμελήσεως τῶν εἰρημένων περὶ διαχειρίσεως κανονισμῶν, καθὼς καὶ ἐξ ἄλλων ἀξιοποίνων πράξεων ἢ ἀδρανείας τῶν ὑπαλλήλων τῆς δημοτικῆς διαχειρίσεως, ἀποζημιοῦται ὁ Δῆμος παρὰ τῶν αἰτίων, οὔτινες περιπλέον ὑπόκεινται καὶ εἰς τὰς κατὰ νόμους ποινάς. ²

ΚΕΦΑΛ. Γ'. — Περὶ τῆς διοικήσεως τῆς περιουσίας τῶν κατὰ τόπους ³ ἀγαθοεργῶν
Καταστημάτων.

114. Ἡ διοίκησις τῶν τοπικῶν ἀγαθοεργῶν καταστημάτων τίθεται ὑπὸ τὴν ἄμεσον διεύθυνσιν

1. Advokaten=δικηγόρων.

2 Ἴδε ἐγκ. ἀριθ. 16 τῆς 8 Ἰουν. 1856 περὶ τοῦ ὅτι οἱ νόμοι καὶ δὲν ἔχουσιν ἀρμοδιότητα νὰ καταλογίζωσιν εἰς βάρος τῶν δημοτικῶν ὑπαλλήλων τὰς προκυπτούσας εἰς τὸν δῆμον ζημίας ἐκ πράξεων ἐγκληματικῶν.

3. certlichen=ἐντοπίων.

τῶν δι' ἰδιαιτέρων διαταγμάτων σχηματισθησομένων ἐπιτροπῶν ¹, ἡ δὲ διεύθυνσις τῶν τοπικῶν διδασκικῶν καταστημάτων ἀνατίθεται εἰς τὰς συστηθησομένας τοπικὰς ἐφορίας τῶν σχολείων ².—Διὰ τὴν διοίκησιν τῶν τοπικῶν ἐκκλησιαστικῶν καταστημάτων διορίζονται Ἐκκλησιαστικά Συμβούλια συνιστάμενα ἀπὸ τὸν Δήμαρχον, τὸν ἀνήκοντα Ἐφημέριον καὶ δύο ἕως τέσσαρας Δημότας, διοριζομένους παρὰ τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου ³ Νομολ.

115. Ὅταν ἡ ἔκτασις τῆς ἀκινήτου περιουσίας ἐνὸς ἀγαθοεργοῦ καταστήματος ἀπαιτῇ τὸν διορισμὸν ἰδιαιτέρου Οἰκονόμου, γίνεται ἡ ἐκλογὴ αὐτοῦ κατὰ τὸ ἄρθρ. 50 ἀριθ. 12. Ὁ Οἰκονόμος ὑπάγεται εἰς τὴν ἀνωτέραν διοικητικὴν Ἀρχὴν τοῦ καταστήματος.

116. Αἱ εἰς τὸ ἄρθρον 114 διαλαμβανόμεναι Ἀρχαὶ ἔχουν πρὸς τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον τὸν αὐτὸν λόγον, ὃν ἔχει ὁ Δήμαρχος πρὸς τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν Δημοτικὴν περιουσίαν.—Ὅλα τὰ περὶ τῆς διαχειρίσεως τῆς δημοτικῆς περιουσίας ἐν τῷ παρόντι νόμῳ κανονισμένα ἐφαρμόζονται ἐξίσου καὶ εἰς τὰ ἀγαθοεργὰ καταστήματα. Νομολ.

1. Ἴδε κατωτ. Β. Δ. 1 Δεκ. 1836 περὶ τῆς διοικήσεως τῶν ἀγαθοεργῶν καταστημάτων.

2. Ἴδε Β. Δ. 6 Φεβρ. 1834 περὶ δημοτ. σχολείων.

3. Ἡ διάρκεια τῶν ἐκκλησι. συμβουλίων εἶνε ἀόριστος· ἴδε ἐγκ. ἀριθ. πρ 32657 τῆς 30 Νοεμ. 1885 περὶ τῆς διαρκείας τῆς λειτουργίας τῶν ἀδελφάτων τῶν ἀγαθοεργῶν καταστημάτων.

ΜΕΡΟΣ Η'.— Περὶ τῆς ὑπαλλληλίας ¹ τῶν δόμων
εἰς τοὺς Ἐπαρχοὺς καὶ Νομάρχας.

117. Οἱ Δῆμοι καὶ αἱ Διοικητικαὶ αὐτῶν Ἀρχαὶ ὑπάγονται εἰς τοὺς Ἐπαρχοὺς ². Εἰς τοὺς ἀπόκειται τὸ νὰ ἐπιτηρώσιν ἀμέσως τὴν διοίκησιν τοῦ Δημάρχου καὶ τῶν Δημοτικῶν Συμβουλίων, καὶ νὰ διατάττουν κατὰ τοῦτο ὅσα εἶναι ἀναγκαῖα πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν νόμων ³. — Εἶναι ὁμῶς ἀπηγορευμένον εἰς αὐτοὺς, ἐπὶ βαρυτάτῃ εὐθύνῃ, νὰ παρεμβαίνουν εἰς τὴν ἐνέργειαν τῶν δημοτικῶν δικαιωμάτων, ἢ νὰ παρεμποδίζωσιν ἀθεμίτως τὴν νόμιμον καὶ ἐλευθέραν κίνησιν τῶν Δημοτικῶν διοικητικῶν Ἀρχῶν ⁴.

118. Πᾶσα ἀπόφασις τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου θέλει καθυποβάλλεσθαι, ἐπὶ ἀποδείξει παραλαβῆς, εἰς τὸν Ἐπαρχον καὶ δι' αὐτοῦ εἰς τὸν Νομάρχην ⁵ ὅπου δὲ παρέλθουν δέκα πέντε ἡμέραι μετὰ τὴν πρὸς τὸν Ἐπαρχον κοινοποίησιν, ἂν ἐν τῷ διαστήματι τούτῳ δὲν ἐκδοθῇ διαταγὴ τοῦ Νομάρχου ἢ Ἐπαρχοῦ, ἐμποδίζουσα τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως, εἴτε ὡς παρανόμου, εἴτε κατὰ συνέπειαν ἀνα-

1. Unterordnung=ὑπαγωγῆς.

2. Nün : νομάρχας

3. Λοιπὸν ἡ διοικητικὴ ἀρχὴ οὐδέποτε ἐκτελεῖ αὐτὴ τὰ τῶν δημοτικῶν ἀρχῶν καθήκοντα, ἀλλ' ἐπιτηρεῖ καὶ παρατρύνει μόνον.

4. Ἴδε ἐγκ. ἀριθ 15 τῆς 27 Φεβρ 1858 περὶ ἀποκαταστάσεως εἰς τὴν θέσιν των τῶν κατηγορουμένων δημοτ. ὑπαλλήλων, τῶν ὁποίων ἡ περαιτέρω καταδίωξις ἐπαύθη πρὸς καιρὸν διὰ δικαστικοῦ βουλευμάτος

5. Nün ἀπ' εὐθείας εἰς τὸν νομάρχην

φορᾶς τῶν φορολογουμένων, ἡ ἀπόφασις θεωρεῖται ὡς ἔχουσα κῦρος, καὶ ἐνεργεῖται ¹.

119. Αἱ ἀποφάσεις τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου χρήζουσι τῆς ρητῆς ἐγκρίσεως τοῦ Νομάρχου εἰς τὰς ἐφεξῆς περιπτώσεις·

α'. Εἰς τὸν προσδιορισμὸν τοῦ δημοτικοῦ προϋπολογισμοῦ·

β'. Εἰς τὴν ἐγκρίσιν ἐκτάκτων δαπανῶν, τὰς ὁποίας δὲν προεῖδεν ὁ προϋπολογισμός, ἐξαιρέτως δὲ ὅταν πρόκηται λόγος νὰ ἀναδεχθῇ ἐκουσίως ὁ Δήμος βάρη, εἰς τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι ὑπόχρεως, οὔτε δυνάμει τοῦ κοινωνικοῦ του σκοποῦ, οὔτε δι' εἰδικὰς νομίμους αἰτίας·

γ'. Εἰς τὴν ἐκποίησιν, πρόσκτησιν, ἢ ἀνταλλαγὴν ἀκινήτων κτημάτων ἢ δικαιωμάτων ἐπικαρπίας ².

δ'. Εἰς συμφωνίας ἐνοικιάσεων ἐπέκεινα τῶν ἐν-
νέα ἐτῶν·

ε'. Εἰς μεταρρυθμίσεις τοῦ τρόπου τῆς διαχειρίσεως τῶν ἀκινήτων κτημάτων ἢ δικαιωμάτων ἐπικαρπίας, τοὔτέστιν, ὅταν πρόκηται λόγος, ἀντὶ τῆς διὰ λογαριασμὸν τοῦ Δήμου καλλιεργείας, νὰ διορισθῇ ἐνοικίασις ἢ τὰνάπαλιν·

ς'. Εἰς ὅλας τὰς ἐνοικιάσεις δημοτικῶν φόρων.
Νομολ.

ζ'. Εἰς τὴν σύνταξιν χρεωλυτικῶν σχεδίων·

η'. Ὅταν πρόκηται λόγος νὰ ληφθοῦν δανεια-

1. Vollziehbar=(ἡ ἀπόφασις θεωρεῖται) ἐκτελεστή.

2. Ἴδε κατωτ. ἐγκ. ἀριθ 49 τῆς 22 Αὐγ. 1882 περὶ ἐκποιήσεως ἀκινήτων κτημάτων τῶν δήμων ἢ ἐνοριακῶν ναῶν.

κῶς νέα κεφάλαια, ἐκτὸς ἂν τὸ δάνειον τοῦτο γενῇ πρὸς ἐξόφλησιν ὑπαρχόντων χρεῶν μὲ ἴσας ἢ καλλήτερας συμφωνίας, ἢ ἐπὶ τῇ βάσει ἐγκριθέντων προϋπολογισμῶν, ἢ χρεωλυτικῶν σχεδίων.

θ'. Εἰς τὴν σύνταξιν τῶν σχεδίων περὶ τῆς διαχειρίσεως τῶν ἀνηκόντων εἰς τὸν Δῆμον δασῶν.

ι'. Εἰς τὴν σύνταξιν τῶν γενικῶν περὶ οἰκοδομῶν καὶ περὶ εὐθυγραμμίας σχεδίων.

ια'. Ὅταν πρόκηται λόγος περὶ εἰσαγωγῆς δίκης.

ιβ'. Ὅταν πρόκηται λόγος περὶ συμβιβασμῶν.

ιγ'. Ὅταν πρόκηται νὰ οἰκοδομηθῶσι νέα δημοτικά κτίρια, ἢ νὰ γενῶσι καθολικαὶ ἐπισκευαὶ εἰς τὰ ἤδη ὑπάρχοντα.

ιδ'. Ὅταν πρόκηται νὰ δοθοῦν δάνεια εἰς τοὺς Δημάρχους, εἰς τοὺς Παρέδρους, καὶ εἰς τὰ μέλη τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, εἰς τοὺς ἀνιόντας, κατιόντας, ἐκ πλαγίου ἢ καὶ πρώτου βαθμοῦ ἐξ ἀγχιστείας συγγενεῖς αὐτῶν.

ιε'. Ὅταν πρόκηται νὰ δεχθῇ ὁ Δῆμος κληροδοσίας ἢ δῶρα ἐνωμένα μὲ βάρη, ἢ νὰ τὰ ἀποποιηθῇ¹.

ις'. Εἰς τὸν κανονισμόν τῶν διὰ τοὺς ἀμέσους δημοτικούς ἐράνους συνεισφορῶν ὡς ἐκ μέρους τῶν δημοτῶν, τῶν μὴ ἐχόντων φορολογουμένην περιουσίαν, μηδὲ μετερχομένων ἐπιτήδευμα ὑποκείμενον εἰς φόρον. — Εἰς ὅλας ταύτας τὰς περιπτώσεις αἱ ἀ-

1. Κατὰ τὸ ἀρθ. 805 τοῦ Πολιτ. Κώδ. τῶν Ἰονίων νήσων «αἱ διατάξεις ὑπὲρ φιλανθρ. ἰδρυμάτων δὲν ἰσχύουσιν, εἰμὴ ὅταν ἐπιδοκιμασθῶσι παρὰ τῆς Κυβερνήσεως». Ὅθεν ἐκδίδεται ἐκάστοτε Β. Διάταγμα.

ποφάσεις τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου δὲν ἔχουν κῦρος ¹, εἰμὴ μετὰ τὴν ἔγκρισιν τοῦ Νομάρχου.

120. Ἡ ἔγκρισις τοῦ Βασιλέως ἀπαιτεῖται·

α'. Εἰς τὸν διορισμὸν νέων ἐμμέσων ἢ ἀμέσων δημοτικῶν φόρων·

β'. Εἰς τὴν ἀνανέωσιν τῶν ἐμμέσων δημοτικῶν φόρων, ἀφοῦ παρέλθῃ ἡ προθεσμία, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἔσχυν·

γ'. Εἰς τὸν διορισμὸν ἄλλου μέτρου περὶ τῆς εἰς τοὺς ἀμέσους δημοτικούς ἐράνους συνεισφορᾶς παρ' ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔχει βάσιν τοὺς ἀμέσους φόρους.

121. Οἱ μὲν Ἐπαρχοὶ ὀφείλουσιν ² νὰ καθυποβάλλουν, οἱ δὲ Νομάρχαι νὰ ἐνεργοῦν ἢ νὰ ἐμποδίζουσιν ἄνευ ἀναβολῆς τὰς ἀποφάσεις τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, ὅσαι χρήζουσι τῆς ἐγκρίσεώς των, καὶ εἶναι ὑπεύθυνοι διὰ πᾶσαν ζημίαν, προκύπτουσαν ἀπὸ τὴν ἐκ μέρους των ἀξιόποινον ἀργοπορίαν.

122. Εἰς τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον ἀπόκειται τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἐκκαλῇ ³ πρὸς τὴν προεστῶσαν

1. Sind ... vollziehbar = (δὲν) εἶνε ἐκτελεσταί.

2. (Zur) schleunigen (Vorlage) = ταχέως (παρελείφθη), ἢ ἔκφρασις εἶνε ἀόριστος κάλλιον νὰ ὠρίζετο προθεσμία ρητῇ.

3. Ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ δὲν ὠρίζεται προθεσμία πρὸς ἔκκλησιν, οὐδ' εἰς νεώτερόν τινα νόμον ὠρίσθη τοιαύτη, πλὴν τοῦ ν. ΑΦΙΣ' 1891, ὅστις ἐν ἄρθ. 20 ὥρισε 15 ἡμερῶν προθεσμίαν διὰ τὴν ἐκκλησιν κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν νομαρχῶν ἐπὶ τῶν δημοτ. προϋπολογισμῶν ἐπομένως ὑπάρχει νομοθετικὸν κενόν. Ἐν τῇ πράξει ὁμως ἐφαρμόζεται τοῦναντίον ὁ κανὼν, ὅτι πᾶσα κατὰ πάσης ἀποφάσεως τῶν νομαρχῶν ἔφεσις τῶν συμβουλίων δεόν νὰ γίνηται ἐντὸς 15 ἡμερῶν λογιζομένων ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς ἐπιδόσεως τῆς διοικ. ἀποφάσεως· ὁ κανὼν οὗτος ἀνεγράφη τὸ

Ἀρχὴν πῆσαν ἀπόφασιν τῆς Νομαρχίας, τροπολο-
γοῦσαν ἢ ἀπορρίπτουσαν τὴν ἀπόφασίν του.

123. (Περιεῖχε διαβατικὰς διατάξεις.)

Ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως.

Ἡ ἀντιβασιλεία.

Ὁ κόμης Ἀρμανσπέργ πρόεδρος.

Μάουρερ.

Ἐίδεκ.

Ἄρθρον 1.

Ἀπόσπασμα τῶν ὁδηγιῶν τῆς 15]27 Ἀπρ. 1834
περὶ σχηματισμοῦ τῶν δήμων 1.

Ὁ περὶ τῶν δήμων νόμος τῆς 27 Δεκ. 1833 (8 Ἰαν.
1834) διαγράφει εἰς τὰ ἄρθρα 1—8 τὰς γενικὰς ἀρχάς,

πρῶτον ἐν τῷ Β Δ 24 Δεκ 1841 περὶ τῶν δημοτ φόρων
τοῦ 1842 (ἘφΚ 1841 σελ. 56), ἔκτοτε δὲ καθιερώθη·
ἀλλὰ κακῶς, διότι τὸ ρηθὲν Διάταγμα ἦτο ὅλως προσωρινόν·
ἰσχύον μόνον διὰ τὸ 1842 (ἄρθ 14) ἄλλως τε τὸ Διάταγμα
(ἄρθ 12) δὲν ὁμιλεῖ γενικῶς περὶ πάσης διοικητικῆς ἀπο-
φάσεως, ἀλλὰ μόνον περὶ τῆς ἐπὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ καὶ
ἐπὶ τῶν περὶ φορολογίας εἰδικῶν πράξεων τῶν συμβουλίων.
Μολαταῦτα οὐδεμία ζημία, τούναντίον δὲ ὠφέλεια μεγάλη
προκύπτει ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς 15]27 ημετέρου προθεσμίας.

1. Αἱ παροῦσαι ὁδηγαί δὲν ἐδημοσιεύθησάν ποτε ἐν
τῇ Ἐφ. τῆς Κυβερνήσεως. Ἐπομένως κατὰ τοῦτο ὑπάρ-
χει ἑλλειψὶς δυναμένη νὰ θέσῃ ἐν ἀμφιβόλῳ αὐτὴν τὴν
ἰσχύον τῶν Ὀδηγιῶν. Ἀσχέτως τούτου αἱ Ὀδηγαί αὗται
διαγράφουσι γενικῶς καὶ κατὰ θεωρίαν τοὺς λόγους, δι' οὓς
οἱ δήμοι πρέπει νὰ μὴ προσδιορίζωνται ἐν μεγάλῃ ἐκτάσει·
οὔτε πάλιν ἐν πολὺ μικρᾷ· δὲν περιέχουσιν ἐπομένως θετι-
κὰς καὶ ὀρισμένas διατάξεις. Σημειωτέον προσέτι ὅτι πολλὰ
τῶν παρεμπιπτόντως μνημονευομένων ἐν ταῖς Ὀδηγαίαις,
οἷον τὰ περὶ ἀστυνομίας δημοτικῆς, ἀπέβαλον πᾶσαν ἰσχύον

κατὰ τὰς ὁποίας νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ εἰς δῆμους διαίρεσις τοῦ βασιλείου καὶ ὁ σχηματισμὸς τῶν δῆμων. Ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ κατορθωθῇ ὁ ἐμβριθὴς σκοπὸς τοῦ περὶ τῶν δῆμων νόμου, ἂν δὲν ἐννοηθῶν καλῶς αἱ ὡς ἀνωτέρω ἀρχαί, καὶ ἂν δὲν ἐφαρμοσθῶν ὁμοιομόρφως αἱ παρούσαι ὁδηγίαι διατάττουν ἀκριβέστερον τὰ ὅσα ἀναγκαιοῦν, πρῶτον μὲν διὰ νὰ διαγραφῇ ἐπὶ τὸ ἀκριβέστερον ὁ σκοπὸς τῆς συστάσεως τῶν δῆμων, καὶ δεύτερον διὰ νὰ διασαφηνισθῶσιν αἱ ἀρχαί, καθ' ἃς πρέπει νὰ γείνη ὁ σχηματισμὸς, καὶ διὰ νὰ προληφθῇ πᾶσα παρεξήγησις, καὶ τέλος διὰ νὰ προσδιορισθῇ ὁ καιρὸς καὶ ὁ τρόπος τῆς ἐκτελέσεως.

α'. Περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς συστάσεως τῶν δῆμων. Οἱ δῆμοι ἀποτελοῦν τὸ κατώτερον μέρος εἰς τὴν διαίρεσιν τοῦ βασιλείου. Καθὼς, κατὰ τὸ διάταγμα τῆς 3]15 Ἀπρ. 1833, τὸ βασίλειον σύγκειται ἐκ δέκα νομαρχιῶν. καὶ πᾶσα νομαρχία ἐκ τινος ἀριθμοῦ ἐπαρχῶν, οὕτω πᾶσα ἐπαρχία θέλει σύγκεισθαι ἀπὸ δῆμων, οἵτινες θέλουσι διορισθῇ κατὰ τὴν ἔκτασιν καὶ κατὰ τὸν πληθυσμόν.

Σκοπὸς τῆς διαίρεσεως ταύτης τοῦ Κράτους εἶναι τὸ νὰ κατορθωθῇ ἡ ὀργανικὴ ἀνάπτυξις τοῦ πολιτικοῦ σώματος καὶ τῶν μερῶν αὐτοῦ καὶ νὰ ἀποκατασταθῇ εὐκολωτέρα καὶ ἀπλουστερά ἡ διοίκησις τοῦ Κράτους, ὥστε ἡ κεντρικὴ κυβέρνησις νὰ μένῃ ἐπαναπαυμένη ὅτι οἱ νόμοι καὶ οἱ δημόσιοι σκοποὶ ἐκτελοῦνται εἰς μὲν τὰς νομαρχίας διὰ τῶν νομαρχιῶν, εἰς δὲ τὰς ἐπαρχίας διὰ τῶν ἐπαρχιακῶν καὶ εἰς τοὺς δῆμους διὰ τῶν δημοτικῶν ἀρχῶν.

Εἰς τὸν δῆμον λοιπόν, ὡς εἰς ἔσχατον μέρος, λήγου ἅπαντες οἱ κλάδοι τῆς διοικήσεως τοῦ Κράτους· ἕκαστος ἐξ αὐτῶν ἀποτελεῖ σῶμα αὐτὸν ἀνεξάρτητον, ἐπιδεκτικὸν ἰδιαιτέρας διοικήσεως, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸν πολιτικόν, τὸν οἰκονομικόν, ἐκκλησιαστικόν, ἐκπαιδευτικόν καὶ ἐν γένει πάντα ἄλλον κλάδον τῆς δημοσίου ὑπηρεσίας. Τὸ δὲ χαρακτηρι-

καὶ χρησιμότητα συνεπεῖα νεωτέρων νόμων ἄλλως ρυθμισάντων τὰ κατ' αὐτά. Ἐν τούτοις δημοσιεύομεν τὰς ὁδηγίας ταύτας ὁλοκλήρους, ὡς δυναμένας καὶ σήμερον ἔτι νὰ χρησιμεύσωσι προκειμένου νὰ γείνη σχηματισμὸς δῆμων, εἰ καὶ ὡς πρὸς τοῦτο ἱκανὰς ὁδηγίας παρέχει ἐμμέσως ὁ κατωτ. νόμος ΑΨΙΣ' 8 Μαρτ. 1891 (ἐν ἀρθ.1 ἐδ.α'—δ').

στικὸν τῆς δημοτικῆς διοικήσεως συνίσταται εἰς τὸ ὅτι οἱ πραγματοποιηθήσμενοι σκοποὶ ἀφορῶσι μόνον τὸν δῆμον καὶ ἐπεκτείνονται εἰς ὅλα τὰ μέλη αὐτοῦ. Ὅπου δὲν ὑπάρχουσι μεταξύ τῶν μελῶν τούτων δεσμοί, πηγάζοντες ἀπὸ κοινὰ συμφέροντα ἢ ἀπὸ σχέσεις συγγενείας, φιλίας, ἢ ἄλλης συναρμογῆς, ἐκεῖ στερεῖται ἡ κοινὴ διοίκησις τῶν πρώτων τῆς θεμελίων, καὶ ἡ ἑκτασίς τῆς ματαιώνει τὸν ἀληθῆ σκοπὸν τῆς συστάσεώς της.

Παραδείγματα τινὰ θέλουσι διασαφηνίσει τὰς ἀνωτέρω παρατηρήσεις καὶ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἐξ αὐτῶν πορισμάτων.

Εἰς πάντα δῆμον θέλει κρατεῖσθαι τοῦ λοιποῦ βιβλίου περὶ τῶν γεννήσεων, γάμων καὶ ἀποθιώσεων· ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον δὲν δύναται νὰ κρατηθῇ διὰ τοὺς κατοίκους δήμων μακροῦς ἐκτάσεως, διότι τὸ βρέφος, πρὶν καταγραφῇ εἰς τὸ βιβλίον, πρέπει νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸν ἐπὶ τῆς καταγραφῆς διωρισμένον, ὁ δὲ ἀποθανὼν πρέπει νὰ ἐπιθεωρηθῇ παρ' αὐτοῦ. καὶ οἱ νυμφευόμενοι νὰ ἐμφανισθῶσιν ἐνώπιόν του.

Κατὰ τὸ ἄρθ. 4 τοῦ διατάγματος τῆς 6[18 Φεβρ. 1834 πρέπει νὰ σχηματισθῇ ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς ἕκαστον δῆμον δημοτικὸν σχολεῖον, καὶ κατὰ τὸ ἄρθρον 6 τοῦ αὐτοῦ διατάγματος ὀφείλουσι ὅλα τὰ παιδιά νὰ φοιτῶσιν εἰς αὐτό, εἰς διάστημα προσδιωρισμένης σειρᾶς ἐτῶν· τοῦτο δὲν κατορθοῦται εἰμὴ ὅπου ἡ περιφέρεια τοῦ δήμου εἶναι τόσον μικρά, ὥστε ἡ κατοικία τῶν μαθητῶν νὰ ᾔηται πλησίον τοῦ σχολείου.

Πᾶς δῆμος χρειάζεται διὰ καλλιέργειαν καὶ ἐπικαρπίας τῶν ἐντὸς τῆς δημοτικῆς περιφερείας ἀγρῶν, λειβαδίων, ἀμπελώνων κλπ. κοινὰς ὁδοὺς καὶ κοινὰ ἐξασφαλιστικὰ καταστήματα, ἢ διατήρησις τῶν ὁποίων γίνεται δι' ἐξόδων τῆς δημοτικῆς περιουσίας. Ἐὰν λοιπὸν ἡ περιφέρεια τοῦ δήμου εἶναι πολλὰ ἐκτεταμένη, καταστραίνεται ἀδύνατος ἡ καλλιέργεια καὶ ἐπικαρπία ἀπὸ ἐν μόνον κοινὸν κέντρον ἢ ἀπὸ διάφορα γειτνιάζοντα κέντρα, καὶ ἐπομένως ἤθελον ἀπαιτεῖσθαι διὰ τὰ μέρη τόσον ἐκτεταμένης περιφερείας ἰδιαίτερα ἐπὶ τῆς ἐπικαρπίας καὶ ἐξασφάλισεως καταστήματα, τῶν ὁποίων τὰ ἐξόδα δὲν δύνανται δικαίῳ τῷ λόγῳ νὰ θεωρηθοῦν ὡς κοινὰ βόνη.

Ὁ δήμαρχος ὀφείλει νὰ διαχειρίζηται ὅλην τὴν ἐπιτό-

πιον κατὰ τὸν δῆμον ἀστυνομίαν· ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατον, ἂν δὲν ᾔνοι ὅλα τὰ μέρη τοῦ δήμου τόσον πλήρεις, ὥστε νὰ δύναται νὰ τὰ ἐφορεύῃ μὲ ἀγρυπνον ὄμμα.

Πᾶς δῆμος πρέπει νὰ λάβῃ ὅσον τάχιστα ἓν βιβλίον, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ καταγράφονται ὅλαι αἱ ἐντὸς τοῦ δήμου οἰκίαι καὶ κτήματα, σημειουμένων καὶ τῶν ιδιοκτησιῶν, τοῦ ποσοῦ τῶν φόρων ἢ παντὸς ἄλλου ἐπ' αὐτὰ βάρους, καὶ νὰ καταχωρίζονται ὅλαι αἱ κατὰ καιροὺς συμβαίνουσαι εἰς αὐτὰ μεταβολαί· ἀλλὰ καὶ τοῦτο τὸ βιβλίον δὲν εἶναι ἔργον ἐνὸς ἀνθρώπου, ἂν ὁ δῆμος ᾔνοι ὑπὲρ τὸ δέον ἐκτεταμένους.

Ἄλλ' ἂν ὁ σκοπὸς τῶν δῆμων διὰ τοὺς προρρηθέντας λόγους ἀπαιτῇ ἄφ' ἐνὸς μέρους ἀφεύκτως περιορισμὸν τῆς ἐκτάσεώς των, εἶναι βέβαιον ἄφ' ἑτέρου, ὅτι ὁ σχηματισμὸς παραπολὺ μικρῶν δῆμων ἤθελεν ἐπιφέρει οὐσιώδεις βλάβας, ὅχι μόνον διότι ἐκ τούτου πολλαπλασιάζονται ἄνευ λόγου τὰ ὄργανα τῆς κυβερνήσεως καὶ διευκολύνεται ὁ διορισμὸς μὴ ἱκανῶν δημοτικῶν ὑπαλλήλων, ἀλλὰ καὶ διότι ὁ περιορισμὸς τῆς ἁρμοδιότητος καὶ τὰ μικρὰ μέσα ἤθελαν καταστήσει ἀδύνατον τὸ νὰ ἀναζωπυρωθῇ ἡ δραστηριότης καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ δήμου, νὰ κινηθοῦν τὰ μέλη εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ λαμβάνουν μέρος εἰς τὰ δημόσια πράγματα τοῦ δήμου, νὰ ἀναπτυχθῇ ὁ ζῆλος διὰ τὴν βελτιώσιν τῆς καταστάσεως τοῦ δήμου καὶ νὰ ἀνεγερθοῦν καλῶς ὀργανισμένα δημοτικὰ καταστήματα.

Ἀφοῦ ὡς ἀνωτέρω ἐξετέθησαν τὰ ὅσα ἀφορῶσι τὸν σκοπὸν τοῦ σχηματισμοῦ τῶν δῆμων, δὲν θέλει εἶσθαι πολὺ δύσκολον νὰ ἐννοηθῶσι καλῶς αἱ ἀρχαί, αἱ ὁποῖαι πρέπει νὰ φυλαχθοῦν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σχηματισμοῦ.

β'. Γενικαὶ ἀρχαὶ διὰ τὸν σχηματισμὸν τῶν δῆμων.

Ὁ περὶ δῆμων νόμος διαιρεῖ τοὺς δήμους κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν κατοίκων εἰς τρεῖς τάξεις, διατάττει δὲ συγχρόνως ὅτι πᾶν μέρος, ἔχον τοὐλάχιστον τριακοσίας ψυχάς, πρέπει νὰ σχηματίσῃ ἰδιαιτέρον δῆμον.

Ἡ διαίρεσις λοιπὸν ἐνὸς πολυαριθμοῦ μέρους (πόλεως) εἰς πλείονας δήμους ἤθελεν ἀντιβαίνει ἐπίσης εἰς τὸν νόμον καθὼς καὶ ἡ ἔνωσις πλειόνων μερῶν, ἐχόντων τοὐλά-

χιστον τριακοσίας ψυχάς, εἰς ἓνα δῆμον· διότι εἰς μὲν τὴν πρώτην περίπτωσιν ἤθελε διασχισθῆ βιαίως ὁ σκοπὸς τῆς κοινῆς διοικήσεως, εἰς δὲ τὴν δευτέραν ἤθελον ἐνωθῆ βιαίως καὶ παρὰ φύσιν συμφέροντα πάντα ἄλλότρια.

Ὁ νόμος, ἔχων πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν τὸν ἀληθῆ σκοπὸν καὶ τὸν ἀκριβῆ ὁρισμὸν τοῦ δήμου, ὄχι μόνον συγχωρεῖ διὰ τοῦ ἄρθρου 5 κατ' ἐξαιρέσειν τὸν σχηματισμὸν δήμων, ἐχόντων ὀλιγωτέρας τῶν 300 ψυχῶν (διότι ἦτον ἀναμφίβολον ὅτι εἰς τὴν σημερινὴν ἐρήμωσιν τῆς Ἑλλάδος δὲν θέλουν εὐρεθῆ ἐνωμένα τριακόσια ψυχαὶ εἰς ἕκαστον μέρος, ἔχον ἀρκετὴν πρὸς σχηματισμὸν δήμου ἔκτασιν), ἀλλὰ διατάττει διὰ τῶν ἄρθρων 3 καὶ 4 τὸ τί πρέπει νὰ γενῇ κατ' ἐξαιρέσειν ὡς πρὸς τὰ μέρη τὰ ὅποια ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν δύνανται νὰ σχηματίσωσιν ἴδιον δῆμον.

Σχηματιζομένων τῶν δήμων πρέπει νὰ διαγραφῇται συγχρόνως καὶ ἡ ἔκτασις αὐτῶν, τούτεστι τὸ ἐμβαδὸν ἐντὸς τοῦ ὁποίου εἶνε ὁ δῆμος, ἐὰν ἡ φύσις αὐτῇ δὲν προσδιώρισε τὰ σύνορα, ὡς π. γ. εἰς νήσους τινάς.

Τὸν πρώτιστον κανόνα διὰ τὴν διαγραφὴν τῶν συνόρων τῶν δήμων δίδουν αἱ φυσικαὶ περιστάσεις, διότι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον φυσικὴ θέσις συνήνωσε τοὺς κατοικοὺς μικροῦ τινος μέρους διὰ κοινῆς καὶ συνεχοῦς σχέσεως, ἢ ἔθεσε καὶ τὴν βάσιν τοιαύτης σχέσεως, ἥτις δὲν πρέπει νὰ χωρισθῇ διὰ τοῦ δημοτικοῦ σχηματισμοῦ ἀλλὰ μᾶλλον νὰ συσφιγθῇ ἔτι περισσότερον.

Ράχα καὶ φάραγγες, νερὰ καὶ δάση εἶνε πανταχοῦ φυσικὰ καὶ μόνιμα σημεῖα διὰ τὴν διαγραφὴν τῶν συνόρων τῶν δήμων· ἂν ὅμως δὲν εὐρίσκωνται τοιαῦτα σύνορα, ἢ ἂν ὑπάρχουν μὲν ἀλλὰ διακόπτουν τὰς γαίας ἐκείνων τῶν μερῶν, ἐξ ὧν ἔπρεπε νὰ σχηματισθῇ ὁ δῆμος, τότε πρέπει νὰ προσδιορισθοῦν τὰ σύνορα ἐκεῖ ὅπου παύει ἡ συνέχεια τῶν γαιῶν τούτων· ἐπομένως εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας θέλουν θεωρηθῆ ὡς σύνορα τὰῦ δήμου τὰ ἔσχατα κτήματα τῶν συνεχόμενων κτημάτων.

Ὡς πρὸς τὸ μέγεθος τῶν δήμων δὲν ἡμπορεῖ νὰ διορισθῇ κανὼν γενικὸς, ὡς ἀπείρου οὐσῆς τῆς διαφορᾶς τῶν τοπικῶν περιστάσεων, πάντοτε ὅμως πρέπει νὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν ὅτι, ἂν δὲν ὑπάρχῃ ἀναπόφευκτος ἐκ τῶν τοπικῶν περιστάσεων δικαιολογημένη ἀνάγκη, τὰ πλέον ἀ-

πομεμαχρυσμένα μέρη τοῦ δήμου δὲν πρέπει νὰ ἀπέχουν πλέον τῶν δύο ὥρῶν ἀπὸ τὸ κέντρον. Ἄλλ' ὡς ἀνωτέρω ἐρρήθη, δὲν πρέπει νὰ παραβλεφθῇ τὸ ὅτι ἡ τωρινὴ κατάστασις τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Ἑλλάδος εἶναι μόνον προσωρινή, ἥτις, ὁμοῦ μετὰ πολλὰ ἔγνη τῶν δεινῶν τὰ ὅποια ὑπέφερε τὸ ἐλληνικὸν ἔθνος, θέλει παύσει ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς θείας Προνοίας καὶ ὑπὸ τὴν πατρικὴν κυβέρνησιν ἐνὸς βασιλείως, ὅστις μετὰ ἀγρυπνὸν ὄμμα φροντίζει διὰ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ λαοῦ Του. Ἐπομένως ὁ σχηματισμὸς τῶν δήμων, διὰ νὰ γείνη διαρκής, δὲν πρέπει νὰ θεμελιούται μόνον ἐπὶ τοῦ παρόντος πληθυσμοῦ ἐκάστου μέρους ἀλλὰ μᾶλλον ἐπὶ τῆς φυσικῆς αὐτοῦ καταστάσεως, τούτεστι πότους κατοίκους δύναται νὰ θρέψῃ, καὶ ἂν δύναται νὰ κατορθοῦν σχέσεις κοινωνίας.

Πᾶς καλλιεργημένος ἢ ἀκαλλιεργητος τόπος, πᾶν γῆ-πεδον καὶ πᾶν οἰκοδόμημα πρέπει νὰ ἐμπεριλαμβάνηται εἰς δημοτικὴν τινα περιοχὴν, ἀδιαφόρως ἂν ὁ ἰδιοκτήτης ᾖ ἢναι ἰδιώτης, δῆμος, σῶμα ἢ καὶ αὐτὸ τὸ δημόσιον.

Μεγάλα συνεχόμενα κτήματα, χάριν λόγου μεγάλα δημόσια δάση, δὲν πρέπει νὰ χωρισθοῦν ἀλλὰ νὰ ἐνωθοῦν εἰς μίαν καὶ μόνην περιοχὴν ἂν ὁμοῦς τοιοῦτον κτῆμα ᾖν πολλὸ ἐκτεταμένον, ἡμπορεῖ κατ' ἐξάίρεσιν νὰ γένῃ ὑποδιαίρεσις, τιθεμένων φυσικῶν καὶ εὐκρινήτων ὁρίων.

Ἄρθρον 2.

ἽΟδηγίαί περὶ ὁροθεσίας τῶν δήμων—25 Δεκεμβρίου 1838.*

Κατὰ τὸ ἀρθ. 2 τοῦ ἀπὸ 27 Δεβρίου 1833 (8 Ἰανουαρ. 1834) περὶ διοργανισμοῦ τῶν δήμων νόμου, τὰ ὅρια αὐτῶν

* Ἐφ. Κ. παλ. 1839 σελ. 2. — Λί παροῦσαι ἽΟδηγίαί εἶχον προσωρινὸν χαρακτῆρα, ἐκδοθεῖσαι καθ' ἣν ἐποχὴν ἐπέκειτο ἡ γενικὴ ὁροθέτησις τῶν δήμων ὅθεν σήμερον δὲν ἔγρουσι πρακτικὴν τινα ἰσχύιν πλὴν τῶν ἀρθ. 18 καὶ 19 ἅτινα διέτασσον καὶ διὰ τὸ μέλλον, ἀλλ' ἅτινα οὐδέποτε ἔσως ἐτηρήθησαν. Ἐν τούτοις, ἐν ἐλλείψει πάσης ἄλλης ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου νομοθετικῆς διατάξεως, αἱ ώΟδηγίαί ἐλήφθησαν ἐνίοτε ὑπ' ὅφει προκειμένου νὰ κανονι-

πρέπει νὰ διαιρεθῶσιν ἀκριβῶς καὶ νὰ σημειωθῶσιν ὁρα-
τῶς· ὅπου ὑπάρχουν ἤδη φυσικαὶ ὁροθετικαὶ γραμμαί, οἷον
σειραὶ ὁρέων, χαράδραι, ῥύακες, λίμναι, ἢ καὶ ὁδοί, θέλει
γίνεσθαι ὅσον τὸ δυνατόν αὐτῶν χρήσις, καὶ μόνον ἐν ἐλ-
λείψει τοιούτων θέλουν τίθεσθαι τεχνικὰ ὁροθετικὰ σημεῖα
ἢ λίθοι. Ἐπειδὴ ὅλοι οἱ δήμοι τοῦ κράτους ἐσχηματίσθη-
σαν ἤδη, καὶ ἡ διοίκησις των εἶνε ἐν ἐνεργείᾳ, διατάσσεται
διὰ τοῦ παρόντος ἡ γενικὴ ἐκτέλεσις τοῦ ρηθέντος ἄρθρου
τοῦ νόμου, διὰ τὸ ὁμοιόμορφον δὲ κατὰ τὴν ἐργασίαν τῆς
ὁροθεσίας ἐκδίδωμεν τὰς ἀκολουθοῦς ὁδηγίας, κοινοποιου-
μένας εἰς τοὺς διοικητὰς, ὑποδιοικητὰς καὶ δημάρχους διὰ
νὰ συμμορφωθῶσι μετ' αὐτάς.

1. Εἰς ἕκαστον δήμον θέλει διορισθῇ παρὰ τοῦ δημο-
τικοῦ συμβουλίου, καὶ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ δημάρχου,
ἐπιτροπὴ συγκειμένη ὑπὸ τριῶν μελῶν, ἐξ ὧν τὸ ἐν τοῦ-
λάχιστον πρέπει νὰ ᾔναι ἐκ τῶν μελῶν τοῦ δημοτικοῦ
συμβουλίου· γέροντες ἰθαγενεῖς ἐκ τῆς περιφερείας τοῦ δή-
μου, ἢ πρὸ πολλοῦ ἀποκατεστημένοι εἰς αὐτόν, εἶναι οἱ
καταλληλότεροι διὰ τὰς ἐπιτροπὰς ταύτας.

2. Ἀμέσως μετὰ τὴν ἐκλογὴν καὶ σύνθεσιν τῆς ἐπι-
τροπῆς ταύτης ὁ δήμαρχος θέλει ἀναφέρεσθαι περὶ αὐτῆς
εἰς τὸν διοικητὴν, ἢ ὑποδιοικητὴν, ὅστις ἀμέσως θέλει
προσκαλεῖ ἀνὰ ἐν μέλος ἐκάστης τοιαύτης ἐπιτροπῆς εἰς
τὴν καθέδραν τῆς διοικήσεως ἢ ὑποδιοικήσεως, διὰ νὰ
ἐξηγῇ εἰς τὴν συνέλευσιν ταύτην τὸν τρόπον τῆς ἐργασίας
των, καὶ νὰ προσδιορίξῃ μετ' αὐτῆς τὴν σειράν, καθ' ἣν
πρέπει νὰ προχωρῇ ἡ ὁροθεσία ἀπὸ δήμον εἰς δήμον, πρὸς
ἀποφυγὴν συγκρούσεων καὶ ἐμποδίων, δυναμένων νὰ προ-
κύψωσιν ἀπὸ τὴν ταυτόχρονον τῆς ἐργασίας διάταξιν. Πρὸς
τοῦτο φαίνεται κατ' ἐξοχὴν διὰ τὴν ἐφαρμογὴν ἀξιοσύ-
στατος ἢ ἀκόλουθος τάξις. Τῆς ὁροθεσίας ἐναρξίς δύναται
νὰ γίνηται ἀπὸ τὸν ἀρκτικοανατολικώτερον δήμον ἐκάστης
διοικήσεως, μετὰ τὸν ὁποῖον θέλει ἐπεσθαι ὁ ἄμεσος δυτι-

σθῶσι τὰ συγχυσθέντα ὅρια δήμων. Ἐπειδὴ ὅμως τοῦτο
δὲν ἦν κανονικόν, πρὸς δὲ πολλὰ πρωτόκωλα ὁροθεσίας
δήμων ἀπωλέσθησαν, εὐκτέον εἶνε νὰ ληφθῇ νομοθετικὴ
πρόνοια εἰς ἀναπλήρωσιν τοῦ κενοῦ.

κὸς ὡς πρὸς αὐτὸν κείμενος, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, μέχρι τῶν δυτικῶν συνόρων τῆς διοικήσεως· ἐκεῖθεν ὁροθετεῖ ὁ μεσημβρινὸς τοῦ ἐσχάτου κείμενος δῆμος, μετ' αὐτὸν ὁ ανατολικὸς τούτου, καὶ οὕτως οἱ ἐπόμενοι πρὸς τὰ ὀπίσω μέχρι πάλιν τῶν ἀνατολικῶν τῆς διοικήσεως συνόρων καὶ καθ' ὅμοιον τρόπον, μέχρις ὅτου ἡ ὁροθετικὴ ἐργασία λάβῃ πέρας εἰς τὰ μεσημβρινὰ ὅρια τῆς διοικήσεως. Κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον ἡ ὁροθεσία θέλει προβαίνει βουστροφηδόν, ἀρχομένη κατὰ τὰ ἀρκτικοανατολικά ἐκάστης διοικήσεως, προχωροῦσα πρὸς δυσμὰς, ἐπανερχομένη πρὸς ἀνατολάς, ἐκεῖθεν πρὸς δυσμὰς πάλιν κλπ. καὶ περατουμένη τέλος εἰς τὴν μεσημβρίαν.

3 Προσδιορισθέντος τοιουτοτρόπως τοῦ ὁρόμου τῆς ὁροθεσίας, θέλει ἀρχεσθαι ἡ ἐργασία εἰς τὸν πρῶτον δῆμον, διευθύνοντος τοῦ διοικητοῦ ἢ ὑποδιοικητοῦ καὶ εἰς αὐτοῦ τοῦ δήμου καὶ εἰς τῶν γειτνιαζόντων τοὺς δημάρχους προσκλησεις, προσδιορίζουσας τὴν ἡμέραν καθ' ἣν θέλει γίνεαι ἐκάστου ἡ ὁροθεσία, καὶ τὸν τόπον, εἰς ὃν οἱ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἐπιτροπαὶ θέλουν συνέλθει κατὰ τὴν ὥραν τῆς συνελεύσεως. Διὰ νὰ μὴ συγχισθῇ καὶ ἐμποδισθῇ ὅλη ἡ ἐργασία τῆς ὁροθεσίας, οἱ γειτνιαζόντες δήμαρχοι πρέπει νὰ συμμορφῶνται κατὰ γράμμα μὲ τὴν πρόσκλησιν ταύτην καὶ νὰ στέλλουν εἰς τὸν ἀνήκοντα καιρὸν καὶ τόπον τοὺς ἐπιτρόπους των. Ὁ τόπος τῆς συνελεύσεως πρέπει νὰ προσδιορίζηται πάντοτε εἰς ἓν μέρος κατὰ τὸ ὁποῖον τρεῖς δῆμοι νὰ συνέχωνται.

4. Ἀφοῦ συνέλθουν δύο τοιαῦτα ὁροθετικαὶ ἐπιτροπαὶ ἡ ἐργασία των συνίσταται εἰς τὸ νὰ ζητοῦν τὰς παλαιὰς ὁροθετικὰς γραμμὰς καὶ σημεῖα (ἂν ὑπάρχουν ἤδη τοιαῦτα) καὶ ν' ἀνανεώσων τὰ ὅρια, ἢ ἂν δὲν ὑπάρχουν νὰ προσδιορίζουν καὶ νὰ θέτουν τοιαῦτα σημεῖα. Ἄν ὑπάρχουν ἀμφιβολαὶ περὶ τῆς διευθύνσεως γραμμῆς τινος, ἢ ἂν ᾖ ἀμφισβητούμενη, ἀμφοτέραι αἱ ἐπιτροπαὶ πρέπει μετὰ σπουδῆς νὰ φροντίζωσι νὰ διαλύωσι καὶ τὰς ἀμφισβητήσεις καὶ ἀμφιβολίας φιλικῶς καὶ εἰρηνικῶς καὶ νὰ προσδιορίζουν τ' ἀμφισβητούμενα σημεῖα, διότι ἡ διόρθωσις αὐτῶν, διὰ τοῦ κατωτέρω εἰς τὰ ἄρθρα 12 καὶ 13 ἀναφερομένου τρόπου, ἐπιφέρει ἀργοπορίας καὶ ἐξοδα, τὰ

ὅποια οἱ γείτονες συνεννοούμενοι ἐδύναντο ν' ἀποφύγουν εὐκόλως.

5. Κατὰ τὴν ἐξέτασιν καὶ διόρθωσιν τῶν ὁρίων ἀμφότεραι αἱ ἐπιτροπαὶ θέλουν ἐξακολουθεῖ τὰ ὅρια ἀπὸ σημείου εἰς σημεῖον, καὶ θέλουν ἀνανεῶσαι τὰ παλαιὰ σημεία, καθαρίζουσαι αὐτὰ ἀπὸ τούς θάμβους κτλ., ὅσοι τυγλὸν τὰ ἔχουν κατακεκαλυμμένα, ὥστε ν' ἀνευρίσκωνται εἰς πᾶσαν περίστασιν. Περὶ τοὺς ὁροθετικούς λίθους ἡ γῆ θέλει καθαρίζεσθαι μέχρι μιᾶς πηγέως ἀπὸ γόρτα καὶ ἀκάνθας καὶ θέλει ἀνασκάπτεσθαι. Περὶ τῆς ὁροθετικῆς ταύτης ἐργασίας θέλει συντάττεσθαι πρωτόκολλον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου θέλει σημειοῦσθαι τὸ εἶδος τῶν ὁροθετικῶν σημείων, ἡ διεύθυνσις καὶ τὸ ὡς ἔγγιστα μήκος τῆς ὁροθετικῆς γραμμῆς.

6. Εἰς τὸ αὐτὸ πρωτόκολλον θέλει συμπεριλαμβάνεσθαι περιγραφή τῶν ἀμφιβαλλομένων ἢ ἀμφισβητουμένων ὁρίων καὶ ὁ τρόπος τοῦ συμβιβασμοῦ αὐτῶν. Ἐπὶ τοῦ πεδίου θέλουν σημειοῦσθαι κατ' ἀρχὰς τὰ νέα τα τα ὁροθετικὰ σημεία, τὰ προσδιοριστέα κατὰ συνέπειαν τοῦ συμβιβασμοῦ, ἢ διὰ τέρων ἢ δι' ἐπισωρευμένων λίθων, τοὺς ὁποίους μετὰ ταῦτα μόνον θέλουν ἀντικαθιστᾶ ὁριστικῶς ὁροθετικοὶ λίθοι, κατὰ τὸν § 15.

7. Ὅσῳκις αἱ ἐπιτροπαὶ δὲν δύνανται νὰ συμβιβασθῶσιν εἰς ἀμφισβητουμένην, ἢ ἀμφιβαλλομένην γραμμὴν ὁρίων, ἕκαστον μέρος θέλει προσδιορίζει τὰ ὑπ' αὐτοῦ ἀπαιτούμενα ὁροθετικὰ σημεία κατὰ τὸν ἄνω τρόπον τοῦ ἄρθρου 6. Εἰς τὸ πρωτόκολλον θέλει ἀναφέρεσθαι ἡ περίστασις αὕτη, καὶ ἡ ὡς ἔγγιστα ἔκτασις τῆς ἀμφισβητουμένης ἐπιφανείας.

8. Εἰς τὸν προσδιορισμὸν ὅλως νέων ὁροθετικῶν γραμμῶν, αἱ ἐπιτροπαὶ θέλουν ἔχει διηνεκῶς ὑπ' ὄψιν τὸ ἄρθ. 2 τοῦ περὶ δῆμων νόμου, περὶ οὗ ἐγένετο λόγος εἰς τὴν εἰσαγωγὴν, καὶ ὅπου τοῦτο κατορθοῦται, χωρὶς νὰ βλάπτωνται μεγάλως τὰ συμφέροντα τῆς ἀγρονομίας καὶ τῶν δῆμων, θέλουν ἐκλέγει φυσικὰς ὁροθετικὰς γραμμὰς καὶ σημεία, καὶ μόνον, ἂν τοῦτο ᾖναι ἀδύνατον, θέλουν μεταχειρίσεσθαι τεχνητὰ. Διὰ νὰ μὴ πολλαπλασιασθῶσιν ὑπὲρ τὸ δέον οἱ ὁροθετικοὶ λίθοι, αἱ νέαι αὗται ὁροθετικαὶ γραμμαὶ θέλουν ἔχει ἱκανὴν ἔκτασιν (3—400 Β. πῆγεις ἢ 6—800 παλαιὰς ἀρχιτεκτονικῆς), ὥστε τήσιν ἀπόστασιν

θέλουν ἔχει μεταξὺ τῶν οἱ ὁροθετικοὶ λίθοι, τιθέμενοι κατὰ τὰ πέρατα αὐτῶν. Περὶ τοῦ προσδιορισμοῦ τῶν νέων τούτων ὁροθετικῶν γραμμῶν, καὶ τῶν τελικῶν σημείων αὐτῶν, θέλει γίνεσθαι μνεῖα εἰς τὸ πρωτόκολλον τῆς ὁροθεσίας, καὶ τὰ σημεῖα θέλουν προσδιορίζεσθαι προσωρινῶς ἐπὶ τοῦ πεδίου κατὰ τὸ ἄρθ. 5.

9. Ἀφ' οὗ τὰ μεταξὺ δύο δήμων ὅρια ἐπιδιορθωθοῦν καὶ τεθοῦν, ὅλα τὰ μέλη ἀμφοτέρων τῶν ἐπιτροπῶν ὑπογράφουν τὸ πρωτόκολλον τῆς ὁροθεσίας, οὕτως τὰ ὅρια προσδιορίζονται διὰ πάντοτε καὶ ἀμεταθέτως· ὡς πρὸς τὰς κατὰ τὸ ἄρθρον 7 μὴ προσδιορισθείσας ὁροθετικὰς γραμμάς, θέλει ἀναφέρεσθαι ἐκάστη ἐπιτροπὴ εἰς τὸ δημοτ. συμβούλιον τοῦ ἰδίου δήμου, τὸ ὅποιον σκεφθὲν θέλει ἀποφασίζει ἂν πρέπη νὰ γίνῃ καὶ ἄλλη περὶ συμβιβασμοῦ ἀπόπειρα μετὰ τοῦ γειτνιαζόντος δήμου, ἢ ἂν ἡ ὑπόθεσις θέλει καθυποβληθῇ εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ διοικητοῦ. Εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν ὁ δήμαρχος στέλλει εἰς τὸν γείτονά του ἐν μέλος τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου μὲ τὴν πρότασιν· ἂν αὕτη γίνῃ δεκτή, ἐκάτερος τῶν δήμων διορίζει ἀνὰ μίαν νέαν ἐπιτροπὴν διὰ τὸν συμβιβασμὸν περὶ τοῦ ἀμφισβητούμενου ὁροθετικοῦ σημείου. Ἄν οἱ ἐπιτροποὶ οὗτοι συμβιβασθοῦν ὡς πρὸς ὅλα, ἢ ἐπὶ τῶν ἀμφισβητούμενων σημείων, ὑπογραφέντος τοῦ πρωτοκόλλου, ὁ προσδιορισμὸς ὅλων τῶν τοιούτων σημείων, περὶ ὧν ἔγινε συμβιβασμός, θεωρεῖται ὡς ἀμεταθέτως ὁριστικός, καὶ μόνον τὰ ἔτι ἀμφισβητούμενα ἀναφέρονται εἰς τὸν διοικητὴν, διὰ νὰ ἀποφασίσῃ κατὰ τὸ διοικητικὸν δίκαιον.

10. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον ἐνεργεῖ ἡ ὁροθετικὴ ἐπιτροπὴ μεθ' ὅλων τῶν γειτνιαζόντων δήμων, μέχρις ὅτου προσδιορισθῶσι τὰ σύνορα τοῦ δήμου, καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν περιφέρειαν, καὶ καταγραφοῦν εἰς τὸ πρωτόκολλον αἱ γενόμεναι διορθώσεις καὶ ἀμφισβητήσεις. Περιττὸν σχεδὸν νὰ παρατηρηθῇ, ὅτι ἐπειδὴ ἡ ὁροθεσία πάντοτε γίνεται μεταξὺ δύο δήμων, εἰς τὸν προσδιορισμὸν τῶν ὁρίων ἐκάστου ἐπομένου δήμου, πρέπει νὰ ἐπιθεωρῶνται καὶ νὰ προσδιορίζονται μόνον αἱ γραμμαί, ὅσαι δὲν ἐθεωρήθησαν εἰς μίαν τῶν προηγουμένων ἐξετάσεων.

11. Τὰ πρωτόκολλα τῆς ὁροθεσίας θέλουν πέμπεσθαι ἀμέσως συνωδευμένα μὲ ἀναφορὰν ἀπὸ τὸν δήμαρχεον εἰς

τὸν διοικητὴν ἢ ὑποδιοικητὴν καὶ οὗτος θέλει διευθύνει εἰς τὸν ἀνήκοντα διοικητὴν. Εἰς τὴν ἀναφορὰν θέλει γίνεσθαι λόγος ἂν τὰ ὅρια τοῦ δήμου προσδιορίσθησαν ἐντελῶς ἄνευ σημείου ἀμφισβητούμενου, ἢ ἂν ὑπάρχουν δυσκολίαι, καὶ ὑποίαι. Ὁ διοικητὴς θέλει καταχωρίζει ἐκάστην ἀμφισβήτησιν ὑποβαλλομένην εἰς τὴν ἀπόφασίν του εἰς ἰδιαιτέρον βιβλίον, καὶ ἐπιθέτει καὶ εἰς αὐτὸ καὶ εἰς τὰ πρωτόκολλα τὴν ἐπίσημόν του ἐπικύρωσιν.

12. Ἀφοῦ ὅλα τὰ πρωτόκολλα τῆς ὁροθεσίας θεωρηθούν κατὰ τὸν ἄνω τρόπον καὶ σημειωθούν αἱ ἀμφισβητήσεις, μεταβαίνει ὁ διοικητὴς προσωρινῶς εἰς τὸν δῆμον ἐκείνον, ὅπου ὑπάρχουν ἀμφισβητούμενα ὅρια, διὰ νὰ κάμῃ ἐπὶ τοῦ τόπου τὰς ἐξετάσεις, ὅσαι θέλουν τὸν ὁδηγήσει διὰ ν' ἀποφασίσῃ ὅπου ὑπάρχει ὑποδιοικητής, οὗτος θέλει κάμει τὰς ἐπὶ τοῦ τόπου ἐξετάσεις, τὰς ὁποίας ὁ διοικητὴς τοῦ ἤθελε κρίνει ἀναγκαίας. Πρὸς τοῦτο ὁ διοικητὴς ἢ ὑποδιοικητὴς μεταβαίνει συνοδευόμενος ἀπὸ ἀμφοτέρας τὰς ὁροθετικὰς ἐπιτροπὰς ἐπιτοπίως ὅπου κεῖνται αἱ ἀμφισβητούμεναι γραμμαὶ καὶ τὰ σημεία, ἀκούει καὶ καταγράφει εἰς πρωτόκολλον τοὺς ὑπὲρ καὶ κατὰ λόγους των, καὶ ἐκδίδει μετὰ ταῦτα τὴν ἀπόφασίν του ἐγγράφως, προσθέτων καὶ τὰς ἀπολογίας. Εἰς τὸν δῆμον, ὅστις δὲν ἤθελεν εὐχαριστηθῇ ἀπὸ τὴν ἀπόφασιν τοῦ διοικητοῦ, ἐπιτρέπεται ἢ ἐκκλησίαις εἰς τὴν ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν γραμματεῖαν ἐντὸς 30 ἡμερῶν, ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ διοικητοῦ. Ἡ κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ διοικητοῦ ἀπαίτησις θέλει καθυποβάλλεσθαι εἰς αὐτόν, καὶ οὗτος χρεωστεῖ νὰ τὴν καθυποβάλῃ ἄνευ ἀναβολῆς εἰς τὴν ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν γραμματεῖαν μετὰ τῶν περὶ ὁροθεσίας ἀμφισβητηθεισῶν πράξεων, ἐπισυνάπτων καὶ τὴν δικαιολογητικὴν ἀναφορὰν του.

13. Ἡ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν γραμματεία συζητεῖ τὰς ἀπαιτήσεις ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πρωτοκόλλων, τὰ ὅποια περιέχουν τὰ ὑπὲρ καὶ κατὰ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν αἰτιολογιῶν τῆς ἀποφάσεως τοῦ διοικητοῦ, καὶ ἐκδίδει τὴν ἀπόφασίν της, περιέχουσαν ἐπίσης τὰς αἰτιολογίας. Ἄν τὰ ἐγγράφα δὲν φαίνωνται ἱκανῶς ἐντελῆ εἰς τὴν ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν γραμματεῖαν ὥστε νὰ ἐξέλθῃ ἐξ αὐτῶν ἀπόφασιν βέβαιον, δύναται νὰ διατάξῃ ἐπιτόπιον

ἐπιθεώρησιν, καὶ ν' ἀποφασίσῃ ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῆς. Ἐὰν τὰ ἀμφισβητούμενα δύο δῆμων ὅρια ἀνῆλθουν εἰς δύο διοικήσεις, ἢ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν γραμματεία θέλει ὀνομαζεῖν ἓνα τῶν διοικητῶν αὐτῶν διὰ ν' ἀποφασίσῃ πρωτοκλήτως.

14 Ἡ ἀπόφασις τῆς ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν γραμματείας, ἂν ᾖ συνάφωνος μὲ τὴν τοῦ διοικητοῦ, καθίσταται ἀμέσως μετὰ τὴν δημοσίευσιν ὑποχρεωτικὴ καὶ κατὰ πάντα λόγον ἀνέκκλητος. Διαφερουσῶν τῶν δύο ἀποφάσεων, δύναται νὰ γίνῃ ἐντὸς 14 ἡμερῶν μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς ἀποφάσεως τῆς ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν γραμματείας ἐκκλησις εἰς τὸ συμβούλιον τῆς ἐπικρατείας· τὸ ἐγγράφον τῆς ἐκκλησιᾶς θέλει δίδεσθαι ἐντὸς τῆς ῥηθείσεως προθεσμίας εἰς τὸν ἀρμόδιον διοικητὴν, ὅστις θέλει τὸ διευθύνει μεθ' ὅλων τῶν εἰς αὐτὸ ἀνηκόντων ἐγγράφων καὶ λοιπῶν ἐπισυναπτομένων εἰς τὴν γραμματεῖαν τῶν ἐσωτερικῶν.

15. Πρὶν γίνῃ ἀναφορὰ εἴτε εἰς τὸν διοικητὴν εἴτε εἰς τὴν γραμματεῖαν τῶν ἐσωτερικῶν, δύναται οἱ διάδικοι δῆμοι νὰ ζητήσωσι τὴν διὰ διαιτητῶν ἀπόφασιν· χρεωστῇ μάλιστα ὁ διοικητὴς νὰ πασχίξῃ εἰς τὸ νὰ καταπέσῃ αὐτοὺς νὰ προτιμοῦν τὸ μέσον τοῦτο πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ἀργοποριῶν καὶ ἐξόδων. Ἄν ἡ δίκη γίνεται κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον, ἐκλέγει ἕκαστος τῶν δύο διαδίκων δῆμων ἀπὸ ἓνα διαιτητὴν ἀπὸ τοὺς πλησιεστέρους μὴ διαδίκους δῆμους, καὶ ὁ διοικητὴς τὸν τρίτον ὡς ἐπιδιαιτητὴν. Τὸ δικαστήριον τοῦτο τῶν διαιτητῶν συζητεῖ τὴν ὑπόθεσιν τῶν ἀμφισβητούμενων ὁρίων καὶ ὅλας τὰς τοπικὰς περιστάσεις ἐπιτοπίως, καὶ δόσαν τὸν κατὰ νόμον ὅρκον ἀποφασίζει.

1. Ἀλλὰ καταργηθέντος τοῦ Συμ. τῆς Ἐπικρατείας ἀντικαθιστᾷ, νομίζω, αὐτὸ τὸ Ἐφετεῖον, εἰς ὃ ὑπάγεται ὁ δῆμος, κατὰ τὸ ψήφισμα Σ' τῆς Α' ἐθν. συνελεύσεως, δι' οὗ ὠρίσθη, ὅτι αἱ διαφοραὶ, ὅσας ἐδίκαζε κατ' ἔφεσιν τὸ Συμβ. τῆς Ἐπικρ. ὑπάγονται μετὰ τὴν κατάργησιν αὐτοῦ εἰς τὰ Ἐφετεῖα. Περὶ τῆς γνώμης μου ταύτης ἴδε πλείονα ἐν τῷ τεύχει Ἐλεγκ. Συνεδρίου ἐν σημ. ὑπὸ τὸ ἄρθρ. 20 τοῦ Β. Δ. τῆς 27 Ἰουλίου 1833 περὶ συστάσεως Ἐλεγκτ. Συνεδρίου. Ταῦτα θεωρητικῶς, διότι, ὡς εἵπομεν ἐν ἀρχῇ, αἱ παρούσαι Ὁδηγαί δὲν ἔχουσι σήμερον ἰσχύον πρακτικὴν.

κατὰ συνειδήσιν. Ὁ ὅρκος καὶ ἡ ἐγγραφή τῆς συνυποσχέσεως εἰς πρωτόκολλον γίνεται ἐνώπιον τοῦ ἀνήκοντος εἰρηνοδίκου· ἔκκλησις τῆς συνυποσχέσεως δὲν συγχαρεῖται. Μετὰ τὰς ἀποφάσεις τῶν διοικητῶν καὶ τῆς γραμματείας τῶν ἐσωτερικῶν (ἀρθρ. 12 καὶ 15) σημειοῦνται προσωρινῶς ἐπὶ τοῦ τόπου τὰ οὕτω προτδιορισθέντα ὁροθετικά σημεῖα, ὡς ἐρρέθη ἄνω εἰς τὸ ἀρθρον 6.

16. Ἄρα λάβῃ ἐντελὲς πέρας ἡ ἐργασία τῆς ὁροθεσίας, εἴτε διὰ συμβιβασμοῦ μεταξύ τῶν δῆμων, εἴτε διὰ συνυποσχητικοῦ, εἴτε διὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν εἰς τὰ ἀρθρα 12, 13 καὶ 14 ῥηθεισῶν ἀρχῶν, ὅλα τὰ κατὰ τὰ ἀρθρα 6 καὶ 12 προσωρινῶς σημειωθέντα διὰ τῶν ἐπιτροπῶν τῶν δῶν δῆμων ὁροθετικά σημεῖα, θέλουν σημειωθῇ θετικῶς καὶ ὀριστικῶς δι' ὁροθετικῶν λίθων, καὶ θέλει συντεθῇ περὶ τούτου πρωτόκολλον. Οἱ λίθοι οὗτοι πρέπει νὰ ᾖναι λελαξευμένοι, καὶ θέλουν φέρεῖ σημεῖόν τι ἰδιαιτέρον.

17. Ὅλα τὰ ἐγγραφα τῆς ὁροθεσίας θέλουν κατατίθεσθαι καὶ διατηρεῖσθαι εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ διοικητοῦ, ὥστε ἐξ αὐτῶν νὰ δύνανται, ἐν περιπτώσει ἀμφιβολιῶν ἢ διενέξεων, νὰ ληφθῶσι διασαφήςεις, καὶ νὰ γίνηται ἀπόφασις. Ἐκαστος δῆμος δύναται ἂν τὸ ζητήσῃ νὰ λάβῃ μὲ ἰδίᾳ του ἕξοδα ἐπικυρωμένον αὐτῶν ἀντίγραφον, διὰ νὰ τὸ διατηρῇ εἰς τὰ δημοτικά ἀρχεῖα.

18. Προσδιορισθέντα ἅπαξ κατὰ τὰς παρούσας ὁδηγίας τὰ ὅρια ἐκάστου δήμου πρέπει νὰ διατηρῶνται καταφανῇ. Πρὸς τοῦτο θέλει γίνεται ἐτήσια ἐπιθεώρησις αὐτῶν καὶ ἀναζήτησις τῶν ὁροθετικῶν λίθων. Ἡ ἐργασία αὕτη θέλει γίνεται ἀπὸ δύο μέλη τῶν δημοτικῶν συμβουλίων τῶν γειτνιαζόντων δῆμων κοινῶς, καὶ ἕκαστον τῶν μελῶν τούτων θέλει ἀναφέρει προφορικῶς εἰς τὸν ἴδιον δήμαρχον περὶ τῆς καταστάσεως τῶν ὁρῶν καὶ τῆς ὁροθετικῆς γραμμῆς· οἱ ἀπολεσθέντες ὅροι θέλουν ἀντικαθίστασθαι ἀμέσως ὑπὸ τῶν δύο μελῶν κοινῶς¹.

1 Ὡραῖαι τῶνόντι καὶ τυπικώταται διατάξεις, ἔχουσαι ὅμως τὸ μειονέκτημα, ὅτι οὔτε ἐτηρήθησαν οὔτε ἴσως θὰ τηρηθῶσι ποτε, ἀφοῦ καὶ αὐτὰ τὰ ἀρχικά πρωτόκολλα τῆς ὁροθεσίας ἀπωλέσθησαν κατὰ τὸ πλεῖστον ἐλλείψει ἀληθῶν ἀρχείων τοῦ Κράτους.

19. Τὰ ἔξοδα τῆς ἐπιδιορθώσεως, ἀναπληρώσεως καὶ ἐπιθεωρήσεως τῶν ὁρίων θέλουν γίνεσθαι ἀπὸ τοὺς συνορεύοντας δῆμους ἀνὰ δύο καὶ κατ' ἴσα μέρη· διὰ τοῦτο ὁ λογαριασμὸς τῶν ἐξόδων τούτων θέλει κρατεῖσθαι πάντοτε ἰδιαιτέρως. Τὰ ἔξοδα τῆς διὰ τοῦ διοικητοῦ, τῆς γραμματείας τῶν ἐσωτερικῶν, τοῦ συμβουλίου τῆς ἐπικρατείας ἢ τῶν διαιτητῶν συζητήσεως καὶ ἀποφάσεως, προσδιορίζονται κατὰ τὴν διατίμησιν τῆς πολιτικῆς δικονομίας.

20. Αἱ παροῦσαι ὁδηγίαι θέλουν δημοσιευθῇ διὰ τῆς Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως, καὶ ἐξηγηθῇ ἀνηκόντως ὑφ' ἐκαστοῦ διοικητοῦ καὶ ὑποδιοικητοῦ εἰς ὅλους τοὺς παρ' αὐτῷ συνελθόντας δημάρχους τῆς ἰδίας διοικήσεως, ὡς τοῦτο διατάχθη προηγουμένως περὶ τῶν ὁδηγιῶν ὡς πρὸς τὴν ποικιλοδότησιν. Ἐκαστος διοικητῆς καὶ ὑποδιοικητῆς θέλει ἐπαγρυπνεῖ, ὑπὸ προσωπικὴν εὐθύνην, διὰ τὴν ἀκριβοῦς αὐτῶν ἐκτέλεσιν ἐντὸς τῆς διοικήσεως ἢ ὑποδιοικήσεώς του, φροντίζων ἰδίως ὥστε νὰ δίδονται εἰς τοὺς δῆμους μετ' ἰδία αὐτῶν ἔξοδα ἀνθρωπῶι ἱκανοὶ διὰ νὰ κρατοῦν τὰ πρωτόκολλα τῆς ὁροθεσίας.

Ἄρθρον 3.

ΑρΠ. 433 (1880). Κατὰ τὸ ἄρθ. 3 τοῦ δημοτ. νόμου, ἕκαστος ὑπήκοος τοῦ Κράτους πρέπει νὰ ᾔνε αὐτὸς καὶ ἡ οἰκογένειά του μέλος δήμου τινός, κατὰ δὲ τὸ ἄρθ. 9 τοῦ αὐτοῦ νόμου, ὅσοι Ἕλληνες ἐν τῷ διαστήματι τοῦ περὶ ἐλευθερίας ἀγῶνος ἐγκατέλιπον τὰ ξένα μέρη, ἔνθα διέμενον, καὶ μετέβησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, θέλουσι κατατάχθῃ εἰς ὑπάρχοντά τινα δῆμον, κατὰ δὲ τὸ ἄρθ. 13 τοῦ αὐτοῦ νόμου, τὸ δικαίωμα τοῦ βηροφορεῖν καὶ ἐκλέγεσθαι εἰς τὰς δημοτικὰς ἐκλογὰς ἀνήκει μόνον εἰς ἐκείνους τοὺς δημῶτας, οἵτινες ἔδωκαν τὸν ὅρκον τῆς ὑποταγῆς κλπ., προφανῶς δὲ ὁ δημοτικὸς νόμος ὁρίζων περὶ πολιτῶν καὶ πραγματευόμενος περὶ κατατάξεως εἰς δῆμόν τινα τῶν Ἑλλήνων, τῶν ἐν διαστήματι τοῦ ὑπὲρ ἐλευθερίας ἀγῶνος ἐγκαταλιπόντων τὰ ξένα μέρη ἔνθα διέμενον καὶ μεταβάντων εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐννοεῖ, ὅτι οἱ τοιοῦτοι Ἕλληνες κατέστησαν πολῖται, κατὰ δὲ τὸν νόμον τῆς 15 Μαΐου 1835 περὶ ἐλληρικῆς ἰθαγενείας (ἄρθ. 1 ἐδ. 2), ὡς Ἕλληνες θεωροῦνται ἅπαντες οἱ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν μέχρι τοῦδε νόμων τὸ δικαίωμα τῆς

ἐλληνικῆς ἰθαγενείας κεκτημένοι. Ἐπομένως ἐὰν Ἰθακῆ-
σις μεταβῇ εἰς Πάτρας καὶ ἐγκατασταθεὶς ἐκεῖ ἀπὸ τοῦ
1828 καὶ πολυετῶς ἐκεῖ κατοικῇ καὶ κατὰ τὸ 1841 ἐξε-
λέγῃ μέλος τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου Πατρῶν καὶ ἀνέ-
λαβῇ τοιαῦτα καθήκοντα, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ, ὅτι
δὲν ἦτο πολίτης Ἑλλήν τῷ 1860, ὡς μὴ πολιτογραφηθεὶς
κατὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι ἰσχύοντας νόμους ἀπὸ τοῦ ἔτους
1828 καὶ ἐφεξῆς.

Ἄρθρον 6.

ΑρΠ. 185 (1847) 163 (1848). Κατὰ τὸ ἀρθ. 6 τοῦ
περὶ δήμων νόμου, ἐνωθέντων πλειοτέρων χωρίων εἰς ἓνα
δήμον, ἐπιφυλάττεται εἰς ἕκαστον αὐτῶν ἡ ἰδιοκτησία του,
ἡ ἀπόλαυσις τῆς περιουσίας, τὴν ὁποίαν ἤθελεν ἔχει τυγὼν
κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐνώσεως, καὶ ἡ ἰδιαίτερα αὐτῆς δια-
χείρισις, ἡ δὲ περιουσία αὕτη δὲν δύναται νὰ συγχωνευθῇ,
εἰμὴ ὅταν τὰ ἐνωθέντα χωρία συγκατατεθῶσιν ὁμοφώνως
εἰς τοῦτο, καὶ ὅταν καὶ τὰ μὴ ἔχοντα δικαίωμα εἰς τὴν
ἰδιοκτησίαν ταύτην ἀγοράσωσι τὴν εἰς αὐτὴν μετοχὴν. Ἐκ
δὲ τῆς διατάξεως ταύτης γίνεται φανερόν, ὅτι ὁ νομοθέ-
της ἐπεφύλαξεν εἰς ἕκαστον τῶν ἐνωθέντων εἰς τινὰ δήμον
χωρίων τὴν ἰδιοκτησίαν του, τὴν ἀπόλαυσιν τῆς περιου-
σίας, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐν καιρῷ τῆς ἐνώσεως, καὶ τὴν
ἰδιαίτεράν διαχείρησιν αὐτῆς, καὶ δὲν ἐσυχώρησε τὴν συγ-
χώνευσιν καὶ τῆς ἰδιαίτερας περιουσίας αὐτῶν, εἰμὴ ὅταν
ἤθελον συγκατατεθῇ ὁμοφώνως πρὸς τοῦτο ὅλα τὰ χω-
ρία. Ἐκ τούτου ἔπεται ἀναντιρρήτως ὅτι δὲν δύνανται νὰ
συγχωνευθῶσιν αἱ ἰδιαίτεροι ὑποχρεώσεις καὶ ἐνοχαὶ αὐτῶν
τῶν χωρίων, ἀλλ' ἐὰν ἤθελον ἐνωθῇ ταῦτα εἰς ἓνα δήμον,
αἱ ὑποχρεώσεις ὅμως καὶ αἱ ἐνοχαί, τὰς ὁποίας ἕκαστον
αὐτῶν εἶχε κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐνώσεως, ἐπιφυλάττον-
ται εἰς ἕκαστον αὐτῶν, ὡς καὶ πρότερον. Ἐπὶ δὲ τοῦ προ-
κειμένου καὶ ἂν ἡνώθῃ ὁ δῆμος Ἀμαρουσίου μετὰ τοῦ δή-
μου Ἀθηνῶν καὶ σήμερον τὸ Ἀμαρουσίον ἀπαρτίζει μέ-
ρος τοῦ δήμου Ἀθηναίων, δὲν ἐσυγχωνεύθησαν ὅμως οὐδὲ
τὰ ἰδιαίτερα δικαιώματα καὶ ἡ περιουσία τοῦ δήμου Ἀ-
μαρουσίου εἰς τὸν τῶν Ἀθηνῶν, οὐδὲ αἱ ἰδιαίτεροι ὑπο-
χρεώσεις καὶ ἐνοχαὶ αὐτοῦ, καθόσον δὲν ἀποδεικνύεται ἐκ
τῆς δικογραφίας, οὐδ' ἐπρότειναν οἱ διάδικοι ὅτι ἐγένετο

καὶ συγχώνευσις αὐτῶν τῶν δικαιωμάτων καὶ ἐνοχῶν συναινέσει ἀμφοτέρων τῶν δήμων, καθὰ ὀρίζει ὁ νόμος. Ὁθεν τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν παραδεχθὲν ὅτι ἀφοῦ ἡνώθη τὸ Ἀμαρούσιον μετὰ τοῦ δήμου Ἀθηνῶν ἐσυγχωνεύθησαν καὶ αἱ ὑποχρεώσεις τοῦ Ἀμαρουσίου εἰς τὸν δήμον Ἀθηνῶν δυνάμει τῶν νόμων 39 § 3 (βιβλ. 19 τίτλ. 2) καὶ 37 § 1 (βιβλ. 50, 16) καὶ 27 βιβλ. 29, 2 τῶν Πανδεκτῶν), ἐσφαλμένως ἡρμήνευσε καὶ ἐφῆρμωσε τοὺς νόμους τούτους, οἱ ὅποιοι ἀφοροῦν τὰς μεταξὺ συναιτέρων σχέσεις καὶ τὰς περὶ κληρονομιῶν, περὶ ὧν δὲν πρόκειται, ὧφειλε δὲ νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ εἰρημένον ἔκτον ἄρθρον τοῦ περὶ δήμων νόμου.

ΕφΝαυπλ. 133 (1845). Εἰς τὰς κατὰ τῶν κοινοτήτων δίκας δὲν δύναται νὰ ἐναχθῇ ὁ δήμαρχος, ἀλλ' ὅλα τὰ μέλη τῆς κοινότητος.

ΑρΠ. 12 (1845). Συγχωνευθέντος τοῦ δήμου, διαρκούσης τῆς δίκης οἱ κάτοικοι αὐτοῦ ἀντιπροσωπεύονται διὰ τοῦ δημάρχου τῆς νέας κοινότητος ὑπ' αὐτοῦ ἀντιπροσωπεύονται καὶ αἱ κοινότητες τοῦ αὐτοῦ δήμου.

ΑρΠ. 96 (1846). Ἡ περιουσία τῆς κοινότητος δήμου τινὸς δὲν ἀντιπροσωπεύεται παρὰ τοῦ δημάρχου, ἐπομένως αἱ κοινότητες ἀντιπροσωπεύονται ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων ὑπὸ τῶν μελῶν των.

ΕφΝαυπλ. 381 (1843). Ἐπὶ διαφορᾷ κοινότητός τινος δὲν εἶναι ἐξαιρετέοι οἱ προτεινόμενοι παρ' αὐτῆς μάρτυρες, ὅταν οὗτοι εἶνε μέλη αὐτῆς.

ΕφΑθ. 8776 (1851). Ἐπειδὴ ἂν καὶ ἡ δύνατό τις νὰ εἴπῃ ὅτι, ἅμα συνενωθείσα μία κοινότης μετὰ τινος δήμου, ἀποβάλλει πλέον ἢν εἶχεν αὐτοῦπαρκτον προσωπικότητα κατὰ τὰς πρὸς ἄλλους δήμους καὶ τὰ ἴδια μέλη αὐτῆς νομικὰς σχέσεις, καὶ ἐπομένως ὅτι, διὰ τὰς ὑποχρεώσεις, τὰς ὁποίας εἶχεν ἀναλάβει πρὸ τῆς μετὰ τοῦ δήμου συγχωνεύσεώς της, εἶναι πρὸ τῶν δικαστηρίων ἐναγώγιμος διὰ τοῦ τὸν ὅλον δήμον ἀντιπροσωπεύοντος ἤδη δημάρχου, ἀπαράλλακτα καθὼς καὶ ἡ ἐπικράτεια εἶναι ὑπόλογος διὰ τὰς ὑποχρεώσεις μιᾶς ἐπαρχίας, ἂν καὶ μεταγενεστέρως συνενωθείσης μετ' αὐτῆς. Τὸ δὲ ἀρθ. 6 τοῦ δημοτικοῦ νόμου, κατὰ τὸ ὅποιον, καὶ μετὰ τὴν εἰς ἓνα δήμον ἔνωσιν πλειοτέρων χωρίων, ἕκαστον τούτων διατηρεῖ τὴν ἰδιοκτησίαν

αὐτοῦ καὶ τὴν ἀπόλαυσιν τῆς περιουσίας του, ἣν εἶχε κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐνώσεως καὶ τὴν ἰδιαιτέραν αὐτῆς διαχείρισιν, ἔννοεῖ ὅτι ἡ συγχώνευσις, ὡς πρᾶξις διοικητικῇ, δὲν δύναται νὰ καταστρέψῃ κεκτημένα δικαιώματα, ἀλλ' ὅτι ἕκαστον χωρίον ἐξακολουθεῖ οὐχ ἥττον διατηροῦν τὴν περιουσίαν του, ἀπολαμβάνον τοὺς καρποὺς αὐτῆς καὶ διαχειρίζον αὐτὸ καὶ μόνον πάντα ὅσα συγχροτοῦσι τὴν περιουσίαν ταύτην, χωρὶς δηλ. τ' ἄλλα τοῦ δήμου τμήματα νὰ δύνανται νὰ μετάσχῃσι τῶν ὠφελημάτων τῆς περιουσίας ταύτης. Ὅτι ἄλλως δὲν ἀναγνώριζει ὁ νόμος ἀρχὰς ἐπιτετραμμένας τὴν διαχείρισιν τῆς περιουσίας τῆς κοινότητος ἄλλας, εἰμὴ τὰς ἀρχὰς, αἵτινες εἶναι κατεστημένοι πρὸς διάφορον τῶν πραγμάτων ὅλου τοῦ δήμου, ἡ δὲ διαχείρισις αὕτη δὲν δύναται νὰ γίνῃ παρ' ὅλων τῶν μελῶν τῆς κοινότητος, διότι πρὸς τοῦτο ἤθελεν ἀπαιτεῖσθαι συνέλευσις ὅλων τούτων πρὸς σύσκεψιν, ἣτις, ἂν καὶ ἐπιτρεπομένη ἀπὸ τὰς διατάξεις τοῦ κοινού δικαίου τοῦ Κώδ. ἀπαγορεύεται διὰ τοῦ ἀρθ. 38 τοῦ δημοτ. νόμου.

Μολαταῦτα.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ 6 ἀρθ. τοῦ περὶ δήμων νόμου, καίτοι ἐνωθέντων πολλῶν χωρίων εἰς ἓνα δήμον, ἕκαστον αὐτῶν διαφυλάττει οὐχ ἥττον τὴν ἰδιοκτησίαν του, τὴν ἀπόλαυσιν τῆς περιουσίας, ἣν εἶχε πρὸ τῆς ἐνώσεως, ὡς καὶ τὴν ἰδιαιτέραν αὐτῆς διαχείρισιν, ἔπεται ἀναντιρρήτως ὅτι, ὡς πρὸς τὴν ἰδιαιτέραν περιουσίαν του, ἕκαστον τῶν χωρίων τούτων ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχῃ τὰς ἰδιαιτέρας ὑποχρεώσεις του, ἔνεκα τῶν ὁποίων δύναται νὰ ἐναχθῇ αὐτοῦ παρ-κτον ἠθικὸν πρόσωπον, οὐδὲ δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀντιπροσωπευόμενον ὑπὸ τοῦ δημάρχου ὄντος νομίμου ἀντιπροσώπου τῆς ὁλομελείας τοῦ δήμου, κατὰ τὸ ἀρθ. 38 καὶ 40 τοῦ περὶ συστάσεως τῶν δήμων νόμου καὶ διάταγ. τῆς 2 Μαΐου 1835, καὶ καθότι ἡ ἐνωσις αὕτη δὲν ἐπιφέρει, ὡς εἴρηται, καὶ τὴν συγχώνευσιν τῶν ἰδιαιτέρων μοιβαίων δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων τῶν ἐνωθέντων χωρίων.

Ἐπειδὴ ἐπομένως, ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἡ περίστασις ὅτι ἡ κοινότης Χασιάς ἐνωθεῖσα μὲ τὸν δήμον Φυλῆς ἀποτελεῖ ἥδη μέρος αὐτοῦ, δὲν δύναται νὰ νομιμοποιήσῃ τὴν διὰ τῆς ἀγωγῆς ἀποδοθεῖσαν πρὸς τὸν ἐναγόμενον δήμαρχον ιδιότητά τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς εἰρημένης κοινότητος.

Ὡστε κακῶς ἀπηυθύνθη κατ' αὐτοῦ ὡς τοιούτου ἡ προκειμένη περί ἀπαιτήσεως ἰδιαιτέρου χρέους τῆς κοινότητος Χασιάς ἀγωγή καὶ βάσιμος, ἐπομένως, καθίσταται ἡ τοῦ ἀπαράδεκτου αὐτῆς ἔνστασις Ὁ δὲ ἰσχυρισμὸς τῶν ἐναγόντων, ὅτι μετὰ τὴν ἔνωσιν τῆς Χασιάς εἰς τὸν δῆμον Φυλῆς, τὸ δημοτικὸν συμβούλιον, διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 7 ψηφίσματος του, παρεδέχθη δῆθεν τὸ προκείμενον χρέος, ὡς ἀφορῶν τὴν ρηθεῖσαν κοινότητα, δὲν ἰσχύει ν' ἀποκρούσῃ τὴν προεκτεθεῖσαν ἔνστασιν, καθότι ἐκ τοῦ εἰρημένου ψηφίσματος, ὅπως εἰς τὸν προσαχθέντα παρὰ τῶν ἐναγόντων ἔγγραφο μνημονεύεται, δὲν ἐξάγεται ποσῶς ὅτι αἱ ὑποχρεώσεις τῆς κοινότητος Χασιάς, ὡς πρὸς τὰ χρέη τῆς ἐν γένει ἢ ὡς πρὸς τὸ προκείμενον τοῦλάχιστον, συνεχωνεύθησαν εἰς τὰς τοῦ δήμου Φυλῆς, ἀλλ' ὅτι ἐσυστήθη ἀπλῶς ἰδιαιτέρα ἐπιτροπή, εἰς ἣν ἀνετέθη ἡ τῶν βαλανιδίων τῆς κοινότητος Χασιάς ἐκμίσθωσις πρὸς ἐξόφλησιν τῶν χρεῶν τῆς, ὅπερ, ἀπεναντίας, ἀποκρούει πᾶσαν περὶ τῆς προεκτεθείσης συγχωνεύσεως ἰδέαν.

Ἄρθρον 8.

Διαταγὴ Ὑπουργ. Ἐσωτερικῶν τῆς 19 Μαΐου 1847.
«... Ἡ Κυβέρνησις ἤμπορεῖ νὰ διατάξῃ προσωρινὴν μετὰθεσιν ἑδρας δημάρχου, ὅταν ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ ὁλόκληρος ἢ σύμφωνος, ἀλλὰ μόνον εἰς ἐκτάκτους περιστάσεις, οἷον σεισμῶν, ἐπιδημίας, ἐλλείψεως ἀσφαλείας κλπ....»

Ἄρθρον 9.

Ἐγκύκλιος ἀριθ. 39 τῆς 27 Ἀπριλίου 1851.— Ὁ περὶ δῆμων νόμος, προθέμενος νὰ ὑπαγάγῃ πάντας τοὺς πολίτας εἰς τοὺς δήμους τοῦ Κράτους, ἐκανόνισεν ἐν ἄρθ. 3, ὅτι πρέπει ἕκαστος ὑπῆκοος τοῦ Κράτους νὰ ᾔναι αὐτὸς καὶ ἡ οἰκογένειά του μέλος δήμου τινός· ἐκ τούτου δὲ συνάγεται 1) ὅτι πάντες οἱ πολῖται Ἕλληνες ἀνάγκη ν' ἀνήκωσιν εἰς τινὰ δῆμον, ἔν' ἀπολαύσωσι τῶν δικαιωμάτων καὶ μὴ ὑπεκφεύγωσι τὰ βάρη, τὰ ὅποια ἀπονέμονται ἢ ἐπιτίθενται ὑπὸ νόμων εἰς αὐτούς· 2) ὅτι δὲν δύναται νὰ ἀνήκῃ εἰς δῆμόν τινὰ πᾶς, μὴ ὢν πολίτης Ἕλλην, ἢ μὴ προσκτησάμενος τὸ δικαίωμα τῆς ἐλλην. ἰθαγενείας.

Ὁ νόμος διὰ τῆς λέξεως δημότης ἐννοεῖ ἀμφοτέρα τὰ γένη· ἐπειδὴ τὸ ἄρθ. 13 αὐτοῦ, τὸ διαγράφον τὰς ιδιότη-
τας, τὰς ὁποίας πρέπει νὰ ἔχωσιν οἱ μέλλοντες ν' ἀπο-
λαύσωσι τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι,
ἀποδίδωσι μὲν αὐτὸ εἰς πάντας τοὺς δημότας, τοὺς φέ-
ροντας τὰς ἐν ἐκείνῳ ἀναφερομένας ιδιότητες, ἐπιφέρει δὲ
ἐξαιρέσεις τινάς, ἐν αἷς περιλαμβάνει καὶ τὰς γυναῖκας·
ὅθεν ἔπεται, ὅτι ὁ νόμος θεωρεῖ ἐπίσης ὡς δημότας καὶ
ταύτας καὶ κατὰ συνέπειαν ὑποχρεοῖ αὐτὰς νὰ κατὰτα-
χθῶσιν εἰς ἓνα τῶν δήμων τοῦ Κράτους, διὰ νὰ δύνανται
οὕτω νὰ ὑφίστανται τὰ εἰς ταύτας τυχὸν δυνάμενα νὰ ἐπι-
βληθῶσι βάρη καὶ νὰ μετάρχωσι τῶν ἄλλων ὠφελημά-
των, τὰ ὁποῖα ἀπονέμονται εἰς τοὺς δημότας. Ἄλλως τε
τοῦτο καὶ ἐκ τοῦ ἄρθ. 3 δύναται νὰ συναχθῇ, λέγοντος
ρητῶς, ὅτι ἕκαστος Ἕλλην καὶ ἡ οἰκογένειά του πρέπει
νὰ ᾧσι μέλη δήμου τινός.

Καὶ πῶς μὲν δύναται τις ν' ἀποκτήσῃ τὴν ἐλληνικὴν
ἰθαγένειαν, ἢ ποῖοι θεωροῦνται πολῖται Ἕλληνες διαγρά-
φει ὁ νόμος ἀπὸ 15 Μαΐου 1835 περὶ ἐλληνικῆς ἰθαγενείας
καὶ ἀνέπτυξεν ἀρκούντως εἰς ὑμᾶς ἡ ὑπ' ἀριθ. 98 ἀπὸ 24
Ὀκτωβρίου 1849 ἐγκύκλιός μας* ἂν δὲ δὲν ὑπῆρχεν ἄλλη
τις διάταξις ἐν τῷ περὶ δήμων νόμῳ, πλὴν τῆς σημειω-
θείσης τοῦ ἄρθ. 3. ἡ ὑποχρέωσις, ἡ ὑπ' αὐτῆς εἰς τοὺς πο-
λίτας Ἕλληνας ἐπιβαλλομένη, ἵνα ἀποτελέσωσι μέρος δή-
μου τινός, ἤθελε μένει ἄνευ κυρώσεως καὶ δὲν ἦτο δυνα-
τὸν νὰ πραγματοποιηθῇ κατ' ἐκείνων, οἵτινες ὄντες πολῖ-
ται Ἕλληνες, ἢ τὸ δικαίωμα τῆς ἐλληνικῆς ἰθαγενείας
προσκτησάμενοι, ἀρνοῦνται ἢ ἀμελοῦσι νὰ ἐγγραφῶσιν εἰς
τίνα δήμον· ὁ νομοθέτης διὰ τοῦτο τοῦ περὶ δήμων νόμου
ἐπιτυχῶς ἐπὶνεγκε τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθ. 9ου, διὰ τῆς
ὁποίας διαγράφει τὰ μέσα, διὰ τῶν ὁποίων δύναται τις ν'
ἀποκτήσῃ δήμου τινός τὴν ιδιότητα, καὶ δυνάμει τῆς ὁ-
ποίας δύναται τις νὰ ὑπαγάγῃ καὶ ἐγγράψῃ εἰς τὸν δήμον
ἐκείνους τοὺς μὴ ἐγγεγραμμένους εἰς τίνα δήμον πολῖτας

* Ἄλλ' ἢ διὰ τὰ περὶ ἀποκτήσεως τῆς ἐλλήν. ἰθαγενείας
διέπει ὁ Ἀστικὸς νόμος τῆς 29 Ὀκτωβρίου 1856, ὃν ἴδε
ἐν τεύχει «Ἀστικῆς Νομοθεσίας» ἐκδ. 6' (σελ. 243).

Ἕλληνας, οἵτινες φέρουσί τινα τῶν διαγραφομένων ἐν αὐτῇ ἰδιότητων.

Καὶ ἡ διάταξις τοῦ ἀρθ. 3 καὶ ἡ τοῦ 9 εἶχον εὐρυτέραν ἐφαρμογὴν κατὰ τὰς ἀρχάς τῆς τῶν δήμων συστάσεως, ὅτε ἐπρόκειτο νὰ ὑπαχθῶσιν εἰς τὰς διαφόρους συσταθείσας τότε δημοτικάς κοινωνίας πάντες οἱ πολῖται Ἕλληνες· τῆς ἐποχῆς δὲ ἐκείνης παρελθούσης ἤδη, ὑποτίθεται ἀληθῶς, ὅτι πάντες οἱ πολῖται Ἕλληνες ἀνήκουσιν εἰς δήμους τοῦ Κράτους καὶ ἡ ἐφαρμογὴ τῶν διατάξεων τούτων περιορίζεται εἰς μόνους τοὺς ἄρτι προσκτησάμενους τὸ δικαίωμα τῆς ἐλληνικῆς ἰθαγενείας ἁλλοδαπούς, καὶ εἰς τοὺς ἄρτι γεννωμένους, ἢ ἐνηλικιούμενους· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐξ ὧσιν ἔχομεν πληροφοριῶν, ἕνεκα τῆς ἐλλείψεως ὁδηγιῶν περὶ ἐκτελέσεως τῶν εἰρημένων ἀρθρῶν 3 καὶ 9 τοῦ περὶ δήμων νόμου καὶ τοῦ περὶ ἐλληνικῆς ἰθαγενείας, πολλὰ γοῦ μὲν ἐσυγχίσθησαν τὰ περὶ προσκτισεως τῆς ἐλληνικῆς ἰθαγενείας μὲ τὰ περὶ δημοτογραφίσεως, ὅλως ἀπ' ἀλλήλων διάφορα καὶ ὑπὸ τοῦ νόμου κεχωρισμένα, ἀλλαγῶν δὲ οὐδὲ δημοτολογία ὑπάρχουσιν ὅλως, οὐδὲ τὰ ὑπάρχοντα ἐν τάξει καὶ ὁμοιομόρφως τηροῦνται, διὰ τοῦτο, ἀφοῦ διὰ τῆς σημειωθείσης ὑπ' ἀριθ. 98 ἐγκυκλίου μας διεσαφίσσαμεν ὑμῖν τὰ περὶ προσκτισεως τῆς ἐλληνικῆς ἰθαγενείας, ἐνομίσσαμεν χρέος μας νὰ σᾷς ἐπιστείλωμεν καὶ τὴν παροῦσαν τῇ μὲν διὰ νὰ προλάβωμεν τὰ ἐκ τῆς μὴ καταλήψεως τοῦ νόμου δυνάμενα νὰ συμβῶσιν ἄτοπα καὶ νὰ διευκολύνωμεν τὴν ἐφ' ἅπαν τὸ Κράτος ἐφαρμογὴν τοῦ ἀρθ. 3, τῇ δὲ διὰ νὰ κατορθώσωμεν τὴν καθ' ὅλους τοὺς δήμους εἰσαγωγὴν ὁμοιομόρφων δημοτολογιῶν, ἐκ τῆς μὴ τηρήσεως τῶν ὁποίων δύνανται νὰ διακινδυνεύωσι δικαιώματα κεκτημένα τῶν ἀτόμων καὶ τῆς πολιτείας.

Τέσσαρα μέσα πρὸς ἀπόκτησιν τῆς ἰδιότητος τοῦ δημότου ἀπαριθμεῖ τὸ ἀρθ. 9, τὴν γέννησιν, τὴν κατάταξιν, τὴν νόμφουσιν καὶ τὴν τελείαν ἀποκατάστασιν. Διὰ τῆς γεννήσεως τὰ τέκνα, ἐν ὧν δὲν συνεπλήρωσαν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ πολιτικοῦ δικαίου τὴν νόμιμον καὶ πρὸς ἐπιχείρησιν πάσης πράξεως ἀπαιτουμένην ἡλικίαν, ἢ ἐν ὧσιν συμπληρώσαντα αὐτὴν καὶ ἐνηλικιωθέντα δὲν ἀπέκτησαν ἀλλαχοῦ νέον δημοτικὸν δικαίωμα διὰ τινος τῶν μέσων, τὰ ὅποια αἱ §§ γ' καὶ δ' τοῦ ἀρθ. 9 ἀναφέρουσι, θεωροῦν-

ται ὡς μέλη τοῦ δήμου, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκει ὁ πατήρ των, ἐὰν ἦναι γνήσια, ἢ ὡς μέλη τοῦ δήμου, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκει ἡ μήτηρ των, ἐὰν ἦναι νόθα, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ πολιτικοῦ δικαίου, καθ' ἃς δὲν δύναται νὰ ζητηθῇ ἡ πατρότης τῶν νόθων τέκνων· ἐὰν ὅμως, καθ' ἣν ἐθήκαμεν ἀνωτέρω ὑπόθεσιν, ἐνηλικιωθέντα τὰ γνήσια ἢ νόθα ταῦτα τέκνα ἀπέκτησαν ἀλλαγῶν δημοτικὸν δικαίωμα δι' ἑνὸς τῶν ἐν ταῖς §§ γ' καὶ δ' τρόπων, τότε ἐφαρμόζεται ἐπ' αὐτῶν τὸ ἐπόμενον ἄρθ. 10, κατὰ τὸ ὁποῖον χάνουσι ταῦτα τὸ ἀρχαιότερον διὰ τῆς γεννήσεως ἀποκεκμημένον δικαίωμα, ἐκτὸς ἐὰν ἐπιφυλαχθέντα αὐτὸ ζητήσωσι καὶ λάβωσι τὴν πρὸς τοῦτο συγκατάθεσιν τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς, εἰς τὴν ὁποίαν διὰ τῆς γεννήσεως των ὑπῆγοντο. Σημειωτέον δ' ἀπὸ τοῦδε, ὅτι ὁ νόμος λέγων τὴν συγκατάθεσιν τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς δὲν ἐννοεῖ ἀπλῆν τὴν συγκατάθεσιν τοῦ δημάρχου, ἀλλὰ τὴν συγκατάθεσιν τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου καὶ τοῦ δημάρχου, καὶ τῶν δύο ἴται τοῦτων δημοτικῶν ἐξουσιῶν, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν ὅλην τοῦ δήμου ἀρχήν· ὅτι δὲ ταῦτα ἔχουσιν οὕτως, ἐξάγεται ἐξ αὐτῆς τῆς ὑπὸ τοῦ νομοθέτου χρήσεως τῶν διαφορῶν ὄρων, ἀπαριθμουμένων μὲν ἐν ἄρθ. 39 τὰς διαφορὰς ἐξουσίας, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν ὅλην τοῦ δήμου ἀρχήν, διαστέλλοντες δὲ δι' εὐκρινεστέρου ὀρισμοῦ ἐν ἄρθρῳ 40, ὅτι ὁ δήμαρχος εἶναι ἡ ἐκτελεστικὴ μόνον τοῦ δήμου ἀρχή ἐν ἄρθρῳ δὲ 49, ὅτι τὸ δημοτικὸν συμβούλιον εἶναι ἡ συμβουλευτικὴ αὐτοῦ ἀρχή, ἐξ οὗ δηλοῦται, ὅτι ὁ συνδυασμὸς ἀμφοτέρων τῶν ἐξουσιῶν, ἵται τῆς τε ἐκτελεστικῆς καὶ συμβουλευτικῆς, ἀποτελεῖ τὴν δημοτικὴν ἀρχήν· αὐτὰ δὲ ταῦτα βεβαιοῦσι καὶ τὰ ἄρθρα 4 καὶ 5 καὶ διάφορα ἄλλα τοῦ νόμου χωρία.

Δεύτερον μέσον τῆς ἀποκτήσεως τοῦ δημοτικοῦ δικαιώματος εἶναι ἡ ὑπὸ τοῦ ἄρθ. 9 ἀναφερομένη κατάταξις τὴν λέξιν κατὰταξιν πρέπει νὰ ἐκλάβητε, κύριοι, εἰς στενωτέραν σημασίαν καὶ οὐχὶ εἰς ἐκείνην, τὴν ὁποίαν τινὲς ἔδωκαν εἰς αὐτήν· διότι δὲν ἐννοεῖ δι' αὐτῆς ὁ νόμος τὴν εἰς δῆμόν τινα κατάταξιν τοῦ πολίτου Ἑλλήνος, τὴν τελειωτικὴν ἵται ἐκείνην τὴν πράξιν τῆς ἐγγραφῆς, διὰ τῆς ὁποίας καὶ μόνης ἀποκτᾶται τὸ δημοτικὸν δικαίωμα, ἀλλ' ἐννοεῖ τὴν ὑπαγωγὴν ἢ τὸν προσδιορισμὸν εἰς ἰδίους δήμους τῶν

ξῶν τινων πολιτῶν, ἢ ἐν ἄλλαις λέξεσιν εἰς ποῖον δῆμον πρέπει ν' ἀνήκωσιν οἱ πολῖται οὗτοι· διὰ τοῦτο καὶ ἀμέσως σπεύδει νὰ ἐξηγήσῃ τὸν ὅρον τοῦτον, ἀναφέρων ἰδίᾳ τὰς κατηγορίας ἐκεῖνας τῶν πολιτῶν Ἑλλήνων, αἵτινες λόγῳ τῆς τοιαύτης ιδιότητός των θέλουσιν ὑπαχθῇ εἰς ἓνα τῶν δῆμων· κατὰ τὰς κατηγορίας ταύτας, ὅταν ὁ τόπος τῆς γεννήσεώς τινος δὲν ᾔηται γνωστός, ἢ οἱ γονεῖς του ᾔηται ἀπάτριδες, ὅτε δὲν δύναται νὰ ὑπαχθῇ εἰς τινὰ δῆμον λόγῳ γεννήσεως, καθ' ἃ περὶ ταύτης εἵπομεν, τότε ἂν μὲν ᾔηται ἔχθετον τέκνον, ἐγγράφεται προσωρινῶς καὶ ἄχρι τῆς ἀνακαλύψεως τῶν γονέων του εἰς τὸν δῆμον, ἐν ᾧ εὐρέθῃ καὶ ἀνευρήθῃ, ἢ, καὶ τούτου ὄντος ἀγνώστου, ἐν ᾧ τελευταῖον ἀπηντήθῃ· ὅταν δὲ γνωσθῶσιν οἱ γονεῖς του, τότε ἐγγράφεται ὁριστικῶς εἰς τὸν τοῦ πατρός, ἢ τῆς μητρός αὐτοῦ κατὰ τὰ περὶ γεννήσεως εἰρημένα· ἂν δὲ ᾔηται ἐκ τῶν Ἑλλήνων, οἵτινες κατὰ τὸν ἀγῶνα, ἐγκαταλιπόντες τὴν ἄλλοδαπήν, μετέβησαν ἐνθάδε, ἢ ἐκ τῶν φιλελλήνων, ὅσοι μετασχόντες τοῦ ἀγῶνος δὲν ἀπέκτησάν που ἕτερον δημοτικὸν δικαίωμα, θέλουσιν ἐγγραφῇ ἐπίσης λόγῳ κατατάξεως.

Τοῖτον μέσον ἀποκτήσεως τοῦ δημοτικοῦ δικαϊώματος εἶναι ἢ ἐν τῷ δῆμῳ νύμφευσις· κατὰ τὸ γράμμα ὅμως τοῦ νόμου πρέπει νὰ ἐφιστᾶται προσοχή, καὶ τότε μόνον ἡ νύμφευσις ν' ἀναγνωρίζηται ὡς μέσον πρὸς ἀπόκτησιν τῆς ιδιότητος τοῦ δημότου, ὅταν ᾔηται νόμιμος, κατὰ τὰς περὶ συστάσεως γάμου ὑπαρχούσας ἐν ἰσχύϊ διατάξεις.

Καθ' ἣν περίπτωσιν δὲν δύναται τις νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀνήκων εἰς δῆμόν τινα διὰ τινα τῶν ἐκτεθέντων τριῶν τρόπων, διότι οὐδὲ λόγῳ γεννήσεως, οὐδὲ λόγῳ κατατάξεως, οὐδὲ λόγῳ νυμφεύσεως δύναται νὰ ὑπαχθῇ εἰς αὐτόν, τότε ἀνήκει εἰς τὸν δῆμον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου οὗτος ἔκαμε τὴν τελείαν ἀποκατάστασίν του· ὁ νόμος λέγων τελείαν ἀποκατάστασιν κατὰ τὰς νομίμους διατάξεις, ἐννοεῖ τὴν μόνιμον κατοικίαν καὶ τὴν ἐν τῷ δῆμῳ ἀποκατάστασιν τοῦ κέντρου τῶν υποθέσεων του, ἐννοεῖ τὴν κατοικίαν (domicile), ὡς ἐννοεῖ αὐτὴν ὁ ἐν ἰσχύϊ πολιτικὸς νόμος, ἥτις συνδυαζομένη καὶ προσκολλημένη εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἀποτελεῖ τὸν κύκλον τῆς ὕλικής αὐτοῦ ὑπάρξεως καὶ παριστᾷ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ· αἱ δὲ ἡδὴ νόμιμοι διατάξεις εἶναι αἱ τοῦ ἀστυκοῦ νόμου, ὅστις παρ' ἡμῖν εἶναι τὸ ἰσχύον ρωμαϊκὸν δίκαιον· τοιου-

τοτρόπως δὲν μένει ἀνεκτέλεστος καὶ ἡ διάταξις αὕτη τοῦ δημοτικοῦ νόμου διὰ τὸν λόγον, ὅτι δὲν ἐξεδόθησαν ἔτι νόμιμοι διατάξεις, διαγράφουσαι τὰ περὶ τελείας ἀποκαταστάσεως*.

Ἐν δέ, ἀφοῦ τις διὰ τῶν τρόπων τούτων ἀποκτήσῃ δημοτικὸν δικαίωμα, ἀπολαύσῃ κατόπιν νεώτερον εἰς ἄλλον δῆμον, τότε κατὰ τὸ ἄρθρον 10 ἀποβάλλει τὸ ἀρχαιότερον δημοτικὸν δικαίωμα· π. γ. ἐὰν ὁ δυνάμει τῆς γεννήσεως τοῦ α' § τοῦ ἁρθρου 9 ἀνήκων εἰς τὸν δῆμον Α πολίτης Ἑλλήν ἀποκατασταθῇ εἰς τὸν δῆμον Β, τότε ὁ δήμαρχος τοῦ δήμου τούτου δύναται νὰ θεωρῇ αὐτὸν ὡς δημότην του καὶ ἡ ἐγγράφῃ του εἰς τὸ δημοτολόγιον θέλει λογίζεσθαι ἰσχυρά, ἕως ἂν αὐτός προσαγάγῃ ἀπόδειξιν, ὅτι ἀνήκει καὶ εἶναι ἐγγεγραμμένος εἰς τὸν δῆμον Α λόγῳ γεννήσεως, εἰς τὸν ὅποιον θέλει νὰ μείνῃ· ἐὰν δὲ ζητήσῃ αὐτὸς τὴν εἰς τὸν δῆμον Β ἐγγραφὴν του λόγῳ ἀποκαταστάσεως, τότε ἐγγραφόμενος ἀποβάλλει τὸ ἐν τῷ δήμῳ Α κεκτημένον δυνάμει γεννήσεως δημοτικὸν δικαίωμα, πλὴν ἂν ἐπιφυλαχθῇ καὶ αὐτὸ τῇ συγκαταθέσει τοῦ τε δημοτικοῦ συμβουλίου καὶ τοῦ δημάρχου τοῦ δήμου Α. Ὁ δήμαρχος τοῦ δήμου, ἐντὸς τοῦ ὁποῦ ἀπέκτησε τὸ νεώτερον δημοτικὸν δικαίωμα, ὀφείλει ἀμέσως νὰ εἰδοποιῇ διὰ τῆς ἀρμοδίας ὁδοῦ τὸν δήμαρχον τοῦ δήμου, ἐντὸς τοῦ ὁποῦ εἶχε τὸ ἀρχαιότερον δημοτικὸν δικαίωμα, ἵνα διαγράψῃ αὐτὸν τοῦ δημοτολογίου του διὰ τῆς προσηκούσης περὶ μεταφορᾶς τοῦ δικαιώματος σημειώσεώς του.

Ἀφοῦ κατὰ ταῦτα σᾶς ἀνελύσαμεν τὰ ἄρθρα 3, 9 καὶ 10 τοῦ περὶ δήμων νόμου, διὰ νὰ εὐκολύνωμεν τὴν ἀκριβοῦς ἐφαρμογὴν των, ἐκ τῆς ἀνάγκης νὰ εἰσαγάγωμεν ὁμοιόμορφα καὶ πλήρη δημοτολόγια εἰς πάντας τοὺς δήμους τοῦ Κράτους, συνετάξαμεν τύπον ἴδιον αὐτῶν, κάτωθι τῆς παρούσης σημειούμενον, καὶ διετάξαμεν νὰ τυπωθῶσιν ἰσάριθμα μὲ τοὺς δήμους δημοτολόγια διὰ νὰ ἐφοδιάσωμεν ἕκαστον αὐτῶν μὲ ἓν. Ἐπιφυλασσόμεθα δὲ μετὰ τὴν παρὰσκεινὴν καὶ ἀποπεράτωσιν αὐτῶν νὰ ἀναλογίσωμεν τὸ

* Ὅμως τὰ περὶ κατοικίας ἐκανόνισεν ἤδη ὁ Ἀστικὸς Νόμος τῆς 29 Ὀκτωβρ. 1856 ἐν ἄρθ. 91 ὡς ἐπ. Ἴδε Τεῦχος Ἀστικῆ Νομοθεσίας ἐκδοσις 6, σελ. 264.

ὅλον τῆς δαπάνης ποσὸν εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν δήμων, καὶ νὰ σὰς παραγγείλωμεν, ἵνα φροντίσῃτε περὶ τῆς καταχωρίσεως εἰς τοὺς δημοτικούς προϋπολογισμοὺς τοῦ ἐπιβάλλοντος εἰς ἕκαστον ποσοῦ καὶ τῆς πληρωμῆς αὐτοῦ ἐκ τοῦ δημοτικοῦ ταμείου. "Οταν σχηματισθῶσι καὶ ἀποπερατωθῶσι τὰ δημοτολόγια, θέλομεν σὰς στείλει τὰ διὰ τοὺς ἐν τῷ νομῷ σας δήμους ἀναγκαιοῦντα, ἵνα ἐφοδιάσῃτε μὲ ταῦτα αὐτούς· θέλετε δὲ φροντίσει τότε νὰ διατάξῃτε τοὺς δημάρχους, ἐὰν μὲν διατηρῶνται ἐν τῷ δήμῳ δημοτολόγια, ἢ σημειώσεις ἐπίσημοι, ἢ ἄλλοι ἀξιόπιστοι κατάλογοι, νὰ μεταγράψωσι τοὺς εἰς αὐτὰ ἐγγεγραμμένους ὡς δημότας εἰς τὰ σταλησόμενα δημοτολόγια, σημειοῦντες εἰς ἐκάστην ἐν αὐτοῖς στήλῃν τὰ προσήκοντα· ἐὰν δὲ δὲν ὑπάρχωσι δημοτολόγια, ἢ σημειώματα, ἢ κατάλογοι, νὰ ἐγγράψωσιν εἰς τὸ σταλησόμενον δημοτολόγιον ἐξ ἀρχῆς ἤδη πάντας ἐκείνους, οἵτινες ἔχουσι τὸ πρὸς τοῦτο δικαίωμα.

Τὰ δημοτολόγια ταῦτα διαιροῦνται, ὡς βλέπετε καὶ εἰς τὸν κατωτέρω τύπον, εἰς τρεῖς ἀρχικὰς διαιρέσεις· ἡ πρώτη τούτων ἀφορᾷ τὰ περὶ προσκτίσεως τῆς ἐλληνικῆς ἰθαγενείας, διότι, ὡς ἐρρήθη, διὰ νὰ ἐγγραφῇ τις δημότης, πρέπει νὰ ᾔναι ἤδη πολίτης Ἑλλήν, ἵνα δ' ὑπάρχῃ ὁ περὶ τούτου προστίκων ἔλεγχος, ἐτέθη ἡ ἀπαιτουμένη πρὸς τοῦτο στήλῃ· ἐπομένως ἐν αὐτῇ θέλει σημειοῦσθαι λεπτομερῶς διὰ ποῖον λόγον ὁ ἐγγραφόμενος δημότης θεωρεῖται πολίτης Ἑλλήν, ἐὰν δηλ. ἐγγεννήθῃ ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ γονέων ἐχόντων τὴν ἐλληνικὴν ἰθαγένειαν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς γεννήσεώς του, ἐὰν ἐκτίσαστο τὴν ἐλληνικὴν ἰθαγένειαν δυνάμει τῶν πρὸ τοῦ νόμου περὶ ἐλληνικῆς ἰθαγενείας τοῦ 1835 ἰσχυόντων περὶ τούτου νόμων, ἥτοι δυνάμει τοῦ συντάγματος τῆς Τροικίης. ἐὰν ἐκτίσαστο αὐτὴν ὡς φιλέλλην διετίαν τοῦλάχιστον κατὰ τὸν ἀγῶνα ὑπερμαχίας, ἐὰν ὡς μετανάστης κατὰ τὸ πρωτόκολλον τῆς 16 Ἰουνίου 1830, ἐὰν διὰ πολιτογραφίσεως κατὰ τὸ ἄρθ. 5 τοῦ περὶ ἐλληνικῆς ἰθαγενείας νόμου, καθ' ἃ ἀναπτύσσει ἢ ὑπ' ἀριθ. 98 ἀπὸ 24 Ὀκτωβ. 1849 ἐγκύκλιός μας· ἐὰν ὡς γεννηθεὶς ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ γονέων ἀλλοδαπῶν καὶ συμμορφωθείς μὲ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 2 καὶ 3 τοῦ περὶ ἐλληνικῆς ἰθαγενείας νόμου· ἢ τέλος ἐὰν ἐκτίσαστο τὴν ἐλληνικὴν ἰθαγένειαν, ὡς γεννηθεὶς ἐκτὸς τῆς Ἑλλά-

δος ὑπὸ πατρός Ἑλληνος· ἵνα δὲ γενῶσιν ἐν τῷ δημοτο-
λογίῳ αἱ περὶ τούτου σημειώσεις ἀκριβεῖς, πρέπει καὶ εἰς
τοὺς δημάρχους νὰ συστήσῃται τὴν σπουδαίαν μελέτην τῶν
ἀπὸ 24 Ὀκτωβρ. 1849 ὑπ' ἀριθ. 93 καὶ ἀπὸ 5 Φεβρ. 1851
ὑπ' ἀριθ. 8 ἐγκυκλίων μας, τῶν διασαφηνιζουσῶν τὰ περὶ
ἐλληνικῆς ἰθαγενείας, καὶ ὑμεῖς νὰ λάβητε ὁδηγὸν ταύτας
κατὰ τὴν ἐπιθεώρησιν τῆς μεταγραφῆς τῶν δημοτῶν *.

Ἡ δευτέρα ἀρχικὴ διαίρεσις τῶν δημοτολογίων περι-
λαμβάνει τὰ περὶ προσκλήσεως τῆς ιδιότητος τοῦ δημότου,
ἐπομένως διὰ τοῦτο ὑποδιαιρεῖται εἰς πέντε στήλας· εἰς
τὴν πρώτην τούτων θέλει σημειοῦσθαι ἡ ἐποχὴ τῆς εἰς
τὸν δῆμον ἐγγραφῆς του, εἰς δὲ τὰς ἄλλας τέσσαρας θέλει
σημειοῦσθαι ἡ ιδιότης, δυνάμει τῆς ὁποίας ἐνεγράφη, ὡς
π. χ. ἐὰν ὁ ἐγγεγραμμένος, ἢ ἐγγραφόμενος εἰς τὸ δημο-
τολόγιον ἀποτελῇ μέρος τοῦ δήμου λόγῳ τῆς γεννήσεως
τοῦ α' § τοῦ 9 άρθρου, θέλει σημειοῦσθαι εἰς τὴν στήλην
αὐτήν, ὅτι ἐγεννήθη τὴν δεῖνα ἐποχὴν καὶ εἶναι γνήσιον
τέκνον τοῦ πατρὸς του δεῖνα, ὅστις εἶναι δημότης ὑπ' ἀριθ.
δημοτολογίου δεῖνα, ἢ εἶναι νόθον τέκνον τῆς μητρὸς του
δεῖνα, ἥτις εἶναι δημότις ὑπ' ἀριθ. δημοτολογίου δεῖνα.
Ἐὰν δ' ἀποτελῇ λόγῳ κατατάξεως, ὅτι εὐρέθη, ἢ ἀντροά-
φη, ἢ ἀπηντήθη τὴν δεῖνα ἐποχὴν εἰς τὸν δῆμον, ἢ ὅτι
Ἑλλην μετέβη ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς τὴν δεῖνα ἐποχὴν εἰς
τὴν Ἑλλάδα, ἢ ὅτι φιέλλην μετέσχε τοῦ ἀγῶνος. Ἐὰν
δὲ λόγῳ νυμφεύσεως, ὅτι ἐνυμφεύθη τὴν δεῖνα ἐποχὴν διὰ
τῆς ὑπ' ἀριθ. δεῖνα ἀδείας γάμου· ἐὰν δὲ λόγῳ ἀποκατα-
στάσεως, ὅτι ἀποκατεστημένος διατελῇ ἐν τῷ δήμῳ ἀπὸ
τῆς δεῖνος ἐποχῆς.

Μετὰ τοῦτο δ' ἔπεται τρίτη ἀρχικὴ διαίρεσις, ἣτις πε-
ριλαμβάνει τὰ περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ δημότου, ὑπο-
διαιρεῖται δὲ εἰς διαφορὰς στήλας· καὶ εἰς μὲν τὴν πρῶ-
την τούτων θέλει σημειοῦσθαι ἡ ἡλικία τοῦ ἐγγραφομένου,
εἰς δὲ τὴν δευτέραν ἡ ἔγγαμος ἢ ἄγαμος κατάστασις του,
εἰς τὴν τρίτην οἱ ἀριθμοὶ τοῦ δημοτολογίου, ὑφ' οὓς εἶναι
ἐγγεγραμμένη ἡ σύζυγος καὶ τὰ τέκνα του, ἢ, ἂν ᾖ ἡναι

* Ἀλλ' ὡς εἵπομεν τοὺς τρόπους κτήσεως τῆς ἐλλη-
νικῆς ἰθαγενείας κανονίζει ἤδη ὁ Ἀστικὸς Νόμος τῆς 29
Ὀκτωβρ. 1856.

γυνή, ὁ σύζυγος καὶ τὰ τέκνα τῆς, εἰς τὴν τετάρτην τὸ ἐπάγγελμα, τὸ ὅποιον ἐξασκεῖ, εἰς τὴν πέμπτην ἡ πατρίς του, εἰς τὴν ἕκτην τὸ χωρίον ἢ ὁ τόπος τῆς κατοικίας του, εἰς τὴν ἐβδόμην τὸ θρησκευμα, τὸ ὅποιον ἔχει, καὶ εἰς τὴν ὀγδόην, ἐὰν κατὰ τὴν δευτέραν περίοδον τοῦ § α' τοῦ ἄρθ. 11 τοῦ περὶ δῆμων νόμου ἔχῃ περίθαλψιν τινα, ἢ ὅχι ἐκ τοῦ δήμου.

Τοῦ τύπου ταύτου θέλουσι προηγεῖσθαι δύο στήλαι, ὧν εἰς μὲν τὴν μίαν θέλει σημειοῦσθαι ὁ αὖξων ἀριθμὸς, εἰς δὲ τὴν ἄλλην τὸ ὀνοματεπώνυμον τοῦ ἐγγραφομένου. Εἰς τὴν στήλην ταύτην θέλουσι σημειοῦσθαι κατὰ σειρὰν καὶ ὑπὸ αὖξοντα ἴδιον ἐπίσης ἀριθμὸν ὁ πατήρ, ἡ σύζυγος καὶ τὰ τέκνα τῆς οἰκογενείας, τηρουμένης τῆς αὐτῆς τάξεως, ὡς πρὸς τὰς σημειώσεις ἐν ταῖς ἄλλαις στήλαις τῶν ἀφορώντων τὸ τῆς ἐλληνικῆς οἰαγενείας καὶ τῆς ιδιότητος τοῦ δημότου. Θέλει ἐπεσθαι τέλος μία γενικὴ στήλη παρατηρήσεων, ὅπου θέλει σημειοῦσθαι, ἐὰν εἴχῃ δημοτικὸν δικαίωμα εἰς ἄλλον δῆμον καὶ ἀπέκτησε νεώτερον ἐν τῷ δῆμῳ αὐτῷ, δυνάμει τοῦ ὁποίου ἐνεγράφη· ἢ ἐὰν, ἀποκτησας εἰς ἄλλον δῆμον νεώτερον δημοτικὸν δικαίωμα, μετέφερει εἰς ἐκεῖνον τὸ δικαίωμά του· ἐὰν ἐζήτησε καὶ τῷ ἐδόθη ἢ οὐ ἡ συγκατάθεσις τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς πρὸς ἐπιφύλαξιν τοῦ δημοτικοῦ δικαιώματός του κατὰ τὸ ἄρθ. 10 ὑπὸ ποῖον ἀριθμὸν δημοτολογίου εἶναι ἐγγεγραμμένος ὁ πατήρ ἢ ἡ μήτηρ ὁ σύζυγος, ἢ ἡ σύζυγος, τὰ τέκνα καὶ ἐν γένει τὰ ἀποτελοῦντα τὴν οἰκογένειάν του μέλη· καὶ ἐὰν τέλος ἀπεβίωσε. Δι' ἐκάστην δὲ τῶν περιπτώσεων τούτων θέλουσι σημειωθῇ αἱ ἡμερομηνίαι καὶ οἱ ἀριθμοὶ τῶν σχετικῶν περὶ μεταφορᾶς δημοτικοῦ δικαιώματος, ἢ περὶ ἐπιφυλάξεως αὐτοῦ ἐγγράφων.

Ἐν τοσούτῳ οἱ δῆμαρχοι, εὐθὺς ὡς λάβωσι τὰ σταλθέντα αὐτοῖς δημοτολόγια, πρὶν ἢ ἀρχίσωσι τὴν καταγραφὴν, θέλουσι γνωστοποιήσει διὰ προγράμματός των, εἰς τε τὴν πρωτεύουσαν τοῦ δήμου καὶ τὰ παρεδρεῖα τοιχοκολληθησομένου, τὴν ἡμέραν τῆς ἐνάρξεως τῆς μεταγραφῆς καὶ τῆς ἐγγραφῆς τῶν μὴ ἐγγεγραμμένων, τὴν ἡμέραν τῆς ἀποπερατώσεως τῆς ἐργασίας ταύτης καὶ θέλουσι ἀναπτύξει τὰς ὑπὸ τοῦ ἄρθ. 9 ἀναφερομένας ιδιότητας πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ δημοτικοῦ δικαιώματος, ἵνα λάβωσι γινώ-

σιν πάντες οἱ δημόται καὶ φροντίσωσι καὶ αὐτοὶ ἢ περὶ τῆς ἀπὸ τῶν παλαιῶν εἰς τὸ νέον δημοτολόγιον μεταγραφῆς τοῦ ὀνόματος ἑαυτῶν καὶ τῶν ἀποτελούντων τὴν οἰκογένειάν των προσώπων, ἢ ἂν τοιοῦτον δὲν ἐτρεῖτο εἰς τὸν δῆμον, περὶ τῆς ἐγγραφῆς των ἥδη τὸ πρῶτον, καθ' ἣν περίστωσιν ἔχουσι τινὰ τῶν ἰδιοτήτων τούτων. Ἀφοῦ δὲ οἱ δήμαρχοι ἀποπερατώσωσι τὴν ἐργασίαν τῆς εἰς τὰ εἰσαχθησόμενα δημοτολόγια μεταγραφῆς πάντων τῶν ἐν τοῖς νῦν ὑπάρχουσιν καταλόγοις, δημοτολογίοις, ἢ σημειώσεσιν ἐγγεγραμμένων, ἢ τῆς ἐγγραφῆς τῶν μὴ ἐγγεγραμμένων θέλουσιν ἐκθέσει ἐπὶ δέκα πέντε ἡμέρας εἰς τὴν πρωτεύουσαν τοῦ δήμου τὰ εἰσαχθησόμενα δημοτολόγια διὰ νὰ λάβωσι γινῶσιν πάντες οἱ δημόται· ἐπομένως δὲ θέλουσιν ὑποβάλλει εἰς τὸ ἐπαρχεῖον τὸ τε δημοτολόγιον καὶ τὰ ὑπάρχοντα νῦν σημειώματα, ἀφ' ὧν θέλουσι μεταγραφῆ εἰς τὸ δημοτολόγιον οἱ δημόται. Τὸ ἐπαρχεῖον θέλει ἐπιθεωρήσει τὴν μεταγραφὴν καί, βεβαιωθὲν περὶ τῆς ἀκριθείας, ἢ ἐπενεγχὸν τὰς προσηκούσας διορθώσεις, θέλει τηρήσει μὲν ἐν τῷ ἀρχεῖῳ του πρὸς ἑλέγχον τὰ ἀρχικά σημειώματα καὶ δημοτολόγια, ἐπιστρέψει δ' εἰς τὸν δήμαρχον τὸ νέον δημοτολόγιον, ἀφοῦ βεβαιώσῃ ἐπ' αὐτοῦ τὴν ἀκρίθειαν τῆς μεταγραφῆς. Θέλουσι φροντίσει οὐχ ἥττον οἱ δήμαρχοι κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀπὸ τῶν παλαιῶν εἰς τὸ νέον δημοτολόγιον ἐγγραφῆς τῶν δημοτῶν νὰ ἐγγράψωσιν εἰς αὐτὸ καὶ πάντα ἄλλον, μὴ τυχὸν ἐγγεγραμμένον εἰς τὸ παλαιὸν δημοτολόγιον, ἔχοντα ὅμως τὸ δικαίωμα καὶ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐγγραφῇ ἐντὸς αὐτοῦ δυνάμει τοῦ ἄρθ. 9.

Οἱ δημόται, οἵτινες εἴτε ἐκ τῆς ἐπὶ δεκαπενθήμερον ἐκθέσεως τοῦ δημοτολογίου, εἴτε ἄλλοθι, πληροφορηθῶσιν, ὅτι ἐνεγράφῃ τις, μὴ ὢν πολίτης Ἑλλήν, ἢ μὴ ἔχων τινὰ τῶν ἰδιοτήτων τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ περὶ δήμων νόμου, ἢ ἔχων ἀρχαιότερον δημοτικὸν δικαίωμα καὶ μὴ θελήσας ν' ἀπολαύσῃ διὰ τῆς ἐγγραφῆς τὸ νεώτερον, τὸ ὁποῖον, ὡς ἔχων τινὰ τῶν ἰδιοτήτων τοῦ ἄρθρου 9, ἐδύνατο ν' ἀπολαύσῃ, οἱ δημόται, λέγω, δύνανται ν' ἀναφερθῶσιν ἐπὶ τούτῳ εἰς τὸν ἐπαρχον καὶ ν' ἀναζητήσωσι τὴν θεραπείαν· ὁ ἐπαρχος λαθὼν πάντα τὰ σχετικὰ ἐγγραφα ὑπ' ὅβιν θέλει διατάσσει τὴν διόρθωσιν τῶν κακῶς κειμένων, οἱ δ' ἀναφερθέντες δύνανται νὰ ἐκκαλέσωσι τὴν ἀπόφασίν του εἰς

τὴν νομαρχίαν, καὶ ἐὰν καὶ ταύτης τὴν ἀπόφασιν νομίσῃ τις μὴ στηριζομένην εἰς τὸν νόμον, δύναται ν' ἀπευθυνθῇ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον, τὸ ὁποῖον θέλει διατάσσει τὰ δεόντα.

Τοιοῦτοτρόπως πιστεύομεν, ὅτι θέλει κατορθωθῇ ἡ τε εἰσαγωγή ὁμοιομόρων δημοτολογίων καθ' ὅλους τοὺς δήμους τοῦ Κράτους, ἡ ἀσφαλὴς μεταγραφὴ τῶν ἐν τοῖς τυγχόν ὑπάρχουσι νῦν δημοτολογίοις ἐγγεγραμμένων, καὶ ἡ κατὰ τάξιν πάντων τῶν πολιτῶν Ἑλλήνων εἰς δήμους· θέλουσι δ' ἄρθῃ οὐ μόνον αἱ συμβαίνουσαι ἐκάστοτε ἀνωμαλίαι καὶ ἀμφισβητήσεις περὶ τῆς δημοτικότητός τινος κατὰ τὴν ἀπόλαυσιν τῶν ὠφελημάτων καὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὑποχρεώσεων, τὰ ὁποῖα οἱ κείμενοι νόμοι ἀποδίδουσι καὶ ἐπιβάλλουσιν εἰς τοὺς δημότας, ἀλλὰ καὶ θέλει δεσμευθῇ ἡ κακὴ πρόθεσις ἐκείνων, οἵτινες εἰς τὴν κατὰ χροσιν τῶν περὶ τούτου ἐπιζητοῦσι τὰ ἴδια ἐαυτῶν συμφέροντα. Ἀπαίτεται ὅμως, ἵνα καὶ ὑμεῖς μελετήσητε μετὰ σπουδῆς τὰ ἄρθρα 3, 9 καὶ 10 τοῦ περὶ δήμων νόμου, τὸν ἀπὸ 15 Μαΐου 1853 νόμον περὶ ἐλληνικῆς ἰθαγενείας καὶ τὰς ἀπὸ 24 Ὀκτωβρίου 1849 ὑπ' ἀριθ. 98 καὶ ἀπὸ 5 Φεβρουαρίου 1851 ὑπ' ἀριθ. 8 ἐγκυκλίους μας, ὡς καὶ τὴν παρῶσαν, καὶ τοὺς ὑφ' ὑμῶν δημάρχους καλέσητε νὰ ἐγκύψωσιν εἰς τὴν μελέτην αὐτῶν, οὐ μόνον δέ, ἀλλὰ καὶ προσέτι, ἵνα φροντίσητε νὰ ἐφοδιάζητε αὐτοὺς ἐν ἀνάγκῃ μὲ τὰς ἀναγκαίας γενικὰς, ἢ εἰδικὰς ὁδηγίας πρὸς λύσιν πάσης ἀναφυησομένης τυγὸν ἀπορίας τῶν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τούτων, σύμφωνα καὶ μὲ τὰ ἐπιβαλλόμενα ὑμῖν διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ περὶ καθηκόντων σας Β. Διατάγματος.

τοῦ Νομοῦ

τῆς Ἑπαρχίας

Δημοτολογίου τοῦ δήμου

Κατάστασις τῶν ἐγγράφων	Ἡλικία.	Ἑγγαμιος ἢ ἄγαμος.	Ποῦ εἶνε ἐγγεγραμμένη ἢ οἰκογενεὶά του	Ἑπαγγέλμα.	Πατρίς.	Κατοικία.	Θρησκεία.	Ἔχει περιθάλβην ἐκ τοῦ δήμου.	Παρατηρήσεις.
	Δι' ἀποκατάστασιν τῶν δικαιωμάτων	Διὰ νυμφεύσεως.	Διὰ κατασχέσεως.	Διὰ γεννήσεως.	Ἑποχὴ ἐγγραφῆς.	Ὅπως ἀπέκτησε τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας	Ὅνομα καὶ ἐπώνυμον δημότου.	Δύσων ἀριθμὸς	
	Πῶς ἀπολογισθῆναι τὸ δικαίωμα τοῦ δήμου								

"Ἀρθρον 11.

Ἀποφ. Ὑπουργ. Ἐσωτ. Ἀριθ. 34953. — τῇ 14 Ὀκτωβρίου 1897.

Ὁ ὅρος ὁ ἀνέκαθεν καὶ ἤδη ἐν τῇ ἐκμισθώσει τῶν λουτρῶν Αἰδηψοῦ περιλαμβανόμενος, καθ' ὃν *μόνοι οἱ ἐν τῷ δήμῳ Αἰδηψίων* σταθερῶς κατοικοῦντες θὰ ἀπολαύωσι τῆς δωρεάν χρήσεως τῶν λουτρῶν εἰς οὐδεμίαν τοῦ δημοτικοῦ ἢ ἄλλου νόμου διάταξιν ἢ ἀρχὴν προσκρούει· τούναντίον εἶναι σύμφωνος πρὸς τὸ ἄρθρον 11 § 6' τοῦ δημοτ. νόμου, καθόσον τὸ ἄρθρον τοῦτο ὀρίζει μὲν, ὅτι πᾶς δημότης ἔχει ἴσην μετοχὴν εἰς τὴν ἐπικαρπίαν τῆς δημοτικῆς περιουσίας, ἀλλ' εὐθὺς περαιτέρω προστίθῃσι «καθόσον δὲν διετάχθη ἄλλο τι δι' ἰδιαιτέρων νομίμων ὁρισμῶν ὡς πρὸς τὴν μετοχὴν ἐν γένει ἢ ὡς πρὸς τὸ μέτρον αὐτῆς». Κατὰ τὴν ὁρθὴν λοιπὸν ἐρμηνείαν τῆς ἄνω ρήσεως ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ ὑποχρεοῦται μὲν νὰ ἐπιτρέπῃ εἰς πάντα δημότην τὴν κάρπωσιν τῆς δημοτικῆς περιουσίας, ἀλλὰ συγχρόνως δικαιούται εἴτε ν' ἀνακαλῇ γενικῶς τὴν κάρπωσιν ταύτην, ὅταν ἄλλαι δημοτικαὶ ἀνάγκαι ἐπιβάλλωσι τὴν ἀνάκλησιν, εἴτε νὰ ἐπιτρέπῃ τὴν κάρπωσιν εἰς ὀρισμένην κατηγορίαν δημοτῶν, ὅταν εὐλογος ᾖναι ὁ ἐξ αὐτῆς ἀποκλεισμός μερίδος τινὸς τῶν δημοτῶν. Οὕτως ἐπὶ τοῦ προκειμένου, εὐλογος εἶναι ὁ ἀποκλεισμός τῆς καρπώσεως τῶν λουτρῶν Αἰδηψοῦ παντὸς δημότου Αἰδηψίων μὴ σταθερῶς κατοικοῦντος ἐν τῷ δήμῳ καὶ μὴ ὑφισταμένου τούτου ἕνεκα τὰ βάρη τῆς δημοτικῆς εἰσφορᾶς. Ὅτι δὲ τοιαύτην διάκρισιν ἐπιτρέπει καὶ ἐπιβάλλει μάλιστα ὁ δημοτικὸς νόμος ἐμφανίζεται καὶ ἐκ τοῦ ἄρθ. 24 αὐτοῦ ἔχοντος ὥδε· «ὅσον μέρος τῆς δημοτικῆς περιουσίας εἶναι προσδιωρισμένον διὰ νὰ διδῇται εἰς τοὺς δημότας πρὸς ἐπικαρπίαν, ἀφαιρεῖται ἀπ' αὐτούς, ὅταν θεωρηθῇ ἀναγκαῖον διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ δήμου (ἄρθ. 17 καὶ 18)· εἰς τοιαύτην περίπτωσιν ἡ δαπάνη, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἐπαρκοῦν τὰ εἰσοδήματα τῆς λοιπῆς δημοτικῆς περιουσίας, ἐπιβάλλεται ἀναλόγως εἰς τοὺς ἔχοντας τὴν ἐπικαρπίαν δημότας, ἂν δὲν προκρίνωσι νὰ παραιτήσωσι διόλου τὴν ἐπικαρπίαν ταύτην»· ἐν ἄλλοις λόγοις, ὅσοι δημόται θέλουσι νὰ ἔχωσιν ἐπικαρπίαν ἐπὶ δημοτικῆς περιουσίας ὀφείλουσι νὰ ὑφίστανται καὶ τὰ βάρη.

τοῦ δήμου, ἄλλως μὴ ὑφιστάμενοι τὰ τελευταῖα, δὲν πρέπει νὰ ἀξιῶσι νὰ ἀπολαύωσι τῆς ἐπικαρπίας, δημιουργοῦντες τοιοιτοτρόπως τάξιν δημοτῶν προνομιούχων, καθὼ ἀπολαύουσιν τῆς ἐπικαρπίας, μὴ εἰσφέρουσιν δὲ εἰς τὰ βάρη τοιαύτη προνομιούχος διακρίσις θὰ ἀντέκειτο εἰς αὐτὰς τὰς βίσεις τῆς ἡμετέρας νομοθεσίας ἀναγραφούσης ὡς θεμελιώδη ἀρχὴν τὴν ἰσότητά μεταξὺ πολιτῶν ἢ δημοτῶν. Τὴν αὐτὴν δ' ὡς ἄνω ἐρμηνείαν δίδει καὶ ὁ Ἀργυρόπουλος (Δημοτικὰ σελ. 181) εἰς τὸ ἄρθ. 11 § 6' τοῦ δημοτικοῦ νόμου, οὐδενὸς ἄλλου συγγραφέως παρ' ἡμῖν τάναντία δοξάσαντος, ἢ δικαστηρίου ἄλλως ἀποφανθέντος.

Κατὰ ταῦτα θέλετε ἐκδώσει τὴν ὑμετέραν ἀπόφασιν ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως Τρ. Μανταφούνη διεκδικούντος ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὴν δωρεὰν χρῆσιν τῶν λουτρῶν Αἰδηψοῦ, εἰ καὶ μὴ κατοικούντος ἐν τῷ δήμῳ Αἰδηψίων.

Ἄρθ. 11 α.

Ἄρ. Π. 191 (1892). Τὸ διὰ τῆς ἐφέσεως ταύτης ὑποβαλλόμενον παράπονον, ὅτι ὁ δῆμος δὲν ἐνομιμοποιεῖτο πρὸς ἐνάσκησιν τῆς ἀγωγῆς ὡς πρὸς τὰ ὑπὲρ τῶν πενήτων κληροδοτήματα, εἶχεν ἀπορριφθῆ ὑπὸ τοῦ ἐφετείου ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι οἱ δῆμοι μὴ ὑπάρχοντος πτωχοκομείου ἢ νοσοκομείου, ἔχουν δικαίωμα νὰ ἐξασκήσουσιν τὴν περὶ τοιούτων κληροδοτημάτων ἀγωγὴν, καθὼ βαρυνόμενοι τῇ πρὸς περιθάλψιν τῶν πτωχῶν δημοτῶν δαπάνῃ καὶ ἔχοντες τὴν ἐπιτήρησιν τῶν ὑπὲρ αὐτῶν ἰδρυμάτων, δυνάμει ρητῶν διατάξεων τοῦ περὶ δήμων νόμου, τροποποίησαντος κατὰ τοῦτο τὸ ἀρχαιότερον δίκαιον· ἀλλὰ τὸ ἀκυρωτικὸν τμῆμα ἀνῆρσε τὴν ἀπόφασιν τοῦ ἐφετείου, σκεψάμενον, ὅτι κατὰ τὴν Νεαρὰν 131 κεφ. ια' καὶ νόμ. 49 Κωδ. (1.3) ἐλλείπει πτωχοκομείου ὁ ἐπίσκοπος τῆς πόλεως, ἐν ἣ τὴν οἰκῆσιν εἶχεν ὁ διαθέτης, παραλαμβάνει τὰ τοιαῦτα κληροδοτήματα καὶ διανέμει τοῖς πτωχοῖς· ἐκ τοῦ ὅτι δὲ διὰ τοῦ ἄρθ. 11 § α' τοῦ δημοτικοῦ νόμου εἰς τοὺς δήμους ἐπιβάλλεται ἡ ὑποχρέωσις τῆς περιθάλψεως τῶν πενήτων, δὲν προκύπτει κατάργησις τῶν διατάξεων τούτων, προσδίδουσα τῷ δήμῳ δικαίωμα πρὸς ἀπαίτησιν τῶν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν καταλειπομένων κληροδοτημάτων. Τὸ τμῆμα ὅμως τοῦτο ἔχει διαφέρουσιν τῆς τοῦ ἀκυρω-

τικοῦ γνώμην· διότι ἡ μνησθεῖσα Νεαρά, ἥτις ἐν κεφαλαίῳ ΙΑ' ἐξουσιοδοτεῖ τὸν ἐπίσκοπον νὰ παραλαμβάνῃ τὰ ὑπὲρ τῶν πτωχῶν ἀορίστως καταλειπόμενα κληροδοτήματα, προστίθῃσιν ἐν τέλει τοῦ κεφαλαίου «καὶ παντὶ δ' ἐτέρῳ ἄδεια ἔστω τὴν τοιαύτην ζήτησιν κινεῖν, καὶ σπουδάζειν ἵνα τρόποις ἅπασιν αἱ τοιαυταὶ εὐθεβεῖς αἰτίαι πληρωθῶσιν»· ὥστε ἡ ἰδίᾳ Νεαρά ἐξουσιοδοτεῖ νὰ κινήσῃ τὴν περὶ τοιούτων κληροδοτημάτων ζήτησιν καὶ πάντα ἕτερον ἄρα καὶ τὸν δῆμον, ὅστις μάλιστα ἔχει καὶ ἴδιον συμφέρον, ὅτε ὑποχρεούμενος εἰς περίβαλψιν τῶν πτωχῶν δημοτῶν. Ὅθεν πρὸ παντὸς δέον νὰ παραπεμφθῇ εἰς τὴν ὁλομέλειαν ἡ λύσις τοῦ ζητήματος τούτου, περὶ οὗ ἀναφαίνεται διάφορος γνώμη μεταξὺ τῶν τμημάτων.

Ἄρθρον 17.

Ἐγκύκλιος ἀριθ. 9651 τῆς 15 Ἰουνίου 1893. Περί τῶν περιπτώσεων, καθ' ἃς δύναται νὰ ἐπιβληθῇ τοῖς Δημάρχοις πειθαρχικὸν πρόστιμον.

Κοινοποιούμεν κάτωθι τὴν ταυτάριθμον ὑπὸ σημερινῇ χρονολογίᾳ διαταγὴν ἡμῶν, πρὸς τὸν κ. Νομάρχην Τρικάλων, πρὸς γνώσιν καὶ συμμόρφωσιν.

Ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3536 τῆς 4 Ἰουνίου ἐ. ἔ. ἀναφορᾶς σας ἔγνωμεν, ὅτι ἀπεδόθησαν οἱ τοῦ 1892 ἀπολογισμοὶ τῶν πλείστων δήμων τοῦ ὑφ' ὑμᾶς νομοῦ· ἀλλ' ἐν τῇ ἰδίᾳ ἀναφορᾷ ὑμῶν εἶδομεν, ὅτι ἐπεβάλετε ἑκατοντάδραχμον πρόστιμον κατὰ δημάρχων, μὴ συμμορφωθέντων πρὸς ὠρισμένους διαταγὰς σας. Ἐννοοῦμεν τὸ αὐστηρὸν πνεῦμα, ὑφ' ὃ προσέβητε εἰς τὴν ἐπιβολὴν τηλικαύτης ποινῆς καὶ ἠθέλομεν ἐπιδοκιμάσει αὐτήν, ἂν ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ νόμου· ἀλλ' ἡ δημοτικὴ ἡμῶν νομοθεσία δὲν ἐπιτρέπει τὴν ὑπὸ τῆς προϋπαγεμένης διοικητικῆς ἀρχῆς ἐπιβολὴν προστίμων κατὰ δημάρχων, εἰμὴ εἰς εἰδικὰς περιπτώσεις, οἷα δὲν τυγχάνει καὶ ἡ δώσασα ἀφορμὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου (ἴδε Δημοτικῆς Νομοθεσίας σελ. 13). Ὅθεν ἐνταῦθα ἔδει νὰ προκαλέσῃτε τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἀρθροῦ 487 τοῦ ποιν. νόμου, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 493 τοῦ ἰδίου, ἥτοι ἔδει νὰ καταμηνύσῃτε εἰς τὸν εἰσαγγελέα τοὺς κωφεύοντας εἰς τὰς διαταγὰς σας δημάρχους, ἵνα ἡ δικαστικὴ ἀρχὴ ἐφαρμόσῃ κατ' αὐτῶν τὰ προρρηθέντα ἄρθρα. Εἰς τὴν ἐνέργειαν δὲ

ταύτην θέλετε προβῆ ἤδη, μὴ ἐμμένοντες εἰς τὴν περὶ ἁμέσου ἐπιβολῆς ἑκατονταδράχμου προστίμου διαταγὴν σας.

"Αρθρον 18.

Νομ. Συμβ. ἀριθ. 101 τῆς 24 Μαρτίου 1898.—Δημοτικοὶ ὑπάλληλοι ὑπὸ τὴν αὐστηρὴν ἔννοιαν τοῦ ὅρου τούτου εἶνε βεβαίως οἱ ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ ταμείου μισθοδοτούμενοι καὶ εἰς καθαρὰς δημοτικὰς θέσεις ὑπηρετοῦντες, ἐπομένως ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς τοῦ δημοτικοῦ νόμου ἐρμηνείας, ἔδει ν' ἀποκλεισθῶσι τῆς κατηγορίας ταύτης οἱ τὴν ἐκτῶν ὑπηρεσίαν προσφέροντες εἰς ἰδιαιτέρα ἰδρύματα, ἐξυπηρετοῦντα μὲν δημοτικούς σκοπούς, ἀλλ' οὐχὶ τὸν δήμον ἀπ' εὐθείας. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅμως ὁ νομοθετικὸς λόγος τοῦ νόμου ΒΦΚΒ' τῆς 25 Φεβρ. ε. ε. ὀφείλει νὰ ὁδηγήσῃ εἰς ἀντίθετον λύσιν. Ἡ ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ κατάληψις τῆς Θεσσαλίας κατήργησε πᾶσαν τὴν λειτουργίαν τῆς ἐκεῖ ἐλληνικῆς διοικήσεως, ὥστε καὶ ἡ πληρωμὴ τοῦ μισθοῦ τῶν προσφερόντων τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῶν ἐν τοῖς θεσσαλικοῖς δήμοις κατέστη ἀδύνατος. Τὸ κράτος ὅμως, ὅπερ ἐν τῇ ὀφειλομένη προνοίᾳ ὑπὲρ τῆς καταληψείσης χώρας εἰς πολλὰ προέβη μέτρα, τείνοντα εἰς τὸ νὰ μετριάσωσι τὰ ἐκ τοῦ πολέμου δεινὰ, ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν καὶ τὴν θέσιν τῶν εἰρημένων ὑπαλλήλων, καὶ προέβη εἰς προσωρινὴν ἀναπλήρωσιν τῆς ἀνασταλείσης ἐνεργείας τῶν δημοτικῶν ταμείων. Ἀληθῶς ὁ σχετικὸς νόμος ΒΦΚΒ' δὲν περιέλαβε ῥητῶς εἰς τοὺς εὐεργετουμένους καὶ τοὺς ὑπαλλήλους τῶν δημοτικῶν ἰδρυμάτων, ἀλλ' ἀπ' οὗ καὶ τούτων οἱ προϋπολογισμοὶ ἀποτελοῦσιν ἴδιον τμήμα τοῦ δημοτικοῦ κατὰ τὸν περὶ ἀγαθοεργῶν καταστημάτων νόμον, οἱ δὲ ὑπάλληλοι τῶν πληρόντων ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ εἰσπράκτορος, προφανῶς θὰ ἐματαιοῦτο ὁ εὐεργετικὸς σκοπὸς τοῦ νόμου, ἂν ἀπεκλείοντο οὗτοι τῶν διατάξεων αὐτοῦ, καὶ δέον νὰ ὑποτεθῇ μᾶλλον ὅτι συμπεριλαμβάνονται κατὰ τὸ τοῦ νόμου πνεῦμα. Ὅθεν τὸ Νομ. Συμβούλιον ἐγνωμοδότησε παμφερεῖ ὅτι πάντες ἐκεῖνοι, οἵτινες τὸν μισθὸν αὐτῶν ἐλάμβανον τῶς παρὰ τοῦ δημοτικοῦ εἰσπράκτορος, καλῶς περιελήφθησαν εἰς τὰς γενομένας συνεπεῖα τοῦ νόμου ΒΦΚΒ' καταστάσεις, ἀδιαφόρως ἂν τυγχάνωσι κυρίως δη-

μοτικοὶ ὑπάλληλοι ἢ τῶν ἰδρυμάτων τῶν ἐξυπηρετούντων δημοτικούς σκοποὺς.

Ἄρθρον 21.

ΑρΠ. 222 (1884) 3 (1887). Τὸ δημοτικὸν ὕδωρ, τὸ προσωρισμένον εἰς συντήρησιν τῆς ζωῆς καὶ τῆς ὑγείας τῶν πολιτῶν εἶνε ἀναπαλλοτρίωτον, κατὰ τὸ ἄρθ. 21 τοῦ περὶ δήμων νόμου. Ἐπομένως δὲν δύναται ν' ἀποκτηθῇ ἐπ' αὐτοῦ παρ' ἰδιώτου δι' οἰασδήποτε πράξεως ἰδιαίτερον καὶ ἀποκλειστικὸν δικαίωμα νομῆς ἢ χρήσεως, ὡς δὲν ἐπιτρέπεται τοῦτο ἐπὶ πάντων τῶν ἐκτὸς συναλλαγῆς καὶ τῆς κοινῆς χρήσεως πραγμάτων. Ν. 9 καὶ 10 Κώδ. (11. 42) Ν. 30 § 1 Π. (41. 2).

Ἐφ. Α. 2115 (1893). Κατὰ τὸ ἄρθ. 21 τοῦ περὶ συστάσεως τῶν δήμων νόμου «ἡ πρὸς ἄμεσον ἐπιτυχίαν τῶν δημοτικῶν σκοπῶν διωρισμένη καὶ ἀπαραίτητος δι' αὐτὴν περιουσία τοῦ δήμου ἐστὶν ἀναπαλλοτρίωτος». Εἰς τὴν κατηγορίαν δὲ ταύτην τῆς δημοσίου λεγομένης περιουσίας τοῦ δήμου ἀνάγονται προδήλως οἱ δημοτικοὶ ναοὶ καὶ τὰ παραρτήματα αὐτῶν. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου τοῦ ἐνάγοντος ὁμολογοῦντος διὰ τῆς ἀγωγῆς ὅτι ὁ περὶ οὗ πρόκειται ἱερός ναὸς τῶν ἁγίων Ἀναργύρων εἶναι δημοτικὸς ναὸς τῆς Ἐρμουπόλεως, ἥτοι ἀποτελεῖ μέρος τῆς δημοτικῆς περιουσίας τοῦ δήμου Ἐρμουπόλεως καὶ ὅτι τὰ λοιπὰ κτήματα τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερόμενα εἶναι παραρτήματα τοῦ ναοῦ τούτου, ἀποτελοῦντα μετὰ τοῦ ναοῦ ἐν ὅλῳ κτῆμα, ἡ δι' ἀναγκαστικῷ πλειστηριασμοῦ, ἔστω καὶ διὰ χρέη τοῦ ναοῦ τούτου, γενομένη ἀγοράσις τοῦ ναοῦ τούτου καὶ τῶν παραρτημάτων αὐτοῦ παρὰ τοῦ ἐνάγοντος εἶναι ἄκυρος, καὶ συνεπῶς ἡ ἐπὶ τῆς ἀγοράσεως ταύτης στηριζομένη ἀγωγή δὲν εἶναι βάσιμος. Ἐπομένως ὀρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη μένη ἀπόφασις ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν ταύτην, ὡς πρὸς τὸ οἰκόπεδον, ἐφ' οὗ οὗτος ὠκοδομεῖται, τὸν ἐξώθε τοῦ ναοῦ περιβόλον, τὴν δεξαμενὴν καὶ τὰς δύο κορήνας καὶ συνεπῶς ἡ περὶ τοῦ ἐναντίου ἔφεσις τοῦ Ι. Μ. εἶναι ἀπορριπτέα ὡς μὴ βάσιμος, εὐκ ὀρθῶς ὅμως ἡ ἰδίᾳ ἀπόφασις παρεδέξατο τὴν ἀγωγὴν ταύτην ὡς πρὸς τὰ ἕτερα παραρτήματα, ὡς εἴρηται, αὐτοῦ ἥτοι τὰς τρεῖς οἰκίας καὶ τὸ οἰκόπεδον, ἐφ' οὗ αὗται εἰσὶν ὠκοδομημέναι, καὶ κατὰ

τοῦτο εἶναι μεταρρυθμιστέα ἢ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, συνε-
πεῖχ' τῆς ἐφέσεως τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ συμβουλίου, ἐπὶ τῷ
τέλει τοῦ ν' ἀπορριφθῇ ἢ ἀγωγῇ καὶ ὡς πρὸς τὰ τελευ-
ταῖα ταῦτα παραρτήματα τοῦ ναοῦ.

Ἐφ. Α. 1015 (1894). Τὰ πρὸς τὴν δημοτικὴν ἐκπαί-
δευσιν ἀναγκαιοῦντα καταστήματα, μὴ ὑπαρμόμενα εἰς τὴν
κατηγορίαν τῆς περιουσίας τῶν δήμεων, περὶ ὧν προνοεῖ
τὸ ἀρθ. 21 τοῦ νόμου τῆς 27 Δεκ. 1833 περὶ συστάσεως
τῶν δήμεων κλπ. δὲν εἶναι ἀναπαλλοτρίωτα.

"Αρθρον 27.

Ἐγκ. ἀριθ. 1 τῆς 22 Ἰαν. 1885 περὶ τῆς ἐκ τῶν σφα-
γείων καὶ τῶν ἐν ταῖς πανηγύρεσι παραπήγματων προ-
σόδου τῶν δήμεων.

Οἱ δῆμοι ἐν τούτοις δύνανται καὶ δικαιοῦνται πρὸς πρό-
ληψιν τοῦ ἐκ τῆς φυγῆς τῶν πρὸς σφαγὴν ὠρισμένων ζώων
κινδύνου καὶ διὰ λόγους καθαριότητος, ἀπομακρύνσεις τῶν
μισμμάτων καὶ ἐπιτηρήσεως τῆς ὑγιεινῆς καταστάσεως
τῶν κρεάτων νὰ συστήσωσιν ἰδία σφαγεῖα, ἢτοι καταστή-
ματα, ἢ τόπους περιτεταγισμένους, ἐν οἷς ὀφείλουσιν οἱ
σφάζοντες ἐπὶ ἐμπορίᾳ καὶ ἰδίως οἱ κρεωπῶλαι νὰ σφάζωσιν
ἐπὶ πληρωμῇ ὠρισμένου ποσοῦ κατὰ σφαζόμενον ζῶον τὰ
ἐν τῇ ἀγορᾷ πωλούμενα εἰς κρέας σφαγέντα ζῶα· ἐπίσης
δικαιοῦνται οἱ δῆμοι νὰ ὀρίσωσι τὸν τόπον τῆς ἀγορᾶς καὶ
νὰ συστήσωσιν ἐν αὐτῇ δημοτικὰ καταστήματα μισθούμενα
ὑπ' αὐτῶν, ὅπως χρησιμεύωσιν ὡς κρεωπωλεῖα καὶ ἰχθυο-
πωλεῖα, ὡς καὶ παραπήγματα ἐν ταῖς πανηγύρεσι πρὸς
μίσθωσιν αὐτῶν εἰς τοὺς ἐμπορευομένους. Ὁ φόρος, ἢ τὸ
διδόμενον δι' ἕκαστον ζῶον σφαζόμενον ἐν τῷ δημοτικῷ
σφαγεῖω, ἢ τὰ μισθώματα, ἅπερ ὁ δῆμος εἰσπράττει ἐκ-
μισθῶν τὸ σφαγεῖον, ἢ τὰ κρεωπωλεῖα καὶ ἰχθυοπωλεῖα καὶ
τὰ ἐν ταῖς πανηγύρεσι παραπήγματα δὲν κατηργήθησαν
διὰ τοῦ νέου δασμολογίου, καὶ ὅσοι δῆμοι ἔχουσι τοιαῦτα
καταστήματα δύνανται νὰ τὰ ἐκμισθῶσιν, ἰδίως δὲ ὅσοι
ἔχουσι σφαγεῖον, δύνανται καὶ δικαιοῦνται καὶ μετὰ τὸ
δασμολόγιον νὰ ἐπιβάλλωσι τὸν περὶ σφαγείων φόρον,
ὅστις δὲν εἶναι ἄλλο, ἢ τὸ μίσθωμα τοῦ δημοτικοῦ τόπου,
ἐν ᾧ ἢ σφαγὴ τῶν ζώων γίνεται, καθόσον ὁ σφάζων τὰ

ζῳά του, ἵνα μεταφέρει καὶ πωλήσῃ ταῦτα ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ πληρόνων διὰ τὴν σφαγὴν ὠρισμένον ποσόν, πληρόνει τοῦτο, διότι ἐγγράσατο τῷ δημοτ. σφαγείῳ καὶ οὐχὶ ὡς φόρον ἐπὶ τοῦ σφαγέντος ζώου.

Ἐγκ. ἀριθ. 8 τῆς 15 Μαΐου 1885 περὶ φόρου πανηγύρεων.

Κατὰ γνώμην καὶ τοῦ παρ' ἐμοὶ νομικοῦ συμβουλίου, οἱ δῆμοι, δυνάμει τοῦ ἄρθ. 27 τοῦ δημοτικοῦ νόμου, δύνανται ψηφίσαι καὶ ἐπιβαλεῖν φόρους ἐπὶ τῶν πανηγύρεων καὶ τῶν κατ' αὐτὰς παραπηγμάτων, ἀλλὰ τοιοῦτος φόρος δὲν δύναται νὰ εἰσπραχθῇ, εἰμὴ ἂν ψηφισθῇ ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου καὶ ἐγκριθῇ παρ' ἡμῶν κατὰ παράγραφον 24 ἄρθ. 50 καὶ ἄρθ. 105 καὶ 108 δημοτ. νόμου.

Ἐγκ. ἀριθ. 25 τῆς 20 Ἀπριλίου 1886 περὶ τῶν ἐπὶ τοῦ στατῆρος καὶ κοιλοῦ δικαιοματίων τῶν δήμων.

Ἐν ὑποθέσει ἀφορώσῃ εἰς διὰ δημοπρασίας ἐκμίσθωσιν τῶν δικαιοματίων ἐπὶ τοῦ στατῆρος καὶ κοιλοῦ τοῦ δήμου Λεβαδιῶν ἀνεφύη τὸ ζήτημα, ἂν ὡς πρὸς τὸ ποσὸν τούτων ἐξακολουθῇ νὰ ἰσχύη ὁ ἀπὸ 1 Δεκ. 1827 ὑπὸ στοιχ. ΝΣ' νόμος τῆς Βουλῆς, τὸ δὲ ζήτημα τοῦτο ἐπελύθη ἀποφατικῶς μετὰ γνώμην τοῦ παρ' ἐμοὶ νομ. συμβουλίου, ἣν ἀπεδεξάμην ὡς πρὸς τὸν νόμον συνάδουσιν. Τὴν δὲ γνώμην ταύτην ἐμπεριεχομένην ἐν ἐγγράφῳ αὐτοῦ πρὸς τὸ ὑπουργεῖον ἀπὸ 28 Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. ἀνακοινῶν ὑμῖν κατῶτι τῆς παρούσης, πρὸς γνώσιν καὶ ὁδηγίαν ὑμῶν τε καὶ τῶν δημοτικῶν ἀρχῶν, προστίθηναι, ὅτι τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος δικαιώματα παρεχωρήθησαν εἰς τοὺς δήμους διὰ Β. Δ. τῆς 15 Μαΐου 1834, ὅπερ εὔρηται ἐν σελ. 266 τοῦ 6' τόμ. τῆς ἑλλην. Νομοθεσίας. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθ. 3 τοῦ Β. τούτου Διατάγματος ἡ εἰσπραξὶς τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος δικαιοματίων ἔδει νὰ γίνηται κατὰ τὸ ἐν τῷ εἰρημένῳ ΝΣ' νόμῳ προσδιωρισμένον ποσόν, μέχρις οὗ ἤθελε διαταχθῇ ἄλλο τι διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ νέου περὶ σταθμίσεως καὶ μετρήσεως συστήματος, ἧτις ἦν ἔκτοτε ἀπεφασισμένη. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθ. 13 τοῦ περὶ μέτρων καὶ σταθμῶν Β. Δ. τῆς 28 Σεπτ. (10 Ὀκτ.) τοῦ 1836, ἐν οἷς δῆμοις ἤθελε κριθῇ εὐλόγος σύστασις καταστημάτων πρὸς στάθμισιν καὶ

μέτρῳσιν τῶν πραγμάτων καὶ πρὸς ἐξέτασιν τῶν μέτρων καὶ σταθμῶν, οἱ κάτοικοι καὶ ἔμποροι δύνανται νὰ ποιῶνται χρῆσιν αὐτῶν διὰ μετρίας καὶ δικαίας πληρωμῆς, προσδιοριστέας κατὰ τὸ ἀρθ. 27 τοῦ νόμου περὶ δήμων καὶ εἰσπρακτέας διὰ λογαριασμὸν τοῦ δήμου, χωρὶς ὅμως ν' ἀναγκάζηται τις νὰ ποιῆται χρῆσιν τῶν μέτρων καὶ σταθμῶν, πλὴν τυγούσης ἑρίδος μεταξὺ πωλητοῦ καὶ ἀγοραστοῦ.

Προκύπτει ἐντεῦθεν ἀριδῆλως 1) ὅτι ἡ χρῆσις τῶν μέτρων καὶ σταθμῶν, ἐν οἷς δήμοις ὑπάρχουσι τοιαῦτα, τυγχάνει προαιρετικὴ καὶ 2) ὅτι τὸ πληρωτέον ποσὸν λόγῳ δικαιοῦματος τῆς χρήσεως τοῦ κοιλοῦ καὶ στατῆρος προσδιορίζεται διὰ ψήφισματος τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, ἐγκριτέου ἀπὸ τοῦ νομαρχοῦ.

Θέλετε δ' ἐφελκύσει τὴν προσοχὴν τῶν ἀρμοδίων δημοτικῶν συμβουλίων, ὅπως τὸ προσδιοριζόμενον ὑπ' αὐτῶν δικαίωμα τυγχάνη μέτριον καὶ δίκαιον, οὐ μόνον, διότι τοῦτο ἐφίεται ὁ νόμος, ὀρίζων, ὡς εἴρηται, ἵνα ἡ πληρωμὴ ᾖ μετρία καὶ δικαία, ἀλλὰ καὶ διότι τοῦτο ἔγκειται ἐν τῷ συμφέροντι τοῦ δήμου, καθόσον τοιούτῳ τρόπῳ ἡ χρῆσις τοῦ κοιλοῦ καὶ στατῆρος, ἥτις ἐστὶ προαιρετικὴ, θέλει γίνεσθαι ὑπὸ πλειοτέρων.

«Ὡς σαφῶς προκύπτει ἐκ τοῦ Διατάγματος τῆς 15 Μαΐου 1834 ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἀρθρον 13 τοῦ ἀπὸ 28 Σεπτ. 1836 Διατάγματος περὶ μέτρων καὶ σταθμῶν καὶ τὸ ἀρθρον 27 τοῦ δημοτικοῦ νόμου, ὁ νόμος ΝΣΤ' τῆς Βουλῆς τῆς 1 Δεκ. 1829 κατηργήθη διὰ τῶν εἰρημένων μεταγενεστέρων νόμων καὶ ἐπομένως ἡ ἀκύρωσις τῆς δημοπρασίας ὑπὸ τοῦ νομαρχοῦ ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι δὲν ἐτηρήθη ὁ ΝΣΤ' νόμος τοῦ 1827 δὲν εἶναι, φρονῶ, ὀρθός. Περὶ τοῦ ἂν τὸ δοθὲν ἐπὶ δημοπρασίας τίμημα ἦναι ἢ οὐ ἀνάλογον, ἢ ἀκρίνῃ τὸ Ὑπουργεῖον ἀνὰ μέσον νομαρχοῦ καὶ δημοτικοῦ συμβουλίου».

Ε. Α. Σαρόπουλος

Παρατηροῦντες

Ὁ Νόμος ἢ μᾶλλον τὸ Ψήφισμα ΝΣ' τῆς τότε Βουλῆς ἀπὸ 1 Δεκ. 1827 διάταττε τὴν ὑπὲρ τοῦ δημοσίου εἰσπραξίν ὠρισμένου δικαιώματος ἐπὶ τῆς χρήσεως δημοσίου στατήρος ἢ μέτρου. Κατόπιν ἐξεδόθη τὸ νομοθετικὸν Διάταγμα τῆς 15 Μαΐου 1834, ὅπερ τὰ ἀνωτέρω δικαιώματα παρεγώρησεν εἰς τὰ δημοτικὰ ταμεῖα διὰ νὰ χρησιμεύουν εἰς δημοτικούς σκοπούς, «ἕως ὅτου διαταχθῇ ἄλλο τι ὁμοῦ μὲ τὴν ἀποφασισμένην ἤδη εἰσαγωγὴν τοῦ νέου περὶ σταθμῆσεως καὶ μετρήσεως συστήματος». 1 Καὶ τὸ μὲν Διάταγμα τοῦτο μὴ δημοσιευθὲν ἐν τῇ «Εφημ. τῆς Κυβερνήσεως» δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἰσχύν 2. Πρὸ τούτου ὅμως εἶχεν ἐκδοθῇ ὁ δημοτικὸς νόμος (27 Δεκ. 1833), ὅστις διὰ τοῦ ἄρθ. 27 ὥριζεν, ὅτι τὰ ἐκ στατήρων ἔσοδα θὰ θεωρῶνται ἐφεξῆς ὡς πόροι τῶν δήμων, (ὥστε τὸ Δ. τῆς 15 Μαΐου 1834 ἦτο κατὰ τοῦτο καὶ περιττόν). Βραχύτερον ἐπῆλθε τὸ νομοθετικὸν Διάταγμα τῆς 28 Σεπτ. 1836 περὶ μέτρων καὶ σταθμῶν, ὅπερ ὥρισεν ἐν ἄρθ. 13 τὰ ἐξῆς: «Εἰς ὅλας τὰς κοινότητας, ὅπου ἡ Κυβέρνησις τὸ κρίνει εὐλογον, θέλουν συστήθῃ, κατὰ τὰς ἀνάγκας, ἐν ἡ περισσότερα δημόσια καταστήματα πρὸς στάθμησιν καὶ μέτρησιν τῶν πραγματειῶν καὶ πρὸς ἐξέτασιν τῶν μέτρων καὶ σταθμῶν. Οἱ κάτοικοι καὶ ἔμποροι τούτων τῶν δήμων ἔμπορουν νὰ μεταχειρίζωνται τὰ αὐτὰ διὰ μετρίας καὶ δικαίας πληρωμῆς, ἡ ὁποία θέλει προσδιορισθῇ συμφώνως μὲ τὸ ἄρθ. 27 τοῦ δημοτικοῦ νόμου καὶ θέλει εἰσπράττεσθαι εἰς λογαριασμὸν τοῦ δήμου».

Οὕτω λοιπὸν διὰ τοῦ τελευταίου τούτου νομοθ. Διατάγματος ἐπεσφραγίσθη καὶ ἀνεπτύχθη ἡ διάταξις τοῦ ἄρθ. 27 τοῦ δημοτικοῦ νόμου.

1 Τό τε Ψήφισμα ΝΣ' καὶ τὸ Διάταγμα τῆς 15 Μαΐου 1834 ἴδε ἐν Νομοθ. Δηλιγιάννη—Ζηνοπούλου τόμ. Β'. σελ. 264.

2 Ἴδε περὶ τούτου Ἀστικὴν Νομοθεσίαν ἐκδόσις 6'. σελ. 310.

Ἄρθρον 34.

Ἐγκ τῆς 10 Μαρτίου 1855 περὶ ὑπηρεσίας τῆς
δημοτοφυλακῆς.

Τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν ἰδὼν τὸ ἄρθ. 34 τοῦ περὶ δῆμων νόμου, δυνάμει τοῦ ὁποίου ἐσυστήθησαν δι' ὑπουργικῶν διαταγῶν καὶ νομαρχιακῶν ἀποφάσεων σώματα ἐθνοφυλάκων εἰς διαφόρους δήμους τοῦ βασιλείου πρὸς καταδίωξιν τῆς ληστείας καὶ πρὸς στερέωσιν τῆς δημοσίας ἀσφαλείας καὶ ἡσυχίας.

Θεωρῶν ἅψ' ἐνός μὲν, ὅτι ἡ ὑπηρεσία αὕτη, προσωπικὴ οὖσα, ἐπιβαρύνει κατὰ τὸν εἰρημένον νόμον τοὺς δημότας καὶ οὐχὶ τὸ ἡθικὸν πρόσωπον τοῦ δήμου, ἀπ' ἄλλου δ' ὅτι οἱ συστηθέντες ἔμμισθαι ἐθνοφύλακες δὲν ἀνταπεκρίθησαν πανταχοῦ εἰς τὰς προσδοκίας τῆς κυβερνήσεως καὶ τῶν ἀγαθῶν πολιτῶν, ὅτι καὶ πολλαχοῦ, διὰ τὰ παραταθῆ ἡ ὑπηρεσία καὶ ἀπολαυῇ των, δὲν ἔδειξαν τὸν προσήκοντα ζῆλον κατὰ τὴν καταδίωξιν τῶν κεκηρυγμένων ἐχθρῶν τῆς κοινωνικῆς τάξεως καὶ εὐημερίας.

Ἐχόν ὑπ' ὄψιν τὰς ἐκθέσεις τῶν νομαρχῶν καὶ τοῦ γραφείου τῆς χωροφυλακῆς ἐκ τῶν ὁποίων ἐξάγεται, ὅτι αἱ ληστεῖαι καὶ αἱ ἀπόπειραι ληστειῶν ἐγένοντο ἀπὸ τινος συνεχεῖς, καὶ ὅτι, ἂν καὶ πολλοὶ τῶν αὐτουργῶν, καταδικωκόμενοι ἐφονεύθησαν, συνελήφθησαν, ἢ ἡναγκάσθησαν νὰ προσέλθωσιν εἰς τὰς ἀρχάς, δὲν κατετροπώθησαν ὁμῶς μέγροι τοῦδε ἅπαντες.

Θεωρῶν, ὅτι τὰ κακουργήματα ταῦτα, τὰ ὁποῖα ἔλαβον χώραν εἰς τινας νομοὺς καὶ ἐπαρχίας, φαίνεται ὅτι συνέχοντο μὲ σύστημα ληστείας γενικώτερον, τὸ ὁποῖον συμφέρει νὰ πνιγῇ εἰς τὴν γένεσίν του ὀλοτελῶς.

Ὅτι τέλος, εἰς περιστάσεις ὁμοίας, οἱ δημόται καὶ ὅλοι οἱ πολῖται ἔχουσι χρέος ὑπὲρ τῆς ἰδίας αὐτῶν ἀσφαλείας φροντίζοντες, νὰ ὑπερασπίζωσιν ἡνωμένοι τὰς ἀρχάς καὶ νὰ θέτωσιν ἐκ συμφώνου εἰς ἐνέργειαν ὅλα τὰ ἐφικτὰ μέσα διὰ νὰ συλλαμβάνωνται καὶ παραδίδωνται εἰς τὴν δικαίαν αὐστηρότητα τῶν ποινικῶν δικαστηρίων οἱ αὐτουργοὶ καὶ συναίτιοι τῶν κακουργημάτων τούτων, τὰ ὁποῖα ταράττουσι καὶ ἀτιμάζουσι τὴν κοινωνίαν

Ἄποφασίζει,

Ἄρθ. 1. Ἀντὶ τῆς ἄχρι τοῦδε ἐθνοφυλακῆς θέλει συστηθῇ εἰς πᾶσαν πόλιν καὶ πᾶν χωρίον τῶν δήμων τοῦ βασιλείου σῶμα δημοτοφυλάκων, σκυπὸν ἔχον τὴν καταδίωξιν καὶ ἐξόντωνσιν τῆς ληστείας, καὶ τὴν στερέωσιν τῆς κοινῆς ἀσφαλείας καὶ ἡσυχίας.

Ἄρθ. 2. Ὅταν εἰς πόλιν τινὰ ὑπάρχῃ στρατιωτικὴ φρουρά, σῶμα δημοτοφυλάκων δὲν δύναται νὰ συστηθῇ εἰς αὐτήν, εἰμὴ ἀκούσθῃ ἡ γνώμη τοῦ φρουράρχου καὶ ἐγκρίνῃ τὴν σύστασιν ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν, ὅστις θέλει συνεννοεῖσθαι ἐπὶ τούτῳ μετὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν.

Ἄρθ. 3. Τὰ σώματα τῶν δημοτοφυλάκων θέλουν συγκροτεῖσθαι εἰς ἕκαστον δῆμον ἀπὸ τοὺς μαχίμους ἰδιοκτητὰς καὶ καλλιεργητὰς γαιῶν, τοὺς ἔχοντας συμφέρον εἰς τὴν διατήρησιν τῆς κοινῆς τάξεως καὶ ἡσυχίας καὶ ἀπὸ ἄλλους πιστοὺς καὶ φερεγγύους δημότας καὶ πολίτας. Τὴν προσωπικὴν ὑπηρεσίαν τοῦ δημοτοφύλακος δύναται νὰ ἀποποιηθῶσι μόνον οἱ ἀνέλικοι, οἱ συμπληρώσαντες τὸ ἐξηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας, καὶ οἱ πάσχοντες σωματικὴν ἢ νοεράν ἀσθένειαν, καθιστῶσαν αὐτοὺς ἀνικάνους εἰς ἐκπλήρωσιν τῶν ἔργων τοῦ δημοτοφύλακος.

Ἄρθ. 4. Οἱ δημοτοφύλακες ὀφείλουσιν εἰς τὸ πρῶτον σύνθημα νὰ συνέρχωνται μετὰ σπουδῆς καὶ ὀπλισμένοι εἰς τὸ ἐκ τῶν προτέρων προσδιωρισμένον μέρος τοῦ χωρίου ἢ τῆς πόλεως, καὶ νὰ ἐκτελῶσι πιστῶς καὶ προθύμως ὅσα οἱ ἀρχηγοὶ τῶν ἡθελον κρίνει πρόσφορα εἰς διατήρησιν τῆς κοινῆς ἀσφαλείας καὶ εἰς ὑπεράσπισιν τῆς ζωῆς καὶ περιουσίας τῶν κατοίκων, καταλαμβάνοντες τὰς τεταγμένας τοποθεσίας καὶ ὑπείκοντες εἰς τὰ παραγγέλματα αὐτῶν, ὥστε νὰ ἐνεργῶσι καλῶς τὴν ἀναγκαίαν ἐπιτήρησιν, νὰ προλαμβάνωσιν, ἢ ἀποκρούωσι τὰς ληστρικὰς ἐπιδρομὰς καὶ νὰ συλλαμβάνωσι τοὺς ἐνόχους.

Ἄρθ. 5. Ἡ γενικὴ ἀρχηγία τῶν δημοτοφυλάκων εἰς ἕκαστον δῆμον ἀνήκει κατὰ γενικὸν κανόνα εἰς τὸν δήμαρχον, ἡ δὲ τῶν ἀποσπασμάτων τῶν παρεδρείων εἰς τὸν ἀρμοδίον εἰδικὸν πάρεδρον. Δύναται δὲ ὁ δήμαρχος ν' ἀναθέσῃ τὴν ἀρχηγίαν, ἐγκρίσει τῆς προϊσταμένης διοικητικῆς ἀρχῆς, εἰς ἓνα τῶν δημαρχικῶν παρέδρων, ἢ εἰς τὸν ἀ-

στυνόμενον, ὅπου ὑπάρχει τοιοῦτος. Ὅταν ὁμως, ἀνίκανος ὢν, δὲν θέλει ν' ἀναθέσῃ τὴν ἀρχηγίαν εἰς ἄλλον, ἢ ἐπιμένη ζήτων ν' ἀναθέσῃ αὐτὴν εἰς πρόσωπον ἐπίσης ἀνίκανον, τότε ὁ νομάρχης ἀναθέτει αὐτὴν αὐτεπαγγέλτως δι' ἀποφάσεώς του εἰς τὸ κατάλληλον πρόσωπον. Τὸ αὐτὸ δύναται νὰ πράξῃ καὶ ὡς πρὸς τοὺς ἀνικάνους καὶ δυστροπῶντας εἰδικούς παρέδρους.

Ἀρθ. 6. Ὅσάκις ἡ δημοτοφυλακὴ ἐνοῦται ἐπικουρικῶς, ἢ συμπράττει μετὰ τῆς χωροφυλακῆς, ἢ ἀρχηγία καὶ ἡ γενικὴ διεύθυνσις μεταδίδει αὐτοδικαίως εἰς τὸν διοικοῦντα τὴν τελευταίαν ἀξιωματικόν, ἢ ὑπαξιωματικόν.

Ἀρθ. 7. Οἱ δημοτοφύλακες δὲν ὑπηρετοῦσι διαρκῶς· ὅταν ὁμως παρουσιασθῶσιν ἐνδείξεις κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἀξιόπιστοι, ὅτι λησται ἢ ὑποπτοι ἄνθρωποι ἀνεφάνησαν εἰς τι μέρος τοῦ δήμου, οἱ δημοτοφύλακες ὀφείλουσι προσκαλοῦμενοι ὑπὸ τῶν δημάρχων καὶ τῶν παρέδρων, εἴτε αὐτεπαγγέλτως, εἴτε κατ' αἵτησιν τῆς χωροφυλακῆς, νὰ ἐξέργωνται τῶν πόλεων καὶ τῶν χωρίων τῶν πρὸς καταδίωξιν καὶ σύλληψιν τῶν ὑπόπτων καὶ τῶν κακούργων, καὶ νὰ καταδιώκωσιν αὐτοὺς καὶ πέραν τῶν ὁρίων τοῦ δήμου, ἐν ὅσῳ ἔχουσιν εἰσέτι πρὸ ὀφθαλμῶν τοὺς καταδιωκόμενους, εἴτε μέχρις οὗ δημοτοφύλακες τοῦ ἄλλου δήμου διαδεχθῶσιν αὐτοὺς εἰς τὴν περαιτέρω καταδίωξιν.

Ἀρθ. 8. Ὅσάκις ἐμφανισθῇ, ἢ μέλλῃ νὰ εἰσβάλλῃ εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ δήμου ληστρικὴ τις συμμορία, ὁ λαβὼν γνῶσιν τούτου δήμαρχος, πάρεδρος ἢ ἀστυνόμενος ὀφείλει νὰ εἰδοποιῇ εὐθὺς δι' ἐπίτηδες ταχυδρόμου, πεζοῦ ἢ ἐφίππου, ὅχι μόνον τὴν τυχὸν ἐκεῖ πλήσιον περιπολοῦσαν χωροφυλακὴν, ἀλλὰ καὶ ὅλους τοὺς συναδέλφους του παρέδρους, ὥστε ἀνάγκης οὐσῆς, νὰ διεγείρωσι καὶ θέσωσιν ἐκ συμφώνου εἰς κίνησιν τοὺς μαχίμους κατοίκους ὅλων τῶν χωρίων πρὸς καταδίωξιν καὶ ἐξόντωσιν τῶν ἀδιαιτάκτων καὶ ἀτίμων τούτων ἐχθρῶν τῆς ἡσυχίας καὶ τῆς εὐημερίας των. — Ὁμοίᾳ εἰδοποίησιν περὶ τῆς ἐμφανίσεως τῶν ληστῶν πρέπει ν' ἀπευθύνηται συγχρόνως καὶ ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀναβολῆς εἰς τὴν προϊσταμένην διοικητικὴν ἀρχὴν καὶ εἰς τὰς ἀρχὰς τῶν παρακειμένων δήμων, μετὰ τῶν ὑποίων θέλει γίνεαι ταχίστη συνεννόησις καὶ ὁργανισθῇ ὁ προσφορώτερος τρόπος τῆς συμπράξεως διὰ νὰ ἐξασφαλι-

σθῆ ἡ ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ τῆς καταδιώξεως.

Ἀρθ. 9. Ἐὰν αὐτουργοὶ πράξουν ληστρικῶν καὶ ἄλλων ἐγκλημάτων συλληφῶσι καὶ δὲν ὑπάρχωσι χωροφυλάκες ἱκανοί, ἀποσπασμα δημοτοφυλάκων θέλει ἐπιφορτισθῇ ἐν γένει ἢ ἐν μέρει τὴν συνοδίαν τῶν ἐνόχων μέχρις οὗ παραδοθῶσιν εἰς τὰς χεῖρας τῆς χωροφυλακῆς, ἥτις ἐνεργεῖ τὰ περαιτέρω, συμφώνως πρὸς τὸν κανονισμόν τῆς ὑπηρεσίας τῆς καὶ τὰς ἰδιαιτέρας ὁδηγίας.

Ἀρθ. 10. Ἐὰν ἡ χωροφυλακὴ, ἥτοι μεταβατικὰ ἀποπάσματα, εὐρίσκωνται πλησίον καὶ ἦναι ἱκανὰ νὰ ἐνεργήσωσι μόνα τὴν καταδίωξιν, οἱ δῆμαρχοι, οἱ πάρεδροι καὶ οἱ ἀστυνόμοι ἔχουσι χρέος νὰ κοινοποιῶσιν εἰς αὐτὰ ὅλας τὰς ἐνδείξεις, ἐκ τῶν ὁποίων συνάγεται, ὅτι λησταὶ μελετῶσι νὰ ἐπιχειρήσωσιν ἐγκληματικὴν τινα πράξιν· θέλουσι δίδει εἰς αὐτὰ ὅλας τὰς πληροφορίες, ὅσας συνέλεξαν, καὶ πᾶσαν περὶ τοῦ πρακτέου ὁδηγίαν, ὥστε ὁ σωματοάρχης νὰ τεθῇ εἰς κατάστασιν νὰ λάβῃ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα μέτρα διὰ νὰ ἐπιπέσῃ μετὰ τοῦ σώματός του αἰφνιδίως κατὰ τῶν ληστῶν καὶ ἐξαφανίσῃ αὐτούς.—Εἰς τὴν περίστασιν ταύτην οἱ δῆμαρχοι καὶ οἱ πάρεδροι θέλουσι δίδει εἰς τὸν ἀποσπασματάρχην, κατ' αἰτησίν του, τόσους δημοτοφυλάκας, ὅσους ἤθελε κρίνει ἀναγκαίους διὰ νὰ υποστηρίξωσι τὰ σχέδια καὶ τὸ ἐπιχείρημα αὐτοῦ.

Ἀρθ. 11. Εἴτε πλησίον ὅμως εἶναι ἡ στρατιωτικὴ δύναμις, εἴτε μὴ, οἱ δῆμαρχοι, οἱ πάρεδροι καὶ οἱ ἀστυνόμοι ὀφείλουσι νὰ εἰδοποιῶσι πάντοτε τὸν διοικοῦντα αὐτὴν περὶ τῶν διατρεχόντων.

Ἀρθ. 12. Ἡ ὑπηρεσία τῶν δημοτοφυλάκων εἶναι ἄμισθος· τὰ πολεμοφόδια ὅμως δίδονται εἰς αὐτοὺς ὑπὸ τῶν δήμων, καὶ διὰ τοῦτο αἱ δημοτικαὶ ἀρχαὶ ὀφείλουσι νὰ προσδιορίζωσιν εἰς τοὺς ἐτησίους τῶν δήμων προϋπολογισμοὺς ἀνάλογον πρὸς τὴν ἀνάγκην ταύτην χρηματικὸν ποσόν· ἐν περιπτώσει δὲ παραλείψεως ἐγγράφουσιν αὐτὸ οἱ νομάρχαι αὐτεπαγγέλτως, ἢ κατὰ τὰς περιστάσεις προκαλοῦσιν εἰδικὸν περὶ τούτου ψήφισμα τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου.—Μόνον διὰ τοὺς καταδείκτας, ἥτοι τοὺς ὁδηγοὺς καὶ ὑποδηγοὺς, οἵτινες ἀπαιτεῖται νὰ ἔχωσιν εἰδικὰς γνώσεις τοῦ τόπου καὶ ἐξειδικασμένην ἱκανότητα εἰς τὰ τῆς καταδιώξεως, συγχωρεῖται νὰ προσδιορίζηται ἀνάλογος μι-

σθὸς ἐκ τοῦ δημοτικοῦ ταμείου, ἐφ' ὅσον παρίσταται ἀνάγκη αὐτῶν καὶ διαρκεῖ ἡ ὑπηρεσία των.

Ἄρθ. 13. Οἱ δήμαρχοι, οἱ πάρεδροι καὶ οἱ ἀστυνόμοι θέλουσιν ἐπαγρυπνεῖ ἰδίως ἐπὶ τῶν ἔργων καὶ ὑπόπτων ἀνθρώπων, οἵτινες διέρχονται, ἢ καταλύουσιν εἰς τὰ χωρία.—Μέχρις οὗ ἐκδοθῇ γενικὸς περὶ νυκτοφυλάκων κανονισμὸς οἱ δήμαρχοι, ἢ οἱ ἀστυνόμοι, ὅπου ὑπάρχουσι τοιοῦτοι, δύνανται νὰ λάβωσιν ἐγκρίσει τοῦ νομάρχου τοιαῦτα περὶ νυκτερινῆς ἀστυνομίας εἰς τὰ χωρία καὶ εἰς τὰς πόλεις μέτρα, ὅποια αὐτοὶ ᾔθελον κρίνει μᾶλλον ἐφαρμοστὰ εἰς τὴν κατάστασιν τοῦ δήμου των.

Διαταγὴ ὑπουργ. Ἐσωτερικῶν ἀριθ. 8982 τῆς 2 Μαΐου 1855 (κοινοποιηθεῖσα αὐθημερόν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 47 ἐγκυκλίου πρὸς τοὺς νομάρχας).

Ἡ ὑπ' ἀριθ. 3524 ἀναφορά σας καὶ ἡ δι' αὐτῆς ὑποβληθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 872 τοῦ ἐπαρχοῦ Μεγαρίδος ἀπολήγουσιν εἰς τὴν ἐρώτησιν περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν θέλουσιν ἐξευρίσκεισθαι οἱ ὑπόχρεοι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς δημοτοφυλακῆς δημόται καὶ προλαμβάνεσθαι αἱ περὶ τὴν ἐξεύρεσιν αὐτῶν ἐνδεγόμεναι καταχρήσεις.

Τὸ ἄρθ. 3 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 6163 κανονισμοῦ ἀνέπτυξε πρὸς ἐφαρμογὴν τὴν διὰ τοῦ ἄρθ. 34 τοῦ περὶ δήμων νόμου τεθείσαν ἀρχὴν τῆς υποχρεώσεως, πρὸς χορηγίαν τῆς συνδρομῆς τῶν δημοτῶν εἰς τὴν διατήρησιν τῆς δημοσίας ασφαλείας. Βεβαίως δὲν δύνανται εἰς τοῦτο νὰ συνδράμωσιν οἱ ἐκ τῆς ἡλικίας καὶ τῶν ἄλλων σωματικῶν ἢ διανοητικῶν ἐλαττωμάτων των ἀνίκανοι νὰ φέρωσιν ὄπλα, καὶ ἔπεται ὅτι ἀπηλλαγμένοι τῆς υποχρεώσεως εἰσὶν οἱ ἀνήλικοι, οἱ πρεσβῦται, οἱ ἐκ χρονίων νοσημάτων καπαστάντες ἀσθενεῖς τὸ σῶμα, οἱ παρὰφρονες, οἱ βλάκες καὶ λοιποὶ.

Ἄλλ' εἰς ποίαν ἡλικίαν θεωρεῖται τις ἀνικανὼν νὰ φέρῃ τὰ ὄπλα, εἴτε ἐξ ἀνηλικιότητος εἴτε ἐκ γήρωος, πῶς θέλει ἐξακριβοῦσθαι ἡ ἱκανότης ἢ ἡ ἀνικανότης αὐτῶν, ἵνα μὴ καταναγκάζωνται ἀδίκως ἀνίκανοι ἢ παραλείπωνται ἱκανοί, πῶς θέλει κατορθωθῇ ἡ διαδοχικὴ διανομὴ τοῦ βάρους εἰς ὅλους τοὺς ὑποχρέους καὶ μὴ ἐπιπίπτῃ τοῦτο εἰς τινὰς μόνον; Εἰς αὐτὰς τὰς ἀπορίας τελευτᾷ ἡ ὑποβλη-

θεῖσα ἐρώτησις, καὶ ταύτας προβαίνομεν νὰ λύσωμεν.

Α'.) Ὁ νόμος περὶ στρατολογίας κηρύσσει ἱκανοὺς εἰς τὸ φέρειν τὰ ὅπλα τοὺς δεκακοκταετείς· ἐπειδὴ ὅμως ἐνδέχεται νὰ κριθῇ ἡ ἡλικία αὕτη ἀσθενὴς εἰσέτι, διὰ τοῦτο, ἂν ληφθῇ ὡς τελευταῖος ὅρος ἀνηλικιότητος τὸ εἰκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας, δύναται ἡ ὑπηρεσία νὰ ᾖαι πλειότερον ἐν τῇ ἀληθείᾳ.

Β'.) Ὡς πρῶτος ὅρος ὑπερηλικιότητος, καθιστώσης τινὰ ἀνίκανον εἰς τὸ φέρειν ὅπλα, δύναται νὰ ληφθῇ τὸ ἐξήκοστον ἔτος.

Γ'.) Ἡ ἐξακρίβωσις τῆς ἱκανότητος καὶ ἀνικανότητος πρέπει βεβαίως νὰ γείνη διὰ μιᾶς διοικητικῆς ἐξετάσεως, καθ' ἣν νὰ λαμβάνωσι γνῶσιν οἱ ἔχοντες συμφέρον τῆς προκηρυσσομένης υποχρεώσεως τῶν καὶ δύνωνται νὰ προτείνωσιν οὓς ἔχουσι λόγους πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ ταύτης, ἢ πρὸς ἐλάττωσιν αὐτῆς διὰ τῆς ὑπαγωγῆς καὶ ἄλλων υποχρέων παραλειφθέντων. Ἡ ἐξάσκησις τοῦ δικαιοῦματος τούτου τῶν δημοτῶν θέλει φωτίζει τὸν δήμαρχον καὶ τὰς ἐπιτηρούσας ἀρχὰς πρὸς ἀκριβῆ ἐξεύρεσιν τῶν υποχρέων.

Ἐκτὸς ὅμως τῶν μὴ μαχίμων δι' ἡλικίαν ἢ ἀνικανότητα δημοτῶν, εὐλογον εἶναι νὰ ἀπαλλάσσωνται τῆς υποχρεώσεως ταύτης καὶ οἱ ἐκ τοῦ ἰδίου ἐπαγγέλματος κληθέντες εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ὑψίστου, καὶ οἱ ὑπηρετοῦντες τὴν πολιτείαν, ἐὰν δὲν παραβλάπτηται ἡ ὑπηρεσία τῶν ἐκ τῆς ἐκπληρώσεως τῆς υποχρεώσεως ταύτης, πρὸς δὲ καὶ οἱ κατασταθέντες ἀνάξιοι τῆς τιμῆς ταύτης, κατὰ τὸν § 1 τοῦ ἀρθ. 23 τοῦ ποιν. νόμου.

Ἐκ τῆς ἐκτεθείσης λύσεως τῶν ἀποριῶν σας καθορᾷτε, κύριε νομάρχᾳ, ὅτι εἶναι ἀνάγκη οἱ δήμαρχοι νὰ συντάξωσι κατάλογον τῶν ἀπὸ 21 μέχρις 60 ἐτῶν δημοτῶν τῶν, ἐξαριουμένων τῶν σωματικῶς ἢ νοσρῶς ἀνικάνων, τῶν κατὰ τὸν 1 § τοῦ ἀρθ. 23 τοῦ ποιν. νόμου ἀπολεσάντων τὴν τιμὴν ταύτην, τῶν μελῶν τοῦ ἱεροῦ κλήρου καὶ τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, ἂν βεβαιῶσιν ὅτι δὲν συμβιβάζεται ἡ υποχρέωσις αὕτη μετὰ τὴν ὑπηρεσίαν τῶν· νὰ δημοσιεύσωσιν αὐτὸν οἶόν τε πληρέστερον, ὅλον μὲν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ δήμου, ἐν ἀποσπάσμασι δὲ εἰς τὰ παρεδρεῖα, νὰ προκηρύξωσι προσέτι ὅτι ἐντὸς δέκα ἡμερῶν

πρέπει οἱ ἔχοντες ἀντιρρήσεις νὰ προβάλῳσιν αὐτάς· μετὰ τὸ τέλος τῆς δεκαημερίας ταύτης, ἀρκούσης εἰς τὸ νὰ λάβῳσι πάντες γνῶσιν τοῦ καταλόγου καὶ προβάλῳσι τὰς ἀντιρρήσεις των, νὰ ἀποφανθῇ οὗτος ἐπὶ τῶν ἀντιρρήσεων τούτων, καί, διὰ νὰ ᾔναι ἀσφελεστέρα ἢ προσέγγις εἰς τὴν ἀλήθειαν, νὰ ἐκλεχθῶσι καὶ ἐκ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου τέσσαρα μέλη αὐτοῦ, ἵνα καὶ ταῦτα συναποφανθῶσι μετὰ τοῦ δημάρχου περὶ αὐτῶν, καὶ κατὰ τὰς ἀποφάσεις των ταύτας νὰ διορθωθῇ ὁ κατάλογος μετὰ τοῦτο διορθωμένος νὰ δημοσιευθῇ ὡσαύτως, καὶ ἀντίγραφον αὐτοῦ νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὸν προϊστάμενον ἑπαρχον ἢ νομάρχην· καὶ ἐξ αὐτῶν νὰ καλῇ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους κατὰ τειρὰν ὁ ἀρμοδῖος δήμαρχος τοὺς ἀνευρεθέντας ὑποχρέους εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς δημοτοφυλακῆς κατὰ τὴν παρισταμένην ἀνάγκην.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ τοιαύτη διόρθωσις τοῦ καταλόγου δὲν ἀποκλείει τοὺς δημότας νὰ ἀπευθύνωσιν ἐν παντὶ καιρῷ παραπόνονα κατ' αὐτοῦ εἰς τὴν προεστῶσαν διοικητικὴν ἀρχήν, καὶ αὐτὴ νὰ ἐξετάζῃ τὰ περὶ τῶν παραπόνων τούτων καὶ διατάσῃ τὴν ἐν τῷ καταλόγῳ περίληψιν τῶν ἀποδειχθέντων ἱκανῶν, παραλειφθέντων δέ, ἢ τὴν ἀπ' αὐτοῦ διαγραφὴν τῶν περιληφθέντων ἀνικάνων. Ἐννοεῖται ὡσαύτως, ὅτι κατὰ τῆς κλήσεως εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς δημοτοφυλακῆς ὑπὸ τοῦ δημάρχου τῶν ὑποχρέων κατὰ τὸν κατάλογον, δύνανται ὡσαύτως νὰ παραπονεθῶσιν εἰς τὴν προεστῶσαν διοικητικὴν ἀρχήν, καὶ αὕτη νὰ ἐξετάζῃ ἂν πραγματικῶς δὲν ἐκλήθην οὗτοι κατὰ σειρὰν καὶ ἐπαναφέρῃ τὸν παραβιάζον δήμαρχον εἰς τὸ καθήκον. Ἀλλὰ τὰ διττὰ ταῦτα παράπονα δὲν πρέπει ποτὲ νὰ κατισχύωσι τῆς ἐπικειμένης ἀνάγκης, οὐδὲ νὰ ἀναστέλλωσι τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς κατὰ πρόληψιν διὰ τῆς ἀνακρίσεως τοῦ καταλόγου ἐκκαθαρισμένης ὑποχρεώσεως τῶν παραπονουμένων.

Πρέπει ὡσαύτως νὰ ληφθῇ πρόνοια, ἵνα ἡ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 34 τοῦ περὶ δήμων νόμου τεθειμένη ὑποχρέωσις περὶ τῆς πρόκειται μὴ καθίσταται ἐπαχθῆς, μηδ' ἀποβαίνει πρὸς σημαντικὴν βλάβην τῶν συμφερόντων τῶν ἀτόμων· τοῦτο δὲ πραγματοποιεῖται, ὅταν συναλλίσσωνται κατὰ τὸ δυνατόν οἱ ὑπόχρεοι καὶ μὴ καταντᾷ ἐπιτεταμμένη καὶ διαρκὴς ἡ ὑπηρεσία. Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἡ ὑπηρεσία τῶν δημοτοφυλα-

κων δὲν εἶναι φύσεως διαρκoῦς, εὐκόλως ὑποθέτομεν ἐπι-
τυγχάνεται ὁ σκοπὸς οὗτος.

Οἱ δημόται ἔρχονται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς δημοτοφυ-
λακῆς τακτικῶς, διὰ νὰ ἐπισκοπεύωσι τὰ πέρας τῶν χωρίων
των, καὶ δύνωνται νὰ εἰδοποιῶσι τὸν πάρεδρον ἢ τὸν δή-
μαρχον αὐτοῦ, ἐὰν τυγὼν ἀναφανῶσιν ἐπερχόμενοι κατὰ τοῦ
χωρίου λησταί· εἴτε διὰ νὰ περιπολῶσιν ἐντὸς καὶ πέρας τοῦ
χωρίου τὴν νύκτα πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν. Καὶ ἐν τῇ πρώ-
τῃ καὶ ἐν τῇ δευτέρᾳ περιπτώσει ἡ ὑπηρεσία αὐτῶν δὲν
θέλει ὑπερβαίνειν τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν θέλουσι φρουρεῖ εἰς
τὰ ὑπερκείμενα καὶ ὑψηλότερα πέρας τοῦ χωρίου μέρη ὡς
σκοποί, οὐδὲ τὴν νύκτα, καθ' ἣν θέλουσι περιπολεῖ ὡς νυ-
κτοφύλακες· προσέτι δ' ἐν ἀμφοτέραις ταῖς περιπτώσεσιν
ἀρκεῖ ὀλίγος ἢ ἐλάχιστος ἀριθμὸς δημοτοφυλάκων, πρὸς
ἐκτέλεσιν τῶν τοιούτων τακτικῶν ὑπηρεσιῶν. Ἀλλ' ἔρ-
χονται καὶ ἐκτάκτως, εἴτε ὅταν ἀναγγελθῶσιν ὑπὸ τῶν
σκοπῶν ἐπερχόμενοι λησταί ἢ ἀναφανῶσιν εἰς τι μέρος τοῦ
δήμου, ὅτε ὁ μὲν ἀριθμὸς τῶν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς δημο-
τοφυλακῆς κληθησομένων ἀνδρῶν θέλει προσδιορίζεσθαι ἐκ
τῆς ἀνάγκης ἥτοι ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐπερχομένων ἢ ἀνα-
φανέντων ληστῶν, καὶ δύναται νὰ συμβῇ νὰ ἀπαιτηθῇ καὶ
ὅλων τῶν ἐν τῷ καταλόγῳ δημοτοφυλάκων ἡ ἐξόπλισις, οἱ
δὲ ἐξοπλισθέντες δημοτοφύλακες ὀφείλουσι νὰ καταδιώξωσι
τοὺς ληστὰς μέχρι τῶν ὁρίων τοῦ δήμου ἢ καὶ ὀλίγον μα-
κρὰν αὐτοῦ· εἴτε ὅταν στρατιωτικοὶ ἐν τῇ περιφερείᾳ σταθ-
μοὶ χρήξωσι τῆς ἐνισχύσεως αὐτῶν, ὅτε πρὸς τοῦτο ὑπὸ τοῦ
δημάρχου ἀποστέλλονται εἰς αὐτούς· ἀλλὰ καὶ ἐν ἀμφοτέ-
ραις ταύταις ταῖς περιπτώσεσιν ἡ ὑπηρεσία αὐτῶν δὲν θέ-
λει εἶσθαι συνήθως μακρά, διότι τρεῖς ἢ τὸ πολὺ τέσσαρες
ἡμέραι ἀρκοῦσι καὶ εἰς τὴν ἑκτακτον ταύτην περίστασιν
πρὸς περιπολίαν ἐν ὁλοκλήρῳ τῷ δήμῳ.

Τὸ δικαίωμα τῆς προσφορᾶς ἀντικαταστάτου ἔχουσιν
ἐκ τοῦ νόμου οἱ δημόται· ἀλλὰ μένει πάντοτε εἰς τὴν ἔρευ-
ναν τοῦ δημάρχου ἢ τῶν ἄλλων ἀρμοδίων προσώπων διὰ
νὰ δέχεται ὡς τοιούτους τοὺς μαχίμους καὶ ἱκανοὺς δημό-
τας· καὶ διὰ νὰ ἐπιτυγχάνηται ακριβῶς τὸ ἀποτέλεσμα, κα-
λὸν εἶναι οἱ ἀντικαταστάται νὰ ᾔναι ἐκ τῶν ὑποχρέων εἰς
τὴν δημοτοφυλακὴν εἴτε τοῦ δήμου ἐκεῖνου εἴτε ἄλλου τι-
νος. Ἐκεῖνοι δέ, οἵτινες οὐδὲ προσωπικῶς νὰ ὑπηρετήσωσι

θέλουσι δυστροποῦντες, οὐδ' ἀντικαταστήτην προσφέρουσιν, εἰσι καταδιώξιμοι κατὰ τὸ ἄρθρον 164 τοῦ ποιν. νόμου, καὶ αὐτοὺς ὁ δήμαρχος θέλει καταγγέλλει εἰς τὸ πλημμελειοδικεῖον.

Αἱ ὁδηγίαι αὗται, κύριε νομάρχα, θέλουσι σᾶς εὐκολύνει εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 6163 κανονισμοῦ τῆς δημοτοφυλακῆς· ἀφίνοντες δὲ εἰς τὴν διοικητικὴν σύνεσίν σας τὴν λύσιν τῶν ἄλλων ἀποριῶν, ὅσας ἡ ἐφαρμογὴ αὐτοῦ ἐπὶ τῶν κατὰ μέρος ποικίλων περιστάσεων δύναται νὰ προαγάγῃ, πεποίθαμεν, ὅτι θέλετε φροντίσει νὰ ὑπάρχῃ ἐτοιμὴ καὶ πρόσφορος ἡ συνδρομὴ αὕτη τῶν πολιτῶν πρὸς καταστολὴν ἐγκλήματος, τὸ ὁποῖον προσάπτει κηλὶδα εἰς τὸ ἐθνικὸν ὄνομα καὶ καταστρέφει τὰ συμφέροντα τῶν πολιτῶν.

Ἄρθρον 37.

Αρ. II. 464 (1865). Κατὰ μὲν τὸ ἄρθ. 37 τοῦ δημοτικοῦ νόμου, εἰς τὰς δημοτικὰς εἰσφοράς καταριθμεῖται καὶ ἡ χορηγήσις καταλύματος εἰς τοὺς σταθμευομένους στρατιώτας, ὧν ἡ διανομὴ γίνεται κατ' ἀναλογίαν τῶν τοπικῶν φόρων, ἐνόσῃ δὲν προσδιορισθῇ ἄλλο καταλληλότερον μέτρον. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθ. 28 τοῦ Κανονισμοῦ τῆς Χωροφυλακῆς, οἱ σταθμεύοντες ἐνωματάρχαι καὶ χωροφύλακες θέλουν λαμβάνει δωρεὰν κατάλυμα. Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων τ' 3 των συνάγεται, ὅτι οἱ Δήμοι ὑποχρεοῦνται νὰ παρέχωσι δωρεὰν κατάλυμα εἰς τοὺς ἐνωματάρχας καὶ χωροφύλακας, τοὺς σταθμεύοντας ἐν τῷ δήμῳ καὶ ἀναγκαίους πρὸς τήρησιν τῆς τάξεως καὶ ἀσφαλείας αὐτοῦ. Ὅθεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, δεχόμενον τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὅτι ὁ Δήμος Ἀθηναίων εἶναι ὑπόχρεως νὰ χορηγῇ εἰς τοὺς πρὸς τήρησιν τῆς τάξεως ἀναγκαίους χωροφύλακας, τοὺς σταθμεύοντας ἐν τῷ δήμῳ, ἢ νὰ πληρώνη τὸ ἐνοίκιον τῆς οἰκίας, ἐν ᾗ διαμένουσιν οἱ τοιοῦτοι χωροφύλακες, ὅπερ δέχεται, ὡς τὸ προσδιορισθὲν καταλληλότερον μέτρον, ὁρῶς τοὺς ἀνωτέρω νόμους ἡρμήνευσεν. Οὐδεμίαν δὲ σχέσιν ὡς πρὸς τὴν ὑποχρέωσιν ταύτην τοῦ Δήμου ἔχει ὁ περὶ διοικητικῆς Ἀστυνομίας Ἀθηναίων καὶ Πειραιῶς νόμος, ἅτε κανονίζων τὰς δαπάνας αὐτῆς ταύτης τῆς ἀστυνομίας καὶ οὐχὶ τῆς χωροφυλακῆς, οὔτε ὁ νόμος ΩΚΗ "

τοῦ 1880 περὶ στρατιωτικῶν καταλυμάτων, ὅστις προβλέπει περὶ καταλυμάτων οὐχὶ τῶν σταθμευόντων χωροφυλάκων, ἀλλὰ τῶν μεταβατικῶν ἀποσπασμάτων, καὶ τῶν συνοδιῶν εἰσπρακτόρων κληρούχων καὶ τῶν τοιούτων.

Ἄρθρον 40.

Εφ. Αθ. 551 (1890). Κατὰ τὰς περὶ προστήσεως ἀρχῆς τοῦ Δικαίου (14.3) 5. II. ἐνέχεται ὁ Δῆμος διὰ τὰς πράξεις τοῦ δημάρχου, ἐνεργουμένης ἐντὸς τῆς ἐνεργείας τῶν καθηκόντων του.

Εφ. Αθ. 695 (1890). Ὁ δήμαρχος ἔχει δύο ἰδιότητας τὴν τοῦ ἄρχοντος τοῦ Δήμου καὶ τὴν τοῦ ἐντεταλμένου τῆς διοικήσεως καὶ ὀργάνου αὐτῆς, ἐπομένως δὲν ἐκτίθησι τὴν εὐθύνην τοῦ δήμου διὰ τὰς κατὰ διαταγὴν τῆς διοικήσεως ἐνεργουμένης πράξεις του.

Εφ. Αθ. 1673 (1795). Ἄν ὁ δήμαρχος Πειραιῶς, ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ δήμου, παρέβη τὰς διατάξεις τῆς ἀποφάσεως τοῦ ἐιρηνοδικείου Πειραιῶς, δι' ἧς ἐπὶ ποινῇ ἀπηγορεύθη αὐτῷ νὰ ἐπιχειρήσῃ πράξιν τινα ἐπὶ τοῦ ἐν λόγῳ περιττειγμένου, ἀναντιρρήτως ὑπέχει εὐθύνην ὁ Δῆμος, καθ' ὅσον νόμῳ ἐνέχεται τὸ ἡθικὸν πρόσωπον ἕνεκα τῶν πράξεων τῶν ἀντιπροσώπων αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον αὐταὶ ἐνεργοῦνται ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ἀντιπροσωπείας του· ἡ δὲ περὶ ἧς πρόκειται πράξις ἐγένετο ἐντὸς τῶν καθηκόντων τοῦ δημάρχου· καθ' ὅσον κατὰ τὸν δημοτικὸν νόμον (ἄρθ. 40) ὁ δήμαρχος εἶναι ἡ πρώτη τοῦ δήμου ἐκτελεστικὴ ἀρχή, ἐνεργοῦσα καὶ διεκπεραιοῦσα ὅλας τὰς δημοτικὰς ὑποθέσεις· ἐν τῷ δικαιώματι δὲ τούτῳ ἐνυπάρχει καὶ τὸ δικαίωμα τῆς διοικήσεως καὶ ἐπιτηρήσεως τῶν δημοτικῶν ὁδῶν πρὸς σύστασιν καὶ ἐπισκευὴν τῶν ὁποίων μεριμνᾷ ὁ Δῆμος.

Ἄρθρον 41.

Ἐγκ. ἄρθ. 33 τῆς 23 Μαΐου 1896 περὶ τέλους χαρτοσήμου.

Διὰ τοῦ ἔδαφ. γ' τοῦ ἄρθ. 13 τοῦ ν. ΑΧΚΕ' περὶ τελῶν χαρτοσήμου ἐπιβάλλεται τέλος χαρτοσήμου ἀναλογικὸν ἐπὶ τῶν διορισμῶν ἢ μᾶλλον ἐπὶ τοῦ ἐνιαυσίου εἰσοδήματος, ὡς εἰδικώτερον ὀρίζεται ἐν τῷ ἔδαφ. β' τοῦ ἄρθ.

30 τοῦ νόμου, τῶν διοριζομένων δημοσίων, δημοτικῶν, δικαστικῶν λειτουργῶν καὶ λοιπῶν.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸν νόμον περὶ δήμων, ἡ ὑπηρεσία τῶν Δημάρχων, Παρέδρων καὶ Συμβούλων εἶναι ἄμισθος, τὸ πρωτόκολλον τῆς ὁρκοδοσίας αὐτῶν θὰ συνταχθῇ ἐπὶ χαρτοσήμου λεπτῶν πεντήκοντα, κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθ. 20 ἐδάφ. ζ' τοῦ νόμου. Ἐὰν δὲ ὁρισθῇ κατόπιν ὑπὸ τῶν δημοτικῶν συμβουλίων ἀποζημιώσεις τῶν Δημάρχων, αὕτη ὑπόκειται εἰς φορολογίαν κατὰ τὴν πληρωμὴν δι' ἀναλογικοῦ χαρτοσήμου. Διὰ τὰς ἐκθέσεις ὁρκοδοσίας ἀπάντων τῶν δημοτικῶν ὑπαλλήλων τὸ τέλος χαρτοσήμου θὰ υπολογισθῇ ἐπὶ τοῦ ἐτησίου μισθοῦ ἢ ἐνιαυσίου εἰσοδήματος. Ἰδίᾳ δὲ ἐκθέσεις θέλει συνταχθῇ διὰ τὴν ὁρκοδοσίαν τοῦ δημάρχου, ἰδίᾳ διὰ τοὺς παρέδρους καὶ ἰδίᾳ διὰ τὸ δημοτικὸν συμβούλιον.

Εφαθ. 1996 (1894). Ἐπειδὴ ὡς δῆλον γίνεται ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 41 καὶ 50 § 1 καὶ 10 καὶ 10—109 τοῦ νόμου περὶ συστάσεως Δήμων, ἡ θέσις τοῦ δημάρχου κατ' ἀρχὴν ἐστὶν ἔμμισθος, λαμβάνει δὲ ἀμοιβὴν δυνάμει ἀποφάσεως τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου ὑπὸ τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς ἐγκρινομένης.

ΑρΠ. 146 (1886). Κατὰ τὰ ἄρθρα 40 καὶ 42 τοῦ δημοτικοῦ νόμου, τὸ προσωπικὸν τῆς ὑπηρεσίας τοῦ δήμου διορίζεται παρὰ τοῦ δημάρχου καὶ παρ' αὐτοῦ ἐπιβλέπεται καὶ ἐξελέγχεται κατὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς ὑπηρεσίας του, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 41 τοῦ αὐτοῦ νόμου τὸ δημαρχικὸν ἀξίωμα δίδεται τιμῆς χάριν καὶ ὡς ἀντιμισθίαν λαμβάνει ὁ δήμαρχος μόνον τὸ ὀριζόμενον ποσὸν διὰ τοῦ ἀπὸ 29 Ἰουλίου 1837 νόμου ἀναλόγως τῆς τάξεως τοῦ δήμου· ἐκ τῶν διατάξεων δὲ τούτων σαφῶς συνάγεται, ὅτι ἡ παρὰ τοῦ δημάρχου ἀνάληψις ἐτέρας ὑπηρεσίας τοῦ δήμου ἐπὶ πληρωμῇ δευτέρας ἀμοιβῆς δὲν ἐπιτρέπεται, ὡς ἀντικειμένη εἰς τὴν ρητὴν περὶ μιᾶς μόνης ἀντιμισθίας αὐτοῦ διάταξιν καὶ ἀναιροῦσαν ἅμα τὴν ἀναγραφομένην ἐν τῷ νόμῳ ἐγγύησιν τῆς ἐποπτείας καὶ τοῦ ἐλέγχου τοῦ δημάρχου ἐπὶ τῶν δημοτικῶν ὑπαλλήλων, ἅτε ἐλέγχοντος καὶ ἐλεγχομένου τούτου ἐκ τῆς συσσωρεύσεως καὶ ἐτέρας ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ δημοτικῆς ὑπηρεσίας.

"Αρθρον 42.

Ἐφαθ. 2100 (1892). Ἡ ἀπλῇ πρὸς δῆμον παροχὴ ὑπηρεσίας οἰασδῆποτε καὶ ἡ ἐντεῦθεν παραγομένη ἀναγκαίως ὠφέλεια, δὲν δημιουργοῦσι, κατὰ νόμον, οὔτε δι-καίωμα ἀποζημιώσεως ὑπὲρ τοῦ οὕτως ὑπηρετήσαντος, ἐφ' ὅσον δὲν ἀποδεικνύει διὰ διορισμοῦ τὴν ὑπὸ τοῦ Δη-μάρχου, κατὰ τὰς νομίμους διατυπώσεις, πρόσληψιν αὐτοῦ ὡς υπαλλήλου, οὔτε εὐθύνην ἀποζημιώσεως ἐκ πληρωμῆς τοῦ ἐν τῷ προϋπολογισμῷ ἀναγραφομένου τυχόν μισθοῦ ἐναντίον τοῦ ὅπωςδῆποτε ὠφεληθέντος Δήμου.

"Αρθρον 43.

ἈρΠ. 45 (1857). Οἱ πάρεδροι ἐκτελοῦντες ὑπηρεσίαν, θεωροῦνται δημοτικοὶ υπάλληλοι, ἐπομένως ἐφαρμο-ζεται εἰς αὐτοὺς τὸ ἄρθρ. 493 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου.

"Αρθρον 49.

Αρ.Π. 86 καὶ 98 (1855). Λί διατάξεις τῶν ἄρθ. 465 καὶ 493, ὀρίζουσι περὶ τῶν δημοσίων καὶ τῶν δημοτικῶν υπαλλήλων, δὲν δύνανται νὰ ἐφορμωθῶσιν εἰς τὰ μέλη τῶν δημοτικῶν συμβουλίων, ἅτινα, καθὼ συμβουλευτικαὶ καὶ ἐπιτηροῦσαι ἀρχαὶ τοῦ δήμου, δὲν δύνανται εὐλόγως νὰ καταταχθῶσι μεταξὺ τῶν υπαλλήλων τῆς δημοτικῆς διοικήσεως εἰς τὴν κυρίαν σημασίαν τῆς ἐκφράσεως.

ΑρΠ. 31 (1851). Οἱ δημοτικοὶ σύμβουλοι θεωροῦνται ὡς καὶ οἱ δημόσιοι υπάλληλοι· ἐπομένως ἐφαρμόζεται αὐ-τοῖς τὸ ἄρθ. 24 τοῦ ποιν. νόμου.

"Αρθρον 50 § 11.

Εφαθ. 1077 (1890). Οἱ μισθοὶ τῶν δημοτικῶν υπαλ-λήλων ὑπόκεινται εἰς κατάσχесιν, μὴ ἐφαρμοζομένων ἐπ' αὐτῶν τῶν ἄρθρ. 1 τοῦ ΑΦΜΑ' Νόμου τῆς 19 Μαρτίου 1890 καὶ τοῦ ἄρθρου 885 § 2 Πολ. Δ., διότι εἰς τὰς ἐξαι-ρετικὰς ταύτας διατάξεις, μὴ κατ' ἀναλογίαν ἐφαρμοστέας, δὲν ὀνομάζονται οἱ δημοτικοὶ υπάλληλοι, οὐδὲ δύνανται οὗτοι θεωρηθῆναι πολιτικοὶ υπάλληλοι, περὶ ὧν αἰ ρηθεῖ-σαι διατάξεις, διότι τοιοῦτοι εἶνε οἱ υπάλληλοι τῆς πολι-

τείας, ἐνῷ οἱ τοῦ Δήμου ἀποτελοῦσιν ἴδιον κλάδον τῆς ἐσωτερικῆς τῶν Δήμων ὑπηρεσίας. Τὴν διάκρισιν μεταξὺ πολιτικῶν καὶ δημοτικῶν ὑπαλλήλων ἐνισχύουσιν αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρ. 492 καὶ 493 Ποιν. Ν.

Εἰς Αθ. 1800 (1892) Διὰ τῆς ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγῆς αὐτοῦ ὁ ἐνάγων ἐδίδωκε τὴν πρὸς αὐτὸν πληρωμὴν ἀποζημιώσεως ἐκ μέρους τοῦ ἐναγομένου δήμου, ἐπὶ δύο τινῶν κυρίως στηριζόμενος, ἥτοι α') ἐπὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 16983 τοῦ 1889 συμβολαίου (δι' οὗ οὗτος ὑποχρεοῦται ὑποστρέφω ἐκ Γαλλίας, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ συμπληρώσῃ τὰς ἀρχιτεκτονικὰς αὐτοῦ σπουδὰς δαπάναις τοῦ δήμου, νὰ ὑπηρετῇ παρ' αὐτῷ ἀμισθὶ ἐπὶ τετραετίαν), καὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 836 ψηφίσματος τοῦ οἰκείου δημοτικοῦ συμβουλίου, δι' οὗ τοῦτο ἐθεώρησε βραδύτερον ὡς δίκαιον καὶ νόμιμον, ὅπως εἰς τὸν ἐνάγοντα ἐπανελθόντα ἤδη καὶ ἀναλαβόντα ὑπηρεσίαν, πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ἀρχικῶς συμφωνηθέντων, παρέχεται ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ μηχανικοῦ μισθὸς ἐκ δραχμῶν τριακοσίων, ἐξ ὧν 150 μὲν νὰ κρατῶνται ἀπέναντι τῶν πρὸς τὸν δῆμον ὀφειλομένων, τὰς δὲ ὑπολοίπους (αὐξηθείσας κατὰ τὸ 1884 διὰ τοῦ προϋπολογισμοῦ εἰς δραχμὰς διακοσίας τεσσαράκοντα) λαμβάνῃ ὁ ἐνάγων, καὶ ἅψ' ἐτέρου ἐπὶ τοῦ λόγου, ὅτι ὁ Δήμαρχος, κατὰ τὴν 15 Αὐγούστ. 1885, ἡρνήθη τὰς παρεχομένας τῷ δήμῳ ὑπηρεσίας, ἀποβαλὼν αὐτὸν ἄνευ εὐλόγου τινὸς ἀποφάσεως, διακαιολογούσης ὑπωσδύποτε τὴν τοιαύτην ἀποβολήν. Ἐπὶ τῆς βράσεως δὲ ταύτης δικάσαν τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν διὰ μὲν τῆς πρώτης τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων : α') ἐδέχθη, ὅτι ὁ ἐνάγων θεωρεῖται ὡς μισθώσας τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ ἐπ' ἀμοιβῇ καὶ ὠρισμένῳ χρονικῷ διαστήματι καὶ οὐχὶ ὡς ὑπάλληλος δυνάμενος ν' ἀπεβῇ οἰκεία τοῦ Δημάρχου βουλήσει, καὶ β') διέταξεν ἀποδείξει· διὰ δὲ τῶν δύο τελευταίων ἐκτιμῶν τὰς καταθέσεις τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων ἐπέβαλεν ὅρκον ἐπιδοθητικῶς ἐπαχθέντα, μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὁποίου ἐδέξατο τὴν ἀγωγὴν καὶ ὑπεχρέωσε τὸν ἐναγόμενον, ὅπως πληρώσῃ λόγῳ μισθῶν ὀφειλομένων δρ. 3710. Ὅθεν κατὰ ταῦτα ἐξεταστέον καθίσταται σήμερον, ἐὰν ὁ ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου γενόμενος χαρακτηρισμὸς τῆς συνδεδεμένης τοῦ διαδίκου ἐνοχικῆς σχέσεως εἶναι νόμιμος, καὶ ἂν ἐντεῦθεν ὑποχρεοῦται ὄντως

ὁ Δῆμος Ἀθηναίων εἰς πληρωμὴν τῆς αἰτουμένης ἀποζημιώσεως.

Ἐπειδὴ, εἰ καὶ ἡδύνατό τις εἰπεῖν ὅτι ὡς ἐκτίθενται ἐπὶ τοῦ προκειμένου διὰ τε τῆς ἐξεταζομένης ἀγωγῆς καὶ τῶν ἐγγράφων τῶν διαδίκων προτάσεων, τὰ πραγματικά περιστατικά, ὁ ἐνάγων ἀναλαβὼν τὰ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Μηχανικοῦ οὐ μόνον δυνάμει τοῦ ὡς εἴρηται συμβολαίου ἀλλὰ καὶ ψηφίσματος τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου ἐκδοθέντος ἀρμοδίως καὶ κυρωθέντος νομίμως ὑπὸ τῆς προϊσταμένης διοικητικῆς ἀρχῆς, δύνатаι μὲν νὰ θεωρηθῇ ὡς μισθώσας τὴν αὐτοῦ ὑπηρεσίαν ἐπ' ἀμοιβῇ ὀρισμένη καὶ ἐφ' ὀρισμένου χρόνου διάστημα, οὐχὶ ὅμως ὡς ἐπιμένει ἀξίων ὁ ἐναγόμενος καὶ ὡς ὑπάλληλος, ἐξ ἐκείνων οὓς ὁ Δήμαρχος διορίζει, κατ' οἰκείαν ἐκλογὴν, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 42 τοῦ περὶ Δήμων Νόμου, καὶ ὅτι ἐντεῦθεν δύνатаι νὰ συναχθῇ ὡς συμπέρασμα, ἅφ' ἐνὸς μὲν ὅτι διὰ συμβολαίου καὶ ἐγκύρου τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου ἀποφάσεως πρόσληψις τοῦ ἐνάγοντος, ὡς Μηχανικοῦ, δυνάμει τῶν ἐδ. 9 καὶ 11 τοῦ ἄρθρ. 50 καὶ ἡ παροχὴ καὶ ἀποδοχὴ τῶν ὑπηρεσιῶν αὐτοῦ, ἀποτελεῖ μᾶλλον σύμβασιν μισθώσεως, ἅφ' ἧς δὲν ἡδύνατο ν' ἀποστῇ μονομερῶς καὶ ἀνευθύνως ὁ Δήμαρχος, ὅστις συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 40 ὑποχρεοῦται νὰ ἐκτελῇ ἀκριβῶς πάσας τὰς ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ἀρμοδιότητος αὐτοῦ ἐκδιδομένας ἀποφάσεις, ἐν αἷς καταλέγεται ἀναμφισβήτητως καὶ ἡ περὶ προσλήψεως τοῦ ἐνάγοντος ὡς Μηχανικοῦ τοιαύτη, καὶ ἅφ' ἐτέρου ὅτι ἡ ἀποβολὴ τοῦ ἐνάγοντος καθίστησι τὸν Δῆμον ὑπεύθυνον εἰς πληρωμὴν τοιαύτης ἀποζημιώσεως. Μ' ὅλα ταῦτα, (δι' οὗ συνιστᾶται καθαρῶς δωρεὰ ὑπὸ τρόπον [sub modo] καθ' ἣν ὁ δωρολήπτης ὑπεχρεώθη νὰ χορηγήσῃ ὡς Μηχανικὸς τὰς ὑπηρεσίας αὐτοῦ εἰς ὄφελος τοῦ δωρητοῦ) ἀναλαμβάνει μόνον ὁ ἐνάγων ὑποχρεώσεις συνισταμένας εἰς τὸ νὰ ὑπηρετῇ ἐπὶ τετραετίαν ἀμισθί, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ ἐναγόμενος, ὅστις κατὰ τὴν ἀληθῆ τοῦ ἐρμηνευομένου ἐγγράφου ἔννοιαν, ἔχει μὲν τὸ δικαίωμα ἀλλ', οὐχὶ καὶ τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ νὰ δεχθῇ μέχρι τῆς συμπληρώσεως τῆς τετραετίας τὰς παρεχόμενας αὐτῷ ὑπηρεσίας, ἐσφαλμένως τὸ διχάσαν. Πρωτοδικεῖον ἐθώρησε τὸν ἐναγόμενον ὑπεύθυνον εἰς πληρωμὴν τῆς αἰτηθείσης ἀποζημιώσεως,

παρερμηνεύσαν ἐντελῶς τὰς διεπούσας τὰς δωρεὰς ὑπὸ τρόπον σχετικὰς τοῦ Πολ. δικαίου ἀρχάς. Καθ' ὅσον ὁ νόμος ἀναγνωρίζει μὲν καὶ ἐνταῦθα δικαίωμα ἀποζημιώσεως, ἀλλὰ μόνον διὰ τὴν ἐκ μέρους τοῦ δωρολήπτου ἀθέτησιν τῶν ἐν τῷ περὶ δωρεᾶς συμβολαίῳ περιεχομένων συμφωνιῶν καὶ ὑπὲρ τοῦ δωρητοῦ, ὅστις δύναται ἐν ταιαύτῃ περιπτώσει, νὰ ποιήσῃται χρῆσιν τῆς περὶ προγεγραμμένων συμφωνιών ἀγωγῆς ἢ τῆς ἐνεκὰ τῶν δοθέντων ἀπαιτήσεως, οὐχὶ δὲ καὶ ὑπὲρ τοῦ δωρολήπτου, πρὸς ὃν οὐδεμία τοῦ νόμου διάταξις χορηγεῖ ἀγωγὴν δι' ἧς νὰ ἐξαναγκάζηται ὁ δωρητής ν' ἀποδεχθῇ ἄκων τὴν ἐκτέλεσιν τῶν πρὸς ὄφελος αὐτοῦ συνομολογηθεῖσων συμφωνειῶν, ἅφ' ὧν δύναται καὶ αὐθις δωροῦμενος δι' ἐλευθερώσεως ν' ἀποστῇ ἀνευθύνως.

Ἐπειδὴ τὸ ὑπ' ἀριθ. 336 ψήφισμα ὡς καὶ ἡ ἐγκρίνουσα αὐτὸ πρᾶξις τῆς προϊσταμένης ἀρχῆς δὲν ἐνισχύει κατὰ τοῦ δικαστηρίου τὴν κρίσιν πλείοτερον τῆς ἐξεταζομένης ἀγωγῆς τὴν βᾶσιν οὔτε δύνανται νὰ μεταβάλωσιν ὅπωςδὴποτε τὴν ιδιότητα ἡφ' ἣν ὁ ἐνάγων εἰσράζετο παρὰ τῷ δήμῳ. Καθ' ὅσον δι' αὐτῆς ἐσκοπεῖτο κυρίως καὶ μόνον ἡ μερικὴ τοῦ ἐνάγοντος ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῶν κατὰ τ' ἀνωτέρω υποχρεώσεων, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ ἄδεια τῆς προσλήψεως αὐτοῦ ὑπὸ ἄλλην ιδιότητα καὶ ἀνεξαρτήτως τῶν ἀρχικῶς συμπεφωνημένων, ἥτοι ἐσκοπεῖτο νέα δωρεά, διὰ μερικῆς ἢ γενικῆς ἐλευθερώσεως (liberatio) τοῦ ὀφειλέτου ἀπὸ υποχρεώσεως ὑφισταμένης, ἐπὶ τῷ ἐξαιρετικῷ λόγῳ τῆς μὴ εὐπορίας αὐτοῦ καὶ τῆς ἀδυναμίας τοῦ ἐκπληρῶσαι ἀμισθὶ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἀρχιτέκτονος (ὅρα ψήφισμα Δημοτικῶν Συμβουλίου), ἐν ἐποχῇ διαφερούσῃ μεγάλως κατὰ τὰς βιωτικὰς ἀνάγκας ἐκείνης, καθ' ἣν ἀνελήφθη ἡ υποχρέωσις δυνάμει τοῦ ἀρχικοῦ συμβολαίου (ὅρα σχετικὴν πρᾶξιν δημοτικῆς ἀρχῆς), διὰ τὴν ὁποίαν δωρεὰν ἀπῆρτετο πάντως ἡ σύμπραξις τοῦ Συμβουλίου, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 50, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ κατάρτισις συμβάσεως μισθώσεως ἐφ' ὧρισμένον μάλιστα χρόνον, βαρυνούσης τόσον ἐπαχθῶς τὸν ἐναγόμενον Δῆμον. Ὅτι δὲ ταιαύτη εἶναι ἡ ἀληθὴς τῶν ἐρμηνευσμένων ἐγγράφων ἔννοια, γίνεται δῆλον ἐκτὸς τῶν μέχρι τοῦδε λεχθέντων καὶ ἐκ τοῦ ὅτι α) ἐὰν τὸ Δημοτικὸν συμβούλιον ἡννόει νὰ καταρτίσῃ σύμβασιν μισθώ-

σεως, ἔδει ἀφοῦ τὸ ἀντικείμενον αὐτῆς ὑπερέβαινε τὸ ποσὸν τῶν 50 δραχ. νὰ συνταχθῇ ἐγγράφον ἐπίσημον, ὅπως ἐγένετο καὶ διὰ τὴν ἀρχικὴν συμφωνίαν, καὶ 6) ἐκ τῆς ἀπλῆς σκέψεως ὅτι ὅσον καὶ ἂν ὑποτεθῇ, ὅτι οἱ τότε δημοτικοὶ ἄρχοντες, δὲν ἐκῆδοντο τῶν συμφερόντων τοῦ Δήμου, δὲν ἠδύναντο μετὰ τοσαῦτα πρὸς τὸν ἐνάγοντα εὐεργετήματα, ν' ἀναλάβωσι καὶ ὑποχρέωσιν, καθ' ἣν ὁ Δῆμος ὀφείλει ἐπὶ τετραετίαν ὁλόκληρον, ν' ἀνέχεται τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἐνάγοντος δαπανῶν, ἴσως ματαίως, πρὸς τὰ δαπανηθέντα ἥδη καὶ δρ. 240 κατὰ μῆνα.

ΑρΠ. 85 (1886) Κατὰ τὸ ἐδαφ. 11 τοῦ ἄρθρου 50 τοῦ περὶ Δήμων νόμου, ψήφισμα τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου ἀπαιτεῖται τότε μόνον, ὅταν πρόκηται νὰ κανονισθῇ ἡ μισθοδοσία τῶν εἰς τὰς δημοτικὰς υπηρεσίας εὐρισκομένων ἢ νὰ συστηθῇ νέα δημοτικὴ ὑπηρεσία. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 105, τὸ ἀφορῶν τὸν δημοτικὸν προϋπολογισμόν, ἀπαιτεῖται ἵνα ἀναγράφηται ἐν αὐτῷ πᾶν ἔσοδον καὶ ἔξοδον. Ἄλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ Ἐφετεῖον δέχεται ἐν αἰτιολογίᾳ 1ῃ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὅτι ἐκ τοῦ ὅρκου ὃν ὁ Δήμαρχος Πατρώων ἔδωκε καὶ ἐκ τῆς ὁμολογίας αὐτοῦ προκύπτει, ὅτι ἐν τῷ προϋπολογισμῷ τοῦ Δήμου τούτου ὑπῆρχε κονδύλιον ἐγκειμένον, κανονίζον τὴν καθαριότητα τῶν ὁδῶν τῆς ἄνω καὶ κάτω πόλεως Πατρῶν καὶ ὅτι ὁ ἐπὶ τῆς καθαριότητος ἐπιστάτης, οἷος ὁ ἐνάγων, δὲν εἶναι πᾶλληλος τοῦ Δήμου οὔτε εἶναι νέα θέσις διὰ νὰ ὑπάρχῃ ἰδιαίτερον κονδύλιον ἐν τῷ προϋπολογισμῷ διὰ τὴν ἀντιμισθίαν αὐτοῦ, ἀλλ' ἐμπεριέχεται εἰς τὸ γενικὸν κονδύλιον τὸ ὀρίζον τὴν καθαριότητα τῶν ὁδῶν, κατέχοντος τοῦ ἐπιστάτου τὴν θέσιν πρωτεργάτου τῆς καθαριότητος Ἡ τοιαύτη δὲ τοῦ Ἐφετείου κρίσις, ἀναγομένη εἰς ἐκτίμησιν πραγματικῶν περιστατικῶν, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρ. Πάγου (ἄρθρ. 810 § 2 Πολ. Δικ.). Τούτου δὲ θελήσεως ἀπορριπτέοι εἶναι οἱ εἰς τὴν ἐναντίαν προϋπόθεσιν στηριζόμενοι λόγοι ἀναιρέσεως, ὅτι ἀπηρτίτο ψήφισμα τοῦ Δημοτικοῦ συμβουλίου διὰ τὸν ὑπὸ τοῦ Δηάρχου γενόμενον διορισμὸν τοῦ ἐνάγοντος ὡς ἐπιστάτου ἐπὶ τῇ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀντιμισθίᾳ καὶ εἰδικὸν κονδύλιον ἐν τῷ προϋπολογισμῷ διὰ τὴν ἀντιμισθίαν ταύτην.

"Αρθρον 30 19.

ΑρΠ. 182 (1881). Δὲν εἶναι ἔγκυρος ἡ πληρεξουσίου-
της ἡ δικομένη παρὰ τοῦ Δημάρχου πρὸς δικηγόρον, ἡ
γενομένη συνεπίει ψήφισματος τοῦ Δημοτικοῦ Συμβου-
λίου δι' ἧς ἀορίστως δίδεται τῷ Δημάρχῳ ἐντολὴ νὰ διο-
ρίσῃ δικηγόρον οἷον ἂν αὐτὸς ἐγκρίνῃ.

"Αρθρον 30 21.

Εφ.Πατρ. 703 (1895). Ἡ ἀπόφασις τοῦ Δημοτικοῦ
Συμβουλίου, ἣτις ἐδέχθη ὅπως χαρισθῇ εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα
τὸ 1)3 τῆς παρ' αὐτοῦ γενομένης ἐνοικιάσεως τὴν δημο-
τικῶν προσόδων τοῦ Δήμου "Ηλίδος, ἐνεκρίθη μὲν ὑπὸ
τοῦ Νομάρχου, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον τὸν ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπι-
βαλλόμενον νὰ συνταχθῇ συμβολαιογραφικὸν ἔγγραφο πρὸς
κύρωσιν τῆς τοιαύτης δωρεᾶς. Τοῦ ὅρου ὅμως τούτου μὴ
ἐπακολουθήσαντος, ὡς δὲν ἀμφισβητεῖται ὑπὸ τῶν διαδί-
κων, ἡ πρὸς τὸν ἐκκαλοῦνται γενομένη δωρεὰ θεωρεῖται
οὐδέποτε ὑπάρξασα, καὶ ὡς ἐκ τούτου οὐδὲν δικαίωμα προσ-
εκτήσατο ὁ ἐκκαλὼν. Ὅθεν τοῦ ἐκκαλοῦντος μὴ ἀποκτή-
σαντος ἐκ τῆς ἀκύρου δωρεᾶς οὐδὲν δικαίωμα, νομίμως ὁ
Νομάρχης, διὰ τῆς μεταγενεστέρως αὐτοῦ ἀποφάσεως με-
ταρρυθμίσας τὴν πρώτην, ἀπέριψε τὴν πρότασιν τοῦ
δημοτικοῦ συμβουλίου περὶ δωρεᾶς εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα τοῦ
ἐνὸς τρίτου τῆς ἐνοικιάσεως τῶν δημοτικῶν προσόδων. Τὰ
ἐναντία δὲ παρεδεξαμένη ἡ προγενεστέρα ἀπόφασις τοῦ
δικαστηρίου τούτου, ἡ ἐπιβαλοῦσα ὅρκον, περὶ τοῦ ἂν ἐκοι-
νοποιήθῃ ἡ πρώτη ἀπόφασις τοῦ Νομάρχου εἰς τὸν ἐκκα-
λοῦντα, ἀνακλητέα ἐστὶ· εἰ καὶ ἡδυνάτο τις εἰπεῖν ὅτι ὁρ-
θῶς ἐπεβλήθη ὅρκος διὰ τῆς προηγουμένης ἀποφάσεως,
καθόσον ἡ ἀπόφασις τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου καὶ ἡ ταύ-
της ἔγκρισις τοῦ Νομάρχου δὲν ἀποτελοῦσι κυρίως δωρεάν,
ἀλλὰ ὑπόσχεσιν μελλούσης δωρεᾶς, ὡς τοιαύτη δὲ ἰσχυρὰ
ἐστὶ γενομένη ἄνευ συμβολαιογραφικοῦ ἔγγραφου.

Ἡ ἐνοικίασις δημοτικῶν προσόδων, δὲν ἀποτελεῖ κατὰ
τὴν ἐπικρατεστέραν γνώμην μίσθωσιν, ἀλλ' ἀγοραπωλη-
σίαν μέλλοντος πράγματος, ἐπομένως αἱ περὶ μειώσεως
τοῦ τιμήματος λόγῳ θεομηνίας διατάξεις, αἱ ἰσχύουσαι ἐπὶ
τῶν μισθώσεων, δὲν ἔχουσιν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐ-
φαρμογὴν.

Ἄρθρον 32.

Ἐγκύκλιος ἀριθ. 91 τῆς 28 Ἰουνίου 1848—Περὶ πρακτικῶν τῶν συνεδριάσεων τῶν δημοτικῶν συμβουλίων.

Μᾶς ἐδόθη ἀφορμὴ νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι εἰς τὰς συνεδριάσεις πολλῶν δημοτικῶν συμβουλίων δὲν συντάσσονται πρακτικά, περιέχοντα ἔκθεσιν συνοπτικὴν τῆς γενομένης συζητήσεως καὶ ἀποφάσεως ἐφ' ἑκάστης ὑποθέσεως ἐκ τῶν εἰς τὴν ἀρμοδιότητά των ὑπαγομένων.—Ἐπειδὴ τοιαύτη ἀταξία ἀντίκειται εἰς τὸ συμφέρον τῆς ὑπηρεσίας, ἐκτὸς δὲ τούτου καὶ ὁ νόμος ἀπαιτεῖ τὴν σύνταξιν πρακτικῶν, ὡς ἐκ τῶν ἀρθ. 52, 55 καὶ 106 καθίσταται πρόδηλον, διὰ ν' ἀποφεύγωνται εἰς τὸ ἐξῆς τοιαῦτα ἀτοπήματα ἐπιζημία τὰ μέγιστα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, σᾶς παραγγέλλομεν, κύριε νομάρχα, νὰ διατάξητε νὰ κρατῶνται τοῦ λοιποῦ πρακτικά τῶν συνεδριάσεων τῶν δημοτικῶν συμβουλίων τῶν ἐντὸς τῆς περιφερείας σας δήμων, ὅπου θέλουσιν ἐκτίθεσθαι πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ αἱ τυχοῦσαι διάφοροι γινῶμαι.—Τὰ τε πρακτικά καὶ αἱ ἀποφάσεις τῶν δημοτικῶν συμβουλίων πρέπει νὰ υπογράφωνται ἑκάστοτε ὑφ' ὧν τῶν παρευρεθέντων εἰς τὴν συνεδρίαν μελῶν εἴτε ἀμέσως ἢ δι' ἄλλων, καὶ ἂν μέλος τι ᾔθελε τυχὸν ἀρνηθῇ νὰ υπογράψῃ, πρέπει νὰ γίνηται μνεῖα τῆς ἀρνήσεως ταύτης εἰς τὰ πρακτικά.—Παρατηρήθη προσέτι, ὅτι εἷς τινα τῶν δημοτικῶν συμβουλίων εἰσεχώρησεν ἡ παράνομος συνήθεια τοῦ νὰ μὴ συντάσσωνται τὰ πρακτικά καὶ αἱ ἀποφάσεις τῶν ἐπὶ συνεδριάσει αὐτῶν καὶ εἰς τὰ διὰ τὰς συνεδριάσεις προσδιωρισμένα καταστήματα, ἀλλ' εἰς ἄλλα μέρη, νὰ περιφέρονται δ' ἔπειτα αἱ ἀποφάσεις καὶ τὰ πρακτικά εἰς τὰς οἰκίας τῶν δημοτικῶν συμβούλων, διὰ νὰ υπογράψωσι.—Τοιαύτη συνήθεια ἀντιβαίνει εἰς τὸν νόμον, καὶ καθιστᾷ ἀκύρους τὰς ἀποφάσεις τῶν δημοτικῶν συμβουλίων διὰ τοῦτο ὀφείλετε, κύριε νομάρχα, νὰ λάβητε μέτρα, διὰ νὰ παύσῃ εἰς τὸ ἐξῆς καὶ ἡ παρανομία αὕτη, ἐκδιδόντες καὶ ἐπὶ τούτῳ τὰς ἀναγκαίας διαταγὰς εἰς τὰς δημοτικὰς ἀρχὰς τοῦ νόμου σας, καὶ ἐπιτηροῦντες εἰς τὴν ἀκριβῆ αὐτῶν ἐκτέλεσιν.

Ἐγκύκλιος ἀριθ. 1 τῆς 2 Ἰανουαρίου 1852 περὶ ὑπογραφῆς τῶν πράξεων τῶν δημοτικῶν συμβουλίων.

Ἡ ὑπ' ἀριθ. 91 τῆς 28 Ἰουνίου 1840 ἐγκύκλιος τοῦ ὑπουργείου, προβλέπουσα καὶ περὶ τῆς περιπτώσεως, καθ' ἣν μέλη τινὰ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου ἀρνοῦνται νὰ ὑπογράψωσι πράξιν τινα ἢ ἀπόφασιν αὐτοῦ, διατάττει νὰ γίνεταί μνεῖα τῆς ἀρνήσεως ταύτης εἰς τὰ πρακτικά.—Ὁδηγούμενοι ἀπὸ τὴν πείραν, θεωροῦμεν ἀναγκαῖον νὰ ἐκδώσωμεν τὴν παρούσαν συμπληρωτικὴν ἐγκύκλιον, διὰ νὰ προλάβωμεν εἰς τὸ μέλλον τὰς καταχρήσεις, αἵτινες ἐνδέχεται νὰ συμβαίνωσιν ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς εἰρημένης ἐγκυκλίου.—Δύο κυρίως καταχρήσεις δύνανται νὰ συμβῶσιν εἰς τὴν προκειμένην περίστασιν· α') Πλειοψηφία τις δημοτικοῦ συμβουλίου συνέρχεται εἰς τὸ κατὰστημα τῶν συνεδριάσεων καὶ σημειώνει εἰς τὰ πρακτικά, ὅτι ἡ συνεδρίασις ἦτο πλήρης κατὰ τὸν νόμον, ἀλλ' ἡρνήθησαν τινὰ τῶν μελῶν νὰ ὑπογράψωσι τὴν γενομένην πράξιν ἢ ἀπόφασιν, ὡς ἐναντίον τῆς γνώμης αὐτῶν, καὶ οὕτω προβαίνει εἰς πράξεις παρανόμους καὶ ἐναντίον τῶν ἀληθῶν συμφερόντων τῶν δῆμων· β') Μειονοψηφία τις δημοτικοῦ συμβουλίου, γνωρίζουσα ὅτι ἀπαιτεῖται ἡ ὑπογραφή τῆς εἰς τὰς πράξεις τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, καὶ βλέπουσα ὅτι πρόκειται νὰ γίνῃ ἐναντίον τῆς γνώμης τῆς, ἀρνεῖται τὴν ὑπογραφὴν τῆς εἰς τὴν γενομένην πράξιν, ἀναχωρεῖ ἀπὸ τῶν συνεδριάσεων, ἀφίνει αὐτὴν ἀτελεῖ, καὶ οὕτω δύναται νὰ καθιστᾷ πᾶσαν σχεδὸν πράξιν ἀδύνατον. Διὰ νὰ τεθῇ λοιπὸν ὅσον οἶόν τε φραγμὸς εἰς τὴν ἐνδεχομένην κακὴν πίστιν τῶν πλειονοψηφούντων μελῶν τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου καὶ εἰς τὴν ἀδικαιολόγητον καὶ ἐπιβλαβὴ δυστροπίαν τῶν μειονοψηφούντων, καὶ διὰ νὰ ἐκλείψωσι τὰ ἐμπόδια, τὰ ὅποια γεννῶνται ἐντεῦθεν εἰς τὴν τακτικὴν καὶ νόμιμον πορείαν τῶν ἐργασιῶν τῶν δημοτικῶν συμβουλίων, θεωροῦμεν προσφόρους τὰς ἀκολουθοῦσας διατάξεις :

Α') Ὅσάκις συγκαλεῖται τὸ δημοτικὸν συμβούλιον, πρέπει νὰ προηγήται πάντοτε ἑγγράφος πρόσκλησις πρὸς ὅλα ἐν γένει τὰ μέλη αὐτοῦ. Ὁ τελευταῖος παραγράφος τοῦ ἀριθ. 3 τοῦ ἀπὸ 26 Ἰουνίου (8 Ἰουλίου) 1836 διαταγ-

ματος περί συνόδων τῶν δημοτικῶν συμβουλίῳν ὀρίζει· νὰ προαγγέλληται ἡ συγχάσεις εἰς τὰ μέλη τοῦλάχιστον πρὸ μιᾶς ἡμέρας. Διὰ νὰ δύνανται δὲ οἱ δημοτικοὶ σύμβουλοι νὰ συμβιβάζωσιν, ὅσον τὸ δυνατόν, τὰς οἰκιακὰς ὑποθέσεις τῶν μὲ τὰ δημοτικὰ καθήκοντα τῶν, θεωροῦμεν καλὸν ἢ πρόσκλησις νὰ γίνεται πρὸ τριῶν ἡμερῶν τοῦτο δὲ δὲν ἀπᾶδει πρὸς τὸν νόμον, διότι οὗτος, λέγων, ὅτι ἡ προαγγελία γίνεται τοῦλάχιστον πρὸ μιᾶς ἡμέρας, ἐννοεῖ, ὅτι δύναται νὰ γείνη καὶ πρότερον. Συγχρόνως δὲ μὲ τὴν ἔγγραφον πρόσκλησιν, θεωροῦμεν συντελεστικὸν πρὸς τὸν προκείμενον σκοπὸν, νὰ σημειῶνται ἐν αὐτῇ περιληπτικῶς τὰ ἀντικείμενα, ἐπὶ τῶν ὁποίων πρόκειται νὰ βουλευθῶσιν εἰς τὴν συνεδρίασιν, διὰ τὴν ὁποίαν γίνεται ἡ συγχάσεις. Πρὸς ἀποδείξιν δὲ ὅτι προσεκληθήσαν ὅλα τὰ μέλη καὶ ἐκαινοποιήθησαν τὰ ἀντικείμενα θέλει ὑπογράψει τὴν πρόσκλησιν ἕκαστον μέλος, ἂν γινώσκη τὴν γραφὴν, ἢ δι' ἄλλου· ἂν δὲ μέλος τι ἤθελεν ἀρνηθῇ νὰ ὑπογράψῃ, ὁ κομιστὴς τῆς προσκλήσεως κλητὴρ τοῦ δημαρχείου ἢ πάρεδρος, θέλει φροντίζει νὰ πιστοποιῇ τὴν ἀρνησιν διὰ δύο μαρτύρων. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον θέλει πιστοποιεῖσθαι ἡ προαγγελία καὶ εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, ὡσάκως οὗτος ἤθελεν ἀποδημεῖ.

Β') Ὡς συνέλθῃ ὁ νόμιμος ἀριθμὸς τῶν μελῶν τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, πρέπει νὰ συντάσσεται πρακτικόν, εἰς τὸ ὁποῖον θέλουν σημειοῦσθαι τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν παρευρεθέντων μελῶν τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου καὶ τὰ ἀντικείμενα ἐπὶ τῶν ὁποίων πρόκειται νὰ βουλευθῶσι· τὸ πρακτικὸν δὲ τοῦτο θέλουν ὑπογράψει ὅλα τὰ παρευρισκόμενα μέλη, ἰδιοχείρως ἢ δι' ἄλλου. Μετὰ τοῦτο δὲ θέλουν προβαίνει εἰς τὴν συζήτησιν ἐνὸς ἐκάστου ἀντικειμένου, περὶ οὗ πρέπει νὰ συντάσσεται ἰδιαίτερα πρᾶξις, τὴν ὁποίαν ὀφείλουν νὰ ὑπογράψωσιν ὡσαύτως ἅπαντα τὰ μέλη· ἐννοεῖται δὲ οἷοθεν ὅτι ἂν ὑπάρχωσι τινες ἔχοντες ἐναντίαν γνώμην πρὸς τὴν τῆς πλειονοψηφίας τῶν παρευρισκομένων μελῶν, θέλουν σημειοῖ τὴν γνώμην των εἰς τὰ πρακτικά, διὰ νὰ τὴν λάβῃ ἐν καιρῷ ἡ ἀρμοδία προϊστάμεν ἄρχή, καὶ τὴν ἐκτιμῇ δεόντως. Ἐὰν ὅμως ἀρνῶνται νὰ ὑπογράψωσι θέλει γίνει μνεῖα περὶ τοῦτου εἰς τὰ πρακτικά, καὶ θέλει σημειωθῇ καὶ ἡ αἰτία διὰ τὴν

ὁποῖαν ἤρνηθήσαν νὰ ὑπογράψωσι.

Γ') Ὁ εἰς τὰς συνεδριάσεις τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου παρευρισκόμενος πάντοτε δήμαρχος ὀφείλει διὰ τῆς ὑπογραφῆς του νὰ πιστοποιῇ εἰς τὰ πρακτικὰ τὴν παρουσίαν τῶν μειοψηφούντων μελῶν καὶ τὴν ἄρνησιν αὐτῶν εἰς τὸ νὰ ὑπογράψωσι.

Τιθεμένων εἰς ἐνέργειαν τῶν διατάξεων τούτων, οἱ κύριοι νομάρχαι θέλουν εἶσθαι εἰς κατὰστασιν νὰ ἐκτιμῶσιν ἀσφαλέστερον τὰς μὴ φερούσας τὰς ὑπογραφὰς ὄλων τῶν δημοτικῶν συμβούλων πράξεις, ὅταν ὑποβληθῶσιν εἰς τὴν ἐγκρίσιν των, καὶ θέλουν προβαίνει εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντός των μετὰ μεγαλητέρας πεποιθήσεως ἢ μέχρι τοῦδε. Σημειωτέον δὲ ὅτι τὰ μέλη τοῦ δημοτικο-συμβουλίου, τὰ ὁποῖα ἀπεδείχθη ὅτι ἤρνηθήσαν νὰ ὑπογράψωσι, θέλουν καταμηνύεσθαι ἀμελητὶ εἰς τὸν ἀρμόδιον εἰσαγγελέα διὰ νὰ καταδιώκωνται καὶ τιμωρῶνται ἐπὶ παρῳάσει τῶν γραφῶν αὐτῶν κατὰ τὸ ἄρθ. 487 τοῦ ποινικοῦ νόμου, συνδυσάζομενον μὲ τὸ ἄρθ. 493 τοῦ αὐτοῦ.

Ἄρθρον 56.

Ἐγκ. ἀριθ. 97 τῆς 28 Νοεμβρ. 1894. Περὶ τῆς κατὰ τὸ ἄρθ. 56 τοῦ ν. περὶ δήμων ἀπαιτουμένης ἐν ταῖς ἀποφάσεσι τῶν δημοτ. συμβολίων ἀπολύτου πλειοψηφίας τῶν παρόντων μελῶν.

Κοινοιοῦμεν κάτωθι τῆς παρούσης τὴν ἀπὸ 16 φθίνοντος ὑπ' ἀριθ. 254 γνωμοδότησιν τοῦ νομικοῦ συμβουλίου, περὶ τῆς ἐννοίας τῆς διὰ τοῦ ἄρθ. 56 τοῦ περὶ δήμων νόμου ἀπαιτουμένης ἀπολύτου πλειοψηφίας τῶν παρόντων ἐν τῇ συνεδριάσει μελῶν τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, ἵνα ἔχωσι κύρος αἱ ἐκδιδόμεναι ἀποφάσεις αὐτοῦ, ἣν καὶ ἡμεῖς συμμερίζομεθα, πρὸς γνῶσιν ὑμῶν τε καὶ τῶν δημοτικῶν ἀρχῶν.

Ἀπαντῶντες ἐπὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 29654 ἐ. ἔ. ἐγγράφου τοῦ ὑπουργείου, λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ πληροφορήσωμεν αὐτό, ὅτι κατὰ τὴν παμψηφεί ἐξενεχθεῖσαν γνώμην τοῦ νομικοῦ συμβουλίου, ἐπὶ ψηφοφορίας δέκα ἐπτά μελῶν δημοτικοῦ τινος συμβουλίου ἢ κατὰ τὸ ἄρθ. 46 τοῦ περὶ δήμων νόμου ἀπαιτουμένη ἀπόλυτος πλειοψηφία τῶν

παρόντων εἶναι ὁ ἀριθ. 9. Ἡ δυναμένη νὰ ἐγερεθῇ ἀντίρρησης περὶ τὴν ἐρμηνείαν τῶν λέξεων «ἀπόλυτος πλειοψηφία» ὡς σημαινουσῶν τὸ ἥμισυ πλέον ενός, καὶ ἂν ἤθελεν ὑποτεθῇ βῆσιμος, ὅπερ δὲν παραδέχεται τὸ συμβούλιον διὰ τοὺς ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 16692 νομαρχιακῷ ἐγγράφῳ ἀναφερομένους λόγους, πάλιν δὲν ἤθελε φέρεи εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἔδει νὰ θεωρηθῇ ὁ ἀριθμὸς 10 ὡς πλειοψηφία, διότι ὁ αὐτὸς ἀριθμὸς, κατὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦτον ὑπερβαίνει τὸ ἥμισυ πλέον ενός τοῦ ἀριθμοῦ 17. Καὶ ἀναγεγραμμένη δηλαδὴ ἂν ὑπῆρχεν ἐν τῷ νόμῳ ἡ φράσις αὕτη, μᾶλλον ἔδει νὰ παραδεχθῇ τις, ὅτι ὁ νομοθέτης ἀπέβλεψε μόνον εἰς τοὺς ἀρίστους ἀριθμούς, ὧν τὸ ἥμισυ εἶναι ἐπίσης ἄρτιον, καὶ ἠθέλησεν ὥστε ἡ κρατοῦσα γνώμη νὰ λαμβάνῃ τὸ ἥμισυ πλέον ενός. Τοῦτο ἦτο τῷ ὄντι τὸ ἐλάχιστον μέτρον πλειοψηφίας. Τὸ ἴδιον ὅμως δὲν συμβαίνει ἐπὶ περιττῶν ἀριθμῶν, ἐκτὸς ἂν ληφθῶσιν ὑπ' ὄψει κλάσματα, εἰς τὰ ὅποια βεβαίως δὲν ἀπέβλεψεν ὁ νομοθέτης. Ὅθεν, χωρὶς ν' ἀπαιτήσωμεν τὴν αὐτὴν ἀκριβολογίαν, εἰς τὸ αὐτὸ φθάνομεν καὶ ἐπὶ περιττῶν ἀριθμῶν ἀποτέλεσμα, ἥτοι, ἵνα ἡ κρατοῦσα γνώμη ὑπερβαίῃ κατὰ μίαν λόκληρον ψῆφον τὴν ἀπορριπτομένην καὶ δὴ καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ γνώμη τῶν 9 ὑπερβαίνει κατὰ μίαν λόκληρον ἐκείνην τῶν 8.

Ἄρθρον 37.

Ἐγκ. ἀριθ. 167 τῆς 23 Ἰουλίου 1854 περὶ πράξεων τῶν δημοτ. συμβουλίων.

Ἐν τινι φύλλῳ τῆς ἐφημερίδος Ἀθηναῖς εἶδομεν δημοσιευθεῖσαν πράξιν τινὰ τοῦ δημοτικοῦ-συμβουλίου Σελασίας τῆς ἐπαρχίας Λακεδαιμόνος, συλληπητηρίαν ἐπὶ τῇ ἀποδιώσει τῆς Α. Μ. τῆς πρώην βασιλείσσης τῆς Βαυαρίας, Σεβαστῆς μητρὸς τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως ἡμῶν.

Περὶ τοῦ συμβεβηκότος τούτου ἡ Κυβέρνησις, ἥτις ἦτον ἀρμοδίᾳ, ἔσπευσεν, ἅμα γενομένη ἐν γνώσει αὐτοῦ, νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ καθήκον της· ἐπειδὴ ὅμως τὰ δημοτικὰ καὶ ἐπαρχιακὰ συμβούλια ἔχουσιν ὑπὸ τοῦ νόμου διαγεγραμμένα καθήκοντα περὶ τὰ ὅποια ἐκλήθησαν ἵνα ἀσχολῶνται, καὶ περὶ ὧν πραγματεύονται τό τε ἄρθρον 50 τοῦ περὶ δῆμων

νόμου καὶ τὸ μέρος 6' τοῦ ἀπὸ 18]30 Δεβρίου 1835 ἄρθρον 28 καὶ ἐπόμενα, περὶ ἐπαρχιακῶν συμβουλιῶν νόμου καὶ ἐπειδὴ πᾶσα ἐκτὸς τοῦ διὰ τῶν νομοθετικῶν τούτων διατάξεων διαγεγραμμένου κύκλου τῶν καθηκόντων αὐτῶν πράξεις εἶναι, κατὰ τὴν ῥητὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 57 τοῦ περὶ δήμων νόμου καὶ τοῦ § 9 τοῦ ἄρθρου 43 τοῦ περὶ ἐπαρχ. συμβουλιῶν ἄκυρος. Διὰ ταῦτα ἔχομεν καθήκον νὰ ἐπιστήσωμεν, κύριε νομάρχα, τὴν προσοχὴν σας περὶ τὴν κακὴν ταύτην ἔξιν τῶν δημοτικῶν καὶ ἐπαρχιακῶν συμβουλιῶν, ἵνα προβαίνωσιν εἰς πράξεις ἀναγομένας περὶ ἀντικείμενα ἀλλότρια τῶν καθηκόντων τῶν, καὶ νὰ σᾶς προκαλέσωμεν νὰ ἐκφέρητε ἐπ' αὐτῶν ῥητῶς καὶ ἀμέσως τὴν κατὰ νόμον ἀκυρωτικὴν ἀπόφασίν σας, φροντίζοντες συγχρόνως νὰ συνεννοήσθε μετὰ τοῦ κυρίου εἰσαγγελέως, ἐφ' ὅσον ὑπάρχει τυχὸν ἐν αὐτοῖς στοιχείῳ πράξεως ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ νόμου τιμωρουμένης, περὶ τῆς καταδιώξεως τῶν ὑπαιτιῶν αὐτῆς.

Περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου καὶ τῆς ἀκυρώσεως τῶν καθ' ἑκάστην τῆς ἁρμοδιότητος ἐκδιδομένων πράξεων τῶν δημοτ. συμβουλιῶν διέλαβε καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 80 ἀπὸ 11 Ἰουνίου 1848 ἐγκύκλιος τοῦ ὑπουργείου, καὶ ἀποροῦμεν πῶς διέφυγε τὴν προσοχὴν ὑμῶν ἡ τοιαύτη κακὴ ἔξιν τῶν συμβουλιῶν νὰ προβαίνωσι πότε μὲν εἰς συλλυπητηρίας, πότε δὲ εἰς συγχαρητηρίας, καὶ πότε ἐν γένει εἰς πράξεις ἀναγομένας εἰς ἀντικείμενα διαφεύγοντα τὴν ἁρμοδιότητά των, μηδεμίαν ληφθεῖσας προνοίαν πρὸς περιστολὴν αὐτῆς.

Ἐγκ. ἀριθ. 59 τῆς 7 Σεβρίου 1891 περὶ μὴ ἐγκρίσεως δημοτικῶν μὴ συνήθων ἢ κανονικῶν δαπανῶν πρὸ τῆς ἐγκαθιδρύσεως τῶν νέων δημοτ. ἀρχῶν.

Κατὰ τὸ ἀπὸ τοῦδε μέχρι τῆς ἐγκαταστάσεως τῶν νέων δημοτικῶν ἀρχῶν ὑπόλοιπον χρονικὸν διάστημα, δὲν προσήκει οὐδ' εἰς τὰ δημοτικὰ συμβούλια νὰ ἐπιλαμβάνωνται τοῦ κανονισμοῦ ὑποθέσεων σημαντικῶν τοῦ δήμου, ἢ τῆς διαρρυθμίσεως συμφερόντων μεγάλων αὐτοῦ, οὐδ' εἰς τοὺς ἐνασκούντας τὴν ἐκτελεστικὴν ἀρχὴν τοῦ δήμου νὰ μεριμνῶσιν, ἵνα ὀργανώσωσιν, ἢ κανονίσωσι τὰ τῆς δημοτικῆς διοικήσεως τοῦ δήμου πέραν τῆς ἀπλῆς συντηρήσεως αὐ-

τῆς. Ἀφοῦ ἡ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἀπὸ 30 Μαρτίου 1883 Αἰθ' νόμου, περὶ μεταρρυθμίσεως τῶν περὶ ἐκλογῆς βουλευτῶν καὶ δημαρρεσιῶν νόμων, ὠρισμένη χρονικὴ διάρ-
χεια τῆς ὑπηρεσίας αὐτῶν λήγει κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἰστα-
μένου μηνός, καὶ ἀφοῦ οἱ ἐκλογεῖς, συνελθόντες πρὸ μι-
κροῦ, ἀνέδειξαν ἐκείνους, εἰς οὓς μέλλει μετ' ὀλίγον νὰ
ἀνατεθῇ καὶ ἡ βουλευτικὴ καὶ ἡ ἐκτελεστικὴ διοίκησις τοῦ
δήμου, δὲν εἶναι σπουδαία, εὐλόγως μάλιστα δύναται νὰ
ἐπικριθῇ, ἡ τάσις ἐνίων δημοτικῶν ἀρχῶν, νὰ μὴ περιορί-
ζονται κατὰ τὸ ὑπόλοιπον βραχὺ διάστημα εἰς μόνην τὴν
συντήρησιν τῆς δημοτικῆς διοικήσεως, ἀλλὰ νὰ φροντίζωσι
περὶ ὑποθέσεων ἐχουσῶν σημασίαν μερίζονα ἢ τὴν τῆς ἀπλῆς
συντηρήσεως, οἷαι εἰσὶν αἱ περὶ ἀδείας πρὸς συνομολόγησιν
ἢ περὶ συνομολογήσεως δανείων, αἱ περὶ ἀφέσεων καὶ πα-
ροχῶν εἰς ὀφειλέτας τοῦ δήμου, αἱ περὶ κανονισμοῦ ἀμφισ-
βητουμένων χρεῶν τοῦ δήμου καὶ συμβιβασμοῦ μετὰ τῶν
δανειστῶν αὐτοῦ.

Διὰ τοῦτο παραγγέλλομεν ἡμῖν, ἂν ἤθελον ὑποβληθῇ
εἰς τὴν Νομαρχίαν πράξεις δημοτικῶν συμβουλίων κανονι-
στικά τοιούτων συμφερόντων, ἢ ὑποθέσεων, ἢ χορηγοῦσαι
ἀναπληρωτικὰς ἢ ἐκτάκτους πιστώσεις, ὑπερβαίνουσας τὰς
ἀνάγκας τῆς ἀπλῆς, κατὰ τὸ ὡς εἴρηται μεσολαβοῦν χρο-
νικὸν διάστημα, συντηρήσεως τῆς διοικήσεως τοῦ δήμου,
νὰ μὴ ἐγκρίνητε τὰς πράξεις ταύτας, ἀλλὰ νὰ κρατήσητε
ἐν τοῖς ὑμετέροις γραφείοις ἐκκρεμεῖς, ὅταν δὲ ἐγκαθιδρυ-
θῶσιν αἱ νέαι δημοτικαὶ ἀρχαί, τότε νὰ διαβιβάσητε αὐταῖς
τὰς τοιαύτας πράξεις, ὅπως ἐκεῖναι ἐκτιμῇσωσι τὰ συμφέ-
ροντα καὶ τὰς ἀνάγκας, περὶ ὧν αὐταὶ πραγματεύονται,
καὶ πράξωσιν ὅ,τι τὸ καθήκον ὑπαγορεύει αὐταῖς ἐντὸς τῆς
προσδιορισθείσης ὑπὸ τοῦ νόμου ἀρμόδιότητος αὐτῶν.

Ἄρθρον 104.

Ἐγκ. ἀριθ. 46 τῆς 9 Ἰουνίου 1847 περὶ λογιστικοῦ τῶν
δήμων. *

Α' Περὶ χρήσεως.

1. Ἡ χρῆσις ἄρχεται ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου καὶ λήγει
τὴν 31 Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους, τοῦ ὁποῖου φέρει τὴν κλῆ-

* ἘφΚ. παλ. 1847 σ. 281.

σιν· ἀλλὰ, πρὸς συμπλήρωσιν ὅλων τῶν εἰς αὐτὸ ἀνηκουσῶν εἰσπράξεων καὶ πληρωμῶν, παρατείνεται ἐπὶ δύο ἔτι μῆνας, ἥτοι ἀποπερατοῦται ὀριστικῶς εἰς τὸ τέλος τοῦ Φεβρουαρίου τοῦ ἐρχομένου ἔτους.

2. Ὅθεν αἱ διὰ τοῦ προϋπολογισμοῦ, ἢ εἰδικῶν ληψιμάτων προσηκόντως ἐγκεικλιμένων χορηγηθεῖσαι εἰς τὸν δῆμαρχον πιστώσεις ἐκάστου ἔτους μένουσιν εἰς τὴν διάθεσιν αὐτοῦ μέχρι τῆς 15 Φεβρουαρίου τοῦ ἐρχομένου· τοῦτο δὲ ἵνα ἐπεξεργασθῇ τὰς ἐκκρεμεῖς ἀπαιτήσεις καὶ ἐκδώσῃ τὰ ἐντάλματα περὶ πληρωμῆς τῶν ἤδη ἐντὸς τοῦ ἔτους πραγματοποιηθέντων ἐξόδων, εἰς ἃ ἦσαν προσδιωρισμένα.

3. Λήξαντος δὲ τοῦ Φεβρουαρίου μηνός, αἱ μὴ ἀναλωθεῖσαι πιστώσεις ἀκυροῦνται, τὰ δὲ ὑπόλοιπα εἰσπρακτέα τε καὶ πληρωτέα ποσὰ τῆς ληξάσης χρήσεως μεταφέρονται, ὑπὸ εἰδικῶν κεφάλαιον, εἰς τὸν προϋπολογισμόν τῆς ἐνεστῶσης. Ὡσαύτως δὲ μεταφέρεται, ἐγγραφόμενον ὑπὸ ἴδιον κεφάλαιον, εἰς τὸ μέρος τῶν ἐσόδων, καὶ τὸ ἐκ τοῦ ἰσολογισμοῦ τῆς ληξάσης χρήσεως προκύπτον ἐν τῷ ταμείῳ χρηματικὸν λείψανον. Ὡστε ὁ ὀριστικὸς ἀπολογισμὸς τῆς ληξάσης χρήσεως περιέχει ὅλας τὰς εἰσπράξεις καὶ τὰς πληρωμὰς τὰς πραγματοποιηθείσας ἐντὸς τῶν 14 μηνῶν. Διὰ τοῦτο καὶ κατὰ τοὺς δύο πρώτους μῆνας ἐκάστου ἔτους ὑπάρχουσιν ἐν ἐνεργείᾳ δύο συγχρόνως λογιστικὰ βιβλία, τὸ μὲν ἀναγόμενον εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ παρελθόντος, τὸ δὲ εἰς τὴν τοῦ ἐνεστῶτος ἔτους.

4. Τὰ μέχρι τῆς 15 Φεβρουαρίου ἐπὶ τῶν πιστώσεων καὶ δι' ἐξόδα τοῦ παρελθόντος ἔτους παρὰ τοῦ δημάρχου ἐκδεδομένα ἐντάλματα μέχρι τέλους μόνον αὐτοῦ τοῦ μηνός δύναται νὰ ἐξαργυρώσῃ ὁ εἰσπράκτωρ. Μετὰ δὲ τὰς εἰρημένους προθεσμίας, οὔτε ἐκεῖνος ἐκδίδει οὔτε οὗτος πληρώνει ἐντάλματα ἐπὶ τῆς παρελθούσης χρήσεως. Ἐκδίδονται δὲ αὖθις, ἐὰν ἦναι χρεία, ἐπὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ ἐνεστῶτος ἔτους, ἀφοῦ ἐγγραφῶσιν εἰς αὐτόν, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται, τὰ ὑπόλοιπα πληρωτέα, καὶ πληρώνονται ἐκ τῶν ὡσαύτως μετενεχθέντων λειψάνων ἐκείνης τῆς χρήσεως, χρημάτων τε καὶ εἰσπρακτέων.

Β' Περὶ ἐντολῆς καὶ πληρωμῆς τῶν ἐξόδων.

5. Καμμία δημοτικὴ δαπάνη δὲν δύναται νὰ πληρωθῇ,

εἰμὴ ἐπὶ ἐντάλματι τοῦ δημάρχου. Ἐντάλμα δὲ πληρωμῆς δὲν δύναται νὰ ἐκδώσῃ ὁ δήμαρχος, εἰμὴ δι' ἐκεῖνα μόνον τὰ ἔξοδα, τὰ ὁποῖα ἐψηφίσθησαν διὰ γενικῆς ἢ ἐιδικῆς πράξεως τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου καὶ ἐνεκρίθησαν ὑπὸ τῆς προϊσταμένης διοικητικῆς ἀρχῆς.

6. Πᾶν ἐντάλμα πρέπει νὰ ἐμφαίνῃ τὴν χρῆσιν καὶ τὸ ἄρθρον τῆς πιστώσεως, εἰς ἃ ἀνάγεται ἡ δαπάνη, καὶ νὰ συνοδεύηται, διὰ τὴν νομιμότητα τοῦ ὀφειλήματος καὶ τὴν βεβαιότητα τῆς πληρωμῆς, μὲ ὅλα τὰ κατὰ τοὺς κανονισμοὺς ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ ἔγγραφα.

7. Τὰ ἐντάλματα ἐκδίδονται ἐπ' ὀνόματι καὶ πρὸς ὄφελος τῶν ἀμέσων πιστωτῶν τοῦ δήμου, καὶ εἰς αὐτοὺς ὀφείλει ὁ δήμαρχος, ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ εὐθύνῃ, νὰ τὰ παραδίδῃ.

8. Τὰ ἔξοδα δὲν δύνανται νὰ πληρωθῶσιν, εἰμὴ ἐκ τῶν δι' ἑκαστον αὐτῶν κεχορηγημένων πιστώσεων· οὐδ' αἱ πιστώσεις δύνανται νὰ μετατραπῶσιν εἰς πληρωμὴν ἄλλων ἔξόδων, εἰμὴ εἰς ἃ εἰσὶ προσδιωρισμένοι.

9. Ὁ δημοτ. εἰσπράκτωρ δὲν δύναται ν' ἀποποιηθῇ, οὐδὲ ν' ἀναβάλῃ τὴν ἐξαργύρωσιν ἐντάλματος, εἰμὴ ἔὰν ἡ ἐντελλομένη ποσότης διατάττεται ἐπὶ ἄλλου κεφαλαίου καὶ ἄρθρου τοῦ προϋπολογισμοῦ παρ' ἐκεῖνο εἰς ὃ ἀνάγεται, ἢ καθ' ὑπερβάσιν τῆς ἐπ' αὐτοῦ πιστώσεως, ἢ ἔὰν τὰ ἐπισυνημμένα δικαιολογητικὰ ἔγγραφα δὲν ᾔναι ἀποχωρῶντα, οὐδὲ τακτικά, ἢ ἔὰν ὑπάρχῃ εἰς χεῖράς του κατάσχεσις προσηκόντως ἐπιβεδομένη κατὰ τῆς ζητουμένης πληρωμῆς. Διὰ πᾶσαν τοιαύτην ἄτακτον πληρωμὴν εἶναι πρὸς τὸν δῆμον ὑπεύθυνος ὁ εἰσπράκτωρ, ἔὰν ἤθελεν ἐνεργήσῃ αὐτήν. Ὁφείλει δέ, διὰ πᾶσαν ἀποποίησιν, ἢ ἀναβολὴν πληρωμῆς ἐντάλματος, νὰ εἰδοποιῇ παραχρῆμα τὸν δήμαρχον, ἐκθέτων πρὸς αὐτὸν ἐγγράφως τὰς αἰτίας.

**Γ' Περὶ τῶν ἐγγραφῶν καὶ τοῦ ἀπολογισμοῦ
τοῦ δημάρχου.**

10. Ἐκαστος δήμαρχος ὀφείλει νὰ κρατῇ ἐν βιβλίον τῶν εἰσπρακτέων καὶ ἑτερον τῶν ἐντάλματων, ἀμφοτέρω διηρημένα κατὰ τὰ ἄρθρα τοῦ προϋπολογισμοῦ. Καὶ εἰς ἐκεῖνο μὲν σημειώνει ὅλα τὰ ποσὰ τῶν ὁποίων ἡ εἴσπραξις ἀνατίθεται εἰς τὸν δημοτικὸν εἰσπράκτορα· εἰς τοῦτο δέ, ὅλα τὰ ποσὰ, περὶ ὧν ἐκδίδει πρὸς αὐτὸν ἐντάλμα πλη-

ρωμῆς.—'Αλλ' εἰς τοὺς σημαντικωτέρους δήμους, οἱ δῆμαρχοι πρέπει νὰ κρατῶσι πρὸς τοῦτοις καὶ καθημερινὸν διὰ νὰ σημειώνωσιν ἐν αὐτῷ συνοπτικῶς ὅλας τὰς περὶ τῶν ἐσόδων καὶ ἐξόδων πράξεις των.

11 Ὁ ὑπὸ τοῦ δημάρχου διδόμενος ἐτήσιος ἀπολογισμός, διηρημένος εἰς δύο γενικὰ μέρη, τὸ τῶν ἐσόδων, καὶ τὸ τῶν ἐξόδων, πρέπει νὰ περιέχῃ κατὰ διακεκριμένας στήλας καὶ κατὰ τὴν σειρὰν τῶν κεφαλαίων καὶ ἄρθρ. τοῦ προϋπολογισμοῦ

Εἰς μὲν τὸ μέρος τῶν ἐσόδων :

α') Τὴν δῆλωσιν τῶν ἀρμοδίων κεφαλαίων καὶ ἄρθρων, ἧτοι τὰ εἶδη τῶν εἰσοδημάτων.

β') Τὸ προϋπολογισθὲν καθ' ἕκαστον ποσόν.

γ') Τὸ ὀριστικῶς ἀποδειχθὲν εἰσπρακτέον ποσὸν κατὰ τὰ δικαιολογητικὰ ἔγγραφα.

δ') Τὸ ἐντὸς τοῦ α' ἔτους καὶ τῶν δύο μηνῶν τοῦ β' εἰσπραχθὲν ποσόν.

ε') Τὸ ὑπολειπόμενον εἰσπρακτέον.

Εἰς δὲ τὸ μέρος τῶν ἐξόδων :

α') Τὴν δῆλωσιν τῶν ἀρμοδίων κεφαλαίων καὶ ἄρθρων, ἧτοι τὰ εἶδη τῶν ἐξόδων.

β') Τὸ ποσὸν τῆς καθ' ἕκαστον πιστώσεως.

γ') Τὸ ποσὸν τῶν ἐπὶ τῆς πιστώσεως ταύτης διαταχθεισῶν καὶ ἐνεργηθεισῶν πληρωμῶν.

δ') Τὸ ὑπόλοιπον πληρωτέον τὸ εἰς τὸν προϋπολογισμὸν τῆς ἐπομένης χρήσεως μεταφερόμενον.

ε') Τὸ ποσὸν τῆς ἐν μέρει ἢ ὀλικῶς ἀκυρωτέας πιστώσεως, ὡς μὴ ἐμπροθέσμως ἀναλωθείσης.

Τὸν ἀπολογισμὸν τοῦτον συνοδεύει ὁ δῆμαρχος μὲ ἔκθεσιν περιέχουσαν ὅλας τὰς ἀναπτύξεις καὶ ἐξηγήσεις, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὸ ἡθικὸν μέρος τῆς εὐθύνης, καὶ ἐκ τῶν ὁποίων μέλλουσι νὰ κρίνωσι τό τε δημοτικὸν συμβούλιον καὶ ἡ προϊσταμένη διοικητικὴ ἀρχὴ τὰς πράξεις τοῦ δημάρχου, ὡς πρὸς τὴν διοίκησιν τῆς δημοτικῆς περιουσίας, καὶ τὴν διὰθεσιν τῶν εἰς αὐτὸν δοθεισῶν πιστώσεων, ἐπεὶ τῆς παρελθούσης χρήσεως.

Δ' Περὶ τῶν βιβλίων καὶ τοῦ ἀπολογισμοῦ τοῦ
εἰσπρακτοῦ

12. Ὁ δημοτικὸς εἰσπρακτωρ ὀφείλει νὰ κρατῇ τὰ ἐξῆς βιβλία διὰ τὰς λογιστικὰς πράξεις του.

α') Ἐν διπλότυπον διὰ τὴν ἐγγραφὴν καὶ τὴν ἔκδοσιν τῶν ἀποδεικτικῶν πάσης οἰαςδήποτε ποσότητος εἰσαγομένης εἰς τὸ δημοτικὸν ταμεῖον.

β') Ἐν καθημερινόν, χρησιμεῦον ἐν ταύτῳ καὶ ὡς βιβλίον ταμείου, εἰς τὸ ὁποῖον ἐγγράφει τὰς καθ' ἑκάστην γενομένας εἰσπράξεις καὶ πληρωμας ἐπὶ δύο διακεκριμένων στηλῶν παραλλήλως κειμένων, καὶ σημειώνει καθ' ἑκάστην τὸ ἐκ τῆς συγκρίσεως τῶν δύο ἀθροισμάτων προκύπτον ὑπόλοιπον ἐν τῷ ταμείῳ χρηματικὸν ποσόν.

γ') Ἐν καθολικόν, διηρημένον ἀπαραλλάκτως κατὰ τὰ κεφάλαια καὶ ἄρθρα τῶν τε ἐσόδων καὶ τῶν ἐξόδων τοῦ προϋπολογισμοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον μεταφέρει ἐκ τοῦ καθημερινοῦ καὶ κατατάττει εἰς τὰς ἁρμοδίας μερίδας τὰς διαφόρους ἐγγραφὰς τῆς ληψοδοσίας του. Ἐπὶ κεφαλῆς δὲ ἐκάστου ἄρθρου πρέπει νὰ φαίνεται σημειωμένων τὸ ἐγκεκριμένον ποσὸν τῆς ἐτησίας πιστώσεως, καθὼς καὶ τὸ βεβαιωθὲν εἰσπρακτέον εἰσόδημα.

Εἰς τοὺς σημαντικωτέρους δὲ δήμους ὀφείλει ὁ εἰσπρακτωρ νὰ κρατῇ καὶ τὰ ἀναγκαῖα βοηθητικὰ βιβλία, εἰς τὰ ὁποῖα κατατάττονται λεπτομερῶς καὶ κατ' εἶδος τὰ διάφορα ἔσοδα καὶ ἔξοδα.

13. Ὁ ἐτήσιος ἀπολογισμὸς τοῦ εἰσπρακτοῦ διηρημένος εἰς κεφάλαια καὶ ἄρθρα, ἀπαραλλάκτως ὡς ὁ προϋπολογισμὸς, πρέπει νὰ περιέχῃ :

Εἰς μὲν τὸ μέρος τῶν ἐσόδων·

α') Τὴν δήλωσιν τῶν ἁρμοδίων κεφαλαίων καὶ ἁρθρῶν, ἦτοι τὰ εἶδη τῶν εἰσοδημάτων.

β') Τὸ καθ' ἑκάστον βεβαιωθὲν εἰσπρακτέον ποσόν.

γ') Τὸ ἐντὸς τοῦ πρώτου ἔτους καὶ τῶν δύο μηνῶν τοῦ δευτέρου εἰσπραχθὲν ποσόν.

Εἰς δὲ τὸ μέρος τῶν ἐξόδων·

α') Τὴν δήλωσιν τῶν κεφαλαίων καὶ ἁρθρῶν, ἦτοι τὰ εἶδη τῶν ἐξόδων.

β') Τὸ ποσὸν τῆς καθ' ἑκάστον πιστώσεως.

γ') Τὸ ποσὸν τῶν ἐπὶ τῆς πιστώσεως ταύτης ἐνεργηθεισῶν πληρωμῶν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ α' ἔτους μέχρι τέλους τῆς διμηνίας τοῦ β'.

δ') Τὸ ὑπόλοιπον πληρωτέον.

ε') Τὸ ἀκυρωτέον ὑπόλοιπον τῆς πιστώσεως.

Ὁ γενικὸς οὗτος πίναξ πρέπει νὰ συνοδεύηται ἀπὸ τοὺς καθ' ἑκάστον ἄρθρον λεπτομερεῖς πίνακας τῶν ἐξοφληθέντων ἐνταλμάτων, καὶ τὴν ἔκθεσιν τοῦ εἰσπράκτορος, περιέχουσαν τὰς ἀπαιτούμενας διασαφήσεις περὶ τῶν πράξεων καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς διαχειρίσεώς του.

Ε' Περὶ ἐξελέγξεως τῶν ἀπολογισμῶν.

14. Ὡς μέσα ἐξελέγξεως τοῦ χρηματικοῦ ἀπολογισμοῦ τοῦ εἰσπράκτορος λαμβάνονται ἐν γένει μὲν, ὁ ἀπολογισμὸς τοῦ δημάρχου, ἀφ' οὗ προηγουμένως ἐξετασθῇ οὗτος, εἰδικώτερον δὲ αἱ περὶ εἰσπράξεως τῶν διαφόρων εἰσοδημάτων διαταγαί, κατάλογοι καὶ λοιπὰ ἔγγραφα, καὶ τὰ περὶ πληρωμῆς ἐντάλματα μετὰ τῶν εἰς αὐτὰ ἐπισυνημμένων δικαιολογητικῶν ἔγγράφων.

15. Ἐὰν εἰς τὸ μεταξὺ τοῦ ἔτους συμβῇ ἀλλαγὴ τοῦ εἰσπράκτορος, ὁ ἀπολογισμὸς τῆς διαχειρίσεως αὐτοῦ δίδεται χωριστὰ ἀπὸ τὸν τοῦ διαδόχου· ἕκαστος δὲ εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὰς ἰδίας αὐτοῦ πράξεις. Ἀμα δὲ συμβῇ τοῦτο, παραδίδονται παρὰ τοῦ πρώην εἰς τὸν νέον εἰσπράκτορα, ἐνώπιον τοῦ δημάρχου, τὸ ταμεῖον τοῦ δήμου, τὰ βιβλία καὶ λοιπὰ ἔγγραφα τῆς ὑπηρεσίας, καὶ συντάσσεται περὶ τούτου ἔκθεσις εἰς τρία ἴσα, ὧν ἓν μὲν δίδεται εἰς τὸν παύσαντα, ἕτερον δὲ εἰς τὸν διορισθέντα, καὶ τὸ τρίτον κατατίθεται εἰς τὰ ἀρχεῖα τῆς δημαρχίας.

16. Ὅλα τὰ βιβλία τοῦ εἰσπράκτορος, καθὼς καὶ τὰ τοῦ δημάρχου, δι' ἕκαστον ἔτος πρέπει νὰ μονογραφῶνται εἰς τὴν παραμονὴν τῆς ἐνάρξεως αὐτοῦ, ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου ἐπάρχου,¹ ὅστις θέλει φροντίζει μάλιστα, διὰ τὸ ὁμοιόμορφον, νὰ προετοιμάζῃ, διὰ τῆς συνδρομῆς τῶν δημοσίων ταμιῶν, τὰ εἰς ὅλους τοὺς δήμους τῆς περιφερείας του ἀναγκαιούντα τοιαῦτα.

1. Νῦν τοῦ Νομάρχου.

Δ' Περὶ τῶν βιβλίων καὶ τοῦ ἀπολογισμοῦ τοῦ
εἰσπράκτορος

12. Ὁ δημοτικὸς εἰσπράκτωρ ὀφείλει νὰ κρατῇ τὰ ἐξῆς βιβλία διὰ τὰς λογιστικὰς πράξεις του.

α') Ἐν διπλότυπον διὰ τὴν ἐγγραφὴν καὶ τὴν ἔκδοσιν τῶν ἀποδεικτικῶν πάσης οἰασδύποτε ποσότητος εἰσαγομένης εἰς τὸ δημοτικὸν ταμεῖον.

β') Ἐν καθημερινόν, χρησιμεῦον ἐν ταύτῳ καὶ ὡς βιβλίον ταμείου, εἰς τὸ ὁποῖον ἐγγράφει τὰς καθ' ἑκάστην γενομένας εἰσπράξεις καὶ πληρωμὰς ἐπὶ δύο διακεκριμένων στηλῶν παραλλήλως κειμένων, καὶ σημειώνει καθ' ἑκάστην τὸ ἐκ τῆς συγκρίσεως τῶν δύο ἄθροισμάτων προκύπτον ὑπόλοιπον ἐν τῷ ταμείῳ χρηματικὸν ποσόν.

γ') Ἐν καθολικόν, διηρημένον ἀπαραλλάκτως κατὰ τὰ κεφάλαια καὶ ἄρθρα τῶν τε ἐσόδων καὶ τῶν ἐξόδων τοῦ προϋπολογισμοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον μεταφέρει ἐκ τοῦ καθημερινοῦ καὶ κατατάττει εἰς τὰς ἁρμοδίας μερίδας τὰς διαφόρους ἐγγραφὰς τῆς ληψοδοσίας του. Ἐπὶ κεφαλῆς δὲ ἐκάστου ἁρθροῦ πρέπει νὰ φαίνεται σημειωμένων τὸ ἐγκεκριμένον ποσὸν τῆς ἐτήσιας πιστώσεως, καθὼς καὶ τὸ βεβαιωθὲν εἰσπρακτέον ἐσόδημα.

Εἰς τοὺς σημαντικωτέρους δὲ δήμους ὀφείλει ὁ εἰσπράκτωρ νὰ κρατῇ καὶ τὰ ἀναγκαῖα βοηθητικὰ βιβλία, εἰς τὰ ὁποῖα κατατάττονται λεπτομερῶς καὶ κατ' εἶδος τὰ διάφορα ἔσοδα καὶ ἔξοδα.

13. Ὁ ἐτήσιος ἀπολογισμὸς τοῦ εἰσπράκτορος διηρημένος εἰς κεφάλαια καὶ ἄρθρα, ἀπαραλλάκτως ὡς ὁ προϋπολογισμὸς, πρέπει νὰ περιέγῃ:

Εἰς μὲν τὸ μέρος τῶν ἐσόδων·

α') Τὴν δῆλωσιν τῶν ἁρμοδίων κεφαλαίων καὶ ἁρθρῶν, ἧτοι τὰ εἶδη τῶν εἰσοδημάτων.

β') Τὸ καθ' ἑκάστον βεβαιωθὲν εἰσπρακτέον ποσόν.

γ') Τὸ ἐντὸς τοῦ πρώτου ἔτους καὶ τῶν δύο μηνῶν τοῦ δευτέρου εἰσπραχθὲν ποσόν.

Εἰς δὲ τὸ μέρος τῶν ἐξόδων·

α') Τὴν δῆλωσιν τῶν κεφαλαίων καὶ ἁρθρῶν, ἧτοι τὰ εἶδη τῶν ἐξόδων.

β') Τὸ ποσὸν τῆς καθ' ἑκάστον πιστώσεως.

γ') Τὸ ποσὸν τῶν ἐπὶ τῆς πιστώσεως ταύτης ἐνεργηθεισῶν πληρωμῶν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ α' ἔτους μέχρι τέλους τῆς διμηνίας τοῦ β'.

δ') Τὸ ὑπόλοιπον πληρωτέον.

ε') Τὸ ἀκυρωτέον ὑπόλοιπον τῆς πιστώσεως.

Ὁ γενικὸς οὗτος πίναξ πρέπει νὰ συνοδεύηται ἀπὸ τοὺς καθ' ἑκάστον ἄρθρον λεπτομερεῖς πίνακας τῶν ἐξοφληθέντων ἐνταλμάτων, καὶ τὴν ἔκθεσιν τοῦ εἰσπράκτορος, περιέχουσαν τὰς ἀπαιτούμενας διασαφήσεις περὶ τῶν πράξεων καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς διαχειρίσεώς του.

Ε' Περὶ ἐξελέγξεως τῶν ἀπολογισμῶν.

14. Ὡς μέσα ἐξελέγξεως τοῦ χρηματικοῦ ἀπολογισμοῦ τοῦ εἰσπράκτορος λαμβάνονται ἐν γένει μὲν, ὁ ἀπολογισμὸς τοῦ δημάρχου, ἀφ' οὗ προηγουμένως ἐξετασθῇ οὗτος, εἰδικώτερον δὲ αἱ περὶ εἰσπράξεως τῶν διαφόρων εἰσοδημάτων διαταγαί, κατάλογοι καὶ λοιπὰ ἔγγραφα, καὶ τὰ περὶ πληρωμῆς ἐντάλματα μετὰ τῶν εἰς αὐτὰ ἐπισυνημμένων δικαιολογητικῶν ἔγγράφων.

15. Ἐὰν εἰς τὸ μεταξὺ τοῦ ἔτους συμβῇ ἀλλαγὴ τοῦ εἰσπράκτορος, ὁ ἀπολογισμὸς τῆς διαχειρίσεως αὐτοῦ δίδεται χωριστὰ ἀπὸ τὸν τοῦ διαδόχου· ἕκαστος δὲ εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὰς ἰδίας αὐτοῦ πράξεις. Ἀμα δὲ συμβῇ τοῦτο, παραδίδονται παρὰ τοῦ πρώην εἰς τὸν νέον εἰσπράκτορα, ἐνώπιον τοῦ δημάρχου, τὸ ταμεῖον τοῦ δήμου, τὰ βιβλία καὶ λοιπὰ ἔγγραφα τῆς ὑπηρεσίας, καὶ συντάσσεται περὶ τούτου ἔκθεσις εἰς τρία ἴσα, ὧν ἓν μὲν δίδεται εἰς τὸν παύσαντα, ἕτερον δὲ εἰς τὸν διορισθέντα, καὶ τὸ τρίτον κατατίθεται εἰς τὰ ἀρχεῖα τῆς δημαρχίας.

16. Ὅλα τὰ βιβλία τοῦ εἰσπράκτορος, καθὼς καὶ τὰ τοῦ δημάρχου, δι' ἑκάστον ἔτος πρέπει νὰ μονογραφῶνται εἰς τὴν παραμονὴν τῆς ἐνάρξεως αὐτοῦ, ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου ἐπάρχου,¹ ὅστις θέλει φροντίζει μάλιστα, διὰ τὸ ὁμοιόμορφον, νὰ προετοιμάζῃ, διὰ τῆς συνδρομῆς τῶν δημοσίων ταμιῶν, τὰ εἰς ὅλους τοὺς δήμους τῆς περιφέρειας του ἀναγκαζοῦντα τοιαῦτα.

1. Νῦν τοῦ Νομάρχου.

"Ἀρθρον 103.

Ἐγκ. ἀρ. 65 τοῖς 5 Αὐγ. 1894.—Περὶ τῆς ἐπιψηφίσεως καὶ ἐκδικάσεως τῶν δημοτικῶν προϋπολογισμῶν τοῦ ἔτους 1895.

Πολὺ πρὶ τοῦ ὁρισμένου χρόνου διὰ τὴν σύνταξιν καὶ ἐπιψηφίσιν τῶν δημοτικῶν προϋπολογισμῶν ἐξεδόθη ἡ ἀπὸ 25 Ἰουνίου π.ἔ. ὑπ' ἀριθ. 49[10608 ἐγκύκλιος τοῦ καθ' ἡμᾶς Ὑπουργείου, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι, ὅτι ἤθελεν ὑπακινήσει τὴν δραστηριότητα τῶν ἀρμοδίων καὶ καταστήσει αὐτως ἐφικτὴν τὴν ὀριστικότητα τῶν δημοτικῶν προϋπολογισμῶν πρὸ τῆς ἐναρξέως τοῦ νέου ἔτους. Ἀλλ' ἀτυχῶς δὲν ὤφελυσεν ἡ πρόνοια αὕτη, ἡ δ' ἐξ αὐτῆς γεννηθεῖσα ἐλπίς ἐματαιώθη, διότι, εἰ καὶ παρήλθε τὸ ἥμισυ καὶ πλεόν τοῦ νέου ἔτους, δὲν κατωρθώθη ἐν τούτοις πάντων τῶν Δήμων οἱ προϋπολογισμοὶ νὰ καταστῶσιν ὀριστικοί.

Ἡ ἀνώμαλος αὕτη κατάστασις, πολλαχῶς ζημιῶσα τὴν δημοτικὴν διαχείρισιν, ἀπὸ μακροῦ ἤδη χρόνου ἐπαναλαμβάνεται τακτικῶς κατ' ἔτος. Ἡ ἑλλείψις τῆς συναισθησεως τοῦ καθήκοντος πλείστων Δημοτικῶν Ἀρχῶν καὶ ἡ ἀνευλάβεια αὐτῶν πρὸς τοὺς κειμένους νόμους, ἐξ ἄλλου δὲ καὶ ἡ ἀδράνεια τῶν πλείστων προϊσταμένων Διοικητικῶν Ἀρχῶν, συνδυαζόμενα καὶ πρὸς τὴν πρόθεσιν τῆς ἐξυπηρετήσεως διὰ τῶν προϋπολογισμῶν τῶν Δήμων προσωπικῶν συμφερόντων, ἐπιφέρουσι τὴν ἀναβολὴν τῆς ἐγκαιροῦ ἐπιψηφίσεως αὐτῶν. Ἐὰν οἱ κ. κ. Νομάρχαι, ἐκτὸς ἐλαγίστων ἐξαιρέσεων, δὲν ἐξηκολούθουν ἀτυχῶς προσκεκολλημένοι ὄντες, κατ' ἀπηρχαιωμένην ἔξιν, εἰς τὸν παλαιὸν καὶ τετριμμένον τρόπον τοῦ διεξάγειν τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην, περιοριζόμενοι εἰς διαμοιβὴν περισσῆς ἀλληλογραφίας, περιλαμβανούσης τὰς σοφιστικὰς αἰτιολογίας καὶ προφάσεις τῶν Δημάρχων, καὶ εἰς τὴν κατὰ δεκαπενθήμερον ἢ κατὰ μῆνα ὑπόμνησιν τῆς ἐκτελέσεως τοῦ προκειμένου καθήκοντος μετὰ καὶ ἄνευ ἀπειλῶν, μηδέποτε πραγματοποιουμένων, ἤθελον δραστηριῶς καὶ μετὰ ταχύτητος, μὴ λαμβάνοντες ὑπ' ὄψει ἀπολογίας ἀβασίμους, ἐφαρμόζει κατὰ τε τῶν Δημάρχων, τῶν Προέδρων καὶ τῶν δημοτικῶν Συμβούλων τὰ ἐκ τοῦ νόμου ἐπιτροπόμενα αὐτοῖς μέτρα, πρὸς ἐξαναγκασμὸν αὐτῶν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καθή-

κοντος αὐτῶν τούτου, — ἡθέλομεν φθάσει ἀσφαλῶς εἰς τὸ εὐάρεστον ἀποτέλεσμα νὰ ἔχωμεν πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ νέου ἔτους τοὺς δημοτικούς προϋπολογισμοὺς ὀριστικούς.

Ἐντελλόμενοι ὑμῖν τε καὶ ταῖς Δημοτικαῖς Ἀρχαῖς καὶ κατὰ τὸ ἐνεστὼς ἔτος, ὅπως μεριμνήσητε ἵνα κατὰ τὴν 15 Σεπτεμβρίου ἀφεύκτως συγκαλούμενα συνέλθωσι τὰ δημοτικά Συμβούλια πρὸς ἐπιψήφισιν τῶν διὰ τὸ ἐπὶ τὸ ἔτος 1895 δημοτικῶν προϋπολογισμῶν παρατηροῦμεν, ὅτι, κατὰ τὰ ἄρθρα 50 ἐδ. 1', 105 καὶ 106 τοῦ περὶ Δήμων νόμου καὶ τὰ ἄρθρα 1 καὶ 2 τοῦ ἀπὸ 26 Ἰουνίου 1836 νόμου, τὰ δημοτικά Συμβούλια δύνανται καὶ ὀφείλουσι μάλιστα, καὶ ἂν δὲν ζητηθῇ ἡ σύγκλησις αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Δημάρχου, νὰ συνέρχωνται κατὰ τὴν εἰρημένην ἡμέραν πρὸς ἐπιψήφισιν τοῦ διὰ τὸ ἐπὶ τὸ ἔτος προϋπολογισμοῦ τῶν ἐσόδων καὶ ἐξόδων τοῦ δήμου. Ἐπομένως ὀφείλετε οὐ μόνον τοὺς Δημάρχους, ἀλλὰ καὶ τοὺς Προέδρους τῶν δημοτικῶν Συμβουλίων νὰ παραγγείλητε νὰ συγκαλέσωσι τὰ δημοτικά συμβούλια κατὰ τὴν 15 Σεπτεμβρίου, πρὸς ἐπιψήφισιν τοῦ προϋπολογισμοῦ, ἀποστέλλοντες αὐτοῖς καὶ ἐντυπα πινάκων, ἵνα προβῶμεν εἰς τὴν σύνταξιν αὐτοῦ, ἐν ᾗ περιπτώσει οἱ Δήμαρχοι δὲν συγκαλέσωσιν αὐτὰ ἢ δὲν ὑποβάλωσιν αὐτοῖς συντεταγμένον ἐν σχεδίῳ τὸν πίνακα τοῦ προϋπολογισμοῦ. Διὰ τοῦ μέτρου τούτου περὶ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου θέλετε εἶσθαι εἰς θέσιν, ἐν οἷς Δήμοις δὲν συνεκλήθησαν τὰ δημοτικά Συμβούλια, ἢ δὲν ἐπεψήφισθησαν οἱ προϋπολογισμοί, ἐν μὲν τῇ πρώτῃ περιπτώσει τὸν μὲν Δήμαρχον νὰ τιμωρῇτε πειθαρχικῶς, τὸν δὲ Πρόεδρον τοῦ δημοτικοῦ Συμβουλίου νὰ κηρύξῃτε ἔκπτωτον ἀπὸ τῆς θέσεώς του, κατὰ τὸ ἄρθρον 6 τοῦ ἀπὸ 23 Ἰουνίου 1836 νόμου, ὡς ἀρνηθέντα ἢ ἀμελήσαντα νὰ συγκαλέσῃ τὸ δημοτικὸν Συμβούλιον, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ περιπτώσει νὰ τιμωρήσητε διὰ πειθαρχικοῦ προστίμου, κατὰ τὰ ἄρθρα 4 καὶ 5 τοῦ νόμου τούτου καὶ τὸ ἄρθρον 19 τοῦ ἀπὸ 8 Μαρτίου 1891 ΔΨΣ' νόμου, τοὺς ἀπουσιάζοντας δημοτικούς Συμβούλους ἢ συνελθόντας καὶ ἀποχωρήσαντας, τοῦθ' ὅπερ ἐσοδυναμεῖ πρὸς ἀδικαιολόγητον ἀπουσίαν, καὶ νὰ ἐξαναγκάσητε τὰ μέλη νὰ ἐργάζωνται διαρκῶς καθ' ἑκάστην, πρὸς περσίωσιν τῆς ἐπιψήφισεως τοῦ προϋπολογισμοῦ, καὶ ἐπιβάλῃτε τὸ ἡμερήσιον πρόστιμον ἐνὶ ἑκάστῳ, κατὰ τὸ ἄρ-

ἔθρον 18 τοῦ νόμου ΑΨΙΣ' τοῦ 1891, ἐὰν τὸ δημοτικὸν Συμβούλιον συνελθὼν ἀναβάλῃ τὴν σύνταξιν τοῦ προϋπολογισμοῦ, ἢ δὲν ἐργασθῇ διαρκῶς πρὸς τοῦτο, παρέλθῃ δὲ μὴν, ἤτοι ἡ 15 Ὀκτωβρίου, χωρὶς νὰ περατωθῇ ἡ ἐπιψήφισις αὐτοῦ. Τὰ μέτρα ταῦτα, ἐφαρμοζόμενα ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου ἀνυπερθέτως, χωρὶς νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψει αἱ συνήθεις ἀβάσιμοι ἀπολογίαι, εἶναι καθ' ἡμᾶς, ἱκανὰ νὰ ματαιώσωσι τὰς ὑπεκφυγὰς καὶ δυστροπίας τῶν Δημοτικῶν Ἀρχῶν καὶ νὰ ἐξασφαλίσωσι κατὰ τὸ πλεῖστον τὴν ἐντὸς τοῦ μηνὸς τούτου, ἢ τὸ πολὺ τοῦ Νοεμβρίου, ἐπιψήφισιν καὶ τὴν εἰς τὰς Νομαρχίας ὑποβολὴν τῶν δημοτικῶν προϋπολογισμῶν.

Διὰ τῆς περυσινῆς ἐγκυκλίου ἐπεστάλησαν ὑμῖν σαφεῖς ὁδηγίαι πρὸς σύνταξιν τῶν δημοτικῶν προϋπολογισμῶν ἐπὶ πινάκων, περιλαμβανόντων τὰ κοινὰ πᾶσι τοῖς Δήμοις ἔσοδα καὶ ἐξόδα. Ἀλλ' ἐπειδὴ μετ' αὐτὴν ἐφημερόσθη ὁ ἀπὸ 20 Μαρτίου 1893 ΒΡΠΗ νόμος περὶ μεταβολῆς τοῦ συστήματος τῆς Ἀστυνομικῆς Διοικήσεως, καθ' ὃν οἱ Δήμοι ἀπηλλάγησαν ἐξόδων τινῶν, ὑπεχρεώθησαν δ' ὅμως εἰς τὴν ἀπόδοσιν ἄλλων, ἐδέχθη νὰ ἐπενεγθῶσι μεταβολαὶ εἰς τὰ ἔντυπα τῶν πινάκων τούτων. Ἀντίτυπα δ' ἱκανὰ αὐτῶν, ἀποτελούντων τὸν κατὰ τὸ ἄρθρον 105 τοῦ περὶ Δήμων νόμου τύπον τῶν συντασσόμενων ἐτησίων δημοτικῶν προϋπολογισμῶν, ἀποστέλλοντες μετὰ τῆς παρούσης, ἵνα διανεμηθῶσιν εἰς τὰς Δημοτικὰς Ἀρχὰς τῆς δικαιοδοσίας ὑμῶν, ἐκρίναμεν ἀναγκαῖον νὰ συμπληρώσωμεν καὶ τὰς ὁδηγίας ἐκεῖνας, διότι κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ εἰρημέ-νου νόμου πλεῖστα ἀνεφύησαν ἀπορίαι.

Α' Ἔσοδα.

Ἐπὶ τῶν ἐν τῷ πίνακι σημειουμένων εἰδῶν ἐσόδων οὐδεμία ἐγένετο μεταβολή, εἰμὴ μόνον συμπλήρωσις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ Κεφ. Δ' τοῦ ἐκ προστίμων ἐσόδου, διότι, κατὰ τὸ ἄρθρον 37 τοῦ ΒΡΠΗ' νόμου, μόνον τὰ ὑπὸ τῶν Πταισματοδικείων ἐπιβαλλόμενα πρόστιμα εἰσάγονται εἰς τὸ Δημοσίον ταμεῖον, μένουσιν ὅμως ὑπὲρ τῶν Δήμων αἱ ὑπὸ τῶν Πλημμελειοδικείων ἐπιβαλλόμεναι χρηματικαὶ ποιναὶ, δυνάμει τῶν ἄρθρων 8 καὶ 9 τοῦ ἀπὸ 27 Ἀπριλίου 1867 ΣΑ' νόμου περὶ ζωοκλοπῆς καὶ ζωοκτονίας κλπ.,

ἀνήκουσι δὲ εἰς τὸ δημοτικὸν ταμεῖον καὶ ἄλλα πρόστιμα, ὡς τὰ κατὰ τὸ ἄρθρον 22 τοῦ ΒΡΠΗ' νόμου ἐπιβαλλόμενα ὑπὸ τῶν ἀστυνομίων εἰς τοὺς ἀγροφύλακας, τὰ κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ ἀπὸ 26 Ἰουνίου 1836 νόμου περὶ συνόδων τῶν δημοτικῶν Συμβουλίων, τὰ κατὰ τὰ ἄρθρα 16, 18 καὶ 19 τοῦ ἀπὸ 8 Μαρτίου 1891 ΑΦΠΣ' νόμου κλπ., ἀνήκουσι δ' ἐπίσης εἰς τὸν Δῆμον καὶ αἱ δυνάμει εἰδικῶν συμβάσεων ἐπιβαλλόμεναι ποινικαὶ ρήτραι εἰς ἐργολάβους δημοτικῶν ἐργασιῶν καὶ εἰς τινὰ ἄλλα.

Κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 26 τοῦ περὶ Δήμων νόμου, μόνὰ τὰ εἰσοδήματα τῆς δημοτικῆς περιουσίας καὶ τὰ πρόστιμα, περὶ ὧν ἀνωτέρω ἐγένετο λόγος, εἶναι προωρισμένα διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν δημοτικῶν ἀναγκῶν καὶ υποχρεώσεων καὶ μόνὰ τὰ ἐκ τούτων ἔσοδα ὀφείλει τὸ δημοτικὸν Συμβούλιον νὰ περιλαμβάνῃ ἐν τῇ ἐτήσίῳ προϋπολογισμῷ, προστιθεμένων καὶ τῶν ὑπὸ τοῦ Δημοσίου εἰσπραττομένων καὶ ἀποδιδόμενων τοῖς Δήμοις δεκατημορίων ἐκ τοῦ ἐπὶ τῶν οἰκοδομῶν δημοσίου φόρου, κατὰ τὸ ἄρθρον 11 τοῦ ἀπὸ 31 Δεκεμβρίου 1863 ΚΒ' νόμου, ἐκ τοῦ ἐπὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων, κατὰ τὸ ἄρθρον 33 τοῦ ἀπὸ 16 Ἀπριλίου 1867 ΠΙΣ' νόμου, ἐκ κληρονομικῶν τελῶν, κατὰ τὸ ἄρθρον 11 τοῦ ἀπὸ 30 Δεκεμβρίου 1887 ΑΧΚΕ' νόμου περὶ τελῶν χαρτοσήμου, καὶ ἐκ τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 17 τοῦ ἀπὸ 5 Αὐγούστου 1892 ΒΠ' νόμου δημοτικοῦ φόρου ἐπὶ τῶν ἀροτριώντων κτηνῶν, εἰσπραττομένων διὰ λ[σμὸν τῶν Δήμων ὑπὸ τοῦ Δημοσίου. Ἡ ἐπιβολὴ τῶν λοιπῶν ἀμέσων καὶ ἐμμέσων δημοτικῶν φόρων δὲν εἶναι ὑποχρεωτική, καὶ τότε μόνον ἐπιβάλλονται οὗτοι ὑπὸ τῶν δημοτικῶν Συμβουλίων, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν ἄρθρων 26 καὶ 27 τοῦ περὶ Δήμων νόμου, ὅταν οἱ πόροι ἐκ τῆς δημοτικῆς περιουσίας καὶ ἐκ προστίμων καὶ οἱ πόροι ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Δημοσίου εἰσπραττομένων διὰ λ[σμὸν τῶν Δήμων δημοτικῶν φόρων δὲν ἐξαρκοῦσι πρὸς πλήρωσιν ὅλων τῶν δημοτικῶν ἀναγκῶν. Ἀλλ' ἵνα ἡ ἐγκυρὸς ἢ ἐπιβολὴ αὕτη, δέον, κατὰ τὰ ἄρθρα 50 ἐδάφια 23 καὶ 24 καὶ 119 τοῦ περὶ Δήμων νόμου, νὰ ἐκδοθῇ πρὸς τοῦτο ψήφισμα τοῦ δημοτικοῦ Συμβουλίου καὶ ἐγκριθῇ ὑπὸ τοῦ Νομάρχου. Ταῦτα ἐκρίναμεν ἀναγκαῖον νὰ παραθέσωμεν ἐνταῦθα, διότι ἐλάβομεν ἀφορμὴν νὰ γνωρίσωμεν, ὅτι τινὲς

τῶν κ. κ. Νομαρχῶν, ὑπερβαίνοντες τὴν ἐξουσίαν αὐτῶν, διὰ τῶν ἐπὶ τῶν δημοτικῶν προϋπολογισμῶν ἀποφάσεων αὐτῶν ἐπέβαλον ἀμέσους δημοτικούς φόρους, μὴ ἐπιψηφισθέντας ὑπὸ τῶν δημοτικῶν Συμβουλίων, ἣ ἠῤῥησαν τὸν ὑπὸ τούτων ψηφισθέντα φορολογικὸν ὅρον. Ἡ ἔκνομος αὕτη ἐνέργεια καθίστησι καὶ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ φόρου μὴ νόμιμον καὶ τὴν ἀπόδοσιν αὐτοῦ ὑπὸ τῶν φορολογουμένων μὴ ὑποχρεωτικήν.

Ἐν τῷ μέρει τῶν ἐσόδων τοῦ πίνακος ἐν ἰδίῳις ἄρθροις κατετάχθησαν τὰ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου περὶ Δήμων καὶ ἄλλων νόμων κοινὰ ἔσοδα εἰς τοὺς πλειοτέρους Δήμους τοῦ Κράτους. Εἰσὶ τινες ὅμως Δήμοι ἔχοντες εἰδικὴν φορολογίαν, τὰ δ' ἐξ αὐτῆς ἔσοδα δέον ν' αναγράφωνται χειρογράφως ἐν τῷ πίνακι, ὡς ἡ δι' ἐραρικῶν καταλόγων, ἀντὶ τῶν ἀμέσων ἐγγείων δημοτικῶν φόρων, φορολογία ἔντισι Δήμοις τῶν Ἐπαρχιῶν Οἰτύλου καὶ Γυθείου, ἣ κατὰ τοὺς νόμους ΥἸΔ' τοῦ 1872 καὶ ΥἸ' τοῦ 1873 ἀμέσος δημοτικὴ φορολογία τῶν Δήμων τῶν Νομῶν Κεφαλληνίας καὶ Ζακύνθου, ἣ κατὰ τὸν ἀπὸ 28 Μαΐου 1887 ΑΦΘ' νόμον τῶν Δήμων Κερκύρας, ἣ κατὰ τοὺς ἀπὸ 22 Δεκεμβρίου 1887 ΑΧΛΔ' καὶ ΑΧΛΣ' νόμους τοῦ Δήμου Ζακυνθίων, ἣ κατὰ τὸν ἀπὸ 16 Ἰουνίου 1882 ΔΗ' νόμον τοῦ Δήμου Πατρέων, ἣ κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ ἀπὸ 22 Ἰουλίου 1855 νόμου τῶν κατὰ τὸν νόμον τῆς 8 Αὐγούστου 1850 φορολογουμένων Δήμων τῆς Ἐπαρχίας Ὀλυμπίας, ἣ κατὰ τοὺς ἀπὸ 20 Ἀπριλίου 1867 ΣΚΣ', 26 Ἰουνίου 1877 ΧΚΗ' καὶ 7 Μαρτίου 1891 ΑΘΔΕ' τῶν Δήμων τῆς νήσου Λευκάδος κλπ.

Οἱ ἄμεσοι δημοτικοὶ φόροι, οἱ κατὰ μὲν τὰ ἄρθρα 26 καὶ 28 τοῦ νόμου περὶ Δήμων λεγόμενοι ἄμεσοι ἔρανοι τῶν δημοτῶν, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 6 τοῦ νόμου ΕΗ' περὶ δημοτικῶν φόρων καλούμενοι δημοτικὴ εἰσφορά, ὧν ἡ ἐπιβολὴ διὰ τοῦ ἀπὸ 9 Ὀβρίου 1878 ΨΙΑ' νόμου ἐπέξετάθη καὶ ἐπὶ πραγμάτων, μὴ ὑποκειμένων εἰς δημόσιον φόρον, περιλαμβάνουσι τοὺς ἐπὶ τῶν οἰκοδομῶν, ἐπιτηδεύματων, ζώων (ἀροτριῶντων καὶ μὴ) καὶ μελισσίων ἀμέσους δημοτικούς φόρους καὶ τὸν ἐγγειον, ἥτοι τὸν ἐφ' ὅλον τῶν φυσικῶν προϊόντων τῆς γῆς, τῶν παραγομένων ἐξ ἀκινήτων ἐντὸς τοῦ Δήμου κειμένων. Ὁ φορολογικὸς δ' ὅρος

τοῦ ἐγγείου φόρου εἶναι μέχρι 2 τοῖς 100 κατ' ἀνώτατον ὅρον ἐπὶ τοῦ ἀκαθαρίστου εἰσοδήματος, ἥτοι ἐπὶ τοῦ συγκομιζομένου προϊόντος, χωρὶς ν' ἀφαιρεθῶσιν ἐξ αὐτοῦ τὰ τῆς καλλιέργειας, παραγωγῆς καὶ λοιπὰ ἔξοδα. Ἐπομένως δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὰ δημοτικά Συμβούλια νὰ ἐπιψηφίσωσιν ἄλλον φορολογικὸν ὅρον, διότι τοῦτο ἀντίκειται εἰς τὸν νόμον, ἐκτὸς τοῦ ἐπὶ τοῦ σταφ.δοκάρπου ἀμέσου δημοτικοῦ φόρου τοῦ Δήμου Αἰγίου, κατὰ τὸν ἀπὸ 8 Ἀπριλίου 1880 ΩΕ' νόμον οὗ ἡ ἰσχὺς ἐπεξετάθη καὶ ἐν τοῖς Δήμοις Μεθώνης (Β. Δ. 25 Αὐγούστου 1889), Πυλίων (Β. Δ. 5 Φεβρ. 1890), Δύμης (Β. Δ. 17 Μαρτ. 1890), Ἐρινεοῦ (Β. Δ. 27 Μαρτ. 1890), Φλεσιᾶδος (Β. Δ. 6 Ἰουνίου 1890), Βουρῶν (Β. Δ. 22 Ἰουνίου 1890), Ἀκράτας (Β. Δ. 9 Μαρτίου 1892) καὶ εἰς ὃν τινα ἄλλον Δῆμον διὰ Β. Διατάγματος ἤθελεν ἐπεκταθῇ ἡ ἰσχὺς τοῦ εἰρημένου ΩΕ' νόμου, κατὰ τὸ ἄρθρον 2 αὐτοῦ. Ὅπως δὲ τὸ βεβαιούμενον ποσὸν τοῦ φόρου ἀποδίδηται εἰς χρήματα, δέον διὰ ψηφίσματος τοῦ δημοτικοῦ Συμβουλίου, προσηκόντως ἐγκρίσμενον, νὰ προσδιορίζηται ἡ ἐν τῷ Δήμῳ κατὰ τὸν χρόνον τῆς εἰσπράξεως ἡ βεβαιώσεως τοῦ φόρου ἀγοραία τιμὴ ἐκάστου φορολογουμένου προϊόντος. Ἀμφίβολον ὅμως εἶναι, καθ' ἡμᾶς, ἐὰν οἱ φορολογούμενοι δύνανται νὰ ὑποχρεωθῶσι νὰ πληρώσωσι τὸν φόρον ἐπὶ τῇ βίσει τῆς καλονισθείσης ἐκ μονομερείας τιμῆς, ἀφοῦ καὶ ἐκ τῆς φράσεως τοῦ ἁρθρου 6 ἐπὶ τοῦ ἀκαθαρίστου εἰσοδήματος καὶ ἐκ τῶν ἁρθρων 12—14 τοῦ νόμου ΞΗ' περὶ δημοτικῶν φόρων ἐξάγεται, ὅτι οἱ φορολογούμενοι δὲν ὑποχρεοῦνται εἰς τὴν καταβολὴν τοῦ φόρου εἰς χρήματα, ἀλλ' εἰς εἶδος.

Κατὰ τὰ ἔτη 1881 καὶ 1884 ἡγέρθη τὸ ζήτημα, ἐὰν τὰ προϊόντα τῶν μεταλλείων, ὀρυχείων καὶ λατομείων ὑπόκεινται εἰς τὸν ἄμεσον τοῦτον δημοτικὸν φόρον, ὃν οἱ Δήμοι, ἐντὸς τῆς περιφερείας τῶν ὁποίων ἔκειντο ταῦτα, εἶχον ἐπιβάλλει ἐπὶ τῶν προϊόντων αὐτῶν. Οἱ ἰδιοκτῆται τῶν μεταλλείων ἰσχυρίσθησαν, ὅτι τὰ προϊόντα αὐτῶν δὲν ὑπάγονται εἰς πληρωμὴν ἄλλων φόρων, ἢ τῶν διὰ τῶν ἁρθρων 30, 40 καὶ 41 τοῦ ἀπὸ 22 Αὐγούστου 1861 Χη' νόμου ὀριζομένων. Ἀλλ' οἱ κατὰ τὰ ἔτη 1881 καὶ 1884 Νομικοὶ Σύμβουλοι, ὧν ἡ γνώμη ἐζητήθη, ἀπεφάνθησαν ρητῶς, ὅτι ὁ νόμος οὗτος ἐκανόνισε μόνον τὸν πρὸς τὸ δη-

μόσιον πληρωτέον φόρον τῶν προϊόντων τῶν μεταλλείων, ορυχείων καὶ λατομείων, δὲν ἐξήρσεων ὅμως αὐτὰ ἀπὸ τῆς πληρωμῆς τοῦ ἀμέσου δημοτικοῦ φόρου· ἂν δ' ὁ νομοθέτης ἐνόει ν' ἀπαλλάξῃ αὐτὰ τῆς φορολογίας ταύτης, ἤθελε ρητῶς διατάξῃ τοῦτο. Ἐπομένως ταῦτα καταλέγονται ἐν τοῖς ἀκινήτοις καὶ ὡς τὰ προϊόντα τῶν ἄλλων ἀκινήτων, τὰ εἰς δημοσίον φόρον ὑποκείμενα, οὕτω καὶ τὰ τούτων ὑπόκεινται εἰς τὴν δημοτικὴν εἰσφορὰν, ἅτε ὑπὸ τοῦ Δημοσίου φορολογούμενα. Τὴν γνώμην ταύτην ἠσπάσθη καὶ ὁλόκληρον τὸ Νομικὸν Συμβούλιον διὰ τῆς ἀπὸ 16 Αὐγούστου 1888 ὑπ' ἀριθ. 48 γνωματεύσεώς του. Ἀλλὰ ὁ Ἀρείος Πάγος, μέχρι τοῦ ὁποίου προσέφυγον οἱ φορολογούμενοι, ἀποδεχθεὶς τὸ βásiμον τῶν ἰσχυρισμῶν αὐτῶν, ἀπεφάνητο ὀριστικῶς, ὅτι τὰ προϊόντα ταῦτα δὲν ὑπόκεινται εἰς τὴν δημοτικὴν εἰσφορὰν. Ἐκτοτε τὸ Ὑπουργεῖον εἰ καὶ δὲν συμμερίζεται τὴν ἐπικρατίσαν νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἀλλὰ τὴν ὀρθὴν γνώμην τῶν Νομικῶν Συμβούλων, ἀπηγόρευσε τὴν ἐπιψήφισιν καὶ ἔγκρισιν τοῦ δημοτικοῦ φόρου, διὰ τὸ ἄσκοπον καὶ ἀπραγματοποίητον τῆς εἰσπράξεως αὐτοῦ, ἀφοῦ οἱ φορολογούμενοι, προσφεύγοντες εἰς τὰ Δικαστήρια, δύνανται ν' ἀπαλλαγῶσι τῆς πληρωμῆς τοῦ φόρου τούτου, μέχρις οὗ ληφθῇ νομοθετικὴ περὶ τούτου πρόνοια.

Ἐκ παρεξηγήσεως τῆς ιδιότητος καὶ τῆς φύσεως τοῦ ἐγγείου δημοτικοῦ φόρου ἐπεβλήθη ὑπὸ τινων δημοτικῶν Συμβούλων τοιοῦτος καὶ ἐπὶ τῆς ἐν τῷ Δήμῳ κατασκευαζομένης ἀσθέστου, κεράμων, πλίνθων, πηλίνων ἀγγείων κλπ. Ἀλλ' ἡ ἐπιβολὴ αὕτη ἐπὶ τοιούτων εἰδῶν, μὴ ὄντων προϊόντων φυσικῶν τῆς γῆς, ἀλλ' ἔργων τέχνης καὶ βιομηχανίας, εἶναι παράνομος καὶ μόνον ἐπὶ τῆς ὕλης, ἐξ ἧς ταῦτα κατασκευάζονται, ἐὰν φυσικῶς παράγῃται ἐν τῷ Δήμῳ, δύνανται νὰ ἐπιβληθῇ τοιοῦτος φόρος, ὡς ἐπὶ τῆς ζυλείας κλπ.

Ἐν τῷ μέρει τῶν ἐσόδων τοῦ πίνακος καὶ ἐν ἰδίῳ παραρτήμασιν αὐτοῦ δεόν ν' ἀναγράφονται χειρογράφως τὰ προϋπολογιζόμενα ἔσοδα ἐκ δημοτικῶν φόρων, δυνάμει εἰδικῶν νόμων ἐπιβεβλημένων καὶ εἰσπραττομένων πρὸς ἐκτέλεσιν δημοτικῶν ἔργων, ἢ πρὸς θεραπείαν εἰδικῶν δημοτικῶν ἀναγκῶν, ἅτινα διὰ τοῦτο δὲν πρέπει ν' ἀναμι-

γνύωνται μετὰ τῶν λοιπῶν δημοτικῶν ἐσόδων, τῶν χρησιμευόντων πρὸς θεραπείαν ὅλων ἀδιακρίτως τῶν δημοτικῶν ἀναγκῶν· τοιαῦται δὲ εἰσὶ :

α.) Οἱ δυνάμει τοῦ ἀπὸ 29 Δεκεμβρίου 1865 ΡΚΘ' νόμου λιμενικοὶ φόροι, ἐν οἷς Δήμοις ὑπάρχουσι τοιοῦτοι ἐπιβεβλημένοι, οἵτινες, κατὰ τὸ ἄρθρον 2 αὐτοῦ, ἐπιψηφίζονται ὑπὸ τῶν δημοτικῶν Συμβουλίων, καὶ ὧν οἱ εἰδικοὶ προϋπολογισμοὶ καὶ ἀπολογισμοί, οἱ συντασσόμενοι ὑπὸ τῆς διαχειριζομένης αὐτοὺς Λιμενικῆς Ἐπιτροπῆς, ἀποτελοῦσι, κατὰ τὸ ἄρθρον 29 τοῦ ἐκδοθέντος πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ εἰρημένου νόμου Β. Διατάγματος τῆς 10 Ὀκτωβρίου 1868, μέρος τοῦ προϋπολογισμοῦ καὶ ἀπολογισμοῦ τοῦ οἰκείου Δήμου. Πρὸς τοῦτο δεόν νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψει οἱ συντασσόμενοι ὑπὸ τῶν Λιμενικῶν Ἐπιτροπῶν προϋπολογισμοί, ἢ νὰ ζητῶνται ἐγκαίρως αἱ δέουσαι πληροφορίαι.

β.) Τὸ κατὰ τὸ ἄρθρον 8 τοῦ ἀπὸ 31 Ἰανουαρίου 1864 ΚΘ' νόμου κατατιθέμενον ἐν τῷ δημοσίῳ ταμείῳ ἐνοίκιον τῶν ἐν τοῖς Δήμοις τῶν Νομῶν Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας καὶ Φθιώτιδος καὶ Φωκίδος καὶ τῶν Ἐπαρχιῶν Θηβῶν καὶ Λεβαδείας ἐθνικῶν βοσκησίμων γαιῶν, αἵτινες, κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ εἰρημένου νόμου, παρεχωρήθησαν εἰς τὴν κατὰ παράκλησιν κατοχὴν τῶν Δήμων ἐν τῇ περιφερείᾳ τῶν ὁποίων κεῖνται, καὶ ὧν τὸ ἔσodon, κατὰ τὸ ἄρθρον 8 τοῦ νόμου, κανονίζεται διὰ τοῦ ἐτησίου δημοτικοῦ προϋπολογισμοῦ καὶ ἐν ἰδιαιτέρῳ αὐτοῦ παραρτήματι.

γ.) Ἐν τῷ Δήμῳ Πλαταμῶδους ὁ κατὰ τοὺς ἀπὸ 19 Ἰουλίου 1885 ΑΣΕ' καὶ 27 Μαΐου 1887 ΑΦΚΒ' νόμους πρόσθετος δημοτικὸς φόρος.

δ.) Ἐν τῷ δήμῳ Λετρίνων ὁ κατὰ τοὺς ἀπὸ 18 Δεκεμβρίου 1887 ΑΡΛΕ' καὶ 18 Αὐγούστου 1892 ΒΠΗ' νόμους καὶ τὰ ἀπὸ 15 Ἰουνίου 1888 καὶ 2 Σεπτεμβρίου 1892 Β. Διατάγματα πρόσθετος δημοτικὸς φόρος.

ε.) Ἐν τῷ Δήμῳ Σκιλλοῦντος ὁ κατὰ τὸν ἀπὸ 9 Δεκεμβρίου 1889 ΑΨΙΓ' νόμον καὶ τὸ ἀπὸ 24 Ἰανουαρίου 1890 Β. Διάταγμα πρόσθετος δημοτικὸς φόρος.

ς.) Ἐν τῷ Δήμῳ Βώλακος ὁ κατὰ τὸν ἀπὸ 19 Δεκεμβρίου 1889 ΑΨΠΒ' νόμον πρόσθετος δημοτικὸς φόρος

ἐὰν ἡ παράτασις τῆς ἐπιβολῆς αὐτοῦ ἐγκριθῇ καὶ μετὰ τὸ τρεχόν ἔτος.

ζ.) Ἐν τῷ Δήμῳ Παμίου ὁ κατὰ τὸν ἀπὸ 4 Ἰουνίου 1890 ΑΩΞΑ νόμον καὶ τὸ ἀπὸ 28 Ἰουλίου 1890 Β. Διάταγμα πρόσθετος δημοτικὸς φόρος.

Καὶ εἰς τις ἄλλος εἰδικὸς δημοτικὸς φόρος ἐπιβληθήσεται δι' εἰδικοῦ νόμου ἔν τινι Δήμῳ, πρὸς πραγματοποίησιν ὠρισμένου δημοτικοῦ σκοποῦ.

Πρὸς ἀναγραφὴν ἐν τοῖς παραρτήμασι τῶν ἐκ τῶν εἰδικῶν ταύτων φόρων προϋπολογιζομένων ἐσόδων ἀρκεῖ ἐν κεφάλαιον, διηρημένον εἰς δύο ἄρθρα, ἐξ ὧν εἰς τὸ 1ον περιληφθήσεται τὸ κατὰ τὸ τέλος τῆς παρελθούσης χρήσεως ὑπάρχον ἀποταμίευμα τοῖς μετρητοῖς ἐκ τοῦ εἰδικοῦ φόρου καὶ εἰς τὸ 2ον τὸ εἰσπραχθέν ποσὸν ἐντὸς τοῦ ἔτους, ἐκτὸς ἐὰν ὁ φόρος οὗτος διακριθῇ εἰς διαφόρους κατηγορίας, αἵτινες ἀναγκαιῶς δεόν νὰ διακριθῶσιν εἰς πλείονα ἄρθρα.

Σύντονον ἐπιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν δημοτικῶν Συμβουλίων καὶ τῶν Νομαρχιῶν εἰς τὴν ἀκρίβειαν τοῦ προϋπολογιζομένου ὡς εἰσπραχτέου ἐξ ἐκάστου εἴδους τῶν ἐσόδων ποσού, διότι ἐκ τούτου ἐξήρτηται τὸ μέτρον καὶ ἡ ἔκτασις, καθ' ἣν εἶναι δυνατόν νὰ διατεθῶσι τὰ ὑλικά μέσα τοῦ Δήμου πρὸς πλήρωσιν τῶν ἀναγκῶν αὐτοῦ. Ἐφ' ὅσον οἱ πόροι τοῦ Δήμου εἰσὶν ἄφθονοι, ἐπὶ τοσούτον πληροῦνται ἐπαρκῶς καὶ ἀκεραίως πᾶσαι αἱ δημοτικαὶ ἀνάγκαι κατὰ μέτρον, ἐξασφαλίζον τὴν εὐμερίαν τῶν δημοτῶν. Ὅταν ὅμως αἱ δυνάμεις τοῦ Δήμου ὑπερτιμῶνται διὰ τῆς ἐξογκώσεως τῶν πιθανῶς εἰσπραχτέων ἐσόδων, ὡς συνήθως συμβαίνει, ἵνα πλείονα διατίθενται ἔξοδα εἰς δαπάνας συνήθως προσωπικὰς καὶ οὐδαμῶς συντελούσας ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ Δήμου καὶ τῶν δημοτῶν, δημιουργεῖται ἐν τῷ προϋπολογισμῷ ὑπολανθάνουσα ἀνισορροπία μεταξὺ τῶν ἐσόδων καὶ ἐξόδων, ἥτις μετὰ τὸ τέλος τῆς χρήσεως παράγει ἑλλειμμα. ἐπηρεάζον ἀνεπανορθότως ἐπὶ σειρὰν ὅλην ἐτῶν τὰ οἰκονομικὰ τοῦ Δήμου καὶ καθιστᾷ αὐτὸν ἀνίκανον νὰ ἐπαρκέσῃ ἐπὶ τὸ μέλλον καὶ εἰς αὐτὰς τὰς ἀπαραιτήτους δαπάνας τῆς τακτικῆς καὶ συνήθους διοικήσεώς του. Ὅπως λοιπὸν ὁ προσδιορισμὸς τῶν προϋπολογιζομένων ἐσόδων ἢ ἀκριβὲς καὶ σύμφωνος πρὸς τὰς πραγματικὰς ἐξ αὐτῶν ἐτη-

σίας εἰσπράξεις, δέον, ὥς καὶ διὰ τῆς περυσινῆς ἐγκυκλίου ὑπεδείχθη ὑμῖν, νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψει τὰ ἐξ ἐκάστου ἐσόδου κατὰ τὰ τρία παρελθόντα ἔτη πραγματικῶς εἰσπραχθέντα καὶ οὐχὶ βεβαιωθέντα ποσά· αἶρεται δὲ διὰ τοῦ μέτρου τούτου καὶ τὸ παράπονον, ἀβάσιμον μὲν πλὴν πολ-
λάκις ἐπαναληφθὲν ὑπὸ τῶν δημοτικῶν ἀρχῶν, ὅτι αἱ εἰσφοραὶ κανονίζονται ἐπὶ τῇ βάσει ἰδανικῶν ἐσόδων, μηδὲ-
λως εἰσπραττομένων.

B'. Ἐξόδα.

Ἐν τῷ μέρει τῶν ἐξόδων τοῦ πίνακος διεγράφησαν τὰ ἐν κεφ. α' ἀρθ. 5, 6, 7 καὶ 8 ἀφορῶντα εἰς μισθούς ὑπαλλήλων καὶ ὀργάνων τῆς καταργηθείσης δημοτικῆς ἀστυνομίας, τὰ ἐν κεφ. ζ' ἀρθ. 2, 4 καὶ 5 ἀφορῶντα εἰς ἔξοδα ἐνοικίων εἰρηνοδικεῖαι καὶ ἀστυνομικοῦ καταστήματος καὶ στρατώνος τῆς χωροφυλακῆς καὶ φωτισμοῦ αὐτοῦ κλπ., ὧν οἱ δῆμοι ἀπηλλύγησαν μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ ΒΡΠΗ' νόμου καὶ τὰ ἐν κεφ. θ' ἀρθ. 1 (ἔξοδα παραστάσεως δημάρχου) καὶ ἀρθ. 8 (ἔξοδα ἀπρόσπτα), διότι δὲν προβλέπονται ὑπὸ τοῦ νόμου περὶ δήμων. Προσετέθη δ' ἐν κεφ. ζ' ἀρθ. 2 «εἰσφορὰ ὑπὲρ τῆς ἀστυνομίας» πρὸς ἀναγραφὴν τοῦ κατὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ ἀρθ. 36 τοῦ ΒΡΠΗ' νόμου ἀποδοτέου εἰς τὸ δημόσιον ποσὸν διὰ τὰ ἔξοδα τῆς ἀστυνομίας τοῦ κράτους.

Ἐν τῷ πίνακι κατετάχθησαν ἐν ἰδίαις κεφαλαίοις καὶ ἄρθροις τὰ κοινὰ πᾶσι τοῖς δήμοις ἔξοδα· ἐὰν δέ που πρὸς πλήρωσιν ἐιδικῆς τοπικῆς ἀνάγκης ἐπιβήσκειται ἐιδικὸν κατ' ἔτος ἔξοδον, ὥς τοῦτο συμβαίνει εἰς τινας δήμους α' τάξεως καὶ ἄλλους, θυνάμει ἐιδικῆς τινος νομικῆς διατάξεως, δέον ν' ἀναγράφηται ἐν τῷ πίνακι ἢ ἀνάλογος πίστωσης ὑπὸ τὸ σχετικὸν κεφάλαιον καὶ ἐν ἰδιαίτερω ἄρθρῳ χειρογράφως.

Κατὰ τὸ ἀρθ. 105 τοῦ νόμου περὶ δήμων, τὸ δημοτικὸν συμβούλιον ὀφείλει νὰ ἐπιβηφίσῃ πᾶσας τὰς δημοτικὰς δαπάνας, τὰς συντελούσας κατὰ τὰ ἀρθ. 17 καὶ 19 τοῦ νόμου, εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὑποχρεώσεων, αἵτινες πληροῦνται ἐκ τοῦ κοινωνικοῦ σκοποῦ τῶν δήμων, ἢ ὅσαι ἐπιβάλλονται αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ νόμου οὗ τὸ ἀρθ. 18 ὁρίζει αὐτάς, ἐν συνόψει μὲν, ἀλλὰ σαφῶς, ἢ ὑπὸ ἄλλων ἐκδο-

θέντων κατόπιν εἰδικῶν νόμων, ὧν οἱ κυριώτεροί εἰσιν ὁ ἀπὸ 12 Αὐγούστου 1892 ΒΠΕ' περὶ τοῦ διοργανισμοῦ τῶν σχολείων τῆς στοιχειώδους ἐκπαιδεύσεως κλπ. καὶ ὁ ἀπὸ 20 Μαρτίου 1893 ΒΡΠΗ' περὶ μεταβολῆς τοῦ συστήματος τῆς ἀστυνομικῆς διοικήσεως.

Ἐκ τῶν ἐν τῷ ἁρμοδίῳ τμήματι τοῦ καθ' ἡμᾶς ὑπουργείου συγκεντρουμένων ἀποτελεσμάτων τῶν δημοτικῶν προϋπολογισμῶν παρελθόντων ἐτῶν δὲν ἀπεδείχθη δυστυχῶς, ὅτι κατὰ τὴν σύνταξιν αὐτῶν ἐπεκράτησε πνεῦμα φειδῶς καὶ οἰκονομίας, τουναντίον δ' ἐνιαχοῦ τάσις πρὸς σπατάλην καὶ διάθεσιν τῶν δημοτικῶν ἐσόδων ἐπὶ προσωπικῇ τινῶν ὠφελείᾳ· τοιαῦται δ' ἀποφάσεις δημοτικῶν συμβουλίων αὐτῶς ὥς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔτυχον καὶ τῆς ἐγκρίσεως τῆς νομαρχίας. Ἐλπίζομεν, ὅτι ἂν τινες τῶν δημοτικῶν ἀρχῶν, εἰθισμένοι ἀπὸ μακροῦ ἤδη χρόνου κατὰ τοιοῦτον τρόπον καὶ ὑπὸ τοιούτους ὅρους νὰ διαθέτωσι τὸ δημοτικὸν χρήμα, δὲν στρέβλωσι ν' ἀκολουθήσωσι, συμφωνῶς πρὸς τὸν ὅρκον καὶ τὸ καθήκον αὐτῶν, τὴν ὁδὸν τῆς οἰκονομίας καὶ τῆς φειδῶς, οἱ κ.κ. νομάρχαι ὅμως, τεταγμένοι ἐκ τοῦ νόμου ἀνώτεροι τῆς δημοτικῆς περιουσίας κηδεμόνες, μακρὰν τῶν προσωπικῶν ἐρίδων καὶ ἀδιαφοροῦντες πρὸς τὰ προσωπικὰ συμφέροντα, διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου παρεχομένης αὐτοῖς ἐξουσίας θέλουσι πατάξει τὴν σπατάλην καὶ τὴν διασπάθισιν τοῦ δημοτικοῦ χρηματός ὅπουδήποτε καὶ ὑπὸ οἰανδήποτε μορφήν ἢ πρόσχημα ὑποβάλλεται εἰς τὴν ἔγκρισιν αὐτῶν. Τὸ ἀπὸ 29 Ἰουλίου 1837 Β. Διάταγμα περὶ κανονισμοῦ τῆς ἀντιμισθίας τῶν δημάρχων ἐν πλείστοις δήμοις ἐτέθη εἰς ἀρχηστίαν, οἱ δὲ δήμαρχοι λαμβάνουσι μισθοὺς πολὺ ἀνωτέρους τῶν κεκατονισμένων, πρέπει δὲ νὰ ἐπιδιωγῇ ἡ αὐστηρὰ ἐκτέλεσις αὐτοῦ. Μισθοὶ ὑπέρογκοι καὶ δυσανάλογοι πρὸς τὰς θέσεις καὶ τὴν προφερομένην ἐργασίαν, ἐπιχορηγήσεις ὑπερβάλλουσαι, ἀδρά ἐνοίκια, προσωπικὰ βοηθήματα, ὑποτροφίαι καὶ ἄλλα προσωπικὰ ἐπιχορηγήσεις ὑπὸ τύπον ἀγαθοεργιῶν κλπ., ἅτινα ἀποτελοῦσιν εἰς ὅλους σχεδὸν τοὺς προϋπολογισμοὺς τῶν δήμων τὰς ἀνάγκας, εἰς ἃς φρονοῦσιν εὐλογον τὰ δημοτικὰ συμβούλια καὶ οἱ ἐγκρίνοντες αὐτὰ νομάρχαι νὰ δαπανᾶται τὸ δημοτικὸν χρήμα, ἀξιόσμεν νὰ ἐκλείψωσιν ἐπὶ τὸ μέλλον.

Ἐν τισι δήμοις α' τάξεως, παρ' οἷς, ἕνεκα τῆς ἐκτάσεως καὶ τῶν πολλαπλῶν ἀναγκῶν τῆς ὑπηρεσίας, διορίζεται πολὺ προσωπικόν, ἐπεκράτησε δυστυχῶς ἡ ἀρχή, ὅτι αἱ ἀποδοχαὶ τῶν δημοτικῶν ὑπαλλήλων δεόν νὰ προσδιορίζωνται οὐχὶ κατὰ τὴν θέσιν ἢ τὸν βαθμόν, ὃν ὁ διορισθεὶς ἔχει σχετικῶς πρὸς τοὺς ὁμοιοβάθμους δημοσίους ὑπαλλήλους ἢ ἀναλόγως πρὸς τὴν προσφερομένην ὑπηρεσίαν, ἀλλὰ κατὰ τὸ μέτρον τῶν προσωπικῶν καὶ οἰκογενειακῶν ἀναγκῶν ἐκάστου, ὡς ἐὰν τὸ χρέμα τῶν φορολογουμένων δημοτῶν ἦτο προωρισμένον νὰ πληροῖ τὰς ἀνάγκας τῶν ἐκάστοτε οἰκείων καὶ εὐνοουμένων τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς, καὶ οὐχὶ νὰ χρησιμεύσῃ πρὸς πληρωμὴν κυρίως τῶν ἀναγκῶν τῶν δήμων καὶ δημοτῶν. Δια τοῦτο κλητῆρες τῶν δήμων μισθοδοτοῦνται πλεον ἢ ὑπουργικοὶ γραφεῖς α' τάξεως, γραφεῖς δὲ καὶ πρωτοκολληταὶ τῶν δημαρχιῶν πλεον ἢ ὑπουργικοὶ γραμματεῖς. Φρονοῦμεν περιττὸν νὰ ἐξηγήσωμεν ἐνταῦθα τὰ ὀλέθρια διὰ τὰ οἰκονομικὰ τῶν δήμων ἀποτελέσματα τοιαύτης ἀρχῆς· ἐὰν δὲ τὰ δημοτικὰ συμβούλια ἐπιμένωσι φρονοῦντα, ὅτι τοιοῦτον προσωρισμὸν ἔχουσι τὰ δημοτικὰ χρήματα, οἱ νομάρχαι βεβαίως δὲν θέλουσιν ἐπιδοκιμάσει τοιαύτας γνώμας, ἀλλ' ἐν δικαίῳ ματι αὐτῶν θέλουσι περιορίζει ἐν νομίμῳ καὶ ἴσῳ μέτρῳ τὰς ὑπερόγκους μισθοδοσίας καὶ τὰς ἀποδοχὰς ἐν γένει τῶν δημοτικῶν ὑπηρεσιῶν, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰς τῶν ὁμοιοβάθμων δημοσίων ὑπαλλήλων.

Ἡ μισθοδότησις τῶν λεγομένων δημοτικῶν ἱατρῶν ὑπὲρ τῶν ἐνδεῶν τοῦ δήμου εἶναι συνήθως προσωπικὴ ἐπιχορήγησις εἰς οἰκείους καὶ φίλους τῆς δημαρχικῆς μεριδος ἱατρούς, ἐξ ἧς ἀτυχῶς δὲν ὠφελοῦνται οἱ δεόμενοι ἱατρικῆς συνδρομῆς ἄποροι δημόται. Ἐὰν δὲν ὑπάρχωσιν ἐν τῷ δήμῳ ἱατροί, παρέχοντες ἀμισθὶ τὴν θεραπείαν εἰς τοὺς ἐνδεεῖς καὶ ἐὰν οἱ πόροι τοῦ δήμου ἦναι τοσοῦτοι, ὥστε καὶ μετὰ τὴν πληρωμὴν τῶν ἀπαραιτήτων δαπανῶν καὶ τὴν ἐπάρκειαν εἰς ἀπρόοπτους παρουσιασθησομένας τοιαύτας νὰ ὑπολείπηται ἱκανὸν χρέμα, ὅπως ἐξ αὐτοῦ διατεθῇ μέρος εἰς μισθοδότησιν δημοτικῶν ἱατροῦ δικαιολογεῖται ὡπωσοῦν ἢ ἐπιψήφισις τοιαύτης πιστώσεως. Ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τοιοῦτους ὅρους ἐγκρινομένη δαπάνη δὲν πρέπει νὰ πραγματοποιῇται, ὅταν εἶναι γνωστόν, ὅτι οἱ λεγόμε-

νοι οὗτοι δημοτικοὶ ἱατροί, κατοικοῦντες συνήθως ἐν τῇ πρωτευούσῃ τοῦ δήμου ἢ ἐν ἄλλῳ τινὶ χωρίῳ, οὐ μόνον προσκαλούμενοι δὲν μεταβαίνουνσιν ἁμισθί εἰς ἄλλα χωρία πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν νοσούντων ἐνδεῶν, ἀλλ' ἀμείβολον εἶναι ἂν καὶ ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ τῆς κατοικίας αὐτῶν τοὺς ἀσθενούντας ἐπισκέπτωνται δωρεάν. Ὅταν ἡ παροχὴ τῆς ὑπηρεσίας βεβαιῶται ὑπευθύνως ἐν ταῖς σχετικαῖς καταστάσεσιν ὑπὸ τοῦ δημάρχου καὶ τῶν εἰδικῶν παρέδρων, δύναται νὰ ἐπιτραπῇ ἡ πληρωμὴ τῆς ἐγκεκριμένης ἀντιμισθίας. Πρὸς τοῦτο ἐν ἐκάστῳ δήμῳ δεόν νὰ καταρτισθῇ ὑπὸ ἐπιτροπῆς συγκροτουμένης ὑπὸ τοῦ προέδρου τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, τοῦ ἀρχαιότερου ἱερέως ἐκάστου χωρίου καὶ τοῦ ἀστυνόμου τοῦ δήμου, ὀνομαστικός καταλογος τῶν πράγματι ἀπόρων καὶ ἐνδεῶν κατὰ χωρίον, ἵνα διατελῇ ἐν γνώσει ὁ ἱατρός τῶν προσώπων, οἷς ὀφείλει νὰ χορηγῇ ἁμισθί τὴν ἱατρικὴν θεραπείαν. Ἄλλως τε ὁ κατάλογος οὗτος χρησιμεύει καὶ εἰς τὴν χορηγήσιν δωρεάν φαρμάκων, εἰς τὴν διανομὴν μικρῶν βοηθημάτων καὶ εἰς τὴν ἀσκήσιν ἄλλων ἀγαθοεργιῶν.

Ὑπομιννέσκομεν δὲ τὴν καὶ διὰ τῆς περυσινῆς ἐγκυκλίου γενομένην σύστασιν, ὅτι πλὴν τῶν παρὰ τοῖς διδασκαλείοις καὶ τοῖς γεωργικοῖς σχολείοις ὑποτροφῶν, περὶ τῶν προβλέπουσι τὰ ἄρθρα 17 καὶ 18 τοῦ ἀπὸ 14 Ἰανουαρίου 1878 ΧΘ' νόμου, οὐδεμία ἄλλη τοιαύτη εἶναι ἐπιτετραμμένον ἢ νὰ ἐπιψηφίζηται ἢ νὰ ἐγκρίνηται, διότι δυστυχῶς καὶ τὸ δημοτικὰ συμβούλια καὶ οἱ κ.κ. νομάρχαι τὴν σύστασιν ταύτην οὐδόλως ἔλαβον ὑπ' ὄψιν. Ταῦτα δ' ἐκρίναμεν ἀναγκαῖον νὰ ἐπιστείλωμεν ὑμῖν, ὅπως καθοδηγῆσθε περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν καὶ τοὺς ὅρους, ὑφ' οἷς δεόν νὰ ἐγκρίνωνται αἱ τοιαῦται ὑπὸ τῶν δημοτικῶν συμβουλίων ἐπιψηφίζόμεναι δαπάναι.

Ἐν ἰδίῳις παραρτήμασι τοῦ μέρους τῶν ἐξόδων, κατὰ τὰ εἰρημένα περὶ ἐσόδων, δεόν ν' ἀναγράφωνται χειρογράφως ἐν τῷ πίνακι τὰ δι' εἰδικῶν νόμων καὶ ἐξ εἰδικῶν ἐσόδων καταβαλλόμενα ἐξόδα πρὸς ἐκτέλεσιν ὠρισμένων δημοτικῶν ἔργων τοιαῦτα δ' εἰσὶ:

α') Τὰ πρὸς ἐκτέλεσιν λιμενικῶν ἔργων, κατὰ τὸν ἀπὸ 29 Δεβρίου 1865 ΡΚΘ' νόμον καὶ τὰ πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ Β. Διάταγμα τῆς 10 Ὀκτωβρίου 1868. Πρὸς τοῦτο

δέον νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψει οἱ προϋπολογισμοὶ τῶν λιμενικῶν ἐπιτροπῶν, ἢ νὰ ζητῶνται ἐγκαίρως πληροφορίαι.

β') Τὰ ἔξοδα πρὸς ἐκτέλεσιν δημοτικῶν ἔργων ἐκ τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 8 τοῦ ἀπὸ 31 'Ιανουαρίου 1864 ΚΘ' νόμου περὶ βουλευσίων γαιῶν εἰδικοῦ ἐσόδου τῶν δήμων καὶ νομῶν Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας, Φθιώτιδος καὶ Φωκίδος καὶ τῶν ἐπαρχιῶν Θηβῶν καὶ Λεβαδείας. Ἐνταῦθα ὑπάγεται καὶ τὸ ἔξοδον τῆς εἰσφορᾶς ὑπὲρ τῆς στοιχειώδους ἐκπαιδεύσεως, ἐὰν οἱ δήμοι οὗτοι αποφασίσωσι νὰ διαθέσωσι τὸ εἰδικὸν τοῦτο ἐσοδον ὑπὲρ τῆς ἀνάγκης ταύτης.

γ') Ἐν τῷ δήμῳ Πλαταμῶδους τὸ κατὰ τοὺς νόμους ΑΣΕ' τῆς 19 'Ιουλίου 1885 καὶ ΑΦΚΒ' τῆς 27 Μαΐου 1887 διὰ τὴν κατασκευὴν ὑδραγωγείου πρὸς διχοχέτευσιν ποσίου ὕδατος ἐν Γαργαλιάνοις κλπ.

δ') Ἐν τῷ δήμῳ Λετρίνων τὸ κατὰ τοὺς νόμους ΑΦΗΕ' τῆς 18 Δεβρίου 1887 καὶ ΒΠΗ' τῆς 12 Αὐγούστου 1892 πρὸς κατασκευὴν διαφόρων δημοτικῶν ἔργων κλπ.

ε') Ἐν τοῖς δήμοις τῆς νήσου Λευκάδος τὸ κατὰ τὸν νόμον ΑΦΛΕ' τῆς 7 Μαρτίου 1891 πρὸς συντήρησιν δημοσυντηρήτου γυμνασίου κλπ.

ς') Ἐν τῷ δήμῳ Σκιλλοῦντος τὸ κατὰ τὸν ΑΨΠΓ' νόμον τῆς 9 Δεβρίου 1889 πρὸς κατασκευὴν ὑδραγωγείου ἐν Κραισταίνῃ, ρυμοτομίαν αὐτῆς κλπ.

ζ') Ἐν τῷ δήμῳ Βώλακος τὸ κατὰ τὸν νόμον ΑΨΠΒ' τῆς 19 Δεβρίου 1889 πρὸς συντήρησιν καὶ ἀνακαίνισιν τοῦ ὑδραγωγείου Ἀγουλινίτσας καὶ

η') Ἐν τῷ δήμῳ Παμίσου τὸ κατὰ τὸν νόμον ΑΩΞΑ' τῆς 4 'Ιουνίου 1890 πρὸς ἰδρυσιν καὶ συντήρησιν δημοτικοῦ γυμνασίου ἐν Μεσσήνῃ καὶ εἴ τι ἄλλο εἰδικὸν ἐξοδον δι' εἰδικοῦ νόμου καὶ ἐξ εἰδικοῦ ἐσόδου ἤθελεν ἐπιβληθῆναι τοῖς δήμοις πρὸς ἐκτέλεσιν ὠρισμένων δημοτικῶν ἔργων.

Ἐκ τῆς ἐννοίας τῶν ἀρθ. 107 καὶ 108 τοῦ περὶ δήμων νόμου σαφῶς προκύπτει, ὅτι τὸ δικαίωμα τοῦ νομάρχου ἐπὶ τοῦ ὑποβαλλομένου αὐτῷ προϋπολογισμοῦ, τοῦ ἐπιψηφισθέντος ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, περιορίζεται εἰς τὴν ἐγκρίσιν τῶν αποφασισθέντων ἢ εἰς τὴν ἀρνήσιν τῆς ἐγκρίσεως αὐτῶν ἢ μέρους αὐτῶν καὶ κατ' ἀκολουσίαν εἰς τὴν διαγραφὴν ἢ ἐλάττωσιν τῶν ἐπιψηφισθει-

σῶν πιστώσεων. Δὲν ἔχει ὁμῶς τὸ δικαίωμα εἰς τὴν ἀναγραφὴν πιστώσεων ἀφορωσῶν εἰς ἔξοδα, μὴ ὑποχρεωτικὰ τῷ δήμῳ, ἅτινα δὲν ἐπεψηφίσθησαν ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, ἐκτὸς μόνον τῶν κατὰ τὸν νόμον περὶ δήμων ὑποχρεωτικῶν ἐξόδων, ἅτινα ἀπαριθμεῖ τὸ ἀρθ. 18 αὐτοῦ, ἢ ὅσων ἄλλοι εἰδικοί νόμοι ἢ νομίμως κατηρτισμένοι συμβάσεις ἐπιβάλλουσι τῷ δήμῳ καὶ τὰ ὅποια παρέλειψε νὰ ἐπιψηφίσῃ τὸ δημοτικὸν συμβούλιον. Ἐναγκάσθημεν δὲ νὰ ὑπομνήσωμεν ὑμῖν ταῦτα, διότι, εἰ καὶ πλέον ἢ ἅπαξ τὸ καθ' ἡμᾶς ὑπουργεῖον ἐξήγγισεν ὑμῖν τὰ ὅρια τῆς νομαρχιακῆς ἐξουσίας, ἐν τούτοις πλείστοι τῶν νομαρχῶν ἐπιμένουσι προστιθέμενοι διὰ τῶν ἀποφάσεων των ἐν τοῖς δημοτικαῖς προϋπολογισμοῖς παντοῖα μὴ ὑποχρεωτικὰ τοῖς δήμοις ἔξοδα, ὡς μισθοδοσίας, ἀποζημιώσεις, βοηθήματα, συνδρομαί, δωρεαί, ὑποτροφίαι κλπ. Ἀπαγορεύοντες αὐστηρῶς τὴν κατάχρησιν ταύτην, προστίθεμεν, πρὸς γνώσιν ἰδίᾳ τῶν δημοτικῶν ἀρχῶν, ὅτι τοιαῦτα ἔξοδα περιλαμβανόμενα ἐν τοῖς δημοτικαῖς προϋπολογισμοῖς παρὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου περὶ δήμων, διότι δὲν ἐπεψηφίσθησαν ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου προηγουμένως, εἶναι ἀμφίβολον ἐὰν δύνωνται νὰ ἐπιβαρύνωσι νομίμως τὸ δημοτικὸν ταμεῖον, ὡς δὲν ἤθελον ἐπιβαρύνει νομίμως αὐτὸ ἔξοδα, ψηφιζόμενα μόνον ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, χωρὶς νὰ προκληθῇ ἡ ἔγκρισις αὐτῶν ὑπὸ τῆς νομαρχίας καὶ ὅτι ἐὰν πραγματοποιηθῶσιν ὑπέχουσι καθ' ἡμᾶς προσωπικὴν εὐθύνην ἐπὶ τούτῳ οἱ δημοτικοὶ ὑπόλογοι.

Κατὰ τὸ ἀρθ. 20 τοῦ ἀπὸ 8 Μαρτίου 1891 ΑΠΘΙΣ' νόμου, τὰς κατὰ τὸ ἀρθ. 107 τοῦ περὶ δήμων νόμου ἀποφάσεις ὑμῶν ἐπὶ τῶν ὑποβαλλομένων ὑμῖν δημοτικῶν προϋπολογισμῶν ὀφείλετε νὰ ἐκδίδητε ἐντὸς δεκαπέντε τῶν βραδύτερων ἡμερῶν, ἀφ' ἧς οὗτοι περιέλθωσιν εἰς τὴν πηρεσίαν ὑμῶν. Συνιστῶμεν τὴν ἀκριβῆ τήρησιν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἵνα μὴ καὶ ἐντεῦθεν ἐπέρχηται βραδύτης εἰς τὴν ὀριστικότητα τῶν δημοτικῶν προϋπολογισμῶν. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ εἰρημένου ἀρθροῦ, αἱ νομαρχιακαὶ ἀποφάσεις εἰσὶν ἐφεσίμοι ἐνώπιον τοῦ ὑπουργείου ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς καὶ εἰς τὸν πρῶτον ἐδρὸν τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου κοινοποιήσεως αὐτῶν, τινὲς δὲ τῶν δημάρχων, συμφέρον ἔχοντες εἰς τὴν ἐκ-

κρεμότητα αὐτῶν, ἀναβάλλουσι τὴν κοινοποίησιν ταύτην συνίσταμεν ὑμῖν τὸ μέτρον, ὅπως τὰς ἀποφάσεις ὑμῶν κοινοποιήτε καὶ εἰς τὸν πρόεδρον τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου ἐπὶ ἀποδείξει διὰ τοῦ ἀρμοδίου εἰρηνοδίκου, ἵνα οὕτως ἐπέρχεται τῆς αὐτῶν.

Πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦ νὰ καταστῇ ἐφικτὸν νὰ δημοσιεῖται ἐν τῇ « Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως » ὁ περιληπτικὸς πίναξ τῶν ὀριστικῶς ἐγκριθέντων δημοτικῶν ἐσόδων καὶ ἐξόδων τῶν προϋπολογισμῶν ἐκάστου δήμου, ἐντελλόμεθα, ἵνα, ἅμα ὡς μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς πρὸς ἔφεσιν δεκαπενθημέρου προθεσμίας καταστῇ ὀριστικὴ ἡ ἀπόφασις ὑμῶν, εἰδοποιήτε τὸ ὑπουργεῖον, ὑποβάλλοντες κατηρτισμένον κατὰ τὰ ἥδη διατεταγμένα, τὸν πίνακα, ἐὰν δ' ὑποβλήθῃ ἔφεσις, ὑποβάλλητε τοῦτον μετὰ τοῦ ἐφετηρίου ψηφίσματος τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου.

Ἄμα ὡς καταστῇ ὀριστικὸς ὁ δημοτικὸς προϋπολογισμός, δεόν νὰ κοινοποιήτε αὐτὸν οὐ μόνον εἰς τὸν δήμαρχον καὶ τὸν δημοτικὸν εἰσπράκτορα ἢ τὸν ἀρμοδίον ὑποτάμειν, ἐὰν οὗτος ἐκτελῇ τὰ καθήκοντα τοῦ δημοτικοῦ εἰσπράκτορος, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν οἶκον. ἔφορον, τὸν ταμίαν καὶ ἐν ἀντιγράφῳ ἢ ἀποσπάσματι εἰς πᾶσαν ἄλλην οἰκονομικὴν ἀρχήν, ἥτις μετέχει τῆς δημοτικῆς διαχειρίσεως, ἐφαρμοζούσα μέρος αὐτοῦ ἐκ τῶν ἐσόδων ἢ ἐξόδων.

Πρὸς τούτοις ἐντελλόμεθα, ὅπως φροντίσητε νὰ ἐπιψηφισθῶσι καὶ καταστῶσι πρὸ τοῦ νέου ἔτους ὀριστικοὶ καὶ οἱ διὰ τὸ ἐπὶ ἔτος προϋπολογισμοὶ τῶν ἐσόδων καὶ ἐξόδων τῶν κατὰ τὸ ἀρθ. 114 τοῦ περὶ δήμων νόμου ἐν στυνδασμῷ πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 1 Δεβρίου 1836 Β. Διατάγματος, ἐν ἐκάστῳ δήμῳ ἀγαθοεργῶν καταστημάτων ὑπὸ τῶν ἀδελφάτων, ἐνοριακῶν ναῶν, ὑπὸ τῶν ἐκκλησιαστικῶν συμβουλίων καὶ παντὸς ἄλλου τοιοῦτου ἰδρυγματος, ὧν οἱ προϋπολογισμοὶ δεόν νὰ προσαρτῶνται καὶ νὰ συνυποβάλλωνται μετὰ τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ δήμου εἰς τὴν νομαρχίαν.

Περαίνοντες τὰς ὁδηγίας ταύτας, κρίνομεν ὀρθὸν νὰ συστήσωμεν ὑμῖν, ὅπως κατὰ τὴν ἐκδίκασιν τῶν δημοτικῶν προϋπολογισμῶν ὑπ' ὅφει ἔχοντες μόνον τὰ καλῶς ἐννοούμενα συμφέροντα τῶν δήμων καὶ οὐχὶ τῶν διοικούν-

των αὐτοῦς, ἐφαρμόζητε ὑπὲρ πάντων ἀνεξαίρετως τὸ αὐτὸ μέτρον τῆς ἰσότητος καὶ τῆς δικαιοσύνης, διότι, ὡς κατὰ τὴν ἐξέλεγχιν τῶν δημοτικῶν προϋπολογισμῶν ἐ.ἔ. γνω-
μεν μετὰ λύπης, πολὺ τῶν κ. κ. νομαρχῶν δὲν ὠδηγήθη-
σαν ὑπὸ τῶν αὐτῶν σχέψεων κατὰ τὴν ἔκδοσιν τῶν ἀπο-
φάσεων αὐτῶν, καὶ ἐνῶ λόγῳ οἰκονομίας ἐν τισι δήμοις
τοῦ νομοῦ εὐποροῦσι περιέκοψαν τὰς δαπάνας εἰς βαθμὸν
καθιστῶντα δυσχερεστάτην τὴν ἀπρόσκοπτον διοίκησιν
αὐτῶν, ἐν ἄλλοις σχετικῶς ἥττον εὐπόροις, ἀφειδῶς ἐνέ-
κριναν πιστώσεις, πειθόμενοι ἀδασανίστως εἰς ἀδικαιολο-
γήτους παραστάσεις τῶν δημάρχων καὶ τῶν δημοτικῶν
συμβουλίων. Τὸ ἄτοπον τοῦτο ἥκιστα συνᾶδον πρὸς τὴν
ἐκ περιωπῆς ἀσκῆσιν τῆς ἐπὶ τῆς διοικήσεως καὶ διαγει-
ρίσεως τῶν δήμων νομαρχιακῆς ἐξουσίας, συντελεῖ εἴπερ τι
καὶ ἄλλο εἰς τὴν ἀναβολὴν τῆς ἐπιψηφίσεως τῶν προϋπο-
λογισμῶν ὑπὸ τῶν δημοτικῶν συμβουλίων.

Πεποιθότες, ὅτι ἐκτιμᾶτε δεόντως τοὺς λόγους, ἐξ ὧν
ὠρμήθημεν εἰς τὴν ἔκδοσιν τῶν ἐπιστελλομένων ὁδηγιῶν,
παρακαλοῦμεν, ἵνα εὐθὺς ὡς λάβητε ταύτας, γνωρίσητε
τηλεγραφικῶς τὴν λήψιν αὐτῶν καὶ τῶν συναποστελλο-
μένων ἐντύπων πινάκων, κατὰ δὲ τὴν 30 Σεπτεμβρίου
ἐ.ἔ. δι' ἀναφορᾶς ὑμῶν γνωρίσητε εἰς τὸ ὑπουργεῖον τίνων
δήμων τοῦ καθ' ὑμᾶς νομοῦ ἐπιψηφίσθησαν οἱ προϋπολο-
γισμοί, ἢ ἐν ἀποφατικῇ περιπτώσει, κατὰ τίνων δημάρ-
χων ἢ προέδρων τῶν δημοτικῶν συμβουλίων προέβητε εἰς
τὴν ἐφαρμογὴν τῶν κατὰ τὰς ὁδηγίας ταύτας ὑποδειχθέν-
των πειθαρχικῶν μέτρων.

Ἐγκύκλιος ἀριθ. 120 τῆς 21 Νοεμβρ. 1895 Περί τῶν
διὰ τὸ ἐπίον ἔτος 1896 προϋπολογισμῶν τῶν Δήμων.

Α'. Ἔσοδα.

Ὁ πῖναξ τῶν ἐσόδων τῶν δημοτικῶν προϋπολογισμῶν
τοῦ ἔτους 1896 καὶ τῶν ἐφεξῆς διαφέρει τοῦ τῶν προη-
γουμένων ἔτων, διότι ἐκ τοῦ κεφ. Α' διεγράφησαν τὰ
ἄρθρα 5 καὶ 6 προωρισμένα δι' ἔσοδα ἐξ ἀμέσων στρεμ-
ματικῶν φόρων, οἵτινες οὐτε ὑπὸ τοῦ νόμου περὶ δήμων,
οὐτε ὑπὸ τῶν περὶ δημοτικῶν φόρων νόμων ἐπιτρέπεται.

νὰ ἐπιβάλλωνται, προσετέθησαν δὲ τέσσαρα ἀντ' αὐτῶν ἄρθρα, ἵνα ἐν μὲν τοῖς 5, 6 καὶ 7 ἀναγράφηται τὸ ἔσοδον ἐξ ἀμέσου δημοτικοῦ φόρου ἐπὶ τῶν τριῶν κυριωτέρων προϊόντων διακεκριμένως, ἥτοι ἐπὶ τοῦ σταφιδοκάρπου, τοῦ εἰνίου καὶ τοῦ ἐλαίου, ἐν δὲ τῷ ἀρθ. 8 τὸ ἐκ τῶν λοιπῶν προϊόντων· ἀλλ' ἐάν, ἐκτὸς τῶν τριῶν τούτων προϊόντων, ἐν τινι δήμῳ ἄλλο προϊόν ἢ πρᾶγμα ἀποτελῇ τὴν ἐκ τῆς ἀμέσου φορολογίας κυριωτέραν πρόσδον αὐτοῦ, θέον ν' ἀναγράφηται ἐν ἰδίῳ ἄρθρῳ χειρογράφως προστεθῇ δ' ἐν κεφ. 5' ἴδιον ἄρθρον 7, ἐν ᾧ θέλουσιν ἀναγραφεσθαι τὰ κατὰ τὰ ἄρθ. 58 καὶ 62 τοῦ ΒΤΜΘ' νόμου, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθ. 20 τοῦ περὶ ἐπαρχιακῶν συμβουλίων ΑΝΣ' νόμου, ἐτήσια χρηματικὰ χρηρήματα τοῦ δημοσίου ὡς συνδρομὴ αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως εἰς τοὺς δήμους ἐκείνους, ὧν οἱ πόροι καὶ μετὰ τὴν κατὰ ἄρθρα 56 καὶ 57 συμπλήρωσιν αὐτῶν δὲν ἤθελον ἐπαρκέσει πρὸς συντήρησιν τῶν ἐν τοῖς δήμοις τούτοις δημοτικῶν σχολείων. Τίνες δὲ οἱ δήμοι οὗτοι καὶ πόσον τὸ χρηρήγητέον εἰς ἕκαστον ποσὸν θέλουσιν ὁρίσθῃ διὰ Β. Διατάγματος ἐκδοθησομένου μετὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως ὑπουργείου κατὰ τὸ ἄρθρον 59 αὐτοῦ.

Ἡ ἐξέλεξις τῶν πινάκων τῶν ἐσόδων τῶν δημοτικῶν προϋπολογισμῶν ἐ.ἔ. κατέδειξεν, ὅτι δὲν ἐτηρήθησαν αἱ ἰσχύουσαι νομικαὶ διατάξεις, αἵτινες κανονίζουσι τὴν ἐπιβολὴν τῶν δημοτικῶν φόρων οὐ μόνον ὑπὸ τῶν πλείστων δημοτικῶν ἀρχῶν, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ ἐνίων τῶν κκ. νομαρχῶν, καίτοι σαφῶς τὰ περὶ τούτων ἐξηγήθησαν διὰ τῆς περυσινῆς ὑπ' ἀριθ. 65)20768 ἐγκυκλίου τοῦ ὑπουργείου. Διότι παρατηρήθη ὅτι οὐ μόνον ἐπεβλήθησαν καὶ ἀτυχῶς ἐνεκρίθησαν διπλοὶ ἄμεσοι δημοτικοὶ φόροι, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πραγμάτων μὴ ὑπαγομένων εἰς ἄμεσον φορολογίαν, κατὰ τὴν ἐννοιαν τοῦ ἀρθ. 6 τοῦ περὶ δημοτικῶν φόρων ΕΗ' νόμου καὶ τοῦ συμπληρώσαντος τοῦτον ΨΙΑ' τῆς 9 Ὀκτωβρίου 1878.

Ἀλλ' ἡ σπουδαιότερα παράβασις παρατηρήθη ἐπὶ τοῦ προσδιορισμοῦ τοῦ φορολογικοῦ ὅρου τῶν ἀμέσων δημοτικῶν φόρων, διότι πολλὰ τῶν δημοτικῶν συμβουλίων ἐπε-

ψήφισαν οἱ δὲ νομάρχαι ἐνέκριναν ἄμεσον δημοτικὸν φόρον ἐπὶ τῶν προϊόντων τῆς γῆς εἰς φορολογικὸν ὅρον εἰς χρήματα ἀνώτερον, σχετικῶς πρὸς τὴν ἐν τῷ τόπῳ τιμὴν αὐτῶν, τοῦ νομίμου ὅστις δὲν δύναται νὰ υπερβαίνει τὰ 2 τοῖς 0/0 ἐπὶ τοῦ ἀκαθαρίστου εἰσοδήματος, καὶ τοῦτο εἶτε διότι δὲν ἔλαβον ὑπ' ὄψιν τὴν τιμὴν τῶν φορολογουμένων προϊόντων, εἶτε διότι ὥρισαν αὐτὴν ἐκ μονομερείας καὶ αὐτοβούλως εἰς ποσὸν ἀνώτερον τῆς πραγματικῆς, ὥστε ὁ φορολογικὸς ὅρος τοῦ ἐπιβληθέντος ἀμέσου δημοτικοῦ φόρου ἀνεδιβάσθη μέχρι 3 καὶ 4 καὶ ἐνιαχοῦ εἰς ἔτι πλεον τοῖς ἑκατόν. Ἀναγνωρίζοντες ὅτι εὐλογον εἶναι, καὶ εὐχερέστερον ἅμα νὰ εἰσπράττηται ὁ φόρος εἰς χρήματα, θέλοντες δὲ νὰ προλάβωμεν τὴν ἐπανάληψιν τοῦ ἐκνόμου τούτου κατὰ τὴν ἐπιψήφισιν καὶ ἔγκρισιν τῶν δημοτικῶν προϋπολογισμῶν τοῦ ἐπιόντος ἔτους, ἀξιοῦμεν ν' ἀναγραφῇται ἐν τοῖς πίναξιν καὶ ὁ φορολογικὸς ὅρος τοῦ ἐπιβαλλομένου ἐφ' ἑκάστου προϊόντος ἀμέσου δημοτικοῦ φόρου, καὶ ἂν ὁρίζεται εἰς χρήματα, νὰ αἰτιολογῇται τὸ ὁριζόμενον ποσοστὸν αὐτοῦ σχετικῶς πρὸς τὴν ἀγοραίαν τιμὴν τοῦ φορολογουμένου προϊόντος. προσδιοριζομένην οὐχὶ ἐκ μονομερείας ὑπὸ τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς, ἀλλὰ καὶ τῇ συναινέσει τῶν φορολογουμένων· τοῦτο δὲ ἤθελεν ἐπιτευχθῆναι ἐὰν ἐν μὲν τῷ προϋπολογισμῷ ὁρίζετο ὁ φορολογικὸς ὅρος ὡς ἐξῆς: 2 τοῖς 0/0 ἐπὶ τοῦ ἀκαθαρίστου εἰσοδήματος, ἢ εἰς χρήματα κατὰ τὴν ἐν καιρῷ προσδιορισθησομένην τιμὴν τοῦ προϊόντος, πρὸ δὲ τῆς βεβαιώσεως τοῦ φόρου τὸ προσδιορίζον τὴν τιμὴν τῶν φορολογητέων προϊόντων ψήφισμα τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου ἤθελεν ἐκτίθεσθαι πρὸς γνῶσιν τῶν φορολογουμένων, ἵνα ὑποβάλλωσι τὰς ἀντιρρήσεις των. ἐὰν ἔχωσι τοιαύτας, ὅπως ἐν γνῶσει· ἡ νομαρχία ἀποφασίζῃ, συμφώνως πρὸς τὰ διὰ τοῦ ἄρθ. 109 τοῦ νόμου περὶ δήμων ὁριζόμενα, περὶ τῶν κατὰ τὰ ἄρθ. 28 καὶ 29 αὐτοῦ δημοτικῶν ἐράνων, οἵτινες πρὸ τῆς ἰσχύος τῶν περὶ δημοτικῶν φόρων εἰδικῶν νόμων ἦσαν αὐτοὶ οὗτοι οἱ ἄμεσοι (ἔγγειοι) δημοτικοὶ φόροι, οἵτινες ἔτι καὶ νῦν εἰς τινας δήμους ἀντ' αὐτῶν ἐπιβάλλονται.

Καὶ ἐν τῇ ἐπιβολῇ τῶν ἐμμέσων δημοτικῶν φόρων, ἦτοί τοῦ δημοτικοῦ δασμοῦ, παρατηρήθη, ὅτι οὐ μόνον δὲν ἐπιψήφίζεται κατ' ἔτος ὁ ἐπὶ τῶν ὠνίων δασμὸς δι'

εἰδικοῦ ψηφίσματος τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου ὑπὸ τὰς νομίμους ἐξαιρέσεις, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἀνεγράφη εἰς τινὰς προϋπολογισμοὺς καὶ ὁ κατ' ἐπέκτασιν, ἐθεβαιώθη δὲ καὶ εἰσεπράχθη χωρὶς νὰ προκληθῇ ἡ ἀνανέωσις τῆς ἐπέκτασεως αὐτοῦ διὰ τοῦ κατὰ τὸ ἄρθ. 5 τοῦ περὶ δημοτικῶν φόρων ΞΗ' νόμου ἀπαιτουμένου Β. Διατάγματος, πολλὰς δὲ ἐξητήθη ἡ ἐπέκτασις αὕτη χωρὶς προηγουμένως νὰ ἐπιψηφισθῇ ὁ ἐπὶ τῶν ὀνίων, ὅστις εἶναι ὁ αὐτὸς φόρος, ἐπεκτεινόμενος κατὰ τετραετίαν καὶ ἐπὶ τῶν δημοπρατικῶν καρπῶν, τῶν ἐμπορευμάτων καὶ ἄλλων εἰδῶν καὶ ὅστις, ἂν μὴ ὑπάρχῃ ἐπιβεβλημένος ἐπὶ τῶν ὀνίων, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐπεκταθῇ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων εἰδῶν. Εἶναι δὲ ἀναγκαῖον νὰ ἐκδίδωνται διὰ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ φόρου τούτου εἰδικὰ ψηφίσματα τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, ὅπως περιλαμβάνουσι τὰς νομίμους ἐξαιρέσεις, ἡ δὲ νομαρχία, ὅσας τις παρατηρεῖ, ὅτι τὰ δημοτικά συμβούλια ἐπιψηφίζουσι σκοπίμως ἐξαιρέσεις παρὰ τὰ νενομισμένα χάριν προσώπων ἢ χάριν τῶν κατοίκων ὁμόρων δήμων, μεθ' ὧν τὰ μέλη τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς ἢ ἄλλα εὐνοούμενα αὐτῆς πρόσωπα συνδέονται διὰ συμφερόντων, ἐπιστρέφει ταῦτα πρὸς διόρθωσιν, ὡς πολλὰς τὸ ὑπουργεῖον ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ ἐπιστρέψῃ αὐτά, δι' ὧν ἐζητεῖτο ἡ ἐπέκτασις τοῦ ἐπὶ τῶν ὀνίων δασμοῦ καὶ ἐπὶ τῶν ἐμπορευμάτων κλπ. καὶ ἐν οἷς περιλαμβάνοντο ἐξαιρέσεις, μὴ ἐπιτρεπόμεναι ὑπὸ τοῦ νόμου.

Παρατηρήθη ἐπίσης, ὅτι ἕναι δημοτικά συμβούλια ἐν τοῖς ἐμμέσοις δημοτικαῖς φόροις περιλαμβάνουσι καὶ τὴν ἐπιβολὴν φόρου ἐπὶ τῶν σφαζομένων ζώων μετὰ ἢ ἄνευ καὶ δικαιώματος σφαγείου. Ἐκτὸς τοῦ δημοτικοῦ δικαιώματος σφαγείου, ὅπερ ἐπιβάλλεται εἰς ποσοστὸν κατὰ κεφαλὴν τοῦ σφαζομένου ζώου, ὅταν ὁ δήμος κέκτηται σφαγεῖον ἢ δημοτικὸν γῶρον, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀποκλειστικῶς προωρισμένον, καὶ ὅπερ δὲν εἶναι φόρος, ἀλλ' ἔσοδον δημοτικῆς περιουσίας, τὸ ὅποιον πρέπει ν' ἀναγράφηται ἐν τῷ εἰδικῷ ἑδαφίῳ Σ' τοῦ ἄρθ. 1 τοῦ κεφ. Γ' τοῦ πίνακος, ὁ φόρος ἐπὶ τῶν σφαζομένων ζώων εἰς οὐδεμίαν νομικὴν διτάξιν στηρίζεται. Ἐὰν τὰ ἐπιβάλλοντα τοιοῦτον φόρον δημοτικά συμβούλια θεωρῶσιν αὐτὸν ὡς δημοτικὸν δασμόν, εἰς ὃν ὑπόκεινται τὰ ζῶα, εἰσαγόμενα ἐξ

ἄλλων δήμων εἴτε ἐσφαγμένα (σφάγια) πρὸς πώλησιν εἴτε ζῶντα πρὸς σφαγὴν ἢ ἔμποριαν, ὑπάγεται εἰς τὸν ἐν ἄρθ. 1 τοῦ κεφ. Β' δασμὸν ἐπὶ τῶν ὀνίων καὶ ἔμπορευμάτων καὶ οὐδεὶς ὑπάρχει λόγος ν' ἀναγράφηται διακεκριμένως· ἐὰν ὁμως διὰ τοῦτου ἐννοῇται νὰ πληρῶνται τὸν φόρον τοῦτον τὰ ζῶα, ὅταν σφάζονται ἐντὸς τοῦ δήμου πρὸς πώλησιν εἴτε ὑπάρχει δημοτικὸν σφαγεῖον ἐν γῆρῳ, εἴτε μὴ, ἐκτὸς τοῦ δημοτικοῦ δασμοῦ, εἰς ὃν ὑπόκεινται ταῦτα εἰσαγόμενα ἐξ ἄλλων δήμων, ἢ τοῦ ἀμέσου δημοτικοῦ φόρου, εἰς ὃν ὑπόκεινται ὅσα διαιτῶνται ἐν τῷ δήμῳ ὁ φόρος οὗτος εἶναι παράνομος καὶ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ πρέπει νὰ ἐπιψηφίζηται, ἢ ἐπιψηφισόμενος νὰ ἐγκρίνηται.

Ἐφελκόμενον τὴν προσοχὴν ὑμῶν καὶ τῶν δημοτικῶν συμβουλίων ἐπὶ τοῦ σπουδαίου τούτου ἀντικειμένου, διότι ἡ δημοτικὴ φορολογία δέον ν' ἀναγράφηται εἰς τοὺς προϋπολογισμοὺς συμφώνως καὶ ὑφ' οὗς ὅρους ἐπιτρέπουσιν οἱ δημοτικοὶ νόμοι· ἐννοεῖται δὲ ὅτι δημοτικοὶ φόροι παράνομοι ἢ ὑπὲρ τὸν νόμιμον φορολογικὸν ὅρον ἐπιβαλλόμενοι δὲν εἶναι ὑποχρεωτικοὶ διὰ τοὺς φορολογουμένους. οἱ δ' ἐνεργοῦντες ἢ ἐκδιάζοντες τὴν εἰσπραξίν αὐτῶν εἰσὶ καὶ ποινικῶς καταδιώξιμοι.

Ἡ αὐξήσις τῶν δημοτικῶν φόρων πρὸς ἐπάρκειαν εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως, ἥτις κατὰ τὸ ἄρθρον 57 τοῦ νέου ΒΤΜΘ' νόμου, ἐπιτρέπεται νὰ φθάσῃ καὶ μέχρι 1 τοῖς 0/0, δὲν δύναται ἐφεξῆς νὰ ἐνεργῇται ὡς μέχρι τούδε κατὰ τοὺς καταργηθέντας νόμους, ἥτοι εἰκοθεν καὶ κατὰ τὴν ὑπὸ μόνῳ τῶν δημοτ. Συμβουλίων ἐκτίμησιν τῶν ἀναγκῶν τῆς δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως ἄλλ' ὅταν καὶ μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 56 τοῦ εἰρημένου νόμου ὀριζομένων, ἤθελε βεβαιωθῇ, ὅτι οἱ πόροι τοῦ Δήμου δὲν ἐπαρκοῦσι πρὸς συντήρησιν τῶν ὑπαρχόντων ἐν τῷ δήμῳ δημοτ. σχολείων καὶ κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Νομαρχοῦ πρὸς τὴν Δημοτικὴν Ἀρχήν.

Παρατηρήθη ἐπίσης, ὅτι, παρὰ τὰ σαφῶς ἐπισταλέντα διὰ τῶν περυσινῶν Ὑπουργικῶν ὁδηγιῶν, ἐν τοῖς δημοτ. προϋπολογισμοῖς δὲν ἀνεγράφησαν ἐν ἰδίῳ παραρτήματι αὐτῶν τὰ εἰδικὰ ἔσοδα, τὰ δυνάμει εἰδικῶν νόμων, μνημονευθέντων ἐν αὐταῖς, εἰσπραττόμενα ἐν τισὶ Δήμοις πρὸς ἐκτέλεσιν εἰδικῶν δημοτικῶν ἔργων, ἀλλ' ἀνεμίχθησαν

ἀτόπως μετὰ τῶν λοιπῶν δημοτικῶν ἐσόδων, τῶν προωρισμένων διὰ τὴν πλήρωσιν ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν δημοτικῶν ἀναγκῶν. Πιστεύομεν δέ, ὅτι ἡ παρὰ χάσις αὕτη δὲν θέλει ἐπαναληφθῆ καὶ εἰς τοὺς δημοτικούς προϋπολογισμοὺς τοῦ ἐπιόντος ἔτους.

Ὅτι ἔχομεν τελευταῖον, προκειμένου περὶ τῶν δημοτικῶν ἐσόδων, νὰ συστήσωμεν ὑμῖν τε καὶ τοῖς δημοτικοῖς Συμβουλίαις εἶναι, ὅτι τὸ ἀναγραφόμενον ἐξ ἐκάστου εἵδους τῶν ἐσόδων εἰσπρακτέον ποσὸν δεῖν νὰ ᾖ ἀνάλογον πρὸς τὸ ἐξ αὐτοῦ βεβαιωθὲν κατὰ τὴν τελευταίαν τριετίαν ἢ καὶ πενταετίαν καὶ ἰδίως πρὸς τὸ εἰσπραχθὲν, λαμβανομένων ὑπ' ὄψει καὶ τῶν πιθανῶν περιστάσεων, αἵτινες δυνατόν νὰ αὐξήσωσιν ἢ νὰ ἐλαττώσωσι τὴν παραγωγὴν καὶ νὰ μεταβάλλωσι τὴν ἐμπορικὴν κίνησιν ἢ τὴν κατανάλωσιν ἐν τῷ Δήμῳ, ἣτις κατὰ τὰ προλαβόντα ἔτη ἐπεκράτησε. Δὲν πρέπει ν' ἄγνοῇτε, ὅτι τὰ προϋπολογιζόμενα ἔσοδα κανονίζουσι τὸ μέτρον καὶ τὴν ἔκτασιν, καθ' ἣν εἶναι δυνατόν καὶ ἐπιτετραμμένον νὰ ἐπιδιωχθῇ ἡ πλήρωσις τῶν πολυειδῶν ἀναγκῶν τῶν Δήμων· ὅταν δὲ λήθῃτε ὑπ' ὄψει, ὅτι τῶν μὲν προϋπολογιζομένων ἐσόδων ἡ ὅλοςχερὴς εἰσπραξις εἶναι ἀμφίβολος καὶ σχεδὸν ἀδύνατος, τῶν δ' ἐπὶ τῇ βῆσει αὐτῶν προϋπολογιζομένων ἐξόδων ἡ πληρωμὴ ὑποχρεωτικὴ καὶ βεβαία, θέλετε κατανοήσai, ὅτι ἐν τῷ φαινομενικῷ ἰσοζυγίῳ, ἐν ᾧ νομίζετε, ὅτι ἐπιψηφίζετε καὶ ἐγκρίνετε τοὺς δημοτικούς προϋπολογισμοὺς, ὑπολανθάνει ἔλλειμμα, ὁλέθριον εἰς τὴν οἰκονομικὴν τοῦ Δήμου κατάστασιν. Διὰ τοῦτο μεγάλη πρέπει νὰ δοθῇ προσοχὴ εἰς τὴν ἀναγραφὴν καὶ τοῦ ἐν Κεφ. Ε' ἄρθρῳ 1 εἰσπρακτέου ποσοῦ ἐκ καθυστερουμένων ἐσόδων παρῳχημένων χρήσεων διότι, ἐὰν τούτων ἡ εἰσπραξις ὑπῆρξε δυσχερὴς ἐντὸς τῆς χρήσεως, ἐν ᾗ ἐβεβαιώθησαν ὡς ἔσοδα τακτικά τοῦ Δήμου, διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους δυσχερεστέρα ἔσται κατὰ τὰς ἐπιούσας χρήσεις· εἶναι δὲ τῶν Δημοτικῶν Ἀρχῶν ἐν γνώσει τῶν δυσχεριῶν τούτων σκοπίμως ἐξογκᾶσι τὸ ἐξ αὐτῶν εἰσπρακτέον ποσὸν ἐν τοῖς δημοτ. προϋπολογισμοῖς, οἱ δὲ Νομάρχαι ἀβασανίστως ἐγκρίνουσιν αὐτό, ἵνα ἐν ψευδεῖ ἰσοζυγίῳ ἀναγράφονται ὑπέρογκοι δαπάναι. Ὅταν τὰ δημοτικά Συμβούλια ἀναγράφωσι τοιοῦτον ἔσοδον, δεῖν νὰ ᾖσιν ἐκ τῶν προτέρων βεβαία, ὅτι τὸ πλεῖστον εἰ μὴ ὅλο-

κληρον εἰσπραχθήσεται ἀφεύκτως, ὀφείλουσι δὲ νὰ αἰτιολογῶσι τὴν ἀναγραφὴν αὐτοῦ ἐπαρκῶς, προσαρτῶντα ἐν τῷ πίνακι καὶ σημείωμα, ἐμφαίνον πόθεν προέρχεται, τίνες ὀνομαστὶ οἱ ὀφείλοντες αὐτὸ καὶ διὰ τίνας λόγους θεωρεῖται πιθανή ἢ εἰσπραξις αὐτοῦ, ὅπως ἐν γνώσει ἢ Νομαρχία ἀποφαίνεται καὶ περὶ τούτου.

B'. *Εξοδα

Ὁ πίναξ τῶν ἐξόδων κατὰ πολὺ διαφέρει τοῦ τῶν προηγούμενων ἐτῶν.

Ἀφοῦ, κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 78 τοῦ εἰρημένου περὶ τῆς στοιχειώδους ἢ δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως, ΒΤΜΘ' νόμου κατηργήθησαν οἱ τέως ἰσχύοντες νόμοι περὶ ἀποδόσεως εἰς τὸ δημόσιον εἰσφορᾶς κατ' ἔτος ὑπὸ τῶν Δήμων διὰ τὰ ἔξοδα τῆς δημοτ. ἐκπαιδεύσεως, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 54 αὐτοῦ, οὗτοι ὑπερεβώθησαν νὰ καταβάλλωσιν αὐτὰ καὶ ἀφοῦ, κατὰ τὸ ἄρθρον 55 τοῦ νόμου τούτου, τὰ ἔξοδα ταῦτα προσδιορίζονται ἐν τοῖς δημοτικοῖς προϋπολογισμοῖς πρὸ πάντων τῶν ἄλλων καὶ αἱ πρὸς τοῦτο πιστώσεις ἀναγράφονται πρῶται ἐν αὐτοῖς, ἀποτελοῦσαι ἴδιον ἐν αὐτοῖς τμήμα, ὁ πίναξ διήρηται εἰς δύο τμήματα, εἰς τμήμα Α' Στοιχειώδους ἐκπαίδευσιν τῶν δημοτῶν, ἐν ᾧ ἀναγράφονται κατὰ Κεφάλαιον καὶ ἄρθρον πᾶσαι αἱ πρὸς συντήρησιν τῶν ἐν τῷ Δήμῳ δημοτ. σχολείων καὶ γραμματοδιδασκαλείων πιστώσεις, καὶ εἰς τμήμα Β', ἐν ᾧ ἀναγράφονται πᾶσαι αἱ διὰ τὴν διοίκησιν κλπ. τοῦ Δήμου ἀπαιτούμεναι.

Τὸ Α' τμήμα πρέπει νὰ περιλαμβάνῃ τόσα Κεφάλαια, ὅσα ὑπάρχουσιν ἐν τῷ Δήμῳ δημοτικὰ σχολεῖα καὶ γραμματοδιδασκαλεῖα. Ὁ ἀποστελλόμενος ἐντυπος πίναξ περιλαμβάνει τέσσαρα Κεφάλαια, ὑποτιθεμένου Δήμου, ἐν ᾧ ὑπάρχουσι δύο δημοτικὰ σχολεῖα ἁρρέων, ἐν θηλέων καὶ ἐν γραμματοδιδασκαλεῖον. Ἐὰν τὰ ἐν τῷ Δήμῳ δημοτ. σχολεῖα ᾖναι ὀλιγώτερα, ἀναγράφονται αἱ σχετικαὶ πιστώσεις ἐν ἰσχύιμοις μόνον πρὸς αὐτὰ Κεφαλαίοις, ἐὰν δὲ πλείοτερα καὶ ὁ χώρος τοῦ πίνακος δὲν ἐπαρκῇ, συντάσσεται τὸ Α'. τμήμα αὐτοῦ χειρόγραφον. Ἐν ἐκαστῷ Κεφαλαίῳ μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν Δημοτικὸν Σχολεῖον ση-

μειοῦται τὸ ὄνομα τῆς πόλεως, χωροπόλεως ἢ χωρίου, ἐν ᾧ εἶναι συνεσταμένον καὶ λειτουργεῖ.

Ἐκαστον Κεφάλαιον περιλαμβάνει τρία ἄρθρα, ὅσα εἶναι τὰ κατὰ τὸ εἰρημένον ἄρθρον 55 εἶδη τῶν ἐξόδων, τῶν ὑπὸ Δήμων καταβλητέων πρὸς συντήρησιν καὶ λειτουργίαν ἐκάστου τῶν ἐν αὐτοῖς δημοτ. σχολείων καὶ γραμματοδιδασκαλείων. Δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὰ δημοτικὰ Συμβούλια νὰ μὴ ἐπιψηφίζωσι τὰ δι' ἑκαστον τούτων ἀπαιτούμενα ἐξόδα, ἢ νὰ ἐπιψηφίσωσι τινα μόνον ἐξ αὐτῶν, διότι τοῦτο ἰσοδυναμεῖ πρὸς κατάργησιν τοῦ δημοτικοῦ σχολείου ἢ γραμματοδιδασκαλείου, ἥτις, κατὰ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ ΒΤΜΘ' νόμου, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 22 τοῦ περὶ ἐπαρχιακῶν Συμβουλίων ΛΗΝΣ', ἀποφασίζεται ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου ἐπαρχιακοῦ Συμβουλίου καὶ τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως Ὑπουργείου. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει οἱ Νομάρχαι ὀφείλουσι νὰ ἀναγράφωσιν οἰκοθεν ἐν τοῖς δημοτικοῖς προϋπολογισμοῖς τὰς παραλειφθείσας πιστώσεις, διότι αὗται ἀνάγονται εἰς τὰς ὑποχρεωτικὰς τῶν Δήμων δαπάνας, κατὰ τὸ ἄρθρον 18 ἐδάφιον δ' τοῦ νόμου περὶ Δήμων, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 54 τοῦ ΒΤΜΘ' νόμου. Ἐπίσης δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ὑπὸ τῶν δημοτικῶν Συμβουλίων ἐπιψήφισις πιστώσεων πρὸς σύστασιν τῶν ἄλλων δημοτικῶν σχολείων ἢ γραμματοδιδασκαλείων, διότι ἡ μὲν σύστασις τῶν δημοτικῶν σχολείων ἀποφασίζεται ὑπὸ τοῦ ἐπαρχιακοῦ Συμβουλίου καὶ τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως Ὑπουργείου, κατὰ τὸ ἄρθρον 19 τοῦ περὶ ἐπαρχιακῶν Συμβουλίων νόμου, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 5 τοῦ ΒΤΜΘ' νόμου, ἡ δὲ τῶν γραμματοδιδασκαλείων ὑπὸ τοῦ εἰρημένου Ὑπουργείου, προτάσει τοῦ Ἐποπτικοῦ Συμβουλίου, κατὰ τὸ ἄρθρον 49 τοῦ νόμου.

Τὰ τρία ἄρθρα ἐκάστου Κεφαλαίου εἰσὶν ὅμοια, διότι πρὸς συντήρησιν καὶ λειτουργίαν ἐκάστου δημοτικοῦ σχολείου καὶ γραμματοδιδασκαλείου τρία ὅμοια εἶδη ἐξόδων ἀπαιτοῦνται, κατὰ τὸ ἄρθρον 55 τοῦ ΒΤΜΘ' νόμου.

Ἐν τῷ 1ῳ ἄρθρῳ δέον ν' ἀναγράφωνται οἱ μισθοὶ τῶν διδασκάλων, διζήρηται δὲ εἰς ἐδάφια, ἵνα ἐκάστου διδασκάλου ὁ μισθὸς ἀναγράφηται διακεκριμένως. Οἱ μισθοὶ τῶν

διδασκάλων ἐν ἐκάστῳ δημοτικῷ σχολείῳ καὶ γραμματοδιδασκαλείῳ εἰσι γνωστοὶ εἰς τε τὰς Δημοτικάς Ἀρχάς καὶ τοὺς Νομάρχας, τῶν δὲ διορισθησομένων κατὰ τὸν νέον ΒΤΜΘ νόμον ὀρίζονται ἐν τῷ ἄρθρῳ 29 αὐτοῦ. Ἐὰν ἐν τινι δημοτικῷ σχολείῳ πρέπῃ, κατὰ νόμον, νὰ διδάσκησι πλείονες τοῦ ἐνὸς διδασκαλοὶ, δι' οἷονδήποτε δὲ λόγον τινὲς τούτων δὲν διορίσθησαν ἔτι, ἤ, καίτοι διορισθέντες, δὲν ἀνέλαβον ἔτι τὴν ὑπηρεσίαν των, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μὴ ἀναγράφηται ὁ μισθὸς αὐτῶν ὑπὸ τῶν δημοτικῶν Συμβουλίων, καὶ ὁ λόγος εἶναι προφανής. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει οἱ κ. κ. Νομάρχαι ὀφείλουσι ν' ἀναγράφωσιν αὐτόν, διότι εἶναι ὑποχρεωτικὴ διὰ τοὺς Δήμους δαπάνη κατὰ τὰ ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ εἰρημένα.

Ἐν τῷ 2ῳ ἄρθρῳ δέον ν' ἀναγράφηται τὸ πληρονόμειον ἐνοίκιον τῶν δικαστηρίων, ὅπερ βεβαίως πρέπει νὰ ᾔναι γνωστὸν εἰς τὰς Δημοτικὰς Ἀρχάς. Ὅπου τὰ διδασκῆριὰ εἰσι δημοτικά, ἡ πίστωση αὕτη παραλείπεται.

Ἐν τῷ 3ῳ ἄρθρῳ δέον ν' ἀναγράφηται ἡ ἀναγκαιοῦσα πίστωση οὐ μόνον πρὸς προμήθειαν τῶν καθ' ὅλον τὸ ἔτος ἀναγκαίου, ἀλλὰ καὶ ἡ πρὸς ἐπισκευήν, συμπλήρωσιν ἢ ἀντικατάστασιν τῶν ὑπαρχόντων ἐν ἐκάστῳ δημοτικῷ σχολείῳ ἐπίπλων, πινάκων καὶ λοιπῶν ὀργάνων τῆς διδασκαλίας διὰ τὴν ἀπερόσκοπτον καὶ κανονικὴν κατὰ τὸν νόμον λειτουργίαν αὐτῶν. Τὰς ἀνάγκας ταύτας δέον αἱ Δημοτικαὶ Ἀρχαὶ νὰ γνωρίζωσι καὶ ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως καὶ ἐκ τῶν ἐκθέσεων τῶν Νομαρχιακῶν Ἐπιθεωρητῶν, κατὰ τὸ ἄρθρον 40 ἐδάφιον 1 τοῦ ΒΤΜΘ νόμου, καὶ ἐκ τῶν προτάσεων τῶν Ἐποπτικῶν Συμβουλίων, κατὰ τὸ ἄρθρον 49 ἐδάφιον 7 αὐτοῦ ὧ. θέλουσι λαμβάνει γνώσιν ἀρμοδίας, καὶ ἐξ ἡτιολογημένων ἐκθέσεων τῶν διευθυνόντων ἑαστον δημοτικὸν σχολεῖον τῇ γραμματοδιδασκαλείῳ διδασκάλων, ὧς οὗτοι ὀφείλουσι νὰ ὑπεβάλλωσιν εἰς τοὺς Νομάρχους, οὗτοι δὲ καὶ οἱ κ. κ. Νομάρχαι νὰ προκαλῶσιν ἐκαστοτε.

Τὸ Βον τοῦ μέρους τοῦ πίνακος τῶν ἐξόδων, κατ' οὐδὲν σχεδὸν διαφέρει τοῦ τῶν προηγουμένων ἐτῶν, περιλαμβάνει πάσας τὰς πιστώσεις διὰ τὴν δισίκησιν κλπ. τοῦ Δήμου.

Διὰ τῶν ἀνωτέρω μνημονευθεισῶν ὁδηγιῶν τοῦ Ὑπουργείου, τῶν δοθεισῶν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, ἐξηγήθησαν λεπτομερῶς τὰ περὶ τούτων, περιοριζόμεθα δὲ μόνον ἐνταῦθα νὰ καταδείξωμεν τὰς παρατηρηθείσας παραβάσεις.

Ἐπὶ τῶν τεσσάρων πρώτων Κεφαλαίων Α—Δ, ἐν οἷς ἀναγράφονται τὰ ἐξόδα τῆς κυρίως διοικήσεως τῶν Δήμων, οἱ γλίσχροι πόροι καὶ αἱ μεγάλαι ὑποχρεώσεις καὶ ἀνάγκαι αὐτῶν ἐπιβάλλουσιν ἄκραν φειδῶ καὶ οἰκονομίαν τοῦ δημοτικοῦ χρήματος, ἐπομένως δὲν πρέπει νὰ μισθοδοτῶνται πλείονες τῶν ἀπαιτουμένων διὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς ὑπηρεσίας ὑπάλληλοι, οὐδὲ ἀργόμισθοι, οἱ δὲ χορηγούμενοι μισθοὶ καὶ τὰ γραφικὰ ἐξόδα καὶ ἄλλαι εἰς αὐτοὺς ἐπιχορηγήσεις λόγῳ ὁδοιπορικῶν, ἐνοικίων κλπ., δέον νὰ ᾖσιν ἀνῆλογοι πρὸς τὴν προτφερομένην ὑπηρεσίαν καὶ τοὺς πόρους τοῦ Δήμου. Ἰδίᾳ συνίσταμεν τὴν ἀκριβῆ τήρησιν τῶν διατάξεων τοῦ ἀπὸ 29 Ἰουνίου 1837 Β. Διατάγματος περὶ τῆς ἀντιμισθίας τῶν Δημάρχων, διότι πρέπει νὰ ἔχῃτε ὑπ' ὄψει, ὅτι, κατὰ τὰ ἀρθρα 18 ἐδάφιον γ' καὶ 41 τοῦ νόμου περὶ Δήμων, τὸ ἀξίωμα τοῦ Δημάρχου δίδεται τιμῆς χάριν καὶ ὅτι ἡ χορηγούμενη αὐτῷ μικρὰ ἀντιμισθία δὲν εἶναι μισθός, ἀλλ' ἀποζημίωσις τῶν ὑπὲρ τοῦ Δήμου κόπων αὐτοῦ καὶ τῶν ἐξ ἰδίων διὰ τοῦτο καταβαλλομένων ἐξόδων. Διὰ τοῦτο ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ πρέπει νὰ ψηφίζονται ἐξόδα παραστάσεως αὐτοῦ καὶ μάλιστα ἀφειδῶς, ὡς ἐλάβομεν ἀφορμὴν νὰ παρατηρήσωμεν ἐκ τῶν πινακῶν τῶν δημοτικῶν προϋπολογισμῶν ἐ. ἔ., διότι, ὡς ἔγνωτε ἐκ τῶν εἰρημένων διατάξεων τοῦ δημοτικοῦ νόμου, τοιαῦτα πιστώσεις εἰσὶν ἔκνομοι, οὐδὲ ἐπιτρέπουσιν οἱ γλίσχροι πόροι τῶν Δήμων τοιαύτας μεγαλοδωρίας. Καὶ πιστεύομεν μὲν, ὅτι τὰ δημοτικά Συμβούλια δὲν θέλουσι προέλθει εἰς τοιαύτας ἐκνόμους ἀποφάσεις, ὅπου ἂν ὅμως, πρὸς ἑλπίδα, τοιαῦτα πιστώσεις ἐπιψηφισθῶσιν, οἱ Νομαρχαὶ ὀφείλουσι ν' ἀπαλείψωσιν αὐτάς, χωρὶς νὰ λαμβάνωσιν ὑπ' ὄψει οὐδεμίαν αἰτιολογίαν.

Ἐπὶ τοῦ Κεφ. Ε'. τῶν ἐξόδων τῆς δημοσίας ὑγείας δέον νὰ λάβῃτε ὑπ' ὄψει ὅσα διὰ τῶν περυσινῶν Ὑπουργικῶν ὁδηγιῶν ἐπεστάλησαν περὶ τοῦ περιττοῦ καὶ ἐπιζήμιου εἰς τὸ δημοτικὸν ταμεῖον τῆς ἀντιμισθίας τῶν λεγομένων δημοτικῶν ἱατρῶν καὶ μαϊῶν.

Ἐπὶ τοῦ Κεφ. Σ'. τῶν ἐξόδων πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ἀπαραιτήτων δημοτικῶν ἔργων πρέπει πάντοτε νὰ ὀρίζηται ρητῶς ἡ διάθεσις τῶν χορηγουμένων πιστώσεων μόνον κατὰ τὸ ἄρθρον 112 τοῦ νόμου περὶ Δήμων καὶ τὰ περὶ δημοσίων ἔργων διατεταγμένα, ἐφαρμοζόμενα καὶ ἐπὶ τῆς ἐκτελέσεως τῶν δημοτικῶν.

Ἐκ τοῦ Κεφ. Ζ'. τῶν νομίμων ὑποχρεώσεων διεγράφη τὸ ἄρθρον, ἐν ᾧ ἀνεγράφετο ἡ εἰς τὸ δημόσιον ἀποδιδόμενη κατ' ἔτος εἰσφορὰ διὰ τὴν δημοτικὴν ἐκπαίδευσιν ἕνεκα τῆς ἰσχύος τοῦ νέου, ΒΤΜΘ'. νόμου, ἔμεινεν ὅμως τὸ διὰ τὴν ἀναγραφὴν τῆς ἀποδιδόμενης εἰς τὸ δημόσιον εἰσφορᾶς διὰ τὰ ἐξόδα τῆς ἀστυνομίας, ἥτις θέλει ἐξακολουθῇ ν' ἀναγράφηται καὶ ἐν τοῖς δημοτ. προϋπολογισμοῖς τοῦ 1896, ἀφοῦ ὁ ἐπιβάλλων αὐτὴν ΒΡΠΗ' τῆς 20 Μαρτίου 1893 νόμος δὲν κατηργήθη, ἰσὴ πρὸς δο. 1 κατὰ ψυχρὴν, μηδέποτε ὅμως μερίζων τῶν 25]100 τοῦ ὅλου τῶν ἐξ αμέσων καὶ ἐμμέσων φόρων ἐσόδων, μηδὲ ἐλάσσων τῶν 20]00 αὐτῶν, καὶ θέλει ἀποδίδοσθαι εἰς τὸ δημόσιον, ἐφ' ὅσον ἐν ἐκάστῳ Δήμῳ ἰσχύει ὁ εἰρημένος νόμος.

Ἐπὶ τῶν λοιπῶν Κεφαλαίων τῶν ἐξόδων Η'—ΙΑ'. παραπέμπομεν ὅμας τε καὶ τὰ δημοτικὰ Συμβούλια εἰς τὰς δοθείσας κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ὁδηγίας τοῦ Ὑπουργείου, πεποιθότες, ὅτι δοθήσεται πλειοτέρα προσοχὴ εἰς τὰ τότε ἐπιτοαλέντα.

Ἐν τῇ ἀνακεφαλαιώσει τῶν ἐξόδων δέον ν' ἀναγράφονται εἰς τὸ Α' Κεφάλαιον πάντα τὰ μερικὰ ἀθροίσματα τῶν Κεφαλαίων τοῦ Α' τμήματος, ὅπως δι' ἐνὸς γενικοῦ ἀθροίσματος ἐμφαίνεται τὸ καταβαλλόμενον ἐν ὅλῳ ὑπὸ τοῦ Δήμου ποσὸν τῶν ἐξόδων τῆς στοιχειώδους ἐκπαίδευσως.

Ἄρθρον 109

Ἐγκ. ἀριθ. πρωτ. 10996 τῆς 1 Ἰουλ. 1884 περὶ ὑπερβάσεως τῶν δημάρχων ἐν ταῖς δαπάναις τῶν δήμων.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 189 τοῦ δημοτικοῦ νόμου, ὁ δήμαρχος διευθύνει τὰ τοῦ δήμου καὶ ἰδίως τὰ τῶν δαπανῶν κατὰ τὸν ἐγκριθέντα προϋπόλογισμὸν καὶ ἐντὸς τῶν ὁρίων αὐτοῦ καὶ δὲν ἔχει τὴν ἄδειαν νὰ διατάξῃ δαπάνην μὴ ἀναφερο-

μένην ῥητῶς εἰς τὸν προϋπολογισμόν, ὥστε τὰ ὅρια τῆς ἐντολῆς τοῦ δημάρχου εἰσὶν ὠρισμένα καὶ γνωστὰ ἐκ τοῦ προϋπολογισμοῦ, ὥστε ὅταν ὁ δήμαρχος ὑπερβῇ τὰς πιστώσεις τοῦ προϋπολογισμοῦ καὶ δαπανήσῃ καθ' ὑπέρβασιν αὐτοῦ, ὁ δῆμος δὲν εὐθύνεται κατὰ νόμον (Νομ. 5 § 11 Πανδ. 14. 3) καὶ μάλιστα ὅταν τὰ ὅρια τῆς ἐντολῆς τοῦ δημάρχου εἰσὶ γνωστὰ διὰ τοῦ προϋπολογισμοῦ.—Οἱ καλῇ τῇ πίστει καὶ ἐν ἀγνοίᾳ τῆς ὑπερβάσεως συναλλαχθέντες μετὰ τοῦ δημάρχου τρίτοι δὲν ἀποκτῶσι δικαίωμά τι κατὰ τοῦ δήμου, οὐδ' ἔχουσιν ἀγωγὴν κατ' αὐτοῦ.—1) Διότι ἡδύναντο καὶ ὥφειλον νὰ μάθωσι τὰ ὅρια τῆς ἐντολῆς τοῦ δημάρχου, συμβουλευόμενοι τὸν προϋπολογισμόν, δι' οὗ κανονίζεται ἡ περὶ τῆς δαπάνης ἐξουσία τοῦ δημάρχου, καὶ 2) διότι εὐκόλως ἡδύναντο νὰ πληροφορηθῶσιν ἐκ τοῦ βιβλίου τῶν ἐνταλμάτων καὶ ἐκ τοῦ εἰσπράκτορος, ὅτι αἱ ἐν τῷ προϋπολογισμῷ πιστώσεις εἶχον ἐξαντληθῇ.

Ἡ ἐκ τῶν πράξεων τοῦ δημάρχου εὐθύνῃ τοῦ δήμου παύει, ὅταν οἱ τρίτοι, ἂν καὶ καλῆς πίστεως, δυνάμενοι ἡμέλησαν νὰ πληροφορηθῶσι περὶ τῆς ἐντολῆς τοῦ δημάρχου καὶ τῶν ὁρίων αὐτῆς. (Ν. 7 § 1 Πανδ.) 14. 1) οἱ προστησάμενοι δὲν εὐθύνονται πρὸς τοὺς τρίτους ἐκ τῶν πράξεων τοῦ προσεστώτος, τῶν καθ' ὑπέρβασιν τῆς ἐντολῆς τοῦ γενομένων, ἐὰν οἱ τρίτοι ἡμέλησαν νὰ πληροφορηθῶσι περὶ τῆς ἐντολῆς τοῦ προσεστώτος καὶ τῶν ὁρίων αὐτῆς, ἢ διετέλουν ἐν γνώσει τῆς ὑπερβάσεως ἐπὶ τῶν νομικῶν ιδίως προσώπων, οἷα τὸ δημόσιον, οἱ δῆμοι, δι' ἃ δαπάναι ἠρίζονται ῥητῶς διὰ προϋπολογισμοῦ, αἱ ὑπερβάσεις τοῦ προϋπολογισμοῦ ὑπὸ τῶν διαχειριζομένων τὰς υποθέσεις τῶν δὲν εὐθύνουσιν αὐτά, διότι πᾶς τις δύναται καὶ ὀφείλει νὰ μάθῃ τὰ ὅρια τῆς ἐντολῆς τοῦ διαχειριστοῦ καὶ ἰσχύει ἡ ἀρχή, ὅτι πέραν τοῦ προϋπολογισμοῦ δὲν δύναται νὰ υποχρεωθῶσιν, ἐκτὸς ἂν ἐγένοντο πλουσιώτερα, κατὰ τὴν ἀρχήν, ὅτι οὐδεὶς ὥφελεῖται ἀδίκως διὰ τῆς ζημίας ἄλλου.

Εἰς τ' ἀνωτέρω συνεφώνησεν ἡ πλειονοψηφία τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου, ἀλλ' ἀνεπτύχθη καὶ ἐναντία γνώμη, καθ' ἣν ὁ δῆμος ἐνέχεται ἐκ τῶν πράξεων τοῦ δημάρχου πρὸς τοὺς ἐν ἀγνοίᾳ καὶ ἐν καλῇ πίστει συναλλαχθέντας τρίτους, καὶ ὅτι εἶναι ζήτημα πραγματικόν, ἂν οἱ τρίτοι

ἡδύναντο καὶ ἡμέλησαν νὰ μάθωσι τὰς ὑπερβάσεις, ὅτε δὲν ὑφίσταται τὸ κατὰ τοῦ δήμου δικαίωμα των.

Ἄρθρον 111.

Ἔργ. ἀριθ. 90 τῆς 12 Ἰουλίου 1844 περὶ τοῦ ὅτι τὰ δημ. συμβούλια ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ ἐκκαλῶσι τὰς ἐπὶ δημοτ. ἀπολογισμῶν ἀποφάσεις τῶν νομαρχῶν.

Ἡ λύσις, τὴν ὁποίαν διὰ τῆς πρὸς τὸν ἑπαρχὸν Καλαβρυτῶν ὑπ' ἀριθ. 4261 διαταγῆς σας ἐδώκατε ἐπὶ τοῦ ζητήματος, ἃν ἔχη τὸ δημοτ. συμβούλιον τὸ δικαίωμα νὰ ἐκκαλέσῃ εἰς τὸ ἐλεγκτικὸν συνέδριον τὰς ἐπὶ δημοτ. ἀπολογισμῶν ἀποφάσεις τοῦ νομάρχου, ἢ ἂν τὸ δικαίωμα τοῦτο ἔχουσι μόνοι οἱ ὑπόλογοι, δὲν εἶναι ὀρθή· καὶ ὁ ὀρθὸς λόγος καὶ ὁ νόμος αὐτὸς συνιστῶσι καὶ δικαιολογοῦσι τὴν ὑπὲρ τοῦ δικαίωματος τῶν δημοτικῶν συμβουλίων λύσιν.

Ἐπειδὴ τὸ ζήτημα, καθὼς ζήτημα ἀρμοδιότητος, εἶναι ἐκ τῶν σπουδαίων, ἐσπεύσαμεν νὰ προκαλέσωμεν καὶ τὴν γνώμην τοῦ ἐλεγκτικοῦ συνεδρίου, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ἀπεφάνθη ὑπὲρ τοῦ δικαίωματος τῶν δημοτ. συμβουλίων.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι τὸ ἄρθρον 111 τοῦ περὶ δήμων νόμου δὲν ἀναφέρει ῥητῶς ποῖοι ἔχουσι τὸ δικαίωμα τῆς ἐκκλήσεως, ἀλλ' ἀποφαίνεται, ὅτι τῶν ἀποφάσεων, τὰς ὁποίας ὁ νομάρχης ἐκδίδει ἐπὶ τῶν δημοτικῶν ἀπολογισμῶν μετὰ τὴν παρὰ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου γενομένην ἐξέτασιν, γίνεται ἐκκλήσις εἰς τὸ ἐλεγκτικὸν συνέδριον· ἢ ἐκφράσις εἶναι γενική· ἢ γενικότης ὅμως τῆς ἐκφράσεως, ἀντὶ νὰ ἀναίρῃ, ἰσχυροποιεῖ τὴν ἀνωτέρω ἐρμηνείαν, διότι δὲν ἀποκλείει κανὲν τῶν διαφερομένων μερῶν τοῦ νὰ προσφεύγῃ εἰς τὸ ἐλεγκτικὸν συνέδριον, ἀλλὰ ἐκτείνει τὸ δικαίωμα εἰς ὅλους ἐξίσου· εἶναι δὲ γνωστὸν ὅτι, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ἐρμηνευτικῆς, δὲν συγχωρεῖται τὸ νὰ δημιουργῇ τις ἐξαιρέσεις, ὅπου ὁ νόμος δὲν ἐδημιούργησε τοιαύτας, καὶ πολὺ ὀλιγώτερον ὅταν πρόκειται περὶ ζητημάτων ἀρμοδιότητος.

Ἄλλως τε τὸ δικαίωμα τοῦ δήμου τοῦ νὰ ἐκκαλῇ τὰς ἀποφάσεις τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς εἰς τὸ ἐλεγκτικὸν συνέδριον γίνεται κατὰβληλον ἐκ τοῦ ὅτι πρόκειται περὶ διαχείριως τῆς περιουσίας του. Εἰς τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν

ὁ τε δήμαρχος καὶ εἰσπράκτωρ ἐνεργοῦσι δικαίωματι τοῦ δήμου, ἐν ὀνόματι τοῦ δήμου εἰσπράχθησαν τὰ εἰσοδήματα, καὶ εἰς τὸν δῆμον ἀνήκει τὸ πᾶσιν τῶν εἰσοδημάτων τούτων. Οἱ διχειρισταὶ παρουσιάζονται ὡς δοσίλογοι, ὁ δὲ δῆμος ὡς δεξίλογος. Ἐν περιπτώσει διαφορᾶς, ἀμφοτέρω τὰ διαφερόμενα μέρη ἔχουσι τὸ αὐτὸ δικαίωμα προσφυγῆς εἰς ὑπερχοπίσιν τῶν δικαιομάτων των. Ἐπειδὴ δὲ τὸ δημοτικὸν συμβούλιον εἶναι ὁ φυσικὸς προστάτης τῶν συμφερόντων τοῦ δήμου καὶ ὁ ἔννομος αὐτοῦ ἀντιπρόσωπος, εἶναι ἀναντίρρητον, ὅτι ὅχι μόνον ἔχει τὸ δικαίωμα ἀπέναντι τῶν πόλεων νὰ ἐκκαλῇ εἰς τὸ ἐλεγκτικὸν συνέδριον τὴν νομαρχιακὴν ἀπόφασιν, τὴν τροπολογοῦσαν, ἢ ἀπορρίπτουσαν τὴν ἀπόφασίν του, ἀλλ' ἔχει καὶ χρέος πρὸς τὸν δῆμον νὰ πράξῃ τοῦτο, διότι κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 49 τοῦ νόμου, τὸ συμβούλιον ἐπαγρυπνεῖ ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς ὁλομελείας τοῦ δήμου εἰς τὸ νὰ ἀπομακρύνηται ἀπ' αὐτὸν πᾶσα ζημία, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 113 δύναται νὰ θεωρηθῇ καὶ ὑπεύθυνον διὰ πᾶσαν ἐξ ὀλιγωρίας προελευσμένην εἰς τὸν δῆμον ζημίαν.

Αἱ ἐπὶ δημοτικῶν ἀπολογισμῶν νομαρχιακαὶ ἀποφάσεις, εἶναι ἀληθεῖς δικαστικαὶ ἀποφάσεις· φέρουσι τὸν τύπον, τὸ κύρος καὶ τὰ ἀποτελέσματα αὐτῶν. Ἀδίκον λοιπὸν καὶ παράλογον ἤθελεν εἶσθαι, ἂν εἰς τὸ ἐν τῶν διαφερομένων μερῶν ἡ ὁδὸς τῆς ἐκκλήσεως ἔμεινεν ἐλευθέρα, ἐκλείετο δὲ ὡς πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, καὶ ἡρνεῖτο ὁ νόμος εἰς τὸν δῆμον ὅ,τι παρεχόμενος εἰς τοὺς ἀντιδίκους του.

Ταῦτα πρὸς λύσιν τῆς ἀπορίας σας, εἰς τὰ ὅποια προσθέτομεν τὴν τελευταίαν ταύτην παρατήρησιν, ὅτι καθὼς ὁ νόμος συγχωρεῖ εἰς τὸ δημοτικὸν συμβούλιον διὰ τοῦ ἀρθ. 108 νὰ ἐκκαλῇ πᾶσαν ἀπόφασιν τοῦ νομάρχου ἐπὶ τοῦ δημοτικοῦ προϋπολογισμοῦ, οὕτω τὸ ἄρθρον 111 συγχωρεῖ εἰς αὐτὸ νὰ ἐκκαλῇ πᾶσαν ἐπὶ δημοτικοῦ ἀπολογισμοῦ ἀπόφασιν τοῦ ἰδίου· ἡ διαφορὰ συνίσταται, ὅτι ἐπὶ μὲν τοῦ προϋπολογισμοῦ ἡ ἐκκλήσις γίνεται εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν, ἐπὶ δὲ τοῦ ἀπολογισμοῦ εἰς τὸ ἐλεγκτικὸν συνέδριον, καὶ ὁ λόγος ἀπλοῦς· ἐκεῖ πρόκειται περὶ πράξεως καθαρῶς διοικητικῆς, ἐνταῦθα περὶ ὑποθέσεως ἀμφισβητουμένης.

Ἔγκ. ἀριθ. 53 τῆς 13 Ἰουλίου 1849 περὶ τῶν πρὸς τὸ Ἑλεγκτικὸν Συνέδριον ἀποστελλομένων ἐφέσεων τῶν δημ. ὑπολόγων.*

Καὶ ἄλλοτε ἐγένετο παρὰ τοῦ Ὑπουργείου ἡ παρατήρησις, ὅτι οἱ εἰς τὸ Ἑλεγκτικὸν Συνέδριον ἐκκαλοῦντες, κατὰ τὸν Νόμον, τὰς ἐπὶ τῶν λογαριασμῶν των ἀποφάσεις τῶν Νομαρχῶν δημοτικοὶ ὑπόλογοι δὲν ὑποβάλλουν ἐν τάξει οὔτε τὰς ἐφέσεις των οὔτε τὰ συνοδεύοντα αὐτὰς ἔγγραφα. Νεώτεραι δὲ παρατηρήσεις ὑποβληθεῖσαι εἰς ἡμᾶς παρὰ τοῦ Ἑλεγκτικοῦ Συνεδρίου, καὶ ἐκεῖναι, ἃς ἡ ὑπηρεσία μᾶς ἐδίδαξε, μᾶς πείθουν, ὅτι οἱ περισσότεροι τῶν ὑπολόγων τούτων, διὰ νὰ κατακρατοῦν τὰ δημοτικὰ χρήματα, ἐκ προθέσεως δὲν ὑποβάλλουν τακτικῶς τὰς ἐφέσεις των, οὔτε χορηγοῦν ἐμπροθέσμως τὰς ζητούμενας παρὰ τούτου πληροφορίας.

Ἐνεκα τούτου ἐπαναλαμβάνοντες ἐντονώτερον τὴν διαταγὴν μας ταύτην, σᾶς προσκαλοῦμεν, κύριε Νομάρχα, νὰ ἐκδώσῃτε ἀμέσως τὰς ἀνηκούσας διαταγὰς σας πρὸς τὰς δημοτικὰς ἀρχάς, καὶ νὰ ἐπιστήσῃτε ἄγρυπνον ὄμμα ἐπὶ τῆς διαγωγῆς ταύτης τῶν εἰρημένων ὑπολόγων, παρατηροῦντες εἰς αὐτοὺς, ὅτι τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ὑπεκφυγῆς των δὲν θέλει ποσῶς τοὺς ὠφελήσῃ εἰς τὸ ἐξῆς, διότι ἐλήφθη τὸ μέτρον, τὸ ν' ἀπορρίπτονται αἱ τοιαῦται ἐφέσεις των καὶ ὅτι ἐπομένως ἡ ἀμέλεια ἢ ἡ δυστροπία των αὐτῇ δὲν θέλει βλάψῃ, εἰμὴ αὐτοὺς τοὺς ἰδίους. Διὰ νὰ ἔχῃ ἐν τῷ αὐτῷ ἀποτέλεσμα τὸ τοιοῦτον μέτρον θέλετε φροντίσει, ὥστε αἱ κοινοποιούμεναι ἀποφάσεις τοῦ Συνεδρίου νὰ ἐκτελῶνται ἀμελητί, καὶ ἐπειδὴ εἶναι ἐνδεχόμενον οἱ ὑπόλογοι διὰ νὰ ἀποφύγουν τὰς συνεπείας, νὰ μὴν ὑποβάλλουν ὅλως διόλου τὰς ἐφέσεις των, θέλετε διατάξῃ, ὥστε ὅσοι τούτων δὲν ἤθελον ὑποβᾶναι ἐγκαίρως τὰς ἐφέσεις των εἰς τὸ Ἑλεγκτικὸν Συνέδριον νὰ ὑποχρεῶνται παρὰ τῶν δημοτικῶν εἰσπρακτῶν εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ὅσων καταδικάζει αὐτοὺς ἡ ἀπόφασις τοῦ Νομάρχου.

Καθ' ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὰ ἔγγραφα, ἅτινα πρέπει νὰ ἐπισυνάπτονται εἰς τὰς ἐφέσεις, τὰ ἐξῆς εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖα.

* Ἡ παρούσα ἐγκύκλιος ὑπεμνήσθη βραδύτερον διὰ τῆς ἐγκ. ἀριθ. 16 τῆς 10 Μαρτ. 1893.

- 1) Ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τοῦ Νομάρχου.
- 2) Ὁ δημοτικὸς προϋπολογισμὸς καὶ ὁ ἀπολογισμὸς.
- 3) Ὅσακις δὲ ἡ ἔφεσις ἀφορᾷ δαπάνην, ἣν ὁ ὑπόλογος ὑποστηρίζει ὡς δικαιολογημένην, εἴτε διὰ διοικητικῆς πράξεως εἴτε δι' ἐιδικῆς ἐγκρίσεως τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, εἴτε δι' ἀποδείξεως πληρωμῆς, ὀφείλει νὰ ἐπισυνάπτῃ τὰς τοιαύτας πράξεις, ἢ ἀποδείξεις καὶ ἐν γένει πᾶν ἄλλο ἔγγραφον δυνάμενον νὰ βεβαιώσῃ τὴν ἀλήθειαν τῶν εἰς ἀπαλλαγὴν παρὰ τοῦ ὑπολόγου προτεινομένων εἰς τὴν ἔφεσίν του.

Ἀπαντᾷ δὲ τὰ ἔγγραφα ταῦτα πρέπει νὰ φέρωσι προσηρημένον τὸν νόμιμον σφραγιστὸν χάρτην, ἐὰν ἀπ' ἀρχῆς δὲν συνετάχθησαν ἐπὶ χαρτοσήμου.

Ἄρθρον 112.

Εφ'Αθ. 1846 (1892). Κατὰ τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ περὶ Δήμων Νόμου διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένων δημοτικῶν ἔργων, δι' ἃ ἐχρησίμευσαν τὰ ἐν αὐτῇ σημειούμενα υλικά χρορηγηθέντα ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος καὶ ἐγένοντο καὶ αἱ λοιπαὶ ἐν αὐτῇ ἀναφερόμεναι δαπάναι, ἀπαιτοῦνται ἰδιαίτεροι διατυπώσεις ἥτοι ψήφισμα τοῦ Δημοτικοῦ συμβουλίου καὶ ἐγκρίσις τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς, πρὸς δὲ δημοπρασίᾳ ἐπὶ τῇ βάσει προϋπολογισμοῦ κατεστρωμένου παρ' εἰδημόνων, ἐκτὸς ἐξαιρετικῶν περιπτώσεων, περὶ ὧν ἤδη δὲν πρόκειται (ἄρθρ. Δημ. Νόμου 112 § α'. 5 § 7 καὶ 119 § ιγ'). Οὕτω δὲ διὰ τῶν διατάξεων αὐτῶν κανονισθέντος ἐιδικοῦ τρόπου καθ' ὃν δύναται νὰ γείνη πᾶσα τῶν Δήμων δαπάνη δι' ἐκτέλεσιν τῶν ρηθέντων ἔργων, κατηργήθη πᾶσα ἀρχαιοτέρα διάταξις δι' ἣς ἀναγνωρίζεται ἀπαίτησις ἐκ τῆς κατ' ἄλλον τρόπον γενομένης δαπάνης εἰς βᾶρος τῶν Δήμων.

Ἄρθρον 113.

Ἐγκ. ἀριθ. 16 τῆς 8 Ἰουνίου 1856.

Λαβόντες ὑπ' ὄψιν τὴν ὑποβληθεῖσαν εἰς ἡμᾶς ἔφεσιν τοῦ δημάρχου Ἀποδοτίας Δημ. Κοκοτάκη κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 7462 ἀποφάσεως τῆς νομαρχίας, δι' ἣς κατελογίσατε εἰς βᾶρος αὐτοῦ δραχ. 499 52]00, ὅσας κατεδικάσθη ὁ

δῆμος διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως νὰ πληρώσῃ εἰς τὸν Γ. Πριμηκύρην, λόγῳ ὅτι δὲν ἐφρόντισε νὰ παρασταθῇ ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου πρὸς ὑποστήριξιν τῶν δικαιῶν τοῦ δήμου. — Παρατηροῦντες, ὅτι ὁ νομάρχης ἔχει μὲν τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκδίδειν ἀποφάσεις, δι' ὧν καταλογίζει εἰς βάρος τῶν δημοτικῶν ὑπολόγων τὰς ἐκ τῆς διαχειρίσεως αὐτῶν προκυπτούσας τυχόν εἰς τὸν δῆμον ζημίας, συμφώνως πρὸς τὰς περὶ τούτου διατάξεις τοῦ περὶ δῆμων νόμου καὶ τὰς περὶ λογιστικοῦ διατυπώσεις, δὲν ἔχει δὲ ἀρμοδιότητα νὰ καταψηφίσῃ εἰς βάρος δημοτικοῦ τινος ὑπαλλήλου τὰς προκυπτούσας εἰς τὸν δῆμον ζημίας ἐκ πράξεων ἐγκληματικῶν ἢ οἷον ἐγκλημάτων, διδουσῶν ἀφορμὴν εἰς πολιτικὴν ἀγωγὴν, ἐπὶ τῶν ὁποίων εἶναι ἀρμόδια τὰ τακτικὰ δικαστήρια ν' ἀποφασίσωσι περὶ ἀποζημιώσεως τοῦ παθόντος. — Διὰ ταῦτα ἀκυροῦμεν τὴν μνησθεῖσαν ἀπόφασιν τῆς νομαρχίας, ὡς ἀναρμοδίως ἐκδοθεῖσαν ὑπ' αὐτῆς.

Ἄρθρον 114.

Ἐγκ. ἀριθ. 32657 τῆς 30 Ἰβρίου 1885. — Περὶ τῆς διαρκείας τῆς λειτουργίας τῶν ἀδελφάτων τῶν ἀγαθοεργῶν καταστημάτων.

Ἀνεψύχῃ τὸ ζήτημα ἂν ἡ τριετής διάρκεια τῆς λειτουργίας τῶν ἀδελφάτων, ἣν ὁρίζει τὸ ἄρθρον 2 τοῦ περὶ διοικήσεως τῶν ἀγαθοεργῶν καταστημάτων Β. Διατάγματος τῆς 1 Δεβρίου 1836, ἣ ἐφαρμοστέα καὶ εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ συμβούλια.

Τὸ ζήτημα τοῦτο ἐπελύθη ἀποφατικῶς, μετὰ γνώμην πάντων σχεδὸν τῶν μελῶν τοῦ νομικοῦ συμβουλίου, ἣν καὶ τὸ Ὑπουργεῖον ἀπεδέξατο ὡς πρὸς τὸν νόμον συνάδουσαν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους: 1) διότι περὶ τῆς διαρκείας τῆς υπηρεσίας τῶν ἐκκλησιαστικῶν συμβουλίων δὲν ὑπάρχει διάταξις ἐρητή, ἄνευ δὲ τριαύτης δὲν δύναται νὰ ὁρισθῇ δι' ἐρμηνείας ὁ χρόνος τῆς υπηρεσίας αὐτῶν καὶ 2) διότι τὸ ἄρθρον 17 τοῦ εἰρημένου Β. Διατάγματος διατάσσει μὲν νὰ ἐφαρμόζωνται οἱ ὅρισμοι αὐτοῦ, οἱ ἀφορῶντες εἰς τὸν προϋπολογισμόν καὶ εἰς τὴν διαχείρισιν τῆς περιουσίας τῶν ἀγαθοεργῶν καταστημά-

τῶν, καὶ εἰς τὰ ἐκκλησιαστικά καταστήματα, ἤτοι τοὺς ἐνοριακοὺς ναοὺς, ἀλλὰ δὲν ἐπεξέτεινε καὶ εἰς τὰ ἐκκλησιαστικά συμβούλια τὴν διάρκειαν τῆς λειτουργίας τῶν ἀδελφάτων.

ἈρΠ. 69 (1848). Ἡ περιουσία τῶν ἐκκλησιαστ. καταστημάτων οὕσα ἰδίᾳ ὅλως, δὲν δύναται νὰ συγχωνευθῇ τῇ λοιπῇ δημοτ. περιουσίᾳ ἢ νὰ χρησιμοποιηθῇ εἰς τὰς δημοτικὰς ἀνάγκας.

ἈρΠ. 82 (1881). Ἐκ τοῦ ἀρθρ. 114 τοῦ δημοτικοῦ νόμου καὶ τῶν λοιπῶν σχετικῶν νόμων συνάγεται, ὅτι τὰ ἐγκρίσει τῆς ἀρχῆς συνεστηκότα δημόσια καθιδρύματα, δὲν δύνανται εἰσεῖν τῶν διοικητικῶν αὐτῶν συμβουλίων βουλήσει καὶ ἄνευ τῆς συμπράξεως τῆς ἀνωτέρας ἀρχῆς νὰ μεταβάλλωσι τὸ ἅπαξ ἐγκριθὲν ὑπ' αὐτῆς καταστατικὸν αὐτῶν, καθ' ὃ ὁρίζεται ὁ τρόπος τῆς διαχειρίσεως τῆς περιουσίας αὐτῶν. Τοῦτου τεθέντος, ἐὰν ἐγκατασταθῇ ὡς κληρονόμος ὀρφανοτροφεῖον, ὑπὸ ὅρους, ὡς πρὸς τὴν διάθεσιν καὶ τὴν διαχείρισιν τῆς καταλειπομένης περιουσίας, τὸ κύρος ἐν γένει τῶν ὅρων κρίνεται κατὰ τὸ ὑφ' ἑαυτοῦ ἐν τῷ καιρῷ τῆς προσγραφῆς αὐτοῦ καὶ οὐχὶ κατὰ τὸ ἐνδεχόμενον ὑπάρξαι δίκαιον (N. 137 § 6 Π. 45 1). Ὁθεν, ὅταν οἱ ἐν τινι κωδικέλλῳ προσγεγραμμένοι ὅροι καὶ τρόποι, οὓς τίθησιν ὁ διαθέτης τῷ κληρονόμῳ του ὀρφανοτροφείῳ περὶ τὴν διαχείρισιν καὶ διάθεσιν τῆς καταλειπομένης αὐτῷ περιουσίας ἀντίκεινται τῷ καταστατικῷ αὐτοῦ, οἱ ὅροι οὗτοι θεωροῦνται ὡς μὴ γεγραμμένοι, ὡς ἀποτελοῦντες ὅρον ἀδύνατον νὰ ἐκτελεσθῇ ἐν ὑπάρξει τοῦ ἰσχύοντος καταστατικοῦ, ὅπερ μόνον ἢ βούλησις τοῦ κληρονόμου δὲν ἡδύνατο νὰ μεταβάλῃ. N. 3 Π. (35. 1) N. 1 Βασ. (ΜΔ. 19) N. 1 Κωδ. (6. 45) N. 1 Βασ. (ΜΔ. 28).

Ἄρθρον 116.

ἈρΠ. 69 (1848). Καὶ κατὰ τὴν φράσιν καὶ κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν ἀρθρ. 20, 21, 114 καὶ 116 τοῦ περὶ συστάσεως τῶν δήμων νόμου, τὰ ἐκκλησιαστικά καταστήματα διαφέρουσι τῶν ἄλλων ἀγαθοεργῶν καταστημάτων, καὶ ἡ διαχείρισις τῆς περιουσίας ἐκατέρων ἀνήκει εἰς ἰδιαίτερας ἀρχάς, ὡς τοῦτο βεβαιοῦται καὶ ἐκ τοῦ περὶ συστάσεως καὶ διοικήσεως τῶν δευτέρων ἰδίου διατάγματος ἀπὸ 1 Δεκεμ.

1834· διακεκριμένων δ' ὄντων ἀπ' ἀλλήλων τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος καταστημάτων, ἔπεται ὅτι καὶ ἡ περιουσία αὐτῶν εἶναι πάντῃ χωριστή, καὶ δὲν δύναται ποτὲ νὰ συγχωρευθῇ μετὰ τὴν λοιπὴν δημοτικὴν περιουσίαν, διότι ἄλλως ἤθελεν εἶσθαι περιττὴ ἡ παρὰ τοῦ νόμου διατασσόμενη ἰδιαίτερα ἐκείνων διοικήσεις, ἀλλ' οὐδὲ νὰ χρησιμεύσῃ ἀδιαφόρως εἰς τὰς αὐτὰς τοῦ δήμου ἀνάγκας ἐν γένει, καθόσον ἐντεῦθεν ἤθελε καταστραφῇ ὁ σκοπὸς τῶν φιλανθρωπῶν ἀφιερωμάτων καὶ δωρημάτων, ἐξ ὧν τὰ καταστήματα ἐκεῖνα ἀπαρτίζονται κατὰ τὸ πλεῖστον.

(Ἐφαθ. 980 (1892). Ὁρθῶς ἀπεφάνητο τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς πρώτης ἐκδοθείσης ἐπὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως ἀποφάσεώς του ὑπ' ἀριθ. 1730 ἔτους 1882, ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρ. 112 § α' τοῦ ἀπὸ 27 Δεκεμβρίου 1833 νόμου περὶ συστάσεως τῶν Δήμων, ἐπεκταθὲν καὶ εἰς τὰ ἀγαθοεργὰ καταστήματα κατὰ τὸ ἄρθρ. 116 § 2 τοῦ αὐτοῦ νόμου, ὅλαι αἱ ἀναγκαῖαι διὰ τοὺς Δήμους καὶ διὰ τὰ ἀγαθοεργὰ καταστήματα, οἷόν ἐστι καὶ τὸ ἐναγόμενον νοσοκομεῖον προμηθεύσεις δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γίνωνται ἄλλως ἢ διὰ δημοπρασίας καὶ ὅτι πᾶσα ἰδιαίτερα συμφωνία γενομένη μετὰ τῶν ἀντιπροσωπευόντων τοὺς Δήμους ἢ τὰ ἀγαθοεργὰ καταστήματα δὲν ὑποχρεοῖ τὰ ἡθικὰ ταῦτα πρόσωπα, εἰμὴ ἐφ' ὅσον κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἰσχύοντος ἀστικοῦ δικαίου δύναται νὰ στηριχθῇ ἀγωγή ἐπὶ τῆς πραγματικῆς ὠφελείας, ἥτις προσεγένετο τυχόν ἐκ τούτων ἀνευ δημοπρασίας προμηθεύσεων εἰς τὸν Δήμον ἢ τὰ ἀγαθοεργὰ καταστήματα, καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὁρθῆς ταύτης ἐρμηνείας τοῦ περὶ Δήμων νόμου καλῶς τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ἄνω μνησθείσης ἀποφάσεώς του ἀπέρριψε τὴν προκειμένην ἀγωγήν, ἐφ' ὅσον στηρίζεται εἰς ἰδιαίτερας τοῦ ἐναγόντος συμφωνίας μετὰ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ἐναγομένου, περὶ προμηθεύσεων γενομένων ἀνευ δημοπρασίας, καὶ εἰς ἀποζημιώσεις ἔνεκα παραβάσεως τῶν ἰδιαίτερων τούτων συμφωνιῶν, ἐσφαλμένως ὅμως διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως παρεδέχθη τὸ Πρωτοδικεῖον, ὅτι ἡ αὐτὴ ἀγωγή, διὰ τὰς πράγματι γενομένας συνεπεῖα τῶν ὡς ἀνωτέρω ἀκύρων ἰδιαίτερων συμφωνιῶν προμηθεύσεις, στηρίζεται καὶ ἐπὶ τῆς βάσεως ὅτι τὸ ἐναγόμενον νοσοκομεῖον ὠφελήθη ἐξ αὐτῶν καὶ εἶναι ὑπόχρεον εἰς πληρωμὴν ἐφ' ὅσον ὠφε-

λήθη, καὶ διέταξε μὲν καὶ ἀλυσιτελεῖς ἀποδείξεις, διότι ἀληθῶς ἡ ἀγωγή κατὰ τὴν σχετικὴν βάσιμον ἔνστασις τοῦ ἐναγομένου οὐδὲν ὡς περιέχει οὔτε ἐμμέσως τοιοῦτην βᾶσιν, οὐδὲ ὑπὸδεξις καὶ γεγονότων χρησίων εἰς στῆριζιν τοιαύτης βάσεως τῆς ἀγωγῆς, ἔνεκα δὲ τούτου ἔδει ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγή οὐ μόνον ὡς πρὸς τὰς αἰτουμένας ἀποζημιώσεις διὰ τὴν παραβίαν τῶν ἰδιαιτέρων μετὰ τοῦ νοσοκομείου συμφωνιῶν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ ζητούμενον τίμημα τῶν χορηγηθέντων κρεάτων ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου μέχρι τῆς 24 Μαΐου 1880 ἐπὶ τῇ βάσει τῶν αὐτῶν ἰδιαιτέρων συμφωνιῶν καὶ οὐκ κατόπιν μειοδοτικῆς δημοπρασίας, διὰ τὰ ὅποια δύναται νὰ ἔχῃ ὁ ἐνάγων ἄλλην ἀγωγήν στηριζομένην, ὡς ἐρρήθη, ἐπὶ τῆς ὠφελείας, ἣν ἐντεῦθεν προσεπορίσθη τὸ νοσοκομεῖον.

Εφαθ. 1681 (1892). Κατὰ μὲν τὰς περὶ διαχειρίσεως τῆς δημοτικῆς περιουσίας διατάξεις τοῦ περὶ Δήμων νόμου (ἄρθρ. 112 § α' 50 § 7 καὶ 119 § ιγ' διὰ πᾶσαν κατασκευὴν δημοτικῆς οἰκοδομῆς καὶ δι' οἷονδήποτε ἐν γένει δημοτικὸν ἔργον ἀπαιτεῖται ἀπαραιτήτως ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ προηγηθῇ ψήφισμα τοῦ δημοτικοῦ Συμβουλίου καὶ ἐγκρίσις τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ γείνη δημοπρασία ἐπὶ τῇ βάσει προϋπολογισμοῦ κατεστρωμένου παρ' εἰδημόνων ἐκτὸς τῶν ἐξαιρετικῶν περιπτώσεων τῶν ἀναφερομένων εἰς τὸ πρῶτον ἐδάφιον τοῦ ἄρθρου 112 τοῦ αὐτοῦ νόμου, καθ' ὃ ἐπιτρέπεται νὰ παραλειφθῇ ἡ δημοπρασία καὶ νὰ γίνωσιν ἰδιαιτεράι συμφωνίαι, κατὰ δὲ τὰ ἄρθρα 114 καὶ 116 τοῦ αὐτοῦ περὶ δήμων νόμου, αἱ περὶ διαχειρίσεως τῆς δημοτικῆς περιουσίας διατάξεις ἐφαρμόζονται καὶ εἰς ὅλα τὰ τοπικὰ ἀγαθοεργὰ καταστήματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων καταλέγονται καὶ τὰ τοπικὰ ἐκκλησιαστικὰ καταστήματα, διὰ δὲ τῶν ἀνωτέρω νεωτέρων διατάξεων κανονισθέντος ἐιδικοῦ τρόπου, καθ' ὃν δύναται νὰ γείνη πᾶσα δαπάνη τῶν δήμων ἢ τῶν ἀγαθοεργῶν καταστημάτων δι' ἀνέγερσιν οἰκοδομῶν, δι' ἐκτάκτους ἐπισκευὰς κλπ. κατηργήθη πᾶσα ἀρχαιοτέρα διατάξις, δι' ἧς ἀναγνωρίζεται ἀπαιτήσις ἐκ τῆς κατ' ἄλλον τρόπον γενομένης δαπάνης εἰς βάρος τῆς περιουσίας τῶν τοιούτων νομικῶν προσώπων.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή στηριζομένη εἰς δαπάνας

ἄς ὁ ἐνέγων ἐνήργησεν ἐξ ἰδίων πρὸς ἀνέργεσιν οἰκοδομῆς εἰς ἐπισκευὰς καὶ ἄλλας ἐργασίας πρὸς ὠφελειαν τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ρέντη ἄνευ τῶν ἐν τῇ προηγουμένη σκέψει ἀναφερομένων διατυπώσεων, δὲν εἶναι νόμιμος, ὁρθῶς δὲ διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἀπερρίφθη αὕτη διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, οὐδὲ προσδίδει εἰς τοιαύτην ἀπαίτησιν νομιμότητα ὁ λόγος, ὅτι ἀνεγνωρίσθησαν αἱ δαπάναι αὗται ὡς ἀναγκαῖαι ὑπὸ τῶν διαδεξαμένων τὸν ἐνάγοντα μελῶν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου, διότι ἡ τοιαύτη ἔγκρισις κατὰ τὰς ἄνω παρατεθείσας διατάξεις τοῦ περὶ δήμεων νόμου δὲν εἶναι νόμιμος καὶ οὐδὲν ἐπάγεται νόμιμον ἀποτέλεσμα.

Ἄρθρον 117.

Ἐγκ. ἀριθ. 15 τῆς 27 Φεβρουαρίου 1858.

Ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1010 ἀναφορᾶς σας ἔγνομεν, ὅτι ἐδιδάσκατε ν' ἀποκαταστήσητε εἰς τὴν θέσιν του τὸν δημαρχικὸν πάρεδρον τοῦ δήμου Βρασιῶν Παναγ. Κωνσταντῆ, διότι τὸ ἐπὶ τῆς κατ' αὐτοῦ καταγγελίας ἀφορώσης ὑφαιρέσειν πραγμάτων ὑπὸ δικαστικὴν κατάρχεσιν ὑπαρχόντων ἐκδοθὲν βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν αὐτῶν πλημμελειῶν δικῶν ἔπαυσε πρὸς καιρὸν τὴν περαιτέρω κατ' αὐτοῦ καταδίωξιν. — Ὁ δισταγμὸς σας δὲν εἶναι ποσῶς βάσιμος, διότι καὶ τὸ βούλευμα, δι' οὗ παύεται πρὸς καιρὸν ἡ περαιτέρω καταδίωξις ἀπολύει ἐπίσης τὸν κατηγορούμενον τῆς κατ' αὐτοῦ γενομένης κατηγορίας, καὶ δὲν δύναται νὰ καταδιωχθῇ ἐκ νέου ἐνεκα τῆς αὐτῆς πράξεως, εἰμὴ ὅταν ἡ κατ' αὐτοῦ ὑπάρξασα, ἀλλὰ μὴ ἱκανὴ κριθεῖσα ὑποφία ἐνισχυθῇ διὰ νέων ἀποδείξεων, μὴ προϋποβεβλημένων εἰς τὴν δοκιμασίαν τοῦ δικαστηρίου καὶ ἐπιτραπῇ παρ' αὐτοῦ. Ὀφείλετε ἐπομένως, κύριε νομάρχα, ν' ἀποκαταστήσητε ἀμέσως εἰς τὴν θέσιν του τὸν εἰρημένον δημαρχικὸν πάρεδρον.

Ἄρθρον 119.

Ἐγκ. ἀριθ. 49 τῆς 23 Αὐγούστου 1882 περὶ ἐκποιήσεως κτημάτων ἀκινήτων δήμεων ἢ ἐνοριακῶν ναῶν.

Περὶ ἐκποιήσεως ἀκινήτων δημοτικῶν κτημάτων ἀποφαίνεται τὸ δημοτικὸν συμβούλιον καὶ ὁ νομάρχης κατὰ

τὰς § § 4 καὶ γ' τῶν ἄρθρων 50 καὶ 119 τοῦ περὶ δήμων νόμου· αὐτὸ τοῦτο ἔχει χώραν καὶ περὶ ἐκποιήσεως ἀκινήτων κτημάτων ἐνοριακοῦ ναοῦ, ἃ τε τῶν ἐνοριακῶν ναῶν ὑπαγομένων κατὰ τὸ ἄρθρον 20 τοῦ νόμου περὶ δήμων εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἀγαθοεργῶν καθιδρυμάτων, τῶν δὲ κανόνων τῶν ἐν τῷ νόμῳ τούτῳ ἀναγεγραμμένων διὰ τὴν διαχείρισιν τῆς δημοτικῆς περιουσίας ἐφαρμοζομένων κατὰ τὸ ἄρθρον 116 ἐξίσου καὶ εἰς τὰ ἀγαθοεργὰ καθιδρύματα· ἀλλὰ κατὰ τὴν § 6' τοῦ ἄρθρου 112 τοῦ αὐτοῦ νόμου, ἵνα γένηται ἐκουσία ἐκποιήσις μέρους τινὸς τῆς δημοτικῆς περιουσίας, ἥ καὶ τῆς περιουσίας ἐνοριακοῦ ναοῦ, πρέπει νὰ ἐξετασθῇ πάντοτε ἀκριβέστατα, ἂν ἐξετελέσθησαν τὰ κατὰ τὸ ἄρθρον 21 τοῦ νόμου ἀπαιτούμενα καὶ νὰ ἀποδειχθῇ τὸ τοιοῦτον ἐκ τῶν πρακτικῶν τοῦ δήμου, τὸ δὲ προῖόν τῆς ἐκποιήσεως νὰ διατεθῇ εὐθὺς ἐπωφελῶς, ἂν δὲν προσδιωρίσθῃ πρὸς ἄλλον σκοπὸν διὰ τοῦ δημοτικοῦ προϋπολογισμοῦ· ἐκποιήσις δὲ δημοτικῆς περιουσίας, ἥ περιουσίας ἐνοριακοῦ ναοῦ δὲν δύναται νὰ λήθῃ χώραν κατὰ τὸ ἀνωτέρω μνησθὲν 21 ἄρθρον τοῦ νόμου περὶ δήμων ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ 116, εἰμὴ α') πρὸς ἐκπλήρωσιν ὑποχρεώσεων τοῦ δήμου ἢ τοῦ ἐνοριακοῦ ναοῦ ἢ ἀναποφύκτῳ ἀνάγκῃ, β') πρὸς προφανῆ ὠφὲν τοῦ δήμου ἢ τοῦ ἐνοριακοῦ ναοῦ ὡφέλειαν ἐξ οἰκονομικῶν λόγων καὶ φυλαττομένων τῶν νομίμων τύπων.

Ἄρθρον 119 ἐδάφ. 7'.

Εφ' Πατρ. 970 (1894). Ἡ ὑπὸ τοῦ Δήμου Ἀστακοῦ διακλήρυξις τῆς ἐνοικιάσεως τῶν δημοτικῶν φώρων ἐπὶ τῶν βαλκανιδίων καὶ ἡ συνεπεὶς ταύτης διὰ δημοσίου πλειστηριασμοῦ κατακύρωσις τῆς ἐνοικιάσεως εἰς τὸν νῦν ἐφεσθλητὸν, δὲν ἀποτελεῖ πλήρη καὶ τελείαν σύμβασιν, ἀλλ' ἀπαιτεῖται πρὸς καταρτισμὸν πλήρη τῆς συμβάσεως τῆς ἐνοικιάσεως τῶν δημοτικῶν φώρων νὰ ἐπέλθῃ καὶ ἡ ἐγκρίσις τῆς δημοπρασίας ὑπὸ τῆς προϊσταμένης διοικητικῆς ἀρχῆς, καθόσον ὁ δημοτικὸς νόμος (ἄρθρ. 119) ρητῶς τὸ δικαίωμα τοῦτο ἀνέβηκεν εἰς τὴν διοικητικὴν ἀρχήν. Εφ' ὅσον ἐπομένως ἡ κατακύρωσις τῆς ἐνοικιάσεως ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἐγκρίσιν τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς, ἡ ἐνοικίασις τῶν δημοτικῶν φώρων θεωρεῖται γενομένη ὑπὸ ἀναβλητικῶν

ὅρον τῆς ἐγκρίσεως, ἥς καὶ μόνης ἐπερχομένης, ἡ σύμβασις καθίσταται πλήρης καὶ τελεία.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπὸ ἀναβλητικὴν αἵρεσιν σύμβασις δὲν θεωρεῖται καταρτισθεῖσα, οὐ μόνον ὅταν ἡ αἵρεσις ἀτονήσῃ, ἀλλὰ καὶ ὅταν πρὸ τῆς ἐξόδου τῆς αἰρέσεως τὸ ἀντικείμενον τῆς συμβάσεως δὲν ὑπάρχῃ. καθόσον οἱ συμβαλλόμενοι διὰ τῆς καταρτιζομένης μεταξύ αὐτῶν συμβάσεως δὲν γινώσκουν νὰ συμβληθῶσι περὶ πράγματος μὴ ὑπάρχοντος. Τὴν τοιαύτην δὲ ἀκυρότητα τῆς συμβάσεως λόγῳ ἐλλείψεως ἀντικειμένου, ρητὶς ἀναφέρουσιν αἱ Πηγαί (Παν. 18. 1 νόμος 15.18.4. νόμος 7). Ὅθεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἰσχυρισθέντος τοῦ ἐκκαλοῦντος κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικείου συζήτησιν καὶ ἤδη ἐπαναλαμβάνοντος, ὅτι ἡ ἐγκρισίς τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ τῆς κατακυρώσεως ὑπὸ τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς ἐπῆλθεν ὅτε πλέον τὸ ἀντικείμενον τῆς συμβάσεως ἐξέλιπε τέλος, διότι βαλανιδοκαρπὸς δὲν ὑπῆρχεν ἄλλος πρὸς ἐξαγωγήν, ἐξαχθεὶς ὅλος μέχρι τῆς ἐποχῆς τῆς ἐπελθούσης ἐγκρίσεως, τοῦθ' ὅπερ δὲν ἡμφισβήτησεν ὁ ἐκκαλῶν, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν πρωτοδικῶν προτάσεων του, οὐδ' ἤδη ἀρνεῖται, ἡ σύμβασις τῆς ἐνοικιάσεως εἰ καὶ τελείως καταρτισθεῖσα διὰ τῆς ἐξόδου τῆς αἰρέσεως, ἥτοι διὰ τῆς ἐπελθούσης ἐγκρίσεως ὑπὸ τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς εἶνε ἄκυρος ὡς στερουμένη ἀντικειμένου. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθές ὅτι ὁ ἐκκαλῶν ἐπικαλεῖται πρὸς ἐπίρρωσιν τῆς συμβάσεως τῆς ἐνοικιάσεως τοῦ δημοτικοῦ φόρου τοῦ βαλανιδοκαρποῦ ρητὸν ὅρον τῆς διακηρήξεως τῆς δημοπρασίας, δι' οὗ ὁ μέλλων ν' ἀναλάβῃ τὴν ἐνοικίαν δὲν ἠδύνατο ν' ἀπόσχῃ τῆς συμβάσεως καὶ νὰ θεωρήσῃ ταύτην διαλελυμένην διὰ πᾶσαν βραδύτητα περὶ τὴν περὶ τὴν ἐγκρίσιν τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς, ἀλλ' ὁ ὅρος οὗτος δὲν δύναται νὰ καταστήσῃ τὴν σύμβασιν ἰσχυράν, διότι πάντως ὁ ὅρος ἐνέχει ἐν αὐτῷ τὴν ἐννοίαν, ὅτι ἡ ἐγκρισίς εἰ καὶ βραδύνουσα νὰ ἐπέλθῃ διαρκούσης τῆς ἐνοικιάσεως, καὶ ἐνόσω ὑφίστατο ὁ βαλανιδοκαρπός, καθόσον εἰς τοῦτο ἀπέβλεπον οἱ συμβαλλόμενοι, ἥτοι ὁ μὲν δήμεχος νὰ παράσχῃ τὸ πρᾶγμα, ὁ δὲ ἐνοικιαστὴς νὰ λάβῃ αὐτό.

Ν. ΑΦΙΣ' 7[8 Μαρτίου 1891.—Περὶ τροπο-
ποιήσεως διατάξεων τοῦ ἀπὸ 27 Δεβρίου
1833 νόμου περὶ δήμων. *

1. Διατασσομένης μεταβολῆς τοῦ προσδιορισμέ-
νου διοργανισμοῦ δήμου τινός, δημοσιεύονται διὰ
τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως μετὰ τοῦ περὶ
τῆς μεταβολῆς ταύτης ἐκδοθέντος κατὰ τὸ ἄρθρ. 8
τοῦ περὶ δήμων νόμου τῆς 27 Δεβρίου 1833 Β. Δ.
καὶ αἱ κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο ἀπαιτούμεναι γνωμο-
δοτήσεις τοῦ ἀρμοδίου δημοτικοῦ συμβουλίου καὶ
τοῦ ἐπαρχιακοῦ, πρὸς ταύταις δὲ καὶ τὰ ἐξῆς·

α') Ἐπὶ μεταθέσεως τῆς πρωτεύουσας δήμου·
πίναξ δηλῶν τὸν πληθυσμὸν καὶ τὴν ἀπὸ τε τῆς πα-
λαιᾶς καὶ ἀπὸ τῆς νέας πρωτεύουσας τοῦ δήμου ἀ-
πόστασιν ἐκάστης τῶν πόλεων, χωμοπόλεων, χω-
ρίων ἢ συνοικισμῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ἀπαρτίζεται ὁ
δῆμος·

* ἘφΚ. 1891 σελ. 253. Ὁ παρὼν νόμος συνεπλη-
ρώθη διὰ τοῦ κατωτ. νόμου ΒΣΗΓ' τοῦ 1895. Ὁ νόμος
ΑΦΙΣ' ὑπεβλήθη ὑπὸ τοῦ πρωθυπ. Θ. Δηλιγιάννη κατὰ
τὴν συνεδριάσιν 32 (1 Φεβρουαρίου) 1891 μετὰ προφορι-
κῆς εἰσηγήσεως (πρακτικὰ σελ. 361). Συνεζητήθη δὲ
κατὰ τὰς συνεδριάσεις 37 (7 Φεβρ.) ὅτε ἐγένετο μακρὰ συ-
ζητήσεις (πρακτ. σελ. 475) ἧς ἴδε κατωτ. ὑπὸ τὸ ἄρθ. 20
τὰ οὐσιώδη, 42 (14 Φεβρ. Πρακτ. σελ. 580), ὅτε ὠμίλη-
σεν ὁ Χατζόπουλος (περὶ δημοτικῆς ἀστυνομίας) 43 (15
Φεβρ. πρακτ. σελ. 586), ὅτε ὠμίλησεν ὁ Δαγρῆς (περὶ
δημοτικῆς αὐτοδιοικήσεως, ὁ Χατζόπουλος, Φλογάτης,
Δηλιγιάννης) 46 (19 Φεβρ. πρακτ. σελ. 666), ὅτε ἐγέν-
οντο μακροὶ συζητήσεις ἰδίως ὑπὸ Ράλλη, Φλογαίτου,
Ζυγομαλᾶ, Φιλαρέτου, Μαυρομαρᾶ, Χατζοπούλου, Δηλι-
γιάννη καὶ 47 (20 Φεβρ.), ὅτε ἐψηφίσθη τέλος τὸ σύνολον
ἀσυζητητί.

β') Ἐπὶ συγχωνεύσεως δύο ἢ πλείονων δήμων εἰς ἓνα· 1ον) πίναξ δηλῶν οὐ μόνον τὰς πόλεις, κωμοπόλεις, χωρία ἢ συνοικισμούς, ἐκ τῶν ὁποίων ἀπαρτίζεται ἕκαστος τῶν συγχωνευομένων δήμων, ἀλλὰ καὶ τὸν πληθυσμὸν καὶ τὴν ἀπόστασιν ἐκαστοῦ αὐτῶν ἀπὸ τῆς πρωτεύουσας τοῦ συγχωνευθέντος δήμου, ὡς καὶ ἀπὸ τῆς τοῦ διὰ τῆς συγχωνεύσεως σχηματισθέντος. 2ον) πίναξ δηλῶν τὰ τε κατὰ τὸν προϋπολογισμὸν τοῦ πρὸ τῆς συγχωνεύσεως ἀμέσως προηγηθέντος ἔτους ἔσοδα καὶ ἔξοδα ἐκαστοῦ τῶν συγχωνευθέντων δήμων, καὶ τὰ προϋπολογιζόμενα ἔσοδα καὶ ἔξοδα τοῦ διὰ τῆς συγχωνεύσεως σχηματισθέντος.

γ') Ἐπὶ τῆς διαιρέσεως ἐνὸς δήμου εἰς δύο ἢ πλείους· 1ον) πίναξ δηλῶν τὰς πόλεις, κωμοπόλεις, χωρία ἢ συνοικισμούς, ἐξ ὧν θέλει ἀπαρτίζεσθαι ἕκαστος τῶν διὰ τῆς διαιρέσεως σχηματισθέντων νέων δήμων, προσέτι δὲ καὶ τὸν πληθυσμὸν καὶ τὴν ἀπόστασιν ἐκαστοῦ αὐτῶν ἀπὸ τῆς πρωτεύουσας τοῦ διαιρεθέντος δήμου καὶ ἀπὸ τῆς τοῦ διὰ τῆς διαιρέσεως σχηματισθέντος νέου, εἰς ὃν ὑπῆχθησαν. 2ον) πίναξ δηλῶν τὰ κατὰ τὸν προϋπολογισμὸν τοῦ πρὸ τῆς διαιρέσεως ἀμέσως παρελθόντος ἔτους ἔσοδα καὶ ἔξοδα τοῦ διαιρεθέντος δήμου, καὶ τὰ προϋπολογιζόμενα ἔσοδα καὶ ἔξοδα ἐκαστοῦ τῶν διὰ τῆς διαιρέσεως σχηματισθέντων νέων.

δ') Ἐπὶ μετασχηματισμοῦ δήμων, διὰ τῆς ἀποσπάσεως ἐνὸς ἢ πλείονων χωρίων ἀπὸ τοῦ ἐνὸς καὶ τῆς ὑπαγωγῆς αὐτῶν εἰς ἄλλον δήμον· 1ον) πίναξ δηλῶν τὰς πόλεις, κωμοπόλεις, χωρία ἢ συνοικισμούς, ἐξ ὧν ἀπαρτίζετο πρὸ τοῦ μετασχηματισμοῦ ἕκαστος τῶν μετασχηματισθέντων δήμων, τὸν πλη-

θυσμὸν καὶ τὴν ἀπόστασιν ἐκάστου αὐτῶν ἀπὸ τῆς πρωτευούσης τοῦ δήμου, εἰς ὃν πρὸ τοῦ μετασχηματισμοῦ ὑπῆγετο· 2ον) πίναξ δηλῶν τὰς πόλεις, κωμοπόλεις, χωρία ἢ συνοικισμοὺς ἐκάστου τῶν διὰ τῆς διαταχθείσης μεταβολῆς μετασχηματισθέντων δήμων, τὸν πληθυσμὸν καὶ τὴν ἀπόστασιν ἐκάστου αὐτῶν ἀπὸ τῆς πρωτευούσης τοῦ δήμου, εἰς ὃν διὰ τοῦ μετασχηματισμοῦ ὑπῆχθησαν· 3ον) πίναξ δηλῶν τὰ κατὰ τὸν προϋπολογισμὸν τοῦ πρὸ τοῦ μετασχηματισμοῦ ἀμέσως προηγηθέντος ἔτους ἔσοδα καὶ ἔξοδα ἐκάστου τῶν μετασχηματισθέντων δήμων, ὡς καὶ τὰ προϋπολογιζόμενα ἔσοδα καὶ ἔξοδα ἐκάστου τῶν διὰ τῆς διαταχθείσης μεταβολῆς μετασχηματισθέντων· 4ον) πίναξ δηλῶν τὰ ἔσοδα ἐκάστου τῶν χωρίων, τὰ ὁποῖα ἀποσπασθέντα ἀπὸ τοῦ ἐνός, ὑπῆχθησαν εἰς τὸν ἕτερον δήμῳ, ὡς καὶ τὰ ἕνεκα τῆς μεταβολῆς ταύτης ἀφαιρηθσόμενα ἀπὸ τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ ἐνός, προστεθησόμενα δ' εἰς τὸν τοῦ ἐτέρου πιθανὰ ἔξοδα.

"Αρθ. 2—4. 5. Τὸ ταμεῖον τοῦ δήμου διοικεῖται ὑπὸ δημοτικοῦ εἰσπράκτορος. — Οἱ δημοτικοὶ εἰσπράκτορες διορίζονται ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου διὰ μυστικῆς διὰ ψηφοδελτίων ψηφοφορίας καὶ δι' ἀποφάσεως, καταρτιζομένης κατὰ τὸ ἄρθ. 56 τοῦ περὶ δήμων νόμου. — Ἐν τοῖς δήμοις ὁμοῦς τῶν ὁποίων τὰ διὰ τοῦ ἐτησίου προϋπολογισμοῦ προσδιορισθέντα ἔσοδα ὑπερβαίνουν τὰς ἐκατὸν χιλιάδας δραχμῶν, οὐδεὶς δύναται νὰ διορισθῇ δημοτικὸς εἰσπράκτωρ, ἂν δὲν ἔχῃ ἀπολυτῆριον Γυμνασίου, ἢ

1 Κατηργήθησαν διὰ τοῦ ν. ΒΡΠΗ' 1893, περὶ μεταβολῆς τοῦ συστήματος τῆς ἀστυνομικῆς διοικήσεως.

ἂν δὲν διετέλεσε τοιοῦτος πρότερον ἐπὶ δύο ἔτη, ἢ ἐπὶ ἐν τοῦλάχιστον ἔτος ὑπάλληλος εἴτε ἐν τῷ Γεν. Λογιστηρίῳ, εἴτε ἐν τῷ Λογιστηρίῳ τινὸς τῶν ὑπουργείων, εἴτε ἐν ὑπηρεσίᾳ ἐπαρχιακοῦ ταμείου ἢ ἀνεγνωρισμένης Τραπεζῆς, ἢ ἐπὶ διετίαν ὑπάλληλος εἴτε ἐν τῇ διοικητικῇ εἴτε ἐν τῇ οἰκονομικῇ ὑπηρεσίᾳ.

6. Οἱ δημοτικοὶ εἰσπράκτορες ὑποχρεοῦνται, πρὶν ἢ ἀναλάβωσι τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην, νὰ προσφέρωσιν ἐγγύησιν, ἀνάλογον τῶν ποσῶν τῆς διαχειρίσεως αὐτῶν, προσδιοριζομένην δὲ ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, ἀλλ' ἐν πάσῃ περιπτώσει χρηματικὴν ἢ εἰς χρεώγραφα ἐθνικῶν δανείων ἐκδοθέντων μετὰ τὸ 1862 καὶ ἐπὶ τῇ τιμῇ τῆς ἐκδόσεως αὐτῶν.¹

7. Αἱ περὶ προσδιορισμοῦ τοῦ ποσοῦ τῆς χορηγτέας ἐγγυήσεως ἀποφάσεις τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου δύνανται νὰ μεταρρυθμισθῶσιν ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου νομάρχου, ἐὰν ἤθελον προβληθῇ κατ' αὐτῶν ἀντιρρήσεις.²

8. Οἱ δημοτικοὶ εἰσπράκτορες παύονται διὰ Β. Διατάγματος, α') ἐὰν ἐπροτάθῃ ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου ἡ ἀντικατάστασις αὐτῶν, β') ἐὰν παρ-επέμφθησαν εἰς δίκην δι' ὀριστικοῦ δικαστικοῦ βουλεύματος ἐπὶ παραβάσει περὶ τὴν ὑπηρεσίαν των. — Δύνανται δὲ νὰ παυθῶσι προσέτι, ἐὰν ἐβεβαιώθησαν ὑπὸ τοῦ ἐπάρχου, μετὰ ἐξέλεγχιν τῆς διαχειρίσεως αὐτῶν, ἢ καὶ ἀπλῶς τοῦ ταμείου των, ἐλ-λείψεις ἢ παραβάσεις.

9. Ὁ δημοτικὸς εἰσπράκτωρ ὀφείλει νὰ εἰς-

1. Ἴδε κατωτ. ἐγκύκλ. ἀριθ. 22 τῆς 21 Φεβ. 1895.

2. Ἴδε κατωτ. τὰς συζητήσεις τῆς Βουλῆς.

πράττει ἐγκαίρως πάντα τὰ ἔσοδα τοῦ δήμου, τὰ διὰ τοῦ ἐτησίου προϋπολογισμοῦ ἢ διὰ τῶν πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ἐσόδων αὐτοῦ ἐκδοθεισῶν εἰδικῶν πράξεων τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου προσδιορισθέντα, ὡς καὶ πάντα τὰ δι' οἰονδήποτε λόγον μήπω εἰσπραχθέντα τοιαῦτα ἔσοδα τοῦ ἀμέσως παρελθόντος ἢ τῶν πρὸ αὐτοῦ ἐτῶν. Ἀπαγορεύεται δὲ αὐτοῖς πᾶσα ἄλλη πλὴν αὐτῶν εἰσπραξις. Δὲν ἐπιτρέπεται δὲ νὰ ἐνεργήσῃ ἄλλας πληρωμὰς, εἰμὴ ἐκεῖνας, διὰ τὰς ὁποίας ἤθελον προσαχθῇ ἐντάλματα, ἐκδεδομένα ὑπὸ τοῦ δημάρχου, δυνάμει τῶν διὰ τοῦ ἐτησίου προϋπολογισμοῦ ἢ διὰ νομίμων εἰδικῶν ψηφισμάτων τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου χορηγηθεισῶν, μὴ ἀκυρωθεισῶν δ' ἔτι πιστώσεων, καὶ ἐφ' ὅσον ὑπάρχουσιν ἔτι ἐξ αὐτῶν ὑπόλοιπα διαθέσιμα. ¹

10. Ὁ δημοτικὸς εἰσπράκτωρ ὑπέχει ἀπέναντι τοῦ δήμου τὰς αὐτὰς εὐθύνας, ἅς κατὰ τοὺς ἰσχύονταν νόμους ὑπέχουσιν οἱ ταμίαι τοῦ δημοσίου διὰ πᾶσαν περὶ τὴν εἰσπραξίν τῶν ἐσόδων τοῦ δημοσίου ἀδικαιολόγητον βραδύτητα ². — Πᾶσα δὲ πληρωμὴ δημοτικῶν χρημάτων, γενομένη παρ' αὐτοῦ ἄνευ χρηματικοῦ ἐντάλματος τοῦ δημάρχου, ἢ δυνάμει μὲν τοιούτου, ἀλλ' ἄνευ πιστώσεως, νομίμως κεχορηγημένης ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, εἴτε ἐπὶ πιστώσεως ἀκυρωθείσης ἢ ἐξαντληθείσης ἤδη διὰ προγενεστέρων πληρωμῶν, εἶνε ἄκυρος τὰ

1. Ἴδε κατωτ. ἐγκ. ἀριθ. 71 τῆς 26 Αὐγ. 1871 περὶ λύσεως ἀποριῶν ἐπὶ τοῦ περὶ εἰσπράξεως τῶν δημοσίων ἐσόδων νόμου ὡς πρὸς τοὺς δημ. εἰσπράκτορας.

2. Ἴδε κατωτ. ν. ΑΗ' 1882 περὶ εἰσπράξεων τῶν ἐσόδων τῶν δήμων.

δ' οὕτω πληρωθέντα ποσὰ ἀφαιροῦνται ἐκ τῆς κεχορηγημένης ὑπ' αὐτοῦ ἐγγυήσεως καὶ ἀποδίδονται εἰς τὸ δημοτικὸν ταμεῖον'. — Κατὰ τῆς πράξεως ταύτης δύνανται νὰ προταθῶσιν ὑπὸ τῶν παρασχόντων τὴν ἐγγύησιν ὑπολόγων ἀντιρρήσεις ἐνώπιον τοῦ νομάρχου, ἐντὸς δέκα καὶ πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς εἰς αὐτοὺς κοινοποιήσεως τῆς. Ἡ ἐπ' αὐτῶν ἀπόφασις τοῦ νομάρχου ἐκδίδεται ἐντὸς ἐνὸς ἀπὸ τῆς παραλαβῆς τῶν ἀντιρρήσεων μηνός, κοινοποιεῖται δὲ πρὸς τε τὸ δημοτικὸν συμβούλιον διὰ τοῦ δημάρχου καὶ πρὸς τὸν ὑπόλογον, καὶ καθίσταται ἐκτελεστὴ τὴν ἐπιούσαν τῆς κοινοποιήσεώς τῆς.

11. Οἱ δημοτικοὶ εἰσπράκτορες ἀπολύονται τῆς ὑπηρεσίας, ἂν δὲν συμπληρώσωσιν ἐντὸς τῆς ταχθησομένης αὐτοῖς προθεσμίας τὴν κεχορηγημένην παρ' αὐτῶν κατὰ τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον 5² ἐγγύησιν, κατὰ τὸ ποσὸν καθ' ὃ αὕτη ἤθελε μειωθῇ ἕνεκα τῆς ὡς ἀνωτέρω ἀποδοθείσης εἰς τὸ δημοτικὸν ταμεῖον ἀποζημιώσεως.

12. Οἱ δημοτικοὶ εἰσπράκτορες ὀφείλουσι κατὰ τὴν εἰσπραξίν τῶν ἐσόδων καὶ κατὰ τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων τῶν δήμων νὰ καταλιγίζωσι τὰ τε εἰσπραττόμενα ἔσοδα καὶ τὰ πραγματοποιούμενα ἔξοδα ἐπὶ ἐκάστου τῶν ἄρθρων καὶ κεφαλαίων τοῦ δημοτικοῦ προϋπολογισμοῦ, ἢ τῶν δι' εἰδικῶν ψηφισμάτων τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου ἐγκριθεῖσων προσθηκῶν τῶν ἐσόδων εἴτε πιστώσεων, καὶ νὰ κρατῶσι κεχωρισμένως ἰδίαν δι' ἕκαστον αὐτῶν μερίδα.

13. Πᾶσα σύγχυσις τῶν δι' ἕκαστον ἄρθρον

1. Ἴδε κατωτ. ἐγκύκλιον ἀριθ. 34 τῆς 24 Μαΐου 1896.

2. Γράφει 6.

καὶ κεφάλαιον τοῦ προϋπολογισμοῦ ἢ δι' ἐκάστην πρὸς συμπλήρωσιν αὐτοῦ ἐκδοθεῖσαν πρᾶξιν τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου τηρητέων μερίδων, ἐφ' ὅσον ἕνεκα ταύτης δὲν ἐπῆλθε ζημία εἰς τὸ δημοτικὸν ταμεῖον, καὶ ἐφ' ὅσον δὲν ἐφαρμόζεται τὸ ἄρθρον 484 τοῦ Ποιν. Νόμου, κηρύσσεται λογιστικὴ ἀταξία, ἥς ἕνεκα ἐπιβάλλεται εἰς τὸν δημοτικὸν εἰσπράκτορα πειθαρχικὸν πρόστιμον μέχρι δραχμῶν ἑκατόν. — Τὰς κατὰ τῶν λογιστικῶν ἀταξιῶν πειθαρχικὰς ποινὰς ἐπιβάλλει ὁ ἀρμόδιος Ἐπαρχος ἢ ὁ Νομάρχης δι' ἀποφάσεώς του, καθ' ἥς ἐπιτρέπεται ἐκκλησις ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Ὑπουργείου ἐντὸς ἐβδομάδος ἀπὸ τῆς εἰς τὸν ὑπόλογον κοινοποιήσεώς της ¹.

14. Κατὰ τὴν ἀρχὴν ἐκάστης τριμηνίας ὁ δήμαρχος καὶ ὁ πρόεδρος τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου ἐξετάζουσι τὰ βιβλία καὶ τὸ ταμεῖον τοῦ δημοτικοῦ εἰσπράκτορος καὶ ὑποβάλλουσιν εἰς τὸ δημοτικὸν συμβούλιον ἔκθεσιν, βεβαιοῦσαν ἂν ἐν τῷ ταμείῳ τοῦ εἰσπράκτορος εὐρέθησαν πάντα τὰ κατὰ τὰ βιβλία αὐτοῦ διαθέσιμα χρήματα. ὑπόλοιπα τῶν μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν πληρωθέντων παρ' αὐτοῦ ἐξόδων εἰσπραχθέντων ἐσόδων, ἂν τὰ ἔσοδα εἰσεπράχθησαν ἐγκαιρῶς ἢ ἐβράδυνεν ἀδικαιολογήτως ἢ εἰσπραξίς τις ἐξ αὐτῶν, ἂν τὰ ἔξοδα ἐπληρώθησαν ἐπὶ τῇ βάσει χρηματικῶν ἐνταλμάτων τοῦ δημάρχου καὶ ἐπὶ πιστώσεων νομίμως κεχορηγημένων, μὴ ἀκυρωθεῖσων δέ, μηδ' ἐξαντληθεῖσων, καὶ ἂν τὰ εἰσπραχθέντα ἔσοδα καὶ τὰ πληρωθέντα ἔξοδα κατελογίσθησαν προσηκόντως ἐπὶ τῶν κεφαλαίων καὶ ἄρ-

1 Ἴδε ἄνωτ. σελ. (114) α' Ὁδηγίας περὶ τοῦ λογιστικοῦ τῶν δήμων» 9 Ἰουν. 1847.

θρων τοῦ προϋπολογισμοῦ, τηρηθεῖσων κεχωρισμένως δι' ἑκαστον αὐτῶν μερίδων.—Τῆς ἐκθέσεως ταύτης ἀντίγραφον ὑποβάλλεται ὑπὸ τοῦ δημάρχου εἰς τὸν ἑπαρχον¹.

15. Ἐὰν ὁ δημοτικὸς εἰσπράκτωρ δὲν καταστρώσῃ καὶ παραδώσῃ εἰς τὸν δήμαρχον τὸν δημοτικὸν ἀπολογισμὸν τοῦ λήξαντος ἔτους, ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 110 τοῦ νόμου περὶ δήμων τεταγμένης προθεσμίας², τιμωρεῖται πειθαρχικῶς δι' ἐπιπλήξεως. Ἐὰν δὲ καὶ μετὰ τοῦτο δὲν παραδώσῃ αὐτὸν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἐπιβληθείσης αὐτῷ πειθαρχικῆς ποινῆς, ἐκδιάζεται διὰ προστίμου ἡμερησίου, τὸ ὅποιον ὅμως διπλασιάζεται ἐκάστην μετὰ τὴν πρώτην παρερχομένην ἡμέραν. Τὸ πρόστιμον τοῦτο ἐπιβάλλεται ὑπὸ τοῦ νομάρχου, δὲν δύναται δὲ νὰ ᾔῃαι ὀλιγώτερον διὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῶν δύο δραχμῶν.^{3 4}

16. Ἐὰν ὁ δήμαρχος, παραλαβὼν παρὰ τοῦ εἰσπράκτορος τὸν δημοτικὸν ἀπολογισμὸν, δὲν ἐκθέσῃ αὐτὸν τε καὶ τὸν λογαριασμὸν τῆς ἰδίας αὐτοῦ διαχειρίσεως κατὰ τὸ ἄρθρ. 111 τοῦ νόμου περὶ δήμων, ὅπως ὑποβλήθῃ ὑπὸ τὴν ἐξέτασιν τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, τιμωρεῖται πειθαρχικῶς δι' ἐπιπλήξεως, καί, ἐὰν δὲν ἐκπληρώσῃ τὸ καθήκον του τοῦτο ἐντὸς τεσσαράκοντα ἡμερῶν, ἂν ᾔῃαι παρεδόθη αὐτῷ ὁ ἀπολογισμὸς τοῦ δήμου ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ εἰσπράκτορος,

1 Νόει πάντοτε νομάρχην μετὰ τὴν κατάργησιν τῶν ἐπαρχῶν. Ἴδε κατωτ. τῇ ἐγκύκλ. ἀριθ. 8 τῆς 10 Ἰαν. 1895.

2 Δηλ. τὸ βραδύτερον μέχρι τέλους Ἀπριλίου.

3 Ἴδε κατωτ. ἐγκ. ἀριθ. 1 τῆς 15 Ἰαν. 1893

4. Ἴδε κατωτ. τὰς συζητήσεις τῆς Βουλῆς.

τιμωρεῖται ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου τῶν Πλημμελειοδικῶν διὰ χρηματικῆς ποινῆς ἀπὸ 100 μέχρι 500 δραχμῶν.

17. Ἀφ' ἧς εἰσαχθῶσιν εἰς τὸ δημοτικὸν συμβούλιον ὁ δημοτικὸς προϋπολογισμὸς τοῦ ἐπιόντος ἔτους, κατὰ τὰ ἄρθρα 105 καὶ 106 τοῦ νόμου περὶ δήμων, καὶ ὁ ἀπολογισμὸς τοῦ δήμου κατὰ τὸ ἄρθρον 111 αὐτοῦ, τὸ δημοτικὸν συμβούλιον ὀφείλει νὰ συνεδριάζῃ καθ' ἑκάστην καὶ νὰ ἀσχολῇται κατὰ προτίμησιν πάσης ἄλλης ἀσχολίας περὶ τὴν ἐξέτασιν αὐτῶν, μέχρις οὗ περατώσῃ τὴν ἐξέλεγχιν καὶ ἐκδῶσῃ τὰς ἐπ' αὐτῶν πράξεις του.

18. Ἐὰν αἱ περὶ τὴν ἐξέτασιν καὶ ψήφισιν τοῦ ἑτησίου προϋπολογισμοῦ ἐργασίαι τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου δὲν περατωθῶσιν ἐντὸς τῶν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ περὶ Συνόδων τῶν δημοτικῶν συμβουλίων νόμου τῆς 26 Ἰουνίου 1836 τεταγμένων προθεσμιῶν, δὲν ἐπιτρέπεται ὅμως καὶ νὰ παραταθῶσιν ὑπὲρ τὸν μῆνα. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ ἑπαρχος ἢ ὁ νομάρχης καταναγκάζει τὰ μέλη τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου εἰς σκόπιμον ἐργασίαν, ἐπιβάλλων δι' ἀποφάσεως ἑκάστω τῶν δυστροπούντων τὴν πληρωμὴν προστίμου δραχμῶν εἴκοσι καὶ πέντε καθ' ἑκάστην ὑπὲρ τὸν μῆνα παρερχομένην ἡμέραν μέχρι τῆς ὀριστικῆς ψηφίσεως τοῦ προϋπολογισμοῦ. — Ἡ ἀπόφασις αὕτη τοῦ ἐπαρχοῦ ἢ νομάρχου κοινοποιεῖται αὐθημερὸν εἰς τὸν ταμίαν, ὅστις ὑποχρεοῦται νὰ εἰσπράξῃ τὰ ἐπιβληθέντα πρόστιμα ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν.

19. Ἐὰν μέλος τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, καίτοι διατρίβον ἐν τῷ τόπῳ, δὲν προσέλθῃ εἰς τὴν συνεδρίασιν, οὐδὲ δικαιολογήσῃ ἀποχρώντως τὴν ἀ-

πουσίαν του ¹, τιμωρεῖται δι' ἀποφάσεως τοῦ ἐπάρχου διὰ μὲν τὴν πρώτην ἀπουσίαν διὰ προστίμου δραχμῶν 10 μέχρι 50, διὰ δὲ τὴν δευτέραν διὰ προστίμου ἀπὸ 25 μέχρις ἑκατὸν δραχμῶν, ἐφαρμοζομένων μετὰ τὴν δευτέραν πειθαρχικὴν ποινὴν τῶν περὶ ἐκπτώσεως αὐτοῦ διατάξεων τοῦ περὶ Συνόδων τῶν δημοτικῶν συμβουλίων νόμου τῆς 16 Ἰουνίου 1836 ².—Κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ ἐπάρχου ἢ τοῦ νομάρχου, ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ταῖς διοικουμέναις ὑπ' αὐτοῦ, δύναται νὰ προταθῇ, ἐκκλησίαις ἐνώπιον τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν, ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς εἰς τὸν τιμωρηθέντα κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως³ ἐπὶ δὲ τῆς ἐκκλήσεως ταύτης ἀποφασίζει τὸ Ὑπουργεῖον ἐντὸς πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς παραλαβῆς τῶν ἐγγράφων. ³

20. Αἱ κατὰ τὸ ἄρθρ. 107 τοῦ περὶ δήμων νόμου ἀποφάσεις τῶν Νομαρχῶν ἐπὶ τῶν δημοτικῶν προϋπολογισμῶν ἐκδίδονται ἐντὸς δέκα καὶ πέντε ἡμερῶν τὸ βραδύτερον ἀπὸ τῆς παραλαβῆς τῶν ὑπὸ τοῦ ἐπάρχου διαβιβασθέντων αὐτῷ ἐγγράφων. Αἱ δὲ κατὰ τῶν ὑπὸ τῶν δημοτικῶν προϋπολογισμῶν ἀποφάσεων τῶν Νομαρχῶν ἐκκλήσεις τῶν δημοτικῶν συμβουλίων εἰσὶν ἀπαράδεκτοι, ἂν καὶ αὗται δὲν προταθῶσιν ἐντὸς δέκα καὶ πέντε ἡμερῶν ⁴ ἀπὸ τῆς εἰς τὸν δήμαρχον καὶ τὸν πρόεδρον τοῦ δημοτικοῦ

1 Τὰς δικαιολογίας ἴδε ἐν ἄρθρ. 5 τοῦ κατωτ. ν. περὶ συνόδων τῶν δημοτ. συμβουλίων 1836.

2 Ἴδε ἄρθρ. 4 ἐδ. γ' τοῦ νόμου τούτου.

3 Ἴδε κατωτ. ἐγκ. ἀρ. 43 περὶ ἀδείας ἀπουσίας τοῦ προέδρου καὶ τῶν δημοτ. συμβούλων. 6 Ἰουλ. 1852.

4 Ἴδε κατωτ. συζητήσεις Βουλῆς.

συμβουλίου κοινοποιήσεως τῆς νομαρχιακῆς ἀποφάσεως¹.

21. Τὰ άρθρ. 8, 42, 50, 95—99, 101—103, καὶ 109—111 τοῦ ἀπὸ 27 Δεβρίου 1833 νόμου περὶ δήμων, ὡς καὶ τὸ άρθρ. 1 § 6' τοῦ ἀπὸ α' Ἀπριλ. 1887 περὶ ἐπαρχιακῶν ὑποταμείων² θέλουσιν ἰσχύει ἐφ' ὅσον δὲν ἐτροποποιήθησαν διὰ τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος νόμου.

22. Αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου τίθενται ἐν ἰσχύϊ ἀπὸ τῆς δεκάτης τοῦ προσεχοῦς Ἰουλίου.

Ἄρθρον 1.

Ταταράκης. Τὸ ἰσχύον διάταγμα περὶ δήμων δὲν προβλέπει τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν εἶναι δυνατόν νὰ ἀρνηθῇ τό τε Δημοτικὸν καὶ τὸ Ἐπαρχιακὸν Συμβούλιον τὸν μετασχηματισμὸν ἐνὸς δήμου. Τὸ ὑπὸ συζήτησιν νομοσχέδιον ἐπίσης δὲν προβλέπει αὐτὴν τὴν περίπτωσιν. Ἐρωτῶ λοιπόν, καθ' ἣν περίπτωσιν ἡ μὲν Κυβέρνησις κρίνει ἀναγκαῖον τὸν μετασχηματισμὸν, τὰ δὲ Συμβούλια, Δημοτικὸν καὶ Ἐπαρχιακόν, ἀρνοῦνται νὰ γνωμοδοτήσωσι περὶ τοῦ μετασχηματισμοῦ, ἐν τιαύτῃ περιπτώσει τί θέλει γίνεσθαι ;

1 Ὁ παρὼν νόμος οὐδὲν ὥρισε περὶ τῶν προθεσμιῶν, καθ' ἧς ὀφείλει ὁ νομάρχης νὰ ἐκδίδῃ τὴν ἐπὶ τῶν ἀπολογισμῶν ἀπόφασίν του, ὁ δὲ δήμαρχος καὶ εἰσπράκτωρ νὰ ἐκκαλῶσι τὴν ἀπόφασιν τοῦ νομάρχου ἐνώπιον τοῦ ἐλεγκτ. Συνεδρίου.

2 Ὁ νόμος ΑΥΓΔ' τῆς 1 Ἀπρ. 1887 περὶ ἐπαρχ. ὑποταμείων ὁρίζει ὅτι «διὰ Β. Δ. προκαλουμένου ὑπὸ τῶν Ὑπουργῶν τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ Οἰκονομικῶν ἐπιτρέπεται νὰ καταργηθῶσι θέσεις δημοσίων εἰσπρακτόρων, ἀνατιθεμένων τὸν καθηκόντων αὐτῶν εἰς ἐπαρχ. ταμεῖα ἢ ὑποταμεῖα». Ἀλλ' ἡ διάταξις αὕτη ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ κατωτ. ν. ΒΣΖΓ' τῆς 11 Ἰουλίου 1895.

Μπούμπουλης. Αυτό είναι ἔργον τῶν δήμων ἐπομένως, ἂν αὐτοὶ δὲν θέλουν, ἡ Κυβέρνησις δὲν ἔμπορεῖ νὰ κάμῃ τίποτε.

Θ *Δηλιγιάννης* Τὸ ἄρθρον 8 τοῦ νόμου περὶ δήμων διατάσσει, ὅτι, διὰ νὰ γείνη εἰς τὸ ἐξῆς μεταβολὴ τοῦ ἅπαξ γενομένου ὀργανισμοῦ τῶν δήμων ἡ μετασχηματισμὸς αὐτοῦ, ἀπαιτεῖται νὰ ἀκουσθῇ ἡ γνωμοδότησις τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου ὡς καὶ τοῦ Ἐπαρχιακοῦ καὶ τοῦ Νομαρχιακοῦ, ἀπὸ τῆς ἡμέρας δέ, καθ' ἣν ἐτέθη εἰς ἐφαρμογὴν ὁ νόμος περὶ δήμων, μέχρι τῆς 19 Φεβρουαρίου 1891, οὐδεὶς ποτε παρέστη ἰσχυρισθεὶς, ὅτι κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ νόμου πρέπει τὰ Δημοτικὰ Συμβούλια καὶ τὰ Ἐπαρχιακὰ Συμβούλια νὰ αποφασίζωσι περὶ τοῦ μετασχηματισμοῦ τοῦ δήμου, ὁ δὲ Βασιλεὺς, ὁ διατάσσων τὸν μετασχηματισμὸν καὶ τὴν μεταβολὴν τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δήμων, δὲν εἶναι εἰμὴ ἀπλοῦς διεκπεραιωτὴς τῶν αποφάσεων τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου ἢ τοῦ Ἐπαρχιακοῦ, ἀλλὰ πάντες ἐφρόνησαν, ὅτι τὸ δικαίωμα τοῦ μετασχηματίζειν τοὺς δήμους ἀνήκει εἰς τὴν διοικητικὴν ἀρχήν, ἥτις ὅμως ὀφείλει νὰ ἀκούσῃ τὰ γνώμας τοῦ τόπου, ἥτοι ὀφείλει νὰ προκαλέσῃ γνωμοδότησιν τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, ἐὰν συμφέρῃ, ἐὰν πρέπη νὰ γένηται ἡ μεταβολή, ἥτις ζητεῖται. Τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον γνωμοδοτοῦν δὲν ἤθελε περιορισθῇ νὰ δηλώσῃ μόνον τὸ Ναι ἢ τὸ Ὁχι, ἀλλ' ἤθελεν ἐξηγήσει τοὺς λόγους, διὰ τοὺς ὁποίους νομίζει συμφέρουσαν ἢ πρέπουσαν τὴν μεταβολήν, ἢ τοὺς λόγους, διὰ τοὺς ὁποίους νομίζει, ὅτι ἡ μεταβολὴ δὲν πρέπει νὰ γένηται. Οὕτως ἡ διοίκησις ἤθελε φωτισθῇ ἀπὸ τὰς γνώμας τοῦ τόπου, καὶ φωτιζομένη, ἐὰν ᾗτο καλῆς πίστεως, ἤθελε πράξῃ, ὅτι τὸ συμφέρον τοῦ τόπου ἀπήτει. Ἀλλ' οὐδεὶς ποτε ἰσχυρίσθη, ὅτι ἄλλην εἶχεν ἔννοιαν τὸ ἄρθρον 8 τοῦ νόμου περὶ δήμων. Καὶ ἤκούσατε πρὸ μικροῦ, ὅτι ἡ ἐρμηνεία αὕτη, τὴν ὁποίαν ἔδωκαν 58 ἔτη εἰς τὸ ἄρθρον 8 τοῦ νόμου περὶ δήμων, ᾗτο ἐρμηνεία κακοήθης!

Ἄρθρον 6.

Ἔγκ. ἀριθ. 22 τῆς 21 Φεβρ. 1895.—Περὶ ἐγγυοδοσίας τῶν Ταμιῶν καὶ Ὑποταμιῶν, οἷς ἀνετέθησαν καθήκοντα δημοτικῶν εἰσπρακτόρων.

Ἀνακοινοῦμεν ὑμῖν, κατόπιν τῶν ἐπισταλέντων διὰ τῆς ἀπὸ 25 Νοεμβρίου π. ἔ. ὑπ' ἀριθμὸν 94)30016 ἐγκυκλίου τοῦ Ὑπουργείου, μετὰ γνώμην τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, καθ' ἣν ἡ ὑπὸ τῶν Ταμιῶν καὶ Ὑποταμιῶν, κατὰ τὸ ἄρθρον 12 τοῦ ΑΥΙΔ' νόμου, διδομένη ἐγγύησις παρέχεται πρὸς ἐξασφάλισιν τοῦ Δημοσίου, ὁριζομένη συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον τοῦτο κατὰ τὸν διορισμὸν αὐτῶν ἀναλόγως τῆς διαχειρίσεως τῶν καὶ κατ' ἀκολουθίαν δὲν δύναται νὰ διαιρεθῇ ὑπὲρ τῆς δημοτικῆς διαχειρίσεως μειουμένων τῶν ἀσφαλειῶν τοῦ δημοσίου, —ὅτι δέον νὰ συγκληθῶσιν ἀμέσως τὰ δημοτικὰ Συμβούλια τῶν Δήμων τοῦ καθ' ὑμᾶς Νομοῦ, ἐν οἷς τὰ καθήκοντα τῶν δημοτικῶν εἰσπρακτόρων ἀνετέθησαν εἰς Ταμίαις ἢ Ὑποταμίαις, καὶ νὰ προσδιορίσωσι διὰ ψηφίσματος τὴν δοθησομένην ὑπὸ τούτων χρηματικὴν ἐγγύησιν συμφώνως πρὸς τὰ ἄρθρα 6 καὶ 7 τοῦ ἀπὸ 8 Μαρτίου 1891 ΑΦΙΣ' νόμου. Ἀφοῦ δὲ τὰ ψηφίσματα ταῦτα κατασταθῶσιν ὁριστικά, δέον νὰ προσκαλέσητε αὐτοὺς ἐγγράφως καὶ ἐπὶ ἀποδείξει νὰ καταθέσωσιν ἐντὸς βραχείας χρονικοῦ διαστήματος αὐτὴν εἰς τὸ ἀρμόδιον ἐπαρχιακὸν ταμεῖον, γνωρίζοντες ἡμῖν τὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν ἡμερομηνίαν τοῦ ἐκδοθησομένου γραμματίου.

Ἄρθρον 7.

Ράλλης. Δέον ν' ἀπαλειφθῶσι, νομίζω, αἱ τελευταῖαι λέξεις «ἐὰν ἤθελον προβληθῇ κατ' αὐτῶν ἀντιρρήσεις». Παρὰ τίνος δύναται νὰ προβληθῶσι;
Δηλιγιάννης Παρ' οἰουδῆποτε.

Ἄρθρον 9.

Ἔγκ. ἀριθ. 71 τῆς 26 Αὐγ. 1871 περὶ λύσεως ἀποριῶν ἐπὶ τοῦ περὶ εἰσπράξεως τῶν δημοσίων ἐσόδων νόμου, ὡς πρὸς τοὺς δημοτικοὺς εἰσπρακτορας.

Κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 7542 ἀναφοράν σας καὶ τὰ ὑπο-

βληθέντα ἔγγραφα, τριῶν ζητημάτων τὴν λύσιν προσεκέλευσε, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 925 ἀναφορᾶς του, ὁ δήμαρχος Ἀγείρατων.

α') Ἄν ὁ δημοτικὸς εἰσπράκτωρ, ὡς ταμίας τοῦ δήμου, ἐκπροσωπῇ τὸν δῆμον ἐπὶ δικαστηρίου, κατὰ τὴν ὑπὸ τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 49 τοῦ περὶ εἰσπράξεως ἐσόδων Υ'ΛΣ' νόμου προνοουμένην περίπτωσιν, ὡς παρίστησι τὸ δημόσιον ὁ ἐπαρχιακὸς ταμίας.

β') Ἄν πρὸς τοῦτο ἦναι ἀνάγκη πληρεξουσιότητος ἐκ μέρους τοῦ δημοτ. Συμβουλίου καὶ τῆς νομαρχίας.

γ') Ἄν ὁ δῆμος ἦναι ὑπόχρεως εἰς προκαταβολὴν ἐξόδων διατροφῆς τῶν προσωποκρατουμένων ὀφειλετῶν του, ἢ ἂν ἦναι εἰς τοῦτο ὑπόχρεως μόνον, ὅταν τὸ ζητήσῃ ὁ ὀφειλέτης, ὡς καὶ τὸ δημόσιον ὑμεῖς δὲ διὰ διαταγῆς σας, ὑπ' ἀριθ. 7542, ἧς μοι ὑπεβάλετε ἀντίγραφον τὰ μὲν ζητήματα α' καὶ γ' ἐλύσατε καταφατικῶς, τὸ δὲ β' ἀπειρικῶς.

Θεωρῶ ὀρθὴν τὴν λύσιν, ἣν ἐδώκατε ἐπὶ τῶν ζητημάτων α' καὶ γ', διότι τῷ ὄντι ὁ μὲν εἰσπράκτωρ, ὡς ταμίας τοῦ δήμου, ἐκπροσωπεῖ τοῦτον ἐπὶ δικαστηρίου, ὡς ὁ ἐπαρχιακὸς ταμίας τὸ δημόσιον, δὲν εἶναι δὲ ὁ δῆμος ὑπόχρεως εἰς διατροφὴν προσωποκρατουμένων ὀφειλετῶν του, πλὴν ἂν ζητηθῇ ὑπὸ τινος τούτων τοῦ β' ὅμως ζητήματος τὴν λύσιν δὲν εὐρίσκω ὀρθὴν, φρονῶν, ὅτι τὴν πληρεξουσιότητα ἔχει ἐκ τοῦ νόμου ὁ δημοτ. εἰσπράκτωρ· ἐτέρας δὲ πληρεξουσιότητος ἀνάγκη δὲν ὑφίσταται, καθόσον δὲν πρόκειται εἰμὴ περὶ εἰσπράξεως δημοτ. φόρων ἐπιψηφισθέντων ὑπὸ τοῦ δημοτ. συμβουλίου καὶ ἀρμοδίως ἐγκριθέντων.

Ἄρθρον 10.

Ἔρχ. ἀριθ. 34 τῆς 24 Μαΐου 1896. — Περὶ ἐπιστροφῆς τῆς ὑπὸ τῶν δημοτικῶν εἰσπρακτόρων διδομένης χρηματικῆς ἐγγυήσεως.

Καὶ ἐκ τοῦ σκοποῦ, δι' ὃν ζητεῖται ὑπὸ τῶν διοριζομένων δημοτικῶν εἰσπρακτόρων χρηματικὴ ἐγγυήσις καὶ ἐκ τῆς ἐννοίας τῆς § 6' τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ἀπὸ 8 Μαρτίου 1891 ΑΦΙΣ' νόμου σαφῶς τεκμαίρεται, ὅτι αἱ χορηγούμεναι ὑπὸ τῶν δημοτικῶν τούτων ὑπαλλήλων χρηματικά.

ἐγγυήσεις, αἱ κατατιθέμεναι συνήθως εἰς τὰ δημόσια ταμεία καὶ προσωρισμένοι νὰ καλύπτωσι τὰ κατὰ τὴν διαχείρισιν αὐτῶν ἀνακαλυπτόμενα ἐλλείμματα, ἢ, μετὰ τὴν ἐξέλεγχιν τῶν ἀπολογισμῶν αὐτῶν, τὰ καταλογιζόμενα αὐτοῖς χρηματικὰ ποσά, δὲν πρέπει νὰ ἐπιστρέφονται αὐτοῖς μετὰ τὴν ἀπόλυσιν αὐτῶν, ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐξέλεγχιν καὶ τοῦ τελευταίου ἀπολογισμοῦ τῆς διαχειρίσεώς των καὶ τὴν ἀπόδοσιν εἰς τὸ δημοτικὸν ταμεῖον τοῦ πιθανῶς καταλογισθέντος ποσοῦ, πάντοτε δὲ μετὰ προηγουμένην πρὸς τὸν ἡρμοδίον Ταμίαν ἔγγραφον ἐντολὴν τοῦ Νομάρχου, ὅστις μόνος εἶνε εἰς θέσιν νὰ γινώσκῃ, ἐὰν ἡ διαχείρισις ἐκάστου δημοτικοῦ ὑπολόγου ἐξηλέγχθῃ ὀριστικῶς καὶ οὐδεμία ὑπάρχῃ κατ' αὐτοῦ χρηματικὴ ἀπαίτησις τοῦ οἰκείου δημοτικοῦ ταμείου.

Ἄρθρον 14.

Ἔγκ. ἀριθ. 81 τῆς 10 Ἰανουαρ. 1895. — Περὶ ἐπιθεωρήσεως κατὰ τριμηνίαν τῶν δημοτικῶν ταμείων.

Ἐκτὸς τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 40 τοῦ νόμου περὶ Δήμων περιοδικῆς ἐπιθεωρήσεως τοῦ δημοτικοῦ ταμείου ὑπὸ τοῦ Δημάρχου, τὸ ἄρθρον 14 τοῦ ἀπὸ 8 Μαρτίου 1891 ΑΠΕΙΣ νόμου εἰδικώτερον ὥρισεν, ὅτι κατὰ τὴν ἀρχὴν ἐκάστης τριμηνίας ὁ Δήμαρχος καὶ ὁ Πρόεδρος τοῦ δημοτικοῦ Συμβουλίου δέον νὰ ἐπιθεωρῶσι τὰ ταμείον τοῦ δημοτικοῦ εἰσπράκτορος, ἀλλ' ἀτυχῶς ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τούτου οὐδέποτε ἐλάβομεν ἀφορμὴν νὰ γνωρίσωμεν, ὅτι οὗτοι ἐξετέλεσαν, ὡς ὀφείλον, τὸ καθήκον τοῦτο, οὐδ' ὅτι ἐξηναγκάσθησάν ποτε ὑπὸ τῆς προϋσταμένης Ἀρχῆς νὰ ἐκτελέσωσιν αὐτὸ ἐμπροθέσμως.

Θέλοντες νὰ μὴ περιπέσῃ εἰς ἀχρηστίαν διτάξις τοσούτων ἐξασφαλιστικῆ τῶν δημοτικῶν συμφερόντων, ἀλλὰ νὰ ἐφαρμόζηται ἐμπροθέσμως καὶ μετὰ πάσης ἀκριβείας, ἀξιοῦμεν ἵνα γένηται ἀφεύκτως ἑναρξίς τῆς ἐκτελέσεως αὐτῆς ἀπὸ τῆς α' τριμηνίας τοῦ ἤδη ἀρξαμένου ἔτους, ἐφεξῆς δὲ ἐνεργῇται τακτικῶς ἡ ἐπιθεώρησις τῶν δημοτικῶν ταμείων ὑπὸ τοῦ Δημάρχου καὶ τοῦ Προέδρου τοῦ δημοτικοῦ Συμβουλίου εἰς τὴν ἀρχὴν ἐκάστης τριμηνίας τακτικῶς καὶ ἀπαράθῳτος, ἥτοι ἐντὸς τοῦ πρώτου δεκαημέρου τῶν μηνῶν Ἰανουαρίου, Ἀπριλίου, Ἰουλίου καὶ Ὀ-

κτωδρίου ἐκάστου ἔτους. Πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦ νὰ συντάσσονται τὰ πρωτόκολλα τῶν ἐπιθεωρήσεων τούτων ὁμοιόμορφως, περιλαμβάνοντα ὅσα τὸ εἰρημένον ἄρθρον 14 τοῦ ΑῤῥΙΣ' νόμου ἠθέλησε δι' αὐτῶν νὰ βεβαιῶνται, παρατίθεμεν κάτωθι τῆς παρούσης ὑπόδειγμα τοῦ πρωτοκόλλου τούτου μετὰ τῶν ἀναγκαίων ἐξηγήσεων καὶ σημειώσεων, καθ' ὃ δέον οἱ Δήμαρχοι καὶ οἱ Πρόεδροι τῶν δημοτικῶν Συμβουλίων νὰ συντάττωσιν αὐτὸ καὶ ἀφοῦ τηρήσωσιν ἀντίγραφον ὑποβλητέον εἰς τὴν Νομαρχίαν, δέον νὰ υποβάλλωσι τὸ πρωτόγραφον εἰς τὸ δημοτικὸν Συμβούλιον, ἁρμοδίον ν' ἀποφανθῇ ἐπὶ τῆς δι' αὐτοῦ βεβαιουμένης καταστάσεως τοῦ δημοτικοῦ ταμείου καὶ τῆς ποιότητος τοῦ διαχειριζομένου αὐτοῦ εἰσπρακτορος.

Ἐπειδὴ δέ, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου, ἦν ἀνεκονίσασμεν ὑμῖν ἄλλοτε, ὡς πρὸς τὰς εἰσπραξίς καὶ πληρωμὰς οἱ Ταμίαι καὶ Ὑποταμίαι, οἷς ἀνετέθησαν τὰ καθήκοντα τῶν δημοτικῶν εἰσπρακτόρων, ἐξομοιοῦνται πρὸς τούτους καὶ ἐπομένως καὶ οἱ δημόσιοι εἰσπρακτορες, ὡς προσωρινῶς ἀναπληροῦντες αὐτούς, δέον βεβαίως καὶ τὰ ὑπὸ τούτων διαχειριζόμενα δημοτικά ταμεῖα νὰ ἐπιθεωρῶνται ἀφεύκτως κατὰ τὴν ἀρχὴν ἐκάστης τριμηνίας ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου Δημάρχου καὶ τοῦ Προέδρου τοῦ δημοτικοῦ Συμβουλίου.

Ὅθεν, ἅμα ὡς λάβητε τὴν παρούσαν, παρακαλοῦμεν νὰ διατάξητε ἵνα ἐνεργηθῇ μὲν ἀμέσως ὑπὸ τῶν Δημάρχων καὶ τῶν Προέδρων τῶν δημοτικῶν Συμβουλίων ἡ ἐπιθεώρησις διὰ τὴν α' τρίμηνίαν τοῦ ἀρχαιμένου ἔτους τοῦ ταμείου τοῦ Δήμου των, τὸ δὲ συνταχθησόμενον πρωτόκολλον ἐπιθεωρήσεως, ἀφοῦ διαβιθασθῇ ὑμῖν ἀντίγραφον αὐτοῦ, ὑποβληθῇ ὑπ' ὄψει τοῦ δημοτικοῦ Συμβουλίου, ἐφεξῆς δὲ ἡ ἐπιθεώρησις αὕτη νὰ ἐνεργῇται τακτικῶς καὶ ἐμπροθέσμως κατὰ τὸν ἀνωτέρω ὁρισθέντα χρόνον.

Τὰ πρωτόκολλα ταῦτα τῆς ἐπιθεωρήσεως τῶν δημοτικῶν ταμείων θέλετε υποβάλλει τακτικῶς εἰς τὸ Ὑπουργεῖον μετὰ τῶν ὑμετέρων παρατηρήσεων.

Συνίσταμεν τὴν ἀκριβῆ καὶ ἐμπρόθεσμον ἐκτέλεσιν τῶν ἐπιστελλομένων.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 10 Ἰανουαρίου 1895.

Ὁ Ὑπουργὸς
Ν. ΜΠΟΥΦΙΔΗΣ

ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟΝ

ἐπιθεωρήσεως τοῦ ταμείου τοῦ Δήμου.....

Ἐν.....σήμερον τὴν.....τοῦ μηνὸς.....τοῦ ἔτους.....ἡμέραν.....καὶ ὥραν.....οἱ ὑποφαινόμενοι.....
Δήμαρχος καὶ.....Πρόεδρος τοῦ δημοτικοῦ Συμβουλίου τοῦ Δήμου.....ἐπελήφθημεν, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 14 τοῦ ἀπὸ 8 Μαρτίου 1891 ΑΦΙΣ, νόμου, τῆς ἐπιθεωρήσεως τοῦ δημοτικοῦ ταμείου, διαχειριζομένου ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ εἰσπράκτορος.....καὶ ἀφοῦ ἐθέσαμεν τὸ «ἐθεωρήθη» ἐπὶ τῆς τελευταίας πράξεως τοῦ Καθημερινοῦ, φερούσης ἀριθμὸν.....καὶ ἡμερομηνίαν.....(ἐὰν δὲν τηρῆται Καθημερινὸν θέλει γείνει μνεῖα) καὶ ἐπὶ τοῦ τελευταίου στελέχους τοῦ βιβλίου τῶν διπλοτύπων ἀποδείξεων εἰσπράξεως, φέροντος ἀριθμὸν.....καὶ ἡμερομηνίαν.....ἐθεβαιώσαμεν :

α') ὅτι τὰ μέχρι σήμερον εἰσπραχθέντα ἐν γένει δημοτικὰ ἔσοδα ἀνέρχονται εἰς Δρ.....
τὰ πληρωθέντα ἔξοδα ».....
μένει δὲ ὑπόλοιπον... ἐκ Δρ.....

ὅπερ προσεκαλέσαμεν τὸν εἰρημέγον δημοτικὸν εἰσπράκτορα νὰ συμπληρώσῃ τοῖς μετρητοῖς· οὗτος δ' ἐπαρουσίασε τὰ ἐξῆς νομίσματα :

Εἰς χρυσᾶ	Δρ.
» ἀργυρᾶ	»
» τραπεζικὰ	»
» ἐφθαρμένα κέρματα	»
» χαλκίνα νομίσματα	»
» νίκελ	»
	Δρ

(Σημ. Ἐὰν τὸ ὑπόλοιπον δὲν συμπληρωταὶ τοῖς μετρητοῖς ὁλόκληρον, ἀλλὰ καὶ δι' ἀντιτίμων ἐκκρεμῶν πληρωμῶν, ὡς ἡμιεξωφλημένων χρηματικῶν ἐνταλμάτων, δι' ἀποδείξεων, διὰ γραμματίων κτλ., δέον ταῦτα νὰ σημειωθῶσιν ὠρισμένως καὶ διακεκριμένως ἐν τῷ πρωτοκόλλῳ τῆς ἐπιθεωρήσεως. Ἐὰν διὰ τῶν παρουσιασθέντων νομισμάτων καὶ ἀντιτίμων δὲν συμπληρωθῇ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ταμείου, ἢ οὐδόλως συμπληρωθῇ, δέον νὰ προσκληθῇ μὲν ἐγγράφως καὶ ἐπὶ ἀποδείξει ὁ εἰσπράκτωρ νὰ καταθέσῃ αὐτό, θέλει δὲ γείνει περὶ τοῦ ἐλλείμματος μνεῖα ἐν τῷ πρωτοκόλλῳ καὶ τῶν λόγων, οὓς πρὸς δικαιολογίαν φέρει ὁ ὑπόλογος).

β') Ὅτι (Σημ. Ἐνταῦθα δέον νὰ βεβαιωθῇ ἡτιολογημένως καὶ οὐχὶ ἀπλῶς, ἂν τὰ ἔσοδα εἰσπραχθῇσαν ἐγκαιρῶς, ἢ ἐθρόδυνεν ἀδικαιολογῆτως ἢ εἰσπραξίς τις ἐξ αὐτῶν καὶ διατί).

γ') Ὅτι (Σημ. Ἐνταῦθα δέον νὰ σημειωθῇ ἡτιολογημένως ἂν τὰ ἔξοδα ἐπληρώθησαν ἐπὶ τῇ βράσει χρηματικῶν ἐνταλμάτων τοῦ Δημάρχου καὶ ἐπὶ πιστώσεων νομίμως κεχορηγημένων, αἵτινες οὕτε ἡκυρώθησαν, οὕτε ἐξηντλήθησαν). καὶ

δ') Ὅτι (Σημ. Ἐνταῦθα δέον νὰ σημειωθῇ ἂν τὰ εἰσπραχθέντα ἔσοδα καὶ τὰ πληρωθέντα ἔξοδα κατελογίσθησαν ἐπὶ τῶν οἰκείων κεφαλαίων καὶ ἄρθρων τοῦ προϋπολογισμοῦ καὶ ἂν ἐτηρήθη δι' ἕκαστον αὐτῶν ἰδίᾳ μερίς ἐκ τῆς σημειώσεως ταύτης θέλει βεβαιωθῇ, ἂν ὁ εἰσπράκτωρ τηρῇ τὰ κατὰ τὰ κεκανονισμένα ἀπαιτούμενα λογιστικὰ βιβλία).

Πρὸς βεβαίωσιν συνετάγη τὸ παρὸν πρωτόκολλον ἐπιθεωρήσεως, ὅπερ ὑπογράφεται παρ' ἡμῶν καὶ τοῦ ὑπολόγου.

Ὁ Δήμαρχος

Ὁ Πρόεδρος τοῦ δημοτ. Συμβουλίου

.....

Ὁ δημοτικὸς εἰσπράκτωρ

.....

Ἄρθρον 13.

Θ. Π. Δηλιγιάννης (Πρωθυπουργός). Ἐὰν ὁ εἰσπράκτωρ παυθῇ, πρὶν ἔλθῃ ἡ ὥρα τῆς ὑποβολῆς τοῦ ἀπολογισμοῦ, θὰ διοριθῇ ἄλλος ἀντ' αὐτοῦ· ὁ διάδογός του θὰ συντάξῃ τὸν ἀπολογισμὸν τοῦ ἔτους καὶ θὰ συντάξῃ τὸν ἀπολογισμὸν, ὁ ὁποῖος θὰ περιέχῃ δύο διαχειρίσεις, τὴν διαχείρισιν τοῦ προκατόχου καὶ τὴν ἰδικήν του.

*

Ἐγκύκλιος. Ἀριθ. 1 τῆς 15 Ἰανουαρίου 1893 περὶ δημοτικῶν ἀπολογισμῶν.

Λαβόντες ἀφορμὴν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἀνακοινοῦμεν ὑμῖν τὴν λύσιν ἀποριῶν ἐνδεχομένων ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς καθυστερήσεως δημοτικῶν ἀπολογισμῶν.

Α') Ἐὰν εἰσπράκτωρ ἀρνῇται νὰ ὑποβάλῃ ἐγκαίρως ἀπολογισμὸν τινα, τιμωρεῖται δι' ἐπιπλήξεως, καὶ ἐν ἐπιμονῇ μετὰ ἓνα μῆνα διὰ προστίμου ἡμερησίου, διπλασιαζομένου καθ' ἑκάστην. Τὸ πρόστιμον ἐπιβάλλεται ὑπὸ τοῦ Νομάρχου, δὲν δύναται δὲ νὰ ᾖ ὀλιγώτερον τῶν 2 δραχμῶν διὰ τὴν πρώτην ἡμέραν. Ταῦτα δὲ δυνάμει τοῦ ἁρθροῦ 15 τοῦ νόμου Α' 915 τῆς 7 Μαρτίου 1891. Ἐὰν δὲ καὶ τὸ πρόστιμον ἀποδειχθῇ ανεπαρκές, ὅπερ ἀπίθανον, ὑπάρχει περίπτωσις ἐφαρμογῆς τοῦ ἁρθροῦ 8 τοῦ ἰδίου νόμου, ἥτοι προτείνεται ὑπὸ τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου ἡ παῦσις τοῦ εἰσπράκτορος.

Β') Ἐὰν πρῶτον εἰσπράκτωρ ἀρνῇται νὰ ὑποβάλῃ ἀπολογισμὸν, ἀντὶ τῆς εἰθισμένης καταγγελίας δυνάμει τοῦ ἁρθροῦ 480 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, (ῆς μάλιστα τὸ βάσιμον ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡμφισβήτησε καὶ ἡρνέθη ἄλλοτε ὁ Ἄρειος Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 68 τοῦ 1868 ἀποφάσεώς του), ὁ Νομάρχης ἢ ἐντολῇ τούτου ὁ δήμαρχος θέλει προσκαλεῖ τὸν ἀρνούμενον, ἵνα ἐντὸς ὁρισμένης προθεσμίας ὑποβάλῃ τὴν καθυστερουμένην λογοδοσίαν ἢ τοῦλάχιστον τὰ πρὸς ταύτην στοιχεῖα, προαγγελλομένου συγχρόνως, ὅτι παρελθούσης τῆς προθεσμίας ἀπράκτου, θέλει συνταχθῇ ὁ καθυστερούμενος ἀπολογισμὸς ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὑπαρχόντων στοιχείων, ὅσον δὴποτε ἀτελῶν, ὑπὸ τοῦ δη-

μάργου καὶ τοῦ ἐν ἐνεργείᾳ εἰσπράκτορος. Καὶ ἂν μὲν ὁ πρῶτον εἰσπράκτωρ ὑπακούσῃ εἰς τὴν πρόσκλησιν, καλῶς, ἄλλως θέλει συντάσσεσθαι, ὡς εἴρηται ἄνωτέρω, ὁ καθυστερούμενος ἀπολογισμός, ὃν θέλει ἐξελέγχει τὸ δημοτικὸν συμβούλιον, διοριζομένου ἐν ἀνάγκῃ καὶ ἐκτάκτου λογιστοῦ ἀποζημιουμένου εἰς βάρος τοῦ ἀρνούμενου ὑπολόγου. Τὸν οὕτως ἐξελεγχθέντα ἀπολογισμὸν θέλει διαβιβάζει ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ εἰς τὴν Νομαρχίαν, ἣτις θέλει ἐκδίδει τὴν ἀπόφασιν τῆς διὰ τὰ περαιτέρω. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἐπιτυγχάνεται ἡ ταχεῖα κατὰστρωσις τῶν ἀπολογισμῶν, ἣτις ἄλλως παραταθήσεται ἐπ' ἄπειρον, ἐὰν περιορισθῇτε εἰς μόνον τὸ μέτρον τῆς καταγγελίας.

Γ') Ἐὰν εἰσπράκτωρ ἀπέθανε, πρὶν ὑποβάλλῃ τὴν λογοδοσίαν του, θέλετε προσκαλεῖ ὁμοίως τοὺς κληρονόμους του, ἐὰν τοιοῦτοι ὑπάρχωσιν, ἵνα ἐντὸς ὁρισμένης προθεσμίας ὑποβάλωσι τὴν λογοδοσίαν ἢ τὰ στοιχεῖα, ἄλλως ἢ σύνταξις τοῦ ἀπολογισμοῦ καὶ τὰ λοιπὰ περαιτέρω θέλουσι διεξάγεσθαι, ὡς ἐν τῇ περιπτώσει Β'. Ἐὰν δὲ κληρονόμοι μὴ δόλως ἐμφανίζωνται, ἢ σύνταξις τοῦ ἀπολογισμοῦ θὰ γίνηται, ὡς ἄνω εἴρηται, μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς ταχθείσης προθεσμίας.

Δ') Ἐὰν δὲ τυχὸν μὴ ὑπάρχωσι ποσῶς στοιχεῖα, ἐξ ὧν ἐν ἀρνήσει τοῦ ὑπολόγου ἢ τῶν κληρονόμων του νὰ συνταχθῇ, ὡς ἄνω εἴρηται, ὁ ἀπολογισμός, θέλει λαμβάνεσθαι ὡς βῆσις ὁ σχετικὸςπραῦπολογισμὸς τοῦ δήμου, θεωρούμενος κατὰ πλῆγμα ὡς πραγματοποιηθεὶς * ὡς ἔχει.

Ἄρθρον 19.

Ἐγκύκλιος. Ἀριθ. 43 τῆς 3 Ἰουλίου 1852 περὶ ἀδείας ἀπουσίας τοῦ προέδρου καὶ τῶν δημοτικῶν συμβούλων.

Ὅσάκις δημοτικὸς τις σύμβουλος, ἢ πρόεδρος δημοτι-

* Τοῦτο διὰ νεωτέρας ἐγκυκλίου ὑπ' ἀριθ. 1506 τῆς 30 Ἰανουαρίου 1893 ἐξηγήθη, ὅτι ἀφορᾷ εἰς μόνην τῶν ἐσόδων τὴν πραγματοποιήσιν, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν τῶν ἐξόδων, ἵνα μὴ ἄλλως ὠφεληθῇ μᾶλλον ὁ ὑπόλογος ἐκ τοῦ πλεονάσματος.

καὺ τινος συμβουλίου, λάβει χάριν νὰ ἀπομακρυνθῇ τοῦ δήμου του, εἴτε λόγῳ ὑγείας, εἴτε χάριν ἰδιαιτέρων συμφερόντων, εἴτε λόγῳ δημοσίας ὑπηρεσίας, δὲν εἶναι ὑποχρεωσ νὰ ζητήσῃ περὶ τούτου ἄδειαν ἀπουσίας παρ' οἴου-
δήποτε, ἀλλ' οὔτε δύναται τις νομίμως νὰ τὸν ἐμποδίσῃ.
Ἡ παρουσία τῶν δημοτικῶν συμβούλων εἰς τὸν δῆμον τῶν δὲν εἶναι πάντοτε ἀναγκαία, χάριν τῆς ἐκπληρώσεως τῶν καθηκόντων αὐτῶν, ὡς δὲν ἀγνοεῖτε, κύριε νομάρχᾳ· ἐκτὸς δὲ τούτου, ὁ νομοθέτης ἔχων πρὸ ὀφθαλμῶν ἀπουσίας δημοτικῶν συμβούλων καὶ ἄλλα νόμιμα κωλύματα, καθιέρωσε τὴν ἀρχήν. ὅτι αἱ συνεδριάσεις τῶν δημοτικῶν συμβουλίων εἶναι πλήρεις, ὅταν τὰ δύο τρίτα τῶν μελῶν αὐτῶν εἶναι παρόντα. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἦτον ἐνδεχόμενον νὰ συμβῇ δημοτικός τις σύμβουλος ἢ πρόεδρος δημοτικοῦ συμβουλίου, ἐξ ἀμελείας, ἰδιοτροπίας, ἢ ἐξ ἄλλου ἀξιοκατακρίτου σκοποῦ, νὰ μὴ θέλῃ νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ καθήκον του, τὸ Διάταγμα περὶ συνόδων τῶν δημοτικῶν συμβουλίων ὥρισε τὰς πειθαρχικὰς ποινάς, αἵτινες πρέπει νὰ ἐφαρμόζωνται κατὰ τῶν δημοτικῶν συμβούλων εἰς τοιαύτας περιστάσεις.

Ἄρθρον 20.

Λυμπερόπουλος. Ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως τοῦ νομάρχου;

Δηλιγιάννης. Τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν θέλει ἀναγκάσει αὐτὸν διὰ τῆς πειθαρχικῆς ἐξουσίας, ἣν ἔχει· ἐὰν δὲ τὸ Ὑπουργεῖον δὲν ἐνασκήσῃ τὴν ἐξουσίαν του ταύτην, ἐν τῇ Βουλῇ θέλουσιν ἐπερωτήσῃ τὸν Ὑπουργὸν περὶ τούτου· διότι, ἐὰν, ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως τοῦ νομάρχου, νομοθετήσωμεν, ὅπως θεωρῆται ἐγκυρος ὁ προϋπολογισμὸς τοῦ δήμου, τοιοῦτοτρόπως τιμωροῦμεν τὸν δῆμον, ἀντὶ νὰ τιμωρήσωμεν τὸν νομάρχην, διότι ἐνδέχεται νὰ ἦε πλημμελής ὁ προϋπολογισμός.

Εἶνε ἀληθές, ὅτι κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐγένοντο μεγάλαι παραβάσεις τῶν νομαρχῶν, διότι ἐν τισὶ μὲν τῶν ἐπαρχιῶν, ἐν αἷς αἱ δημοτικαὶ ἀρχαὶ ἠννοοῦντο ὑπὸ τῶν νομαρχῶν, οὗτοι ἐξέδιδον τὴν ἀπόφασίν των ἐπὶ τῶν προϋπολογισμῶν τῶν δήμων, ἐπὶ τῶν προϋπολογισμῶν ὅμως τῶν δήμων ἐκείνων, οἵτινες εἶχον τὴν ἀτυχίαν νὰ ἐκλέ-

ἔως δημοτικὰς ἀρχὰς μὴ εὐνοούμενας ὑπὸ τῶν νομαρχῶν, δὲν ἐξεδίδετο ποτὲ ἢ ἀποφάσις τῆς Νομαρχίας, καὶ αἱ ἀρχαὶ τῶν δήμων ἐκείνων ἐστεροῦντο τῶν μέσων, ἵνα ἐκπληρώσωσι τὰ καθήκοντά των. Ἀλλὰ καὶ τὰ Δημοτικὰ Συμβούλια διέπραττον παραβάσεις παραπλησίαις, διότι ὁ νόμος περὶ δήμων δὲν προσδιώριζε προθεσμίαν, ἐντὸς τῆς ὁποίας ὤφειλον νὰ ἐκκαλέσωσι τὴν ἀπόφασιν τῆς Νομαρχίας· κατόπιν ὅμως, μετὰ παρέλευσιν ἑτῶν, ἡ διοίκησις ἀνεγνώρισε τὴν ἀνάγκην προθεσμίας, διότι τὰ δημοτικὰ Συμβούλια ἐξεκάλουν τὰς ἀποφάσεις τῶν νομαρχῶν μετὰ 5 μῆνας, ἕνεκεν ἐλλείψεως προθεσμίας, τὸ δ' Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν τὰς ἐφέσεις αὐτῶν, καίτοι τοσούτω βραδύως ὑποβαλλομένας. Οὕτως ἐξεδόθη διάταγμα, διὰ τοῦ ὁποίου ἐτάσσετο προθεσμία δεκαπενθήμερος, ἀλλὰ τὸ διάταγμα τοῦτο δὲν ἐδημοσιεύθη διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, τὸ Ὑπουργεῖον ὅμως τῶν Ἐσωτερικῶν ἔκρινεν οὐχ ἥττον ὡς ἐκπροθέσμους τὰς ὑπὸ τῶν Δημοτικῶν Συμβουλίων γενομένας ἐφέσεις, μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν 15 ἡμερῶν, ἐνῶ τὰ Δημοτικὰ Συμβούλια ἐξανίστανται κατὰ τοῦτου, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι νόμος τις δὲν εἶχε τάξει τὴν προθεσμίαν. Διὰ νὰ ἐξομαλύνωμεν λοιπὸν τὰς περιπλοκάς ταύτας, περιελάβομεν ἐν τῷ νομοσχεδίῳ τὴν διάταξιν τῆς δεκαπενθήμερου προθεσμίας, ἵνα κυρώσωμεν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον διὰ διατάγματος μὴ δημοσιευθέντος ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως εἶχε διαταχθῇ.

N. ΒΣΨΓ' 11[13 'Ιουλίου 1895.—Περὶ συμπληρώσεως καὶ ἐρμηνείας τοῦ ΑΨΓ' νόμου τῆς 7 Μαρτίου 1891.*

1. Μόνον ἐν τοῖς δήμοις, τῶν ὁποίων τὰ διὰ τοῦ προϋπολογισμοῦ αὐτῶν προσδιορισθέντα ἔσοδα,

* Ἐφ. Κυβ. Α' σελ. 45. Εἰσῆχθη ὑπὸ τοῦ Πρωθυπουργοῦ Θ. Δηλιγιάννη κατὰ τὴν συνεδρίαν 14 τῆς 2 'Ιουνίου σὺν τῇ εἰσηγήσει τοῦ προϋπολογισμοῦ μετὰ μικρᾶς

ὑπερβαίνουνσι τὰς ἑκατὸν χιλιάδας δραχμῶν, ἐπιτρέπεται νὰ ἀνατεθῶσι τὰ καθήκοντα τοῦ δημοτικοῦ εἰσπράκτορος εἰς ἐπαρχιακὸν ταμίαν ἢ ὑποταμίαν, ἐὰν τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον δὲν ᾔθελε δυνηθῆ νὰ προβῇ εἰς διορισμὸν δημοτικοῦ εἰσπράκτορος ἕνεκα ἐλλείψεως ὑποψηφίων, ἐχόντων τὰ κατὰ τὴν § γ' τοῦ ἄρθ. 5 τοῦ ν. ΑἈΙΣ' τῆς 7 Μαρτ. 1891 πρὸςόντα.

2. Ἐὰν ἡ κατὰ τὴν § 6' τοῦ ἄρθ. 5 τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ μνημνευομένου νόμου γενομένη ἐν τῷ Δημοτικῷ Συμβουλίῳ πρὸς ἐκλογὴν δημοτικοῦ εἰσπράκτορος μυστικὴ ψηφοφορία καταλήξῃ εἰς ἰσοψηφίαν, ἡ ψηφοφορία ἐπαναλαμβάνεται καὶ δεύτερον μυστικῇ· ἐὰν δὲ καὶ αὕτη καταλήξῃ εἰς ἰσοψηφίαν, ἐπαναλαμβάνεται ἡ ψηφοφορία καὶ τρίτον, ἀλλὰ φανερά. Ἐπομένως ἐν ἰσοψηφίᾳ ἐκτελεῖται ἡ διάταξις τοῦ περὶ δῆμων νόμου,¹ καθ' ἣν κρατεῖ ἡ ψῆφος τοῦ προέδρου τοῦ Δημοτ. Συμβουλίου.

3. Εὐθὺς ὡς αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου τεθῶσιν ἐν ἰσχύϊ κατὰ τὰ περὶ δημοσιεύσεως τῶν νόμων διατεταγμένα, ἀναιροῦνται πάντα ὅσα δὲν συνετελέσθησαν συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθ. 5 τοῦ ΑἈΙΣ' νόμου τῆς 7 Μαρτίου 1891, καὶ ἀντικαθίστανται καθ' ὃν τρόπον ὀρίζουσιν αἱ διατάξεις τοῦ εἰρημένου ΑἈΙΣ' νόμου καὶ τοῦ παρόντος.²

προσφ. εἰσαγωγῆς (πρακτ. σελ. 108), ἐψηφίσθη δὲ κατὰ τὰς συνεδριάσεις 25 (16 Ἰουν.), 32 (24 Ἰουν.) καὶ 33 (27 Ἰουνίου), ἄνευ τινὸς συζητήσεως.

1. Νόμος περὶ συστάσεως δῆμων 1833 ἄρθ. 56 ἐδ. 6' (σελ. 36).

2. Ἰδὲ κατωτ. ἐγκύκλ. ἀριθ. 94 τῆς 25 Νοεμβρ. 1894.

Ἐγκύκλιος. Ἀριθ. 94 τῆς 25 Νοεμβρίου 1894. Περὶ τῆς ὑπὸ τῶν ἐπαρχιακῶν Ταμιῶν καὶ Ὑποταμιῶν, εἰς οὓς ἀνατίθενται τὰ καθήκοντα τῶν δημοτικῶν εἰσπρακτόρων, ἐνεργείας ἐπὶ τῆς δημοτικῆς διαχειρίσεως.

Εἰ καὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ δισταγμός, ὅτι, ἀφοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ ἀπὸ 1 Ἀπριλίου 1887 ΑΥΙΔ' νόμου, αἱ περὶ εἰσπράξεων καὶ πληρωμῶν τῶν δημοτικῶν ζητημάτων διατάξεις ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῶν Ταμιῶν καὶ Ὑποταμιῶν, εἰς οὓς, κατὰ τὴν § β' τοῦ ἁρθρου 1 τοῦ εἰρημένου νόμου, καταργουμένων τῶν θέσεων τῶν δημοτικῶν εἰσπρακτόρων, ἀνατίθενται τὰ καθήκοντα αὐτῶν, πᾶσαι αἱ διατάξεις τοῦ νόμου περὶ Δήμων καὶ τοῦ τροποποιήσαντος αὐτὸν μεταγενεστέρου ΑΥΙΣ' τῆς 7 Μαρτίου 1891 περὶ τῆς δημοτικῆς ἐν γένει διαχειρίσεως καὶ ὅσα τὸ καθ' ἑμᾶς Ὑπουργεῖον ἐκάνόνισε διὰ διαφόρων ἐγκυκλίων αὐτοῦ περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐνεργείας αὐτῆς, ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῶν Ταμιῶν καὶ Ὑποταμιῶν, ὡς ἂν οὗτοι ἀντικαθιστῶσι τοὺς δημοτικούς εἰσπρακτορας, οὐδὲν ἦττον ἐκρίναμεν εὐλογον νὰ ζητήσωμεν ἐπὶ τούτου τὴν γνώμην τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου καὶ ἰδίᾳ ἐπὶ τῶν ἐξῆς ζητημάτων·

α') Ἐὰν οἱ Ταμίαι ἢ Ὑποταμίαι ὑποχρεῶνται νὰ ἐκτελῶσι τὰς παραγγελίας τοῦ οἰκείου Δημάρχου καὶ Νομάρχου ὅσας οὗτοι δικαιοῦνται, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου περὶ Δήμων καὶ ἄλλων σχετικῶν νόμων καὶ κανονισμῶν, νὰ ἐκδίδωσι πρὸς αὐτοὺς καὶ νὰ τελῶσι πάντοτε ὑπὸ τὸν διηνεκῆ ἑλεγχον καὶ τὴν ἐποπτείαν αὐτῶν ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν δημοτικὴν διαχείρισιν (ἄρθρα 40, 199 καὶ 117 τοῦ νόμου περὶ Δήμων).

β') Ἐὰν οὗτοι ὑποχρεῶνται ν' ἀποδίδωσι τὸν καὶ πρὸς τὴν δημοτικὴν ἀρχὴν ἀποδοτέον λόγον τῆς δημοτικῆς διαχειρίσεώς των (ἄρθρον 6 νόμου ΑΥΙΔ') ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ ἁρθρου 110 τοῦ νόμου περὶ Δήμων ὀριζομένης προθεσμίας, ὁ δ' ἀπολογισμὸς των οὗτος νὰ καταρτίζεται συμφώνως πρὸς τὰς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν δοθείσας ὁδηγίας καὶ νὰ ὑπόκειται εἰς τὸν κατὰ τὸ ἄρθρον 111 τοῦ νόμου περὶ Δήμων ἑλεγχον καὶ τὴν ὀρι-

ζομένην ὑπ' αὐτοῦ διαδικασίαν.

γ') Ἐὰν οὗτοι, ἂν δὲν ἀποδώσωσιν ἐμπροθέσμως τὸν ἀπολογισμὸν τῶν ἡ ἀρῶνται ν' ἀποδώσωσιν αὐτόν, ὑπόκεινται εἰς τὰς αὐτὰς ποινάς, εἰς ἃς καὶ οἱ δημοτικοὶ εἰσπράκτορες καὶ ἰδίᾳ εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ ἀπὸ 7 Μαρτίου 1891 ΑΦΙΣ' νόμου, ὁ δὲ καθυστερῶν ἀπολογισμὸς δεῖον νὰ συντάσσῃται καὶ ἐξελέγχῃται ὑπὸ τῆς Δημοτικῆς Ἀρχῆς, κατὰ τὴν κρατούσαν νομολογίαν τοῦ καθ' ἡμᾶς Ὑπουργείου, καὶ ἐκδικάζεται ὑπὸ τῆς Νομαρχίας, ἥς ἡ ἀπόφασις, κοινοποιουμένη αὐτοῖς, ὑπόκειται εἰς ἔφεσιν ἐνώπιον τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου καὶ

δ') Ἐὰν οὗτοι ὀφείλωσι νὰ δίδωσι τὴν κατὰ τὰ ἄρθρα 6 καὶ 7 τοῦ ἀπὸ 7 Μαρτίου 1891 ΑΦΙΣ' νόμου ἐγγύησιν, ὡς οἱ δημοτικοὶ εἰσπράκτορες, ἐκτὸς τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 12 τοῦ νόμου ΑΥΙΔ' διδομένης ἐγγυήσεως διὰ τὴν δημοσίαν αὐτῶν διαχείρισιν, ἢ ἐὰν ἡ ἐγγύησις αὕτη θεωρῇται διδομένη καὶ διὰ τὴν δημοτικὴν αὐτῶν διαχείρισιν, πρέπει τὰ ἐγγυοδοτικὰ αὐτῶν ἐγγραφα νὰ περιλάβωσιν ἐν αὐτοῖς ρητῶς τοῦτο, ὅπως ἐξασφαλισθῶσι τὰ συμφέροντα τῶν Δήμων.

Τὸ Νομικὸν Συμβούλιον, ἐπιληφθὲν τῶν ἀνωτέρω διατυπωθέντων ζητημάτων καὶ σκεφθὲν, ὅτι ἀπόλυτος ἐξομοίωσις τῶν Ὑποταμιῶν πρὸς τοὺς δημοτικούς εἰσπράκτορας δὲν δύναται βεβαίως νὰ ὑποστηριχθῇ μόνον ἐκ τοῦ ὅτι ἐκτελοῦσι τὰ καθήκοντα τῶν τελευταίων τούτων καὶ ὅτι οἱ Ὑποταμίαι εἰσὶ δημόσιοι ὑπάλληλοι καὶ δὲν ἀποβάλλουσι τὴν ιδιότητα ταύτην, ἵνα καταστῶσι δημοτικοί, ὡς εἶνε οἱ εἰσπράκτορες, ἀλλ' ὅτι ἀφ' ἐτέρου ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ περὶ Ὑποταμιῶν ΑΥΙΔ' νόμου οὐδεμίαν ἀφίνει ἀμφιβολίαν περὶ τοῦ ὅτι, ὅσον ἀφορᾷ τὰς εἰσπράξεις καὶ πληρωμὰς τῶν δημοτικῶν χρημάτων, τὸ σύστημα τῆς δημοτικῆς διαχείρισεως διατηρεῖται ἀκέραιον καὶ ἐπὶ τῶν νέων τούτων διαχειριστῶν, τῶν ἀντικαθιστῶντων τοὺς δημοτικούς εἰσπράκτορας, καὶ ὅτι, ἐπειδὴ καὶ τὰ τέσσαρα ζητήματα, τὰ διατυπωθέντα ἀνωτέρω, ἀνάγονται εἰς τὴν κανονικὴν καὶ ἀσφαλῆ διεύθυνσιν τῶν δημοτικῶν εἰσπραξέων, ἔλυσε ταῦτα ὁμοφώνως καταφατικῶς, ἀποδεχθὲν τὴν πλήρη, ὡς πρὸς τοῦτο, ἐξομοίωσιν τοῦ Ὑποταμίου (ἢ Ταμίου) πρὸς τὸν δημοτικὸν εἰσπράκτορα.

N. XLΘ' 19]23 86ορίου 1878 περί ἀναπληρώσεως δημοτικοῦ εἰσπράκτορος.*

Ἐν περιπτώσει πύσεως, ἀποβιώσεως ἢ ἐλλείψεως ἐξ ἄλλων λόγων δημοτικοῦ εἰσπράκτορος, τὰ καθήκοντα αὐτοῦ θέλει ἐκπληροῖ μέχρι τοῦ κατὰ νόμον διορισμοῦ καὶ τῆς ἐγκαταστάσεως τοῦ διαδόχου του εἰς τῶν δημοσίων εἰσπρακτόρων τῆς ἐπαρχίας, εἰς ὃν ἀνατίθῃσι ταῦτα ὁ νομάρχης, προτάσει τοῦ ἐπαρχιακοῦ ταμίου.

— Εἰσηγητικὴ ἐκθεσις τοῦ ν. XLΘ'.

Ὅσῳκις συμπέσῃ νὰ κωλύηται ἐξ ἀσθενείας ἢ ἀπουσίας εἰσπράκτωρ δημοτικός, ἐκλέγει αὐτὸς οὗτος, ὡς προσωπικῶς εὐθυνόμενος, τὸν προσωρινῶς ἀναπληρῶσонта συμβαίνει ὅμως ν' ἀποβιώσῃ δημοτικός εἰσπράκτωρ ἢ καὶ νὰ παυθῇ διὰ διοικητικὰς αἰτίας, ἕως ὅτου δ' ἐκλεχθῶσιν ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου οἱ κατὰ νόμον ὑποψήφιοι καὶ διορισθῇ ὁ διάδοχος, παρέρχεται ἱκανὸς χρόνος, καὶ ὁ δῆμος μένει ἄνευ εἰσπράκτορος πρὸς ζημίαν αὐτοῦ καὶ πρὸς βλάβην τῆς ὑπηρεσίας· ἐνίοτε δὲ ἀποβαίνει καὶ μὴ ἐφικτὴ ἡ ἐκλογὴ ὑποψηφίων δι' ἐλλείψιν ἀπαρτίας τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου. Ὅθεν παρίσταται ἀνάγκη νὰ ληφθῇ πρόνοια περὶ τῆς ἐν τοιαύταις περιπτώσεσιν ἀναπληρώσεως τοῦ δημοτικοῦ εἰσπράκτορος, τὴν δὲ ἀνάγκην ταύτην προτίθεται νὰ θεραπεύσῃ τὸ εἰσαγόμενον νομοσχέδιον.

* Ἐφ. Κυβ. 1878 σελ. 445. Ἴδε κατωτ. τὴν ἐγκύκλιον ἀριθ. 43 τῆς 17 Ἰουνίου 1893. — Ὁ ν. XLΘ' εἰσηγῆθη ὑπὸ τοῦ Α. Κουμουνδούρου κατὰ τὴν συνεδρίασιν 16 τῆς 10 Ὀκτωβρ. 1878 μετὰ εἰσηγητικῆς ἐκθέσεως, ἣν ἴδε κατωτέρω. Ἐψηφίσθη δὲ κατὰ τὰς συνεδριάσεις 18, 19 καὶ 20 (12, 13, 14 Ὀκτωβρ.) ἄνευ τινὸς συζητήσεως.

Ἐγκύκλιος. ἀριθ. 43 τῆς 17 Ἰουνίου 1893. Περὶ δημοτικῶν εἰσπρακτόρων.

Κοινοποιούμεν κάτωθι τῆς παρουσίας τὴν ταῦτάριθμον καὶ ὑπὸ τὴν αὐτὴν χρονολογίαν διαταγὴν τοῦ Ὑπουργείου πρὸς τὸν Νομαρχὴν Τρικκάλων, πρὸς γνῶσιν καὶ συμμόρφωσιν.

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3380 τῆς 6 Ἰουνίου ἐ. ἔ. ἀναφορᾶς σας ἐκτίθετε, ὅτι οἱ μὲν δημοτικοὶ εἰσπράκτορες Δήμων τινων ἀπόρων ἀρνοῦνται ν' ἀναλάβωσι τὰ καθήκοντά των, ὡς μὴ ἔχοντες ἀνάλογον ἀμοιβήν, οἱ δὲ δημόσιοι εἰσπράκτορες, οἷς κατὰ τὸν νόμον ΧΛΘ' τοῦ 1878 ἀνατίθεται ἡ ἀναπλήρωσις, μετατίθενται συγγά, ἐξ οὗ πηγάζει, ὅτι πολλὰκις ἡ δημοτικὴ διαχείρισις ἀνατίθεται εἰς διάφορα πρόσωπα. καθ' ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἔτος, γεγονός, ὅπερ ἱκανὴν ἐπιφέρει δυσχέρειαν ἐν τοῖς οἰκονομικοῖς τῶν Δήμων.

Ἐπὶ τούτοις ἐρωτᾶτε τίς ἡ δυνατὴ θεραπεία.

Ἀπαντῶμεν λοιπόν, ὅτι ὁ μὲν νόμος ΧΛΘ' τοῦ 1878 δέον νὰ ἐφαρμόζηται μόνον, ὅταν πρόκηται περὶ ἀπορροπῶν κωλύματος τοῦ δημοτικοῦ εἰσπράκτορος, μέλλοντος ν' ἀναλάβῃ μετ' οὐ πολὺ τὰ καθήκοντά του. Ὅταν ὁμοῦς τούναντίον ἡ ἔλλειψις δημοτικοῦ εἰσπράκτορος προβλέπηται διαρκῆς, τότε δέον νὰ προκαλῆται ἡ ἐκλογὴ νέου τοιοῦτου ὑπὸ τοῦ οἰκείου δημοτικοῦ συμβουλίου. Ἀλλ' ἐν οἷς Δήμοις ἡ ἀμοιβὴ τοῦ εἰσπράκτορος εἶνε μικρὰ καὶ προβλέπηται ἡ μὴ ἀποδοχὴ τῆς θέσεως ὑπὸ τοῦ ἐκλεχθισομένου, δέον νὰ ὑποδεικνύηται τοῦτο εἰς τὸ οἰκεῖον δημοτικὸν συμβούλιον, ὥστε νὰ ἐκλέγηται ὑπ' αὐτοῦ εἰς τῶν διατελούντων ἤδη εἰσπρακτόρων ἐν γεινιάζοντι Δήμῳ, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 99 τοῦ νόμου περὶ συστάσεως Δήμων. Καὶ ἂν μὲν τὸ δημοτικὸν συμβούλιον συμμορφῶται, πᾶσα δυσκολία ἀφρεται, διότι ὁ ἐκλεχθισόμενος θέλει ἱκανοποιεῖσθαι διὰ τῆς διττῆς ἀπολαυτῆς, οὐδ' εἶνε ἀνάγκη τῆς προηγουμένης συγκαταθέσεως τοῦ Δήμου, εἰς ὃν ὁ ἐκλεχθεὶς διατελεῖ εἰσπράκτωρ, ἐννοεῖται δέ, ὅτι ἡ ἐγγύησις ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ἔσται ἰδίᾳ δι' ἐκάτερον Δήμον.

Ἄν ὁμοῦς τὸ οἰκεῖον δημοτικὸν συμβούλιον μὴ πείθῃ-

ται εἰς τὴν παρακέλευσιν ὑμῶν περὶ ἐκλογῆς εἰσπρακτο-
ρος ἐκ γειτνιαζόντος Δήμου, οὐδὲν ὑπολείπεται μέσον
θεραπείας, καθόσον ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 99 ἐδάφ. β' ἐπέμ-
βασις τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας προϋπέθετε τὴν ἀνάμιξιν
ταύτης εἰς τὰ τῆς ἐκλογῆς τῶν εἰσπρακτόρων, ἥτις ὁμῶς
ἀνάμιξις κατηργήθη διὰ τοῦ νόμου Α' 215' τοῦ 1891. Ἐν
τῇ περιπτώσει λοιπὸν τῆς τοιαύτης δυστροπίας τοῦ δημο-
τικοῦ συμβουλίου δὲν ὑπολείπεται ἡ ἡ ἀνάθεσις τῶν εἰσ-
πρακτορικῶν καθηκόντων εἰς δημόσιον εἰσπράκτορα, τοῦ
δημοσικοῦ συμβουλίου φέροντος ἀμέριστον τὴν εὐθύνην τῶν
ἐπιγιγνομένων ἐντεῦθεν ἀνωμαλιῶν.

Β. Δ. 29 'Ιουλίου 1837 περὶ κανονισμοῦ τῆς ἀντιμισθίας τῶν δημάρχων.*

Παρατηροῦντες ὅτι ὁ προσδιορισμὸς τῆς ἀντιμισθίας τῶν
δημάρχων παρὰ τῶν δημοτ. συμβουλίων κατὰ τὸ ἐδάφ. 10
τοῦ ἁρθ. 51 τοῦ περὶ δήμων Νόμου ἔδωκε χώραν εἰς πο-
λυεῖδεις καταχρήσεις, καὶ ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὴν σημερινὴν
χρηματικὴν κατάστασιν τῶν δήμων, ἀπεφασίσαμεν νὰ κα-
νονίσωμεν τὰ τῆς ἀντιμισθίας ταύτης ὡς ἐφεξῆς :

1. Εἰς τοὺς δήμους α' τάξεως ἡ ἐτήσια ἀντι-
μισθία τοῦ δημάρχου δὲν εἴμπορεῖ νὰ ὑπερβαίνει τὰς
δύο χιλιάδας τετρακοσίας (2400) δραχμὰς, ἐκτὸς
εἰς τὴν πρωτεύουσαν τοῦ βασιλείου, ὅπου εἴμπορεῖ
νὰ φθάσῃ ἕως τρεῖς χιλιάδας (3000) δραχ.

2. Εἰς τοὺς δήμους β' τάξεως προσδιορίζεται ὁ
μέγιστος ὅρος τῆς ἀντιμισθίας κατὰ τὴν ἐξῆς ἀνα-
λογίαν: Εἰς δραχμὰς 600 διὰ τοὺς ἔχοντας ἀπὸ
2000 ἕως 2500 κατοίκους. Εἰς δραχμὰς 780 διὰ
τοὺς ἔχοντας μέχρι τῶν 5000 κατοίκους. Εἰς 1000
διὰ τοὺς ὅσοι ἔχουν μέχρι τῶν 7500 κατοίκους. Εἰς
1500 διὰ τοὺς ὅσοι ἔχουν ὑπὲρ τοὺς 7500 κατοίκους.

* Ἐφ. Κ. 1837 παλ. σελ. 113 ἀνάτυπ. σελ. 30.

3. Εἰς τοὺς δήμους τῆς γ' τάξεως ὁ μέγιστος ὅρος τῆς ἀντιμισθίας προσδιορίζεται ἐπίσης ὡς ἔφειξῃς: Εἰς δραχμὰς 200 διὰ τοὺς δήμους τοὺς συνισταμένους ἀπὸ 300 μέχρι τῶν 500 κατοίκων. Εἰς 300, διὰ τοὺς ἔχοντας ἀπὸ 500 μέχρις 750. Εἰς 400 διὰ τοὺς ἔχοντας ἀπὸ 750 μέχρι 1000. Εἰς 500 διὰ τοὺς ἔχοντας ἀπὸ 1000 μέχρι 1500, καὶ εἰς 600 δι' ἐκείνους, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς ὑπερβαίνει τοὺς 1500.

4. Ἡ κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν κατοίκων προσδιωρισμένη ποσότης ὡς μέγιστος ὅρος τῆς ἀντιμισθίας ἐνὸς δημάρχου δὲν πρέπει νὰ θεωρῇται ὡς ἐλάχιστος ὅρος τῆς ἀντιμισθίας τοῦ δημάρχου, ἐνὸς κατὰ τὸν μεγαλῆτερον ἀριθμὸν τῶν κατοίκων ἀμέσως ἀκολουθοῦντος δήμου.*

5. Εἰς τὴν ἀντιμισθίαν ταύτην δὲν συμπεριλαμβάνονται τὰ ἐξόδα τοῦ γραφείου, τὰ διὰ τὴν ἀντιμισθίαν τοῦ ἀναγκαίου προσωπικοῦ, καὶ διὰ τὰς λοιπὰς ἀνάγκας τοῦ γραφείου, ἀλλὰ ταῦτα θέλουν διδεσθαι χωριστὰ προσδιοριζόμενα παρὰ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου.

6. Ἡ ἀντιμισθία αὕτη ἐμπορεῖ νὰ πληρώνηται καὶ κατὰ μῆνα ἀναλόγως.

*

Ἐγκύκλιος ἀριθ. 118 τῆς 22 Ὀκτ. 1853. Περὶ ἀντιμισθίας τῶν δημάρχων.

Δὲν ἄγνοεῖτε, κύριοι, ὅτι ἡ κυρία, αἰτία, ἐξ ἧς ὠρμήθη ἡ Κυβέρνησις εἰς τὸ νὰ προκαλέσῃ τὴν ψήφισιν τοῦ διατάγματος τούτου, δὲν ἦτο διὰ νὰ κανονισθῇ ὠρισμένος μισθὸς εἰς τοὺς δημάρχους, ἀλλὰ διὰ νὰ παύσωσιν αἱ ὑπέρ-

* Ἴδε κατωτ. ἐγκ. ἀριθ. 118 τῆς 22 86ρίου 1853 περὶ ἀντιμισθίας τῶν δημάρχων.

ογκοὶ ἀντιμισθίαι, τὰς ὁποίας τὰ δημοτικά συμβούλια εἶτε πρὸς χάριν, εἶτε κατὰ παρεξήγησιν τοῦ νόμου, ἐψήφισαν, καὶ αἱ ἀρμόδιαι διοικητικαὶ ἀρχαὶ ἐνέκρινον· πρὸς τοῦτο δὲ προσδιορίσθη κυρίως διὰ τοῦ διατάγματος ὁ μέγιστος ὅρος τῆς ἀντιμισθίας, τὸν ὅποιον οὔτε τὰ δημοτικά συμβούλια, οὔτε αἱ διοικητικαὶ ἀρχαὶ δύνανται νὰ υπερβῶσιν. Ἐντεῦθεν κατανοεῖτε, κύριοι, ὅτι δύνασθε, καὶ ὀφείλετε μάλιστα, νὰ προσδιορίζετε τὴν ἀντιμισθίαν τῶν δημάρχων κατωτέρω τοῦ μεγίστου ὅρου, ἔχοντες πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν τὰς χρεῖας τῶν δήμων, τοὺς χρηματικούς πόρους αὐτῶν καὶ τὴν κοινωνικὴν κατάστασιν καὶ ἰκανότητα τῶν δημάρχων, διὰ νὰ ἐκπληρῶται οὕτως ὁ σκοπὸς τοῦ δημοτικοῦ νόμου, κατὰ τὸν ὅποιον τὸ δημαρχικὸν ἀξίωμα δίδεται τιμῇ χάριν, καὶ οὐχὶ χάριν πορίσμου.

Ἐπειδὴ ὅμως τὸ Διάταγμα ἔθεσε καὶ περιορισμὸν τινα ὡς πρὸς τὸν ἐλάχιστον ὅρον, θεωροῦμεν ἀναγκαῖον νὰ ἐφελκώσωμεν εἰς τοῦτο τὴν προσοχὴν τῶν κυρίων νομαρχῶν, πρὸς ἀποφυγὴν πάσης ἐσφαλμένης ἐφαρμογῆς. Κατὰ τὸ 4 ἄρθρ. τοῦ Διατάγματος, ὁ μέγιστος ὅρος τῆς ἀντιμισθίας τοῦ δημάρχου δήμου τινός, δὲν δύναται νὰ προσδιορισθῇ, ὡς ἐλάχιστος ὅρος τῆς ἀντιμισθίας δημάρχου ἄλλου κατὰ τὸν μεγαλειότερον ἀριθμὸν τῶν κατοίκων ἀμέσως ἀκολουθοῦντος δήμου. Τὸ Διάταγμα διὰ τῶν ἄρθρων 2 καὶ 3 προβαίνει βαθυτέρως ἀπὸ τοῦ μικροτέρου ἀριθμοῦ τῶν κατοίκων εἰς τὸν μεγαλειότερον μέχρι τῆς συμπληρώσεως τοῦ ἀνωτάτου ὅρου ἐκάστης τῶν δύο τάξεων τῶν δήμων δευτέρας καὶ τρίτης προσδιορίζει τὴν ἀντιμισθίαν τῶν δημάρχων κατ' ἀναλογίαν τοῦ πληθυσμοῦ τῶν δήμων τούτων, ἀλλὰ προστίθουσιν ὅτι ὁ ἐκτελεστής τοῦ Διατάγματος δὲν δύναται νὰ προσδιορίσῃ ὡς ἐλάχιστον ὅρον δημαρχικῆς ἀντιμισθίας τὴν ἀντιμισθίαν ἐκείνην, ἥτις προσδιορίσθη ὡς μέγιστος ὅρος εἰς δήμαρχον ἀμέσως προηγούμενου δήμου, ἀλλ' ὀφείλει νὰ προσδιορίσῃ μεγαλειότερον ποσὸν παρὰ τὸν ἐλάχιστον τοῦτον ὅρον π. χ. Ὁ μέγιστος ὅρος τῆς ἀντιμισθίας δημάρχου δήμου, ἔχοντος μέχρι δύο χιλιάδων πεντακοσίων κατοίκων εἶνε κατὰ τὸν νόμον δραχ. 600· ἀλλ' ἡ ποσότης τῶν ἐξακοσίων δραχμῶν δὲν ἡμπορεῖ νὰ δοθῇ ὡς ἐλάχιστος ὅρος εἰς τὸν δήμαρχον δήμου, ὅστις ἔχει συμπληρωμένας πέντε χιλιάδας κατοίκων, καὶ ὅστις

εἶνε ὃ κατὰ τὸν μεγαλείτερον ἀριθμὸν τῶν κατοίκων ἀμέσως ἀκολουθῶν δῆμος, ἀλλὰ πρέπει νὰ δοθῇ μεγαλειτέρα ποσότης, ὁ προσδιορισμὸς τῆς ὑποίας ἀφίνεται εἰς τὴν ὀρθὴν κρίσιν τοῦ ἐκτελεστοῦ τοῦ Διατάγματος. Ἡ ποσότης ὅμως τῶν ἑξακοσίων δραχμῶν δύναται νὰ προσδιορισθῇ ὡς ἐλάχιστος ὅρος εἰς δῆμον ἔχοντα τρεῖς, τέσσαρας καὶ ἐπέκεινα τῶν τεσσάρων χιλιάδων, ὀλιγωτέρους ὅμως τῶν πέντε χιλιάδων κατοίκων. Ἐτερον παράδειγμα εἰς τοὺς δῆμους τρίτης τάξεως ὁ μέγιστος ὅρος τῆς ἀντιμισθίας δημάρχου δῆμου ἔχοντος πεντακοσίους κατοίκους εἶνε δραχμαὶ διακόσιαι· ἀλλ' ἡ ποσότης τῶν διακοσίων δραχμῶν δὲν ἔμπορεῖ νὰ δοθῇ ὡς ἐλάχιστος ὅρος εἰς τὸν δήμαρχον δῆμου, ὅστις ἔχει ἑπτακοσίους πεντήκοντα κατοίκους, ἀλλὰ πρέπει νὰ δοθῇ μεγαλητέρα ποσότης. Αἱ δραχμαὶ ὅμως διακόσιαι δύναται νὰ προσδιορισθῶσιν ὡς ἐλάχιστος ὅρος ἀντιμισθίας εἰς δήμαρχον δῆμου ἔχοντος ἑξακοσίους, ἑπτακοσίους καὶ ἐπέκεινα τῶν ἑπτακοσίων, ὀλιγωτέρους ὅμως τῶν πεντακοσίων μέχρι πεντήκοντα κατοίκων.

Μετὰ τὰ ἐκτεθέντα νομίζομεν, ὅτι οὐδεὶς τῶν κυρίων νομαρχῶν ὅχι μόνον δὲν θέλει τοῦ λοιποῦ προσδιορίσει ποσὸν ἀνώτερον τοῦ ὑπὸ τοῦ Διατάγματος προσδιοριζομένου μεγίστου ὅρου, ὡς παρὰ τᾶσαν προσδοκίαν ἐπραξάν τινες, ἀλλὰ καὶ θέλουν ὁδηγηθῇ εἰς τὸ νὰ προσδιορίζωσι τὰ μεταξὺ τοῦ μεγίστου καὶ ἐλαχίστου ὅρου ποσὰ τῆς ἀντιμισθίας σύμφωνα μὲ τὸν ἀληθῆ σκοπὸν τοῦ νομοθέτου.

Νόμ. 26 Ἰουνίου]8ῃ Ἰουλ. 1836. — Περὶ συνόδων τῶν δημοτικῶν συμβουλίων.*

1. Τὰ δημοτικὰ συμβούλια συνέρχονται κυρίως δις τοῦ ἐνιαυτοῦ εἰς τακτικὰς συνόδους διὰ νὰ συζητῶσι καὶ ἀποφασίζωσι περὶ τῶν ἐν τῷ ἄρθ. 50 τοῦ περὶ δῆμων νόμου ἀντικειμένων. — Ὁ πρόεδρος συγ-

* Ἐρ. Κ. 1836 παλ. σελ. 137 ἀνατυπ. σελ. 35. Ἰδε κατωτ. ἐγκύκλιον ἀριθ. 91 τῆς 28 Ἰουν. 1848.

καλεῖ τὸ συμβούλιον καὶ διευθύνει τὰς συνεδριάσεις. — Ἐπὶ τούτῳ προειδοποιεῖ τὰ μέλη πρὸ τριῶν τοῦλάχιστον ἡμερῶν.

2. Ἡ ἐναρξίς τῶν δύο συνόδων τῶν δημοτικῶν συμβουλίων τελεῖται ἐτησίως κατὰ τὴν 1 Ἀπριλ. καὶ 15 Σεβρίου. Ἡ διάρκεια ἐκάστης συνόδου εἶναι δεκαήμερος. Ὅσάκις δὲ ἡ συζήτησις καὶ ἀποφάσις σπουδαίων ἀντικειμένων τὸ ὑπαγορεύσει, ἡ διάρκεια ἐκτείνεται καὶ μέχρι τῶν 20 ἡμερῶν. Ἄλλ' ἀνίσως ἐν τὸς τῶν εἴκοσιν ἡμερῶν δὲν ἤθελον ἀποπερατωθῇ εἰς μὲν τὴν πρώτην σύνοδον τὰ περὶ ἐξετάσεως καὶ ἐκκαθαρίσεως τοῦ δημοτικοῦ λογαριασμοῦ καὶ τὰ τῆς διοικητικῆς διαχειρίσεως τοῦ δημάρχου, εἰς δὲ τὴν δευτέραν ἡ ψήφισις τοῦ ἐτησίου προϋπολογισμοῦ, κατὰ τὸ ἐδάφ. 1-2 τοῦ ἄρθρ. 50 τοῦ περὶ δήμων νόμου, τὸ συμβούλιον ὀφείλει νὰ ἐξακολουθῇ καὶ ἐπὶ πλέον τὰς συνεδριάσεις του μέχρις οὗ ἀποπερατωθῶσιν αἱ ῥηθεῖσαι ἐργασίαι.*

3. Τὸ συμβούλιον συγκαλεῖται καὶ εἰς ἐκτάκτους συνεδριάσεις πρὸς συζήτησιν καὶ ἀπόφασιν σπουδαίων καὶ προσδωρισμένων ἀντικειμένων. — α' εἰς τὰς περιπτώσεις τοῦ ἄρθρου 53 τοῦ περὶ δήμων νόμου καὶ — β'. ὅσάκις τὸ τριτημόριον τῶν μελῶν τοῦ συμβουλίου ζητήσῃ τὴν συγκάλεσίν του δι' ἀναφορᾶς του αἰτιολογημένης ἀπὸ τὸν πρόεδρον. — Ἐνταῦθα ὁ πρόεδρος ὀφείλει νὰ προειδοποιῇ τὰ μέλη πρὸ μιᾶς τοῦλάχιστον ἡμέρας.

4. Πᾶν μέλος δημοτ. συμβουλίου ὀφείλει νὰ παρευρίσκεται εἰς τὸν τόπον τῆς συνεδριάσεως κατὰ

* Τὸ ἄρθρ. τοῦτο ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρ. 18 τοῦ ν. Α' 15 '1891.

τὰς προσδιωρισμένας παρὰ τοῦ προέδρου ἡμέρας.¹
 —“Ὅστις ἄνευ νομίμου αἰτίας δὲν παρευρεθῇ εἰς δύο συνεδριάσεις, ὑποβάλλεται εἰς μὲν τοὺς δήμους α' τάξεως εἰς πειθαρχικὸν πρόστιμον ἀπὸ 6—20 δραχ. εἰς δὲ τοὺς δήμους β' καὶ γ' τάξεως ἀπὸ 2—10.
 —“Ὅστις καὶ τρίτην φορὰν ὑποπέσῃ εἰς τὴν αὐτὴν ἔλλειψιν, ἀποβάλλεται τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, καὶ ἀντικαθίσταται παρὰ τοῦ πλησιεστέρου συμπληρωτικοῦ μέλους.²

5. Ὡς νόμιμα αἰτία λογίζονται·— α'. ἡ ἀσθένεια πιστοποιουμένη ἀπὸ ἱατρὸν ἢ ἱερέα·—β'. ὑποθέσεις τῆς δημοσίου ὑπηρεσίας, ἀνηκόντως ἀποδεδειγμένης·³— γ'. ἔκτακτοι οἰκιακαὶ ὑποθέσεις, ἀρκούντως δικαιολογημέναι. — Ἡ ἀνήκουσα προϊσταμένη Β. ἀρχή, ἐπὶ τῇ εἰσαγγελίᾳ τοῦ ἀρμοδίου δημάρχου, κρίνει περὶ τῆς ἰσχύος τῶν δικαιολογημάτων, καὶ ἀποφασίζει, ἐὰν ταῦτα εὐρεθῶσιν ἀνίσχυρα, περὶ τοῦ ἐπιβληθησομένου προστίμου, καθὼς καὶ περὶ τῆς ἀποβολῆς τοῦ πταίσαντος· ἡ δὲ εἰσπραξίς τῶν προστίμων γίνεται κατὰ τοὺς ὁρισμούς τοῦ ἄρθρου 32 τοῦ περὶ δήμων νόμου.⁴

1. Τὸ ἐδάφ. β' ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθ. 19 τοῦ ἰδίου νόμ. Α' 715'.

2. Τὸ ἄρθ. τοῦτο συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ ἄρθ. 19 τοῦ ν. Α' 715' 1891.

3. Ἐὰν μὲν ἐνταῦθα νοηθῇ περὶ ἐμποδίου λόγῳ δημοσίας ὑπάλληλίας, τὸ ἐδάφ. δὲν ἔχει τινὰ ἔννοιαν, διότι σήμερον ὁ δημοτ. σύμβουλος δὲν δύναται νὰ ᾖ καὶ δημόσιος ὑπάλληλος. Τὸ ἐδάφ. ὅμως ἔχει ἰσχὺν καὶ σήμερον, ὅταν υποθέσωμεν ὅτι ἐνδεχομένως δημ. σύμβουλος ἀπησχολημένος ὦν ἄλλως (καὶ οὐχὶ ὡς ὑπάλ.) εἰς δημοσίας ἐργασίας δὲν εὐκαιρεῖ ἀνάλογόν τι ἐδῆλουν ἐπὶ ὁμοίου θέματος καὶ οἱ ῥωμαῖοι διὰ τοῦ rei publicae causa abesse.

4. Ἀλλ' ὡς πρὸς τὴν εἰσπραξίν ὁρίζει τὸ ἄρθ. 18 τοῦ

6. Ὁσάκις ὁ πρόεδρος ἀμελήσῃ ἢ ἀρνηθῇ νὰ συγκαλέσῃ τὸ συμβούλιον κατὰ τὰ ἄρθρα 2-3 τοῦ παρόντος νόμου, ἐκπίπτει τῆς προεδρείας. — Ἡ προϋσταμένη Β. ἀρχὴ ἀποφασίζει περὶ τῆς ἐκπτώσεως τοῦ προέδρου, ἐπὶ τῇ εἰσαγγελίᾳ τοῦ δημάρχου κατὰ τὰς περιπτώσεις τοῦ α' καὶ δ' ἐδαφ. τοῦ 3 ἁρθρου.

Ἄρθρ. 7. (περιεῖχε διατάξεις διαβατικὰς).

Ἐγκύκλιος ἀριθ 91 τῆς 28 Ἰουνίου 1848. Περὶ συνεδριάσεων τῶν δημοτ. συμβουλίων.

Ὁδηγούμενοι ἀπὸ τὴν πείραν, θεωροῦμεν ἀναγκαῖον νὰ ἐκδώσωμεν τὴν παρούσαν συμπληρωτικὴν ἐγκύκλιον, διὰ νὰ προλάβωμεν εἰς τὸ μέλλον τὰς καταχρήσεις, αἵτινες ἐνδέχεται νὰ συμβαίνωσιν ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς εἰρημένης ἐγκυκλίου.

Δύο κυρίως καταχρήσεις δύνανται νὰ συμβῶσιν εἰς τὴν προκειμένην περίστασιν α.). Πλειοψηφία τις δημοτικού συμβουλίου συνέρχεται εἰς τὸ κατὰ τὴν τῶν συνεδριάσεων καὶ σημειώνει εἰς τὰ πρακτικά, ὅτι ἡ συνεδρίασις ἦτο πλήρης κατὰ τὸν νόμον, ἀλλ' ἡρνήθησαν τινὰ τῶν μελῶν νὰ ὑπογράψωσι τὴν γενομένην πράξιν ἢ ἀπόφασιν, ὡς ἐναντίον τῆς γνώμης αὐτῶν, καὶ οὕτω προβαίνει εἰς πράξεις παρανόμους καὶ ἐναντίον τῶν ἀληθῶν συμφερόντων τῶν δήμων. β.). Μειονοψηφία τις δημοτικού συμβουλίου, γνωρίζουσα ὅτι ἀπαιτεῖται ἡ ὑπογραφή τῆς εἰς τὰς πράξεις τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, καὶ βλέπουσα ὅτι πρέπει νὰ γίνῃ ἀπόφασις ἐναντίον τῆς γνώμης τῆς, ἀρνεῖται τὴν ὑπογραφὴν τῆς εἰς τὴν γενομένην πράξιν, ἀναχωρεῖ ἀπὸ τῶν συνεδριάσεων, ἀφίνει αὐτὴν ἀτελῆ, καὶ οὕτω δύναται νὰ καθιστᾷ πᾶσαν σχεδὸν πράξιν ἀδύνατον. Διὰ νὰ τεθῇ λοι-

ν. Αἰῆς 1891 «ἡ ἀπόφασις αὕτη τοῦ Ἐπάρχου ἢ Νομάρχου κοινοποιεῖται αὐθημερόν εἰς τὸν ταμίαν ὅστις ὑποχρεοῦται νὰ εἰσπράξῃ τὰ ἐπιβληθέντα πρόστιμα ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν».

πόν, ὅσον οἶόν τε, φραγμὸς εἰς τὴν ἐνδεχομένην κακὴν πίστιν τῶν πλειονοψηφούντων μελῶν τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου καὶ εἰς τὴν ἀδικαιολόγητον καὶ ἐπιβλαβῇ δυστροφίαν τῶν μειονοψηφούντων, καὶ διὰ νὰ ἐκλείψωσι τὰ ἐμποδία, τὰ ὅποια γεννῶνται ἐντεῦθεν εἰς τὴν τακτικὴν καὶ νόμιμον πορείαν τῶν ἐργασιῶν τῶν δημοτικῶν συμβουλίων, θεωροῦμεν προσφόρους τὰς ἀκολούθους διατάξεις.

Α') Ὅσῳκις συγκαλεῖται τὸ δημοτικὸν συμβούλιον, πρέπει νὰ προηγήται πάντοτε ἑγγραφὸς πρόσκλησις πρὸς ὅλα ἐν γένει τὰ μέλη αὐτοῦ. Ὁ τελευταῖος παράγραφος τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ ἀπὸ 26 Ἰουνίου (8 Ἰουλίου) 1836 διατάγματος περὶ συνόδων τῶν δημοτικῶν συμβουλίων ὀρίζει νὰ προαγγέλληται ἡ συγκάλεσις εἰς τὰ μέλη τοῦλάχιστον πρὸ μιᾶς ἡμέρας. Διὰ νὰ δύνανται δὲ οἱ δημοτικοὶ σύμβουλοι νὰ συμβιβάζωσιν, ὅσον τὸ δυνατόν, τὰς οἰκιακὰς υποθέσεις των μὲ τὰ δημοτικὰ καθήκοντά των, θεωροῦμεν καλὸν ἡ πρόσκλησις νὰ γίνηται πρὸ τριῶν ἡμερῶν τοῦτο δὲ δὲν ἀπάδει πρὸς τὸν νόμον, διότι οὗτος λέγων, ὅτι ἡ προαγγελία γίνεται τοῦλάχιστον πρὸ μιᾶς ἡμέρας, ἐννοεῖ ὅτι δύναται νὰ γείνη καὶ πρότερον. Συγχρόνως δὲ μὲ τὴν ἑγγραφὸν πρόσκλησιν, θεωροῦμεν συντελεστικὸν πρὸς τὸν προκείμενον σκοπὸν, νὰ σημειῶνται ἐν αὐτῇ περιληπτικῶς καὶ τὰ ἀντικείμενα, ἐπὶ τῶν ὁποίων πρόκειται νὰ βουλευθῶσιν εἰς τὴν συνεδρίασιν, διὰ τὴν ὁποίαν γίνεται ἡ συγκάλεσις. Πρὸς ἀπόδειξιν δέ, ὅτι προσεκληθήσαν ὅλα τὰ μέλη καὶ ἐκοινοποιήθησαν τὰ ἀντικείμενα, θέλει υπογράψει τὴν πρόσκλησιν ἕκαστον μέλος, ἐὰν γινώσκῃ τὴν γραφὴν, ἢ δι' ἄλλου· ἐὰν δὲ μέλος τι ᾔθελεν ἀρνηθῇ νὰ υπογράψῃ, ὁ κομιστὴς τῆς προσκλήσεως κλητὴρ τοῦ δημαρχείου, ἢ πάρεδρος, θέλει φροντίζει νὰ πιστοποιῇ τὴν ἀρνήσιν διὰ δύο μαρτύρων. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον θέλει πιστοποιεῖσθαι ἡ προαγγελία καὶ εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ δημοτικοῦ συμβούλου, ὅσῳκις οὗτος ᾔθελεν ἀποδημεῖ.

Β') Ἀμα συνέλθῃ ὁ νόμιμος ἀριθμὸς τῶν μελῶν τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, πρέπει νὰ συντάσσῃται πρακτικόν, εἰς τὸ ὅποιον θέλουν σημειοῦσθαι τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν παρευρεθέντων μελῶν τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου καὶ τὰ ἀντικείμενα ἐπὶ τῶν ὁποίων πρόκειται νὰ βουλευθῶσι· τὸ πρακτικὸν δὲ τοῦτο θέλουν υπογράψῃ ὅλα τὰ παρευρισκό-

μενα μέλη, ἰδιοχείρως ἢ δι' ἄλλου. Μετὰ τοῦτο δὲ θέλουν προβαίνειν εἰς τὴν συζήτησιν ἐνὸς ἐκάστου ἀντικειμένου, περὶ οὗ πρέπει νὰ συντάσσεται ἰδιαίτερα πρᾶξις, τὴν ὁποίαν ὀφείλουν νὰ υπογράψωσιν ὡσαύτως ἅπαντα τὰ μέλη· ἐννοεῖται δὲ οἴκοθεν, ὅτι, ἐὰν ὑπάρχωσιν τινες ἔχοντες ἐναντίαν γνώμην πρὸς τὴν τῆς πλειονοψηφίας τῶν παρευρισκομένων μελῶν, θέλουν σημειοῖ τὴν γνώμην των εἰς τὰ πρακτικά, διὰ νὰ τὴν λάβῃ ὑπ' ὄψιν ἐν καιρῷ ἢ ἀρμοδίᾳ προϊσταμένη ἀρχή, καὶ τὴν ἐκτιμῇ δεόντως. Ἐὰν ὁμως ἀρνῶνται νὰ υπογράψωσι, θέλει γίνεαι μνεῖα περὶ τούτου εἰς τὰ πρακτικά, καὶ θέλει σημειωθῇ καὶ ἡ αἰτία διὰ τὴν ὁποίαν ἡρνήθησαν νὰ υπογράψωσιν.

Γ') Ὁ εἰς τὰς συνεδριάσεις τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου παρευρισκόμενος πάντοτε δήμαρχος ὀφείλει διὰ τῆς υπογραφῆς του νὰ πιστοποιῇ εἰς τὰ πρακτικά τὴν παρουσίαν τῶν μειονοψηφούντων μελῶν καὶ τὴν ἄρνησιν αὐτῶν εἰς τὸ νὰ υπογράψωσι.

Τιθεμένων εἰς ἐνέργειαν τῶν διατάξεων τούτων, οἱ κύριοι νομάρχαι θέλουν εἶσθαι εἰς κατάστασιν νὰ ἐκτιμῶσιν ἀσφαλέστερον τὰς μὴ φερούσας τὰς υπογραφὰς ὅλων τῶν δημοτικῶν συμβούλων πράξεις, ὅταν υποβληθῶσιν εἰς τὴν ἔγκρισίν των, καὶ θέλουν προβαίνειν εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντός των μετὰ μεγαλειτέρας πεποιθήσεως ἢ μέχρι ταῦδε. Σημειωτέον δὲ ὅτι τὰ μέλη τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, τὰ ὁποῖα ἀπεδείχθη ὅτι ἡρνήθησαν δεόν νὰ καταδιώκωνται καὶ τιμωρῶνται ἐπὶ παραβάσει τῶν χρεῶν αὐτῶν κατὰ τὸ ἄρθρ. 487 τοῦ ποινικοῦ νόμου, συνδυαζόμενον μὲ τὸ ἄρθρ. 493 τοῦ αὐτοῦ.

B. Δ. 12 Μαΐου 1835. Περὶ τῆς ἐν δικαστηρίῳ παραστάσεως τοῦ δημοσίου, τῶν δήμων κλπ.*

1. Θέλουν ἐνάγεσθαι· α') Τὸ μὲν δημόσιον διὰ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν γραμματέως τῆς Ἐπικρα-

* ἘφΚυβ. 1835 παλ. σελ. 132 ἀνατυπ. σελ. 37.

τείας.—β'). Ἡ δὲ ἐπιτροπὴ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου, μᾶλλον δὲ τῶν ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων, διὰ τοῦ προισταμένου αὐτῆς (¹).—γ'). Οἱ δὲ δῆμοι διὰ τῶν δημάρχων.—δ'). Τὰ ἀγαθοεργὰ καὶ ἄλλα δημόσια καταστήματα καὶ τὰ σωματεῖα διὰ τοῦ προισταμένου τῆς κατὰ νόμον συγκεκροτημένης διοικήσεως των.—Επομένως ἅπαντες οἱ εἰρημένοι ἢ οἱ νόμιμοι αὐτῶν ἀντιπρόσωποι χρέος ἔχουσι νὰ ὑπογράψωσι τὸ φανερόνον τὴν γενομένην εἰς αὐτοὺς ἐπίδοσιν τῆς ἀγωγῆς ἀποδεικτικὸν κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 140 καὶ 145 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ὠρισμένα.—Ὅλαι αἱ παρεπόμεναι τῇ ἀγωγῇ ἀνακοινώσεις γίνονται εἰς τοὺς διωρισμένους πληρεξουσίους. Νομολ.

2. Ἡ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ἀναφερομένη κλήσις δὲν θέλει λαμβάνεσθαι ὑπὸ τῶν εἰρημένων, παρὰ ἐὰν ὑπάρχῃ εἰς αὐτὴν ἐπισυνημμένη, καθ' ἃ τὸ ἄρθρον 2 καὶ 3 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας διατάσσει, ἢ νόμιμος ἀποδείξις τῆς ἀρνητικῆς ἀπαντήσεως τῆς ἀρμοδίας διοικητικῆς Ἀρχῆς πρὸς τὸν ἐνάγοντα ἢ τῆς σιωπῆς αὐτῆς. Νομολ.

3. Ὁ Ἡμέτερος ἐπὶ τῆς Οἰκονομίας Γραμματεὺς δύναται νὰ διορίσῃ ἐξ ἐπαγγέλματος πρὸς πράστασιν τοῦ δημοσίου ὑπάλληλον τοῦ κλάδου τοῦ ἐπιτήδειον καὶ ἱκανῶς τὸν νόμον κατέχοντα, ἢ καὶ εἰς συνήγορόν τινα τῶν δικαστηρίων τῆς πρωτευούσης, νὰ ἀναθέσῃ τὸ ἔργον τοῦτο· ἢ δὲ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον παραγγελία του ἐπέχει τόπον τῆς κατὰ

1. Οὗτος εἶνε νῦν ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν μετὰ τὸ Β. Δ. 29 Ἀπρ. 1843 Περὶ μεταβιβάσεως τῶν ἐκκλ. εἰσοδημάτων εἰς τὴν Γραμματεῖαν τῶν Οἰκονομικῶν.

τὸ ἄρθρον 74 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ἀπαιτουμένης νομίμου πληρεξουσιότητος.*

4. Ἐὰν οἱ ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 ἐδαφίῳ β, γ, δ, ἀναφερόμενοι ἢ μέλος τι τῆς ἀρμοδίας διοικήσεως θέλῃ νὰ ἀναδεχθῇ τὴν διεξαγωγὴν τῆς δίκης ἢ ἂν πρὸς τοῦτο μέλλῃ νὰ διορισθῇ δικηγόρος τις, πρέπει νὰ γνωστοποιῇται τοῦτο εἰς τὴν ἀνωτέραν Ἀρχήν, ὅταν ζητῇται ἢ πρὸς ἐπιχείρησιν τῆς δίκης ἀναγκαῖα ἔγκρισις· αὕτη θέλει ἀναφέρει ρητῶς τοῦτο καὶ θέλει θεωρεῖσθαι ὡς πληρεξουσιότης κατὰ τὸ ἄρθρον 94 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας. Νομολ.

5. Ἐὰν τὸ δημόσιον, δῆμος, φιλάνθρωπα καὶ ἄλλα δημόσια καταστήματα καὶ σωματεῖα ᾖ ἐνάγοντες, ἢ ἐν δικαστηρίῳ παράστασις των γίνεται ὡσαύτως κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ ἄρθρου 3 καὶ 4 τοῦ παρόντος Διατάγματος.

Ἄρθρον 1.

ΑρΠ. 66 (1837) 290 (1839) 6 (1841). Οἱ δῆμοι χρεΐζουσιν ἀδείας τῆς ἀρχῆς εἰς τὸ νὰ κινήσωσιν ἀγωγὴν, οὐχὶ δὲ καὶ νὰ ἀπολογηθῶσιν, ὅταν ἐνάγωνται.

ΑρΠ. 8 (1845). Οἱ δημαργοὶ εἴτε ἐνάγοντες εἴτε ἐναγόμενοι, ἄνευ διοικητικῆς ἀδείας δὲν δύνανται νὰ παρίστανται ἐπὶ δικαστηρίου.

Ἐφαθ. 1672 (1894). Κατὰ τὸ ἀπὸ 12 Μαΐου 1835 Βασ. Διάταγμα, συνδυασμένον μὲ τ' ἄρθρ. 50 § 19 καὶ 119 § 11 τοῦ περὶ Δήμων Νόμου, οἱ Δήμοι ὡς καὶ τὰ Ἐκκλησιαστικὰ Συμβούλια, ἀδιακρίτως εἴτε ἐνάγοντες εἴτε ἐναγόμενοι, ὀφείλουσι μετὰ προηγουμένην σύσκεψιν καὶ ἀπόφασιν πρὸς τοῦτο τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου νὰ γνω-

* Μετὰ τὸν ν. ΑΚΑ' 1882 Περὶ νομικῶν συμβούλων, τὸ ἄρθρον τοῦτο δὲν ἰσχύει διὰ τὰ ἐν τῇ πρωτεύουσῃ, ἀλλὰ διὰ τὰ λοιπὰ τοῦ Κράτους δικαστήρια.

στοποιήσωσι τοῦτο διὰ τοῦ Δημάρχου των εἰς τὴν προϋσταμένην διοικητικὴν ἀρχὴν καὶ νὰ ζητῶσι τὴν ἀπαιτούμενην ἀναγκαίαν ἐγκρίσιν τῆς, ἣτις καὶ μόνη θεωρεῖται ὡς πληρεξουσιότης πρὸς τὸ παρίστασθαι ἐπὶ δικαστηρίου τοῦ πρὸς τοῦτο διορισθησομένου δικηγόρου.

ΕφΝαυπλ. 207 (1843). Ἐὰν ἡ γενομένη ἔφσεις ἐκ μέρους τοῦ δήμου ἐπιδοθῇ πρὸ τῆς διασκέψεως τοῦ συμβουλίου καὶ τῆς ἐγκρίσεως τοῦ διοικητοῦ, δὲν εἶναι διὰ τοῦτο ἀπαράδεκτος ἢ ἄκυρος.

ΕφΑθ. 5361 (1849). Κατὰ μὲν τὸ ἄρθρ. 114 τοῦ περὶ δήμων νόμου ἡ διοίκησις τῶν τοπικῶν ἐκκλησιαστικῶν καταστημάτων ἀνετέθη εἰς ἐκκλησιαστικὰ συμβούλια συνιστάμενα ἀπὸ τὸν δήμαρχον, τὸν ἀνήκοντα ἐφημέριον καὶ δύο ἕως τέσσαρας δημότας διοριζομένους παρὰ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. α'. ἐδ. δ'. τοῦ ἀπὸ 12 Μαΐου 1838 Βασ. διατάγματος περὶ τῆς ἐν δικαστηρίῳ παραστάσεως τῶν δήμων, τὰ ἀγαθοεργὰ καταστήματα, ἐν οἷς βεβαίως συμπεριλαμβάνονται καὶ τὰ τοπικὰ ἐκκλησιαστικὰ καταστήματα, (ὡς ἐξάγεται ἀπὸ τὸ ἄρθρ. γ'. τοῦ ἀπὸ 27 δεκεμβρίου 1833 περὶ συστάσεως τῶν δήμων νόμου), ἐνάγονται διὰ τοῦ προϊσταμένου τῆς κατὰ νόμον συγκεκροτημένης διοικήσεως των, ὅστις εἶναι, κατὰ τὸ μνησθὲν ἄρθ. 114, ὁ δήμαρχος τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ συμβουλίου, δυνάμενος ν' ἀντιπροσωπεύσῃ αὐτὸ εἰς τὰς δίκας ἢ νὰ παρίσταται ἀντ' αὐτοῦ ἐπὶ τῶν δικαστηρίων, καὶ οὐχὶ ὡς ἀντιπροσωπεύων τὸν δήμον· ἐπομένως προκειμένου λόγου περὶ διεκδικήσεως ἀντικειμένου κατεχομένου καὶ διαχειριζομένου ὑπὸ τοπικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ καταστήματος, τὸ δημόσιον ὀφείλει νὰ ἐνάξῃ τὸ μνησθὲν ἐκκλησιαστικὸν κατάστημα, κάτοχον τοῦ διεκδικουμένου κτήματος, διὰ τοῦ δημάρχου, οὐχὶ ὡς ἀντιπροσωπεύοντος τὸν δήμον, ὡς ἐσφαλμένως ἔπραξεν, ἀλλ' ὡς προϊσταμένου τοῦ ρηθέντος ἐκκλησιαστικοῦ συμβουλίου.

Ἄρθρον 2.

ΑρΠ. 38 (1842). Ἡ παρὰ τοῦ ἄρθρ. 2, τοῦ ἀπὸ 12 Μαΐου 1835, περὶ τῆς ἐπὶ δικαστηρίου παραστάσεως τοῦ δημοσίου, τῶν δήμων κλ. διατάγματος καὶ τοῦ ἄρθρ. 2. τῆς Πολ. Δικ. προβλεπομένη αἵτησις θεραπείας, δὲν δια-

τάττεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, οὐδὲ δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀφορώσα τὴν κοινὴν εὐταξίαν, διότι δι' αὐτῆς ὁ νομοθέτης δὲν προτίθεται, εἰμὴ νὰ παρέξῃ εἰς τοὺς δήμους τὴν εὐκολίαν νὰ πληρώσωσιν οἰκειοθελῶς, ἐὰν εὐρίσκωσι δικαίαν τὴν αἴτησιν τῆς θεραπείας, ἐπομένως ἡ ἔλλειψις αὕτη πρέπει νὰ προτείνεται εἰς τὰ κατώτερα δικαστήρια.

Εφαθ. 732 (1892). Κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ ἀπὸ 12 Μαΐου 1835 Β Διατάγματος καὶ αἱ κατὰ τῶν Δήμων ἀγωγαὶ χορήζουσιν αἰτήσεως θεραπείας διὰ νὰ γίνωσι παραδεκταί, συνωδὰ τῷ ἄρθ. 2 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἀλλὰ τοῦτο ἔχει τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ προκειμένου περὶ κυρίων ἀγωγῶν, δι' ὧν ζητεῖται παρεπομένη ἀπαίτησις, οἷα ἡ προκειμένη, ὁρῶσα εἰς αἴτησιν κατὰ τὸ ἄρθρον 3 ἐδ. 2 τοῦ νόμου ϞΞΕ' τοῦ 1882 τόκων καθυστερουμένων τόκων ἀπαιτήσεως τελεσιδίκως δεδικασμένης διὰ τῆς νομίμου καὶ ἀπροσβλήτου ἐκθέσεως τῶν πραγματογνωμόνων, ἄλλως τε ἐκ τοῦ σκοποῦ τοῦ νομοθετοῦ, ὅστις ἐστὶ κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τῆς Πολ. Δικονομίας ἡ ἀπόδοσις τῶν δικαίων τοῦ ἐνάγοντος χάριν τοῦ ὁποίου ἀπαιτεῖται ἡ αἴτησις θεραπείας συναγεται ὅτι, προκειμένης τοιαύτης ἀγωγῆς, δι' ἧς ζητεῖται ἀνατοκισμὸς καθυστερουμένων τόκων δυναμένων δυνάμει τοῦ εἰρημένου νόμου νὰ γίνωσι τοκοφόροι μόνον δι' ἀγωγῆς, ἡ αἴτησις θεραπείας περιττεύει, ἀφοῦ ἡ ἀπόδοσις τῶν δικαίων ἤτοι τῶν τόκων τῶν καθυστερουμένων τόκων δὲν δύναται νὰ γίνῃ πρὶν ἢ κατὰ τὸ ἄρθρον 3 § 2 τοῦ ϞΞΕ' νόμου κατασταθῶσιν οἱ καθυστερούμενοι οὗτοι τόκοι τοκοφόροι δι' ἀγωγῆς κατ' ἀκολουθίαν τὸ ἐπὶ τῷ ἐναντίῳ ἐρειδόμενον σχετικὸν τοῦ ἐκκαλοῦντος παράπονον ὡς νόμῳ ἀβάσιμον ἀπορριπτέον ἐστὶ.

Ἄρθρον 4.

ΑρΠ. 8 (1845). Κατὰ τὰ ἄρθρ. 4 καὶ 5 τοῦ ἀπὸ 12 Μαΐου 1835 διατάγματος, ὅταν πρόκηται ν' ἀναδεχθῶσιν οἱ δήμοι δίκην τινα, εἴτε ὡς ἐνάγοντες εἴτε ὡς ἐναγόμενοι, πρέπει νὰ γνωστοποιῶσι τοῦτο εἰς τὴν ἄνωτέρω διοικητικὴν ἀρχὴν καὶ νὰ ζητῶσι τὴν πρὸς ἐπιχείρησιν τῆς δίκης ἀναγκαιάν ἔγκρισιν· ὥστε ὁ νόμος ἀπαιτεῖ εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις εἰς τὸ ἐνάγειν καὶ τὸ ἐνάγεσθαι, καὶ τοῦτο πάντῃ συμφώνως μετὰ τὴν ἐν τῷ ἄρθρῳ 117 τοῦ περὶ δή-

μων νόμου περιερχομένην ἀρχὴν ὅτι αἱ δημοτικαὶ ἀρχαὶ ὑπόκεινται εἰς τὴν ἐπιτηρητικὴν ἐξουσίαν τῶν διοικητῶν, ὡς τούτων μόνων δυναμένων ὡς ἐκ τῆς ἀνωτέρας θέσεώς των νὰ γνωρίζωσι τὸ συμφέρον ἢ ἀσύμφορον, τὸ δίκαιον ἢ ἄδικον, τῶν παρ' ἐκείνων ἢ κατ' ἐκείνων κινουμένων δικαιῶν, ὁ δὲ νόμος δὲν ἤθελεν εἶσθαι συνεπὴς πρὸς ἑαυτὸν, ἀπαιτῶν εἰς μόνην τὴν μίαν περίπτωσιν, τὴν τοῦ ἐνάγειν, τὴν ἔγκρισιν τῆς διοικητικῆς ἐξουσίας, ἥτις διὰ τὸν αὐτὸν λόγον εἶναι ἀναγκαία καὶ εἰς τὴν δευτέραν πίπτωσιν.

Ἄν τὸ 119 ἄρθρ. τοῦ περὶ δῆμων νόμου λέγῃ, ὅτι αἱ ἀποφάσεις τῶν δημοτικῶν συμβουλίων χρῆζονται τῆς ῥητῆς ἐγκρίσεως τοῦ Νομάρχου, *ὅταν πρόκειται λόγος περὶ εἰσαγωγῆς δίκης*, ἡ ἔκφρασις αὕτη δὲν ἔννοεῖ μόνον τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν πρόκειται ὁ δῆμος νὰ ἐναγάγῃ, ἀλλὰ πᾶσαν ἐν γένει περίπτωσιν, καθ' ἣν πρόκειται νὰ γίνῃ ἔναρξις δίκης· ἐκτὸς δὲ τούτου καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ἡ ἔννοια τοῦ περὶ δῆμων νόμου ἦτο νὰ περιορίξῃ τὴν ἀνάγκην τῆς διοικητικῆς ἐγκρίσεως εἰς μόνην τὴν μίαν περίπτωσιν, τὸ μνησθὲν περὶ παραστάσεως τοῦ δημοσίου, τῶν δῆμων κτλ. διάταγμα, μεταγενέστερον αὐτοῦ, τὸν ἐτροποποίησεν ἀπαιτοῦν τὴν τοιαύτην ἔγκρισιν εἰς πᾶσαν δίκην.

Ἀρπ. 62 (1845). Οἱ δῆμαρχοι θεωρούμενοι ὡς ἀντιπρόσωποι τῶν δῆμων, δύνανται εἴτε μόνοι, εἴτε διὰ τινος δικηγόρου, νὰ ἐπιχειρῶσι πράξεις προπαρασκευαστικὰς, προϋποτιθέμενοι, ὅτι ἔχουσι πρὸς τοῦτο τὴν ἀναγκαίαν ἀπαιτουμένην τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου πληρεξουσιότητα, ἐγκριθεῖσαν ὑπὸ τῆς ἀνωτέρας ἀρχῆς, ἥτις μόνον ἐπὶ ἀκροατηρίου ἀπαιτεῖται νὰ νομιμοποιηθῇ.

Ἀρπ. 118 (1847). Ἡ μεταγενεστέρα ἔγκρισις τοῦ Νομάρχου δίδει κύρος εἰς τὴν παρὰ τοῦ δήμου κινηθεῖσαν δίκην.

Ἀρπ 128 (1884). Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τοῦ δημοτικοῦ Ν., περὶ τῆς ἐν τοῖς δικαστηρίοις παραστάσεως τῶν δῆμων κτλ., προκύπτει ὅτι ὅσας πρόκειται περὶ διορισμοῦ δικηγόρου πληρεξουσίου πρὸς ὑπεράσπισιν διαφορᾶς τοῦ δήμου ἀναγομένης εἰς τὰ δικαστήρια, ἀπαιτεῖται οὐχὶ μόνον ἡ σύμπραξις καὶ ἀπόφασις τοῦ Δημοτ. Συμβουλίου, ἀλλὰ καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ Δημάρχου γνωστοποιήσις αὐτῆς πρὸς τὴν προϊσταμένην διοικητικὴν ἀρχήν, ὅπως

ἐγκρίνη τὴν ἐπιχείρησιν τῆς δίκης καὶ τὸν διορισμὸν τοῦ πληρεξουσίου δικηγόρου.

ΑρΠ 198 (1885). Ὁσάκις ὁ Δήμος πρόκειται νὰ εἰσαγάγῃ δίκην, τοιαύτη δὲ ἐστὶ καὶ ἡ κατ' ἐφεσιν, κατὰ τὰ ἄρθρα 119 § 1α' τοῦ δημοτ. νόμου καὶ ἄρθρ. 4 καὶ 5 τοῦ ἀπὸ 12 Μαΐου 1835 Διατάγματος περὶ τῆς ἐν δικαστηρίῳ παραστάσεως κτλ., ἀπαιτεῖται νὰ προηγηθῇ τῆς δίκης ταύτης ἄδεια τοῦ δημοτ. συμβουλίου, πλὴν ἂν ἡ ἔφεσις ἐκοινοποιήθῃ ὑπὸ τοῦ νομίμου ἀντιπροσώπου τοῦ δήμου πρὶν ἢ τῷ χορηγηθῇ ἡ τοιαύτη ἄδεια, πρὸ δὲ τῆς ἐν ἀκροατηρίῳ συζητήσεως ἐπέλθῃ ἡ νόμιμος ἔγκρισις τῆς ἐνασκηθείσης ἐφέσεως, τὸ ἐντεῦθεν παραγόμενον ἀκυρον ἢ ἀπαράδεκτον τῆς ἐφέσεως ἐκλείπει, καθόσον ἡ μεταγενεστέρα ἔγκρισις εἰκὲν ἐντολῇ, ἀνατρέγουσα εἰς τὴν στιγμὴν τῆς ἐνεργείας τῆς ἐφέσεως Κωδ. (16.3) 12 § 4.

ἘφΑθ 2033 (1893). Πρὸς εἰσαγωγὴν τῆς προκειμένης δίκης παρὰ τοῦ Δήμου ἀπαιτεῖται ἀπόφασις τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου καὶ ρητὴ ἔγκρισις τοῦ Νομάρχου (ἄρθρον 119 ἐδ. 1α' τοῦ Νόμου τῆς 27 Δεβρίου 1833 περὶ συστάσεως τῶν Δήμων), ἡ τοιαύτη δὲ ἔγκρισις κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ ἰσχὺν νόμου ἔχοντος Β. Διατάγματος τῆς 12 Μαΐου 1835 περὶ τῆς ἐν Δικαστηρίῳ παραστάσεως τοῦ Δημοσίου τοῦ Δήμου κλπ. θεωρεῖται ὡς πληρεξουσιότης κατὰ τὸ ἄρθρον 94 τῆς Πολ. Δικονομίας· ὅθεν ἀφ' οὗ δὲν προσάγεται ἐπὶ χαρτοσήμου ἢ ἐκτεθεισὰ ἔγκρισις, πρέπει πρὸ παντὸς νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐκκαλῶν Δήμος εἰς τὴν τοιαύτην προσαγωγὴν, διότι τὴν προσαγομένην, ὡς γεγραμμένην ὀπισθεν τοῦ χαρτοσήμου, οὐτινος ἐγένετο χρῆσις διὰ τῆς ἐπ' αὐτοῦ συντάξεως τοῦ ἐγγράφου τοῦ Δημάρχου, δι' οὗ εἰδοποιεῖται ὁ παριστάμενος ἤδη ὡς πληρεξούσιος τοῦ Δήμου δικηγόρος περὶ τοῦ διορισμοῦ τοῦ ὑπὸ τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου καὶ τῆς ἐγκρίσεως τοῦ Νομάρχου, δὲν δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψει κατὰ τοὺς περὶ τοῦτοῦ ὁρισμοὺς τοῦ περὶ χαρτοσήμου Νόμου.

ΑρΠ 37 (1892). Τὸ κατὰ τῆς ὑπὸ ἐξέτασιν αἰτήσεως ἀνταποσώμενον ἀπαράδεκτον λόγῳ ὅτι δὲν προηγήθησαν αὐτῆς αἱ κατὰ τὰ ἄρθρα 4 τοῦ ἀπὸ 12 Μαΐου 1835 Διατάγματος καὶ 50 § 19 καὶ 119 § 1α' τοῦ περὶ Δήμων νόμου διατυπώσεις, δὲν εἶνε βῆσιμον, διότι, ἀποδεικνυομένου

ἐκ τῶν ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἐγγράφων καὶ μὴ ἀμφισβητου-
μένου, ὅτι ἡ μὲν αἰτησις ἀναιρέσεως, ἡ ὑπογραφεῖσα ὑπό-
του Δημάρχου Ἑρμοπολέως, ἐκοινοποιήθη τῇ 28 Φε-
βρουαρίου 1883 καὶ πρὶν ἢ ἐπιδοθῇ αὐτῷ ἢ προσβαλλο-
μένη ὀριστικῇ ἀπόφασιν, τὸ δὲ ὑπ' ἀριθ. 5 ψήφισμα τοῦ
οἰκείου δημοτικοῦ Συμβουλίου καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 6474 ἐγ-
κρισις τῆς ἀρμοδίας διοικητικῆς ἀρχῆς ἐγένοντο τῇ 14 καὶ
17 Νοεμβρίου 1887, ἔπεται, κατὰ τὰς διατάξεις Πανδεκτῶν
46.3. νομ. 12 in fine καὶ Κωδ. 5.16. νομ. 25 § 2, ὅτι ἡ
διὰ τὴν ἔλλειψιν τῶν εἰρημένων διατυπώσεων ἀτέλεια τῆς
πράξεως ἐθεραπεύθη διὰ τῆς ἐπελθούσης ἐγκρίσεως, κεκτη-
μένης ἀναδρομικὴν δύναμιν καὶ ἐν ταῖς περιπτώσεσιν ἐκεί-
ναις, καθ' ἃς πρὸς τὸ κύρος ἡ τὴν πλήρη ἐνέργειαν τῆς
πράξεως προσαπητεῖτο καὶ ἡ συναίνεσις ἄλλου προσώπου
(ὡς ἐν προκειμένῳ), ἀρκεῖ νὰ δοθῇ αὕτη, ἔστω καὶ κατόπιν,
ἀλλ' ὑπὸ περιστάσεις, καθ' ἃς νὰ δύναται εἰσέτι νὰ ἐπι-
χειρηθῇ ἰσχυρῶς ἡ πράξις (Νομ. 24 πρ. Πανδεκτῶν 46.8
καὶ νομ. 16 § 1). Οὐτε δύναται δὲ ἐν προκειμένῳ νὰ λο-
γισθῇ ἡ ἄνευ τῶν νομίμων διατυπώσεων ἐπιχειρηθεῖσα ὑπὸ
τοῦ δημάρχου πράξις ὡς ἐνέχουσα ἀπόλυτον ἀκυρότητα
ἀνεπίδεκτον θεραπείας διὰ τῆς μεταγενεστέρως ἐγκρίσεως
Νομ. 27 Πανδ. (23, 2), διότι, τοῦ Δημάρχου ἀναγκωριζο-
μένου (ἄρθρ. 40 καὶ ἐπ. τοῦ περὶ δήμων Νόμου, 75 καὶ
91 Πολ. Δικονομίας) ὡς νομίμου ἀντιπροσώπου τοῦ Δήμου
καὶ περιβαλλομένου, ὡς τοιούτου, μὲ τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἐπι-
χειρεῖν πᾶσαν ἐκ τῶν καθηκόντων αὐτοῦ πράξιν, ἡ ἐνέρ-
γεια αὐτοῦ, ὑπογράφαντος τὸ ἀναιρετήριον, χωρὶς νὰ προη-
γηθῶσιν αἱ νόμιμοι διατυπώσεις, δὲν ἔπασχε, κατὰ τὰ εἰ-
ρημένα, εἰμὴ ἀπλὴν ἀτέλειαν, θεραπευθεῖσαν διὰ τῆς ἐπελ-
θούσης ἐγκρίσεως, καὶ οὐχὶ ἀπόλυτον ἀκυρότητα, καθὰ ἐκ
τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ σκοποῦ τῶν παρατεθεισῶν διατά-
ξεων τοῦ περὶ δήμων Νόμου καὶ τοῦ διατάγματος τῆς 12
Μαΐου 1835 συνάγεται.

ΑρΠ 66 (1839). Οἱ δῆμοι δὲν χρῆζουσιν ἀδείας τῆς
ἀρχῆς, εἰμὴ ὅταν πρόκηται νὰ κινήσωσιν ἀγωγὴν, ὅχι ὁμῶς
καὶ ὅταν ἐνάγωνται.

ΑρΠ 290 (1839). Εἰς τὸ 4 ἄρθρ. τοῦ ἀπὸ 12 Μαΐου
1835 περὶ τῆς ἐν δικαστηρίῳ παραστάσεως τῶν δήμων
διατάγματος γίνεται λόγος περὶ ἐγκρίσεως τῆς ἀνωτέρας

ἀρχῆς, ἀλλὰ δὲν προσδιορίζονται ρητῶς αἱ περιπτώσεις, καθ' ἃς πρέπει νὰ ζητῆται, κατὰ δὲ τὸ 119 ἄρθρ. ἀριθ. 11 τοῦ περὶ δήμων νόμου, ἡ ἐγκρίσις ἀπαιτεῖται μόνον ὅταν πρόκηται περὶ εἰσγωγῆς δίκης ἐκ μέρους τοῦ δήμου, ὅταν δηλ. ὁ δήμος ᾔνε ἐνάγων· τὸ δὲ 2 καὶ 3 ἄρθρ. τῆς Πολιτ. Δικονομίας, εἰς τὰ ὅποια παραπέμπει τὸ 2 ἄρθρ. τοῦ εἰρημένου ἀπὸ 12 Μαΐου 1835 διατάγματος, ἀφορῶσι προφανῶς μόνον τὸ δημόσιον, μηδὲ δύναται ἐκ τοῦ ἄρθρ. τούτου νὰ ἐξαχθῇ ὁ σκοπὸς τοῦ νομοθέτου τοῦ νὰ ἐπεκτείνῃ καὶ ἐπὶ τῶν δήμων τὰ εἰς τὴν Πολιτ. Δικονομίαν περὶ τοῦ δημοσίου διαταχθέντα. Ἀλλὰ καὶ ἂν ὑποτεθῇ ἀναγκαίᾳ ἡ ἄδεια τῆς ἀνωτέρας ἀρχῆς καὶ ὁσάκις ἐνάγεται ὁ δήμος, ὁ προτεινόμενος λόγος εἶναι μολοντοῦτο ἀνίσχυρος, καθότι ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 50 ἀποφάσεως βεβαιοῦται ὅτι ἡ τοιαύτη ἄδεια ἐπαρουσιάσθη παρὰ τῶν ἐναγόντων ἐπὶ ἀκροατηρίου ταυτοχρόνως μὲ τὰς ἐγγράφους αὐτῶν προτάσεις.

N. ΒΦΔΗ' 19[20 Μαρτ. 1898. Περὶ παραστάσεως ἐπὶ δικαστηρίων τῶν δῶμων καὶ τῶν ἀγαθοεργῶν καταστημάτων καὶ ναῶν.*

Ἄρθρον μόνον. Ἐν οἷς δήμοις δὲν ὑπάρχουσιν ἐκλελεγμένα δημοτικὰ συμβούλια ἢ τὰ ὑπάρχοντα, ἅπαξ κληθέντα, δὲν ἐγένετο δυνατόν νὰ συνέλθωσιν ἐν νομίμῳ ἀπαρτίᾳ δι' οἰονδήποτε λόγον, ἐπίκειται δὲ ἕνεκα τούτου κίνδυνος ἐκ τῆς ἀναβολῆς, ὁ δήμαρχος δικαιούται καὶ ὀφείλει καὶ ἄνευ ψηφίσματος τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, ἀλλὰ τῇ προηγουμένῃ πάντως ἐγκρίσει τοῦ προϊσταμένου νομάρχου, νὰ ἐγείρῃ πᾶσαν ἐμπράγματον ἢ προσωπικὴν ἀγωγὴν, νὰ ὑποστηρίξῃ καὶ ἀντικρούῃ πᾶσαν τοιαύτην ἀγωγὴν

* Εφ. Κυβ. 1898 Α' σελ. 115.

ἐγειρομένην παρὰ τοῦ δήμου ἢ κατ' αὐτοῦ, νὰ ποι-
ῇται χρῆσιν παντὸς ἐνδίκου μέσου κατὰ τῶν ἐκδιδο-
μένων ἐπὶ τοιούτων ἀγωγῶν ἐπιζημιῶν τῷ δήμῳ ἀπο-
φάσεων, νὰ ἐπιχειρῇ οἰανδήποτε ἄλλην ἐννομον πρᾶ-
ξιν πρὸς ἀπόκρουσιν πάσης τυχόν ἀπειλουμένης παρα-
γραφῆς ἢ ἀπωλείας τῶν δικαιωμάτων τοῦ δήμου,
νὰ λαμβάνη πάντα ἐν γένει τὰ προφυλακτικά, συν-
τηρητικὰ καὶ ἀσφαλιστικὰ μέτρα πρὸς συντήρησιν,
ἀσφάλισιν καὶ προστασίαν τῶν δικαιωμάτων καὶ
συμφερόντων τοῦ δήμου καὶ νὰ διορίζῃ τὸν κατὰ τὸ
ἄρθ. 50 § 19 τοῦ περὶ δήμων νόμου πληρεξούσιον
πρὸς παράστασιν ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων παντὸς
βαθμοῦ καὶ πάσης δικαιοδοσίας ἢ καὶ πάσης ἄλλης
ἀρχῆς, ὑποχρεούμενος ἐν τῇ πρώτῃ ἀμέσως γενομένη
συνεδρίᾳ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου νὰ ὑποβάλῃ τὰς
πράξεις του ταύτας εἰς τὴν ἐπικύρωσιν αὐτῆς.

Ἀνταπόδειξις κατὰ τῶν βεβαιώσεων τοῦ δη-
μάρχου καὶ τοῦ νομάρχου περὶ τοῦ ἀδυνάτου τῆς
συγκροτήσεως τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου καὶ περὶ
τῆς ὑπάρξεως τοῦ κινδύνου δὲν ἐπιτρέπεται.

Αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου τούτου ἐφαρμόζονται
καὶ ἐπὶ τῶν ἐν τῷ δήμῳ ἀγαθοεργῶν καταστημάτων
καὶ τῶν ναῶν, ἡ δὲ ἐγκρισὶς τοῦ νομάρχου ζητεῖται
μετ' ἀπόφασιν τοῦ ἀδελφάτου ἢ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ
συμβουλίου.

Νόμος 23 Ἰουνίου 1837. Περὶ χρεῶν τῶν κοινοτήτων.*

Ἐρχοντες ὑπ' ὅψιν τὴν σημερινὴν κατάστασιν τῶν χρη-
ματικῶν πόρων τῶν δήμων τοῦ Κράτους, καὶ θέλοντες νὰ

* ΕφΚ. 1839 παλ. σελ. 65 ἀνατυπ. σελ. 15. Διὰ τοῦ

συμβιβάζωμεν, ὡς πρὸς τὰ χρέη τῶν κοινοτήτων, τὰ γενόμενα ἐπὶ τῆς Βασιλικῆς Ἡμῶν Κυβερνήσεως, καὶ μέχρι τῆς εἰς δήμους μετασχηματίσεως αὐτῶν, τὰς ἀπαιτήσεις τῶν δανειστῶν μὲ τὴν σημερινὴν τῶν δήμων ἔνδειαν, ἀπεφασίσαμεν κλπ.

1. Τὰ χρήματα τῶν ἐτησίων ὑπολογισμῶν τῶν δήμων δὲν ὑπόκεινται εἰς δικαστικὰς κατασχέσεις διὰ χρέη αὐτῶν, προγενέστερα τῆς συστάσεώς των, ἐξαιρουμένων τῶν ἐν τοῖς κατωτέρω ἄρθροις τροπολογιῶν.

2. "Όταν τὰ χρέη τῶν κοινοτήτων τὰ ἐπὶ τῆς Βασιλικῆς Κυβερνήσεως, καὶ μέχρι τῆς εἰς δήμους μετασχηματίσεως των γενόμενα, εἶναι ἀναμφισβήτητα, ἢ ἀφοῦ δικαστικῶς διακριθῶσιν αἱ κοινότητες ὑποχρεοῦνται νὰ πληρῶνῳσι καθ' ἕκαστον ἔτος τὸ πεμπτημόριον τοῦ ὅλου χρέους των εἰς ὅλους τοὺς πιστωτὰς ἀνεξαίρετως, ἀναλόγως τοῦ χρέους των.

3. Ἄν ἡ κοινότης ἔχουσα τοιαῦτα χρέη δὲν ἐκπληρώσῃ παντελῶς, ἢ ἐκπληρώσῃ μόνον ἐν μέρει τὰ ἐν τῷ ἀνωτέρῳ ἄρθρῳ διαλαμβανόμενα, οἱ δανεισταὶ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ κάμωσιν ἐπὶ τοῦ δημοτικοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ ἀμέσως ἐπομένου ἔτους κατὰσχέσιν τοσαύτης ποσότητος χρημάτων ὅση ἐξίσουται μὲ τὸ πεμπτημόριον τοῦ ὅλικου χρέους των, διὰ νὰ ἐκβιάσωσιν οὕτω τὴν ἐν μέρει ἀπόληψιν τῶν εἰς αὐτοὺς ὀφειλομένων.

παρόντος νόμου ἀπηγορεύθη ἡ κατάσχες διὰ χρέη συναφθέντα πρὸ τῆς συστάσεως τῶν δήμων. Διὰ τοῦ κατωτέρω δὲ νόμου ΡΠΘ' ἐπεξετάθη ἡ ἀπαγόρευσις καὶ διὰ τὰ μετὰ τὴν σύστασιν τῶν δήμων συναφθέντα χρέη. "Ιδε τὸ κατωτέρω ἀπόσπασμα ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς Νομοθεσίας Δηλιγιάννη-Ζηνοπούλου.

— Ἀπόσπασμα τῆς Ἑλληνικῆς Νομοθεσίας Δηλιγιάννη.

Ἡ περιουσία ἐκάστης τῶν ὑπαγομένων εἰς δῆμον κοινοτήτων, ἢ ἀπόλαυσις καὶ ἢ διαχειρίσις αὐτῆς ἐπεφυλάχθη εἰς ἐκάστην τῶν δικαιούχων τούτων κοινότητων. Καὶ δὲν ἐξεδόθη μὲν νομοθετικὴ τις ἢ κανονιστικὴ πράξις περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν καρποῦνται καὶ διαχειρίζονται αἱ κοινότητες τὰς τοιαύτας περιουσίας των, ἐπὶ ὀρισμένων δὲ περιπτώσεων τὸ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ὑπουργείων ἡναγκάσθη νὰ ἐκδώσῃ εἰδικὰς διατάγας, διαγράφον τὸν τρόπον τοῦτον, συμφώνως πρὸς τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ. 6 καὶ τῶν ἄλλων διατάξεων τοῦ περὶ δήμων νόμου. Οὕτως ἐβλήθη μὲν γενικὰς τινὰς ἀρχὰς περὶ τοῦ τρόπου τῆς καρπώσεως καὶ διαχειρίσεως διὰ τοῦ παρατιθεμένου ὧδε ἀποσπάσματος τῆς ὑπ' ἀριθ. 11070 ἀπὸ 27 Ἰανουαρίου 1847 διαταγῆς τοῦ πρὸς τὸν νομάρχην Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας ἔχοντος οὕτω.

« Κατὰ τὸ ἄρθρον 6 τοῦ περὶ δήμων νόμου εἶνε ἀναμφισβήτητον ὅτι ἡ διαχείρισις τῆς ἰδιαιτέρας περιουσίας τῶν χωρίων πρέπει νὰ ἀνατίθεται εἰς τοὺς παρ' αὐτῶν ἐπὶ τοῦτο ἐκλεγομένους. Καθ' ὅσον δὲ ἄφορᾷ τὸν τρόπον τῆς εἰδικῆς ταύτης διαχειρίσεως, τὴν ἐπιτήρησιν καὶ τὴν ἐξέλεξιν αὐτῆς, ἂν καὶ ρητῶς δὲν ἐπρό- νόησε περὶ τούτου ὁ νόμος, δύναται ὅμως νὰ ἐφαρμοσθῇ οὐχ ἥττον ἐξ ἀναλογίας ἢ διὰ τῆς τοῦ ἄρθρ. 116 τοῦ περὶ δήμων νόμου· διότι, ἂν καὶ διετήρησεν ὁ νομοθέτης εἰς τὰ τμήματα τοῦ δήμου ἴδια διακεκριμένα δικαιώματα καὶ συμφέροντα, δὲν προσέθετο ὅμως διὰ τούτου νὰ ἀφήσῃ αὐτά, ὡς οὐδὲ τὰ ἀγαθοεργὰ καταστήματα, ἀπηλλαγμένα τῆς ἀνωτέρας ἐφορείας τῶν ἀντιπροσώπων τῆς ὁλομελείας τοῦ δήμου, οὔτε νὰ καταστρέψῃ τὸν χαρακτῆρα τῆς ἐνότητος, ἐξ ἧς πηγάζει ἡ ἰσχὺς καὶ ἡ ζωὴ τοῦ δημοτικοῦ ὁργανισμοῦ. Τοιοῦτοτρόπως συμβιβάζεται ἡ ρητὴ διάταξις τοῦ περὶ δήμων νόμου, τοῦ νὰ ἔχωσι δηλαδὴ τὰ χωρία τὴν ἰδιαιτέραν διαχείρισιν τῆς περιουσίας των, χωρὶς νὰ ἀπαλλάττωνται τῆς ἀναγκαιᾶς ἐφορείας τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, καθὼς ὑπόκεινται, καὶ εἰς τὴν ἀνωτέραν διοικητικὴν ἐπιτήρησιν, τὴν ὁποίαν ἐξασκοῦσιν οἱ νομάρχαι, καθ' ἃ καὶ ἐπὶ τῶν δήμων καὶ τῶν ἀγαθοεργῶν καταστημάτων (ἄρθρ. 13 § 76 τοῦ περὶ καθηκόντων τῶν νομαρχῶν Βασιλ. διατάγματος) »

Διέγραψε δὲ λεπτομερέστερον τὸν τρόπον τῆς καρπώσεως καὶ διαχειρίσεως δι' ἄλλης ὑπ' ἀριθ. 11755 ἀπὸ 1ης 'Ιουλίου 1859 πρὸς τὸν νομάρχην Εὐβοίας διαταγῆς, ἐντελλόμενον ἵνα κληθῶσι πάντα τὰ νόμιμον ἡλικίαν ἔχοντα μέλη τῆς κοινότητος νὰ ἐκλέξωσι τριμελῆ ἐπιτροπὴν ἐπὶ τῆς καρπώσεως καὶ διαχειρίσεως τῆς κοινοτικῆς περιουσίας των, καὶ διαγράψωσιν αὐτῇ τὸν τρόπον τῆς καρπώσεως καὶ διαχειρίσεως αὐτῆς.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς περιουσίας τῶν κοινοτήτων τὰ χρέη ὅμως αὐτῶν διαιροῦνται εἰς χρέη τεσσάρων κατηγοριῶν α) συνωμολογημένα μέχρι τῆς 18 Μαΐου 1829. β) συνωμολογημένα μετὰ τὸν χρόνον μὲν τοῦτον ἀλλὰ μέχρι τῆς ἀφίξεως τῆς Α. Μεγαλειότητος, γ) συνωμολογημένα κατὰ τὸ ἀπὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ Βασιλέως μέχρι τοῦ σχηματισμοῦ τῶν δήμων διάστημα, καὶ δ) εἰς χρέη συνωμολογημένα μετὰ τὸν σχηματισμὸν τῶν δήμων.

Ἐπὶ τῶν χρεῶν τῆς πρώτης κατηγορίας ὁ Κυβερνήτης ἐξέδωκε τὸ ὑπ' ἀριθ. 12574 ἀπὸ 18 Μαΐου 1829 ψήφισμα, δι' οὗ ἀνέτιθου μὲν τὴν ἐξέτασιν αὐτῶν εἰς τὰ τακτικά δικαστήρια, ἀνέβαλλε δὲ τὴν πληρωμὴν των μέχρις οὗ ἀποφασίσῃ περὶ αὐτῶν ἡ μέλλουσα νὰ συγκροτηθῇ τότε ἐν Ἀργεὶ Δ' ἐθνικὴ συνέλευσις· αὕτη δ' ἐξέδωκε τὸ Σ' ψήφισμα, δι' οὗ, περιορισθεῖσα νὰ ἀποφασίσῃ ἐπὶ μόνων τῶν ἐπὶ τῆς ὀθωμανικῆς ἐξουσίας συνωμολογημένων χρεῶν τῶν κοινοτήτων καὶ ἀναθεῖσα τὴν μὲν ἐκκαθαρίσιν αὐτῶν εἰς τὰ τακτικά δικαστήρια ἢ εἰς εἰδικὰς μικτὰς ἐπιτροπὰς, ὑπό τε τῆς κυβερνήσεως καὶ τῶν δανειστῶν σχηματιζομένας, τὴν δὲ πληρωμὴν των εἰς τὸ δημόσιον, μὴδὲν δὲ διατάξασα περὶ τῶν ἀπὸ τῆς ἐπαναστάσεως μέχρι τῆς 18 Μαΐου 1829 συνωμολογηθέντων, ὑποδιήρесе τὰ χρέη τῆς πρώτης ταύτης κατηγορίας εἰς χρέη ἐπὶ τῆς ὀθωμανικῆς ἐξουσίας καὶ εἰς χρέη μετ' αὐτὴν μέχρι τῆς 18 Μαΐου 1829. — Τὰ χρέη τῆς πρώτης ταύτης ὑποδιαιρέσεως τὸ ὑπουργεῖον τῆς δικαιοσύνης, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2088 καὶ 869 ἀπὸ 10 Μαΐου 1839 ἐγκυκλίου του πρὸς τοὺς εἰσαγγελεῖς, κρίνον, «ὅτι τὸ »1 ἄρθρ. τοῦ Σ' ψηφίσματος τῆς ἐν Ἀργεὶ συνελεύσεως »διπλοῦν τρόπον ἐκκαθαρίσεως τῶν τοιούτων χρεῶν ὑπο»δειξαν ἀφ' ἑκαστοῦ τρόπον τινὰ μετέωρον καὶ τὸ περὶ ἐκκαθαρί»σεως ἀκόμη ζήτημα, τὸ ὅποῖον ὁ προγενέστερος νόμος

»ρητῶς καὶ ἀποκλειστικῶς ἀνετίθου εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια ἐκ τούτων δὲ συμπεραῖνον, ὅτι σκοπὸς τοῦ νομοθέτου ἦτον νὰ ἀναβάλῃ διὰ τοῦ τελευταίου ψηφίσματος οὐχὶ μόνον τὴν ἀπόδοσιν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐκκαθάρισιν τῶν χρεῶν τούτων, στήριζόμενον δὲ κατὰ τὸ συμπέρασμα τοῦτο καὶ εἰς τὴν παρακολουθήσασαν τὸν νόμον μόνιμον νομολογίαν τῶν τότε δικαστηρίων, τὰ ὅποια ἀπέρριψαν πάντοτε τὰς περὶ τοιούτων χρεῶν ἀγωγὰς» ἐθεώρησεν, ὅτι δὲν πρέπει οὐδὲ νὰ ἐκκαθαρίζωνται ὑπὸ τῶν δικαστηρίων τὰ δὲ τῆς δευτέρας ὑποδιαίρεσεως, ἥτοι τὰ ἀπὸ τῆς ἐπαναστάσεως μέχρι τῆς 18 Μαΐου 1829, ἐθεώρησεν ὡς περιλαμβανόμενα εἰς τὴν γενικωτέραν ἔκφρασιν τοῦ ἄνω σημειωθέντος διατάγματος τοῦ Κυβερνήτου, τὸ ὅποιον, τροπολογηθὲν ὡς πρὸς τὰ ἐπὶ τῆς ὀθωμανικῆς ἐξουσίας χρέη, ἔμεινεν ἀμετάβλητον ὡς πρὸς τὰ μετὰ ταύτην, καὶ ἐπομένως ὡς ἐκκαθαρίστέα ὑπὸ τῶν τακτικῶν δικαστηρίων.

Τὰς διατάξεις τοῦ διατάγματος τοῦ Κυβερνήτου καὶ τοῦ ψηφίσματος τῆς συνελεύσεως, περὶ ὧν εἴρηται, ἐξετάζοντες, παρατηροῦμεν α) ὅτι ἡ περὶ ἀναβολῆς τῆς πληρωμῆς τῶν μέχρι τῆς 18 Μαΐου 1829 συνομολογηθέντων χρεῶν τῶν κοινοτήτων διάταξις τοῦ 1 ἄρθρ. τοῦ εἰρημένου διατάγματος, ὡς προσωρινή καὶ ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς ἀποφάσεως τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ἔθνους ἐκδοθεῖσα, δὲν ὑφίσταται πλέον, οὐδ' ἰσχύιν τινα δύναται νὰ ἔχῃ μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ ψηφίσματος τῆς συνελεύσεως· β) ὅτι μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ εἰρημένου ψηφίσματος καὶ τὴν δι' αὐτοῦ ὑποδιαίρεσιν τῶν χρεῶν εἰς τὰ ἐπὶ τῆς ὀθωμανικῆς ἐξουσίας συνομολογηθέντα καὶ εἰς τὰ ἀπὸ τῆς ἐπαναστάσεως μέχρι τῆς 18 Μαΐου 1829, τὰ μὲν πρῶτα ἔπρεπε νὰ ἐκκαθαρίζωνται διὰ μικτῶν μὲν εἰδικῶν ἐπιτροπῶν, ἐὰν οἱ διαφερόμενοι συνεφώνουν περὶ τοῦτο, διὰ τῶν τακτικῶν δὲ δικαστηρίων ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, καὶ νὰ ἀναβάλληται μόνη ἡ πληρωμὴ αὐτῶν, οὐχὶ κατὰ διάταξιν τινα τοῦ ψηφίσματος, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἀπὸ 1 Μαρτίου 1833 Β. Δ. καθ' ὃ ἀπαγορεύεται ἡ πληρωμὴ ὅλων τῶν πρὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ Βασιλέως χρεῶν τοῦ δημοσίου, μεταξὺ τῶν ὁποίων διὰ τοῦ ψηφίσματος τῆς συνελεύσεως κατετάχθησαν καὶ τὰ ἐπὶ τῆς ὀθωμανικῆς ἐξουσίας χρέη τῶν κοινοτήτων· τὰ δὲ δεύτερα ἔπρεπε καὶ νὰ ἐκκαθαρίζωνται καὶ νὰ πληρώνωνται, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ

κοινοῦ δικαίου, διότι ἐπὶ μὲν τῆς ἐκκαθαρίσεως οὐδὲ τὸ διάταγμα τοῦ Κυβερνήτου εἰσέγαγεν ἐξαίρεσιν τινα τῶν διατάξεων τούτων, ἥ δὲ διαταχθεῖσα δι' αὐτοῦ προσωρινή ἀναστολή τῆς ἐκτελέσεως τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων δὲν δύναται νὰ ἰσχύη μετὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ Σ' ψηφίσματος τῆς συνελεύσεως.

Ἐν τούτοις ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν ὑποδιαρίσεων τῆς κατηγορίας ταύτης τῶν χρεῶν τῶν κοινοτήτων, τὰ δικαιοῦματα τῶν δανειστῶν ἔμειναν μέχρι τοῦδε ἀργά, κατὰ τὴν ἐπικρατήσαν, ὡς εἴρηται ἐν τῇ ἐγκυκλίῳ τοῦ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης πουργείου, νομολογίαν· ἀλλὰ τοῦτο ἀνεγνωρίσθη ὡς ἄδικον, καὶ οὐ μόνον πρὸ τῆς μεταπολιτεύσεως ἡ κυβέρνησις διὰ τῶν ἀπὸ 10[22] Ἀπριλίου, 1[13] Σεπτεμβρίου 1836 καὶ 16 Ἰουνίου 1840 Β. Δ. προσέκλῃσε τὴν βάσανον ζητημάτων, ἀφορώντων τὴν ἐκκαθάρισιν τῶν χρεῶν τούτων, ἵνα διὰ νόμου κανονίσῃ τὰ περὶ ταύτης, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐν Ἀθήναις ἐθνικὴ συνέλευσις τῆς 3 Ἰουλίου διὰ τοῦ ΙΕ' ψηφίσματος, ἠγγέθη νὰ ἐκδοθῇ τὰχιστα ὁ περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐκκαθαρίσεως καὶ τοῦ χρόνου τῆς ὑπὸ τοῦ δημοσίου κατὰ τὸ ψηφισμα τῆς ἐν Ἀργεὶ συνελεύσεως πληρωμῆς αὐτῶν νόμος, ὅστις μέχρι τοῦδε δὲν ἐξεδόθη. παρατεινομένης οὕτω τῆς ἀδικίας ταύτης. — Παρατιθέντες ἀμέσως ὧδε τὸ περὶ τῶν χρεῶν τούτων 1 ἄρθρον τοῦ διατάγματος τοῦ Κυβερνήτου, τὸ Σ' ψηφισμα τῆς ἐν Ἀργεὶ Δ' ἐθνικῆς συνελεύσεως, καὶ τὰ ἀπὸ 10[22] Ἀπριλίου 1[13] Σεπτεμβρίου 1836 καὶ 16 Ἰουνίου 1840 Β. Δ. παραπέμποντες δὲ πρὸς εὔρεσιν τοῦ ἀπὸ 1 Μαρτίου 1833 Β. Δ. εἰς τὴν περὶ δημοσίων χρεῶν παράγραφον τοῦ Ε' κεφαλαίου, προστίθεμεν· ὅτι περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ψηφίσματος τούτου ἐγεννήθησαν δύο ἀμφιβολίαι· α) ἂν αὐτὸ ἀφορᾷ τὰ χρεῖα τῶν κοινοτήτων μόνων τῶν κατὰ τὸν χρόνον ἐκδόσεως τοῦ ψηφίσματος ἀποτελουσῶν τὴν ἐλληνικὴν ἐπικράτειαν, ἢ καὶ ἐκείνων, αἵτινες, μετὰ τὸν χρόνον τούτον καὶ ἰδίως μετὰ τὴν ἐγκατάστασιν τῆς βασιλείας, διὰ συνήθικῶν προστετέθησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὡς φέρ' εἰπεῖν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις Ἀττικῆς, Εὐβοίας καὶ Φθιώτιδος· ὡς δηλοῦται δὲ ἐκ διαταγῆς τινος ὑπ' ἀρ. 16,511 ἀπὸ 18 Δεκεμβρ. 1839 πρὸς τὸν διοικητὴν Ἀττικῆς, τὰ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν, τῆς δικαιοσύνης καὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουρ-

γεῖα σκεφθέντα ὅτι ἡ διάταξις τοῦ ψήφισματος ἀποτελεῖ ἐξαίρεσιν τῶν κανόνων τοῦ κοινοῦ δικαίου καὶ εἶναι λίαν στενωῶς ἐρμηνευτέα, ἀπεφάνητο, ὅτι δὲν δύναται νὰ ἐπεκταθῇ καὶ ἐπὶ τὰ χρέη τῶν προστεθεισῶν οὕτως εἰς τὴν Ἑλλάδα κοινοτήτων, ὅσαι κατὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ ψήφισματος δὲν ὑπῆγοντο εἰς αὐτήν, καὶ ὅτι τῶν χρεῶν τούτων ἡ πληρωμὴ γίνεται κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ κοινοῦ δικαίου· β) ἂν τὸ εἰρημένον ψήφισμα ἀφορᾷ καὶ τὰ πρὸς μὴ Ἑλλήνας χρέη κοινοτήτων· ὡς δηλοῦται δ' ἐξ ἐγγράφου ὑπ' ἀριθ. 15289 τῆς 9 Νοεμβρίου 1838 τοῦ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ὑπουργείου πρὸς τὸ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν, ὅπως ἀδικοιολογήτου, τὸ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ὑπουργεῖον ἀπεφάνθη, ὅτι τὸ εἰρημένον ψήφισμα δὲν ἀναστέλλει τὴν πληρωμὴν τῶν πρὸς μὴ Ἑλλήνας χρεῶν τῶν κοινοτήτων. Ἀγνοοῦμεν δὲ ποῦ στηριχθὲν ἔδωκε τότε τὸ ὑπουργεῖον τὴν λύσιν ταύτην.

Παράθ. Διατάγματος Κυβερνήτου τῆς 18 Μαΐου 1829, ἀριθ. 12574.

«Ἀρθρ. 1. Αἱ ἀγωγαὶ διὰ πληρωμὴν χρεῶν, συμφωνηθέντων ἀπὸ κοινότητας ἐπαρχιῶν, πόλεων, κωμοπόλεων καὶ χωρίων ἢ ἀπὸ ἀνθρώπους δι' ἀνάγκας καὶ λογαριασμὸν κοινοτήτων, ἂν ἀποδειχθῇ, κρίνονται ἀπὸ τὰ τακτικὰ δικαστήρια κατὰ τὴν δικαιοδοσίαν αὐτῶν· ἡ δὲ ἐκτέλεσις τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων, τῶν ἀφορωσῶν τὰ τοιαύτης φύσεως χρέη, ἀναβάλλεται μέχρι τῆς προσεχοῦς συγκλήσεως τοῦ συνεδρίου τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ἔθνους, τὸ ὁποῖον θέλει κανονίσαι τὸν τρόπον τῆς πληρωμῆς αὐτῶν».

Ψήφισμα Σ' τῆς ἐν Ἀργεὶ ἐθνικῆς συνελεύσεως τῆς 30 Ἰουλίου 1829 (μὴ δημοσιευθὲν ἔτι).

«Θεωροῦσα ὅτι ἡ τιμὴ τοῦ ἔθνους ὑπαγορεύει τὸ νὰ προμηθεύσῃ εἰς τὰς κοινότητας τῶν διαφόρων ἐπαρχιῶν τοῦ κράτους τὰ μέσα τοῦ νὰ πληρώσωσι τὰ χρέη, εἰς τὰ ὅποια καθυπέπεσαν ἐπὶ τῆς ὁλομνηκῆς ἐξουσίαν. — Θεωροῦσα ὅτι διὰ μόνης τῆς κατ' εὐθείαν μεσολαβήσεως εἶναι δυνάτον νὰ χορηγηθῶσιν εἰς αὐτάς τὰ εἰρημένα μέσα. — Ἡ Δ' ἐθνικὴ τῶν Ἑλλήνων συνέλευσις.

Ψηφίζει.

Ἀρθρ. 1. Τὰ χρέη, ὅσα αἱ κοινότητες τῶν διαφόρων ἐπαρχιῶν αἰς ἐπικρατείας ἔλαβον πρὸς διάφορα ἄτομα ἐπὶ

τῆς ὀθωμανικῆς ἐξουσίας, ἀπαιτεῖται νὰ ἀποδεχθῶσι προηγουμένως ἡ δὲ ὀλική ποσότης αὐτῶν θέλει ἀποφασισθῇ, ὀριστικῶς ἢ διὰ τῶν δικαστηρίων ἢ δι' εἰδικῶν καὶ μικτῶν ἐπιτροπῶν, τὰς ὁποίας ἡ κυβέρνησις καὶ τὰ διάφορα μέρη θέλουν ὀνομάσει ἐκ συμφώνου. — 2. Ἀφ' οὗ ἀποφασισθῇ τὸ χρέος κατὰ τὸν λόγον τοῦ δικαίου, ἡ ὀλική αὐτοῦ ποσότης θέλει καταχωρηθῇ εἰς τὸν κώδικα τοῦ ἐθνικοῦ χρέους, ὃ δὲ δανειστής θέλει λαμβάνει τοὺς τόκους, καὶ βαθμηδὸν τὸ κεφάλαιον, κατὰ τὰς συμβάσεις, τὰς ὁποίας θέλει συμφωνήσῃ μετ' ἡν κυβέρνησιν. — 3. Ἡ ἐπικράτεια θέλει πληρωθῇ ὡσαύτως ἀπὸ τὰς κοινότητας, τῶν ὁποίων θέλει ἀναδεχθῇ τὰ χρέη. — Ἐπ' αὐτῷ τούτῳ ἡ κυβέρνησις, ἀφ' οὗ προηγουμένως λάβῃ τὴν γνώμην αὐτῶν τῶν ἰδίων ἐπαρχιῶν καὶ τὴν συγκατάνευσιν τῆς γερουσίας, θέλει ἐπιβάλλει εἰς αὐτὰς τὰς κοινότητας τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον δόσιμον, διὰ τοῦ ὅπου θέλει δυνηθῇ ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ ἀποζημιώσῃ τὸ ἐθνικὸν ταμεῖον, δι' ὅσας πληρωμὰς ἤθελε καταβάλλει εἰς ἐξόφλησιν τῶν εἰρημένων χρεῶν».

Β. Δ. τῆς 10)22 Ἀπριλίου 1836 (μὴ δημοσιευθὲν διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως).

«Καθ' ἃ ἐμάθομεν, ἐπὶ τουρκοκρατίας, πρέπει νὰ ὑπῆρξεν ἐν Ἑλλάδι, καὶ πρὸ πάντων ἐν τῇ Πελοποννήσῳ, ἡ συνήθεια τοῦ νὰ σηκόνουν δάνεια, ἕνεκα τῆς ταχείας (δυναστικῆς) εἰσπραξέως τῶν φόρων, οἱ προεστώτες τῶν ἐπαρχιῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα Κοτσαμπάσιδες, ἀνεγνωρισμένοι ἀπὸ τὴν τότε κυβέρνησιν, κατὰ πληρεξουσιότητα τῶν κατοίκων καὶ μετ' ἄδειαν τῶν ἀρχῶν. Τὰ δάνεια ταῦτα ἐχρησίμευον νὰ ἀπαντῶσι τὰς χρεῖας τῶν κοινοτήτων, διὰ νὰ ᾔναι εἰς κατάστασιν κατὰ πᾶσαν στιγμὴν νὰ εὐχαριστῶσι τὰς ἀπαιτήσεις τῆς τότε κυβερνήσεως.

Ἐπειδὴ λοιπὸν οἱ προεστώτες οὗτοι δὲν ἠδύναντο νὰ περιμένωσι τὴν εὐνοϊκὴν καὶ ἀρμόδιον ἐποχὴν τῆς συνάξεως τῶν ἐπιτεθειμένων διὰ τῆς διανομῆς τῶν φόρων ἐπὶ τῶν κατοίκων βαρέων ἐξ αἰτίας τῶν δυναστικῶν ἀπαιτήσεων τῆς τότε κυβερνήσεως, ἐσήκοναν ἐκ τοῦ προτέρου ἐπ' ὀνόματί των χρηματικὰ κεφάλαια, διὰ νὰ ἐκτελῶσι τὰς διαταγὰς ταύτας καὶ ἀπαιτήσεις τῶν τότε ἀρχῶν, καὶ ἐκ τούτου ἐπήγαγεν ἓνα εἶδος χρεῶν ἐπ' αὐτῶν ἐκ τοῦ ὅτι, ἕνεκα τῆς ἐπιπεσούσης ἐπαναστάσεως καὶ τῶν ἐκ ταύτης

προκυβασὼν περιστάσεων, δὲν ἡδυνήθησαν νὰ εἰσπράξωσι τοὺς ἐπιτεθέντας φόρους, διὰ νὰ πληρωθῶσιν οἱ δανεισταί, καὶ τούτου ἔνεκεν ἀπάντων τὰ χρεῖα ταῦτα δὲν ἔμπορουν νὰ ἀποδοθῶσιν εἰς αὐτοὺς, μὴ ὄντας εἰμὴ ἐπιτρόπους (mandataires) τῶν κοινοτήτων, διὰ τὰ ὅποια χρεῖα παρυσιάζονται εἰς αὐτοὺς ἀπαιτήσεις.

Περὶ τῶν περιστάσεων τούτων ὀφείλει τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον, ἀφ' οὗ ἡ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν γραμματεία κάμῃ πρότασιν περὶ τούτου ἐνώπιον αὐτοῦ, ν' ἀναφέρῃ καὶ καθυποβάλλῃ εἰς Ἡμᾶς πρότασιν διασαφητικὴν κοινῇ μετὰ τῆς ἐπὶ τοῦ δικαίου, κατὰ ποῖον τρόπον ἤθελε περαιωθῶν αἱ ἀπαιτήσεις τῶν δικαιολογημένων δανειστῶν ὡς πρὸς τοὺς ιδιώτας *Κοτσαμπάσιδες*, ὡς ὑπαγορεύει ἡ δικαιοσύνη, καὶ ἡ εὐθύτης, χωρὶς ὅμως νὰ πέσῃ μέγα βῆρος ἐκ τούτου τοῦ μέτρου ἐπὶ τῶν κοινοτήτων τοῦ κράτους Ἡμῶν, καὶ προφυλαττόμενον τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον ἐναντίον πάσης ὑπερβολικῆς καὶ ἀβημελιώτου ἀπαιτήσεως τῶν δανειστῶν».

Β. Δ. Τῆς 1)13 Σεπτεμβρίου 1836 (μὴ δημοσιευθὲν διὰ τῆς ἐφημερίδος τῆς κυβερνήσεως).

«Εἶναι ἀναγκαῖον νὰ τακτοποιηθῶσι τὰ χρεῖα τῶν κοινοτήτων, ὅσα εἶναι ἐκ τοῦ καιροῦ πρὸ τῆς ἐναρξέως τῆς Ἡμετέρας κυβερνήσεως, ὥστε κατ' ὀλίγον νὰ ἐξαλειφθῇ πᾶν ἀσταθὲς εἰς τὰς σχέσεις τῆς διοικήσεως καὶ ν' ἀσφαλισθῶσιν οἱ πιστωταὶ καὶ οἱ πρῶν ὑπάλληλοι τῶν κοινοτήτων.

Τοῦτο πρέπει νὰ γίνῃ δι' ἐνὸς περιεκτικοῦ νόμου, ὅστις νὰ ὀρίξῃ—α') Ἀπαρασάλευτον προθεσμίαν πρὸς μὴνυσιν τῶν ἀπαιτήσεων εἰς τὴν κοινότητα ἐξ ἐκείνου τοῦ καιροῦ, τὸν τρόπον κτλ. τῆς μηνύσεως—β') Τὴν προθεσμίαν καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐκκαθαρίσεως—γ') Τὸν προσδιορισμὸν τῆς καταστάσεως τῶν χρεῶν—δ') Τὴν σύνταξιν τῶν σχεδίων τῆς ἀποσβέσεως τῶν χρεῶν—ε') Τὰ πρὸς τοῦτο ὀρισθησόμενα ὅρια—ς') Τὰς βάσεις, τὰς τηρηθησομένας εἰς ὅλα τὰ στάδια ταῦτα.—Ἐνταῦθα θέλουν τηρηθῇ παντοῦ αἱ ἀρχαί, οἱ ὅρισμοί καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ περὶ δήμεων νόμου. Κατὰ ταῦτα ἐπεξεργασθησόμενον σχέδιον περιμένομεν πλέον ἐντὸς 15 ἡμερῶν.

Ἀνθρώποι, οἵτινες ἔκαμον δῆθεν ἔξοδα διὰ τὰς κοινότητας καὶ ἐσχέπασαν ταῦτα διὰ δανείου, θέλουσι κάμει, ὡς

ἄλλοι οἱ ἄλλοι δανεισταί, εἰς τὴν ὀρισμένην προθεσίαν τὰς ἀπαιτήσεις των· ἀλλ' ὅμως εἰς ταύτας θέλουν προσθέσει ταυτοχρόνως εὐθύς εἰς τὴν μήνυσιν καὶ τὰ γενόμενα συμφωνητικὰ τοῦ δανείου, τὸ ὅποιον, ὅταν ἀποδειχθῇ ἀποχρώτως καθ' ὅλα καὶ ἀναγνωρισθῇ, θέλει θεωρεῖσθαι εὐθύς, δυνάμει τοῦ νόμου, ὡς ἀπ' εὐθείας χρέος τῆς κοινότητος· ὁ δὲ ἄμεσος πιστωτής ἐνεργητικῶς καὶ παθητικῶς ἀπεχδύεται τὸ βάρος».

B. Δ. Τῆς 16 'Ιουνίου 1840 (μὴ δημοσιευθὲν διὰ τῆς ἐφημερίδος τῆς κυβερνήσεως).

«Παραγγέλλεται διὰ τοῦ παρόντος ἡ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν γραμματεία νὰ ἀποτείνῃ χωρὶς ἀναβολὴν εἰς τὰ διάφορα ἐπαρχιακὰ συμβούλια, ἐν τῇ περιφερείᾳ τῶν ὁποίων συνεφωνήθησαν χρεὲς ἐπὶ ἐκδόσει προσωπικῶν ὁμολογιῶν διὰ χρῆσιν δῆθεν τῶν κοινοτήτων, τὴν ἐξῆς ἐρώτησιν — 1. Τίνι τρόπῳ ἤμποροῦσε νὰ ἐξιχνιασθῇ βεβαιότατα, ποῖα τῶν παλαιῶν χρεῶν τῶν ἐπὶ προσωπικαῖς ὁμολογίαις συνεφωνήθησαν πρὸς ὄφελος μερικῶν τινῶν προσώπων, καὶ ποῖα αὐτῶν πρὸς ὄφελος τῶν κοινοτήτων, καὶ — 2. Πῶς ἤμποροῦσε νὰ ἀποδειχθῇ ἡ ὑπὲρ τῶν κοινοτήτων γενομένη μεταχείρισις τῶν ληφθέντων χρημάτων».

Περὶ δὲ τῶν εἰς τὴν δευτέραν κατηγορίαν ὑπαγομένων χρεῶν, ἥτοι τῶν ἀπὸ τῆς 18 Μαΐου 1829 μέχρι τῆς ἀφίξεως τῆς Α. Μεγαλειότητος συνωμολογημένων, οὐδεμίαν νομοθετικὴν διάταξιν διέλαβέ τι· ἐπομένως ταῦτα ἐκκαθαρίζονται καὶ πληρόνονται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ κοινού δικαίου, διατιθεμένης πρὸς τοῦτο τῆς ἰδίας περιουσίας τῆς ὀφειλέτιδος κοινότητος, ἢ καταβαλλομένου τοῦ ὀφειλομένου ποσοῦ ὑπὸ τῶν μελῶν αὐτῆς.

Περὶ τῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν τρίτην κατηγορίαν χρεῶν τῶν κοινοτήτων, ἥτοι τῶν ἀπὸ τῆς ἐγκαταστάσεως τῆς βασιλείας μέχρι τοῦ σχηματισμοῦ τῶν δήμων συνωμολογηθέντων, καθιερώθη ἐξαίρεσις τῶν ἀρχῶν τοῦ κοινού δικαίου διὰ τοῦ ἀμέσως ᾧδε παρατιθεμένου νόμου.

Διὰ τοῦ νόμου τούτου ἡ ἀνεγνωρίσθη ὑπόχρεως ὁ δήμος νὰ πληρώσῃ χρεὲς, τὰ ὅποια κατὰ τὸ ἀπὸ τῆς ἐγκαταστάσεως τῆς βασιλείας μέχρι τοῦ σχηματισμοῦ τῶν δήμων διάστημα κοινότης τις ἀποτελοῦσα μέρος τοῦ δήμου τούτου συνωμολόγησεν· ἀλλὰ τότε ἡ βίσις τοῦ νόμου εἶναι

ἄδικος, ὡς ἐπιβάλλουσα εἰς τὸ ἡθικὸν πρόσωπον τοῦ δήμου ὑποχρεώσεις, τὰς ὁποίας οὗτος μὲν δὲν εἶχεν, εἶχε δὲ μέρος τι τοῦ δήμου, ἢ κοινότης, ἴδιον ἡθικὸν πρόσωπον ἀποτελοῦσα· ἀλλὰ καὶ ρητῶς ἀντιθαίνει εἰς τὸ ἄρθρον 6 τοῦ Ν. περὶ δήμων. Ἡ ἐκانونίσθη ἡ πληρωμὴ τῶν χρεῶν τὰ ὁποῖα εἶχε κοινότης τις πρὸ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν δήμων, ἀποτελέσασα μετ' αὐτὸν μόνῃ ἑνᾷ δήμῳ, ὅτε πάλιν ἡ βᾶσις τοῦ νόμου καὶ ἀντιθαίνει εἰς τὸ ἄρθρον 6 τοῦ νόμου περὶ δήμων καὶ ἄδικος εἶναι ὡς συγγέουσα τὸ ἡθικὸν πρόσωπον τῆς κοινότητος μετὰ τοῦ δήμου, καὶ συγγέουσα αὐτὸ ἐπὶ μόνων τῶν χρεῶν, οὐχὶ δὲ καὶ τῆς περιουσίας, τὴν ὁποίαν τυχὸν ἡ κοινότης εἶχεν.

Ἐπὶ δὲ τῶν εἰς τὴν τετάρτην κατηγορίαν ὑπαγομένων χρεῶν τῶν κοινοτήτων ἤτοι τῶν συνομολογηθέντων μετὰ τὸν σχηματισμὸν τῶν δήμων, ἐφαρμόζονται ἀναντιρρήτως αἱ ἀρχαὶ τοῦ κοινοῦ δικαίου, ὡς συνομολογηθέντων καθ' ὃν χρόνον ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ Ν. περὶ δήμων ἡ ἰδιοκτησία τῶν κοινοτήτων καὶ τὸ δικαίωμα τῆς ἰδιαίτης διαχειρίσεως αὐτῆς.

N. ΡΗΘ' 24 'Ιανουαρίου 1852.—Περὶ ἐξοφλήσεως τῶν χρεῶν τῶν δήμων.¹

1 Διὰ χρέη μετὰ τὴν σύστασιν τῶν δήμων γενομένα, ἀπαγορεύεται πᾶσα συντηρητικὴ κατὰσχεσις ἐπὶ τῶν ἐτησίων προσόδων αὐτῶν, τῶν διὰ τοῦ προϋπολογισμοῦ ἢ δι' ἄλλων εἰδικῶν πράξεων ὀρισθεῖσων.

2. Οἱ ἔχοντες κατὰ τινος δήμου ἀπαιτήσεις,

1. ἘφΚ.1852 παλ.σ. 17 ἀνατ.σ 3. Ἰδε κατωτ. ν.ΦΟΒ' 1875 καθιεροῦντα ἐξαίρεσιν διὰ τὴν Γεν.Πιστωτ. Τράπεζαν ὡς πρὸς τὸν δήμον Πατρῶν. Ἰδε ἐπίσης καὶ ἐγκ. ἀριθ. 1425 τῆς 21 'Ιαν. 1893 περὶ δανείων ὑπὸ τῶν δήμων συνομολογουμένων. Ὁ παρὼν ν. ΡΗΘ' ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὰ χρέη τῆς περιουσίας τῆς ἐπαρχίας Λευκάδος δυνάμει τοῦ κατωτ. ν. ΩΛ' τοῦ 1880.

στηριζομένας εἰς ἐντάλματα, κατὰ νόμιμον τύπον ἐκδεδομένα εἰς δικαστικὰς τελεσιδίκους ἀποφάσεις ἢ ἄλλα ἐκτελεστὰ ἔγγραφα, ὀφείλουν, πρὸ τῆς ἐπιψηφίσεως τοῦ προϋπολογισμοῦ νὰ κάμνωσι πρὸς τὸν ἀρμόδιον δῆμαρχον τὴν περὶ πληρωμῆς αἵτησίν των δι' ἀναφορᾶς ἢ δι' ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν κατὰ τοὺς νομίμους τύπους γενομένην.

3. Ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ λαβοῦσα τὴν κατὰ τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον ἀναφοράν, ἢ τὴν πρὸς πληρωμὴν ἐπιταγὴν, ὀφείλει νὰ σημειώσῃ τ' ἀπαιτούμενα ποσὰ εἰς τὸν προϋπολογισμὸν τοῦ ἀμέσως ἐπομένου ἔτους· ἐὰν δὲ αἱ ἀξιώσεις τῶν πιστωτῶν τοῦ δήμου ὑπερβαίνουν τὰ πρὸς συντήρησιν αὐτοῦ οἰκονομικὰ μέσα, τότε πρέπει νὰ διαθέσῃ τὸ πεμπτημόριον τοῦ προϋπολογισμοῦ τῶν ἐσόδων ὑπὲρ τῶν πιστωτῶν τούτων κατ' ἀναλογίαν.—Οἱ δημοτικοὶ εἰσπράκτορες ὀφείλουν, ἐπὶ ποινῇ ἀποζημιώσεως, νὰ κρατῶσιν ἐκ τῶν εἰσπραττομένων τὰ ὡς ἀνωτέρω κανονισθέντα ποσά, ἅτινα θέλουν πληρώσει εἰς τοὺς εἰρημένους δικαιοῦχους κατὰ τὴν προσδιορισθεῖσαν ἀναλογίαν.—Ἐὰν δὲ ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ δὲν φροντίσῃ νὰ καταχωρηθῶσι τὰ ἀπαιτούμενα ποσὰ εἰς τὸν προϋπολογισμὸν τοῦ ἀμέσως ἐπομένου ἔτους, οἱ πιστωταὶ τοῦ δήμου ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ κάμνωσι κατὰσχεςιν ἐπὶ τοῦ πεμπτημορίου τῶν τακτικῶν ἢ ἐκτάκτων προσόδων τοῦ δημοτικοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ ἔτους ἐκείνου καὶ τῶν ἐπομένων.^{1 2} Νομολ.

1. Ὁ νόμος ΡΠΘ' δὲν ἐφαρμόζεται ὡς πρὸς τὰ παρὰ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς χορηγούμενα δάνεια, δυνάμει τοῦ ν. ΩΞΖ' 2 Δεβρίου 1880 περὶ κυρώσεως συμβάσεων μετὰ τῆς Ἑθν. Τραπεζῆς κλπ. (ἴδε τευχὸς Δάνεια ἔθν.)

Ὁμοίως ἡ κατὰσχεςις τοῦ ἄρθ. 3 δὲν ἰσχύει νὰ μειώσῃ

4. Αἱ διατάξεις τοῦ ἀπὸ 23 Ἰουνίου 1837 περὶ
χρεῶν τῶν κοινοτήτων νόμου φυλάττουν τὴν ἰσχύν
των, καθ' ὅσον δὲν ἀντίκεινται εἰς τὸν παρόντα νόμον.

Ἄρθρον 3.

ΕΦΑΘ. 3160 (1894). Ἀφοῦ εἶνε ἀναμεισθήτητον,
ὅτι ὁ ἐκκαλῶν ἐναγόμενος Δῆμος, συμμορφωθείς πρὸς τὴν
ἐπικυρώσαν τὴν παρ' αὐτῷ κατάσχεσιν τοῦ ἐφεσιβλήτου
ἐνάγοντος, περιέλαβεν αὐτὸν εἰς τὸν προϋπολογισμόν ἵνα
πληρωθῇ κατὰ τὴν ἀναλογίαν τούτου, ἔπεται ὅτι κατάσχε-
σις πρὸς πληρωμὴν τῆς ἐπιδικασθείσης πρὸς τὸν ἐφεσιβλή-
τον ἐνάγοντα ἀπαιτήσεως, περὶ ἧς ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή,
δὲν ἠδύνατο νὰ γείνη νομίμως, καὶ ἂν ὑποτεθῇ, ὅπερ καὶ
εἶνε ἀληθές, ὅτι ψευδῶς υπελογίσθη ἡ πρὸς ἐξοφλήσιν ταύ-
της ἀναλογία τοῦ πεμπτημορίου εἰς δρ. 85 40/100 ἀντὶ εἰς
τὰς πράγματι ἀποδοτέας 289 10/100 διότι κατὰ τὸ ἄρθρ. 3
τοῦ Νόμου τῆς 25 Ἰανουαρίου 1852 περὶ ἐξοφλήσεως τῶν
χρεῶν τῶν Δήμων ἐπιτρέπεται νὰ γείνη, ἐὰν ἡ δημοτικὴ
ἀρχὴ δὲν φροντίσῃ νὰ καταχωρηθῶσι τὰ ἀπαιτούμενα πο-
σά, περὶ ὧν ἐγένετο αἴτησις δι' ἀναφορὰς κατὰ τὸ προη-
γούμενον ἄρθρ. 2 τοῦ αὐτοῦ νόμου, εἰς τὸν προϋπολογισμόν
τοῦ ἀμέσως ἐπομένου ἔτους, ἐξ οὗ εὐλόγως ἐξυπακούεται
ὅτι κατάσχεσις χωρεῖ, ὅταν δὲν καταχωρηθῶσι παντάπασι
τὰ ποσὰ ταῦτα, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν καταχωρηθῶσιν ἐλάσ-
σωνα κατὰ ψευδῆ ὑπολογισμόν, καθ' ὅσον ὁ ψευδὴς οὗτος
ὑπολογισμὸς δὲν ἀποτελεῖ ἀναίρεσιν τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ
νόμου, ὑφ' ἣν ἐπιτρέπεται ἡ κατάσχεσις τοῦ πεμπτημο-
ρίου τῶν ἐσόδων, δύναται δὲ καὶ πρέπει νὰ ἐπιδιωχθῇ ὁ
κατ' ἀλήθειαν κανονισμὸς τῶν ποσῶν τούτων δι' ἀγωγῆς.

ΑρΠ. 67 (1895). Ἀληθῶς διὰ τοῦ νόμου ΡΠΘ' τῆς

τὰ διὰ τὴν δημοτ. ἐκπαίδευσιν ὁρισθέντα ποσά, ὡς ὀρίζει
τὸ ἄρθ. 65 τοῦ κατωτ. νόμου ΒΤΜΘ' 1895 περὶ στοι-
χειώδους ἐκπαιδεύσεως.

2. Ὡς πρὸς τὴν ἐννοιαν τοῦ ἐδαφίου τούτου ἴδε τὸν
κατωτ. νόμον ΒΤΖΑ' 1896.

24 'Ιχνουαρίου 1852 περί εξοφλήσεως τῶν χρεῶν τῶν Δήμων, εἰς τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν αἱ ἀπαιτήσεις τῶν δανειστῶν αὐτῶν εἰσὶν ἀνώτεραι τῶν εἰσοδημάτων τῶν, δὲν ἀπαγορεύεται ἡ κατάσχεσις μόνον τῶν 4]5 τοῦ προϋπολογισμοῦ αὐτῶν, ὡς ἐσφαλμένως δέχεται τὸ δικάσαν ἐφετεῖον, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐκ μέρους τῶν Δήμων διάθεσις αὐτῶν πρὸς ἐξόφλησιν τῶν χρεῶν τῶν, ὡς ἐπίσης ἀληθές, ὅτι ἡ ἀπαγορευτικὴ αὕτη διάταξις ἐνομοθετήθη λόγῳ δημοσίου συμφέροντος, ἐξ οὗ καὶ ἡ ἀδυναμία τῶν Δήμων περὶ διαθέσεως αὐτῶν, πρὸς ἐξόφλησιν τῶν χρεῶν τῶν, ἀλλ' ἡ ἀδυναμία τῶν Δήμων περὶ διαθέσεως αὐτῶν, πρὸς ἐξόφλησιν τῶν αὐτῶν ἐν τῇ ἀνωτέρῳ περιπτώσει δὲν ἔγκειται ἐν τῇ ἀδυναμίᾳ τῆς διαθέσεως τῶν 4]5 τοῦ προϋπολογισμοῦ αὐτῶν, ἀλλ' ἐν τῇ ἀδυναμίᾳ τῇ ἐκ τῆς ἀνεπαρκείας τοῦ προϋπολογισμοῦ αὐτῶν, δηλονότι ἐν τῇ ἀνεχεῖα αὐτῶν, ὡς τοῦτο σαφῶς προκύπτει ἐκ τοῦ ἰδίου ὡς ἄνω ΡΠΘ' νόμου, διότι ὁ νόμος οὗτος ἀπαγορεύων τοῖς Δήμοις τὴν διάθεσιν τῶν 4]5 τοῦ προϋπολογισμοῦ αὐτῶν, πρὸς ἐξόφλησιν τῶν χρεῶν τῶν, πράττει τοῦτο εἰς τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν αἱ ἀξιώσεις τῶν πιστωτῶν τῶν Δήμων ὑπερβαίνουν τὰ πρὸς συντήρησιν αὐτῶν οἰκονομικὰ μέσα, δηλονότι ἐν προφανεί ἐκ τῆς ἀπορίας αὐτῶν ὑπαρχούσῃ ἀδυναμίᾳ πρὸς ἐξόφλησιν τῶν χρεῶν τῶν, ὥστε ἡ ἀπαγόρευσις δὲν ἐδημιούργησε τὴν ἀδυναμίαν τῆς ἐξοφλήσεως, ἀλλ' ἐν ὑπαρχούσῃ ἀδυναμίᾳ ἐκ τῆς ἀπορίας, προσέβηκεν, ἀπαγορεύσας καὶ ἐκ τοῦ ἀνεπαρκοῦς προϋπολογισμοῦ διάθεσιν μέρους αὐτῶν τῶν 4]5, δι' ὧν οἱ δῆμοι ἡδύναντο μερικῶς τοῦλάχιστον νὰ ἐξοφλήσωσι τὰ χρεῖα αὐτῶν. "Οθεν, τῆς ἀδυναμίας προερχομένης ἐκ τῆς ἀνεχεῖας τῶν Δήμων καὶ συνεπῶς σχετικῆς, ἀπαλλαγὴ ἐκ ταύτης τῶν συνεπειῶν τῆς ὑπερμερείας δὲν χωρεῖ, συνωδὰ τῇ διατάξει τοῦ νόμου 137 § 4, 5 II. (45, 1) καὶ ἐπομένως ὁ σχετικὸς καὶ μόνος περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος ἀναιρέσεως ἀπορριπτέος, οὐδὲ εἶναι δυνατόν νὰ ὑποστηρίχῃ ἡ ἀπαλλαγὴ τῶν Δήμων τῶν συνεπειῶν τῆς ὑπερμερείας ἐν μέρει ἐκ τοῦ λόγου, ὅτι ἔχοντες ἐλευθέραν τὴν διάθεσιν τῶν 4]5 τοῦ προϋπολογισμοῦ τῶν ἡδύναντο νὰ ἐξοφλήσωσιν ἀναλόγως τὰ χρεῖα τῶν, διότι ἡ μερικὴ προσφορά τῶν ὀφειλομένων

δὲν εἶνε ὑποχρεωτικὴ διὰ τὸν δανειστήν, δικαιούμενον ἐκ τοῦ νόμου καὶ νὰ μὴ ἀποδεχθῇ αὐτήν.

Πρωτ. Ἀθ. 1538 (1895). Εἶνε μὲν ἀληθές ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρ. 3 τοῦ Νόμου ΡΠΘ' τῆς 24 Ἰανουαρίου 1852 περὶ ἐξοφλήσεως τῶν γρεῶν τῶν Δήμων, οἱ πιστωταὶ τότε μόνον δικαιοῦνται νὰ κάμωσι κατάσχεσιν ἐπὶ τοῦ πεμπτημορίου ἐκ τακτικῶν ἢ ἐκτάκτων προσόδων τοῦ δημοτικοῦ προϋπολογισμοῦ, ὅταν ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ δὲν φροντίσῃ νὰ καταχωρηθῶσι τὰ ἀπαιτούμενα ποσὰ εἰς τὸν προϋπολογισμόν τοῦ ἐπομένου ἔτους, ἀλλ' ἐκ τούτου δὲν ἔπεται ὅτι ἀποκλείονται εἰς τὸ αὐτὸ νὰ καταφύγωσι μέσον καὶ ὅταν ἡ ἐγγραφὴ αὐτῶν δὲν ἐγένετο εἰς τὸ πραγματικὸν πεμπτημόριον τοῦ προϋπολογισμοῦ τῶν ἐσόδων, καὶ κατὰ τὴν ἀναλογίαν ἣν αὐτὸς οὗτος ὁ νόμος ΡΠΘ' ὀρίζει, καθ' ὅσον τὸ αὐτὸ πνεῦμα τοῦ νόμου ἐπικρατεῖ καὶ ἐν τῇ μιᾷ καὶ ἐν τῇ ἑτέρᾳ περιπτώσει. Καὶ ἡ μὲν πρώτη περίπτωσις λαμβάνει χώραν, ὅταν αἱ ἀξιώσεις τῶν πιστωτῶν δὲν ὑπερβαίνουν τὰ πρὸς συντήρησιν τοῦ Δήμου οἰκονομικά μέσα, ὅτε ἂν τὸ ποσὸν δὲν συμπεριελήφθῃ εἰς τὸν προϋπολογισμόν τοῦ ἐπομένου ἔτους, ὅπως πληρωθῇ ὁλόκληρον (διότι ἀρκοῦν πρὸς τοῦτο αἱ πρόσδοι τοῦ δήμου), ὁ πισιωτὴς οὕτινος ἡ ἀπαίτησις παρελείφθῃ, δικαιοῦται εἰς κατάσχεσιν. ἡ δὲ δευτέρα, ὅταν αἱ ἀξιώσεις τῶν πιστωτῶν, πᾶσαι ὁμοῦ, ὑπερβαίνουν τὰ πρὸς συντήρησιν τοῦ δήμου οἰκονομικά μέσα, ὅτε ἂν ὁ εἰς τὸ πεμπτημόριον παραπεμφθεὶς πισιωτὴς δὲν ἐγγραφῇ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου καὶ κατὰ τὴν δέουσαν ἀναλογίαν, εἰς τὴν αὐτὴν κατάσχεσιν δικαιοῦται νὰ προβῇ διὰ τὴν ταυτότητα τοῦ νομικοῦ λόγου, κατὰ τὸ ἀξίωμα «ἐκ τῶν ὁμοίων τέμνεσθαι δεῖ τὰ περὶ ὧν οὗ κεῖται νόμος».

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐναγομένου δήμου, ὅτι ἡ διανομὴ τοῦ πεμπτημορίου διαφεύγει τὸν ἑλεγχον τοῦ δικαστηρίου, ἀβάσιμός ἐστι καὶ ἀνυπόστατος, ὡς τοιοῦτος δὲ ἀπορριπτέος καθίσταται, διότι τὰ δικαστήρια ὅπως κρίνωσιν ἂν ἡ ἐνεργηθεῖσα κατάσχεσις ἐπὶ τοῦ πεμπτημορίου τῶν τακτικῶν ἢ ἐκτάκτων προσόδων τοῦ δημοτικοῦ προϋπολογισμοῦ, εἶνε ἔγκυρος ἢ οὐ, δεόν προηγουμένως νὰ ἐρευνήσωσιν ἂν ὁ δήμος συνεμορφώθῃ πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου ΡΠΘ' (ἄρθρ. 3) ἢ ὄχι, ἐν ἐναντίᾳ δὲ περιπτώ-

σει, καθ' ὅσον διὰ τῆς μὴ νομίμου ἐνεργείας αὐτοῦ προσβάλλονται δικαιώματα ἰδιωτῶν, καθήκον ἔχουσι δυνάμει τῆς ἐν τῇ πολιτεῖᾳ ἀποστολῆς αὐτῶν νὰ προστατεύωσι τοὺς ἀδικουμένους καὶ νὰ παρέχωσιν εἰς αὐτοὺς πάντα τὰ ἐκ τοῦ νόμου ἀπορρέοντα ἐνδίκᾳ μέσα πρὸς διατήρησιν τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν. Οὐδεμία δὲ ἐπὶ τοῦ προκειμένου περιπτώσεως συντρέχει, ὅπως ἐφαρμοσθῇ τὸ ἄρθρ. 111 τοῦ Δημοτ. Νόμου, ὅπερ ἐπικαλεῖται ὁ ἐναγόμενος, καθόσον τοῦτο ἀφορᾷ τὸν λογαριασμὸν τῆς δημοτικῆς διαχειρίσεως τοῦ δημάρχου καὶ τοῦ δημοτικοῦ εἰσπράκτορος, ἥτοι τὴν λογοδοσίαν τῶν παρ' αὐτῶν πεπραγμένων, ὅτε οὗτοι ὡς ὑπόλογοι δύνανται νὰ ἐκκαλέσωσιν εἰς τὸ Ἐλεγκτ. Συνέδριον τὴν καταλογίσασαν αὐτοῖς ἀπόφασιν τῆς ἀνωτέρας Διοικ. Ἀρχῆς διὰ ποσὰ μὴ καλῶς ἢ ἀδικαιολογῆτως πληρωθέντα, οὐδεμίαν ὁμως σχέσιν ἔχει τοῦτο πρὸς τὸν ἀκριβῆ ἢ μὴ προσδιορισμὸν τοῦ πεμπτημορίου, περὶ οὗ οὐδαμῶς ὁ νόμος τοῦ 1852 διαγράφει ἰδίαν διοικητικὴν διαδικασίαν, ἣν ὀφείλει νὰ ἀκολουθήσῃ ὁ μὴ προστηκόντως καταταχθεὶς, πρὸς ἀνόρθωσιν τῆς γενομένης αὐτῷ ἀδικίας.

Ἐπειδὴ ἡ εἰς τὸ πεμπτημόριον κατάταξις ἐπιτρέπεται τότε καὶ μόνον, ὅταν αἱ ἀξιώσεις τῶν πιστωτῶν τοῦ δήμου ὑπερβαίνωσι τὰ πρὸς συντήρησιν αὐτοῦ μέσα, ὅτε ἡ ἀναλογία ἐκάστου τῶν πιστωτῶν κανονίζεται ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ πεμπτημορίου τοῦ ὅλου ποσοῦ τῶν εἰσπραγθεισῶν προσόδων μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν ἐκείνων ἐκ τῶν χρεῶν τοῦ δήμου, ἅτινα συμφώνως πρὸς εἰδικούς νόμους, οἷοι ὁ ΒΠΕ τοῦ 1892 καὶ ὁ ΩΕΣ τοῦ 1880, δὲν συνυπολογίζονται εἰς τὸ πεμπτημόριον, ἀλλ' ἀκεραίως καταβάλλονται, ἐπὶ τοῦ προκειμένου δέ, ἰσχυριζομένου τοῦ ἐνάγοντος ὅτι ὁ δῆμος Ἀθηναίων δὲν στερεῖται τῶν πρὸς συντήρησιν αὐτοῦ μέσων, καὶ ὅτι κατὰ τὴν ἀναλογικὴν αὐτοῦ κατάταξιν εἰς τὸ πεμπτημόριον δὲν ἐτηρήθη ἡ εἰδικὴ διάταξις τοῦ ἁρθροῦ 3 τοῦ ΡΠΘ' νόμου. Ὑπόχρεως καθίσταται πρὸς ἀπόδειξιν τῶν πραγματικῶν τούτων ἰσχυρισμῶν τοῦ ἀμφισβητουμένων παρὰ τοῦ ἐναγομένου δήμου, διὰ παντὸς νομίμου μέσου πλὴν μαρτύρων.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ προσαγομένου ἐν ἐπίσημῳ ἀντιγράφῳ ἀποσπάσματος ἐκ τῶν βιβλίων τῶν χρεῶν τοῦ δήμου Ἀθηναίων ἀποδεικνύεται μὲν, ὅτι ὁ ἐνάγων κατετάχθη μετὰ

τῶν πιστωτῶν τοῦ δήμου κατὰ τε τὸ ἔτος 1892 καὶ κατὰ τὸ 1893 διὰ τὴν προκειμένην ἀπαίτησίν του, ἀλλ' οὐδαμῶς ἀποδεικνύεται ἐκ τούτου ἂν ἡ διὰ δρ. 2024 καὶ 55]οο κατὰ τὸ ἔτος 1891 καὶ ἡ διὰ δρ. 21196 73]οο κατὰ τὸ 1892 γενομένη κατάταξις ἐνηργήθη προσηκόντως καὶ ἀναλόγως πρὸς τὸ ποσόν, ὅπερ ἔδει νὰ ἀποτελέσῃ τὸ ὅλον τοῦ πεμπτημορίου. καὶ ἀναλόγως πρὸς τὸ σύνολον τῶν πιστωτῶν τοῦ δήμου, καὶ τὴν ἐκ κεφαλαίων καὶ τόκων ἀπαίτησιν τοῦ ἐνάγοντος, τὴν ἀποδείξιν ὅθεν τούτων ὑπόχρεως ἐστὶ νὰ προσαγγῇ ὁ ἐνάγων, ὡς ἀποτελούντων τὴν βῆσιν τῆς ἀγωγῆς του, διὰ παντὸς νομίμου μέσου πλὴν μαρτύρων.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρ. 17 τοῦ Συντάγματος, ὅπερ ἐπικαλεῖται ὁ ἐνάγων πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἀγωγῆς του, οὐδεμίαν ἐπὶ τοῦ προκειμένου δύναται νὰ ἔχῃ ἐφαρμογὴν, διότι βῆσις τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς δὲν εἶναι ἡ στέρεσις τῆς ιδιοκτησίας αὐτοῦ, ἄνευ προηγουμένης ἀποζημιώσεως, ἀλλ' ἡ ἀπαίτησις τῆς κεκατονισμένης ἤδη τοιαύτης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1997 (1891) ἀποφάσεως τῶν ἐνταῦθα ἐφετῶν, καὶ ἡ ἐκτέλεσις αὐτῆς, ἥτις δὲν δύναται νὰ γίνῃ ἄλλως εἰμὴ συμφώνως πρὸς τοὺς εἰδικoὺς νόμους, οἷος καὶ ὁ περὶ ἐξοφλήσεως τῶν χρεῶν τῶν δήμων, μὴ καθιερουμένου εἰδικoῦ τινος προνομίου ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως ἐκ τῆς ἀνωτέρω παρατεθείσης διατάξεως τοῦ Συντάγματος.

Ἐφ. Πατρ. 1160 (1896). Ἐὰν εἰδοποιηθέντος τοῦ δημάρχου καὶ συμπεριλαβόντος εἰς τὸ πεμπτημόριον τοῦ προϋπολογισμοῦ τὰς ἀπαιτήσεις τῶν πιστωτῶν, αὗται δὲν πληρωθῶσι, δὲν ἔπεται ὅτι δὲν δύνανται οὗτοι νὰ προβῶσιν εἰς κατάσχεσιν τοῦ πεμπτημορίου τοῦ προϋπολογισμοῦ λόγῳ τοῦ ὅτι τὸ ἄρθρον 3 ἐδ. γ' τοῦ ΡΠΘ' Νόμου τοῦ 1852 λέγει ὅτι ἐὰν ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ δὲν φροντίσῃ νὰ καταχωρισθῶσι τὰ ἀπαιτούμενα ποσὰ εἰς τὸν προϋπολογισμόν, ἔχουσι τὸ δικαίωμα οἱ πιστωταὶ νὰ προβῶσιν εἰς κατάσχεσιν μέχρι τοῦ πεμπτημορίου, καὶ διότι τὸ ἐδαφ. β' λέγει ὅτι ὀφείλουν οἱ δημοτικοὶ εἰσπράκτορες ἐπὶ ποινῇ ἀποζημιώσεως μετὰ τὴν καταχώρησιν ἐν τῷ προϋπολογισμῷ νὰ κρατῶσιν ἐκ τῶν εἰσπραττομένων χρημάτων τὸ μὲν διότι δὲν ἠγνόησεν ὁ νόμος διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἐδαφ. γ' νὰ

ἀποκλείσῃ τοὺς πιστωτὰς τοῦ δικαιώματος νὰ ἐπιδιώξωσι τὴν ἀπαίτησίν των διὰ τῶν νομίμων μέσων, ἀφ' οὗτοι συνεμορφώθησαν μὲ τὸν νόμον καὶ ἐξέλιπεν ὁ ἀνωτέρω λόγος τῆς παρακωλύσεως τῆς λειτουργίας τῆς δημοτικῆς μηχανῆς, τοῦ κατασχομένου ποσοῦ μὴ ὑπερβαίνοντος τὸ πεμπτημόριον τῶν ἐσόδων τοῦ Δήμου· τὸ δὲ διότι ἡ κατὰ τοῦ εἰσπράκτορος ἀπειλουμένη ὑπὸ τοῦ νόμου ποινὴ ἀποζημιώσεως ἀκριβῶς εἰς τοῦτο σκοπεῖ, νὰ προλάβῃ τὰς ζημίας ἅς ἤθελεν υποστῇ ὁ Δήμος ἐκ κατασχέσεων πιστωτῶν, αἵτινες περιελήφθησαν εἰς τὸν προϋπολογισμὸν ἀλλὰ δὲν ἐπληρώθησαν.

Εφαθ. 2109 (1895). Ἡ ἀκριβὴς ἔννοια τοῦ ἄρθρου 3 ἐδ. γ' τοῦ νόμου ΡΠΘ' περὶ τῆς κατασχέσεως τῶν ἐπομένων ἐτῶν, εἶναι ἡ ἐξῆς: «δυνάμει τῆς ἅπαξ γενομένης ἐπιταγῆς δύναται ἐγκύρως νὰ ἐνεργηθῇ κατάσχεσις καὶ ἐπὶ τῶν πεμπτημορίων τῶν προσόδων τῶν ἐπομένων ἐτῶν. ἐν τῇ περιπτώσει δὲν ἀναγραφῇ ποσὸν ἀνάλογον ἐν τῷ προϋπολογισμῷ ἐνὸς ἐκάστου τῶν ἐτῶν τούτων»· κατ' ἀκολουθίαν ἐκ τῆς ταιαύτης ἐκδοχῆς ἐξάγεται, ὅτι πρὸ τῆς ἐπιψηφίσεως τοῦ προϋπολογισμοῦ ἐκάστου ἔτους οὐδεμία κατάσχεσις ἐπιτρέπεται νὰ γείνη.

Εφαθ. 2244 (1893). Τὸ ἐν τῷ ἐφετηρίῳ πρῶτον παρὰ-πονὸν ὅτι οὐχὶ ὀρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐρμηνεύ-ουσκα τὸν ΡΠΘ' νόμον τῆς 24 'Ιανουαρίου 1852 περὶ ἐξοφλήσεως τῶν χρεῶν τῶν δήμων, ἀπεφάνθη ὅτι «διὰ τοῦ νόμου τούτου ἐκανονίσθη ἀπλῶς ὁ τρόπος τῆς κατὰ τῶν δήμων ἐκτελέσεως, ἐξαίρεθέντων τῶν 4]5 τῶν εἰσοδημά-των αὐτῶν ἀπὸ τῆς καταδιώξεως τῶν δανειστῶν οὐδόλως μεταβληθεισῶν τῶν περὶ ὑπερημερίας διατάξεων τῶν ρω-μαϊκῶν νόμων» καὶ οὕτως ἐδέχθη τὴν ἐπίδικον ἀγωγὴν, οὐκ ἔστι βάσιμον καὶ ὡς ταιαῦτον ἀπορριπτέον, καθόσον ὀρθῶς ἔκρινε τὸ πρωτόδικον δικαστήριον καὶ εἰς τὰς σκέ-ψεις τούτου ἀναφέρεται καὶ τότε τὸ δικαστήριον· οὐκ ἔστι δ' ἀληθὲς, κατὰ τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἐφεσιβλήτου, ὅτι πρό-κειται περὶ οὐσιαστικοῦ νόμου καὶ ὅτι ἡ ἐξαίρεσις τῶν 4]5 δὲν εἶνε τρόπος ἐκτελέσεως καὶ ὅτι οἱ περὶ τόκων νόμοι κανονίζουσιν αὐτὴν τὴν οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως, καθόσον ὁ μνησθεὶς νόμος, ὡς προερρέθη, μόνον τὸν τρόπον τῆς ἐκ-τελέσεως ἐρρύθμισεν, ὁ δ' ἕτερος ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐκκαλοῦν-

τος ὅτι τὸ α' ἐδάφιον τοῦ βου ἄρθρου τοῦ μνησθέντος νόμου ἐκανάτισε μόνον τὸ πεμπτημόριον, κατ' ἀκολουθίαν διὰ τὸ ὑπολειπόμενον ὀφειλόμενον ποσὸν τόκων δὲν ὑπάρχει ὑπερημερία, διότι ὁ πιστωτής ὡς πρὸς τὸ πόλοιπον τοῦτο δὲν δύναται νὰ ἐκτελέσῃ τὸν ἐκτελεστὸν τίτλον του, ἐὰν δὲ ἐπιχειρήσῃ τοῦτο, ὁ ὀφειλέτης, ὁ δῆμος, θὰ ἀντιτάξῃ τὴν ἐκ τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος νόμου ἔνστασιν, ὅτι μόνον ὅσον φθάνει τὸ πεμπτημόριον ὑποχρεοῦται ὁ Δῆμος, οὐκ ἐστὶν ἀληθές, καθόσον ὁ νόμος οὗτος περὶ ἐξοφλήσεως τῶν χρεῶν τῶν δῆμων εἰς οὐδὲν ἄλλο περιορίσθη ἢ μόνον εἰς τὸν κανονισμόν τῶν χρεῶν τοῦ δήμου, περὶ τοῦ τρόπου δὲ ἅλα δὴ τῆς κατὰ τῶν δῆμων ἐκτελέσεως, οὐδόλως οὐσιαστικὴν διάταξιν περιλαβὼν, οὔτε τὴν διάνοιαν περὶ τοῦτου ἔχων, καθ' ὅσον ἄλλως ἤθελε, κατὰ τὴν ἐκδοχὴν τοῦ ἐκκαλούντος, προβῇ καὶ εἰς τὴν κατάργησιν τῶν περὶ τοῦ ἐναντίου κρατουσῶν διατάξεων τοῦ Ρωμαϊκοῦ νόμου, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ὑπερημερίαν.—Κατὰ Paulus R, S II, 12 § 7 «ἐπὶ παραβήκης ἀπὸ ὑπερθέσεως χρεωστοῦνται καρποὶ» ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τόκου ἀπὸ ὑπερθέσεως ὡς τὰς ἐπέχοντες καρπῶν. Ἡ ὑπερθεσις παύει διὰ τῆς προσφορᾶς τοῦ ὀφειλομένου (*purgatio emendatio monae*) ὅπερ ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν ὑπάρχει. Διὰ τῆς καταρξέως τῆς δίκης δὲν ἀναιρεῖται ἡ ὑπερθεσις, ἀλλὰ μάλιστα βελτιοῦται ἡ θέσις τοῦ ἐνάγοντος ἐξασφαλίζοντος τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἀξιώσεων των. Ὅθεν δὲν διακόπτεται ἡ ἤδη ἀρξάμενη, ὑποχρέωσις τόκου. Ἡ καταδίκη παρὰ Ρωμαίοις εἶχεν διὸν ἀποτέλεσμα, διότι πάντοτε ἐγίνετο εἰς χρήματα. Ἄρα ἔκτοτε ἔπαυσε πᾶσα ἄλλη συνέπεια ὑπερημερίας καὶ μόνον τόκοι ἐχρεωστοῦντο μετὰ τὸ τετράμηνον. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἔχει πλέον χώραν παρ' ἡμῖν, ὅτε ἡ καταδίκη δὲν γίνεται πάντοτε εἰς χρήματα, οὔτε ἔχομεν τὸ τετράμηνον, ἄρα ἐξακολουθοῦσιν αἱ συνέπειαι τῆς ὑπερθέσεως μέχρις ἐκτελέσεως (Mommisen III σ. 337 καὶ Καλλιγᾶ δίκαιον περὶ ἐνοχῶν § 501 infine). Δὲν ἔχει δ' ἐφαρμογὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου οὔτε ὁ νόμος 21 Πανδ. 22. 1 «ὁσάκις ὁ ὀφειλέτης ἔχει ν' ἀντιτάξῃ ἔνστασιν (*exceptio*) εἰς νόμον στηριζομένην δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὑπερήμερος». Οὔτε ὁ νόμος 40 Πανδ. (12. 1) ὁρίζων ὅτι: «δὲν εὗρίσκειται ἐν περημερίᾳ ἐκεῖνος, παρ' οὗ δὲν δύνανται νὰ ζητη-

θῶσι χρήμα-α ἕνεκα ἐνστάσεώς τινος», καθόσον οἱ νόμοι οὗτοι, οὓς ἐπικαλεῖται ὁ ἐκκαλὼν, ὁρῶσιν εἰς ἄλλας περιστάσεις ἢ τὴν ἐπίδικον καὶ κατ' ἀκόλουθίαν δὲν δύνανται νὰ ἐφαρμοσθῶσιν ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Ἐπειδὴ τὸ ἐν τῷ ἐφετηρίῳ δευτερον παράπονον, ὅτι ὁ δῆμος ἔχει τὸ τῆς εὐπορίας εὐεργέτημα καὶ τόκος οὐδ' ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἀρχικοῦ κεφαλαίου χωρεῖ, οὐκ ἔστι νόμιμον καὶ ὡς τοιοῦτον ἀπορριπτέον, καθόσον ὁ δῆμος δὲν καταριθμεῖται μεταξὺ τῶν προσώπων τῶν κεκτημένων τὸ μνησθὲν εὐεργέτημα, ἀπολαμβάνοντων τοῦτο α') τῶν στρατιωτῶν διὰ πᾶν χρόνους αὐτῶν β') τῶν ἀνιόντων ἕνεκεν ἀπαιτήσεων κατιόντων, γ') τῶν συζύγων πρὸς ἀλλήλους, δ') τοῦ ἄρτι ἐξεληθόντος τῆς πατρικῆς ἐξουσίας καὶ ἐξ ἐτέρων τάξεων, ἀναγραφόμενων ἐν τῷ Ρωμαϊκῷ δικαίῳ, ἐφ' ὅσον τοῦτο ἰσχύει καὶ παρ' ἡμῖν.

Εφ' 6. 2882 (1893). Εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου ϞΞΕ' τῆς 22 Μαΐου 1882 «περὶ τόκου ὑπερῆμερίας» διὰ τοῦ ὁποίου ἀναγνωρίζεται καὶ ἡ ὀφειλὴ τόκου ἐπὶ τόκων καὶ δι' ἀγωγῆς ζητοῦνται οὗτοι, εἰς τὴν περίπτωσιν, ἣν προβλέπει ἡ 2 § τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἀνωτέρω Νόμου, δὲν ἀντίκεινται αἱ διατάξεις τοῦ νόμου ΦΠΘ' τῆς 24 Ἰανουαρίου 1852 «περὶ ἐξοφλήσεως τῶν χρεῶν τῶν Δήμων», διότι διὰ τοῦ νόμου τούτου δὲν σκοπεῖται οἰοσδήποτε περιορισμὸς τῶν ὑποχρεώσεων τῶν Δήμων ἢ καταδίκη αὐτῶν εἰς μερικὴν μόνον καταβολήν, οὐδ' ἀπαγορεύεται ἡ ἐπιδίωξις τῆς ὁλοσχεροῦς ἀπαιτήσεως, ἀλλ' ἀπλῶς μόνον ἀναγράφεται περιορισμὸς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν διὰ τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς κατασχέσεως ἐπὶ τῶν 4]5 τῶν ἐ-ησιῶν προσόδων «τῶν διὰ τοῦ προϋπολογισμοῦ ἢ ἄλλων εἰδικῶν πράξεων ὁρισθεισῶν» (ἄρθρον 1), ἅρα οὐδεμίαν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν αἱ διατάξεις τοῦ ἀστικοῦ δικαίου, ἅς ὁ ἐκκαλὼν Δήμος ἐπικαλεῖται περὶ τοῦ εὐεργητήματος τῆς εὐπορίας [beneficium competentiae], τὸ ἰδιάζον τοῦ ὁποίου εἶνε οὐ μόνον ὁ περιορισμὸς τῆς ἐκτελέσεως, ἀλλὰ καὶ ἡ μερικὴ τοῦ ὀφειλέτου καταδίκη, διότι δὲν δύναται ν' ἀσκηθῇ κατ' αὐτοῦ ἡ ἀγωγή μέχρι ἀποκτίσεως νέας περιουσίας.

Ἐπειδὴ τῶνόντι ὅπως χωρήσωσι τὰ ἀποτελέσματα τῆς υπερθέσεως, πρέπει ἡ ὑπερῆμερία νὰ μὴ εἶναι ἀναίτιος (mora inculcata) διὰ τῆς ὀγλήσεως δὲ ἀρχονται τὰ ἀπο-

τελέσματα τῆς ὑπερθέσεως, ὅποταν δὲν ὑπάρχουσι λόγοι, δι' ὧν δικαιολογεῖται ἡ παρὰ τοῦ ὀφειλέτου παράλειψις τῆς ὑποχρεώσεως του μεταξὺ δὲ τῶν τοιούτων λόγων καταλέγεται καὶ ἡ ἀδυναμία τῆς ἐκπληρώσεως τῆς ἰδίας παροχής, μόνον ὅποταν ἡ τοιαύτη ἀδυναμία εἶνε ἀπόλυτος ἢ προέρχεται ἐξ ἐξαιρετικῶν προσκομμάτων ὅπως ἀπροβλέπτων καὶ ἀκαταμαχῆτων καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ προσώπου τοῦ ὀφειλέτου, τοῦ ὁποίου ἡ ἀπορία, κατὰ σαφεῖς τοῦ νόμου ὁρισμούς, δὲν κωλύει τὴν ὑπέρθεσιν, ὥς μὴ ἀποτελοῦσα ἀπόλυτον ἀδυναμίαν Lex 93 de usur (22. 4) Lex 137 § 4 καὶ 5 (45. 4). ἐπομένως ὁ ἐκκαλὼν Δῆμος εἶναι ὑποχρεὼς εἰς τὴν πληρωμὴν καὶ τῶν τόκων ἐπὶ τῶν καθυστερουμένων τοιούτων, συγκεφαλαιωθέντων διὰ τῆς ἐπιδοθείσης ἀγωγῆς, καὶ ἂν τὸ πεμπτημόριον τοῦ προϋπολογισμοῦ τῶν ἐσόδων ἐκῆστου ἔτους δὲν ἀρκεῖ καὶ πρὸς πληρωμὴν τῶν τόκων.

Εἰς Αἰθ. 2011 (1894). Ναὶ μὲν ἐκ τῆς συντάξεως καὶ συναρμογῆς ἐν γένει τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Νόμου τῆς 24 'Ιανουαρίου 1852 περὶ ἐξοφλήσεως τῶν χρεῶν τῶν Δήμων, προκύπτει ὅτι μετὰ τὴν λήψιν τῆς ἀναφορᾶς ἡ τῆς πρὸς πληρωμὴν ἐπιταγῆς τῶν πιστωτῶν τῶν Δήμων, ποσῶν ὀφειλομένων δι' ἐνταλμάτων, κατ' ἀποδεικτικὸν τύπον ἐκδομένων, ἢ δι' ἐκτελεστῶν δικαιογράφων, καὶ τὴν σημείωσιν τῶν ποσῶν τούτων εἰς τὸν προϋπολογισμὸν τοῦ ἐπομένου ἔτους ἵνα πληρωθῶσι κατ' ἀναλογίαν τοῦ πεμπτημορίου, ὅπερ ὀφείλει νὰ διαθέτῃ ὁ Δῆμος, ἐὰν αἱ ἀξιώσεις τῶν πιστωτῶν ὑπερβαίνωσι τὰ πρὸς συντήρησιν αὐτοῦ οἰκονομικὰ μέσα, κατεστάθησαν ὑπόχρεοι οἱ Δημοτικοὶ εἰσπράκτορες ἐπὶ ποινῇ ἀποζημιώσεως νὰ κρατῶσιν ἐκ τῶν εἰσπραττομένων τὰ κανονισθέντα καὶ ὀφειλόμενα εἰς τοὺς πιστωτὰς τοῦ Δήμου ποσὰ καὶ νὰ πληρώσωσι ταῦτα εἰς αὐτοὺς (δικαιοπαρόχους) κατὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ πεμπτημορίου, ὄντες καὶ ατομικῶς ὡς θεματοφύλακες ὑπεύθυνοι εἰς τοὺς δικαιοῦχους διὰ πᾶσαν καθυστέρησιν πρὸς πληρωμὴν τοῦ κανονισθέντος κατ' ἀναλογίαν ποσοῦ, ἀλλ' ἐκ τούτου δὲν ἔπεται ὅτι ἐὰν ὁ πιστωτὴς δὲν ἔλαβε τὸ ἀνήκον αὐτῷ μέρος, εἴτε διότι δὲν προσδιώρισε τοῦτο ἡ δημοτικὴ ἀρχή, εἴτε διότι ὁ δημοτικὸς εἰσπράκτωρ τὸ διέθεσε πρὸς ἄλλον σκοπὸν ἢ τὸ ἐνοσφίσθη, ὅτι ὁ Δῆμος εἶναι

ἀνεύθυνος καὶ ἐπομένως ὁ οὕτως ἀδικηθεὶς πιστωτὴς δὲν δικαιούται νὰ ἐπιληφθῇ τῆς κατασχέσεως παρὰ τρίτοις ποσοῦ κατὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ πεμπτημορίου, ἥτις, μετὰ τὴν προσηκόντως ἐπίδοσιν τῆς ἀναφορᾶς τῶν, ἢ τῆς πρὸς πληρωμὴν ἐπιταγῆς, ἀνήκει εἰς αὐτόν, διότι ὁ δῆμος εὐθύνεται πρὸς ἀποζημιώσεις διὰ τὰς πράξεις ἢ παραλείψεις τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς, ὡς ἐπίσης καὶ δι' ἐκείνους τῶν Δημοτικῶν εἰσπρακτόρων οἵτινες ὀφείλουσι νὰ κρατῶσιν ὑπὲρ τῶν πιστωτῶν τοῦ Δήμου τὸ πεμπτημόριον καὶ νὰ πληρώσωσιν ἐκ τούτου τοὺς δικαιοπαρόχους κατὰ τὴν προσδιορισθεῖσαν ἀναλογίαν, καθόσον ἡ μὲν Δημοτικὴ ἀρχὴ ἐκλέγεται ὑπὸ τῶν δημοτῶν, οἱ δὲ Δημοτικοὶ εἰσπρακτορες διορίζονται ὑπὸ τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου κατὰ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ Νόμου ΑῤῚΙΣ' τῆς 7 Μαρτίου 1891 δι' ἀποφάσεώς του, καταρτιζομένης κατὰ τὸ ἄρθρον 56 τοῦ περὶ Δήμων Νόμου, ἀλλὰ πάντως ὡς ἐρρήθη ἡ ἐντεῦθεν πρὸς τὸν ζημιωθέντα πιστωτὴν ὀφειλομένη ἀποζημίωσις ὑπὸ τοῦ Δήμου δὲν δύναται νὰ ᾔναι ἀνωτέρα τῆς ἀναλογίας τοῦ πεμπτημορίου ἥτις ἀνήκει εἰς αὐτὸν ἐπὶ τῇ βάρσει τῆς ἀπαιτήσεώς του, δι' ἣν ἔδει νὰ καταταγθῇ εἰς τὸ πεμπτημόριον ἢ κατετάχθη μὲν, ἀλλὰ δὲν ἐπληρώθη ὑπὸ τοῦ εἰσπρακτορὸς ἄλλως διαθέσαντος ἢ σφετερισθέντος τὸ ποσὸν τοῦτο, δι' ὃ καὶ μόνον συγχωρεῖται κατάσχσεις, καθόσον ἀποκλειστικῶς ἐκ τοῦ πεμπτημορίου πρέπει νὰ πληρωθῇ ἢ κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰς λοιπὰς κατὰ τοῦ Δήμου ἀπαιτήσεις τῶν ἄλλων δανειτῶν, διότι ρητῶς ἀπαγορεύεται ἡ κατάσχσεις τῶν 4]5 τῶν τακτικῶν καὶ ἐκτάκτων προσόδων τοῦ Δημοτικοῦ προϋπολογισμοῦ τῶν ἐπομένων ἐτῶν τῶν πρὸς συντήρησιν τῶν Δήμων ἀπολύτως ἀναγκαίων, ὡς ἐπίσης καὶ τοῦ πεμπτημορίου ἀκεραίως τοῦ προσδιωρισμένου διὰ πάντας τοὺς δανειστάς, ἵνα ἐκ τούτου πληρωθῇ πρῶτος ὁ κατασχὼν τὰ καθυστεροῦμενα αὐτῷ ἐξ οἱσδήποτε τῶν ἐκτεθεισῶν δύο αἰτίων, καθ' ὅσον τοῦτο προφανῶς ἀντίκειται εἰς τὸν νόμον, ὅτις ὥρισε τὸ πεμπτημόριον πρὸς πληρωμὴν κατ' ἀναλογίαν τῶν πιστωτῶν τοῦ Δήμου· ὁρθῶς ἄρα ἔκρινε περὶ τούτου ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις.

Ἐγκ. ἀριθ. 1425 τῆς 21 Ἰανουαρ. 1893. Περὶ δανείων ὑπὸ τῶν δήμων συνομολογούμενων.

Ἐντέλλεσθε, ἵνα, ὅσας τις συνομολογῇ δάνειον, πληροφορεῖτε ἀμέσως περὶ τοῦτου τὸ Ὑπουργεῖον, ἐκτιθέμενοι πᾶσαν σπουδαίαν λεπτομέρειαν, ὡς καὶ ἂν τὸ δάνειον ἐπραγματοποιήθῃ ἢ μόνον ἐψηφίσθῃ.

Ν. ΒΤΛΑ' 20]30 Μαρτ. 1896. — Περὶ ἐρμηνείας τοῦ νόμου τῆς 24 Ἰαν. 1852 περὶ ἐξοφλήσεως τῶν χρεῶν τῶν δήμων.¹

Ἄρθρον μόνον. Ἡ ἐννοια τοῦ τρίτου ἰδαφίου τοῦ ἀρθρ. 3 τοῦ ἀπὸ 24 Ἰαν. 1852 νόμου περὶ ἐξοφλήσεως τῶν χρεῶν τῶν δήμων, συνδυαζομένου πρὸς τὸ ἀρθ. 4 τοῦ αὐτοῦ νόμου καὶ πρὸς τὸ ἀρθ. 3 τοῦ νόμου τῆς 23 Ἰουνίου 1887², εἶναι, ὅτι κατάσχες ἐπιτρέπεται εἰς χεῖρας μόνον τοῦ δημοτικοῦ εἰσπράκτορος ἐπὶ τῶν πεμπτημορίων τῶν εἰσπράξεων τοῦ δήμου διὰ ποσοστὸν ἀνάλογον πρὸς τὴν κατὰ τοῦ δήμου ἀπαίτησίν του, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ κατὰ τὸ προηγούμενον ἔτος πίνακος τῶν κατατάξεων ἐπὶ τοῦ πεμπτημορίου, ὡς ἂν ᾔτο καὶ ἡ ἀπαίτησις αὐτοῦ κατατεταγμένη ἐν τῷ πίνακι.

1. Εφ. Κ. 1896 Α' σελ. 159. Ὁ παρὼν νόμος εἰσῆχθη ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἑσωτερ. Κ. Μαυρομιχάλη κατὰ τὴν συνεδριάσιν 10 τῆς 7 Φεβρ. μετ' εἰσηγῆς ἐκθέσεως, ἣν ἶδε ὁλόκληρον κατωτέρω. Ἐψηφίσθη δὲ κατὰ τὰς συνεδριάσεις 14, 28 καὶ 39 τοῦ 12, 28 Φεβ. καὶ 13 Μαρτ.) Ἰδε τὰς κατωτέρω συζητήσεις.

2. Γράφε : 1837 (ἶδε σελ. 203).

"Ἀρθρον 1.

— Θ. Π. Δηλιγιάννης. Μετὰ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῶν Ἑσωτερικῶν παρατηρήθη ὑπ' ἐμοῦ ἤδη, ὅτι οἱ δύο τελευταῖοι στίχοι τοῦ ἀρθρου 1. ἐὰν δὲν περιττεύωσιν ὅλως, δὲν εἶναι ὁμῶς σαφεῖς, διότι ἡ ἐρμηνεία, τὴν ὁποίαν δύναται τις νὰ δώσῃ εἰς τὸν νόμον τοῦ 1837 καὶ εἰς τὸν νόμον τοῦ 1852, εἶναι ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἀφαιρῶνται τὰ πρὸς λειτουργίαν τῶν δήμων ἀναγκαῖα ποσά, καὶ διὰ τοῦτο ἐπετρέπη συνεπῶς νὰ γίνηται κατάσχεσις μόνον κατὰ τὸ 1]5. Τοῦτο πρόκειται νὰ ἐρμηνεύσωμεν. Ἀλλ' ἐν τῷ τελευταίῳ στίχῳ προσετέθη : «καὶ μόνον διὰ τὸ 1]5 τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ πιστωτοῦ». Ἐνδέχεται ὁμῶς νὰ μὴ ᾔναι εἰς ὁ πιστωτής· διότι, ἂν ᾔναι πιστωταὶ 30, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ γείνῃ κατάσχεσις μόνον διὰ τὸ 1]5, ἀφοῦ τὰ 30]5 ὑπερβαίνουν τὸ 1]5 ; Διὰ νὰ μὴ γένηται ὑπέρβασις τοῦ 1]5, πρέπει νὰ ἀρκεσθῶμεν εἰς τὴν ἐρμηνείαν, ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται κατάσχεσις μείζονος ποσοῦ ἐσόδων, ὑπερβαίνοντος τὸ 1]5 τῶν ἐσόδων τοῦ δήμου, καὶ διὰ τοῦτο ὁ κ. Ὑπουργὸς τῶν Ἑσωτερικῶν καὶ ἐγὼ προτείνομεν νὰ ἐκλείψωσιν οἱ δύο τελευταῖοι στίχοι, ἤτοι τὸ «καὶ μόνον διὰ τὸ ἐν πέμπτῳ τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ πιστωτοῦ, οὐχὶ δὲ εἰς χεῖρας τρίτων ὀφειλετῶν τοῦ δήμου», καὶ ν' ἀντικατασταθῶσι διὰ τῶν ἐξῆς : «διὰ ποσοστὸν ἀνάλογον πρὸς τὴν κατὰ τοῦ δήμου ἀπαίτησίν του, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ κατὰ τὸ προηγούμενον ἔτος πίνακος τῶν κατατάξεων ἐπὶ τοῦ πεμπτημορίου, ὡς ἂν ᾔτο καὶ ἡ ἀπαίτησις αὐτοῦ κατατεταγμένη ἐν τῷ πίνακι».

— Γ. Φιλάρετος. Εἶπον ὅτι ἡ αἰτιολογικὴ ἔκθεσις ἐν τῇ τελευταίᾳ παραγράφῳ ἀναφέρει ταῦτα (ἀναγινώσκει) : «Ἐνεκα τῶν ἀμφιβολιῶν καὶ τῶν ζητημάτων ἅτινα, ὡς ἀνωτέρω, προέκυψαν, ἐθεωρήσαμεν ὀρθὸν νὰ προτείνωμεν ἐρμηνευτικὸν νόμον, ὅστις τοῦ λοιποῦ θέλει ρυθμίζει τὰς μεταξὺ τῶν δήμων καὶ τῶν πιστωτῶν αὐτῶν σχέσεις.»

Θ. Π. Δηλιγιάννης. Εἶναι κακὴ ἔκθεσις.

Γ. Φιλάρετος. Πρέπει ν' ἀφαιρεθῶσιν αἱ λέξεις «τοῦ λοιποῦ».

Θ. Π. Δηλιγιάννης. Ὅταν λέγω ἐρμηνευτικὸν νόμον, δὲν ἔμπορῶ νὰ δώσω τὴν ἐξήγησιν αὐτὴν, διότι οἱ ἐρμηνευτικοὶ νόμοι ἀνατρέχουσιν εἰς τὸ παρελθόν.

Γ. Φιλάρετος. Τῆς παρατηρήσεώς μου ὑπῆρχεν ἀνάγκη· καλῶς ἐγένετο δεκτὴ.

Θ. Π. Δηλιγιάννης. Ἀλλὰ πρὶν ἢ τὸ εἰπῆτε, ὁ κ. Μαυρομιχάλης μὲ ἀπησχόλησε.

Γ. Φιλάρετος. Τώρα ἔχω μίαν ἄλλην ἀμφιβολίαν, κύριε πρωθυπουργέ. Ὁ ἐρμηνευτικὸς νόμος ἀνατρέχει μέχρι τῆς ἐποχῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν ἰσχύει ὁ ἐρμηνευόμενος νόμος. Ἀλλὰ μεσολαβοῦσι πολλὰ αἷτια· ἐν τῷ μεταξὺ ἐγεννήθησαν δικικαῖα ἐκ τελεσιδικιῶν. Ἐννοεῖτε ὅτι τὸ νομοσχέδιον ἀνατρέπει καὶ αὐτὰ τὰ δικαίωματα;

Π. ρος. Θὰ γείνη ἀγωγή περὶ ἀχρεωστήτου.

Θ. Π. Δηλιγιάννης. Ὁ ἐρμηνευτικὸς νόμος ἔχει κυρίως ἔννοιαν καὶ βάζει νὰ διασαφίσῃ εἰς τὸ κοινόν, ποία εἶναι ἡ ἔννοια τοῦ νόμου, τὸν ὁποῖον ἐρμηνεύει, καὶ ἐπομένως πᾶν ὅ,τι ἐγένετο, ἐγένετο κατὰ παραδρομὴν τοῦ νόμου, καὶ ἐπομένως ἔχει ἀκυρότητα κατὰ τὴν βᾶσιν. Ὅθεν πᾶν ὅ,τι ἐτελέσθη κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, κατὰ παράβασιν τῆς διατάξεως τῆς περὶ κατασχέσεως, ἂν δὲν ἐξεδικάσθῃ ὀριστικῶς, παύει καὶ δὲν ὑφίσταται πλέον.

Γ. Φιλάρετος. Ὡστε καταστρέφετε τὰς τελεσιδικίας;

Θ. Π. Δηλιγιάννης. Ἡμπορεῖ νὰ γεννηθῇ ἀγωγή ἀχρεωστήτου.

Πέρος. Ὅχι, ὄχι.

Ράλλης Βεβαίως ὄχι, διότι τότε ἡ νομοθετικὴ ἐξουσία θὰ ὑπεσῆρχετο εἰς τὰ δικαίωματα τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας, καὶ θέλομεν ἐπιφέρει πλήρη σύγχυσιν εἰς τὴν διακρίσιν τῶν ἐξουσιῶν. Ἐξέλιπεν ὁ ἀρχικὸς τίτλος, ὑφίσταται δὲ ὁ τίτλος ὁ ἐκ τῆς τελεσιδικίας.

Θ. Π. Δηλιγιάννης. Τότε πρέπει ρητῶς νὰ δηλωθῇ, ὅτι αἱ διατάξεις τοῦ νόμου δὲν ἐπεκτείνονται ἐπὶ τῆς τελεσιδικίας.

Πέρος. Καὶ ἂν δὲν τὸ εἰπώμεν αὐτό, ἡ ἔννοια τοῦ ἐρμηνευτικοῦ νόμου εἶναι τοιαύτη. Κατὰ γενικὴν ἀρχήν, ὁ ἐρμηνευτικὸς νόμος οὐδέποτε δύναται νὰ βίξῃ τὴν τελεσιδικίαν.

Μίαν ἄλλην ἀπορίαν ἔχω νὰ ὑποβάλω. Λέγει τὸ νομοσχέδιον ὅτι «κατάσχεσις ἐπιτρέχεται εἰς χεῖρας τοῦ δημοτικοῦ εἰσπράκτορος ἐπὶ τῶν πεμπτημορίων τῶν εἰσπραξεῶν τοῦ δήμου». Ἀλλ' ἤδη ὁ δῆμος ἔχει κανονίσει τὴν

διανομὴν τῶν πεμπτημορίων, διότι τότε ἐπιτρέπεται κατάσχες, ὅταν δὲν περιελήφθῃ ὁ δανειστής εἰς τὸν κατάλογον· ἐν τῇ ὅμως περιπτώσει αὐτὸς ἔχει κάμει ἐπιταγὴν, δυνάμει τῆς ὁποίας ἐδικαιούτο νὰ περιληφθῇ εἰς τὸν κατάλογον τῶν πεμπτημορίων, πῶς δύναται νὰ μὴ ἐνεργήσῃ κατάσχεσιν; ὁ δῆμος ἐν ἀρχῇ τοῦ ἔτους συντάσσει τὸν κατάλογον, κατὰ τὸ νομοσχέδιον ὁ δανειστής ὁ μὴ περιληφθεὶς εἰς τὸ πεμπτημόριον δικαιούται νὰ ἐνεργήσῃ κατάσχεσιν ἐπὶ τῶν πεμπτημορίων, διότι βεβαίως ὁ περιλαμβανόμενος δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κατάρχῃ· ἀλλὰ πῶς εἶναι δυνατόν νὰ κατάρχῃ τὸ πεμπτημόριον, τὸ ἤδη διανεμόμενον, τὸ πεμπτημόριον, τὸ ὁποῖον ὁ εἰσπράκτωρ ὀφείλει νὰ διανείμῃ εἰς τοὺς ἐν τῷ καταλόγῳ σημειωθέντας δανειστάς;

Θ. II. Δηλιγιάννης. Ὁ δῆμος δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀποκλείῃ ἀπὸ τοῦ πεμπτηρίου δανειστάς. Ἐὰν ἀποκλεισθῶσι, θ' ἀνατραπῇ ἡ πράξις τοῦ Συμβουλίου.

Πέρρος. Ὅταν ὁ παραλειφθεὶς δανειστής ἐνεργήσῃ κατάσχεσιν, ὁ εἰσπράκτωρ, ὁ ἔχων εἰς χεῖράς του τὸν κατάλογον, δὲν θὰ πληρώσῃ κανένα ἐκ τῶν δανειστῶν, θὰ συμβῇ δέ, οἱ ἀναγεγραμμένοι ἐν τῷ καταλόγῳ νὰ πληρωθῶσι μετὰ δύο ἢ τρία ἔτη, ὅταν περατωθῇ ἡ δίκη περὶ τῆς κατασχέσεως. Τοῦτο θεωρῶ, ὅτι δὲν εἶναι ὀρθόν, καὶ φρονῶ ὅτι ὁ δανειστής, ὁ παραλειφθεὶς ὑπὸ τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, πρέπει νὰ δύναται νὰ ἐνεργῇ κατάσχεσιν, ἀλλ' ἡ κατάσχεσις αὐτοῦ νὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ καταλόγου τοῦ ἐπομένου ἔτους, κατὰ τὸ ὁποῖον νὰ πληρόνηται τῶν δύο ἐτῶν τὰ ἀναλογούντα ποσὰ ἐκ τοῦ πεμπτημορίου.

Ράλλης. Πρόκειται περὶ ποσοῦ κατασχομένου, τὸ ποσὸν δὲ τὸ κατασχόμενον δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ᾔναι τὸ ποσὸν τοῦ ἐπιόντος ἔτους, τὸ ὁποῖον εἰσέτι δὲν ὑπάρχει· ὥστε ἡ πρότασις τοῦ κ. συναδέλφου φρονῶ ὅτι δὲν δύναται νὰ γείνη δεκτὴ. Νομίζω ὅμως, ὅτι τὸ νομοσχέδιον τοῦτο, καθὼς καὶ τὸ κατόπιν, ἔπρεπε νὰ ἐπεξεργασθῇ ὑπὸ μιᾶς ἐπιτροπῆς, διότι ἀφορᾷ σχέσεις πολλαπλᾶς καὶ ποικίλας, τὰς ὁποίας δὲν δυνάμεθα ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει νὰ κανονίσωμεν. Θὰ παρακαλέσω λοιπὸν τοὺς κυρίους Ὑπουργοὺς τῶν Ἑσωτερικῶν καὶ τῆς Δικαιοσύνης νὰ συναινέσωσιν

εἰς τὴν παραπομπὴν τῶν νομοσχεδίων αὐτῶν εἰς τὰς οἰκείας ἐπιτροπὰς.

Θ. Π. Δηλιγιάννης. Εἵμεθα εἰς τὴν πρώτην ἀνάγνωσιν. Μετὰ τὴν πρώτην ἀνάγνωσιν δὲν ἔχω ἀντίρρησης νὰ παραπεμφθῶσιν εἰς τὴν ἐπιτροπὴν.

Γ. Φιλάρετος. Ὑποβάλλω τὴν παρατήρησιν, ὅτι συμβαίνει εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου αὐτοῦ ἐν ἄτοπον. Ἀναγράφεται ὁ δικαιοῦχος ἐν τῷ προϋπολογισμῷ, ἀλλ' ὁ εἰσπράκτωρ, μὴ ἔχων συμπάθειαν πρὸς τὸν δικαιοῦχον, δὲν τὸν πληρόνει· δύναται νὰ ὑπάρξῃ καὶ ἄλλο ἐλατήριο, ὅχι πολὺ καθαρὸν, δι' ὃ ἀναβάλλει τὴν πληρωμὴν καὶ τὸν παραπέμπει εἰς προεξοφλητὴν τινα, καὶ ὁ προεξοφλητὴς ἐκεῖνος ἐξαργυρώνει τὸ ἐνταλμα μὲ τὸ ἀζημίωτον. Νομίζω ὅτι ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ἡ ἀπλὴ ποινὴ τῆς παραβιάσεως τοῦ καθήκοντος δὲν εἶναι ἡ καταλληλοτέρα ποινὴ· ἐπρεπε νὰ διαταχθῇ ὅτι, ὅταν ἡ πίστωσης ἀναγραφῇ ἐν τῷ προϋπολογισμῷ, ὁ εἰσπράκτωρ ὀφείλει νὰ πληρώσῃ τὸν δικαιοῦχον, ὑπὲρ οὗ ἀνεγράφῃ, πασα δὲ καθυστέρησις νὰ θεωρητῇ ὡς ὑπεξαίρεσις. Ἡ παρατήρησις αὕτη παρακαλῶ νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία θὰ ἐπεξεργασθῇ τὸ νομοσχέδιον.

Θ. Π. Δηλιγιάννης. Πᾶσαι αὗται αἱ παραβάσεις δύνανται νὰ συμβῶσιν· εἶναι ὅμως ἀτέλεια τῆς διοικήσεως τῶν δήμων καὶ τῆς διοικήσεως τῶν ἐπαρχιῶν. Ἀλλὰ λάβεται ὑπ' ὄψιν, ὅτι αἱ παραβάσεις αὗται κρίνονται κατὰ τὴν φυσικὴν τάξιν, κατὰ τὴν ὁποίαν εἰσπράττονται τὰ ἔσοδα τοῦ δήμου, διότι ὁ δήμος δὲν ἔχει πάντα τὰ ἔσοδα αὐτοῦ ἐν τῷ ταμείῳ του, ἐνδέχεται δὲ ὁ δικαιοῦχος νὰ ἀποταθῇ πρὸς τὸν εἰσπράκτορα, ὁ δὲ εἰσπράκτωρ νὰ μὴ ἔχῃ χρήματα ἐν τῷ ταμείῳ, ἵνα πληρώσῃ εἰς αὐτὸν τὰ ὀφειλόμενα, ἢ νὰ ἀποταθῇ πρὸς τὸν ταμίαν τοῦ Κράτους, καὶ ὁ ταμίης διὰ τὸν αὐτὸν λόγον νὰ μὴ δύναται νὰ καταβάλῃ τὸ ζητούμενον ποσόν, διότι δὲν ἔχει εἰσπράξει χρήματα τοῦ δήμου.

Τριανταφυλλάκος. Ἐγὼ καὶ δι' ἄλλων λόγων παρακαλῶ τὸν κ. Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως νὰ συναινέσῃ εἰς τὴν παραπομπὴν. Πρόκειται περὶ ἐρμηνευτικοῦ νόμου ὁ δὲ ἐρμηνευτικὸς νόμος, ὡς πάντες γνωρίζετε, ἐνέχει μομφὴν τινα· μομφὴν κατὰ τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας· ἐάν

ἐπιμένη ἢ νομοθετικὴ ἐξουσία ἀποδίδουσα ἐναντίαν γνώμην τῆς δικαστικῆς ἐρμηνείας, ἢ κατὰ τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας, ἐὰν δίδῃ τὴν αὐτὴν ἐρμηνείαν ὥστε καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον, ἀφοῦ κατὰ τὴν γνώμην ὑμῶν ὁ νόμος δεῖται τῆς ἐρμηνείας τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας, εἶμαι ὑπὲρ τῆς παραπομπῆς εἰς ἐπιτροπὴν πρὸς ἐπεξεργασίαν.

Θ Π Δηλιγιάννης Ἐγώ, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχω τὴν γνώμην ὑμῶν, οὐδόλως ἀντιλέγω νὰ παραπεμφθῶσιν ἀμφότερα τὰ νομοσχέδια εἰς τὴν ἐπιτροπὴν, ὡς δὲν ἀντέλεγον κατὰ τὸ παρελθόν, οὐδὲ θέλω ἀντιλέξει κατὰ τὸ μέλλον. Λέγω ὅτι δὲν ἔχω τὴν γνώμην ὑμῶν, παρακαλῶ δέ, τὴν γνώμην, τὴν ὁποίαν θέλω σὰς ἀνακρινώσκει, νὰ τὴν κρίνητε ὡς γνώμην ἐμοῦ ὡς ἀτόμου. Ἐχω τὴν γνώμην, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη ἐρμηνευτικοῦ νόμου, διότι τοσοῦτον σαφεῖς ὑπῆρξαν αἱ διατάξεις, ὅτι οἱ δῆμοι δὲν ὑποχρεοῦνται νὰ ἀποτίνωσι πρὸς ἐξόφλησιν τῶν χρεῶν τῶν πλέον τοῦ πεμπτημορίου τῶν ἐσόδων αὐτῶν, ὥστε ἀπορῶ, πῶς ἡρμηνεύθησαν αἱ περὶ τούτου διατάξεις κατ' ἄλλον τρόπον καί ἵνα διαπραχθῶσιν ὅσα διεπράχθησαν, ὑποθέτω, ὅτι βεβαίως ἔλαβον ταῦτα χώραν ἐπὶ περιπλοκῶν, αἱ ὁποῖαι ἐστηρίζοντο ἐπὶ κακῆς ἐρμηνείας τοῦ νόμου ἢ παρεξηγήσεως τοῦ νόμου.

Τριανταφυλλιάκος. Ἐγὼ φρονῶ, ὅτι πᾶς ἐρμηνευτικὸς νόμος εἶναι νόμος ἐξαιρετικὸς, ἀποδεικνύει δέ, ὅτι ὁ νόμος ἡρμηνεύθη κακῶς ὑπὸ τῶν δικαστηρίων. Ὅταν λοιπὸν ἐρχῆται σήμερον ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως καὶ λέγῃ, ὅτι αἱ διατάξεις τοῦ νόμου εἶναι σαφεῖς καὶ δὲν χρήζουσιν ἐρμηνείας, καὶ ἡ Βουλὴ ἔλθῃ ἀμέσως καὶ συμφωνήσῃ πρὸς τοῦτο ἄνευ οὐδεμιᾶς προεξεργασίας, θὰ ἦναι τοῦτο ἀκριβῶς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον προηγούμενως εἶπον, μία μομφὴ ἔμμεσος κατὰ τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς, ὅτι αὕτη μίαν τόσον σαφεῖ διατάξιν παρηρμήνευσε.

Ν. ΦΟΒ' 24[30 Δεορίου 1875. Περὶ μὴ ὑπαγωγῆς εἰς τὸν περὶ πεμπτημορίου νόμον τῶν εἰς τὴν Γενικὴν Πιστωτικὴν Τράπεζαν παραχωρηθέντων ἐσόδων τοῦ δήμου Πατρέων ¹.

Τὰ εἰς τὴν Γενικὴν Πιστωτικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος ἐκχωρηθέντα ὑπὸ τοῦ δήμου Πατρέων ἔσοδα, πρὸς ἐξόφλησιν τῶν χρεωλυτικῶν δόσεων τοῦ συνομολογηθέντος μεταξὺ αὐτῶν δανείου διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 15879 τῆς 19 Ἰανουαρίου 1873 συμβολαίου τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Γερασίμου Ἀφεντάκη ὡς καὶ τὰ ἐκχωρηθησόμενα ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δήμου εἰς τὴν εἰρημένην Τράπεζαν ἔσοδα, πρὸς ἐξόφλησιν τῶν χρεωλυτικῶν δόσεων τοῦ συνομολογηθησόμενου νέου δανείου ἐκ δρ. 500, 000 δὲν ὑπάρχοντα ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει εἰς τὸν περιορισμὸν τοῦ πεμπτημορίου τοῦ ΡΠΘ' νόμου τῆς 24 Ἰανουαρίου 1852.

Ν. ΩΑ' 21]25 Ἀπριλ. 1880. Περὶ πληρωμῆς τῶν χρεῶν τῶν δήμων τῆς ἐπαρχίας Λευκάδος. ²

1. Αἱ διατάξεις τοῦ ἀπὸ 24 Ἰανουαρίου 1852 περὶ ἐξοφλήσεως τῶν χρεῶν τῶν δήμων Νόμου ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὰ χρέη τὰ ἐπιβαρύνοντα τὴν κοινὴν περιουσίαν τῆς ἐπαρχίας Λευκάδος τὴν διανεμηθησομένην εἰς τοὺς δήμους αὐτῆς κατὰ τὸν ἀπὸ

1. Εφ. Κυβ. 1876 σελ. 2.

2. Ἐφ. Κ. 1880 σελ. 191. Ὑπεβλήθη ὑπὸ τῶν βουλευτῶν Λευκάδος κατὰ τὴν συνεδριάσιν 100 (1 Ἀπρ.), ἐψηφίσθη δὲ κατὰ τὰς συνεδριάσεις 109 (11 Ἀπρ.) καὶ 110 (12 Ἀπρ.) ἄνευ τινὸς συζητήσεως.

21 Δεκεμβρίου 1878 ΨΞΣΤ'. Νόμον. Ἐκαστος διὰ τῶν δήμων σχετικῶς τοῦ πληθυσμοῦ αὐτοῦ καταβάλλει τὴν ἀνάλογον αὐτοῦ μίραν τοῦ ἐπικαίνου χρέους.

2. Καταργεῖται πᾶσα διάταξις Νόμου ἐναντίου τοῦ παρόντος.

Β. Δ. 1 Δεβρίου 1836 περὶ τῆς διοικήσεως τῶν ἀγαθοεργῶν καταστημάτων ¹.

1. Τὰ ἀγαθοεργὰ καταστήματα, καθὼς νοσοκομεῖα, ὀρφανοτροφεῖα, νοθοτροφεῖα, κλπ. ² θέλουν διοικεῖσθαι εἰς τὸ ἐξῆς ἀπὸ ἀδελφάτα, συγκαίμενα ἀπὸ τὸν δήμαρχον τοῦ δήμου, εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποίου ταῦτα εὐρίσκονται, καὶ ἀπὸ δύο ἢ τέσσαρας δημότας ³.

1. Ἐφ. Κ. 1836 παλ. σελ. 364 ἀνατυπ. σελ. 128.

2. Ἡ φράσις εἶναι προφανῶς ἐνδεικτικὴ καὶ ὄχι περιοριστικὴ· συνεπῶς περιλαμβάνονται ἐνταῦθα παντὸς εἶδους καταστήματα ἀγαθοεργά, ἐφ' ὅσον ταῦτα δὲν διαφεύγουσι τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ δήμου κατὰ τὰ ἐν τῇ ἐπομένῃ σημειώσει λεγόμενα.

3. Τὸ νομοθετ. τοῦτο διάταγμα δὲν ἐθεωρήθη ὡς νόμος δημοσίας τάξεως· ὅθεν ἐφαρμόζεται ἐν ἑλλείψει ἄλλης ἐγκύριως κατεσταμένης ἐξουσίας διοικούσης τὰ ἀγαθ. καταστήματα. Οὕτως ἀγαθ. τινων καταστημάτων ἢ διοικήσεως ἐκانونίσθη ἄλλως διὰ νόμον λ. γ. ἢ τοῦ ἐν Ἀθήναις Ὁφθαλμιατρείου, ἄλλων δὲ καταστημάτων τὸν τρόπον τῆς διοικήσεως ὥρισαν οἱ διαθέται ἢ δωρηταὶ (ὡς τοῦ ἐν Ἐρμουπόλει Ὁρφανοτροφείου ἀδελφῶν Μπαμπαγιώτου). Ἐν τῇ τελευταίᾳ περιπτώσει ἐκδίδεται Κυβερνητικὴ πράξις, διάταγμα συνήθως, ἐπικυροῦσα καὶ ἀναγνωρίζουσα τὸν τρόπον τῆς διοικήσεως ὡς ὁ διαθέτης ἢ δωρητής διετύπωσε τοῦτον· οὐδὲ δύναται ἡ Κυβέρνησις νὰ ὀρίσῃ ἄλλως τὰ τῆς

2. Τοὺς τελευταίους τούτους ἐκλέγουν τὰ δημοτικά συμβούλια ἀπὸ δημότας ἐντὸς τοῦ δήμου των πάντοτε ἐπὶ τρία ἔτη, μετὰ παρέλευσιν τῶν ὁποίων εἴμπορουν νὰ ἐκλεχθῶν τὰ ἴδια πάλιν ἄτομα.

3. Ἐὰν τὸ ἀγαθοεργὸν κατὰστημα ἀνήκῃ εἰς περισσοτέρους δήμους, τότε οἱ ὑποψήφιοι ἐκλέγονται ἀπὸ ὅλους, πλὴν ἡ διεύθυνσις τοῦ ἀδελφάτου ἀνήκει εἰς τὸν δήμαρχον ἐκείνου τοῦ δήμου τοῦ ἔχοντος τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς περιουσίας εἰς τὸ ἀγαθοεργὸν κατὰστημα· τὴν δὲ ἀναλογίαν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μελῶν του προσδιορίζει ὁ διοικητής.

4. Ἐὰν διὰ τὸ ἀπροσδιόριστον τῆς περιουσίας ἀπορῇται τίς ἐκ τῶν δήμων ἔχει τὸ περισσότερον δικαίωμα εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ ἀγαθοεργοῦ καταστήματος, τότε ὁ διοικητής προσδιορίζει τὸν δήμαρχον, ὅστις ἔχει νὰ ἀναδεχθῇ τοῦ ἀδελφάτου τὴν διεύθυνσιν.

5. Ἐὰν ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ ἀδελφάτου εὐρίσκειται ἱατρός, θέλει εἶσθαι μέλος αὐτοῦ, εἰ δὲ εὐρίσκονται πολλοί, ἐκλέγει ἐξ αὐτῶν τὸ δημοτικὸν συμβούλιον.

6. Τὸ ἀδελφάτον ἔχει τὴν ἄμεσον διοίκησιν τοῦ ἀγαθοεργοῦ καταστήματος κατὰ τὰς ὁδηγίας τοῦ

διοικήσεως, διότι τότε θὰ παρεβιάζετο ῥήτραν τῆς κληροδοσίας ἢ δωρεᾶς. "Ἴδε καὶ ἄρθρ. 15 ἐν τέλει. Ἐπίσης ἂν τὸ φιλανθρωπ. ἱδρυμα ἀνήκῃ εἰς θρησκευτικὴν κοινότητα μὴ ὁρθόδοξον, ἐφαρμοστέαι αἱ νομικαὶ διατάξεις αἱ ἰσχύουσαι δυνάμει τοῦ ἰδιαζοντος τῆς κοινότητος δικαίου, ἐφ' ὅσον δὲν ἀντίκεινται εἰς τὴν δημοσίαν ἐν Ἑλλάδι τάξιν. "Ἴδε ἄρθ. 15 § γ' τοῦ Δημοτ. νόμου.

1. Ὡστε εἰς τὰ ἀδελφάτα τὰς ἀγαθ. καταστήματος πρέπει νὰ ὑπάρχῃ καὶ εἷς ἱατρός ὡς μέλος.

116 άρθρου τοῦ περὶ δήμων νόμου.

7. Πρὸ τῆς ἐνάρξεως ἐκάστου ἔτους, καὶ πρὶν συνταχθῇ ὁ γενικὸς δημοτικὸς προϋπολογισμός, τὸ ἀδελφάτον χρεωστεῖ νὰ συντάξῃ προϋπολογισμὸν τῶν εἰσοδημάτων καὶ τῶν ἐξόδων τοῦ ἀγαθοεργοῦ καταστήματος. Τὸν προϋπολογισμὸν τοῦτον καθυποβάλλει εἰς τὸ δημοτικὸν συμβούλιον, τὸ ὁποῖον ἐπὶ παρουσίᾳ αὐτοῦ ὁ συζητεῖ, καὶ ἀφοῦ τὸν ἐγκρίνῃ, τὸν συμπεριλαμβάνει εἰς τὸν γενικὸν μὲν προϋπολογισμὸν, ἀλλ' εἰς ἰδιαίτερον κεφάλαιον.

8. Ἐὰν τὸ ἀγαθοεργὸν κατὰστημα ἀνήκῃ εἰς δύο ἢ περισσοτέρους δήμους, ὁ προϋπολογισμὸς συζητεῖται ἀπὸ τὸ δημοτικὸν συμβούλιον τοῦ προέχοντος δήμου, καὶ μετὰ τοῦτο πέμπεται ὑπὸ τοῦ δημάρχου εἰς τὴν διοίκησιν τῶν λοιπῶν δήμων, διὰ νὰ ἐγκριθῇ ὡσαύτως· τὸ δημοτικὸν συμβούλιον τῶν ἄλλων δήμων θέλει ζητήσῃ περὶ τούτου γνώμην τοῦ ἀπὸ τὸ μέσον αὐτῶν ἐκλεχθέντος μέλους τοῦ ἀδελφάτου. Ὅταν οἱ δήμοι δὲν συμφωνήσουν κατὰ τοῦτο, τότε νὰ αποφασίζῃ ὁ διοικητὴς τὰς τυχόν διαφοράς, συγχρόνως μὲ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀποφάσεως περὶ προσδιορισμοῦ τοῦ δημοτικοῦ προϋπολογισμοῦ.

9. Μετὰ τὴν ἐγκρίσιν τοῦ γενικοῦ προϋπολογισμοῦ παρὰ τῆς προϊσταμένης ἀρχῆς, ὁ ἀνήκων δήμαρχος ἐκδίδει τὰ ἐντάλματα περὶ τῆς δαπάνης τῶν ἀγαθοεργῶν καταστημάτων, ἀφοῦ πρῶτον συναποφασίσουν καὶ τὰ ἄλλα μέλη τῆς ἐπιτροπῆς, καὶ γίνῃ προῶς ἐγγράφος εἰς τὸ βιβλίον τῶν συνεδριάσεων αὐτῆς.

1. Ὡστε πάντως δεόν νὰ καλῆται καὶ τὸ ἀδελφάτον εἰς τὴν συνεδρίασιν τοῦ δημοτ. συμβουλίου, ἵνα διαφωτίξῃ τὴν συζήτησιν· ἴδε καὶ ἀρθ. 55 τοῦ περὶ δήμων νόμου σελ. 35.

10. Ἐάν τὸ ἀγαθοεργὸν κατάστημα ἀνήκῃ εἰς περισσοτέρους δήμους, τὰ ἐντάλματα ἐκδίδονται πρὸς τοὺς εἰσπράκτορας τῶν μετεχόντων δήμων, ἀναλόγως τῆς μερίδος ἐκάστου.

11. Πᾶσα δαπάνη γενομένη χωρὶς τὴν ἀποφασιν τοῦ ἀδελφάτου εἶναι εἰς βάρος οὗ τινος διέταξεν, ἢ ἔκαμιν αὐτήν.

12. Ἐάν τὸ ἀγαθοεργὸν κατάστημα ἔχῃ ἀκίνητον περιουσίαν ἐκτεταμένην, ἐκτελεῖται τὸ ἄρθρον 118 τοῦ περὶ δήμων νόμου.

13. Ἐάν ἡ περιουσία τοῦ ἦναι μικρά, ἀρκεῖ εἰς ἐπιστάτης, ὅστις διορίζεται ἀπὸ τοῦ ἀδελφάτου κατ' ἐγκρισιν τοῦ διοικητοῦ καὶ διατελεῖ ὑπὸ τὰς διατάγας του.¹

14. Αἱ δωρεαὶ ὅσαι γίνονται εἰς τὰ ἀγαθοεργὰ καταστήματα, εἴτε αὐτομάτως, εἴτε διὰ προσκλήσεων, ἐντὸς τοῦ λογιστικοῦ ἔτους, ἐγγράφονται εἰς τὸ πρωτόκολλον τοῦ ἀδελφάτου καὶ ὑπογράφονται ἀπὸ τὰ μέλη. Μετὰ ταῦτα παραδίδονται εἰς τὸν δημοτικὸν εἰσπράκτορα, ὅστις πιστώνει εἰς τὰ βιβλία τοῦ τοῦ κατὰ τὸ κατάστημα.

15. Τὸ ἀδελφάτον δὲν ἔχει τὴν ἄδειαν νὰ μεταχειρισθῇ τὰς δωρεὰς ἢ συνεισφορὰς ταύτας, χωρὶς ψήφισμα τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου καὶ ἐγκρισιν τῆς προϊσταμένης ἀρχῆς, καὶ χωρὶς νὰ καθυποβάλῃ προϋπολογισμόν· πρέπει δὲ νὰ ἐκτελῇται πάντοτε ὁ προσδιορισμὸς τοῦ διδόντος μὲ ὅλην τὴν ἀκρίβειαν κατὰ τὴν δύναμιν τῆς δωρεᾶς.

16. Ἄν ἡ δαπάνη δὲν ἦναι κατεπεύγουσα, καὶ ἐγγίξῃ τὸ ἐπόμενον ἔτος, δὲν γίνεται ἰδιαιτέρος ὑπο-

1. δηλ. τοῦ ἀδελφάτου.

λογισμὸς διὰ τὰ δωρήματα, ἀλλὰ προσθέτονται ταῦτα εἰς τὸν καθολικὸν προϋπολογισμὸν τοῦ νέου ἔτους ἐν τῇ θέσει περὶ ἀγαθοεργείας.

17. Οἱ ἄνωθεν ὁρίσμοι ὡς πρὸς τοὺς προϋπολογισμοὺς καὶ τὴν διαχείρισιν τῆς περιουσίας τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἐκπαιδευτικῶν καταστημάτων θέλουν ἐφαρμοσθῇ ἀναλόγως καὶ εἰς τὰ ἐκκλησιαστικά ¹ καὶ τεχνοσυμβούλια ², καὶ εἰς τὰς τοπικὰς ἐφορίας τῶν σχολείων ³, διατηρουμένων ἀκριβῶς τοῦ σχηματισμοῦ καὶ τοῦ κύκλου τῆς ἐνεργείας τῶν διαταχθέντων ἐν τοῖς ἄρθροις 114 καὶ 116. ⁴

Ν. ΩΚΗ '18[25 'Απριλ. 1880. Περὶ στρατιωτικῶν καταλυμάτων. ⁵

1. Περὶ καταλύσεως.

1. Οἱ δῆμοι εἶναι ὑπόχρεοι νὰ χορηγῶσιν εἰς τὰ μεταβατικὰ ἀποσπάσματα καὶ εἰς τὰ τῶν συνοδικῶν (εἰσπρακτόρων, κληρῶν κλπ.) τὰ ἀναγκαῖα κατα-

1. Ἐννοητέον: συμβούλια.

2. Ἴσως ἐννοεῖ τὰ συμβούλια φιλανθρ. καταστημάτων ἐν οἷς διδάσκονται δωρεὰν τέχναι.

3. Ὅταν τὰ σχολεῖα κέκτῃνται ἰδίαν περιουσίαν ἐκ δωρεῶν ἢ κληροδοτημάτων ἢ ἄλλως καταλειφθεῖσαν.

4. Ἴδε ἀνωτέρω ὑπὸ τὸ ἄρθ. 119 τοῦ νόμου περὶ δήμων τὴν ἐγκύκλιον ὑπ' ἀριθ. 49 τῆς 23 Αὐγ. 1882 περὶ ἐκποιήσεως κτημάτων ἀκινήτων δήμων ἢ ἐνοριακῶν ναῶν.

5. ΕφΚυβ 1880 σελ. 190. Ὁ νόμος οὗτος ὑπεβλήθη ὡς πρότασις ὑπὸ τοῦ βουλευτοῦ Στεφανοπούλου, ἡ δὲ Κυβέρνησις υἱοθετήσασα εἶτα αὐτὴν διετύπωσεν εἰς ἴδιον νομοσχέδιον μετὰ τροποποιήσεων. Ἐψηφίσθη δὲ κατὰ τὰς συνεδριάσεις 96 (27 Μαρτίου) 97 (28 Μαρτίου) μετὰ συζητήσεων, ὧν ἴσε κατωτ. τὰ χρήσιμα ἀποσπάσματα.

λύματα. — Εἰς τὰ μέρη, ἔνθα ἀποβαίνει ἐφικτὴ ἡ κατάλυσις αὐτῶν εἰς στρατῶνας, δὲν χορηγοῦνται τοιαῦτα.

2. Ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ μετὰ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου ἐκμισθώνει εἰς βάρος τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ δήμου οἰκίαν, ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς κατάλυμα τῶν ἀποσπασμάτων. Νομολ.

3. Εἰς μέρη, ἔνθα δὲν ἀποβαίνει δυνατὸν νὰ ἐνοικιασθῇ τοιαύτη οἰκία, ἢ ὁ χώρος τῆς ἐνοικιασμένης δὲν εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὴν δύναμιν τῶν ἀποσπασμάτων, ὁ ἀρμόδιος δήμαρχος ἢ ὁ εἰδικὸς πάρεδρος ἐπιτρέπει καὶ τὴν εἰς τὰς οἰκίας τῶν κατοίκων κατάλυσιν, τηρῶν τὰς ἐξῆς διατάξεις·

α'. Τὰ καταλύματα χορηγοῦνται κατὰ σειρὰν καὶ ἐκ περιτροπῆς εἰς πάσας τὰς οἰκίας.

β'. Ἡ κατάλυσις ἐν ἐκάστη οἰκίᾳ ὀρίζεται εἰς ἓν νυχθήμερον· δύναται ὅμως νὰ ἐπαναληφθῇ ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ, ἐὰν λόγοι ὑπηρεσίας ἀπαιτῶσι πολυήμερον διαμονὴν τῶν ἀποσπασμάτων εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, ἀλλὰ μόνον εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν ἅπασαι αἱ οἰκίαι τοῦ τόπου ἐχορήγησαν καταλύματα·

γ'. Ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ δὲν δύνανται νὰ καταλύσῃσι παρὰ εἰς, ἢ ἐν ταῖς εὐρυχωροτέραις, δύο τὸ πολὺ ἄνδρες. ¹

2. Περὶ προμηθείας τροφῶν.

4. Ἀπαγορεύεται ἡ ἀπαίτησις τροφοδοσίας τῶν ἀναφερομένων ἐν τῷ 1 ἄρθρῳ ἀποσπασμάτων παρὰ τῶν κατοίκων.

5. Εἰς μέρη, ἔνθα ὑπάρχουσιν ὀσοπωλεῖα, τὰ

1. Ἴδε κατωτ. συζητήσεις.

ἀποσπάσματα ὑποχρεοῦνται νὰ προμηθεύωνται ἐξ αὐτῶν τοῖς μετρητοῖς τὰ ἀναγκαιοῦντα αὐτοῖς τροφίμα. — Ἐνθα δὲ δὲν ὑπάρχουσι τοιαῦτα, ἀποτείνονται πρὸς τὸν δήμαρχον ἢ τὸν εἰδικὸν πάρεδρον τοῦ χωρίου, οἵτινες ὀφείλουσι νὰ προμηθεύωσιν αὐτοῖς ταῦτα ἀπὸ τοὺς κατὰ τοὺς κατὰ τὸν δικαιοτέρον τρόπον καὶ ἐπὶ τῇ καταβολῇ τῆς ἀξίας των κατὰ τὴν τιμὴν, ἥτις καθ' ἑκάστην τριμηνίαν θέλει ὀρίζεσθαι διὰ τὴν περιφέρειαν ἐκάστου δήμου παρὰ τοῦ σχετικοῦ Ἐπαρχοῦ καὶ τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου.

6. Ἡ στρατιωτικὴ ἀρχὴ διατάσσει τὴν ἐκ τῶν ἀποδογῶν τῶν ὑπευθύνων κράτησιν καὶ τὴν εἰς τὸν δικαιοῦχον ἀπόδοσιν τοῦ ἀντιτίμου τῶν τροφίμων, ἅτινα τὰ ἀποσπάσματα δὲν ἤθελον πληρώσει, ἅμα ὑποβλήθῃ αὐτῇ παρὰ τοῦ χορηγήσαντος λογαριασμός, συντεταγμένος ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀρθρῷ διατιμήσεως καὶ οὕτινος ἡ ἀκρίβεια ὡς πρὸς τὸ ποσόν, τὸ εἶδος καὶ τὴν διατίμησιν τῶν μὴ πληρωθέντων τροφίμων βεβαιοῦται ἀπὸ κοινοῦ ὑπὸ τοῦ ἐφημερίου καὶ τοῦ δημάρχου ἢ τοῦ εἰδικοῦ παρέδρου.

3. Περὶ τοῦ δρομολογίου τῶν ἀποσπασμάτων.

7. Τὰ δρομολόγια τῶν περὶ ὧν πρόκειται, ἀποσπασμάτων θέλουσι κανονίζεσθαι, ἐφ' ὅσον εἶναι ἐφικτόν. οὕτως ὥστε νὰ διανυκτερεύωσι ταῦτα ἀλληλοδιδόχως εἰς διάφορα μέρη καὶ κατὰ προτίμησιν ἔνθα ὑπάρχουσι στρατῶνες, προχειρότερα τὰ πρὸς κατάλυσιν καὶ τροφοδοσίαν μέσα καὶ ἐν γένει ὅπου θέλουσιν ἐπιβαρύνεσθαι ὀλιγώτερον οἱ κάτοικοι.

4. Γενικαὶ διατάξεις.

8. Αἱ ποινικαὶ παραβάσεις τῶν ἀποτελούντων

μέρος εἰς τὰ, περὶ ὧν πρόκειται, ἀποσπάσματα ὑπάγονται εἰς τὴν ἀνάκρισιν καὶ ἐκδίκασιν τῶν τακτικῶν ποινικῶν δικαστηρίων, ἐφ' ὅσον αὐταὶ δὲν ἀποτελοῦσι παράθασιν τῆς εἰς αὐτὰ ἀνατεθείσης ὑπηρεσίας, εἶναι δ' ἀδιάφορον ἂν ἔχωσι σχέσιν πρὸς αὐτήν· αἱ δὲ πειθαρχικαὶ τιμωροῦνται παρὰ τῶν στρατιωτικῶν ἀρχῶν.

9. Οἱ ἀδικούμενοι δύναντα νὰ ἐγείρῳσιν ἐνώπιον τῶν τακτικῶν δικαστηρίων καὶ ἀγωγὰς περὶ πολιτικῶν ἀποζημιώσεων κατὰ τῶν ἀδικησάντων αὐτούς.—Τὸ Δημόσιον εἰς οὐδεμίαν ἀποζημίωσιν ὑπόκειται διὰ τὰς πράξεις τῶν ἀποσπασμάτων.

10. Αἱ διατάξεις τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 15] 27 'Ιουλίου 1834 «περὶ τῆς καταλύσεως καὶ τῆς τροφῆς τῶν ἐντὸς τοῦ Κράτους ὁδοιπορούντων στρατευμάτων καὶ τῆς χορηγίας τῶν εἰς αὐτὰ ἀναγκαιῶν μετακομίσεων»¹ μένουσιν ἐν ἰσχύϊ, καθόσον δὲν ἀφορᾷ εἰς τὰ ἀποσπάσματα, περὶ ὧν πρόκειται ἐν τῷ παρόντι νόμῳ.

5. Ποινικαὶ διατάξεις.

11. Οἱ καταλαμβάνοντες καταλύματα μὴ ὀρισθέντα ὑπὸ τῆς ἀρχῆς ἢ ἀπαιτοῦντες τροφοδοσίας, πλὴν τῆς περιπτώσεως τῆς β'. παραγράφου τοῦ ἄρθρου 5 ἢ μὴ πληρώσαντες τὸ ἀντίτιμον τῶν τροφίμων στρατιωτικοί, τιμωροῦνται κατ' ἐγκλησιν τοῦ παθόντος μὲ φυλάκισιν μέχρις ἐνὸς μηνός.²

12. Δήμαρχοι ἢ εἰδικοί πάρεδροι, παραβιάζον-

1. Τὸ Διατάγμα τοῦτο μὴ δημοσιευθὲν ἐν τῇ Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως δὲν ἰσχύει.

2. Ἴδε κατωτ. συζητήσεις ὡς καὶ ἄρθρον 15.

τες τὰ ἐπιβαλλόμενα αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου καθήκοντα, ἐφ' ὅσον αἱ παραβάσεις αὗται δὲν τιμωροῦνται ἀπὸ ἄλλην τινὰ εἰδικὴν διάταξιν, τιμωροῦνται μὲ χρηματικὴν ποινὴν μὴ συνεπαγομένην τὰς συνεπείας τοῦ 24 ἄρθρου τοῦ ποιν. νόμου.

13. Οἱ ἐφημέριοι, οἱ δήμαρχοι καὶ οἱ εἰδικοὶ πάρεδροι, οἱ βεβαιοῦντες ἐσφαλμένους λογαριασμοὺς ὡς ἀκριβεῖς, ὑπάγονται εἰς τὰς ποινὰς τῆς ψευδοῦς πιστοποιήσεως καὶ εἰς ἀποζημιώσεις.

14. Εἰς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου ὑπάγονται καὶ οἱ εἰσπράκτορες.

15. Ἐξαιροῦνται τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ χορηγεῖν τ' ἄνωτέρω καταλύματα αἱ οἰκογένειαι, ὅσαι στεροῦνται ἀνδρὸς ὡς προστάτου αὐτῶν.¹

Ἄρθρον 2.

Ἐφ.Ναυπλ. 532 (1194). Καὶ κατὰ τὸν ἀπὸ 27 Δεκεμβρίου 1833 περὶ συστάσεως τῶν Δήμων νόμον (ἄρθ.37) καὶ κατὰ τὸν ΩΚΗ' τῆς 18 Ἀπριλίου 1880 περὶ στρατιωτικῶν καταλυμάτων εἰς τὰς δημοτικὰς ὑποχρεώσεις καταριθμεῖται καὶ ἡ χορήγησις καταλυμάτων, εἰς τοὺς διερχομένους ἢ σταθμεύοντας στρατιώτας, ἀδιαφόρως ἂν ἀνήκωσιν εἰς τὸ σῶμα τῆς χωροφυλακῆς ἢ μὴ, ἢ ἂν ὥσι πεζοὶ ἢ ἑφιπποὶ ἐσφαλμένως ἐπομένως ἢ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἀπέριψε τὴν ἀγωγὴν, ἀντὶ, ἀμφισβήτηθῆις ταύτης, νὰ διατάξῃ τὰς δεούσας ἀποδείξεις, καὶ διότι ἐὰν ἐδόθη ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου δημάρχου Τριπόλεως τοιαύτη ὑπόσχεσις καὶ ἐντολή, ἐδόθη ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ἀνατεθειμένης αὐτῷ ἐξουσίας συμφώνως τῷ νόμῳ καὶ τῷ ἄρθρῳ 2 τοῦ ὡς ἄνω εἴρηται εἰδικοῦ νόμου ΩΚΗ', καθ' ὃ ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ μετὰ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου ἐκμισθώνει εἰς βάρος τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ δήμου αἰκίαν, ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς καταλύμα τῶν ἀποσπασμάτων.

1. Ἴδε κατωτ. συζητήσεις.

"Αρθρον 3.

Ριχάρδης. Ἐπειδὴ τὸ νομοσχέδιον αὐτὸ περιλαμβάνει λεπτομερείας, αἵτινες ἡδύναντο νὰ ὁρισθῶσι δι' ἐγκυκλίου, ὑποβάλλω μίαν παρατήρησιν· τὸ νομοσχέδιον λέγει, ὅτι κατὰ σειρὰν εἰς ὅλας τὰς οἰκίας θὰ γίνηται κατάλυμα. Ἐρωτῶ, ἐὰν ἦναι οἰκία, ἐν ᾗ κατοικεῖ οἰκογένεια ἐκ γυναικῶν, μὴ ἔχουσα προστάτην ἄνδρα, θὰ γίνηται καὶ εἰς αὐτὴν κατάλυμα;

Τρικούπης. Ἐχει δίκαιον ὁ κ. βουλευτὴς Πατρῶν· ἀλλ' ἄγνοεῖ, ὅτι μεγαλειτέρας λεπτομερείας περιέχει τὸ διάταγμα τοῦ 1834, τὸ ὅποιον εἶνε τοῦλάχιστον τετραπλάσιον τοῦ νομοσχεδίου τούτου, καὶ εἰς αὐτὸ παρὰπέμπει τὸ νομοσχέδιον, ὥς πρὸς ὅσα δὲν ἐθεωρήθη ἀναγκαῖον νὰ ἀναθεωρήσωμεν. Δὲν πιστεύω δὲ ὥς πρὸς τὸ εἰδικὸν μέρος, περὶ τοῦ ὁποίου ὁμίλησεν ὁ κ. βουλευτὴς Πατρῶν, νὰ ὑπάρχῃ ἀνάγκη νὰ ἀσχοληθῶμεν, διότι τὰ τοιαῦτα ἐν τῇ ἐκτελέσει διορθοῦνται. Φυσικῶς ἐὰν παρουσιασθῇ τοιαύτη τις περίπτωσις, δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ διάταξις αὕτη, καὶ οὐδὲν παράπονον δύναται νὰ ἐγερθῇ κατὰ τοῦ δημάρχου, ὁ ὁποῖος ἤθελεν ὁρεῖσι κατάλυμα, παραλείπων οἰκογένειαν, παρὰ τῇ ὁποίᾳ διὰ λόγους κοσμιότητος, δὲν ἔπρεπε νὰ διατάξῃ τὴν κατάλυσιν.

Ριχάρδης. Τοῦλάχιστον νὰ σημειωθῇ, εἰς τὰ πρακτικὰ μία ἐξαίρεσις.

"Αρθρον 11.

Τρικούπης. Παρατηρῶ εἰς τὸν προαγορεύσαντα, ὅτι αἱ κοινὰ παραβάσεις, αἱ τιμωρούμεναι ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ νόμου, ὑπάγονται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου ἐκείνου, καὶ τὸ ἄρθρ. 8 ἀναγράφει τοῦτο. Ὡστε ἂν οἱ στρατιῶται ὑποπέσωσιν εἰς τοιοῦτον ἔγκλημα, δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ ἐγγραφῇ ἡ ποινὴ εἰς τὸν νόμον· ἦτο ὅμως ἀνάγκη νὰ κανονισθῇ ἐν τῷ νόμῳ ἡ ποινὴ τῶν δημιουργουμένων δι' αὐτοῦ ἀδικημάτων, καὶ ὥς πρὸς ταῦτα ἡ Κυβέρνησις ἐνόμισεν, ὅτι ἔρκει νὰ ἐπιβάλῃ πειθαρχικὴν ποινὴν. Ἐκ τῆς συζητήσεως προέκυψεν ἡ ἰδέα, ὅτι τὸ βέλτιον εἶνε νὰ κανονισθῇ ἡ ποινὴ ἐπανορθωτικὴ, νὰ ἦναι δικαστὴς τὸ τακτικὸν δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν, καὶ οὐχὶ ὁ ὑπουργὸς τῶν

Στρατιωτικῶν, καὶ συμφώνως πρὸς τὴν ἰδέαν ταύτην ἔφερα τὴν τροπολογίαν. Ἀλλ' ἄφ' οὗ διωρίσθη δικαστὴς αὐστηρότερος, εἶναι δίκαιον ὅπως κανονισθῇ ἡ ποινὴ ἐλαφροτέρᾳ.

Ἔαρον 13.

Τζάνες. Ὅπως ἔχει, δύναται νὰ διαστραψῇ, διότι αἱ γυναῖκες ἡμποροῦν νὰ εἰδοποιοῦν τοὺς ἄνδρας τῶν νὰ φεύγουν (ἐλαρότης). Λοιπὸν νὰ τεθῇ εἰς τὸν νόμον: «ὅσαι εἶνε χῆραι καὶ κόραι ἀπροστάτευτοι».

N. BTMΘ' 3]27 Σεπτεμβρ. 1895.—Περὶ τῆς στοιχειώδους ἢ τῆς δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως.¹

ΚΕΦΑΛ. Δ'.

Περὶ τῶν ἐξόδων τῆς στοιχειώδους ἢ δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως.

54. Τὰ ἐξόδα τῆς δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως καταβάλλονται ὑπὸ τῶν δήμων, πληρόνεται δὲ ὑπὸ τῶν κατ' ἐπαρχίας δημοσίων ταμείων ἐκ τῶν ὑπ' αὐτῶν εἰσπραττομένων δημοτικῶν ἐσόδων, ἐπὶ τῇ βάσει χρηματικῶν ἐνταλμάτων τῶν ἀρμοδίων δημάρχων.²

55. Κατὰ τὴν σύνταξιν τῶν δημοτικῶν προῦπο-

1. ἘφΚ. 1895 Α' σελ. 169. Τὸν νόμον τοῦτον ὁλόκληρον ἴδε ἐν τεύχει Ἐκπαίδευσις. Ὁ νόμος BTMΘ' εἰσῆχθη ὑπὸ τοῦ πρωθυπουργοῦ Θ. Δηλιγιάννη κατὰ τὴν συνεδρίασιν 14 (12 Ἰουνίου) σὺν τῇ ὑποβολῇ τοῦ προϋπολογισμοῦ μετὰ προφορικῆς εἰσαγωγῆς. Ἐψηφίσθη δὲ κατὰ τὰς συνεδριάσεις 31 (23 Ἰουν.) 32 (24 Ἰουν.) 40 (4 Ἰουλ.) 41 (5 Ἰουλ.) 42 (6 Ἰουλ.). Συζητήσεις μακρόταται ἐγένοντο, ἃς ἴδε ἐν πρακτικοῖς Βουλῆς σελ. 499. 549. 861 καὶ 902.

2. Ἴδε κατωτ. ἐγκύκλιον ἀριθ. 50 τῆς 22 Αὐγ. 1896.

λογισμῶν τὰ ἔξοδα τῆς δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως προς-
διορίζονται πρὸ πάντων τῶν ἄλλων, καὶ αἱ πρὸς συν-
τήρησιν τῶν δημοτικῶν σχολείων καὶ τῶν γραμμα-
τοδιδασκαλείων πιστώσεις ἀναγράφονται πρῶται ἐν
τοῖς δημοτικοῖς προϋπολογισμοῖς, ἀποτελοῦσαι ἴδιον
ἐν αὐτοῖς τμήμα, ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «στοιχειώδης
ἐκπαίδευσις τῶν δημοτῶν». Ἀλλ' αἱ διὰ τὴν συντή-
ρησιν ἐκάτου τῶν σχολείων καὶ γραμματοδιδασκα-
λείων ἀπαιτούμεναι ἀναγράφονται ὑπὸ ἴδιον δι' ἑκα-
στον τῶν ἐκπαιδευτηρίων τούτων κεφάλαιον, δια-
κρινόμενον διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ σχολείου ἢ γραμ-
ματοδιδασκαλείου, διαιρούμενον δ' εἰς τρία ἄρθρα,
ὧν τὸ πρῶτον περιλαμβάνει τὰς πρὸς πληρωμὴν τῶν
μισθῶν τῶν διδασκάλων ἢ διδασκαλισσῶν πιστώσεις,
τὸ δεύτερον τὰς πρὸς πληρωμὴν τῶν ἐνοικίων τῶν
διδασκηρίων, ἐὰν ταῦτα δὲν ᾔναι ἐν δημοτικοῖς κτι-
ρίοις, καὶ τὸ τρίτον τὰς δι' ἑπιπλα, πίνακας, ὄρ-
γανα διδασκαλίας καὶ λοιπὰ ἔξοδα ἀπαιτούμενας.

56. Ἐὰν αἱ ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου ἀνα-
γραφεῖσαι ἐν τῷ δημοτικῷ προϋπολογισμῷ πιστώ-
σεις δὲν ἐπαρκῶσι πρὸς συντήρησιν πάντων τῶν ἐν τῷ
δήμῳ ὑπαρχόντων δημοτικῶν σχολείων καὶ γραμ-
ματοδιδασκαλείων, προκαλεῖται ὑπὸ τοῦ νομάρχου
ἢ ἀπόφασις τοῦ ἐπαρχιακοῦ συμβουλίου, κατὰ τὰ
ἐν ἄρθροις 19, 20 καὶ 22 § α' τοῦ ΔΕΡΣ' περὶ
ἐπαρχικῶν συμβουλίων νόμου τῆς 3 Ἀπριλίου 1891
διατασσόμενα, συμφώνως δὲ πρὸς ταύτην ὁ νομάρ-
χος εἴτε αὐξάνει τὰς πρὸς συντήρησιν τῶν δημοτικῶν
σχολείων καὶ γραμματοδιδασκαλείων ἀναγεγραμμέ-

1. Ἴδε καὶ τὸν κατωτ. ν. ΒΤΕΘ' τοῦ 1896 συμπλη-
ρώσαντα τὴν παροῦσαν διάταξιν. Ἴδε ἐπίσης συζητήσεις.

νας ἐν τῷ προϋπολογισμῷ πιστώσεις μέχρι τοῦ ἀναγκαιούντος ποσοῦ, διαγράφων ἄλλα ἐξόδα, τὰ ὅποια δύνανται, ἄνευ ἀναλόγου ζημίας τῶν δημοτικῶν συμφερόντων, ν' ἀναβληθῶσιν ἐπὶ τὸ ἐπόμενον ἔτος, ἢ ἐλαττόνων τὰς διὰ τὰ ἀναπόφευκτα κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἐξόδα ἀναγεγραμμένας πιστώσεις μέχρι τοῦ τελευταίου ὁρίου αὐτῶν, εἴτε, ἐὰν αἱ τοιαῦται ἐλαττώσεις τῶν ἐξόδων δὲν εἶναι ἐφικταί, ἢ δι' αὐτῶν δὲν ἐπιτυγχάνηται ἡ ἐξίσωσις τῶν ἐσόδων πρὸς τὰ ἐξόδα, προκαλεῖ τὰς ἀρχὰς τοῦ δήμου νὰ προτείνωσι τὴν συμφώνως πρὸς τὰς νομίμους διατάξεις αὐξήσιν τῶν ἐσόδων.

57. Πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ἀπαιτουμένων διὰ τὴν δημοτικὴν ἐκπαίδευσιν πιστώσεων, ἐπιτρέπεται νὰ αὐξηθῶσι κατὰ τὰς περὶ τοῦ προσδιορισμοῦ τῶν δημοτικῶν ἐσόδων νομίμους διατάξεις, ὅ τε ἐπὶ τῶν πρὸς ἐσωτερικὴν κατανάλωσιν εἰσαγομένων δημοτικῶς δασμὸς καὶ οἱ ἄμεσοι δημοτικοὶ φόροι μέχρις ἐνὸς τοῖς ἑκατόν. Κατὰ τὸν αὐτὸν δ' ὅρον ἐπιτρέπεται ν' αὐξηθῶσι καὶ τὰ ἐσοδα τῶν δήμων τῆς Ἑπτανήσου.¹

58. Ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 20 τοῦ ΑἈΝΣ' περὶ ἐπαρχιακῶν συμβουλίων νόμου χορηγουμένη εἰς τοὺς δήμους ὑπὸ τοῦ δημοσίου ταμείου συνδρομὴ ἀπονέμεται αὐτοῖς, μόνον ἐὰν, καὶ μετὰ τὰς κατὰ τὸ ἄρθρον 56 ἐπενεχθείσας ὑπὸ τοῦ νομάρχου μεταβολὰς ἐν τῷ προϋπολογισμῷ, καὶ μετὰ τὴν κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον αὐξήσιν τῶν φόρων δὲν συμπληρῶνται αἱ ἀπαιτούμεναι πιστώσεις.

59. Τὰ χορηγήματα ταῦτα ἐγκρίνονται διὰ Β. Διατάγματος, ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐκκλη-

1. Ἰδε κατωτ. ἐγκύκλ. ἄρθρ. 20 τῆς 12 Μαρτ 1896.

σιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως Ὑπουργείου, πληρόνονται δὲ εἰς τοὺς δήμους ὑπὸ τοῦ δημοσίου ταμείου δι' ἐνταλμάτων τοῦ εἰρημένου Ὑπουργείου ἐκ κεφαλαίου κατατεθειμένου ἐν τῷ δημοσίῳ ταμείῳ.

60. Τὸ κεφάλαιον τοῦτο ἀποτελεῖται:

α') Ἐκ τῶν τόκων τῶν ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως Ὑπουργείου κληροδοτημάτων, τῶν μὴ ρητῶς καθωρισμένων εἰς εἰδικοὺς σκοποὺς, εἴτε διὰ τῶν διαθηκῶν, εἴτε διὰ προγενεστέρων νόμων ἢ Β. Διαταγμάτων.

β') Ἐξ εἰσφορᾶς τῶν ἱερῶν μονῶν ἐτησίας, ἥς τὸ ποσὸν προσδιόριζεται εἰς ἑκατὸν χιλιάδας δραχμῶν.

γ') Ἐξ εἰσφορᾶς τοῦ δημοσίου ταμείου, ἥς τὸ ποσὸν ἀναγράφεται ἐν τοῖς ἐτησίοις προϋπολογισμοῖς, ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Συνδρομὴ τοῦ Κράτους ὑπὲρ τῆς δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως».

61. Τὸ ἐξ ἑκατὸν χιλιάδων δραχμῶν ποσὸν τῆς εἰσφορᾶς τῶν Μονῶν εἰσπράττεται παρὰ τοῦ δημοσίου ταμείου, ἐφαρμοζομένων πασῶν τῶν περὶ εἰσπράξεως τῶν δημοσίων ἐσόδων διατάξεων πλὴν τῆς περὶ ἐκποιήσεως τῶν μοναστηριακῶν κτημάτων.¹⁾ Κατανέμεται δὲ εἰς τὰς Μονὰς διὰ πράξεως τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως Ὑπουργείου, δημοσιευομένης διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως κατὰ τὴν ἀρχὴν ἐκάστου ἔτους, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος προϋπολογισμοῦ τῶν ἐσόδων αὐτῶν, κατὰ τοὺς ἐπομένους ὅρους.

1. Ἴδε κατωτ. συζητήσεις.

Ἐπὶ ποσοῦ ἐσόδων ἀπὸ 5,000	μέχρι 10,000	δρ. 2	τοῖς 0
» » » » 10,000	» 20,000	» 4	» »
» » » » 20,000	» 30,000	» 6	» »
» » » » 30,000	» 40,000	» 8	» »
» » » » 40,000	» 100,000	» 9	» »
ἀπὸ 100,000 καὶ ἄνω δέκα τοῖς ἑκατόν.			

Ἐφ' ὅσον τὸ σύνολον τῶν εἰσφορῶν εἶναι μείζον ἢ ἔλασσον τοῦ ποσοῦ τῶν ἑκατόν χιλιάδων δραχμῶν, μειοῦνται ἢ αὐξάνονται αὗται, διατηρουμένης πάντοτε τῆς κατὰ τοὺς ἀνωτέρω ὅρους ἀναλογίας ἐκάστης πρὸς τὸ ὅλον.

62. Ἐὰν ὅμως τὰ ἔσοδα τοῦ δήμου δὲν ἐπαρκῶσι πρὸς συντήρησιν τῶν ἐν τῷ δήμῳ δημοτικῶν σχολείων καὶ γραμματοδιδασκαλείων, καὶ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν αὐτῶν διὰ τοῦ ἀναβίθασμου τῶν ἐν τῷ ἄρθῳ 57 ἀναφερομένων φόρων, τότε μετὰ γνωμοδότησιν τοῦ ἀρμοδίου νομάρχου χορηγοῦνται τὰ ἐλλείποντα ἐκ τῆς ἀναγεγραμμένης ἐν τῷ ἐτησίῳ προϋπολογισμῷ τοῦ Κράτους πιστώσεως, καὶ καταβάλλονται ὑπὸ τοῦ δημοσίου ταμείου.

63. Τὰ πρὸς πληρωμὴν τῶν ἐξόδων τῆς δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως χρηματικὰ ἐντάλματα ἐκδίδονται ὑπὸ τοῦ δημάρχου ἐντὸς τοῦ πρώτου δεκαημέρου τοῦ ἐπομένου μηνός, ἐξοφλοῦνται δ' ὑπὸ τοῦ δημοσίου ταμείου ἐντὸς πέντε τοῦ βραδύτερον ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης αἰτήσεως τοῦ δικαιούχου. — Ἐὰν ἐν τῷ δημοσίῳ ταμείῳ δὲν ὑπάρχωσιν εἰσπείραγμένα ἔσοδα τοῦ δήμου, ἀρκοῦντα πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ ἐντάλματος, ὁ ταμίας προσκαλεῖ τὸν εἰσπράκτορα τοῦ ὀφειλοντος δήμου νὰ ἀποστείλῃ αὐτῷ τάχιστα τὸ ἀπαιτούμενον ποσόν, τὸ ὅποιον ἅμα λαβὼν ἀποδίδωσιν εἰς τὸν δικαιούχον. Ἐὰν δὲ καὶ ἐν τῷ δημο-

τικῶ ταμείῳ δὲν ὑπάρχωσι χρήματα, τὸ δημόσιον ταμεῖον ἐξοφλεῖ τὸ ἐντάλμα ἐκ χρημάτων τοῦ δημοσίου, ἂν πρόκειται νὰ εἰσπράξῃ ἔσοδα τοῦ δήμου, κρατεῖ δὲ τὸ καταβληθὲν ποσὸν ἐκ τῶν πρώτων εἰσπραχθησομένων δημοτικῶν ἐσόδων. — Ἐὰν δὲ δὲν ὑπάρχωσι πλέον ἔσοδα τοῦ δήμου πρὸς εἰσπραξίν, δὲν ὑπάρχωσι δὲ δημοτικὰ χρήματα οὐδ' ἐν τῷ δημοσίῳ ταμείῳ οὐδ' ἐν τῷ δημοτικῷ, ὁ ταμίας καταγγέλλει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὴν ἀρμοδίαν διοικητικὴν ἀρχὴν δι' ἀναφορᾶς, ἱστορούσης λεπτομερῶς τὸ πᾶν, ἵνα αὕτη προκλήσῃ τὴν περὶ καταβολῆς τῶν ἀναγκαιούντων χρημάτων ἐκ τῆς προσδιορισθείσης συνδρομῆς τοῦ δημοσίου πρόνοιαν τοῦ ἀρμοδίου Ὑπουργείου.

64. Ἐὰν ὁ δήμαρχος δὲν ἐκδώσῃ τὰ ἐντάλματα τῶν μηνιαίων ἐσόδων τῆς δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως ἐντὸς τοῦ πρώτου δεκαημέρου τοῦ ἐπομένου μηνός, ὡσαύτως καὶ ὁ δημόσιος ταμίας ἂν δὲν ἐξοφλήσῃ τὰ ἐπιδειχθέντα εἰς αὐτὸν ἐντάλματα ἐντὸς τοῦ πεντημέρου ἀπὸ τῆς πρώτης αἰτήσεως τοῦ δικαίου, ἐνῶ ὑπῆρχον ἐν τῷ ταμείῳ χρήματα τοῦ δήμου, τιμωροῦνται ὑπὸ τῆς προϊσταμένης διοικητικῆς ἀρχῆς ἑκάτερος διὰ πειθαρχικοῦ προστίμου δραχμῶν δέκα, τὸ ὅποσον αὐξάνει κατὰ πέντε δραχμὰς καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀναβολῆς τῆς ἐκδόσεως τῶν ἐνταλμάτων, ἢ τῆς ἐξοφλήσεως αὐτῶν, ἀπὸ τῆς ἐπιβολῆς τῆς πρώτης πειθαρχικῆς ποινῆς. — Ὁ δὲ δημοτικὸς εἰσπράκτωρ, ὁ ἀρνηθεὶς νὰ ἀποστείλῃ εἰς τὸν ταμίαν τὰ ὑπ' αὐτοῦ ζητηθέντα πρὸς ἐξοφλήσιν ἐντάλματος ἐσόδων τῆς δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως χρήματα, καίτοι ὑπαρχόντων ἐν τῷ ταμείῳ αὐτοῦ δημοτικῶν χρημάτων ποσοῦ ἴσου πρὸς τὸ ζητούμε-

νον, τιμωρεῖται ὑπὸ τῆς προϊσταμένης διοικητικῆς ἀρχῆς διὰ προστίμου εἴκοσι καὶ πέντε δραχμῶν, ἀπολύεται δὲ τῆς ὑπηρεσίας, ἂν καὶ δεύτερον ὑποπέσῃ εἰς τὴν αὐτὴν παράβασιν.

65. Οὐδεμία κατάσχεσις, ἐπιβαλλομένη ὑπὸ τῶν πιστωτῶν τῶν δήμων εἰς χεῖρας τῶν ταμιῶν ἐπὶ τῶν ὑπ' αὐτῶν εἰσπραττομένων δημοτικῶν ἐσόδων, ἰσχύει ἵνα μείωσῃ τὰ διὰ τὴν στοιχειώδη ἐκπαίδευσιν τῶν δημοτῶν ἐκάστου δήμου προσδιορισθέντα διὰ τοῦ προϋπολογισμοῦ αὐτοῦ ποσά.

66. Τὰ πρὸς τὸ καταργηθὲν ταμεῖον τῆς δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως ὀφειλόμενα ἐκ τῆς πληρωτέας εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον εἰσφορᾶς τῶν δήμων, ἢ ἐξ ἄλλων πόρων, ὥς καὶ παντὰ τὰ καθυστεροῦντα εἰς τὸ καταργηθὲν ταμεῖον ἔσοδα, εἰσπραττόμενα, εἰσάγονται εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον.

67. Τὰ ἔξοδα τῶν Ἐποπτικῶν Συμβουλίων καὶ τῶν ἐπιθεωρήσεων τῶν δημοτικῶν ἐκπαιδευτηρίων καὶ τῶν ἐλληνικῶν σχολείων, ὥς καὶ τὰ τῆς οἰκοδομῆς τῶν διδασκηρίων τῆς στοιχειώδους ἐκπαιδεύσεως κατὰ τὸν ἐγκειρισμένον τύπον αὐτῶν, ἢ τὰ τῆς μετασκευῆς τῶν ὑπαρχόντων δημοτικῶν κτιρίων, ὅπως καὶ ταῦτα μετασκευασθῶσι κατὰ τὸν εἰρημένον τύπον, δὲν καταβάλλονται ὑπὸ τῶν δήμων, ἀλλὰ πληρόνονται ἐκ τοῦ ἐν Τραπεζῇ κατατεθειμένου καὶ κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ περὶ ἐκπαιδευτικῶν τελῶν νόμου προωρισμένου εἰς βελτίωσιν καὶ συμπλήρωσιν τῆς δημοτικῆς, τῆς μέσης καὶ τῆς ἀνωτέρας ἐκπαιδεύσεως εἰδικοῦ κεφαλαίου, διὰ χρηματικῶν ἐνταλμάτων τοῦ ἐπὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως Ὑπουργείου, ἐκδιδομένων ἐπ' ὀνόματι τῶν δικαιοῦχων

καὶ ἐπὶ τῆς Τραπεζίης, ἐν ᾗ τυγχάνει κατατεθειμέ-
νον τὸ εἰρημένον κεφάλαιον.

"Ἀρθρον 56.

Θ Π. Δηλιγιάννης (πρωθυπουργός). Τὸ ἄρθρον 22 τοῦ νόμου περὶ ἐπαρχιακῶν συμβουλίων ἔχει δύο παραγράφους. Πρέπει νὰ γείνη μνεία τῆς πρώτης παραγράφου, ἡ ὁποία ἀνάγεται εἰς τὰ τοῦ προσδιορισμοῦ τῶν ἐκ τῶν δήμων προερχομένων ἐσόδων· ἐπομένως τὸ ἄρθρον θέλει γραφῇ οὕτω πως: «ἡ ἀπόφασις τοῦ ἐπαρχιακοῦ συμβουλίου κατὰ »τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 19, 20 καὶ 22 παραγράφος πρώτη».

Δεληγεώργης. Ὡστε νὰ μὴ ᾔται ὑποχρεωτικὴ ἡ ἀπό-
φασις.

Θ Π. Δηλιγιάννης (πρωθυπουργός). Δὲν εἶνε ὑποχρεω-
τικὴ, εἰμὴ μόνον διὰ τὰ δημοτικὰ χρήματα.

Δεληγεώργης. Δὲν εἶνε ὑποχρεωτικὸν τὸ ποσόν, τὸ ὁ-
ποῖον τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον θ' ἀποφασίσῃ.

Καραπάνος. Περιορίζεται εἰς τὰς ἐκ τῶν πόρων τοῦ δήμου δαπάνας.

Θ. Π. Δηλιγιάννης (πρωθυπουργός). Μάλιστα.

"Ἀρθρον 61.

Δηλιγιάννης. Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 61 ἀποτελεῖ τρο-
πολογίαν τῆς ὑπαρχούσης νομοθεσίας, διότι ἀπαγορεύεται
τοῦ λοιποῦ ἡ ἐκποίησις τῶν κτημάτων τῶν Μονῶν πρὸς
ἐκβάσιν τῆς πληρωμῆς τῆς εἰσφορᾶς αὐτῶν.

Ν. ΒΤΞΘ' 2[6 Μαρτίου 1896. Περὶ συμπλη-
ρώσεως τοῦ ἄρθρ. 56 τοῦ ἀπὸ 3 Σεπτεμ.
1895 νόμου ΒΤΜΘ' περὶ τῆς στοιχειώ-
δους ἢ δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως.¹

Διὰ τοὺς δήμους τῶν ἐπαρχιῶν ἐκεῖνων, ἐν αἷς
δὲν ἐξελέγησαν ἢ δὲν κατηρτίσθησαν πλήρη τὰ ἐπαρ-

1. ΕφΚ. 1896. Α' σελ. 100.

χιακὰ συμβούλια, ἥ, προσκληθέντά νομίμως, δὲν συνήλθον, ἥ συνελθόντα, ἡρνήθησαν ἢ ἀνέβαλον νὰ ἐκδώσωσι τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 56 τοῦ ἀπὸ 3 Σεπτ. 1895 ΒΤΜΘ' νόμου περὶ τῆς στοιχειώδους ἡ δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως ἀπαιτουμένην ἀπόφασιν, ἐκδίδωσι ταύτην ἡτιολογημένως ὁ νομάρχης καὶ συμφώνως πρὸς αὐτὴν προβάίνει εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ὑπὸ τῆς εἰρημένης διατάξεως ὀριζομένων.

Ἄρθρον 54.

Ἐγκύκλιος ἀριθ. 50 τῆς 22 Αὐγ. 1896 περὶ τῶν ὑπὲρ τοῦ ταμείου τῶν συντάξεων τῶν πολιτικῶν ὑπαλλήλων κρατήσεων ἐκ τῶν μισθῶν τῶν δημοδιδασκάλων.

Μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ ΒΤΜΘ' τῆς 3 Σεπτεμβ. 1895 νόμου περὶ τῆς στοιχειώδους ἐκπαιδεύσεως, διὰ τοῦ ἄρθρ. 54 τοῦ ὁποῖου ἐπεβλήθη ἡ ἐκδοσις τῶν μηνιαίων χρηματικῶν ἐντάλματων τῶν μισθῶν τῶν δημοδιδασκάλων ἀμφοτέρων τῶν φύλων εἰς τοὺς Δημάρχους, ἐπέρχεται ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ΧΝΒ' τοῦ 1861 νόμου περὶ συντάξεως τῶν πολιτικῶν ὑπαλλήλων, καθ' ὃ οἱ Ταμίαι ἀφαιροῦσιν ἐκ τοῦ χρηματικοῦ ἐντάλματος τὸ ποσὸν τῶν νομίμων κρατήσεων καὶ εἰσάγουσιν αὐτὸ εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον δι' ἐκδόσεως τοῦ ἀπαιτουμένου γραμματίου παραλαβῆς. Ἀλλ' ἵνα ὑπάρξῃ ἀκριβὴς ὁ ἔλεγχος τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ ἐσόδου τούτου εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον, καθίσταται ἐπ' ἀναγκας, ὅπως οἱ Δήμαρχοι ὑποβάλλωσιν εἰς τὸ Ἰπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν ἐντὸς τοῦ α' δεκαημέρου τοῦ ἐπομένου μηνὸς πίνακα τῶν ἐκδοθέντων παρ' αὐτῶν ἐντὸς τοῦ προηγουμένου μηνὸς χρηματικῶν ἐντάλματων, ἐν ᾧ νὰ σημειῶται τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον τοῦ δημοδιδασκάλου, ὁ ἀριθμὸς τοῦ ἐντάλματος, ὁ μὴν καὶ τὸ πληρωτέον ποσὸν τοῦ μισθοῦ.

Ὅθεν κατὰ ταῦτα δεόν νὰ ὀδηγήσῃτε τοὺς Δημάρχους εἰς τὴν σύνταξιν καὶ ὑποβολὴν τοῦ πίνακος τούτου καὶ ἐπιτηρήτε τὴν ἀκριβὴ τῶν ἐντεταλμένων ἐκτέλεσιν.

Ἐγκύκλιος ἀριθ. 20 τῆς 12 Μαρτ. 1896. Περὶ τῆς αὐξήσεως τοῦ φορολογικοῦ ὅρου τῶν δημοτικῶν φόρων πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ἀπαιτουμένων διὰ τὴν δημοτικὴν ἐκπαίδευσιν πιστώσεων.

Ὁ ἀπὸ 3 Σεπτεμβρίου 1895 ΒΤΜΘ' νόμος περὶ τῆς στοιχειώδους ἢ δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως, θεωρήσας πιθανωτάτην τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν οἱ πόροι πλείστων τοῦ Κράτους Δήμων δὲν ἤθελον ἐπαρκέσει εἰς τὴν συντήρησιν πάντων τῶν ἐν τῷ Δήμῳ ὑπαρχόντων δημοτικῶν σχολείων καὶ γραμματοδιδασκαλείων, ἐπέτρεψε διὰ τῶν ἄρθρων 56 καὶ 57 αὐτοῦ ἵνα πάντες οἱ δημοτικοὶ φόροι, ἅμεσοί τε καὶ ἔμμεσοι, αὐξάνωνται πρὸς συμπλήρωσιν ὅλων τῶν ἀπαιτουμένων πρὸς τοῦτο πιστώσεων μέχρι ἐνὸς τοῖς ἑκατόν.

Ἡ πραγματοποιήσις ὅμως τῆς αὐξήσεως ταύτης δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γένηται ἄλλως, κατὰ τὴς διεπούσας τὴν ἐπιβολὴν τῶν δημοτικῶν φόρων διατάξεις τοῦ νόμου περὶ Δήμων, ἢ διὰ ψηφίσματος τῶν δημοτικῶν συμβουλίων, ἐγκρινομένου ὑπὸ τοῦ Νομάρχου, ἐκτὸς τῆς αὐξήσεως τοῦ ἐπεκτεινομένου καὶ ἐπὶ τῶν ἐμπορευμάτων κλπ. δημοτικοῦ δασμοῦ, ἐγκρινομένου ὑπὸ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως. Ἀλλ' εἰς τὴν ἐπιψήφισιν τῆς αὐξήσεως τῶν δημοτικῶν φόρων τὰ δημοτικά Συμβούλια προκαλοῦνται μετ' ἀποφασίν τοῦ ἐπαρχιακοῦ Συμβουλίου, ἢ ὅπου ταῦτα δὲν ὑπάρχουσιν ἐκλελεγμένα, ἢ συγκληθέντα νομίμως δὲν συνέλθωσιν, ἢ συνελθόντα ἀρνηθῶσιν ἢ ἀναβάλλωσι νὰ ἀποφασίσωσι, μετὰ ἡτιςλογημένην ἀπόφασιν ὑμῶν, ἐκδιδομένην ὑπὸ τοὺς ὅρους τῆς διατάξεως τοῦ ἁρθροῦ 56 τοῦ εἰρημένου ΒΤΜΘ' νόμου, συμφώνως πρὸς τὸν ἀρτίως ἐπιψηφισθέντα καὶ ἐν τῷ ἀπὸ 7 Μαρτίου ἐ. ἔ. ἀπ' ἀριθ. 26 (Τεύχους Α') φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως δημοσιευθέντα, ΒΤΞΘ' τῆς 2 Μαρτίου ἐ. ἔ. νόμον.

Ὅπου ἅπαξ ἀποφασισθῇ καὶ ἐπιβληθῇ ἡ αὐξήσις τῶν δημοτικῶν φόρων Δήμου τινὸς βεβαίως δὲν ἀπαιτεῖται κατ' ἔτος ἢ κατὰ τὰ εἰρημένα ἀφάσεις τοῦ ἐπαρχιακοῦ Συμβουλίου ἢ ὑμῶν, ἵνα ἐξακολουθῇ ἡ αὐξήσις καὶ κατὰ τὰ ἐπόμενα ἔτη, ἐκτὸς ἐὰν τὰ οἰκονομικὰ τοῦ Δήμου βελτιω-

θῶσι κατὰ τρόπον ἐπιτρέποντα τὴν ἄρσιν τῆς αὐξήσεως, ὅτε προκαλεῖται ἡ ἀπόφασις τοῦ ἐπαρχιακοῦ Συμβουλίου ἢ ὑμῶν καὶ τὸ σχετικὸν ψήφισμα τοῦ δημοτικοῦ Συμβουλίου. Ἡ αὐξήσις δυνατὸν ν' ἀποφασισθῇ ἐφ' ὅλων τῶν δημοτικῶν φόρων ἢ ἐπὶ τινων μόνον ἐξ αὐτῶν, ἀναλόγως πρὸς τὸ ἀπαιτούμενον ἔτι ποσὸν πρὸς συμπλήρωσιν τῶν πρὸς συντήρησιν ὅλων τῶν ἐν τῷ Δήμῳ ὑπαρχόντων δημοτικῶν σχολείων καὶ γραμματοδιδασκαλείων ἀπαιτουμένων πιστώσεων.

Κατὰ τὴν συναφῇ ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 57 τοῦ ΒΤΜΘ νόμου, ὁ φορολογικὸς ὅρος τῶν δημοτικῶν φόρων δύναται ν' αὐξησῇ ἔτι μέχρις ἐνὸς τοῖς ἑκατόν. Καὶ ὅσων μὲν ἐξ αὐτῶν ὁ φορολογικὸς ὅρος κανονίζεται εἰς ποσοστὸν τοῖς ἑκατόν, ὡς ὁ δημοτικὸς δασμὸς, οὗ ὁ φορολογικὸς ὅρος δὲν ὑπερβαίνει τὰ 2 ἐπὶ τοῖς 0,10 τῆς κατὰ τὸ δημοτικὸν δασμολόγιον ἀξίας τῶν φορολογουμένων εἰδῶν καὶ οἱ ἄπ' εὐθείας ὑπὸ τοῦ Δήμου ἐπιβαλλόμενοι ἐπὶ τῶν προϊόντων τῆς γῆς καὶ ἄλλων πραγμάτων ἄμεσοι φόροι, ὧν ὁ φορολογικὸς ὅρος δὲν ὑπερβαίνει τὰ 2 τοῖς 0,10 ἐπὶ τοῦ ἀκαθάριστου εἰσοδήματος, ἡ αὐξήσις τοῦ φορολογικοῦ ὅρου αὐτῶν οὐδεμίαν δυσχέρειαν περὶ τὴν βεβαίωσιν καὶ εἰσπραξιν παρουσιάζει. Δὲν ἔχει ὅμως οὕτως καὶ ἐπὶ τῶν ἀμέσων δημοτικῶν φόρων, οὓς βεβαιῶσι καὶ εἰσπράττουσιν αἱ οἰκονομικαὶ Ἀρχαὶ ὑπὲρ τῶν Δήμων συῶμα μετὰ τῶν ἀμέσων δημοσίων φόρων, ὧν ὁ φορολογικὸς ὅρος δὲν ἐπιβάλλεται κατὰ ποσοστὸν τοῖς ἑκατόν, ἀλλὰ ἐπὶ ἄλλης ἀναλογίας ἢ βάσεως, διαφορῶσης κατὰ φόρον, καὶ διὰ τοῦτο ἐκρίναμεν ἀναγκαῖον νὰ ἐπιστείλωμεν περὶ τῆς βεβαίωσης τῆς αὐξήσεως καὶ τοῦ φορολογικοῦ ὅρου τῶν ἀμέσων τούτων δημοτικῶν φόρων ὁδηγίαν, ἥς δεόν νὰ ἔχητε ὑπ' ὄψει ὑμεῖς τε καὶ δημοτικὰ Συμβούλια κατὰ τὴν ἐκδοσιν τῶν περὶ τούτων ἀποφάσεων.

Ὁ φόρος ἐπὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων καὶ τῶν οἰκοδομῶν, ἐκ τοῦ ὁποίου ἔσδον ψηφίζεται κατ' ἔτος καὶ ἀναγράφεται ἐν τοῖς δημοτικοῖς προϋπολογισμοῖς, εἶναι ὅλος ἄμεσος δημόσιος φόρος, οὗ τὸ δέκατον ἀποδίδωσι τὸ Δημόσιον εἰς τοὺς Δήμους, κατὰ εἰδικὴν διάταξιν τῶν περὶ τῶν φόρων τούτων εἰδικῶν νόμων· κατ' ἀκολουθίαν αὐξήσις τοῦ φορολογικοῦ ὅρου ἢ τοῦ ἀποδοτέου τοῖς Δήμοις ποσοστοῦ

ἐκ τῶν φόρων τούτων δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γένηται ἄνευ εἰδικοῦ νόμου καὶ ἐπομένως ἐπὶ τῶν φόρων τούτων δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν τὸ ἄρθρον 57 τοῦ ΒΤΜΘ' νόμου.

Ὁ ἐπὶ τῶν ἀροτριώντων κτηνῶν δημοτικὸς φόρος ἐπεβλήθη διὰ τοῦ ἁρθρου 16 τοῦ ἀπὸ 15 Ἀπριλίου 1880 ΩΙ' νόμου, δι' οὗ κατηργήθη τὸ μέχρι τότε ἰσχύον φορολογικὸν σύστημα καὶ ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ φόρου ἐπὶ τῶν ἀροτριώντων κτηνῶν, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τῶν δημητριακῶν καρπῶν δημοτικὸν φόρου, ὅστις ἐπεβάλλετο δυνάμει τοῦ ἁρθρου 6 τοῦ περὶ δημοτικῶν φόρων ΞΗ' τοῦ 1847 νόμου, βεβαιούμενος καὶ εἰσπραττόμενος συνάμα μετὰ τὸν δημόσιον φόρον ἐπὶ τῶν ἀροτριώντων κτηνῶν. Τὴν διάταξιν ταύτην ρητῶς ἐπανάλαβε καὶ ὁ τελευταῖος ἀπὸ 5 Αὐγούστου 1892 ΒΠ' νόμος περὶ φορολογίας τῶν προϊόντων τῆς γῆς καὶ τῶν ζώων ἐν ἁρθρῳ 17 αὐτοῦ. Ὁ φορολογικὸς ὅρος τοῦ δημοτικοῦ τούτου φόρου ὠρίσθη διὰ τῶν εἰρημένων διατάξεων ἑκτοτε, ἥτοι ἀπὸ τοῦ ἔτους 1880, πάλις κατὰ κτηνὸς ἐκάστου χωρίου διὰ τῆς ἐξευρέσεως τοῦ εἰσπραχθέντος κατὰ χωρίον ἐκάστου Δήμου δημοτικοῦ φόρου ἐκ δημητριακῶν καρπῶν, παριστῶντος τὸ κατ' ἔτος ἀμεταβλήτως διανεμητέον ἐξ ἴσου εἰς τὰ φορολογητέα κτήνη ἐκάστου χωρίου ποσὸν δημοτικοῦ φόρου, οὗ, διαιρουμένου διὰ τοῦ αριθμοῦ τῶν δηλουμένων καὶ ἀπαριθμουμένων καθ' ἑκάστον ἔτος ἐν ἐκάστῳ χωρίῳ ἀροτριώντων κτηνῶν, τὸ πηλίκον ἀποτελεῖ τὸν κατὰ κτήνος ἐπιβλητέον δημοτικὸν φόρον, ἥτοι τὸν φορολογικὸν ὅρον αὐτοῦ. Οἱ πίνακες οὗτοι, ἑκτοτε συνταχθέντες, ἀποτελοῦσι τὴν βάσιν τοῦ κατὰ κτήνος φορολογικοῦ ὅρου τοῦ ἐπιβλητέου κατ' ἔτος δημοτικοῦ φόρου κατὰ χωρίον ἐκάστου Δήμου, ἑκτὸς τῶν Δήμων τῶν Νομῶν Λαρίσης καὶ Τρικκάλων, ἐν οἷς ὁ φορολογικὸς ὅρος ὠρίσθη διὰ τοῦ ἁρθρου 22 τοῦ εἰρημένου ΒΠ' νόμου πάλις εἰς δρ. 10 κατὰ κτήνος, καὶ τοῦ Νομοῦ Ἀρτης εἰς δρ. 5 κατὰ κτήνος. Ἀφοῦ δέ, κατὰ τὰ ἄρθρα 16 τοῦ ΩΙ' νόμου καὶ 17 τοῦ ΒΠ' ὁ φορολογικὸς οὗτος ὅρος ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν τοῦ ἀμέσου δημοτικοῦ φόρου ἐπὶ τῶν δημητριακῶν καρπῶν, ὅστις ἐπετρέπετο τοῖς Δήμοις πρὸ τοῦ ἔτους 1880 νὰ ἐπιβάλλωσιν, ἥτοι εἰς τὸ 2 τοῖς ο]ο ἐπὶ τοῦ ἀκαθαρίστου εἰσοδήματος, ἔπεται ὅτι, ἐὰν αὐξήσῃ κατὰ 1 τοῖς ο]ο δυνάμει τοῦ ἁρθρου 57 τοῦ ΒΤΜΘ'

νόμου, ἡ αὐξήσις αὕτη θέλει εἶσθαι ἴση πρὸς τὸ ἥμισυ τοῦ παγίου φορολογικοῦ ὅρου, ἐὰν αὐξήσῃ κατὰ $1\frac{1}{2}$ τοῖς ο]ο, πρὸς τὸ $1\frac{1}{4}$ αὐτοῦ, ἐὰν αὐξήσῃ κατὰ $1\frac{1}{4}$ τοῖς ο]ο, πρὸς τὸ $1\frac{1}{8}$ αὐτοῦ.

Συγκεκριμένον παράδειγμα θέλει καταστήσει ἐντελῶς εὐληπτον καὶ σαφεῖ τὸν ὑπολογισμόν τοῦτον. Κατὰ τοὺς παγίους πίνακας, ὁ δημοτικὸς φόρος τοῦ χωρίου Κερατέας τοῦ Δήμου Λαυρείου ἀνέρχεται εἰς δρ. 1032· ἐὰν ὑποτεθῇ ὅτι κατὰ τὸ ἐνεστὼς ἔτος ἐδηλώθησαν καὶ ἀπηριθμῆθησαν ἀροτριῶντα κτῆνη 100 ἐν ὧ, ὁ φορολογικὸς κατὰ κτῆνος ὅρος τοῦ χωρίου τούτου ἀνέρχεται εἰς δρ. 10 32[οο κατὰ κτῆνος, αὐξανόμενου δὲ αὐτοῦ κατὰ 1 ο]ο, αὐξάνει κατὰ τὸ ἥμισυ, ἥτοι ἀνέρχεται εἰς δρ. $(10:32 + \frac{10:32}{2})$ 15 48[οο, ἐὰν αὐξήσῃ κατὰ $1\frac{1}{2}$ τοῖς ο]ο, αὐξάνει κατὰ τὸ τέταρτον, ἥτοι εἰς δρ. $(10:32 + \frac{10:32}{4})$ 12 1]2, ἐὰν αὐξήσῃ κατὰ $1\frac{1}{4}$ τοῖς ο]ο, αὐξάνει κατὰ τὸ ὄγδοον, ἥτοι εἰς δραχ. $(10:32 + \frac{10:32}{8})$ 11 61[οο. Ἐν ἄλλαις λέξεσι τὸ χωρίον

Κερατέα τοῦ Δήμου Λαυραίου διὰ τὰ ἑκατὸν ἀροτριῶντα κτῆνη αὐτοῦ, δι' ἃ πληροῖναι δημοτικὸν φόρον δρ. 1032, ἐὰν αὐξήσῃ οὗτος κατὰ $1\frac{1}{4}$ τοῖς ἑκατόν, πληρώσει δρ. 1161, ἐὰν αὐξήσῃ κατὰ $1\frac{1}{2}$ τοῖς ο]ο, πληρώσει δρ. 1290, καὶ ἐὰν αὐξήσῃ κατὰ 1 ο]ο, πληρώσει δρ. 1548. Ἐν δὲ τοῖς Δήμοις τῶν Νομῶν Λαρίσσης καὶ Τρικκάλων, ἐν οἷς ὁ φορολογικὸς ὅρος τοῦ δημοτικοῦ τούτου φόρου ὠρίσθη εἰς δρ. 10 κατὰ κτῆνος, ἐὰν αὐξήσῃ κατὰ 1 τοῖς ο]ο, θέλει ἀνέρχεσθαι εἰς δρ. 15 κατὰ κτῆνος, ἐὰν αὐξήσῃ κατὰ $1\frac{1}{2}$ τοῖς ο]ο, εἰς δρ. 12.50]00. ἐὰν κατὰ $1\frac{1}{4}$ τοῖς ο]ο εἰς δρ. 11,25]00 Καὶ ἐν τοῖς Δήμοις τοῦ Νομοῦ Ἀργεῖς, ἐν οἷς ὁ φορολογικὸς ὅρος τοῦ δημοτικοῦ τούτου φόρου ὠρίσθη εἰς δρ. 5 κατὰ κτῆνος, ἐὰν αὐξήσῃ κατὰ 1 τοῖς ο]ο θέλει ἀνέρχεσθαι εἰς δρ. 7,50]00, ἐὰν κατὰ $1\frac{1}{2}$ τοῖς ο]ο εἰς δρ. 6,25]00, ἐὰν κατὰ $1\frac{1}{4}$ τοῖς ο]ο, εἰς δρ. 5 καὶ 63]00.

Ὁ δημοτικὸς φόρος ἐπὶ τῶν ἀροτριῶντων κτηνῶν δὲν ἐπιβάλλεται, κατὰ τὸ ἄρθρον 127 τοῦ ΒΠ' νόμου, ἐν τοῖς Δήμοις τῆς Ἑπτανήσου, τῶν Ἐπαρχιῶν Γυθείου καὶ Οἰτύλου, τῶν νήσων Θήρας καὶ Θηρασίας καὶ ἐν τῷ χωρίῳ

Καστανιά, τοῦ Δήμου Μελιτίνης, τῆς Ἐπαρχίας Λακε-
δαίμονος.

Ὁ κατὰ τὸ ἄρθρον 6 τοῦ ἀπὸ 22 Δεκεμβρίου 1847
ΞΗ' νόμου ἐπιβαλλόμενος ἄμεσος δημοτικὸς φόρος ἐπὶ τῶν
ζώων καὶ μελισσίων βεβαιοῦται καὶ εἰσπραττεται ἀνεκαθεν
μετὰ τοῦ δημοσίου φόρου, κατὰ τὸ ἄρθρον 12 τοῦ εἰρημέ-
νου νόμου καὶ τὸ ἄρθρον 139 τοῦ ΒΠ' τελευταίου νόμου,
ὁ δὲ φορολογικὸς ὅρος ὠρίσθη πένγος, ἴσος πρὸς τὸ πέμ-
πτον τοῦ δημοσίου φόρου, ἤτοι τὰ 20|100 αὐτοῦ. Ἐπο-
μένως ἡ αὐξήσις τοῦ φορολογικοῦ ὅρου οὐδεμίαν παρὰγει
δυσχέρειαν πρὸς βεβαίωσιν αὐτοῦ, διότι μετὰ τὴν αὐξήσιν
ὁ φορολογικὸς ὅρος ἔσεται ἴσος πρὸς τὰ 20 1|4 ἢ 20 1|4
ἢ 20 1|2 ἢ 21 ἑκατοστὰ τοῦ ἀντιστοιχοῦντος δημοσίου
φόρου,

Ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἐπιβαλλομένου κατὰ τὸ ἄρθρον 95
ἁμέσου δημοσίου φόρου κατὰ κεφαλὴν ἐπὶ τῶν ζώων, ὠρί-
σθη καὶ ὁ ἀντιστοιχῶν ἴσος πρὸς τὰ 20|100 αὐτοῦ ἄμεσος
δημοτικὸς φόρος κατὰ κεφαλὴν ἐπὶ τῶν διαφόρων κατηγο-
ριῶν ζώων, μετὰ προαφαίρεσιν τοῦ συμπεριειλημμένου ἐν
τῷ δημοσίῳ φόρῳ ἀναλόγου ποσοστοῦ καὶ προσθέτου φό-
ρου ὁδοποιίας, καὶ οἱ πίνακες οὗτοι χρησιμεύουσιν εἰς τὴν
κατ' ἔτος βεβαίωσιν αὐτοῦ.

Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πινάκων τούτων παρατίθεμεν ἐν-
ταῦθα τὸν πένγιον φορολογικὸν ὅρον τοῦ δημοτικοῦ φόρου
ἐκάστης κατηγορίας ζώων μετὰ καὶ ἄνευ τῆς αὐξήσεως
αὐτοῦ, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ φορολογικοῦ ὅρου τοῦ καθαροῦ
ἁμέσου δημοσίου φόρου, ὅπως ἐν γνώσει τῶν εἰσπρακτέων
ποσῶν ἀποφασίζητε περὶ τούτων καὶ ἡμεῖς καὶ τὰ δημο-
τικὰ Συμβούλια, ἤτοι :

α') Ὁ φορολογικὸς ὅρος τοῦ δημοσίου φόρου ἐπὶ τῶν
αἰγῶν καὶ προβάτων εἶναι λ. 36 κατὰ κεφαλὴν, ὁ τοῦ δη-
μοτικοῦ ἄνευ αὐξήσεως, ἤτοι τὰ 1|5 ἢ τὰ 20|100 αὐτοῦ
εἶναι λ. 7, μετ' αὐξήσεως δὲ κατὰ 1|4 τοῖς ο)ο λ. 7 1|12,
κατὰ 1|2 τοῖς ο)ο λ. 7 1|6 καὶ κατὰ 1 τοῖς ο)ο λ. 7 καὶ
1|3 κατὰ κεφαλὴν.

β') Ὁ φορολογικὸς ὅρος τοῦ δημοσίου φόρου ἐπὶ τῶν
ὄνων εἶναι λ. 90 κατὰ κεφαλὴν, ὁ τοῦ δημοτικοῦ ἄνευ
αὐξήσεως ἤτοι τὰ 1|5 ἢ τὰ 20|100 αὐτοῦ εἶναι λ. 18,
μετ' αὐξήσεως δὲ κατὰ 1|4 τοῖς ο)ο λ. 18 1|4, κατὰ 1|2

τοῖς 0/0 λεπ. 18 1/2 καὶ κατὰ 1 τοῖς 0/0 λεπ. 19 κατὰ κεφαλὴν.

γ') Ὁ φορολογικὸς ὅρος τοῦ δημοσίου φόρου ἐπὶ τῶν βοῶν (μὴ ἀροτήρων), ἀγελάδων καὶ βουβαλίων εἶναι δρ. 1,81)00 κατὰ κεφαλὴν, καὶ τῶν ἵππων, ἡμιόνων καὶ καμήλων δρ. 1,80)00 κατὰ κεφαλὴν, τούτων δὲ ἀνεξαίρετως, ἕνεκα τῆς κατὰ ἕν λεπτόν μικρᾶς διαφορᾶς, ὁ φορολογικὸς ὅρος τοῦ δημοτικοῦ φόρου ἄνευ αὐξήσεως, ἦτοι τὸ 1)5 ἢ τὰ 20)100 αὐτοῦ εἶναι λεπ. 35, μετ' αὐξήσεως δὲ κατὰ 1)4 τοῖς 0/0 λεπ. 36,50)00, κατὰ 1)2 τοῖς 0/0 λεπ. 37, καὶ κατὰ 1 τοῖς 0/0 λεπ. 38 κατὰ κεφαλὴν καὶ

δ') Ὁ φορολογικὸς ὅρος τοῦ δημοσίου φόρου ἐπὶ τῶν χοίρων εἶναι δρ. 2,40)00 κατὰ κεφαλὴν, ὁ τοῦ δημοτικοῦ ἄνευ αὐξήσεως, ἦτοι τὸ 1)5 ἢ τὰ 20)100 αὐτοῦ εἶναι λ. 48, μετ' αὐξήσεως δὲ κατὰ 1)4 τοῖς 0/0 λ. 48,60)00, κατὰ 1)2 τοῖς 0/0 λ. 49,20)00 καὶ κατὰ 1 τοῖς 0/0 λ. 50,40)00 κατὰ κεφαλὴν.

Ἐν τοῖς Δήμοις τῶν Ἐπαρχιῶν Γυθείου καὶ Οἰτύλου, ἐν οἷς ἀντὶ τῆς δημοτικῆς εἰσφορᾶς προτιμῶσι τὴν ἐπιβολὴν τῶν δημοτικῶν ἐράνων καὶ ἐν οἷς δὲν ἐπιβάλλονται οἱ φόροι ἐπὶ τῶν ἀροτριώντων κτηνῶν καὶ τῶν ζώων, ἡ αὐξήσις τοῦ φορολογικοῦ ὅρου τῶν ἐπιβαλλομένων κατ' ἔτος δημοτικῶν ἐράνων μέχρις ἑνὸς τοῖς ἑκατὸν οὐδεμίαν παρέχει δυσχέρειαν πρὸς βεβαίωσιν τοῦ δημοτικοῦ τούτου φόρου.

Ἐν τοῖς Δήμοις τῆς Ἐπτανήσου δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐφαρμοσθῇ, ὡς ἔχουσι νῦν ἐκεῖ τὰ τῆς δημοτικῆς φορολογίας, ἡ τελευταία διάταξις τοῦ ἄρθρου 57 τοῦ ΒΤΜΘ' νόμου, διότι οὔτε τὸ ὑπὲρ τῶν Δήμων εἰσπραττόμενον ὀδικὸν δικαίωμα, οὔτε ὁ ὑπὲρ τῶν Δήμων τῶν νήσων Κεφαλληνίας, Ζακύνθου καὶ Ἰθάκης ἐπιβεβλημένος διὰ νόμου δημοτικὸς φόρος ἐπὶ τῆς ἐξαγωγῆς εἶναι διακεκριμένος κατὰ Δήμον καὶ κατ' ἀκολουθίαν δὲν δύναται ν' αὐξήσῃ, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου περὶ Δήμων, ὁ φορολογικὸς ὅρος αὐτῶν, ἦτοι ψήφισματι τοῦ δημοτικοῦ Συμβουλίου ἐγκρινομένου ὑπὸ τῆς Νομαρχίας, ἀλλὰ δι' εἰδικοῦ νόμου, περὶ τῆς ἐπιψηφίσεως τοῦ ὁποίου γενήσεται σκέψις μετὰ τὴν ἀπόφασιν τῶν ἐπαρχιακῶν Συμβουλίων ἢ ὧν διὰ τοὺς Δήμους ἐκείνους, ὧν αἱ πόροι δὲν ἐπαρκοῦσι πρὸς

συντήρησις πάντων τῶν ἐν αὐτοῖς ὑπαρχόντων δημοτικῶν σχολείων καὶ γραμματοδιδασκαλείων.

Τὰ ψηφίσματα τῶν δημοτικῶν Συμβουλίων, δι' ὧν ἐπιβάλλεται αὐξήσις τοῦ φορολογικοῦ ὅρου τῶν μετὰ τοῦ δημοσίου συνεισπραττομένων ἀμέσων δημοτικῶν φόρων, δέον ν' ἀποστέλλωνται ἐγκεκριμένα ἐγκαίρως εἰς τὸν ἀρμόδιον οἰκονομικὸν Ἐφορον, ἵνα ἐνεργῇ τὴν βεβαίωσιν, ἥτοι τοῦ μὲν ἐπὶ τῶν ἀροτριώντων κτηνῶν πρὸ τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου τοῦ προηγούμενου τῆς φορολογίας ἔτους, διότι, κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ ΒΠ νόμου, ἀπὸ τοῦ μηνὸς τούτου ἄρχεται ἡ ἐργασία τῆς βεβαιώσεως τοῦ φόρου τούτου, τοῦ δ' ἐπὶ τῶν ζώων ἐντὸς τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου τὸ βραδύτερον, διότι, κατὰ τὸ ἄρθρον 97 τοῦ εἰρημένου νόμου, ἀπὸ τῆς 1 Μαρτίου ἐκάστου ἔτους ἄρχεται ἡ ἐργασία τῆς βεβαιώσεως τοῦ φόρου τούτου.

Ε Π Τ Α Ν Η Σ Ο Σ

N. ΡΚΕ' 27]30 Δεκεμβρίου 1865 περὶ ἐφαρμογῆς ἐν Ἑπτανήσῳ τῆς δημοτικῆς νομοθεσίας *

1. Ἡ ἐν Ἑπτανήσῳ ὑφισταμένη δημοτικὴ διαίρεσις κατὰ νήσους καὶ περιοχὰς καὶ ἡ σχετικὴ νομοθεσία καταργοῦνται καὶ ἐφαρμόζεται ἡ ἐν ταῖς λοιπαῖς ἐπαρχίαις τοῦ Κράτους ἰσχύουσα δημοτικὴ Νομοθεσία.

2. Κατὰ τὰς πρώτας δημοτικὰς ἐκλογὰς τὰ μὲν καθήκοντα τοῦ Προέδρου τοῦ ἐπαρχιακοῦ Συμβουλίου ἐκτελεῖ ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου τῆς οἰκείας νήσου, τὰ δὲ τοῦ δημάρχου ὁ Εἰρηνοδίκης, εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποίου ἀνήκει ὁ δῆμος, τὰ δὲ τῶν

*) Ἐφ. Κυβ. 1866 σελ. 10.

Δημοτικῶν Συμβουλίων τὸ Ἐπαρχιακὸν Συμβούλιον τῶν Νήσων.

3. Διὰ Β. Διατάγματος θέλει κανονισθῇ ὁ τρόπος τῆς μεταγραφῆς τῶν ἐν τοῖς ὀριστικοῖς βουλευτικοῖς καταλόγοις ἐκάστης νήσου ἐγγεγραμμένων ἀπὸ χωρίου εἰς χωρίον.

4. Τὰ περὶ τῆς κατὰ Δήμους διανομῆς τῆς ἐγχορίου περιουσίας τῶν Νήσων κανονισθῆσονται δι' εἰδικοῦ νόμου.

5. Τὰ ἐπαρχιακὰ καὶ περιοχικὰ Συμβούλια διατηροῦνται μέχρι τῆς ἐκλογῆς καὶ ἐγκαταστάσεως τῶν δημοτικῶν ἀρχῶν.

N. PN' 20[22 'Ιανουαρίου 1866 περὶ εἰσ-
αγωγῆς ἐν Ἑπτανήσῳ τῆς ἐν τῷ λοιπῷ
Βασιλείῳ ἰσχυοῦσης νομοθεσίας¹

(Ἀποσπάσματα).

Ἄρθρον 8⁽²⁾. Οἱ περὶ δημοτικῆς φορολογίας Νόμοι τοῦ Βασιλείου λαμβάνουσιν ὑποχρεωτικὴν ἰσχὺν ἐν ταῖς Ἰονίοις Νήσοις μετὰ παρέλευσιν δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐγκαταστάσεως τῶν δημοτικῶν ἀρχῶν, αἵτινες ὀφείλουσι νὰ ψηφίσωσι τοὺς δημοτικοὺς προϋπολογισμοὺς ἐντὸς τῆς προθεσμίας ταύτης.

11. Ἀφ' οὗ χρόνου λάβωσιν ὑποχρεωτικὴν ἰσχὺν οἱ περὶ δημοτικῆς φορολογίας Νόμοι τοῦ Βασιλείου καὶ μέχρι τῆς ἐκδόσεως εἰδικοῦ Νόμου περὶ τῆς κατὰ δήμους διανομῆς τῆς ἐπιχορίου περιουσίας τῶν νήσων, ἡ διοίκησις τῆς περιουσίας ἐκάστης νή-

1. Ἐφ. Κ. 1866 σελ. 95.

(2) Ἰδε κατωτ. τὸ ἄρθ. 5 τοῦ ν. ΑΦΘ' 1887 καὶ τὴν ὑπ' αὐτὸ σημείωσιν.

σου ἀνατίθεται εἰς ἐπιτροπὴν συγκειμένην ἐκ τόσων μελῶν ὅσοι εἰσὶν οἱ συνιστῶντες ἐκάστην νῆσον δῆμοι.

12. Ἐκαστον δημοτικὸν Συμβούλιον ἐκλέγει, εἴτε ἐντὸς τῶν ἰδίων αὐτοῦ μελῶν, εἴτε ἐκτός, ἐπιτροπὸν τοῦ δήμου ὡς μέλος τῆς κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον ἐπιτροπῆς.

Ὁ προϊστάμενος τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς εἶναι Πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς.

13. Τὰ ἐκ τῆς περιουσίας ἐκάστης νήσου εἰσ-οδήματα διανέμονται εἰς τοὺς δήμους αὐτῆς ἀναλόγως τοῦ πληθυσμοῦ ἐκάστου, ἀφ' οὗ προηγουμένως ἀφαιρεθῶσι :

1. Τὰ ἔξοδα τῆς διοικήσεως καὶ εἰσπράξεως.

2. Τὰ πρὸς συντήρησιν τῶν νοσοκομείων, πλὴν τοῦ ἐν Κερκύρᾳ φρενοκομείου, ἔξοδα.

14. Αἱ δημοτικαὶ ἀρχαὶ ἐκάστου δήμου ὀφείλουσι, τῇ αἰτήσῃ τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 11 ἐπιτροπῆς, νὰ ἐκτελῶσι πάσας τὰς ἀπαιτούμενας πράξεις εἰς τὴν διοίκησιν καὶ ἐπιμέλειαν τῶν ἐντὸς τῆς περιφερείας αὐτοῦ κειμένων ἐγχωρίων κτημάτων.

15. Κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῆς ἐπιτροπῆς ἐπιτρέπεται εἰς τὸ οἰκεῖον δημοτικὸν Συμβούλιον ἔφεςις ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς πρὸς αὐτοὺς κοινοποιήσεως ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν ὑπουργοῦ, ὅστις ἀποφασίζει ὀριστικῶς καὶ ἀμετακλήτως ἐντὸς δέκα ἡμερῶν.

ΘΕΣΣΑΛΙΑ—ΗΠΕΙΡΟΣ

N. ΠΜ' 19]20 Μαρτίου 1882 περὶ εἰσαγωγῆς τῆς Ἑλλ. νομοθεσίας εἰς τὰς ἄρτι προσαρτηθείσας Θεσσαλικὰς καὶ Ἡπειρώτικας Ἐπαρχίας ¹

Ἄρθρον 3. Ἡ ἐν ταῖς προσαρτηθείσαις Ἐπαρχίαις δημοτικὴ διαίρεσις καὶ ὁ σχηματισμὸς τῶν δήμων γενήσεται κατὰ τὸ ἄρθρον 8 τοῦ ἀπὸ 27 Δεκεμβρίου 1833 νόμου περὶ συστάσεως τῶν δήμων· ἀλλ' ὁ τυχὸν κατὰ τὴν πρώτην περίοδον τῶν ἐκλεχθησομένων δημοτικῶν ἀρχῶν γενησόμενος μετασχηματισμὸς τῶν νέων τούτων δήμων πραγματοποιεῖται κατὰ τὰς ἐκλογὰς τῆς ἀμέσως ἐπομένης περιόδου καὶ οὐδεμίαν ἐπιφέρει μεταβολὴν εἰς τὰς πρὸ αὐτοῦ ἐγκατασταθείσας δημοτικὰς ἀρχάς.

Μέχρι τῆς ἐγκαταστάσεως τῶν ἀρχῶν τούτων, αἱ ὑφιστάμεναι νῦν δημοτικαὶ ἀρχαὶ ἐξακολουθοῦσιν ἐκτελοῦσαι τὰ καθήκοντα αὐτῶν ἐν ταῖς διὰ Β. Διατάγματος ὀρισθησομέναις περιφερείαις καὶ κατὰ τὸν ἐν τῷ Διατάγματι κανονισθησόμενον τρόπον. Ἡ ἀναπλήρωσις ἢ ἀντικατάστασις τῶν ἀρχῶν τούτων, ἐν περιπτώσει ἀνάγκης, ἐκ τῶν ἐν τῷ δημοτικῷ νόμῳ ὠρισμένων, γίνεται ὑπὸ τοῦ Νομάρχου.

Ἄρθρον 4. (Κατηργήθη ὑπὸ τοῦ ν. ΒΠ' 1892).

Ἄρθρον 5—8 (Ἐἶχον προσωρινὴν ἰσχύν).

1. Ἐφ. Κ. 1882 σελ. 71.

ΦΟΡΟΙ ΔΗΜΟΤΙΚΟΙ¹

Ν. ΞΗ' 22]23 Δεκεμβρ. 1847. — Περί τῶν
δημοτικῶν φόρων.²

Κεφ. Α'. Περί ἐπιβολῆς τῶν δημοτ. φόρων.

Μέρος Α'. Περί δημοτικοῦ δασμοῦ. 3

1. Ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς δήμους, οἵτινες εἶναι
πρωτεύουσαι ἐπαρχιῶν, ἢ παρ' οἷς εἶναι καθιδρυμένη
τελωνιακὴ ἀρχὴ μέχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ σταθμάρχου⁴
καὶ τῶν ὁποίων τὰ τακτικὰ εἰσοδήματα δὲν ἐπαρ-
κοῦσιν εἰς τὰς ἀνάγκας των, νὰ ἐπιβάλλωσιν ἐπὶ τῶν
πρὸς τοπικὴν κατανάλωσιν εἰσαγομένων καὶ ἐν τῷ
ἐπομένῳ ἄρθρῳ ὠρισμένων ὠνίων δασμόν, μὴ ὑπερ-
βαίνοντα τὰ δύο ἐπὶ τοῖς οἷο τῆς τιμῆς αὐτῶν.⁵ Νο-
μολ.

1 Ἴδε ἀνωτέρω σελ. 19 καὶ τὰ ἄρθ. 27 καὶ ἐπ. τοῦ
περὶ δήμων νόμου.

2 Εφ. Κ. 1847 παλ. σελ. 268 ἀνατυπ. σελ. 35. Ὡς
πρὸς τοὺς δήμους Κεφαλληνίας καὶ Ζακύνθου ἴδε κατωτ.
τὸν νόμον Υ'ΛΔ' 1872. Ὁμοίως ἴδε τὸν ν. Υ'Η' 1873 κλ.

3 Ἀκριθέστερον καὶ εὐληπτότερον θὰ ἦν: Περί ἐμ-
μέσων δημοτ. φόρων.

4 Ὁμοίως διὰ τοῦ κατωτ. ν. ΧΞΔ 1877 ἐπετράπη
εἰς πάντας τοὺς δήμους.

5 Ἴδε καὶ τὸν κατωτ. ν. ΒΡΚΑ' 30 Δεκ. 1892 (ἄρθ.
21. Σημειωτέον ὅτι διὰ τοῦ ν. ΒΤΜΘ' τῆς 3 Σεπτ. 1895
περὶ τῆς στοιχειώδους ἐκπαιδεύσεως (ἄρθ. 57—ἴδε ἀνωτέρω
σελ. 244) ἐπετράπη ἢ κατὰ 1 οἷο αὐξήσις τῶν ἐμμέσων
δασμῶν ὡς καὶ τῶν ἀμέσων φόρων χάριν τῆς δημοτ. ἐκ-
παιδεύσεως.

2. Ὡς ἀντικείμενα τῆς ἐσωτερικῆς καταναλώσεως θεωροῦνται κυρίως, καὶ δύνανται νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς τὸν δασμὸν τὰ ἐξῆς.—α') τὰ πνευματώδη ποτά, καὶ τὰ λοιπὰ βευστά.—β') τὰ τρόφιμα, ἐκτὸς τῶν δημητριακῶν καρπῶν, ἀλεύρων, ἄρτου, λαχάνων, χλωρῶν ὀσπρίων, χλωρῶν ὀπωρῶν, χλωροῦ τυροῦ, γάλακτος, ἁλατος, ὀρνίθιων, ὠν, καὶ ἄλλων μικρῶν εἰδῶν.

Ἄρθρ. 3².

4. Ὁ ἀνωτέρω εἰρημένος δημοτικὸς δασμὸς δύναται νὰ ψηφισθῇ ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου δημοτικοῦ συμβουλίου, καὶ νὰ ἐγκριθῇ ὑπὸ τῆς προϊσταμένης διοικητικῆς ἀρχῆς, τὸ πολὺ ἐπὶ τετραετίαν ἐκάστοτε.

5. Ἐνεκα ἰδιαιτέρων ἀναποφεύκτων περιστάσεων τινος δήμου, καὶ καθόσον αὗται διαρκοῦσι, δύναται νὰ ἐπεκταθῇ ὁ δασμὸς καὶ εἰς τοὺς δημητριακοὺς καρπούς, τὰ ἄλευρα, καὶ εἰς ἄλλα ἐμπορεύματα³ ἐκ τῶν πρὸς ἐσωτερικὴν κατανάλωσιν εἰσαγομένων· ἀλλὰ τὸ περὶ τούτου ψήφισμα τοῦ δημοτικοῦ

1 Ἰδε ἐξαίρεσιν διὰ τὸν δῆμον Λετρίνων ἐν νόμῳ ВРКА' 1892 (ἄρθρ. 23).

2. Ἰσχύει νῦν τὸ ἄρθ. 21 τοῦ κατωτ. ν. ВРКА' 1892. καθ' ὅλα ὅμοιον πρὸς τὸ ἄρθ. 20 τοῦ καταργηθέντος ν. АУКЕ' τοῦ 1887. Κατὰ ταῦτα λοιπὸν ἐξεδόθη ἀρχικῶς τὸ В. Δ. 25 Νοεμβρ. 1887 καὶ μετ' αὐτὸ, ἕτερα, πρὸς δὲ καὶ πλείσται ἀποφάσεις τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν. Πρὸς εὐκολίαν συνεγωνεύθησαν ταῦτα εἰς ἓνα πίνακα δασμολογίᾶν δημοτικῶν ἐκτυπωθέντα ἐν τῷ ἐθν. τυπογρ. καὶ πωλούμενον ἐκεῖ ἀντὶ δραχμῆς. Ἰδε περὶ τούτου τὴν κατωτέρω ὑπουργ. ἀπόφ. 53568 τῆς 28 Δεκ. 1895.

3. Ἰδε κατωτ. В. Δ. 19 Ἰαν. 1853 περὶ ἐρμηνείας τῆς λέξεως ἐμπορεύματα, καθ' ὃ ἡ λέξις αὕτη περιλαμβάνει δημητρ. καρπούς καὶ ἄλευρα.

συμβουλίου ἰσχύει μόνον, ἀφοῦ ἐγκριθῇ διὰ Β. Δ. προηγουμένης γνωμοδοτήσεως τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου.¹ — Δὲν κατάρχονται διὰ τοῦ παρόντος νόμου οἱ μέχρι τοῦδε ἐν ἰσχύϊ νόμοι, καὶ τὰ πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῶν διατάγματα περὶ τῶν λοιπῶν δημοτικῶν φόρων καὶ ἄλλων εἰς τοὺς δήμους παραχωρουμένων δικαιωμάτων.²

Μέρος Β'. Περὶ δημοτικῆς εἰσφορᾶς.

6. ³ Ἡ δημοτικὴ εἰσφορὰ (ἄμεσοι φόροι) ἐπιβάλλεται ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν ἐκάστου δήμου ἐξίσου εἰς ὅλα τὰ πράγματα, ὅσα ὑπόκεινται εἰς τοὺς ἀμέσους δημοσίους φόρους,⁴ ἥτοι τὸν ἔγγειον, τὸν ἐπὶ τῶν ζώων, καὶ τὸν ἐπὶ τῶν μελισσίων, ψηφίζεται δὲ καθ' ἑκάστον ἔτος ὑπὸ τῶν δημοτικῶν συμβουλίων, καὶ ἐγκρίνεται ὑπὸ τῆς προϊσταμένης ἀρχῆς· καὶ ὁ μὲν ἔγγειος δημοτικὸς φόρος δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὰ δύο ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν τοῦ ὅλου ἐπὶ τοῦ ἀκαθαρίστου εἰσοδήματος, ὁ δὲ ἐπὶ τῶν ζώων καὶ τῶν μελισσίων, τὸ ἐν πέμπτον τοῦ ἀντιστοιχοῦντος δή-

1 Τοιαῦτα Β. Δ. ἐξεδόθησαν καὶ ἐκδίδονται συνεχῶς πλεῖστα Ἰδε κατωτ. ἐγκυκλ. ἀριθ. 33 τῆς 26 Μαΐου 1893.

2 Ἰδε ἄνωτέρω (σελ. 19) τὸ ἄρθ. 27 τοῦ περὶ δήμων νόμου.

3 Τὰ ἄρθρα 6· καὶ 7 δὲν ἐφαρμόζονται διὰ τὴν νῆσον Κέρκυραν δυνάμει τοῦ κατωτ. νόμου ΑΦΘ' 1887. Ἰδε ὡσαύτως κατωτ. καὶ ν. ΦΛΣ' 1875. Ὁμοίως ἴδε ἐξαίρεσιν ὡς πρὸς τοὺς δήμους τῶν ἐπαρχιῶν Γυθείου καὶ Οἰτύλου ἐπιτρεπομένην διὰ τοῦ κατωτ. νόμου ΒΥΒ' τῆς 5 Ἀπριλ. 1896.

4 Ἰδε ὅμως γενίκευσιν τούτου διὰ τοῦ κατωτέρω ν. ΨΙΑ' 1878.

μοσίου φόρου.¹ — Εἰς τὴν εἰσφορὰν ταύτην ὑπόκεινται καὶ τὰ προϊόντα ἐκεῖνα, τὰ ὅποια παράγονται ἀπὸ γαίας πρώην μὲν ἐθνικᾶς, ἤδη δὲ ἀποκτηθείσας παρ' ἰδιωτῶν ἐπὶ συμφωνίᾳ ἀποδόσεως τοῦ ἐγγείου φόρου εἰς χρήματα τριῶν τοῖς ἑκατόν, κατὰ τὸν νόμον τῆς προικοδοτήσεως, γενομένης ἐξακριβώσεως τοῦ φόρου παρὰ τῆς ἀρμοδίας δημοτικῆς ἀρχῆς, καθ' ὃν τρόπον θέλει ἀποφασίσαι τὸ δημοτικὸν συμβούλιον ἐγκρίσει τῆς προϊσταμένης διοικητικῆς ἀρχῆς. Νομολ.

7.² Ἡ ἐπὶ τῶν ζώων δημοτικὴ εἰσφορὰ ἀποδίδεται εἰς τοὺς δήμους, ἐν τῇ περιοχῇ τῶν ὁποίων διαιτῶνται ταῦτα· πληρόνεται δὲ κατὰ τὸ ἥμισυ, ἐν κατὰ τὴν χειμερινὴν ἢ τὴν θερινὴν μόνον ὥραν διαιτῶνται ἐν ταῖς νομαῖς τινος δήμου.

8. Καθ' ἣν περίπτωσιν δι' ὅποιανδήποτε αἰτίαν ὁ προϋπολογισμὸς ἐνὸς δήμου δὲν καταρτισθῇ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ νέου ἔτους, αἱ δημοτικαὶ εἰσπράξεις καὶ δαπάναι θέλουν ἐξακολουθεῖ νὰ γίνωνται μέχρι τῆς ἐπικυρώσεως αὐτοῦ, συμφώνως μὲ τὸν προϋπολογισμὸν τοῦ παρελθόντος ἔτους· ἐξαιροῦνται δὲ τὰ ἀποπληρωθέντα ὁλοκλήρως ἑκτακτα ἔξοδα, καὶ τὰ ψηφισθέντα ῥητῶς περὶ τῶν τοιούτων ἔσοδα, καθόσον ὁ σκοπός, δι' ὃν ἐψηφίσθησαν, ἐξεπληρώθη.

1 Ἴδε ὁμῶς ἀνωτ. (σελ. 244) καὶ τὸ ἄρθ. 57 τοῦ ν. ΒΤΜΘ' τοῦ 1895 καθ' ὃ ἐπιτρέπεται ἡ κατὰ 1 ο[ο]ῦτι αὐξήσις λόγῳ τῆς στοιχ. ἐκπαιδεύσεως.

² Ἴδε ἐπίσης κατωτ. καὶ τὸν εἰδικὸν νόμον ΒΥΞ τοῦ 1898 διὰ τὸν δήμον Πατρέων.

³ Ὡσαύτως τὸν ν. ΞΨΖ τοῦ 1878 ὡς πρὸς τὸν δήμον Τήνου. Ὡσαύτως ἴδε κατωτ. καὶ ἑτέρους τινες νόμους, δι' ὧν ἐπιβάλλωνται πρόσθετα ποσοστὰ φόρων χάριν εἰδικῶν σκοπῶν.

2. Ἴδε σημ. 3 τῆς προηγουμ. σελίδος.

Κεφ. Β'. Περὶ εἰσπράξεως τῶν δημοτικῶν φόρων.

Μέρ. α. Περὶ εἰσπράξεως τοῦ δημοτικοῦ δασμοῦ.

9. Ὁ δημοτικὸς δασμὸς εἰσπράττεται κατ' ἀπόφασιν τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου δι' ἐκμισθώσεως,¹ καί, ἐν ἀποτυχίᾳ αὐτῆς, διὰ τοῦ δημοτικοῦ εἰσπράκτορος, ἢ διὰ τῆς ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ δήμου ἐγκαθιδρυμένης τελωνιακῆς ἀρχῆς, ἣτις ὀφείλει νὰ παραδίδῃ τὰ εἰσπραττόμενα ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ δημοτικὸν ταμεῖον κατὰ μῆνα. Νομολ.

10. Ἡ περιφέρεια, τὴν ὁποίαν δὲν δύνανται νὰ διέλθωσιν ἀφορολόγητα τὰ διὰ ξηρᾶς εἰσχόμενα ὦνια, καὶ οἱ διὰ τὴν εἴσπραξιν τοῦ δασμοῦ αὐτῶν σταθμοὶ προσδιορίζονται διὰ ψηφίσματος τοῦ ἀρμοδίου δημοτικοῦ συμβουλίου, τῇ ἐγκρίσει τῆς προϊσταμένης διοικητικῆς ἀρχῆς.

11. Ὅσάκις τὰ εἰς δασμὸν ὑποκείμενα τρόφιμα ἢ ἐμπορεύματα μετακομίζονται διὰ τινος δήμου, ἢ ἀποτίθενται προσωρινῶς ἐντὸς αὐτοῦ, ὀφείλει ὁ εἰσάγων αὐτὰ νὰ προειδοποιῇ τὸν ἐπιτετραμμένον τὴν εἴσπραξιν δίδων εἰς αὐτὸν ἀκριβῆ σημείωσιν τῶν εἰδῶν καθὼς καὶ τοῦ ποσοῦ ἐκάστου αὐτῶν· δύναται δὲ νὰ ζητηθῇ παρ' αὐτοῦ καὶ ἀνάλογος ἐγγύησις· μετὰ παρέλευσιν δὲ τριῶν μηνῶν, ὅσων εἰδῶν ἢ ἐξαγωγή δὲν ἀποδειχθῇ ἐπιμελεῖα τοῦ εἰσκαγαγόντος, ὑποβάλλονται εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ νενομισμένου δασμοῦ. Νομολ.

Μέρ. Β'. Περὶ εἰσπράξεως τῆς δημοτικῆς εἰσφορᾶς.

12. Ἡ δημοτικὴ εἰσφορὰ εἰσπράττεται ἐπὶ ἀποδείξει συνάμα μὲ τοὺς ἀντιστοιχοῦντας ἀμέσους φόρους τοῦ δημοσίου ὑπὸ τῶν δημοτικῶν εἰσπρακτό-

1. Ἴδε κατωτ. ἐγκ. ἀριθ. 7 τῆς 30 Ἰαν. 1896.

ρων,¹ καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὑπὸ τοῦ δημοσίου γενομένης μετρήσεως, ἐκτιμῆσεως, καὶ ἐξελέγξεως· ὅπου δὲ οἱ τοιοῦτοι φόροι τοῦ δημοσίου δὲν εἰσπράττονται κατὰ δήμους, ἢ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εἰσπραχθῇ συγχρόνως μὲ αὐτοὺς καὶ ὑπὸ τῶν δημοσίων εἰσπρακτόρων ἢ ἀντιστοιχοῦσα δημοτικὴ εἰσφορά, ἢ μέτρησις, ἐκτίμησις, ἐξέλεγκξις, καὶ εἰσπραξις αὐτῶν γίνεται δι' ἐκμισθώσεως, ἢ ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων δημοτικῶν ὑπαλλήλων. Νομολ.

13. Ἄν τις τῶν ἐνεργούντων τὴν εἰσπραξίν τῶν δημοτικῶν φόρων δημοσίων ὑπαλλήλων, ἔνεκεν ἀμελείας ἢ ἐκ προθέσεως, δὲν εἰσπράξῃ συνάμα μὲ τοὺς δημοσίους φόρους τοὺς ψηφισθέντας καὶ ἐγκριθέντας δημοτικούς, ἢ εἰσπράξῃ αὐτοὺς ἐλλιπῶς, ὑπόκειται εἰς τὰς αὐτὰς ποινάς, αἵτινες ἐπιβάλλονται εἰς αὐτὸν καὶ διὰ τὰς περὶ τὴν εἰσπραξίν τῶν δημοσίων φόρων τοιαύτας ἐλλείψεις των. — Πρὸς τοῦτο δὲ οὗτοι εἶνε ὑπόχρεοι νὰ παρουσιάζωσι τὰ διπλότυπα καὶ λοιπὰ φορολογικὰ βιβλία των εἰς τὴν ἀρμοδίαν δημοτικὴν ἀρχὴν πρὸς ἐξέλεξιν τῶν εἰσπρακτέων καὶ εἰσπραχθέντων ποσῶν, ὅσας τις ζητηθῶσι.

14.²

15. Τὰ ὑπὸ τῶν δημοσίων εἰσπρακτόρων εἰσπραττόμενα δημοτικὰ χρήματα παραδίδονται κατὰ μῆνα, χωρὶς νὰ γίνεταί παρ' αὐτῶν οὐδεμίᾳ διαχειρίσις, εἰς τὰ ἀρμοδία δημοτικὰ ταμεία.³

1. Ἴδε ἐξαίρεσιν διὰ τοῦ κατωτ. νόμου ΩΕ' 1882 εἰσαχθεῖσαν.

2. Δὲν ἰσχύει καθόσον ἡ εἰς εἶδη εἰσπραξις κατηργήθη.

3. Ἀλλὰ κατὰ τὸ ἄρθ. 36 τοῦ ν. ΒΡΠΗ' 1893 παρὰχρατοῦνται λόγῳ τῆς ἀστυνομικῆς δαπάνης. Ἴδε καὶ ἄρθ. 63 τοῦ ν. ΒΤΜΘ 1895.

16. Ἡ ἐκβίασις τῆς ἀποτίσεως τῶν καθυστερούντων δημοτικῶν φόρων θέλει γίνεσθαι ἀπαραλλάκτως, ὥς καὶ ἡ τῆς τῶν δημοσίων, κατὰ τὰς διατάξεις τῶν περὶ καθυστερούντων νόμων.¹ Νομολ.

Κεφ. Γ'. Ποινικαὶ διατάξεις.

17. Κατὰ τῶν δι' ἀπάτης ἢ ὁποιουδήποτε ἄλλου τρόπου ἀποφευγόντων ἢ προσπαθούντων νὰ ἀποφύγωσιν ὀλικῶς, ἢ ἐν μέρει, τὴν πληρωμὴν τῶν παρ' αὐτῶν ὀφειλομένων δημοτικῶν φόρων, ἐφαρμοζονται αἱ ποιναί, εἰς τὰς ὁποίας ὑπόκεινται κατὰ νόμον οἱ παραβαίνοντες τὰς περὶ τῶν ἀντιστοιχούντων δημοσίων φόρων διατάξεις. Νομολ.²

18. Ἐὰν οἱ ἐκμισθωταὶ δημοτικῶν φόρων, ἢ οἱ παρ' αὐτῶν διοριζόμενοι ἐπιστάται ἢ ἄλλοι ὅποιοιδήποτε εἰσπράκτορες εἰσπράξωσι παρὰ τινος φόρον μηδαμῶς ὀφειλόμενον, ἢ πλείονα τοῦ ὀφειλομένου, τιμωροῦνται κατὰ τὰ ἄρθρα 461 καὶ 462 τοῦ ποιν. νόμου, χωρὶς νὰ ἀπαιτῇται ἄδεια τῆς προϊσταμένης ἀρχῆς πρὸς καταδίωξιν.

19. (Περίειχε διάταξιν διαβατικὴν).

1. Τὸ ἄρθρον τοῦτο ἐξετάθη δι' ἅπαντα τὰ ἔσοδα τῶν δήμων—διὰ τοῦ ν. ΑΗ' 1882 (ἴδε κατωτ.) ἴδε κατωτ. καὶ ἐγκ. ἀρ. 29 τῆς 30 Ἀπρ. 1891.

2. Ὁν. ΑΥΠ' τῆς 1 Ἀπρ. 1887 περὶ τροποποιήσεως τῶν νόμων περὶ εἰσπράξεως (ἴδε ταμειακὴ νομοθεσία) ἐν ἄρθ. 2 ὁρίζει κατὰ τῶν καθυστερούντων τοὺς φόρους πέραν τῆς 31 Ἰανουαρίου τοῦ ἐπομένου ἔτους πρόσθετον τέλος 20 ο]ο καὶ τόκον ὑπερμερίας 8 ο]ο. Ἴδου ἡ δραστηκωτῆ τῶν ποινῶν. Ἄν βεβαίως ὁ φορολογούμενος ἵνα διαφύγῃ τὸν φόρον περιέπεσεν εἰς ἀπάτην, πλαστογραφίαν ἢ ἄλλο ἐγκλημα, δύναται νὰ καταγγελλῇ καὶ τιμωρηθῇ κατὰ τὸν Ποινικὸν Νόμον.

"Αρθρον 1.

Αρ.Π. 204 (1880). Ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ Ν. νῆς 22 Δεσφίου 1837, ἰδίως δὲ ἐκ τῶν ἀρθ. 1, 5 καὶ 11 σαφὺς προκύπτει, ὅτι ὑπεύθυνος πρὸς πληρωμὴν τοῦ φόρου ἐπὶ τῶν εἰσαγομένων ἐν τῷ Δήμῳ πρὸς κατανάλωσιν ὀνίων καὶ ἐμπορευμάτων ἐστὶν ὁ εἰσαγωγὼν αὐτά, καὶ δὲν δύναται νὰ ἐξετασθῇ οὔτε νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἂν τὰ ἐμπορεύματα ταῦτα εἰσῆχθησαν διὰ λογαριασμὸν ἄλλου.

Κατὰ τὸν Ν. περὶ δημοτικῶν φόρων (ἀρθ. 1, 5, 11) ὁρίζοντα ὅτι «ὁσάκις τὰ ὄνια δὲν εἰσάγονται πρὸς κατανάλωσιν ἀλλὰ μετακομίζονται ἀπλῶς διὰ τοῦ Δήμου εἰς ἄλλον τόπον» ὀφείλει ὁ εἰσάγων νὰ προειδοποιῇ τὸν ἐπιτετραμμένον τὴν εἴσπραξιν. δίδων εἰς αὐτὸν ἀκριβῆ σημείωσιν, μετὰ παρέλευσιν δὲ τριῶν μηνῶν ὅτων εἰδὼν δὲν ἀποδειχθῇ ἡ ἐξαγωγή ὑποβάλλονται εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ νενομισμένου δασμοῦ». ἐξάγεται ὅτι ὁ Ν. ἀπαιτεῖ ὡς ὅρον ἀναγκαῖον ὅπως θεωρηθῶσι διὰ τοῦ Δήμου μετακομίζόμενα καὶ μὴ πρὸς κατανάλωσιν εἰσαχθέντα ὄνια ἢ ἐμπορεύματα, τὴν μνησθεῖσαν προειδοποίησιν, καθιεροῖ δὲ τεκμήριον ἀνεπίδεκτον ἀνταποδείξεως τῆς πρὸς κατανάλωσιν ἐν τῷ Δήμῳ εἰσαγωγῆς, ἀνεξαρτήτως τῆς πραγματικῆς καταναλώσεως ἢ τῆς πρὸ παρελεύσεως τριῶν μηνῶν ἐξαγωγῆς, ἡ δὲ ἔλλειψις τῆς τοιαύτης προειδοποιήσεως κατὰ συνέπειαν συνεπάγεται τὴν ὑποχρέωσιν τῆς πληρωμῆς δημοτικοῦ φόρου.

Αρ.Π. 297 (1892). Ὁ Δήμος ἄνευ τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς Πολιτείας δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ὑπαρξιν, καὶ εἶναι μὲν μέλος τῆς ὅλης Ἐπικρατείας, ἀλλ' ὑποτεταγμένον αὐτῇ, ἐνεργοῦν πάντοτε ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῆς Κυβερνήσεως (ἀρθ. 15 καὶ ἐπ. τοῦ δημοτικοῦ νόμου). Ἐπομένως εἶναι ὅλως ἄτοπον νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι ἡ ὑπερτάτη ἐν τῇ Πολιτείᾳ δύναμις, ἥτοι ἡ νομοθετικὴ ἐξουσία, διὰ τοῦ νόμου τῆς 22 Δεκεμβρίου 1847 ἔδωκε τὴν ἐξουσίαν εἰς τοὺς Δήμους νὰ φορολογῶσι καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς πρὸς τοπικὴν κατανάλωσιν εἰσαγόμενα πράγματα τοῦ Κράτους, διότι τότε ὁ Δήμος ἤθελεν ἀποτελοῖ Κράτος ἐν Κράτει· οὐδὲ ἀντίκειται εἰς τὴν ἀρχὴν ταύτην τὸ ἀρθρον 115 τοῦ Τελων. Ὁργαν., τὸ διατάσσον ὅτι τὰ πρὸς χρῆσιν δημοσίας ὑπηρεσίας ἀρχῆς

τινος εἰσαγόμενα ἐμπορεύματα ὑπόκεινται εἰς τὴν πληρωμὴν τελωνίου. Διότι τὸ ἄρθρον τοῦτο ἐννοεῖ προδήλως τὰ παρ' ἰδιώτου χάριν δημοσίας τινὸς ὑπηρεσίας προμηθευόμεντ ἐμπορεύματα, ἡ δὲ ἐναντία ἐρμηνεία ἤθελε φέρεи εἰς τὸ ἄτοπον νὰ ἐπιβαρύνηται ἅψ' ἐνὸς τὸ Δημόσιον μὲ ἐξοδα ἀνωφελῆ εἰσπράξεως καὶ νὰ ὑπόκηται ἅψ' ἐτέρου εἰς τὰς περὶ λαθροεμπορίου διατάξεις τοῦ νόμου. Ἄρα τὸ Ἐφερεῖον, εἰπὼν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφασεώς του, ὅτι ἡ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένη ὕλη ἱματισμοῦ τοῦ στρατοῦ, ἡ κομισθεῖσα ἐνταῦθα ἐκ τῆς ἐν Ναυπλίῳ κεντρικῆς ἀποθήκης πρὸς χρῆσιν τοῦ στρατοῦ, δὲν ὑπόκειται εἰς δασμὸν δημοτικόν, συνεμορφώθη πληρέστατα τῷ νόμῳ.

ἈρΠ. 334 (1895). Ἀφ' ἧς ἴσχυσεν ὁ νόμος ΑΡΞ' τῆς 19 Μαρτίου 1884, ἥτοι ἀπὸ 1 Φεβρουαρίου 1885, δι' οὗ ἐν ἄρθρῳ 1 ὠρίσθη ὅτι ἡ καθ' ἅπαν τὸ Βασίλειον εἰσαγωγὴ καὶ πώλησις τοῦ πετρελαίου ἀνήκει ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ Κράτος, τὸ ὑπὸ τοῦ Δημοσίου εἰσαγόμενον πετρέλαιον δὲν ὑπόκειται εἰς δημοτικὸν δασμόν, διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 20 § 3 τοῦ ἰσχύοντος ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1885 ΑΡΗ' νόμου τῆς 19 Ἀπριλίου 1884 περὶ τελωνειακοῦ δασμολογίου, τὰ δυνάμει τούτου, τοῦ δασμολογίου, ἢ εἰδικῶν νόμων, μὴ ὑποκείμενα εἰς εἰσαγωγικὸν τέλος, ἀπαλλάσσονται τοῦ δημοτικοῦ δασμοῦ, δι' εἰδικοῦ δὲ νόμου τοῦ πετρελαίου, ψηφισθέντος πρὸ τοῦ νόμου ΑΡΗ' περὶ τελωνειακοῦ δασμολογίου, τὸ πετρέλαιον εἰσαγόμενον παρὰ τοῦ Δημοσίου κατέστη ἀτελές, διότι τὸ Δημόσιον τὴν ἰδίαν περιουσίαν δὲν ὑποβάλλει εἰς τέλος εἰσαγωγικόν, οὐδὲ εἰσάγει ἐμπόρευμα διὰ νὰ ὑπόκηται εἰς τέλος εἰσαγωγικόν καὶ εἰς δημοτικὸν δασμόν, κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ΑΡΛ' νόμου καὶ τὸ ἄρθρον 20 § 3. ἐκ δὲ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νόμου ΑΡΞ' δὲν συνάγεται ἡ εἰς δημοτικὸν δασμὸν ὑποχρέωσις του, διότι διὰ τῆς διατάξεως ταύτης ὀρίζεται ἡ βᾶσις, ἐφ' ἧς τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον στηριζόμενον πιστοποιεῖ τὸν ὅρον τῆς τιμῆς τοῦ πετρελαίου τοῦ εἰσαγομένου παρὰ τοῦ Δημοσίου καὶ τοῦ παραδοθέντος πρὸς τὸ Δημόσιον ὑπὸ τῶν κατεχόντων τοῦτο, κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ αὐτοῦ νόμου, οὐδὲ ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 14 § 1 τοῦ νόμου ΑΡΛ' δι' οὗ ἐγκαταρτίσθησαν ὡς μὴ ὑποκείμενα εἰς εἰσαγωγικὸν τέλος τὰ πρὸς χρῆσιν τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας

εισαγόμενα ἄδεια τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, καθότι ἡ διατάξις αὕτη ἀφορᾷ τοὺς τρίτους τοὺς εἰσάγοντας τὰ εἶδη ταῦτα διὰ τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν, καθ' ἣν καθίσταται ἀναγκαία ἡ ἄδεια τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, οὐδὲ ἐκ τοῦ μεταγενεστέρου νόμου ΑΤΙΑ' τῆς 15 Δεκεμβρίου 1885, δι' οὗ ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου 1886 τὰ ὄνια καὶ ἐμπορεύματα τὰ διὰ τοῦ νόμου ΑΡ⁴ κατὰ τὸ ἐν ἰσχύϊ δασμολόγιον ἐχαρακτηρίσθησαν ἀτελῆ. ὑπεβλήθησαν εἰς δασμόν, ἐξαιρέσει τῶν εἰς τὸ μονοπώλιον τοῦ Κράτους ἀνηκόντων, ὅτι πρὸ τοῦ νόμου τούτου ὑπέκειντο εἰς δημοτικὸν δασμόν τὰ παρὰ τοῦ Δημοσίου εἰσαγόμενα πετρέλαια, διότι διὰ τῆς διατάξεως ταύτης ἐσκόπει ὁ νομοθέτης νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν ἀτέλειαν τῶν ὑπὸ τοῦ Δημοσίου εἰσαγομένων, τὴν ὑφισταμένην διὰ τοῦ νόμου περὶ μονοπωλίων πρὸς ἀποφυγὴν πάσης ἐν τῷ μέλλοντι ἀξιώσεως, πρὸς δὲ καὶ ἐν ἣ περιπτώσει τὸ Δημοσίον παρεχῶρει τὴν πώλησιν τῶν εἰδῶν τοῦ μονοπωλίου εἰς ἰδιώτας νὰ εἶναι οὗτοι ἀπηλλαγμένοι τῶν εἰσαγωγικῶν τελῶν καὶ δημοτικῶν δασμῶν, καθότι ἀνευ τῆς διατάξεως ταύτης οὗτοι ἦσαν ὑπόχρεοι εἰς τὴν πληρωμὴν. Ἄν δὲ ἐν τῷ τελωνειακῷ δασμολογίῳ τῷ προσηρητημένῳ εἰς τὸν νόμον ΑΡ⁷ ὑπὸ τὸν ἀριθ. 62 τὸ πετρέλαιον ὑπεβλήθη εἰς εἰσαγωγικὸν τέλος, τοῦτο ἐγένετο ἵνα φορολογηθῇ τὸ εἰσαγόμενον πετρέλαιον ὑπὸ ἰδιωτῶν πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου περὶ μονοπωλίων· οὐδὲ δύναται τὸ Κράτος νὰ ἀπολέσῃ τὴν ἰδιότητά του διὰ τῆς συστάσεως τῶν μονοπωλίων καὶ νὰ θεωρηθῇ ἐμπορεύμενον, ἵνα ὑπαχύψῃ εἰς δημοτικὸν δασμόν.

Ἀρ.Π. 442 (1894). Ὁ νόμος τῆς 22 Δεβρίου 1847 περὶ δημοτικῶν φόρων ἐν τῷ Κεφ. Α' μέρει Α' ἄρθ. 9—11, ἐνθα ὁρίζει τὰ περὶ δημοτικοῦ δασμοῦ δὲν ἐξαιρεῖ μὲν ῥητῶς αὐτῶν τὰ χάριν τῶν ἀναγκῶν τοῦ Κράτους εἰσαγόμενα ἐν τοῖς δήμοις ὄνια καὶ ἐμπορεύματα, ἐκ τούτου ὅμως οὐδόλως ἐπεταὶ ὅτι ἐδόθη διὰ τοῦ ρηθέντος νόμου ἐξουσία εἰς τοὺς δήμους, οἵτινές εἰσιν ὑποτεταγμένοι εἰς τὸ Κράτος καὶ ἐνεργοῦσι πάντοτε ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῆς Κυβερνήσεως (ἄρθ. 16 καὶ ἐπ. Δημ. Νόμου), νὰ φορολογῶσι καὶ τὸ Κράτος αὐτὸ διὰ τὰ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου ἀμέσως χάριν τῶν ἀναγκῶν τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας, ὡς λ. χ. τοῦ στρατοῦ τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης, εἰσαγόμενα ἐν τοῖς

δήμοις πρὸς κατανάλωσιν, διότι ἡ τοιαύτη ἐκδοχὴ ἐνέχει τὸ ἄτοπον νὰ καθιστᾷ τὸν δήμον κράτος ἐν κράτει. Εἰς τὴν ἐρμηνείαν δὲ ταύτην τοῦ ῥηθέντος νόμου δὲν ἀντίκειται τὸ ἄρθρον 115 Τελων. Ὁργανισμοῦ, τὸ διατάσσον ὅτι τὰ πρὸς χρῆσιν δημοσίας ὑπηρεσίας ἀρχῆς τινος εἰσαγόμενα ἐμπορεύματα ὑπόκεινται εἰς τὴν πληρωμὴν τελωνείου, διότι τὸ ἄρθρον τοῦτο ἐννοεῖ προδήλως τὰ παρ' ἰδιώτου χάριν δημοσίας τινὸς ὑπηρεσίας προμηθευόμενα ἐμπορεύματα, ἡ δὲ ἐναντία ἐρμηνεία ἤθελε φέρεи εἰς τὸ ἄτοπον νὰ ἐπιβαρύνηται ἀφ' ἐνὸς τὸ Δημόσιον μὲ ἔξοδα ἀνωφελεῖ εἰσπραξέως καὶ νὰ ὑπόκηται ἀφ' ἐτέρου εἰς τὰς περὶ λαθρεμπορίου διατάξεις τοῦ νόμου.

Ἐφ' ΑΘ. 1838 (1895). Τὸ παρόπονον τοῦ ἐκκαλοῦντος ὅτι ἔδει νὰ ταχθῶσιν ἀποδείξεις οὐχὶ μόνον περὶ τῆς εἰσαγωγῆς, ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς πραγματικῆς πρὸς κατανάλωσιν καὶ ἐμπορίαν τῶν εἰσαχθέντων εἰδῶν τοιαύτης, ἐφ' ἧς ἡ ἀγωγή στηρίζεται κατὰ τὸ περιεχόμενον αὐτῆς, ἀποροῖ πτεόν ἐστὶν ὡς μὴ βέσιμον καθόσον, τοῦ νόμου ΞΗ' τοῦ 1867 περὶ δημοτικῶν φόρων ἐν ἄρθροις αὐτοῦ 2 καὶ 5 ὁρίζοντος τίνα θεωροῦνται ὡς ἀνεικείμενα ἐσωτερικῆς καταναλώσεως, καὶ δύνανται νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς δασμὸν, καὶ ὑποβάλλοντος εἰς φόρον τὰ τοιαῦτα εἶδη, μετὰ τῶν ὁποίων ἀναμφισβητήτως ἦσαν καὶ τὰ ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῇ, ἀνεξαρτήτως τῆς πραγματικῆς αὐτῶν ἐν ᾧ τόπῳ εἰσῆχθησαν καταναλώσεως, ἀλλ' ὡς ἐκ μόνου τοῦ προσορισμοῦ αὐτῶν πρὸς τοπικὴν κατανάλωσιν εἴτε ὡς ἐκ τοῦ ὑπὸ τοῦ νόμου τοιοῦτου προσδιορισμοῦ αὐτῶν, καθὰ συνάγεται ἐκ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ἐννοίας τῶν ἄνω διατάξεων καὶ τοῦ συνδυασμοῦ αὐτῶν πρὸς τὸ ἄρθρον 11 καὶ τὸ ἐν αὐτῇ καθιερούμενον περὶ τῆς πρὸς κατανάλωσιν εἰσαγωγῆς ἐκ τῆς ἐλλείψεως τῆς ἐπιβαλλομένης προειδοποιήσεως τεκμηρίον, ἀρκεῖ πρὸς παραγωγὴν τῆς ἐπὶ πληρωμῇ δημοτικοῦ φόρου ὑποχρεώσεως καὶ μόνῃ ἡ ἀπόδειξις τῆς εἰσαγωγῆς τοιούτων φορολογησίων εἰδῶν ἐν τινι δήμῳ, καθότι ἐκ τοῦ νόμου μὲν καὶ τῆς συνδρομῆς τῶν ἐν αὐτῷ περιστάσεων ταῦτα κρίνονται ὡς πρὸς τοπικὴν κατανάλωσιν εἰσαγόμενα καὶ ὡς ἐκ τούτου εἰς φορολογίαν ὑποβεβλημένα, ἐκ τῆς εἰσαγωγῆς δὲ μόνῃς τοιούτων φορολογησίων ἀντικειμένων γεννᾶται τὸ δικαίωμα τῆς φορολογίας αὐτῶν, ἐκτὸς τῆς

καθοριζομένης ἐν ἄρθρῳ 11 περιστάσεως τῆς μετακομίσεως ἢ ἀποθηκεύσεως, ὅτε καὶ πάλιν ἐν ἐλλείψει τῆς ἐπιβαλλομένης ἐξ αὐτοῦ προειδοποιήσεως παράγεται ἐκ τοῦ νόμου τεκμήριον περὶ τῆς ἐν τῷ δήμῳ καταναλώσεως τῶν τοιούτων εἰδῶν, ὅσων ἡ ἐξαγωγή δὲν ἤθελεν ἀποδειχθῆ, καὶ ὑποχρεοῦται ὁ εἰσαγωγὼν λόγῳ τοῦ τοιούτου νομίμου τεκμηρίου νὰ ἀποδείξῃ ἐπ' ἀποφυγῇ τῆς φορολογικῆς τὴν τε προειδοποίησιν καὶ τὴν μετ' αὐτὴν ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἐξαγωγήν.

ἈρΠ. 124 (1896). Ἐπειδὴ διὰ τῆς ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγῆς, ἣν ἡ προσβαλλομένη τοῦ Ἐφετερίου ἀπόφασις ἀπεριρίψεν ὡς νόμῳ ἀνυπόστατον, ἐζητήσεν ὁ ἐκκαλὼν νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ Δημόσιον νὰ καταβάλῃ εἰς αὐτὸν ὡς ἐνοικιαστὴν τοῦ κατὰ τὸ ἔτος 1885 δημοτικοῦ δασμοῦ τῶν πρὸς τοπικὴν κατανάλωσιν ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ Δήμου Ἀθηναίων εἰσαγομένων ἀντικειμένων δρ. 40652 λόγῳ δημοτικοῦ δασμοῦ τῶν ὑπὸ τοῦ Δημοσίου διὰ τῶν ἐπὶ τῶν μονοπωλίων τῶν πετρελαίων ἐργολάβων εἰσαχθέντων ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς διὰ κατανάλωσιν ἐν τῷ δήμῳ Ἀθηναίων καὶ καταναλωθέντων 56592 1/2 κιβωτίων πετρελαίου.

Ἐπειδὴ διὰ τοῦ ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1885 λαβόντος ἰσχύον νόμου τῆς 19 Ἀπριλίου 1884 ΑΡΠ' περὶ τελωνειακοῦ δασμολογίου, δι' οὗ ὠρίσθη γενικῶς μὲν καὶ ἀπολύτως ὅτι πᾶν ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς εἰσαγόμενον εἰς τὴν Ἐπικράτειαν ἐμπόρευμα ὑποβάλλεται εἰς εἰσαγωγικὸν τέλος (ἄρθρον 1) καθωρίσθησαν δὲ εἰδικῶς αἱ ἐξαιρέσεις τοῦ γενικοῦ τούτου κανόνος (ἄρθρα 13 καὶ 14) διετράχθη ἐπίσης ὅτι τοῦ δημοτικοῦ δασμοῦ τοῦ κατὰ τὸν ἀπὸ 22 Δεκεμβρίου 1847 νόμον ἐπιβαλλομένου ἐπὶ τῶν πρὸς τοπικὴν κατανάλωσιν εἰσαγομένων ὀνίων ἀπαλλάσσονται μόνον τὰ δυνάμει τοῦ εἰρημένου ἀπὸ 19 Ἀπριλίου 1884 νόμου τοῦ δασμολογίου ἢ δι' εἰδικῶν νόμων μὴ ὑποκειμένων εἰς εἰσαγωγικὸν τέλος ἀντικειμένων.

Ἐπειδὴ τὰ πετρέλαια, ὡς προκύπτει σαφῶς ἐκ τοῦ προσηρτημένου ἐν τῷ προειρημένῳ ΑΡΒ' νόμῳ τελωνειακοῦ δασμολογίου εἶναι ἐκ τῶν εἰς τελωνειακὸν δασμὸν ὑποκειμένων εἰδῶν, καὶ οὔτε διὰ τοῦ νόμου τούτου, οὔτε δι' ἄλλου τινός, ἐκδοθέντος καθ' ὃν χρόνον ἦτο ὁ ἐκκαλὼν ἐνοικιαστὴς τοῦ δημοτικοῦ δασμοῦ, ἐκηρύχθησαν ἀτελεῖ

ἤτοι ἀπηλλάγησαν τῆς πληρωμῆς εἰσαγωγικοῦ τέλους· ἄρα εἰσαγόμενα πρὸς τοπικὴν εἰς τινα Δῆμον κατανάλωσιν ὑπόκεινται εἰς πληρωμὴν δημοτικοῦ δασμοῦ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὑπὸ τοῦ ἀπὸ 22 Δεκεμβρίου 1847 νόμου κανονιζομένης ἀναλογίας· ἂν δὲ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ Δημόσιον, ὡς εἰσαγαγὼν αὐτὸ διὰ τῶν ἐπὶ τοῦ μονοπωλίου τῶν πετρελαίων ἐργολάβων τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ φορτίον αὐτῶν, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ὑποβληθῇ εἰς πληρωμὴν τοῦ νενομισμένου εἰσαγωγικοῦ τέλους, διότι ἐν τῷ αὐτῷ προσώπῳ συνέπιπτεν ἡ ιδιότης φορολογουντος καὶ φορολογουμένου, δὲν ἔπεται ἐντεῦθεν ὅτι πρὸς κατανάλωσιν ἐν τῷ Δήμῳ Ἀθηναίων εἰσαχθέντα καὶ εἰς εἰσαγωγικὸν τέλος καθ' ἑαυτὰ ὑποκείμενα πετρέλαια ἀπαλλάσσονται τῆς πληρωμῆς δημοτικοῦ δασμοῦ, ἐνῶ οὗτος, κατὰ τὰς ἰσχυρούσας καθ' ὃν χρόνον διήρκει ἡ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐνοικίας διὰτάξεις, ἐπιβάλλεται εἰς πᾶν ἀντικείμενον ὑποβαλλόμενον εἰς εἰσαγωγικὸν τέλος καὶ μὴ ἐξαίρεθὲν διὰ νόμου τινὸς ῥητῶς τῆς πληρωμῆς δημοτικοῦ δασμοῦ, ὡς ἐγένετο διὰ τοῦ μετὰ τὴν λῆξιν τῆς περὶ τῆς πρόκειται ἐνοικιάσεως λαβόντος ἰσχύον νόμου ΑΤΙΔ' τῆς 23 Δεκεμβρίου 1885, δι' οὗ κατὰ πρόωτον τὰ εἰς τὸ μονοπώλιον τοῦ Κράτους ἀνήκοντα ἀντικείμενα ἐξηρέθησαν τοῦ δημοτικοῦ δασμοῦ· οὐδὲ ἔπεται τὸ ἐναντίον ἐκ τοῦ ἀπὸ 24 Μαρτίου 1886 ΑΡΞΣ' νόμου, δι' οὗ τὸ ἀποκλειστικὸν δικαίωμα τῆς εἰσαγωγῆς καὶ πωλήσεως τοῦ πετρελαίου ἀνετέθη εἰς τὸ Κράτος, διότι οὐδόλως δύναται νὰ συναχθῇ ἐντεῦθεν τὸ συμπέρασμα, ὅτι τὰ πετρέλαια, ὡς ἀντικείμενα ἀτελεῖ χαρκτηρισθέντα, δὲν ὑπόκεινται τούτῳ τῷ λόγῳ οὐδὲ εἰς δημοτικὸν δασμόν, ἀλλ' ὅτι ὡς παρ' αὐτοῦ τοῦ Κράτους, ἤτοι τοῦ Δημοσίου, τοῦ ἔχοντος τὸ ἀποκλειστικὸν τῆς πωλήσεως αὐτῶν δικαίωμα, εἰσαγόμενα ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς, δὲν καταβάλλουσιν εἰσαγωγικὸν τέλος· κατὰ τὸ ἄρθρον ὅμως 20 τοῦ ΑΡΖ' νόμου περὶ δασμολογίου, πᾶν εἰς πληρωμὴν εἰσαγωγικῶν τελῶν ὑποκείμενον ἐμπόρευμα ὑπόκειται ἐπὶ μόνῳ τῷ λόγῳ τούτῳ καὶ εἰς πληρωμὴν δημοτικοῦ δασμοῦ, οὗτινος ἀπαραίτητος ἀλλὰ καὶ μόνῃ προϋπόθεσις εἶναι ὅτι τὸ ἐμπόρευμα, ὅπερ εἰς τὴν ὑποχρέωσιν ταύτην ὑπόκειται, ἀνήκει εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν εἰς εἰσαγωγικὸν τέλος ὑποκειμένων καὶ οὐχὶ τῶν ἀτελῶν· τὸ δὲ πετρέλαιον ὡς προερρέθη μὴ ὂν ἀτελές, ὑπόκειται εἰς δη-

μοτικὸν δασμὸν, καίτοι παρὰ τοῦ Κράτους, τοῦ μὴ καταβάλλοντος εἰς ἑαυτὸ εἰσαγωγικὸν τέλος, εἰσαγόμενον πρὸς τοπικὴν ἔν τινι Δήμῳ κατανάλωσιν.

ἌρΠ. 283 (1896). Τὸ νομικὸν ζήτημα,, ἐφ' οὗ τὸ 6' τμήμα τοῦ Ἀρείου Πάγου διεφώνησε, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 124 τοῦ ἔτους 1896 ἀποφάσεώς του, πρὸς τὸ α', εἶναι ἂν τὰ παρὰ τοῦ Δημοσίου εἰσαγόμενα πετρέλαια, ὡς εἰς τὸ μονοπώλιον τοῦ Κράτους ἀνήκοντα, ὑπέκειντο κατὰ τὸ ἔτος 1895 εἰς δημοτικὸν δασμὸν,

Ἐπειδὴ διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου ΑΡΗ' περὶ τελωνιακοῦ δασμολογίου, ἰσχύοντος ἀπὸ τῆς α' Ἰανουαρίου 1885, ὠρίσθη γενικῶς ὅτι πᾶν ἐμπόρευμα, ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς εἰσαγόμενον εἰς τὴν Ἑπικράτειαν, ὑποβάλλεται εἰς εἰσαγωγικὸν τέλος, διὰ δὲ τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ αὐτοῦ νόμου διετέχθη ὅτι δυνάμει τοῦ ἐν τῷ νόμῳ τούτῳ δασμολογίου ἢ ἄλλων εἰδικῶν νόμων, μὴ ὑποκείμενα εἰς εἰσαγωγικὸν τέλος, ἀπαλλάσσονται καὶ τοῦ δυνάμει τοῦ νόμου ΕΠ' τοῦ ἔτους 1847 ἐπιβαλλομένου δημοτικοῦ δασμοῦ· ἐκ τῶν διατάξεων δὲ τούτων συνάγεται ὅτι πάντα τὰ ἐμπορεύματα, ὅσα κατὰ τὸ δασμολόγιον καὶ τὸν νόμον ΑΡΗ' τοῦ ἔτους 1885 ὑπέκειντο εἰς εἰσαγωγικὸν τέλος, καὶ δὲν ἐξηρέθησαν διὰ τοῦ νόμου τούτου ἢ ἄλλων εἰδικῶν νόμων, ὑπόκεινται εἰς δημοτικὸν δασμὸν, ἐπομένως καὶ τὰ πετρέλαια, ὑπαγόμενα κατὰ τὸν νόμον ΑΡΖ' εἰς εἰσαγωγικὸν τέλος, καὶ μὴ ἐξαιρηθέντα οὔτε διὰ τοῦ δασμολογίου καὶ τοῦ νόμου ΑΡΗ' οὔτε δι' ἄλλων εἰδικῶν νόμων, ὑπόκεινται εἰς δημοτικὸν δασμὸν, ἐκ τοῦ ἄρθρου δὲ 1 τοῦ νόμου ΑΡΞΣ' περὶ μονπωλίου τοῦ πετρελαίου, ὥρισαντος ὅτι ἡ καθ' ἅπαν τὸ Βασίλειον εἰσαγωγή καὶ πώλησις τῶν πετρελαίων ἀνήκει εἰς τὸ Κράτος, οὐδόλως ἔπεται ὅτι τὰ πετρέλαια ταῦτα ἐξηρέθησαν τοῦ εἰσαγωγικοῦ τέλους· τούναντίον ἐκ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νόμου τούτου, ὀρίζοντος ῥητῶς ὅτι τὰ κατὰ τὴν ψήφισιν τοῦ νόμου ἐπιβαλλόμενα τέλη καὶ ἄλλοι φόροι προστίθενται συνυπολογιζόμενοι πρὸς προσδιορισμὸν τῆς τιμῆς τῆς πωλήσεως τοῦ πετρελαίου, σαφῶς συνάγεται ὅτι τὰ τέλη καὶ ἄλλοι, ἐν οἷς βεβαίως καὶ ὁ δημοτικὸς δασμός, διατηροῦνται ἐν ἰσχύϊ καὶ καταβάλλονται εἰς τὸ Δημόσιον ὑπὸ τῶν καταναλωτῶν, ἐξ οὗ ἔπεται ὅτι τὸ Δημόσιον δὲν καταβάλλει ὡς εἰσαγωγὴν τῶν πετρελαίων τοῦ μο-

νοπωλίου τὸν δημοτικὸν δασμὸν, ἀλλὰ τὸν ἐν τῇ τιμῇ τοῦ πετρελαίου προστεθέντα καὶ ἀπὸ τοὺς καταναλωτὰς παρ' αὐτοῦ εἰσπραχθῆσόμενον· ἡ ἀνωτέρω δὲ ἐκδοχὴ ἐπιρρωνύεται ἐναργῶς καὶ ἐκ τοῦ μεταγενεστέρου νόμου ΑΠΔ' 1885, ὅστις ῥητῶς ἐξήρесе τὰ εἶδη τοῦ μονοπωλίου τοῦ δημοτικοῦ δασμοῦ ἀπὸ τῆς α' Ἰανουαρίου 1886, καὶ ὅστις ἐξ οὐδεμιᾶς διατάξεως αὐτοῦ προκύπτει ὅτι εἶναι νόμος ἐρμηνευτικὸς τοῦ ΑΡΕΣ' νόμου, ἡ ἀναγνωριστικὸς προϋπάρχοντος δικαίου, διότι, ἂν ὁ νόμοθέτης ἐσκόπει νὰ ἀναγνωρίσῃ προϋπάρχουσαν ἐξαίρεσιν, θὰ ἔπραττε τοῦτο δι' ἐρμηνευτικοῦ νόμου, ἐξ οὗ σαφῶς συνάγεται ὅτι ὁ νόμος ΑΠΔ' εἶναι καθαρῶς εἰσαγωγικὸς ἐξαίρεσεως μὴπω προϋπαρχούσης.

Ἐφ' Ἀθ. 1752 (1896). Τὸ παράπονον τῆς ἐκκαλοῦσης ἐταιρίας ὅτι οὐκ ὀρθῶς τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων τοῦ ἡρμῆνευσε τὰς περὶ δημοτικῶν φόρων διατάξεις, ἀποφηνάμενον ὅτι οἱ γαιάνθρακες ὑποβάλλονται εἰς δημοτικὸν φόρον, ἐν ᾧ κατὰ τὸ τελωνειακὸν δασμολόγιον εἶναι ἀπηλλαγμένοι εἰσαγωγικοῦ τέλους, ἐστὶν ἀπορριπτέον ὡς μὴ βάσιμον, διότι διὰ τῶν νόμων ΑΥΚΕ' τοῦ 1887 καὶ ΒΡΚΑ' περὶ τελωνειακοῦ δασμολογίου τοῦ 1892 ἡκυρώθη ὁ νόμος ΑΡΛ' τοῦ 1884 δι' οὗ ἀπηλλάσσοντο τοῦ δημοτικοῦ φόρου πάντα τὰ μὴ ὑποβαλλόμενα διὰ τοῦ νόμου τούτου εἰς εἰσαγωγικὸν τέλος, οὐ μόνον δὲ ἐν τοῖς μεταγενεστέροις τούτοις νόμοις δὲν ἐπαναλαμβάνεται ἡ ἀπαγορευτικὴ διάταξις τοῦ ΑΡΛ' νόμου, ἀλλὰ τούναντιον ἐν τῷ ἄρθρῳ 20 αὐτῶν καθορίζεται τὸ ἀνώτατον ὅριον τοῦ δημοτικοῦ δασμοῦ, ὃν οἱ Δήμοι δύνανται νὰ ἐπιβάλωσι δυνάμει τοῦ περὶ δημοτικῶν φόρων ἀπὸ 22 Δεκεμβρίου 1847 ΞΗ' νόμου ἐπὶ τῶν εἰς τοπικὴν κατανάλωσιν εἰσαγομένων ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ὀνίων καὶ ἐμπορευμάτων, ἐν τῷ νόμῳ δὲ τούτῳ ΞΗ' περὶ δημοτικῶν φόρων οὐδεμίᾳ ἀπαγόρευσις γίνεται περὶ ἐπιβολῆς δημοτικοῦ φόρου εἰς εἶδη ἀπηλλαγμένα εἰσαγωγικοῦ τέλους.

Ἐπειδὴ τὸ παράπονον τῆς ἐκκαλοῦσης ὅτι οὐκ ὀρθῶς διὰ τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων ἀπερρίφθη ἡ περὶ ἀπαρἀδέκτου τῆς ἀγωγῆς ἐνστάσις τῆς ἡ στηριζομένη εἰς τὸν λόγον ὅτι διὰ τοῦ ἀπὸ 28 Σεπτεμβρίου 1893 Βασιλ. Διατάγματος στηριζομένου εἰς τὸ ἄρθρον 7 τοῦ ΩΟΗ' νό-

μου τοῦ 1880 περὶ ἐπικυρώσεως τῆς συμβάσεως μεταξύ τοῦ Δημοσίου καὶ τῆς Ἑλληνικῆς ἀτμοπλοίας, ἐχορηγήθη αὐτῇ ἀτέλεια ἐπὶ τῶν πρὸς συντήρησιν τῶν ἀτμοπλοίων τῆς χρησίμων ὕλικῶν καὶ δὴ καὶ γαιανθράκων ἐστὶν ἀπορριπτεὸν ὡς μὴ βάσιμον, διότι διὰ τοῦ νόμου BPK' τοῦ 1892 περὶ τελῶν ἀγκυροβολίας κλπ. καθηργήθη ῥητῶς ὁ ΩΟΗ' ῥηθεὶς νόμος τοῦ 1880, συνεπῶς δὲ ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου τούτου, ἦται ἀπὸ τῆς 30 Δεκεμβρίου 1892 ἔπαυσεν ἡ ἰσχὺς τοῦ μνησθέντος διατάγματος δι' οὗ παρείχετο ἡ ἐν τῷ καταργηθέντι νόμῳ ἀτέλεια τῶν δημοτικῶν φόρων τῶν διὰ τὴν ἐνέργειαν τῶν ἀτμοπλοίων τῆς ἐκκαλύψεως εἰσαγομένων γαιανθράκων, ἐν προκειμένῳ διὰ τῆς ἀγωγῆς ζητεῖται ἡ πληρωμὴ δημοτικοῦ φόρου γαιανθράκων κατὰ τὸ ἔτος 1893 καθ' ὃ ἀναμφισβητήτως ἐτύγχανεν ἐνοικιαστῆς ὁ ἐνάγων.

Ἐπειδὴ ὁρθῶς τὸ πρωτόδικον δικαστήριον διὰ τοὺς ἐν ταῖς προσβαλλομέναις ἀποφάσεσιν αὐτοῦ λόγους εἰς οὓς καὶ τὸ δικαστήριον τοῦτο ὡς ὁρθοὺς καὶ νομίμους ἀναφέρειται ἀπεφάνητο ὅτι δὲν καθιστᾷ ἀπαράδεκτον τὴν ἀγωγὴν ὁ λόγος ὅτι ἡ πληρωμὴ τοῦ δημοτικοῦ φόρου δὲν ἐζητήθη ἀμέσως κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῶν ἐμπορευμάτων.

Πρωτ. Αθ. 8877 (1895). Οὐδεὶς νόμος ἀπαιτεῖ, καὶ ἐπὶ τοινῇ μάλιστα ἀπαράδεκτον τῆς ἀγωγῆς καὶ ἀπωλεία τοῦ ὀφειλομένου φόρου, ὅπως ἡ εἴσπραξις τοῦ δημοτικοῦ δασμοῦ ἐνεργῇται κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῶν ὠνίων καὶ ἐμπορευμάτων.

Διὰ τοῦ ἀπὸ 28 Σηβρίου 1891 Β. Δ. καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ΩΟΗ' νόμου τοῦ 1880 ὄντως παρεχωρήθησαν εἰς τὰ ὑπὸ ἑλληνικὴν σημαίαν ἐνεργοῦντα ἀτμοπλοῖαν ἀτμοπλοία τῆς ἐναγομένης τὰ προνόμια, τὰ μνημονευόμενα ἐν ἄρθρῳ 19 τῆς συμβάσεως μεταξύ ἑλλήν. Κυβερνήσεως καὶ τῆς εταιρείας «Ἑλλήν. ἀτμοπλοία», ἀλλ' ἐν τῷ ῥηθέντι ἄρθρῳ οὐδεμίαν γίνεται μνεῖα περὶ ἀτελείας γαιανθράκων, τούναντιον δὲ ἐκ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου ΩΟΗ' περὶ κυρώσεως τῆς ῥηθείσης συμβάσεως προκύπτει ἀριδῆλως ὅτι, ὅπως ἐπιτραπῇ τοιαύτη ἀτέλεια δεόν νὰ μνημονεύηται ῥητῶς ἐν τῇ συμβάσει καὶ ἐπὶ ἀνταλλάγμασιν ἴσοις τοῖς ἀναφερομένοις εἰς τὸ ἄρθρον 15 τῆς συμβάσεως μετὰ τῆς Ἑλλήν. ἀτμοπλοίας, ἥτις ἀπηλλάγη μὲν τῶν ὑπὲρ τῶν προκυμαίων

καὶ φάρον εἰσπραττομένων τελῶν, ἀνέλαθεν ὁμως τὴν μεταφορὰν τῶν ταχυδρομείων δωρεάν, τὴν ἐκπτῶσιν τοῦ ναύλου τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων κλπ., περὶ δὲ τῆς ἀτελείας γαιανθράκων οὐδαμοῦ γίνεται λόγος, καθόσον τὸ ἄρθρον 18 τῆς ῥηθείσης συμβάσεως, πραγματευόμενον περὶ γαιανθράκων, ἀπηλείφθη διὰ ῥητῆς διατάξεως τοῦ ἁρθροῦ 1 τοῦ νόμου ΩΟΗ. Ἐὰν δὲ τὰ ἀτμόπλοια τῆς ἐναγομένης ἀφομοιώνται κατὰ τὸ ἄρθρον 19 τῆς συμβάσεως πρὸς τὰ πολεμικὰ διὰ τὴν ἀπόλαυσιν τῶν ἐν αὐτῷ ἀναγραφόμενων δικαιωμάτων, οὐδαμῶς ἐντεῦθεν ἔπεται, ὅτι ἡ ἐναγομένη ἀπαλλάσσεται τῆς πληρωμῆς φόρου, διότι τὰ πολεμικὰ δὲν εἰσάγουσι τὰ ἴδια τοὺς πρὸς χορῆσιν αὐτῶν γαιάνθρακας, ἀλλὰ τὸ Κράτος, ὅπερ διὰ ῥητῆς διατάξεως (ἄρθρ. 14 ΑΥΚΕ τοῦ 1887 καὶ ΒΡΚΑ τοῦ 1892 νόμων) ἀπαλλάσσεται παντὸς φόρου, καὶ ἐκ τῶν ἀποθηκῶν ἐκείνου τὰ πολεμικὰ πλοῖα ἀνθρακεύονται· ὥστε ἡ παρὰ τῆς ἐναγομένης ἐπικαλούμενη ἀτέλεια δὲν διατάσσεται παρὰ τοῦ νόμου ΩΟΗ τοῦ 1880, οὔτε διὰ τῆς συμβάσεως ἐπιτρέπεται· ἀλλ' οὐδὲ παρὰ τῶν νόμων ΑΥΚΕ τοῦ 1887 καὶ ΒΡΚΑ τοῦ 1892 περὶ τελῶν δασμολογίου συγχωρεῖται καὶ οὐχὶ βεβαίως αὕτη ἰσχυρίζεται τὸ ἐναντίον.

Ἐφ. ΑΘ. 2828 (1893). Ἐπειδὴ κατὰ τοὺς διαφόρους νόμους τοὺς κανονίζοντας τὴν ἐν γένει δημοτικὴν φορολογίαν ὡς καὶ τὸ ἄρθρον 20 τοῦ ὑπὸ στοιχ. ΑΥΚΕ τῆς δεκάτης Ἀπριλίου 1887 τοιούτου (δι' οὗ ἀφ' ἐνὸς μὲν ἀναγνωρίζεται τὸ ὑπὸ τοῦ νόμου ΞΗ τοῦ 1847 χορηγούμενον πρὸς φορολογίαν δικαίωμα καὶ ἀφ' ἑτέρου μεταβάλλεται ὁ ἀνώτατος ὅρος, ὃν καθιέρωσαν οἱ νόμοι ΑΤΗ καὶ ΑΤΙΔ μέχρι τοῦ δεκατημορίου τῶν εἰσαγόμενων τελῶν), οἱ δὴμοι ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ὡς εἴρηται ΑΥΚΕ νόμου δὲν στεροῦνται τοῦ δικαιώματος ὅπως εἰσπράττωσι δημοτικὸν φόρον ἐπὶ πάντων ἐν γένει τῶν εἰσαγόμενων ὀνίων καὶ ἐμπορευμάτων, ὅταν τοῦτο ἐπετράπη διὰ Βασιλ. Διατάγματος ἐκδιδόμενον ἐπὶ τῇ βάσει γνωμοδοτήσεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου. Ἐκ τῶν ὁριζῶν δὲ τούτων, ὁρθῶς ἐρμηνευομένων, δύναται κατὰ τοῦ δικαστηρίου τὴν κρίσιν νὰ συναχθῇ ὡς συμπέρασμα, ὅτι οἱ ἐνοικιασταὶ τῶν δημοτικῶν φόρων, ἐὰν Βασιλικὸν Διάταγμα τὸ ἐπιτρέπη, δικαιοῦνται νὰ ἐπιβάλλωσι δασμὸν ἐπὶ τῶν πρὸς κατανάλωσιν εἰσαγο-

μένων ὀνίων καὶ ἐμπορευμάτων, καὶ ὅταν ταῦτα κατὰ τὸ ἰσχύον δασμολόγιον εἰσὶν ἀτελῆ, ὅπερ οὐδεμίαν συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 20 τοῦ ὡς εἴρηται νόμου ἐπάγεται διὰ τοὺς δῆμους ὑποχρέωσιν, ὅθεν κατὰ ταῦτα βάσιμα ἀποβαίνουνσι τὰ σχετικὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος παράπονα καὶ δέον δεκτῶν γενομένων νὰ ἐξαφανισθῇ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἥτις ἀπέρριψεν ἐν μέρει τὴν ὑπὸ ἐξέτασιν ἀγωγὴν ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι τὰ ὑπὸ τοὺς ἀριθμοὺς 1—3 ἐμπορεύματα εἰσὶν ἀτελῆ. Καθόσον, ἀφοῦ κατὰ τὸ ἀπὸ 30 Ὀκτωβρίου 1888 Β. Διάταγμα, οἱ πυρῆνες τῶν ἐλαιῶν, ἡ καυστική σόδα καὶ ὁ θειοῦχος ἄνθραξ ὑπόκεινται εἰς φόρον δημοτικόν, ὁ ἐνάγων ἠδύνατο ὡς ἐνοικιαστῆς τὰ ἐπιβάλλη τοιοῦτον ἐπὶ τῶν ὡς εἴρηται εἰδῶν καὶ ἂν ταῦτα ἦσαν κατὰ τὸ ἐν ἰσχύϊ δασμολόγιον ἀτελῆ. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι κατὰ τὸ 4ον ἐδάφιον τοῦ δευτέρου ὅρου τῆς διακηρύξεως, ὁ ἐνοικιαστῆς δὲν δικαιούται νὰ εἰσπράξῃ φόρον καὶ ἀπὸ τὰ κατὰ τὸ δασμολόγιον ἀτελῆ ἀντικείμενα, ἐκ τούτου ὅμως οὐδὲ ὡς ὀφελεῖται ὁ ἐφεσίβλητος. Καθόσον τὸ ἐν λόγῳ Βασιλικὸν Διάταγμα, ὡς κανονιστικόν τοῦ ΑΥΚΗ' νόμου, θεωρεῖται ὅτι ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστον αὐτοῦ μέρος καὶ ἐπομένως τὰ διάφορα ἐμπορεύματα καὶ ὄνια, ἅτινά εἰσιν ἀναγεγραμμένα ἐν τῷ ἐρμηνευομένῳ Διατάγματι θεωροῦνται ὅτι ὑποβάλλονται εἰς τέλος καὶ κατὰ τὸ δασμολόγιον αὐτό. Εἰ καὶ ἠδύνατό τις εἰπεῖν ὅτι οἱ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὡς εἴρηται διακηρύξεως συμβληθέντες, ἀφ' οὗ, καίτοι ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ ἀνωτέρω μνημονευόμενον διάταγμα ὥρισαν ρητῶς ὅτι ὁ ἐνοικιαστῆς δὲν δύναται νὰ εἰσπράττῃ δασμὸν ἀπὸ τὰ κατὰ τὸ δασμολόγιον ἀτελῆ ἀντικείμενα, ἔπεται ἄνευ ἐνδοιασμοῦ ὅτι ἡννόουν νὰ ἐξαιρέσωσι τῆς φορολογίας τὰ κατὰ τὸ δασμολόγιον μόνον ἀτελῆ εἶδη καὶ ἂν ταῦτα εἰσὶ κατὰ τὸ μεταγενέστερον διάταγμα φορολογητέα.

Ἐπεὶ δὲ αἱ ἐν γένει περὶ δημοτικῶν φόρων διαφοραί, οἷα ἐστὶ καὶ ἡ προκειμένη, δὲν ἀφηρέθησαν ὡς ἀξιοὶ ἀνασίσμως ὁ ἐφεσίβλητος τῆς ἀρμοδιότητος τῶν τακτικῶν δικαστηρίων οὔτε διὰ τοῦ ἀπὸ 7 Μαΐου 1837 Διατάγματος οὔτε διὰ τοῦ Σ' ψηφίσματος τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως.

"Ἀρθρον 3.

Ἐγκύκλιος ἀριθ. 33 τῆς 26 Μαΐου 1893. Περὶ μὴ ἀπαλλαγῆς ἀπὸ δασμοῦ τῶν εἰς τοὺς Δήμους εἰσκομιζομένων ἢ ἐξ ἄλλων Δήμων μεταφερομένων εἰδῶν πρὸς χρῆσιν βιομηχανικῶν καταστημάτων ἢ ὑπὲρ ὠρισμένων προσώπων.

Κοινοποιούμεν ὑμῖν κάτωθι τῆς παρούσης ἀντίγραφα τοῦ τε πρὸς τὸ Δικαστικὸν Συμβούλιον ἀπὸ 26 Ἀπριλίου ἐ. ἔ. ὑπ' ἀριθμ. 6636 ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου, ὅπως προκαλέσῃ καὶ ἀνακοινώσῃ αὐτῷ τὴν γνώμην τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου ἐπὶ τοῦ διαλαμβανομένου ζητήματος, ἀναγομένου εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν διατάξεων τοῦ Εἰν. νόμου περὶ δημοτικῶν φόρων τῆς 22 Δεκ. 1847, καὶ τοῦ ἀπὸ 15 τοῦ λήγοντος μηνὸς ὑπ' ἀριθ. 46691 ἐγγράφου τοῦ Δικ. Συμβούλου, ἐξ οὗ προκύπτει, ὅτι τὸ Νομ. Συμβούλιον ἐμμένει παμψηφεὶ εἰς τὴν διὰ τοῦ ἀπὸ 13 Μαρτ. 1890 ὑπ' ἀριθ. 6933 ἐγγράφου τοῦ τότε ἀναπληροῦντος τὸν Δικαστικὸν Νομικοῦ Συμβούλου δοθεῖσαν λύσιν διὰ τοὺς ἐν αὐτῷ ἐκτεθειμένους λόγους, ἣν τὸ Ὑπουργεῖον παραδέξατο ὡς ὀρθὴν καὶ νῦν δὲν ἔχει διάφορον γνώμην, καὶ παραγγέλλομεν νὰ συμμορφῶσθε πρὸς αὐτὴν πάντοτε καὶ καθοδηγῆτε ἕκαστος τὰς ὑφ' ὑμῶν δημοτικὰς Ἀρχάς, εἰς ἃς δέον ν' ἀποστείλῃτε ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς παρούσης.

Ἀριθ. πρωτ. 6636.

Πρὸς τὸν κ. Δικαστικὸν Σύμβουλον.

Οὐκ ὀλίγα τῶν Δημοτικῶν συμβουλίων τῶν Δήμων ἔχουσι ψηφίσει ἄλλοτε διὰ ψηφισμάτων τὴν ἐπέκτασιν τοῦ ἐπὶ τῶν ὀνίων δασμοῦ καὶ εἰς τοὺς δημοτριακοὺς καρπούς, ἄλευρα, ζῶα καὶ λοιπὰ ἐμπορεύματα καὶ ὀρίσει συνάμα δι' αὐτῶν, ὅτι εἰσὶν ἀπηλλαγμένα δασμοῦ οὐ μόνον τὰ ἐν τῷ ἔδαφ. β' τοῦ ἀρθρου 13 καὶ ἐν τῷ ἀρθρῳ 14 τοῦ τότε ἰσχύοντος ΑΥΚΕ' νόμου περὶ τελωνειακοῦ δασμολογίου ἀναφερόμενα, τὰ εἰς τὸ μονοπώλιον τοῦ

Κράτους ἀνήκοντα καὶ κατὰ νόμους εἰδικούς μὴ ὑποκείμενα εἰς δασμὸν, ἀλλὰ καὶ εἶδη τινὰ ἐκ τῶν ὑποκειμένων εἰς τοιοῦτον, ἅτινα εἴτε ἐξ ὁμόρων καὶ ὠρισμένων Δήμων μεταφέρονται, εἴτε χάριν προστασίας εἰδικῆς ἢ εἰδικῶν ἐν τῷ Δήμῳ ἐργοστασίων ἢ βιομηχανικῶν καταστημάτων ὠρισμένων προσώπων καὶ πρὸς χρήσιν αποκλειστικῶς αὐτῶν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ εἰσάγονται, ἢ ἐξ ἄλλων Δήμων μεταφέρονται. Ἐνεκρίθη δὲ ἡ προκειμένη ἐπέκτασις τοῦ Δασμοῦ ὑπὸ τὰς διαλαμβανομένας ἀπαλλαγὰς διὰ Β. Διαταγμάτων, κατὰ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ ΞΗ' νόμου περὶ δημοτικῶν φόρων τῆς 22 Δεκεμβρίου 1847, ὧν τινων ἡ ἰσχὺς διαρκεῖ εἰσέτι, καθότι ἐκρίθη, ὅτι, τοῦ νόμου ἐπιτρέποντος τὴν ἐπιβολὴν δασμοῦ ἐπὶ τῶν ὠνίων καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἐπὶ τῶν ἄλλων εἰδῶν, οὐδεμία διάταξις νόμου ἐκώλυε τὸ δημοτικὸν συμβούλιον ὥς καὶ τὴν Κυβέρνησιν ν' ἀπαλλάξῃ δασμοῦ εἶδη τινὰ ἐξ αὐτῶν διὰ τῶν ἐγκρινόντων δασμὸν Β. Διαταγμάτων.

Ἐν τούτοις ἐγεγρόντος ἄλλοτε τοῦ ζητήματος, ἐὰν τὰ δημοτικὰ συμβούλια δύνανται νὰ ψηφίζωσι προνόμια ἀτελείας ἢ μᾶλλον ἀπαλλαγῆς ἀπὸ δασμοῦ ὑπὲρ ὠρισμένων προσώπων πρὸς ζημίαν ἄλλων, τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἐν ὁλομελείᾳ διασκεψάμενον ἀπεφάνετο παμφηρεῖ ἀποφατικὴν γνώμην ὥς προκύπτει ἐκ τοῦ πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον ἀπὸ 13 Μαρτίου 1890 ὑπ' ἀριθ. 6933, 15036 ἐγγράφου τοῦ ἀναπληροῦντος τὸν Δικαστικὸν Σύμβουλον Νομικοῦ Συμβούλου, καθ' ἣν οἱ Δήμοι παρὰ τῆς Πολιτείας διὰ νόμου λαβόντες τὸ δικαίωμα τοῦ ἐπιβάλλειν δασμὸν ἐντὸς ὁρίων, ὑπὸ τοῦ νόμου διαγεγραμμένων, δὲν δικαιούνται νὰ ὑπερβῶσι τὴν ὑπὸ τῆς Πολιτείας δοθεῖσαν αὐτοῖς ἐξουσίαν, δύνανται ὅμως νὰ ἐξαίρεσωσι δι' ψηφισμάτων ὠρισμένα εἶδη ἐμπορευμάτων ἀπὸ δασμοῦ γενικῶς καὶ ἄνευ διακρίσεως προελεύσεως. Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ ἐτι καὶ νῦν ὑφίστανται ἐνιαχοῦ μερικαὶ κατὰ διάκρισιν προελεύσεως ἀπαλλαγαί, λαμβάνοντες ἀφορμὴν ἐκ τῆς συνημμένης ἀπὸ 29 Ὀκτωβρίου 1892 ἀναφορᾶς τῆς διευθύνσεως τῆς ἐν Φαλήρῳ Ὑφαντουργικῆς Ἑταιρείας, παρακαλοῦμεν ὑμᾶς, κ. Δικαστικὲ Σύμβουλε, νὰ προκαλέσητε καὶ ἀνακοινώσητε ἡμῖν τὴν γνώμην τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου ἐπὶ τοῦ ἐκ τούτου προκύψαντος ζητήματος,

ἐὰν δύναται ἡ Διοικητικὴ Ἀρχή, καθ' ὃν τρόπον ἐνέκρινε νὰ τροποποιήσῃ οἰκοθεν τὰ ἐπὶ τῇ βάσει ψηφισμάτων δημοτικῶν συμβουλίων ἐκδοθέντα Β. Διατάγματα, τὰ σὺν τῇ ἐγκρίσει δασμοῦ κατ' ἐπέκτασιν ὀρίσαντα, ὅτι εἰσὶν ἀπηλλαγμένα αὐτοῦ εἶδη τινά, προσερχόμενα ἐξ ἄλλων Δήμων χάριν αὐτῶν ἢ ὑπὲρ ὀρισμένων βιομηχανῶν ἢ καταστημάτων, ἐπὶ ἀνατροπῇ ὅρων τῆς ἐν τῷ διαγωνισμῷ ἰσότητος, πρὸς βλάβην ἄλλων ὁμοτέχνων ἢ ὅμοια παραγόντων ἔργα καταστημάτων.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 26 Ἀπριλίου 1893.

Ὁ Ὑπουργὸς
Σ. ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ

Ἀριθ. Πρωτ. 46691

Πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν.

Ἐπιστρέφοντες τὸ ὑπ' ἀριθ. 6636 ἐ. ἔ. ὑμέτερον ἔγγραφο, λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ ἀνακοινώσωμεν ὑμῖν, ὅτι τὸ Νομικὸν Συμβούλιον, εἰς ὃ ὑπέβαλον τὸ ἐν τῷ ἔγγραφῳ τούτῳ τιθέμενον ζήτημα, ἐμμένει παμψηφεί εἰς τὴν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 6933 τοῦ ἔτους 1890 ἐγγράφου τοῦ τότε ἀναπληροῦντος τὸν Δικαστικὸν Νομικοῦ Συμβούλου δοθεῖσαν λύσιν διὰ τοὺς ἐν αὐτῷ λόγους.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 15 Μαΐου 1893.

Ὁ Δικαστικὸς Σύμβουλος
Γ. Τυπάλδος.

Ἄρθρον 6.

ΑρΠ. 209 (1892). Κατὰ τὸ ἀρθρ. 59 τοῦ Συντάγματος οὐδεὶς φόρος ἐπιβάλλεται οὐδ' εἰσπράττεται, ἐὰν προηγουμένως δὲν ψηφισθῇ ὑπὸ τῆς Βουλῆς καὶ κυρωθῇ ὑπὸ τοῦ Βασιλέως, ἐξ οὗ ἔπεται ὅτι οἱ φόροι, οἳ τε δημόσιοι καὶ οἱ δημοτικοί, μόνον διὰ ρητοῦ νόμου, ὀρίζοντος τὸ τε ποσοστὴν καὶ τὸ εἶδος αὐτοῦ, καθὼς καὶ τρόπον τῆς εἰσπραξέως δύνανται νὰ ἐπιβληθῶσιν.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου οὐδεὶς ὑφίσταται νόμος ὑποβάλλων τὰ μεταλλεῖα εἰς δημοτικὴν εἰσφορὰν, διότι ὁ μὲν ν. ΞΗ' τοῦ 1847, ἐπιτρέπων νὰ ἐπιβάλληται δημο-

τική εισφορά μέχρι δύο τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ τῆς ἀκαθαρίστου προσόδου τῶν πραγμάτων ἐκεῖνων, ἐφ' ὧν ἐπιβάλλεται δημόσιος ἔγγειος φόρος, περιλαμβάνει τὰ πράγματα ἐκεῖνα, ἅτινα ὑπέκειντο εἰς τοιοῦτον φόρον κατὰ τὴν δημοσίευσίν του, ἐπομένως οὐδόλως ἀφορᾷ εἰς τὰ μεταλλεῖα, τὰ ὁποῖα ὑπήχθησαν εἰς φόρον δημόσιν διὰ τοῦ νόμου Χλ' τοῦ ἔτους 1861 τὸ πρῶτον, οὐδεὶς δὲ ἄλλος νόμος, οὔτε αὐτὸς ὁ τοῦ 1861, ὅστις τὸν δημόσιον φόρον ἐπὶ τῶν μεταλλείων ὥρισεν ἐπὶ τῆς καθαρᾶς αὐτῶν προσόδου, διέλαβέ τι περὶ δημοτικῆς εισφορᾶς, εἴτε ἐπὶ τῆς ἀκαθαρίστου, εἴτε ἐπὶ τῆς καθαρᾶς αὐτῶν προσόδου, ἐνῷ ἐὰν ὁ νομοθέτης ἡννοίει νὰ ὑποβάλλῃ τὰ μεταλλεῖα εἰς δημοτικὴν εισφορὰν, ἥθειε ρητῶς διατάξῃ τοῦτο, τοσοῦτον μᾶλλον καθ' ὅσον, προκειμένου περὶ μεταλλεύματος, ὅπερ ὅπως παραχθῇ ἀπαιτεῖ ὑπερόγκους δαπάνας καὶ σπουδαίας ἐργασίας, ἐὰν ἐφηρμόζετο ἀπλῶς ὁ νόμος ΕΗ', ὅστις τὴν δημοτικὴν εισφορὰν ἐπιβάλλει, μόνον ἐπὶ τῆς ἀκαθαρίστου προσόδου, ἥθειεν ἐπέλθῃ ἀναγκαιῶς τὸ ἄτοπον, ἡ δημοτικὴ αὕτη εισφορά οὐ μόνον νὰ εἶνε κατὰ πολὺ μείζων τοῦ ἐπὶ τῆς καθαρᾶς προσόδου τῶν μεταλλείων, ἐπιβαλλομένου δημοσίου φόρου, ἀλλὰ καὶ νὰ ὑφίσταται αὕτη ἐν ᾧ ὁ δημόσιος φόρος ἡδύνατο δυνάμει τοῦ ἄρθρου 32 Χλ' τοῦ 1861 οὐ μόνον νὰ ἐλαττωθῇ τῇ ἀποφάσει τῆς Κυβερνήσεως ἀλλὰ καὶ νὰ ἀνασταλῇ ἐντελῶς χάριν ἐμψυχώσεως καὶ προστασίας τῆς μεταλλεύσεως.

Ἐφ. Πατρ. 1275 (1896). Κατὰ τὸ ἀρθ. 6 τοῦ ΕΗ' Νόμου τοῦ 1847: «δημοτικὴ εισφορά ἐπιβάλλεται εἰς ὅλα τὰ πράγματα ὅσα ὑπόκεινται εἰς τοὺς ἀμέσους δημοσίους φόρους», κατὰ δὲ τὸν Ν. ΑΨΠΕ' τῆς 21 Δεκ. 1889 (ἄρθρον 3), ἣτις διάταξις περιελήφθη καὶ ἐν τῷ Ν. ΒΠ' τῆς 5 Αὐγ. 1892, «ὅς εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν ἐξαγόμενος διὰ θαλάσσης οἶνος εἰς οὐδένα φόρον ὑποβάλλεται».

Ἐπειδὴ ὁ ἐκκαλὼν ἐνοικιαστὴς ἰσχυρίζεται ὅτι δὲν ἐγένετο ἐν τῇ διακηρύξει ἐξαίρεσις καθόσον ἀφορᾷ εἰς τὸν ἐξαχθισόμενον εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν οἶνον, ὡς ἐγένετο εἰς ἄλλας νεωτέρας διακηρύξεις, ἀλλ' ἐνῷ ἡ ἀνωτέρω ὑπ' ἀρ. 4898 διακήρυξις φέρει ἐν ἀρχῇ «ἐγένετο δυνάμει τοῦ ἀπὸ 27 Δεκ. 1847 Νόμου καὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 185 Ψηφίσματος» παρακατιὸν ἐν ἄρθρῳ 2 λέγει: «ὁ ἐνοικιαστὴς θέλει λαμβά-

νει ὑπ' ὅψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 18 τοῦ ἀνωτέρω Νόμου, κατὰ τὸν ὅποιον ἐὰν ὁ ἐνοικιαστὴς εἰσπράξῃ παρὰ τινος φόρον μηδαμῶς ὀφειλόμενον ἢ πλείονα τοῦ ὀφειλομένου τιμωρεῖται ποινικῶς».

Ἐπειδὴ, καίτοι ἡδύνατό τις εἰπεῖν ὅτι ἀφοῦ τὸ Διάταγμα τῆς 13 Ἀπρ. 1890 πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ Ν. ΑΨΠΕ' τοῦ 1889, ἐκ προνοίας ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τοῦ Δημόσιου καὶ τῶν δῆμων, ὥρισε τὸν τρόπον τῆς βεβαιώσεως τοῦ ὅτι ὁ ἐναποταμιευθεὶς οἶνος ἐξήχθη εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν ὃ ἐστὶν α') ὁ μὲν τελώνης ὀφείλει νὰ κρατῇ ἰδιαιτέρον βιβλίον τριπλοτύπων τοῦ ὁποίου τὸ μὲν στέλεχος κρατεῖ ἐν τῷ γραφείῳ, ἐκ δὲ τῶν παραρτημάτων τὸ μὲν παραδίδει εἰς τὸν ἐξάγοντα, τὸ δὲ ἀποστέλλει ἐντὸς 24 ὥρων πρὸς τὸν οἰκονομικὸν ἔφορον μετὰ διασαφίσεως καὶ δηλώσεως ὅτι θέλει ἐξαχθῇ εἰς τὸ ἐξωτερικόν, β') ὁ δὲ οἰκονομικὸς ἔφορος μετὰ τοῦ ταμίου ἅμα τῇ παραλαβῇ τῶν ἀνωτέρω ἐγγράφων ἔχοντες ὑπ' ὅψιν τὸ σχετικὰ βιβλίον περὶ δηλώσεως, βεβαιώσεως καὶ εἰσπράξεως τοῦ φόρου συντάσσουσιν πρωτόκολλον δι' οὗ ἀποφαίνονται ἂν πράγματι ἐξηχθὲν εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν ὅπως ἀπαλλαγῇ ὁ φορολογούμενος τοῦ φόρου, ἔπεται ὅτι μόνον διὰ τῆς προσαγωγῆς τῶν ἀνωτέρω ἐγγράφων δύναται νὰ ἀποδειχθῇ ἡ ἐξαγωγή τοῦ οἴνου εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου οὐ μόνον τὸ πρωτόκολλον τῶν ἀρχῶν δὲν προσάγεται, ἀλλὰ οὐδὲ τὸ ἐκ τοῦ ἀνωτέρω βιβλίου τριπλοτύπων παράρτημα, ὃ βιβλίον ἀποδεικνύει τὰς φορτώσεις, ἀλλὰ προσήχθη μόνον παράρτημα ἐκ τοῦ βιβλίου τῶν διασαφίσεων τὸ ἐμφαίνον τὴν γενησομένην κατὰ τὴν δήλωσιν τοῦ φορτωτοῦ φόρτωσιν, οὐχὶ καὶ τὴν γενομένην· οὐχ ἦττον.

Ἐπειδὴ ὁ οἰκονομικὸς ἔφορος βεβαίει ὅτι τὸ πρωτόκολλον τῶν ἀρχῶν δὲν ἐγένετο ἐνεκα τῆς μὴ ἐγκαίρου προσαγωγῆς εἰς τὸ γραφεῖον τῶν χρηματικῶν καταλόγων, ὅτι δὲ ἐκ τῶν βιβλίων τῆς ἐφορίας καὶ τοῦ ἀποσπάσματος ἐκ τῶν τοῦ τελωνείου βιβλίων διασαφίσεων ἐξάγεται ὅτι ἐξήχθη ὁ ἐναποταμιευθεὶς οἶνος εἰς τὸ ἐξωτερικόν, δὲν ἦτο πάντως ἀναγκαία ἡ προσαγωγή τῶν ὑπὸ τοῦ ἀνωτέρω διατάγματος ἐνδεικτικῶς ἀπαιτουμένων ἐγγράφων· καὶ περὶ τοῦ ποσοῦ δὲ τοῦ ἐξαχθέντος οἴνου ἀποδεικνύουν τὰ προσαχθέντα ἐγγραφα, ἡ δὲ διαφορὰ τοῦ μείζονος ἐν τῇ

δηλώσει ἀναφερομένου ποσοῦ πρὸς τὸ ἐν τῇ διασφίσει προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι ὁ ἐναποταμιευθεὶς περιέχει καὶ τὴν ὑποστάθμην, ἥτις κατὰ μὲν τὸν νόμον εἶνε ὠρισμένη, ἀλλ' εἰς τὰ πράγματα κατὰ τὴν μετάγγισιν (ἴδε ὑποσ. ἐν τῇ δηλώσει) παραλλάσσει.

Ἄρθρον 9.

Ἐγκύκλιος ἀριθ. 7 τῆς 30 Ἰανουαρίου 1896. Περὶ συντάξεως ὑπὸ τῶν Δημάρχων συμβολαίων μετὰ τῶν ἐνοικιαστῶν δημοτικῶν φόρων.

Τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν ἐγνώρισεν ἡμῖν, ὅτι τινὲς τῶν Δημάρχων μετὰ τὴν ἔγκρισιν τῆς ἐνοικιάσεως δημοτικῶν φόρων, δὲν συντάττουσι μετὰ τῶν ἐνοικιαστῶν τὰ προσήκοντα συμβόλαια περὶ τῆς ἐνοικιάσεως, στεροῦντες οὕτω τὸ δημόσιον τῆς ἐκ τῆς καταναλώσεως τοῦ χαρτοσήμου διὰ τὴν σύνταξιν τοῦ συμβολαίου ὠφελείας.

Ὅθεν πρὸς πρόληψιν τῆς ἐντεῦθεν ζημίας τοῦ δημοσίου καὶ παῦσιν τοῦ ἀτόπου τῆς παραβάσεως τῶν διατάξεων τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου, παρακαλοῦμεν ὑμᾶς, ἵνα, ὡς ἂν ἐγκρίνητε ἐνοικιάσεις δημοτικῶν φόρων, ἀπαιτῆτε νὰ υποβάλλωσιν ὑμῖν συγχρόνως οἱ Δήμαρχοι ἀντίγραφον τοῦ συνταχθέντος ἐνοικιαστηρίου, ὅπερ ἄλλως τε ἀναγκαῖοι ὑμῖν, ἵνα γνωρίζητε ἐὰν τὸ συμβόλαιον περιέλαβε πάντας τοὺς ὅρους τῆς ἐνοικιάσεως, ὅφ' οὓς ἐνεκρίθη αὕτη, φροντίσῃτε δὲ νὰ ἐφαρμοσθῶσιν ἐπὶ πασῶν τῶν μέχρι τοῦδε γενομένων ἐνοικιάσεων αἱ διατάξεις τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου.

*

Ἄρθ. 375 (1884). Ἡ ὑπὸ τοῦ Δήμου παραχώρησις τοῖς ἐνοικιασταῖς ἐπὶ ὠρισμένῳ χρηματικῷ ἀνταλλάγματι τοῦ καθ' ὠρισμένον χρόνον δικαιώματος αὐτοῦ τοῦ εἰσπράττειν δημοτικὸν τινα δασμὸν δι' ἴδιον αὐτοῦ λ)σμόν, δὲν ἀποτελεῖ τὴν σχέσιν τῆς ἐντολῆς, ὅπως τοῦτεῦθεν εὐθύνεται ὁ ἐνταλὴς Δήμος ἐκ τῶν πράξεων τῶν ἐντολοδόχων τοῦ ἐνοικιαστῶν, ἀλλ' ἀποτελεῖ τὸ ἀντάλλαγμα τῆς ἀγορᾶς ἐλπιζομένου πράγματος, τοῦτέστι τὴν δι' ἀγορᾶς ἐκχώρησιν τοῦ δικαιώματος τοῦ Δήμου πρὸς ἀπόληψιν δημοτικοῦ δασμοῦ ἐκ τῶν εἰσαγομένων ἐμπορευμάτων, ὡς

ἀγοραστὰς (redemptores) δὲ θεωροῦσι καὶ οἱ Ν. 11 § 5 Π. (39. 4) καὶ 8 § 1 Π. (50. 5).

Συνωδὰ τῇ ἄνω ἐκδοχῇ, ἃν ὁ ἐνοικιαστὴς τῶν δημοτικῶν φόρων εἰσπράξῃ δασμὸν μὴ ὀφειλόμενον νόμῳ, καθὼς τοῦ εἰσπραχθέντος μὴ ὑποκειμένου εἰς φορολογίαν, καὶ ὃν δασμὸν ὁ Δῆμος ὡς ὀφειλόμενον παρεχώρησεν, ἐκ τῆς πράξεως ταύτης τοῦ ἐνοικιαστοῦ οὐδεμία γεννᾶται ἐνοχικὴ ὑποχρέωσις τοῦ Δήμου πρὸς ἀπόδοσιν τοῦ ἄνευ αἰτίας ὑπὸ τοῦ ἐνοικιαστοῦ εἰσπραχθέντος, καθ' οὗ μόνον δύναται νὰ ἐνασκηθῇ ἡ περὶ τοῦ ἄνευ αἰτίας δοθέντος ἀπαίτησις.

Ἐφ' Α. 719 (1892). Τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς ἐρειδόμενης εἰς σχέσιν μετοχικῆς ἐταιρείας ἐπὶ τῇ μισθώσει τοῦ δημοτικοῦ φόρου τῆς πλάστιγγος καὶ τοῦ στατήρος τοῦ δήμου Πειραιῶς, οὐκ ὁρθῶς ἐπετράπη ἡ διὰ μαρτύρων ἀποδείξις, ὑποκειμένης ὄντως σχέσεως ἀστυκῆς φύσεως, ἐν τῇ μισθώσει τῶν εἰς χρήματα εἰσπραττομένων φόρων, ἥτις εἰς οὐδεμίαν τῶν κατηγοριῶν τοῦ περὶ ἀρμοδιότητος τῶν ἐμποροδικείων νόμου ὑπαγομένη, εἶνε ἀπλῆ συλλήβδην ἐκχώρησις τῶν κατὰ τῶν φορολογουμένων ἀπαιτήσεων τῶν δήμων, διεπομένη ὡς τοιαύτη ὑπὸ τῶν τοῦ ἀστικοῦ νόμου διατάξεων, καίτοι κατὰ τὴν κρίσιν τῆς μειονοφηφίας ἡ ἐνοικίασις τῶν φόρων παρὰ τοῦ κράτους ἢ τῶν δήμων, εἴτε ὡς μίσθωσις θεωρηθῇ (μίσθωσις ἐνοχικῆς ἀπαιτήσεως, droits incorporels), εἴτε ὡς συλλήβδην ἐκχώρησις τῶν κατὰ τῶν φορολογουμένων ἀπαιτήσεων τοῦ κράτους ἢ τῶν δήμων, εἴτε ὡς ἀγορὰ ἐλπιζομένου πράγματος ἀντὶ ὠρισμένου συλλήβδην ἀντιτίμου, φέρει πάντοτε διὰ τὸν ἐνοικιαστὴν χαρακτῆρα ἐμπορικόν, διότι βάσις αὐτῆς εἶνε ἡ κερδοσκοπία ἐπ' ἐλπίδι εἰσπράξεως παρὰ τῶν φορολογουμένων μείζονος ποσοῦ τοῦ διὰ τὴν ἐκχώρησιν τῶν φόρων καταβληθέντος, κατ' ἀκολουθίαν δὲ ἐμπορικὴ εἶναι καὶ ἡ πρὸς τὴν μίσθωσιν ταύτην καταρτιζομένη ἐταιρία, δυνάμενη ν' ἀποδείχθῃ καὶ διὰ μαρτύρων.

Ἐφ' Αθ. 990 (1892). Ἡμαρτημένως τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἐχαρακτήρισε τὴν ἐπίδικον, ὡς ἐν τῇ ἀγωγῇ διατυπώσεται, μεταξὺ τῶν διαδίκων ἐνοχικὴν σχέσιν ὡς Ἐταιρίαν μετοχικὴν καὶ ἐπέτρεψε πρὸς ἀπόδειξιν ταύτης καὶ τὸ μέσον τῶν μαρτύρων, διότι κατὰ τὸν νόμον 8 Πανδ. (18. 1) τὸ συνάλλαγμα δι' οὗ τὸ Δημόσιον ἢ οἱ Δήμοι

παρὰχωροῦσιν ἐπὶ δημοπρασίας τὰ δικαιώματα αὐτῶν περὶ φορολογίας τῶν προσόδων ἀποτελεῖ ἀγοραπωλησίαν καὶ οὐχὶ ἐμπορικὴν ἐπιχείρησιν πρὸς κερδοσκοπίαν ὑπὸ τινος τῶν τύπων τῶν ἐμπορικῶν ἐταιριῶν. Ἄρα ἡμαρτυρῶντος χαρακτηρηθείσης τῆς μεταξὺ τῶν διαδίκων ἐνοικιᾶς σχέσεως, ὡς ἐν τῇ ἀγωγῇ διατυπῶται, περὶ ἐνοικιάσεως τοῦ δημοτικοῦ φόρου τῶν ὀνίων, ὡς μετοχικῆς ἐταιρίας, μεταρρυθμιστέα καθίσταται ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις κατὰ τὸν σχετικὸν νόμιμον λόγον τῆς ἐφέσεως· καθ' ὅσον πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀμφισβητηθείσης ἱστορικῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς ἐπέτρεψε καὶ τὸ μέσον τῶν μαρτύρων, καθ' ὅσον τῆς σχέσεως ταύτης ἀποτελούσης τὸ συνάλλαγμα τῆς ἀγοραπωλησίας, ἡ διὰ τῶν μαρτύρων ἀπόδειξις αὐτοῦ δὲν ἐπιτρέπεται, ἀφοῦ τὸ ἀντικείμενον αὐτοῦ ὑπερβαίνει τὰς δρ. πενήκοντα.

ἘφΠ. 648 (1895). Οὔτε ἡ Πολ. Δικονομία, οὔτε ὁ Ποινικὸς Νόμος ἐν ἄρθρῳ 486 ὀρίζει τι περὶ ἀκυρότητος τῆς συμβάσεως, καθ' ἣν ὁ ὑπερθεματιστὴς δολίως ἀπομακρύνει τοῦ πλειστηριασμοῦ τοὺς προτιθεμένους νὰ πλειοδοτήσωσιν, ὅπως τὸ πλειστηριαζόμενον κατακυρωθῇ εἰς αὐτὸν εἰς ἐλάχιστον τιμὴν, ἔσφαλεν ἄρα τὸ Πρωτοδικεῖον τὰ ἐναντία εἰπὼν διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του, ἐνῷ ἔδει νὰ ἐξετάσῃ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρ' ἡμῖν ἱσχύοντος Ρωμικικοῦ Δικαίου, ἐὰν ἡ προκειμένη δικαιοπραξία εἴναι ἄκυρος λόγῳ τοῦ δόλου τοῦ ἐγκυρόντος, ὅστις κατὰ τὰς προτάσεις τοῦ ἐναγομένου ἐδέχθη αὐτὸν ὡς συνέταιρον κατὰ τὸ 1)6 τῆς ἐπιδίκου ἐνοικιάσεως τῶν δημοτικῶν προσόδων ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ μὴ πλειοδοτῆσαι αὐτὸν κατὰ τὴν ἐνοικίασιν, ἐμποδίσωσι δὲ ἄλλους νὰ πλειοδοτήσωσι χωρὶς ἐν τούτοις νὰ ὀρίξῃ ποίους.

Ἐπειδὴ ὁ ἐπικαλούμενος δόλος, καὶ ἀληθὴς ὑποτιθέμενος, δὲν καθίστησιν ἀθέμιτον τὴν ἐπικαλουμένην ἐταιρικὴν σχέσιν, ἅτε μὴ ἀναγόμενος εἰς τὰ οὐσιώδη στοιχεῖα τῆς συμβάσεως τῆς μεταξὺ τῶν διαδίκων καταρτισθείσης, ἀλλ' εἰς τὸν περιορισμὸν τοῦ τιμήματος, ἀντὶ τοῦ ὁποίου ἤθελεν ἐπέλθαι ἡ κατακύρωσις, οὐδὲ ἡ δολία ἀπομακρυνσις τῶν προτιθεμένων νὰ πλειοδοτήσωσι συνεπάγεται ἕνεκα τοῦ αὐτοῦ λόγου τὴν ἀκυρότητα τοῦ πλειστηριασμοῦ. ἐὰν ἤθελε προσβληθῇ οὗτος ὑπὸ τοῦ Δήμου ἡ ἐνδιαφερομένου

τινός, ἐξ ἀναλογίας τινός τῶν διατάξεων τοῦ Νόμου 13 § 5. Πανδ. (19. 1), καθ' ἃς ἐπὶ ἀγοραπωλησίας, οἷα ἐστὶ καὶ ἡ διὰ κατακυρώσεως ἐπὶ πλειστηριασμοῦ καταρτιζομένη, ἐὰν ἐκ δόλου τοῦ ἀγοραπτοῦ ἐλαττωθῇ τὸ τίμημα, ἡ πώλησις δὲν ἀκυροῦται, ἀλλ' οὗτος ὡς ὁ ὑπερθεματιστής λόγῳ ἀποζημιώσεως εὐθύνεται μόνον εἰς συμπλήρωσιν τοῦ τιμήματος.

"Ἀρθρον 11.

Ἐφ. Ἀθ. 365 (1891). Ἀποδεδειγμένης οὐσης τῆς εἰσαγωγῆς τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένων ἐμπορευμάτων ἐν τῷ τελωνεῖῳ Πειραιῶς ὡς ἐκ τοῦ γενομένου ἐν τῷ τελωνεῖῳ Πειραιῶς τελωνισμοῦ αὐτῶν, τῆς δὲ τοιαύτης εἰσαγωγῆς ἀρκούσης κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1—2 καὶ 11 τοῦ περὶ δημ. φόρων νόμου τῆς 22 Δεκεμ. 1847, ὅπως ἐπαγάγῃ τὴν πρὸς πληρωμὴν δημ. φόρου ὑποχρέωσιν καὶ δι' αὐτὰ τὰ εἰσγόμενα ἐπὶ προσωρινῇ ἀποθέσει ἐντὸς τοῦ Δήμου ἢ τὰ μετακομιζόμενα δι' αὐτοῦ ἐμπορεύματα, ἂν μὴ ἀποδειχθῇ ἡ πρὸς τὸν ἐπιτετραμμένον τὴν εἰσπράξιν ἀπαιτουμένη ἐκ τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ νόμου τούτου εἰδοποιήσις, ἐκ τῆς ἑλλείψεως τῆς ὁποίας καὶ μόνης καθιεροῦται ἐκ τοῦ νόμου τούτου τεκμήριον εἰσαγωγῆς πρὸς τοπικὴν κατανάλωσιν καὶ ἐπὶ τῶν μετακομιζομένων διὰ τοῦ Δήμου ἢ προσωρινῶς ἀποτεθειμένων ἐν αὐτῷ, ἐπαγόμενον καὶ τὴν πρὸς πληρωμὴν τοῦ δημοτικοῦ φόρου ὑποχρέωσιν, ἀνεξαρτήτως πάσης ἄλλης ἀποδείξεως περὶ τῆς εἰς ἕτερον μέρος ἀποστολῆς.

Ὁ ἄνω μνησθεὶς περὶ δημοτικ. φόρων νόμος, ἀπαιτεῖ ἐν ἄρθρῳ 11 αὐτοῦ ὡς ἀναγκαῖον ὄρον, ὅπως θεωρηθῶσι διὰ τοῦ Δήμου μετακομιζόμενα καὶ μὴ πρὸς κατανάλωσιν εἰσαχθέντα τὰ ἐμπορεύματα, τὴν ἐν αὐτῷ ἀναγραφομένην προειδοποίησιν, καθιεροῦν ἐκ τῆς ἑλλείψεως τεκμήριον ἀνεπίδεκτον ἀνταποδείξεως περὶ τῆς πρὸς κατανάλωσιν ἐν τῷ Δήμῳ εἰσαγωγῆς, ἀνεξαρτήτως τῆς πραγματικῆς καταναλώσεως ἢ τῆς ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἐξαγωγῆς καὶ τῆς περὶ ταύτης ἀποδείξεως, μόνῃ δ' ἡ ἑλλείψις εἰδοποιήσεως ἐπάγεται λόγῳ τοῦ περὶ τῆς τοπικῆς καταναλώσεως τεκμηρίου τὴν ὑποχρέωσιν πρὸς πληρωμὴν τοῦ δημοτικ. φόρου.

Ἐφ'Αθ. 865 (1895). Κατὰ τὸ ἄρθρον 11 τοῦ ἀπὸ 22 Δεκεμβρίου 1847 περὶ δημοτικῶν φόρων νόμου, ὅσακις ἐμπορεύματα, ὑποκείμενα εἰς δαυμὸν μεταχομίζονται διὰ τινος Δήμου ἢ ἀποτίθενται προσωρινῶς ἐντὸς αὐτοῦ, ὀρεῖται ὁ εἰσάγων αὐτὰ νὰ προειδοποιῇ τὸν ἐπιτετραμμένον τὴν εἰσπραξιν, δίδων αὐτῷ ἀκριβῆ σημειώσεις τῶν εἰδῶν καθὼς καὶ τοῦ ποσοῦ ἐκάστου αὐτῶν. Κατὰ τὴν ἐκ τοῦ τοιαύτου δὲ γράμματος τοῦ νόμου συναγομένην ἔννοιαν, ἡ τοιαύτη προειδοποίησις δεόν νὰ γίνηται ἐγγράφως, καθὼς οὕτω μόνον δύναται νὰ πιστοποιηθῇ ἀκριβῶς ἡ ἀπαιτουμένη σημείωσις τῶν εἰσαγομένων εἰδῶν ἐν λεπτομερείᾳ καὶ τὸ ποσὸν ἐκάστου αὐτῶν, καὶ διὰ τῆς ἐγγράφου ταύτης εἰδοποιήσεως, καθίσταται εὐχερεστέρα καὶ μᾶλλον ἐπακριβής ἢ μετὰ παρέλευσιν τῆς τασσομένης τριμήνου προθεσμίας ἐξεύρεσις τοῦ δασμοῦ τοῦ ἐπιβαλλομένου ἐπὶ ἐκείνων ἐκ τῶν εἰσαχθέντων εἰδῶν, ὧν ἡ ἐξαγωγή δὲν ἤθελεν ἀποδειχθῇ ἐπιμελείᾳ τοῦ εἰσαγαγόντος ἐπομένως ἔπαιλεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐπιτρέψασα τῷ ἐφεσιβλήτῳ ἐναγόμενῳ τὸ μαρτυρικὸν μέσον εἰς ἀπόδειξιν τοῦ ἐπιβληθέντος αὐτῷ θέματος ἀποδείξεως περὶ τῆς πρὸς τὸν ἐπιτετραμμένον τὴν εἰσπραξιν τῶν δημοτικῶν δασμῶν προειδοποιήσεως καὶ παραδόσεως σημειώσεως περὶ διαμεταχομίσεως καὶ προσωρινῆς ἀποθηκεύσεως τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ εἰδῶν διὰ τοῦ δήμου Πειραιῶς.

Ἐφ'Αθ 1552 (1895). Ἐκ τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ νόμου ΕΗ' τοῦ 1847 δηλοῦται ἀναμφηρίστως ἡ ὑποχρέωσις τοῦ εἰσαγοντος ἐμπορεύματα τῆς δόσεως ἀκριβοῦς σημειώσεως τῶν εἰδῶν καὶ τοῦ ποσοῦ ἐκάστου αὐτῶν πρὸς τὸν ἐπιτετραμμένον τὴν εἰσπραξιν, ἡ ἐγγράφος ἀπόδειξις περὶ τῆς δόσεως τῆς τοιαύτης σημειώσεως οὐδὲ ἄλλ' νὰ τεκμαρθῇ δύναται, ἀφοῦ οὐδεμία περὶ τούτου μνεῖα ἐν τῷ εἰρημένῳ νόμῳ γίνεται, οὐδ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου συντρέχει περίπτωσις τις τῶν παρὰ τῆς Πολ. Δικονομίας ἀπαγορευουσῶν τὸ μαρτυρικὸν μέσον, εἰ καὶ ἡδυνάτ' οἱ εἰπεῖν, ὅτι ἐκ τῆς ἀληθοῦς ἐννοίας τοῦ εἰρημένου ἄρθρου διατάσσοντος τὴν δόσιν ἀκριβοῦς σημειώσεως συνάγεται καὶ ἡ ἐπιβολὴ τῆς ἐγγράφου ἀποδείξεως τῆς δόσεως σημειώσεως, τοῦτο δὲ, διότι τῷ ὄντι τῆς ἐξαγωγῆς τῶν ἐμπορευμάτων ἐκ τοῦ δήμου οὗσης μονομεροῦς πράξεως τοῦ ἐξάγοντος

ταῦτα, δι' ἣν ὁ ἐπιτετραμμένος τὴν εἰσπραξιν ἐνοικιαστῆς τῶν δημοτικῶν φόρων δὲν ὑποχρεοῦται νὰ δώσῃ οὐδὲν ἔγγραφον, ἢ παρὰ τοῦ ἐξάγοντος τὰ ἐμπορεύματα ἀπόκτησις ἐγγράφου ἀποδείξεως ἀνέφικτος καταντᾷ καὶ ἐπιτρεπτέον ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ ἐμάρτυρον μέσον, ἀφοῦ μάλιστα ἀπέναντι τοῦ μὴ ὑποχρέου εἰς σύμπραξιν τῆς ἐξαγωγῆς ἐνοικιαστοῦ ἢ ἔγγραφος ἀπόδειξις τρίτων δὲν δύναται ν' ἀποτελέσῃ ἀπόδειξιν καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἀσφαλεστέρα δι' αὐτὸν ἢ ἔνορκος ἐξέτασις μαρτύρων, κατ' ἀκολουθίαν, ἐφ' ὅσον τὸ πρωτόδικον δικαστήριον ἐπιτρεπτέαν τὴν μαρτυρικὴν ἀπόδειξιν ἀπέφηνεν οὐχ ἡμάρτε καὶ μὴ μεταρρυθμιστέα ἐστί....

Ἐ' ΑΘ. 1838 (1895). Τοῦ νόμου ἀπα. τοῦντος πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τοῦ φόρου ἐν περιπτώσει μετακομίσεως διὰ δήμου τινὸς ἢ προσωρινῆς ἀποθηκεύσεως ἐν αὐτῷ τῶν φορολογητέων τοιούτων ἀντικειμένων τὴν πρὸς τὸν ἐπιτετραμμένον τὴν εἰσπραξιν προειδοποίησιν, ὁρθῶς τὸ δικάχασαν Πρωτοδικεῖον, μὴ προβάλλοντος τοιοῦτον ἰσχυρισμὸν τοῦ ἐναγομένου, δὲν διέταξε περὶ τούτου ἀπόδειξιν, τοῦ προσβληθέντος τοιοῦτου, ὅτι οἱ ἐνοικιασταὶ ἔλαβον γνῶσιν τῆς τοιαύτης μετακομίσεως οὐδεμίαν ἀσκούσας ἐν προκειμένῳ ἐπιρροήν, ἀφοῦ ὁ νόμος, μὴ ἀρκούμενος εἰς τοιοῦτόν τι, ρητῶς τὴν προειδοποίησιν καὶ μάλιστα ἐγγράφως κατὰ τὴν ἐννοιαν αὐτοῦ ἐπιβάλλει.

Ἄρθρον 12.

ἌρΠ. 18 (1896). Κατὰ τ' ἄρθρα 1 ἐδ. α', 2 ἐδ. 5' τοῦ περὶ Ἀρμοδιότητος τῶν Ἐμποροδικείων Νόμου, πᾶσα πρᾶξις ἐνεργουμένη ὑπὸ ἐμπορίου τεκμαίρεται ὡς ἐμπορικὴ, πλην ὅταν ἐνεκα τῆς φύσεως αὐτῆς ἔχῃ ἀστυκὸν χαρακτῆρα. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ ἐνοικίασις τοῦ δημοτικοῦ δασμοῦ, εἰσπρακτέου καὶ καταβλητέου εἰς χρήματα οὕσα ἐκχώρησις ἀπαιτήσεως χρηματικῆς τοῦ Δήμου κατὰ τῶν φορολογουμένων, δὲν εἶνε πρᾶξις ἐμπορικὴ, ὡς μὴ δυναμένη νὰ ὑπαχθῇ εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν τῶν ἁρθρῶν 2, 3 καὶ 4 τοῦ περὶ Ἀρμοδιότητος τῶν Ἐμποροδικείων Νόμου ἐκ τῶν ἀνεγνωρισμένων ἐμπορικῶν πράξεων, ἀφοῦ δὲ ἡ πρᾶξις αὕτη ἔχει ἀστυκὸν χαρακτῆρα, καίτοι ἐνεργηθεῖσα ὑπὸ ἐμπορίου, δὲν τεκμαίρεται ὡς ἐμπορικὴ, ὡς

ἐσφαλμένως ἐδέχθη τὸ Ἐρετεῖον, κατὰ ψευδῇ ἐρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τοῦ περὶ Ἀρμοδιότητος τῶν Ἐμποροδικείων Νόμου καὶ παραβιάσιν τῶν ἀρθρῶν 300 καὶ 304 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐπιτρέψαν τὴν ἐμμάχτυρον ἀπόδειξιν.

Ἐφ' Αθ. 270 (1896). Τῆς ἐνοικιάσεως δημοσίων ἢ δημοτικῶν προσόδων φερούσης διὰ τὸν ἐνοικιαστὴν ἐμπορικὸν χαρακτήρα, ὡς ἀντικείμενον ἐχούσης κερδοσκοπίαν ἐπ' ἐλπίδι τῆς παρὰ τῶν φορολογουμένων εἰσπράξεως μείζονος ποσοῦ τοῦ διὰ τὴν ἐκχώρησιν τῶν φόρων καταβληθέντος, ἢ ἐπὶ ταύτῃ γενομένη ὑπὸ τοῦ ἐνοικιαστοῦ μίσθωσις τῆς ὑπηρεσίας ὑπαλλήλου, περὶ ἧς καὶ ἐν τῇ ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγῇ πρόκειται, ἀποτελεῖ ἐμπορικὴν πράξιν, ὡς σχετιζομένη ἀμέσως πρὸς τὴν σκοπούμεν δι' ἐκείνης κερδοσκοπίαν.

Ἐφ' Αθ. 272 (1896). Ἡ ἐνοικίασις δημοσίων φόρων ἢ ἄλλων προσόδων, περιλαμβάνουσα τὴν κατὰ τῶν φορολογουμένων ἐκχώρησιν τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ Δημοσίου πρὸς τὸν ἐνοικιαστὴν, ἀποτελεῖ διὰ τοῦτο πρᾶξιν ἐμπορικὴν, ὡς περιέχουσαν κερδοσκοπίαν ἐπ' ἐλπίδι τῆς παρὰ τῶν ἐκχωρουμένων ὀφειλετῶν εἰσπράξεως μείζονος ποσοῦ ἀπὸ τοῦ διὰ τὴν ἐκχώρησιν τοῦ φόρου καταβληθέντος ἀντιτίμου.

Ἄρθρον 16.

Ἐφ' Αθ. 1524 (1892). Κατὰ τὸ ἄρθρον 16 τοῦ Νόμου ΞΗ' τοῦ 1847 καὶ τοῦ Νόμου ΑΗ' τοῦ 1882 αἱ διατάξεις τῶν περὶ εἰσπράξεως τῶν δημοσίων ἐσόδων νόμων ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῶν δημοτικῶν φόρων καὶ ἐπὶ πάντων ἐν γένει τῶν ἐσόδων τῶν Δήμων. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 51 τοῦ νόμου περὶ εἰσπράξεως τῶν δημοσίων ἐσόδων ἀνακοπὴ ἐκ μέρους τῶν ὀφειλετῶν ἐπιτρέπεται μόνον κατὰ τῆς γενομένης διὰ κατασχέσεως ἢ προσωπικῆς κρατήσεως ἐκτελέσεως, οὐχὶ δὲ κατὰ τῶν προηγούμενων πράξεων τῶν ἐπιτετραμμένων τὴν εἰσπραξὴν ὑπαλλήλων. Ὅθεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἢ ὑπὸ συζήτησιν ἀνακοπὴ ἀπευθυνομένη κατ' εἰδικῆς τοῦ δημοτικοῦ εἰσπράκτορος ποσοκλήσεως περὶ πληρωμῆς τῶν δημοτικῶν φόρων, ἣν δὲν ἐπηκολούθησεν εἰσέτι ἐκτελέσεις, εἶναι ἀπαράδεκτος κατὰ τὴν σχετικὴν

ἔνστασιν τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἣν καὶ πρωτοδίκως ὑπέβαλεν οὗτος. Δὲν εἶναι δὲ ὀρθὸν τὸ λεγόμενον παρὰ τῆς ἐταιρίας ὅτι ἡ ἀνακοπτομένη εἰδικὴ πρόσκλησις ἀποτελεῖ ἐπιταγὴν πρὸς πληρωμὴν καὶ ὡς τοιαύτη δύναται νὰ προσβληθῇ δι' ἀνακοπῆς κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας ἅτε ἐμβάλλουσα εἰς κίνδυνον ἢ βλάπτουσα τὰ συμφέροντα τῆς ἀνακοπούσης, καθόσον, ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἰδικῶς ὁ Νόμος Υ'ΛΣ' ὁρίσας τὰς περιστάσεις καθ' ἃς καὶ μόνον ἐπιτρέπεται ἀνακοπὴ κατὰ τῶν πράξεων τῶν σχετικῶν πρὸς τὴν ἀναγκαστικὴν εἰσπραξίν τῶν δημοσίων ἐσόδων κατήργησε τὰς ἐναντίας διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ περὶ ἧς πρόκειται εἰδικὴ πρόσκλησις εἶναι πράξις ματαία καὶ περιττὴ ἐντελῶς, καὶ ὡς τοιαύτη δὲν ἐμβάλλει εἰς κίνδυνόν τινα οὔτε βλάπτει τὰ συμφέροντα τῆς ἀνακοπούσης· εἶναι δὲ ματαία καὶ περιττὴ ἡ πρόσκλησις αὕτη ἀντικείμενον ἔχουσα τὴν πρόσκλησιν τῆς ἐφεσιβλήτου πρὸς πληρωμὴν δημοτικοῦ φόρου, διότι κατὰ τὸν νόμον Υ'ΛΣ' ἄρθρ. 1 καὶ 2 διὰ τὴν εἰσπραξίν τῶν φόρων δὲν ἀπαιτεῖται εἰδικὴ πρόσκλησις.

Ἐφ' Αθ. 431 (1895). Ἡ ἐπιδίκως διαφορά, ὡς ἐκτίθενται διὰ τῆς ἀγωγῆς τὰ πραγματικὰ περιστατικά, δὲν δύναται καὶ κατὰ τοῦ δικαστηρίου τούτου τὴν κρίσιν νὰ θεωρηθῇ ὡς οὕσα φύσεως ἐμπορικῆς, καθόσον ἡ πρὸς πληρωμὴν φόρων ὑποχρέωσις, καὶ ἂν τὰ φορολογητέα ἀντικείμενα εἰσὶν ἐμπορεύματα, δὲν ἀποτελεῖ κατὰ τὴν ἀληθῆ τῶν σχετικῶν διατάξεων ἔννοιαν πράξιν, δι' ἧς ὁ ἔμπορος ἐνασκεῖ τὴν ἑαυτοῦ ἐμπορίαν καὶ ἐπομένως δὲν φέρει χαρακτῆρα ἐμπορικόν.

Ἄρθρον 17.

Ἀρ.Π. 348 (1894). Ἀποφηνάμενον τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς ἐβδόμης αἰτιολογίας τῆς αὐτῆς ἀποφάσεώς του, ὅτι τὴν ποινὴν τοῦ ὀκταπλοῦ τοῦ ὀφειλομένου φόρου δὲν ἐπάγεται ἡ ἀπλὴ ἄρνησις ἢ ἡ δικαστικὴ ἀμφισβήτησις αὐτοῦ, ἀλλ' ἡ ὑπαίτιος ἀποφυγὴ πρὸς πληρωμὴν αὐτοῦ, ὀρθῶς τὰ συνδ. ἄρθρ. 17 τοῦ περὶ Δημοτικῶν Φόρων νόμου τῆς 22 Δεκεμβρίου 1847 καὶ 88 καὶ 92 τοῦ περὶ Ὁργανισμοῦ τῶν Τελωνείων νόμου τῆς 19 Μαρτίου 1843 ἡρμάνευσε.

Ν. ΧΞΔ' 29[30 Δεβρίου 1877. — Περὶ ἐπιβολῆς δασμοῦ ἐπὶ τῶν ὀνίων καὶ ἐμπορευμάτων εἰς τοὺς μὴ ὑπαγομένους εἰς τὰς ἐν τῷ ἄρθ. 1 τοῦ ν. ΞΗ' κατηγορίας δήμους.¹

Ἐπιτρέπεται καὶ εἰς τοὺς δήμους τοὺς μὴ ὑπαγομένους εἰς τὰς κατηγορίας τοῦ ἄρθ. 1 τοῦ ἀπὸ 22 Δεβρίου 1847 ΞΗ' νόμου περὶ δημοτικῶν φόρων, νὰ ἐπιβάλλωσι τὸν κατὰ τὰ ἄρθ. 1, 2, 3, 4 καὶ 5 τοῦ νόμου τούτου δημοτικὸν δασμὸν ἐπὶ τῶν ὀνίων καὶ ἐμπορευμάτων ἐν γένει τῶν πρὸς ἐσωτερικὴν κατανάλωσιν των εἰσαγομένων.

Ν ΨΙΑ' 9[14 Νεβρίου 1878. — Περὶ δημοτικῆς εἰσφορᾶς.²

Ἡ κατὰ τὸ ἄρθ. 6 τοῦ ΞΗ' νόμου περὶ δημοτ. φόρων τῆς 22 Δεβρίου 1847 δημοτικὴ εἰσφορὰ ἐπιβάλλεται καὶ ἐπὶπραγμάτων μὴ ὑποκειμένων εἰς ἄμεσον δημόσιον φόρον.³

1. Ἐφ.Κ. 1878 σελ. 1. Ὁ παρὼν νόμος ἐψηφίσθη κατὰ τὰς συνεδριάσεις 36, 37 καὶ 38 (17, 19, 20 Δεκ.) ἄνευ τινὸς συζητήσεως.

2. Ἐφ.Κ. 1878 σελ. 482. Εἰσῆχθη ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκον. Ν. Παπαμιχαλοπούλου (ἀσθενούντος τοῦ ὑπ. τῶν Ἐσωτ. Α. Κουμουνοπούλου πρ.) κατὰ τὴν συνεδρίασιν 5 (25 Σεπτ.) 1878 ἄνευ τινὸς εἰσηγ. ἐκθέσεως. Ἐψηφίσθη δὲ κατὰ τὰς συνεδριάσεις 25, 26, 29 τῆς 28, 30 Ὀκτ. καὶ 2 Νοεμβρ. ἄνευ τινὸς συζητήσεως.

3. Ἴδε κατωτ. ἐγκ. ἀριθ. 31 τῆς 11 Μαΐου 1891 ὡς πρὸς τὰς κεραμιδοκαμίνους. Ὁμοίως ἐγκύκλιον ἀριθ. 14 τῆς 18 Φεβρ. 1897 ὡς πρὸς τὴν ξυλείαν.

Ἑγκύκλιος ἀριθ. 31 τῆς 11 Μαΐου 1891. Περὶ τῆς μὴ
ἰσχύος τοῦ ἀπὸ 4 Φεβρ. 1830 ψηφίσματος τοῦ Κυ-
βερνήτου περὶ φορολογίας τῶν κεραμιδοκαμίνων.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς ὑπ' ἀριθ. 4337 καὶ 6159 ἀνα-
φορὰς ὑμῶν ἀπαντῶμεν, ὅτι τὸ ἀπὸ 4 Φεβρουαρίου 1830
ψηφισμα τοῦ Κυβερνήτου δὲν ἰσχύει κατὰ πάσας τὰς δια-
τάξεις αὐτοῦ, καὶ ἰδίως κατ' ἐκείνας, αἵτινες προϋνόουν
πρὸς θεραπείαν τῶν ἐν αὐτῷ ἀναγγραφομένων ἀναγκῶν τῶν
ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ Κράτους, ἀλλ' αἵτινες ἀντικατεστάθησαν
διὰ τῶν νομοθετηθέντων φόρων ἐπὶ τῶν ζώων, τῶν οἰκο-
δομῶν, τῶν ἐπιτηδευμάτων, ὥς καὶ διὰ τῶν νόμων περὶ
δήμων καὶ περὶ δημοτικῆς φορολογίας.

Οἱ δῆμοι οὐδὲν ἤντλησαν, οὐδὲ ἠδύναντο νὰ ἀντλήσωσι
δικαίωμα ἐπιβολῆς οἰουδήποτε φόρου ἐκ τοῦ ψηφίσματος
τούτου, ὅπερ, καθ' ἃ ἐρρέθη, σκοπὸν προέθετο τὴν θερα-
πείαν τῶν ἀναγκῶν οὐχὶ τῶν δήμων, ἀλλὰ τῶν ἐπαρχιῶν
καὶ τοῦ Κράτους, ἡ δ' ἐκ τῶν καμίνων καὶ τῆς ἀσβέστου
παραγωγῇ εἶναι ἐπιτηδευματικὴ, ἀνθ' ἧς οἱ μετερχόμενοι
τὸ ἐπιτήδευμα τοῦ κεραμοποιοῦ ἢ ἀσβεστοποιοῦ πληρώ-
νουσιν εἰς τὸ δημόσιον φόρον κατὰ τὸν ἀπὸ 16 Ἀπριλίου
1867 ΣΙΣ' νόμον, ἐξ οὗ φόρου, κατὰ τὸ ἄρθρον 33 τοῦ νό-
μου τούτου, λαμβάνουσι καὶ οἱ δῆμοι 10 τοῖς ο]ο' ἐπομέ-
νως οὐδὲν ἔχουσι δικαίωμα νὰ ἐπιβάλωσι καὶ ἴδιον ἐπὶ τῶν
καμίνων φόρον.

*

Ἑγκύκλιος ἀριθ. 14 τῆς 18 Φεβρ. 1897. Περὶ τοῦ ἀμέ-
σου δημοτικοῦ φόρου ἐπὶ τῆς ξυλείας.

Κοινοποιούμεν κατωτ. τὸ πρὸς τὸ Ὑπουργ. τῶν Οἰ-
κονομικῶν ταῦτάριθμον ἀπὸ 18 ἰσταμένου μηνὸς ἔγγραφον
ἡμῶν περὶ τοῦ ἀμέσου δημοτικοῦ φόρου ἐπὶ τῆς ξυλείας.

Ἀριθ. Πρωτ. 4928. — Πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον
ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν.

Ἐπιστρέφοντες τὴν ὑπ' ἀριθ. 121 ἐνεστῶτος ἔτους
τηλεγραφικὴν ἀναφορὰν τοῦ Οἰκονομ. Ἐφόρου Ἀλμυροῦ,
ἐφ' ἧς τὸ ἀπὸ 31 Ἰανουαρίου ἐνεστῶτος ἔτους ὑπ' ἀριθ.

8605 ὑμέτερον ἐπισημειωτικὸν ἔγγραφον, λαμβάνομεν τὴν τιμὴν ν' ἀνακοινώσωμεν ὑμῖν, εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ, ὅτι τὸ περὶ πληρωμῆς ἀμέσου δημοτικοῦ φόρου ἐπὶ τῆς ὑλοτομουμένης ξυλείας ζήτημα ἠγέρθη καὶ ἄλλοτε καὶ ἐλύθη ὑπὸ τοῦ καθ' ἡμᾶς Ὑπουργείου καταφατικῶς, ἀλλὰ καὶ αὖθις ἄνευ ἐνδοιασμοῦ διὰ τῆς πρὸς τὸν Νομάρχην Τρικυάλων ἀπὸ 5 ἰσταμένου μηνὸς ὑπ' ἀριθ. 4478 ἡμετέρας διαταγῆς, τοσούτω δὲ μᾶλλον, καθόσον καὶ τὸ Νομικὸν Συμβούλιον, οὗ τὴν γνώμην προεκαλέσαμεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἐξήνεγκε καταφατικὴν γνώμην, ὡς ἀνεκοίνωσεν ἡμῖν ὁ Νομ. Σύμβουλος κ. Ἄ. Θεοδωρίδης διὰ τοῦ ἀπὸ 27 Ἰαν. ἐ. ἔ. ὑπ' ἀριθ. 32 ἐγγράφου του. Τῷ ὄντι ἡδύνατο, κατὰ τὸν ν. ΞΗ' περὶ δημοτικῶν φόρων, νὰ ὑπάρξῃ ἀμφιβολία τις περὶ τοῦ δικαίωματος τῶν Δήμων εἰς ἐπιβολὴν φόρου ἐπὶ τῆς ξυλείας, ἅτε τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ νόμου τούτου παρέχοντος αὐτοῖς τὸ δικαίωμα ἐπιβολῆς ἐγγείου φόρου καὶ τῶν ἐπὶ τῶν ζώων καὶ ἐπὶ τῶν μελισσίων δημοτικῶν φόρων, ἐνῶ ἡ ἔννοια ἐγγείου φόρου ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν ἰσχύουσι φορολογικοῖς νόμοις συνδέεται πάντοτε πρὸς ἐκείνην τῆς φορολογίας καρπῶν τῆς γῆς, ὅποιοι ἐπακριβῶς δὲν εἶναι οἱ ἀποκοπτόμενοι κορμοὶ τῶν δένδρων. Ἀλλ' οὐχ ἤττον μετὰ τὸν ἀπὸ 9 Ἰουνίου 1878 ν. ΨΙΑ', ὅστις ρητῶς ἐπεκτείνει τὸ φορολογικὸν δικαίωμα τῶν Δήμων ἐπὶ παντὸς πράγματος ἢ ἀντικειμένου, μὴ ὑπαγομένου εἰς ἄμεσον φόρον ὑπὲρ τοῦ δημοσίου, δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία, ὅτι καὶ ἡ ξυλεία ὑπάγεται εἰς δημοτικὴν φορολογίαν, διότι τό τε φορολογικὸν Β. Δ. τῆς 4 Δεκ. 1836 περὶ ὑλοτομίας καὶ φόρου ξυλείας, ὡς καὶ ἅπαντες οἱ μεταγενέστεροι σχετικοὶ νόμοι καθιεροῦσι δημόσιον φόρον ξυλείας οὐχὶ μόνον ἐπὶ τῶν ἐθνικῶν δασῶν, ὡς ἐσφαλμένως σκέπτεται ἡ ἀπὸ 21 Σεπτ. παρελθόντος ἔτους ὑπ' ἀριθ. 283 ἀπόφασις τῶν ἐν Καρδίτῃ Πρωτοδικῶν, ἐκδοθεῖσα ἐπὶ ἀνακοπέντος ἐντάλματος καὶ τῆς προσκλήσεως τοῦ εἰσπράκτορος τοῦ Δήμου Μενελαΐδος, δι' ἧς ἡ κύρωσεν αὐτὴν καὶ διέταξε τὴν ἐκ τῶν φυλακῶν τῶν διὰ γρῆψις κρατουμένων ἀπόλυσιν τοῦ ἀνακόπτοντος καὶ καθ' ἧς ἐπιφυλασσόμεθα νὰ προσκαλέσωμεν διὰ τοῦ παρὰ τῷ Ἀρ. Πάγῳ Εἰσαγγελέως τὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἐκδοσιν ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου, ἀναιρούσης τὴν εἰρημηνὴν ὑπ'

ἀριθμὸν 283 παρελθόντος ἔτους ἀπόφασιν, — ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ἰδιωτικῶν δασῶν, ἐφ' ὧν ὁ φόρος δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς φόρος ἐπικαρπίας, ἤτοι ὡς μίσθωμα, ἀλλ' εἶναι καθαρῶς φόρος ἐπὶ ἰδιωτικῆς κτήσεως, ἐξομοιούμενος πρὸς ἔγγειον.

Ν. ΑΗ' 16[18 'Ιουν. 1882 περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ
ἀρθ. 16 τοῦ ΞΗ' νόμου ἐπὶ τῆς εἰσπρά-
ξεως ὅλων ἐν γένει τῶν ἐσόδων τῶν δή-
μων.¹

Τὸ ἀρθ. 16 τοῦ ν. ΞΗ'² περὶ δημοτ. φόρων
τῆς 22 Δεβρίου 1847 ἐφαρμόζεται ἐπὶ τῆς εἰσπρά-
ξεως πάντων ἐν γένει τῶν ἐσόδων τῶν δήμων.³
Νομολ.

**Εγκύκλιος* ἀριθ. 25 τῆς 9 'Απριλ. 1897. Περὶ ἀπαλλα-
γῆς ἀπὸ τέλους χαρτοσήμου τῶν ἐγγράφων, τῶν
αφορώντων εἰς καταναγκαστικὴν εἰσπράξιν δημοτι-
κῶν φόρων.

Κοινοποιούμεν ὑμῖν κάτωθι τῆς παρούσης τὴν πρὸς
τὸν Νομάρχην Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας ἐκδοθεῖσαν ση-
μερινὴν καὶ ταυτάριθμον τῇ παρούσῃ ἡμετέραν διαταγὴν.

'Αριθ. Πρωτ. 14989 — Πρὸς τὸν Νομάρχην
Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας

Γνωστοποιούμεν ὑμῖν, εἰς ἀπάντησιν τῆς ὑπ' ἀριθ.
1852 ἐ. ἔ. ἀναφορᾶς, ὅτι, ἀφ' οὗ, κατὰ μὲν τὸ ἀρθρον 54
τοῦ ἀπὸ 29 Μαΐου 1871 ν. Υ'ΑΣΤ' περὶ εἰσπράξεως τῶν
δημοσίων ἐσόδων, οἱ ἐνοικιασταὶ τῶν δημοσίων προσόδων

1 'ΕφΚ. 1882 σ. 221. Ὁ παρὼν νόμος ἐψηφίσθη
κατὰ τὰς συνεδριάσεις 89, 90 καὶ 92 (7, 8, 19 'Ιουνίου)
ἀνευ τινὸς ἀντιρρήσεως ἢ συζητήσεως.

2 Ἴδε τὸν νόμον τοῦτον ἀνωτέρω (σελ. 261)

3 Ἴδε κατωτ. ἐγκύκλ. ἀρθ. 25 τῆς 9 'Απριλ. 1897.

ἔχουσι τὰ αὐτὰ δικαιώματα μὲ τὸ δημόσιον καὶ δύνανται ν' ἀπαιτήσωσι παρὰ τῶν ἀρμοδίων Ἀρχῶν τὴν ἐφαρμογὴν πάντων τῶν καταναγκαστικῶν μέσων, τῶν ὑπὸ τοῦ εἰρημένου νόμου ἐπιτρεπομένων, κατὰ δὲ τὸ ἄρθ. 16 τοῦ ἀπὸ 22 Δεκ. 1847 ν. ΕΗ' περὶ δημοτικῶν φόρων καὶ τὸ μοναδικὸν ἄρθρον τοῦ ἀπὸ 16 Ἰαν. 1882 ν. ΑΗ' περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ ἁρθρου 16 τοῦ ΕΗ' νόμου περὶ δημοτικῶν φόρων εἰσπράξεως καὶ ἐπὶ πάντων τῶν εἰσοδημάτων τῶν Δήμων ἢ ἐκβάσις τῆς ἀποτίσεως τῶν δημοτικῶν φόρων γίνεται ἀπαραλλάκτως ὅπως καὶ ἡ τῶν δημοσίων φόρων κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ περὶ καθυστερούντων νόμου καὶ ἀφ' οὗ, κατὰ τὸ ἄρθρον 22 τοῦ εἰρημένου ν. Υ'ΑΣΤ', ὅστις ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὴν εἴσπραξιν τῶν δημοτικῶν φόρων, τὰ ἔγγραφα τῶν κατασχέσεων, διακηρύξεων πλειστηριασμῶν, κοινοποιήσεων συντάσσονται ἐφ' ἁπλοῦ χάρτου, ἔπεται, ὅτι ἐφ' ἁπλοῦ χάρτου συντάσσονται τὰ ἔγγραφα καὶ ὅταν ἀφορῶσιν εἰς ἐκβάσιν τῶν φορολογουμένων ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ εἰσπράκτορος, τῇ αἰτήσῃ τῶν ἐνοικιαστῶν δημοτικῶν φόρων γενομένην.—Τοιαύτη εἶναι ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἢ γνώμη τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργείου. ἦν τοῦτο ἀνεκοίνωσεν ὑμῖν διὰ τοῦ ἀπὸ 5 ἰσταμένου μηνὸς ὑπ' ἀριθ. 23632 ἔγγράφου του.

Ἐφ' Αθ. 1827 (1895). Διὰ μοναδικοῦ ἁρθρου τοῦ νόμου ΑΗ' τῆς 16 Ἰουνίου 1882 τοῦ ἐκδοθέντος πρὸς ἄρσιν πάσης τυχὸν ἀμφιβολίας ἔνεκα τῆς ἐν τῷ ἁρθρῳ 15 τοῦ νόμου ΕΗ' τῆς 22 Δεβρίου 1847 περὶ δημοτικῶν φόρων λέξεως φόρων, σαφῶς καὶ ρητῶς ὠρίσθη ὅτι τὸ ἄρθρον 16 αὐτοῦ, καθ' ὃ ἡ ἐκβάσις τῆς ἀποτίσεως τῶν καθυστερουμένων δημοτικῶν φόρων, θέλει γίνεσθαι ἀπαραλλάκτως ὡς καὶ ἡ τῶν δημοσίων κατὰ τὰς διατάξεις τῶν περὶ καθυστερούντων νόμων, ἐφαρμόζεται ἐπὶ τῆς εἰσπράξεως πάντων ἐν γένει τῶν ἐσόδων τῶν Δήμων.

Β. Δ. 19 'Ιανουαρίου. 1853 περὶ ἐρμηνείας τῆς λέξεως ἐμπορεύματα¹.

Ὑπὸ τὴν λέξιν «ἐμπορεύματα» συμπεριλαμβάνονται καὶ οἱ δημητριακοὶ καρποὶ καὶ τὰ ἄλλα.

Ν. ΒΡΚΑ' 30 Δεκ. 1892 περὶ τελωνειακοῦ δασμολογίου².

Κεφαλ. Ζ' — Περὶ δημοτικῶν δασμῶν.

21. Ὁ ὑπὲρ τῶν δήμων διὰ τοῦ ἀπὸ 22 Δεκεμβρίου 1847 ΞΗ' νόμου ὀριζόμενος δασμὸς ἐπὶ τῶν πρὸς τοπικὴν κατανάλωσιν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ εἰσαγομένων ἢ ἐξ ἄλλων δήμων τοῦ Κράτους μεταφερομένων ὠνίων καὶ ἐμπορευμάτων δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνει τὰ δύο ἑκατοστημόρια τῆς ἀξίας αὐτῶν.³ — Ἡ κατὰ τὸ προηγούμενον ἐδάφιον ἀξία τῶν ὠνίων καὶ ἐμπορευμάτων ὀρίζεται ἐφάπαξ δι' ὅλην τὴν ἐπικράτειαν διὰ Β. Δ. ἐκδιδομένου τῇ προτάσει τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου. — Ἡ οὕτως ὀρισθεῖσα ἀξία δύναται νὰ τροποποιῇται, ὡσαύτως διὰ Β. Δ. ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου,

1 ΕφΚ. 1853 παλ. σελ. 10. Τὸ παρὸν Διάταγμα δὲν περιελήφθη ἐν τῇ ἀνατυπώσει τῆς Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως. Ἴσως ὁ ἐφορεύων ταύτης ὑπάλληλος τὸ θεώρησεν ἄκυρον, ἢ μᾶλλον ἀνάξιον ἀναδημοσιεύσεως διὰ τὸ ὀλιγόλογον αὐτοῦ.

2 Τὸν Νόμον τοῦτον ὁλόκληρον ἶδε ἐν *Τελωνιακῇ νομοθεσίᾳ* σελ. 115. Ἴδε κατωτ. καὶ ἐγκύκλιον ἀριθ. 31 τῆς 5 Μαΐου 1893. Ὁμοίως ἐγκ. ἀριθ. 9 τῆς 6 Φεβρ. 1897.

3 Ἀλλὰ κατὰ τὸ ἄρθρον 21 τοῦ ν. ΒΤΜΘ' 1865 περὶ τῆς στοιχ. ἐκπαιδ. ἐπιτρέρεται ἢ κατὰ 1 ο[ο] αὐξήσις τοῦ δασμοῦ.

ἐκδιδόμενου τὸ βραδύτερον μέχρι τῆς 31 Ὀκτωβρίου· ἀλλ' ἡ εἰσπραξις τοῦ δημοτικοῦ δασμοῦ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὀρίσθειας νέας ἀξίας θέλει ἄρχεσθαι ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου τοῦ ἐπionτος ἔτους.—Ἐὰν δὲν ὠρίσθῃ ἡ ἀξία εἰδους τινός, κανονίζει αὐτὴν δι' ἀποφάσεώς του ὁ ὑπουργὸς τῶν ἐσωτερικῶν.

22. Ἐὰν ἐγερθῇ ἀμφισβήτησις μεταξὺ τοῦ παραλήπτου καὶ τοῦ εἰσπράκτορος ἢ ἐνοικιαστοῦ τοῦ δημοτικοῦ φόρου ὡς πρὸς τὴν κατάταξιν τοῦ ἐμπορεύματος κατὰ τὸ Δημοτικὸν δασμολόγιον, ἀποφαίνεται ἡ ἀρμοδία τελωνιακὴ ἀρχή. Ἡ ἀπόφασις αὐτῆς ἐκκαλεῖται ἐνώπιον τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐσωτερικῶν, ὅστις ἀποφαίνεται ἀνεκκλήτως, ἀφοῦ ἀκούσῃ τὴν γνώμην τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 2 ἐπιτροπῆς.—Ἐὰν ὁ παραλήπτης ζητήσῃ νὰ παραλάβῃ τὰ ἐμπορεύματα, ὧν ἡμφισβητήθῃ ἡ κατάταξις, ἡ τελωνιακὴ ἀρχὴ δύναται νὰ παραδώσῃ ταῦτα, ἀφ' οὗ προηγουμένως λάβῃ ἀξιοχρεῶν προσωπικὴν ἢ χρηματικὴν ἐγγύησιν ὑπ' εὐθύνην τῆς.

23. Ἐπιτρέπεται εἰς τὸν δῆμον Λατρίνων νὰ ἐπιβάλλῃ, ψηφίσματι τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου καὶ Βασιλικῇ ἐγκρίσει, δασμὸν κατὰ τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον 21 ἐπὶ τῶν πρὸς τοπικὴν κατανάλωσιν εἰσαγομένων ἐκ τῆς περιφερείας τοῦ τελωνείου Κατὰκόλου δημητριακῶν καρπῶν καὶ ἀλεύρων.

24. Τὰ διὰ τοῦ ἐπομένου ἁρθρου κανονιζόμενα δὲν ἐφαρμόζονται ἐπὶ τοῦ δημοτικοῦ δασμοῦ.

Ἄριθ. πρωτ. 53568 τῆς 28 Δεκ. 1895. — Περὶ ἀνατυπώσεως τοῦ δηματ. δασμολογίου.

Διατάσσομεν τὴν ἐν τῇ Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως ἀνατύπωσιν τοῦ συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθ. 21 τοῦ ἀπὸ 30 Δεκ.

1892 ΒΡΚΑ' νόμου καὶ διὰ τοῦ ἀπὸ 25 Νοεμβρ. 18887 Β. Δ. κυρωθέντος Δημοτικοῦ Δασμολογίου ὡς ἐτροποποιήθη διὰ μεταγενεστέρων Β. Διαταγμάτων καὶ ἀποφάσεων τοῦ καθ' ἡμᾶς Υπουργείου, ἐκδοθεισῶν συμφώνως πρὸς τὰ ἄρθρα 21 καὶ 22 τοῦ εἰρημένου νόμου, ἔχοντος δ' οὕτως.

(ἔπονται οἱ πίνακες τοῦ δημοτ. δασμολογίου, οὓς ἀγοράζει ὁ βουλούμενος ἐκ τοῦ Ἐθν. Τυπογραφείου ἀντί δραχμῆς).

Ἐκτοτε ἐπηνέχθησαν αἱ ἀκόλουθοι προσθῆκαι.

Ἔπ. Ἀπόφ. ὑπ' ἀριθ. 11968 τῆς 16 Ἀπριλίου 1896. Περὶ κατατάξεως εἰς τὴν οἰκείαν κλάσιν τοῦ δημοτικοῦ δασμολογίου εἴδους τινὸς καρφίων.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει 1) τὴν § δ' τοῦ ἁρθρου 21 τοῦ ἀπὸ 30 Δεκ. 1892 ΒΡΚΑ' νόμου περὶ τελωνειακοῦ δασμολογίου καὶ τὸ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1894 ἀναφορᾶς τοῦ τελωνίου Πειραιῶς ὑποβληθέντα ἡμῖν ἔγγραφα, καθ' ἃ ἀνεφύη ἀμφισβήτησις περὶ τῆς ἐν τῷ δημοτικῷ δασμολογίῳ κατατάξεως εἰσαχθέντων σιδηρῶν καρφίων, ὧν δεῖγμα συναπεστάλη, διότι ὁ μὲν παραλήπτης ἡξίου νὰ καταταχθῇ εἰς τὴν κλάσιν 248 τοῦ δημοτικοῦ δασμολογίου, ὁ δ' ἐνοικιαστής τοῦ δημοτικοῦ δασμοῦ εἰς τὴν κλάσιν 272 ἑδαφ. 2, διότι τὰ καρφία ταῦτα εἰσὶν ἐκ τσίγκου μετ' ἄλλων κοινῶν μετάλλων· ὑπὲρ δὲ τῆς τελευταίας ταύτης γνώμης ἀπεφάνθη καὶ ὁ τελώνης Πειραιῶς, καὶ 2) τὴν ἀπὸ 21 Μαρτίου ἐ. ἔ. ὑπ' ἀριθ. 166 γνωμοδότησιν τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ εἰρημένου ΒΡΚΑ' νόμου ἐπιτροπῆς, ἀποφασίζομεν.

Κατατάσσομεν τὸ περὶ οὗ πρόκειται ἐμπόρευμα εἰς τὴν κλάσιν 272 ἑδαφ. 2 τοῦ δημοτικοῦ δασμολογίου πρὸς δρ. 5 ἀξίας, ὡς ἥλους ἐκ σιδήρου συμμίκτου ἄλλαις ὕλαις, ἐμβεβαπτισμένους εἰς ἐλαφρὰν διάλυσιν ψευδαργύρου πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τῆς ὀξειδώσεως.

Ἔπ. Ἀπόφ. ὑπ' ἀριθ. 24125 τῆς 28 Μαΐου 1896. Περὶ ἀκριβοῦς ἀναγραφῆς ἐν τῷ δημοτικῷ δασμολογίῳ τῆς ἀξίας εἰδῶν τινῶν .1

Λαβόντες ὑπ' ὄψει, ὅτι κατὰ τὴν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 15 φύλλῳ τοῦ Α' τεύχους τῆς Ἐφημ. τῆς Κυβερ. ἐ. ἔτους γενομένην, κατ' ἀπόφασιν ἡμῶν, ἀνατύπωσιν τοῦ δημοτ. δασμολογίου, αἱ ἀξίαι τῶν ἐν ταῖς κλάσεσι 13 καὶ 16 ὧν ἂν ἀνεγράφησαν ἡμαρτημένως.—Δηλοῦμεν ὅτι ἡ κατὰ τὴν πρῶτην σύνταξιν τοῦ δημοτ. δασμολογίου ὁρισθεῖσα καὶ ἐν αὐτῷ ὁρθῶς ἀναγραφτέα ἀξία τῶν εἰδῶν τούτων εἶνε ἡ ἐξῆς:

Τῶν μὲν ὧν τῆς κλάσεως 13 «ἰχθύες-γάδος (ὀνίσκος ἢ βακαλάος) καὶ ὀσκοφίσι» δραχμὴ μία (1).

Τῶν δὲ τῆς κλάσεως 16 «γαβιάριον ἐρυθρὸν (κοκκινό-χάβιαρον) παντὸς εἶδους (εἰς γλώσσας ἢ ταραμῆς) δραχμὴ μία καὶ λεπτὰ πεντήκοντα (1,50).

Ἔπ. Ἀπόφ. ὑπ' ἀριθ. 41009 τῆς 10 Ἰουλίου 1896. Περὶ κατατάξεως εἰς τὴν οἰκείαν κλάσιν τοῦ γενικοῦ δημοτικοῦ δασμολογίου τοῦ ἀμιάντου λίθου .2

Λαβόντες ὑπ' ὄψει : 1) τὴν ἀπὸ 10 Ἰουλίου ἐ. ἔ. ὑπ' ἀριθ. 5613 ἀναφορὰν τοῦ τελώνου Πειραιῶς καὶ τὰ δι' αὐτῆς ὑποβληθέντα ἔγγραφα, ἐξ ὧν προκύπτει, ὅτι ἐπὶ ἀμφισβητήσεως, ἥτις ἠγέρθη μετὰ τοῦ ἐν Πειραιεὶ Ἑλλ. Μηχανοποιείου «Βασιλειᾶδος» καὶ τοῦ ἐνοικιαστοῦ τοῦ δημοτικοῦ δασμοῦ τοῦ δήμου Πειραιῶς, περὶ τῆς κλάσεως τοῦ γεν. δημοτικοῦ δασμολογίου, εἰς ἣν ὑπάγεται ὁ εἰς παραλαβὴν τοῦ εἰρημένου ἐργοστασίου ἐξ Ἀγγλίας εἰσαχθεὶς ἀμιάντος λίθος, τοῦ μὲν ἐνοικιαστοῦ ἀξιούντος νὰ κατατάξῃ αὐτὸν εἰς τὴν παράγραφον 4 τῆς κλάσεως 221 τοῦ γεν. δημοτικοῦ δασμολογίου, ὡς εἶδος ἐξ ἀμιάντου περιέχον καὶ πλαστικὰς ὕλας, κατειργασμένον, τοῦ δὲ ἀντιπροσωπεύοντος τὸ Ἑλλ. μηχανοποιεῖον, ὅτι ὁ εἰσαχθεὶς

(1) ΕφΚ. 1896 Α' σελ. 244.

1 ΕφΚ. 1896 Α' σελ. 333.

ἀμιάντος εἶναι ἀκατέργαστος, ὑπαγόμενος εἰς τὴν κλάσιν 61 § 3 τοῦ γεν. δημοτικοῦ δασμολογίου, ὁ τελώνης ἀπεφάνητο ὑπὲρ τῆς ἀξιώσεως τοῦ τελευταίου, καὶ 2) τὴν ἀπὸ 31 παρελθόντος μηνὸς ὑπ' ἀριθ. 428]69986 γνωμοδότησιν τῆς κατὰ τὸ ἄρθ. 2 τοῦ ἀπὸ 30 Δεβρίου 1892 ΒΡΚΑ' νόμου περὶ τελωνιακοῦ δασμολογίου ἐπιτροπῆς. Δυνάμει τοῦ ἄρθ. 22 τοῦ αὐτοῦ νόμου. Ἀποφασίζομεν.

Κατατάσσομεν τὸ ἐν λόγῳ ἐμπόρευμα εἰς τὴν κλάσιν 51 § 3, ὀρίζουσιν τὴν ἀξίαν αὐτοῦ κατ' ὅκλιν εἰς λεπτά δέκα (10), ὡς ἀμιάντον νεοτρίμμενον, ἐν φυσικῇ ὁμῳ καταστάσει, χρησιμεύοντα διὰ τὴν ἐλαστικότητα καὶ τὴν ἀντοχὴν αὐτοῦ κατὰ τοῦ πυρὸς κλπ. καὶ ἐν τῇ μηχανουργίᾳ εἰς παρεμβύσματα τοῦ συνδέσμου τῶν ἀτμομηχανῶν κλπ.

Β. Α. 29 'Οκτωβρ. 1896 περὶ τροποποιήσεως τοῦ δημοτικοῦ δασμολογίου¹.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὴν § γ' τοῦ ἄρθρου 21 τοῦ ἀπὸ 30 Δεκ. 1892 ν. ΒΡΚΑ' περὶ τελωνειακοῦ δασμολογίου, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργ. Συμβουλίου, τροποποιούμεν τὸ ἐν ἰσχύϊ δημοτικὸν δασμολόγιον ὡς ἐξῆς :

Α') Ἀντικαθίστανται : 1) Τὰ ὑπὸ τὸ στοιχ. 3 τῆς κλάσεως 1 τοῦ δημοτικοῦ δασμολογίου διαλαμβάνόμενα : «Μόσχοι αὐτῶν πάσης ἡλικίας» διὰ τῶν ἐξῆς : «Μόσχοι μέχρις ὀκτάδων 50 ἑκάστος», καὶ 2) ἀναγράφονται ἐν τῷ ἑδαφίῳ 4 τῆς κλάσεως 40α' ἀντὶ καπνοῦ «Ἀργολίδος» αἱ λέξεις : «τῶν δῆμων τῶν ἐπαρχιῶν Ναυπλίας καὶ Ἀργους».

Β') Προστίθενται ἐν τέλει τοῦ ἑδαφίου 5 τῆς κλάσεως 47 τοῦ αὐτοῦ δημοτικοῦ δασμολογίου αἱ ἐξῆς λέξεις : «ὡς καὶ ὁ λινόσπορος ἡμεδαπῆς»,

προσέτι δὲ τῇ κλάσει 61 καὶ τὰ ἐξῆς ἐδάφια 60 καὶ 61, ἤτοι :

«60. Πυρίται· εἰς κόκκους εἰς φυσικὴν χροιάν διὰ τὴν ὑαλουργίαν ἢ ὁκὰ λεπτὰ 5» καὶ

«61. Ὅμοιοι· κεχρωματισμένοι· ἢ ὁκὰ λεπτὰ 10» καὶ

Γ') Προσδιορίζεται ἡ ἀξία τῶν ἐν τῷ ἐδαφίῳ 1 τῆς κλάσεως 103 διαλαμβανομένων : «Ποτάσσης, σόδας ἐν γένει, ὡς καὶ θειούχου ἄνθρακος» ἀντὶ τῶν λεπτῶν πεντήκοντα (40) ἢ ὁκὰ εἰς λεπτὰ τριάκοντα (30).

Ἡ εἰσπραξίς τοῦ δασμοῦ ἐπὶ τῶν διὰ τοῦ παρόντος διατάγματος γενομένων ἐν τῷ δημοτικῷ δασμολογίῳ τροποποιήσεων ἄρχεται ἀπὸ 1 Ἰαν. τοῦ ἐπιόντος ἔτους 1897.

Υπ. ἀπόφ. 14939 τῆς 16 Ἀπριλ. 1897
περὶ κατατάξεως εἰς τὴν οἰκείαν κλάσιν τοῦ δημοτικοῦ δασμολογίου τοῦ σιναποσπόρου¹.

Λαβόντες ὑπ' ὄψει : 1) τὴν ἀπὸ 30 Αὐγούστου 1896 ἀναφορὰν τοῦ Θ, 2) τὴν ἀπὸ 11 Δεκ. τοῦ αὐτοῦ ἔτους ὑπ' ἀριθ. 7157 ὁμοίαν τοῦ τελώνου Πειραιῶς, ἐξ ὧν προκύπτει, ὅτι ἐπὶ τῆς μεταξὺ τοῦ εἰρημένου ἐμπορίου καὶ τῶν ἐνοικιαστῶν τοῦ κατ' ἐπέκτασιν δασμοῦ τῶν δήμων Ἀθηναίων καὶ Πειραιῶς ἐγερθείσης διαφωνίας ὡς πρὸς τὴν κατάταξιν ἐν τῇ οἰκείᾳ κλάσει τοῦ δημοτικοῦ δασμολογίου τοῦ σιναποσπόρου, παραγωγῆς ἐν Κωπαίδι, ὃν ἐκ Θη-

1 ΕφΚ. 1897 Α' σελ. 201.

ἔων μετήνεγκεν ἐκεῖνος εἰς τοὺς περὶ ὧν ὁ λόγος δή-
μους πρὸς τοπικὴν ἐν αὐτοῖς κατανάλωσιν, ὁ τελώ-
νης ἀπεφῆνατο, ὅτι τὸ ἐμπόρευμα ὑπάγεται εἰς τὴν
§ 3 τῆς κλάσεως 74 τοῦ δημοτ. δασμολογίου, οὐχὶ
δὲ εἰς τὴν § 8' τῆς κλάσεως 22, ὡς οἱ ἐνοικιασταὶ
διατείνονται, καὶ 3) τὴν ἀπὸ 3 τοῦ ὑπερμεσοῦντος
μηνὸς ὑπ' ἀριθ. 140 γνωμοδότησιν τῆς κατὰ τὸ
ἄρθρον 2 τοῦ ν. ΒΡΚΑ' περὶ τελωνειακοῦ δασμο-
λογίου ἐπιτροπῆς.

Δυνάμει τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ αὐτοῦ νόμου, κατα-
τάσσομεν τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἐμπόρευμα εἰς τὴν
κλάσιν 74 § 3, ὡς σπέρμα (σιναπόσπορος), οὗ ἡ
ἄξία ὠρίσται εἰς λεπτὰ 80 κατ' ὀκτῶν, οὐχὶ δὲ εἰς
τὴν κλάσιν 22 § 2, ἐνθα ὑπάγεται τὸ εἰς κόνιν σίναπι.

Υ.π. ἀπόφ. 15250 τῆς 29 Ἀπριλ 1897 περὶ
διορθώσεως παρεισφρήσαντος λάθους
ἐν τῷ δημοτικῷ δασμολογίῳ ὡς πρὸς
τὴν ἀξίαν τῶν ταινιῶν πρὸς κατασκευὴν
ψαθίνων πέλων¹.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὸ ἀπὸ 30 Ὀκτωβρ. 1895
Β. Δ., ὅπερ ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 130 (τεύ-
χους Β') φύλλῳ τῆς Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως καὶ δι'
οὗ ὠρίσθη ἡ ἀξία τοῦ ἐν τῷ ἔδαφ. 2 τῆς κλάσεως
209 τοῦ δημοτ. δασμολογίου περιλαμβανομένου ἐξῆς
ἐμπορεύματος, ἥτοι ταινιῶν πρὸς κατασκευὴν ψα-
θίνων πέλων, εἰς δραχμὰς 5 κατ' ὀκτῶν, ἀντὶ τῶν
12, καὶ ὅτι ἡμαρτημένως ἀνεγράφη ἐν τῷ ἀνατυ-
πωθέντι δημοτ. δασμολογίῳ, ὅπερ ἐδημοσιεύθη ἐν

1 ΕφΚ. 1897 Α' σελ. 213.

τῷ ὑπ' ἀριθ. 15 (τεύχους Α') φύλλῳ τῆς Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως ἡ ἀξία τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ἐμπο-
ρεύματος εἰς δραχμὰς 12 κατ' ὀκτὸν, ἀντὶ τῶν δραχ-
μῶν πέντε (5), ἐπανορθοῦμεν τὸ παραιοφρῦσαν λάθος
εἰς τὸ πραγματικόν, ὡς ἀνωτέρω, καὶ παραγγέλλο-
μεν τὴν δημοσίευσιν τῆς παρούσης διὰ τῆς Ἐφημ.
τῆς Κυβερνήσεως.

Υπ. ἀπόφ. 43482 τῆς 20 Νοεμβρ. 1897
περὶ κατατάξεως εἰς τὴν οἰκείαν κλάσιν
τοῦ δημοτικοῦ δασμολογίου τῶν ἐκ
χαλκοῦ ψεκαστήρων πρὸς ράντισμα στα-
φιδαμπέλων¹

Λαβόντες ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθ. 21 ἐδ. δ' τοῦ ἀπὸ
30 Δεκ. 1892 ν. ΒΡΚΑ' περὶ τελων. δασμολογίου,
τὴν ὑπ' ἀριθ. 2744 ἐ. ἔ. ἀναφορὰν τοῦ τελώνου
Πατρῶν, περὶ κατατάξεως εἰς τὴν ἀνήκουσαν κλάσιν
τοῦ δημοτικοῦ δασμολογίου τῶν ἐκ χαλκοῦ ψεκα-
στήρων πρὸς ράντισμα σταφιδαμπέλων, ἅτε μὴ
κατονομαζομένων τούτων ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 252 κλά-
σει τοῦ δασμολογίου, ἐν ἣ κατατάσσονται ἄλλα εἶδη
καὶ ὀρίζεται ἡ ἀξία αὐτῶν.—Δυνάμει τοῦ ἔδαφ. δ'
τοῦ ἄρθ. 22 τοῦ εἰρημένου νόμου ΒΡΚΑ', κατα-
τάσσομεν τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἐμπόρευμα εἰς τὴν
κλάσιν 267α', ὡς εἶδος ἐκ χαλκοῦ, μὴ εἰδικῶς κατο-
νομαζόμενον.

1 ΕφΚ. 1897 Α' σελ. 477.

Ἐγκύκλιος ἀριθ. 31 τῆς 5 Μαΐου 1893. Περὶ μὴ ἀπαλλογῆς ἀπὸ δασμοῦ τῶν μὴ ὑποκειμένων εἰς εἰσαγωγικὸν τέλος ἐμπορευμάτων κατὰ τὸ ἐδάφιον α' τοῦ ἀρθροῦ 13 τοῦ ΒΡΚΑ νόμου περὶ τελωνιακοῦ δασμολογίου.

Ἡ Ἑταιρεία τοῦ Ἑλληνικοῦ Πυριτιδοποιείου, ὑπολαμβάνουσα, ὅτι καὶ μετὰ τὸν ΑΥΚΕ' νόμον περὶ τελωνιακοῦ δασμολογίου, δι' οὗ ἡχυρώθησαν ὁ ΑΡ4' τοῦ ἔτους 1884 νόμος, τὸ διὰ τούτου κυρωθὲν δασμολόγιον, οἱ ΑΣΔ, ΑΣΘ, ΑΤΕ, ΑΤΚΒ καὶ ΑΤΙΔ τοῦ ἔτους 1885 νόμοι καὶ πᾶσα ἄλλη διάταξις ἀντιβαίνουσα εἰς τὸν εἰρημένον ΑΥΚΕ νόμον, ἰσχύει τὸ ἐδάφιον γ' τοῦ ἀρθροῦ 20 τοῦ ΑΡ7 νόμου, καθ' ὃ τὰ δυνάμει τοῦ νόμου τούτου καὶ τοῦ δι' αὐτοῦ κυρωθέντος δασμολογίου μὴ ὑποκείμενα εἰς εἰσαγωγικὸν τέλος ἀπαλλάσσονται καὶ τοῦ δημοτικοῦ δασμοῦ, ἡτήσατο δι' ἀναφορᾶς νὰ διαταχθῶσι τὰ προσήκοντα περὶ μὴ πληρωμῆς δασμοῦ εἰς τὸν ἐνοικιαστὴν ἐπὶ τῶν μὴ ὑποκειμένων εἰς τέλος ἐξῆς εἰδῶν, ἧται θείου, νίτρου, γαιανθράκων, σόδας καὶ τινων ἄλλων εἰδῶν, ἅτινα εἰσεκομίσθησαν πρὸς χρῆσιν τοῦ Πυριτιδοποιείου.

Τὸ προκείμενον ζήτημα ἡγέρθη καὶ ἄλλοτε, ὡς δι' ἔγνωτε καὶ ἐκ τῆς ἀπὸ 23 Δεκεμβρίου 1885 ὑπ' ἀριθ. 85 ἐγκυκλίου, τὸ Ὑπουργεῖον ἡρμήνευσεν, ὅτι τὰ μὴ ὑποκείμενα εἰς εἰσαγωγικὸν τέλος δὲν ἀπαλλάσσονται τοῦ δασμοῦ. Ἐπειδὴ δ' ἐκρίθη καὶ αὖθις ἀναγκαῖον νὰ μελετηθῇ τὸ ζήτημα ὡς ἐκ τῆς σπουδαιότητος, ἣν ἐνέχει, προκειμένου περὶ φόρου, προῦκλήθη ἡ γνώμη τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου. ἣν, διατετυπωμένην ἐν τῷ ἀπὸ 7 Δεκεμβρίου π. ἔ. ἐγγράφῳ, οὗ ἀντίγραφον ἀπέστειλεν ὁ Δικαστικὸς Σύμβουλος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 108982 ἀπὸ 20 Ἀπριλίου ἐ. ἔ. ἐγγράφου, εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 12280 π. ἔ. τοιοῦτου τοῦ Ὑπουργείου, εὐρίσκομεν ὁρθήν, ὡς συνάδουσιν πρὸς τὸν νόμον.

Κοινοποιοῦντες ὑμῖν χάτωθι τῆς παρούσης ἀντίγραφον τῆς εἰρημένης γνωμοδοτήσεως, παραγγέλλομεν ν' ἀποστείλητε ἕκαστος ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς παρούσης πρὸς τοὺς Δημάρχους τῶν Δήμων τοῦ ὑφ' ὑμᾶς Νομοῦ, πρὸς γνώσιν καὶ ὁδηγίαν καὶ τῶν Δημοτικῶν Συμβουλίων.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘ.

20

Γνωμοδότησις.

Λαβὸν ὑπ' ὄψιν ὅτι 1) οὕτε διὰ τοῦ νόμου τῆς 22 Δεκεμβρίου 1847 περὶ δημοτικῶν φόρων, ὅταν ἐπετρέπετο ἡ ἐπιβολὴ τοιούτων, καθιεροῦτο ἀπαλλαγὴ τις ἀπὸ τούτων οἰουδὴποτε εἰσαγομένου πρὸς τοπικὴν κατανάλωσιν ἐμπορεύματος ἢ ὠνίου, οὕτε δι' ἄλλου τινὸς πρὸ τοῦ ΑΡΗ τῆς 19 Ἀπριλίου 1884, ὅστις πρῶτος διὰ τοῦ ἔδαφ. 3 τοῦ ἄρθρου 20 ἀπαλλάσσει τὰ ἀτελῆ τοιούτου φόρου, ὅπερ ἐνίσχυει τὴν γνώμην, ὅτι διὰ τοῦ προΐσχυοντος ν. ΕΗ δὲν διετάσσεται τούτων ἡ ἀπαλλαγὴ, ἄλλως ἐπερίττευν ἡ διὰ νεωτέρου νόμου ἐπανάληψις τῆς αὐτῆς διατάξεως· 2) ὅτι διὰ πάντων τῶν νεωτέρων νόμων, δι' ὧν εἰσῆχθησαν τροποποιήσεις τινὲς καὶ ἰδίως κατὰ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ ἀνωτάτου ὅρου, μέχρις οὗ δύναται νὰ ὁρισθῇ τὸ εἰσπρακτέον ποσὸν λόγῳ δημοτικοῦ φόρου, καὶ ὠρίσθησαν ὑπὸ τινων ἀπαλλαγῶν, οὐ μόνον δὲν κατηργήθη τὸ δικαίωμα τοῦτο τῶν Δήμων, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐπανάληψιν ἀναγνωρίζεται· 3) ὅτι ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 20 καὶ 25 τοῦ ΑΡΗ νόμου, ἐξ ὧν τὸ μὲν πρῶτον δὲν ὁρίζει τὸν εἰσπρακτέον δημοτικὸν φόρον, ἀλλὰ διατάσσει, ὅτι οὗτοι δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνωσι τὸ δεκατημόριον τῶν εἰσαγωγικῶν τελῶν, ἐξ οὗ συνάγεται, ὅτι ἀπαιτεῖται προσδιορισμὸς τοῦ εἰσπρακτέου ἀπὸ τοῦ ἐλαχίστου ὅρου τοῦ εἰσαγωγικοῦ τέλους μέχρι τοῦ ἐνὸς δεκατημορίου, τὸ δὲ διατάσσει τὴν ἀκύρωσιν μόνον τῶν ἄρθρων 1 καὶ 3 τοῦ νόμου ΕΗ' περὶ δημοτικῶν φόρων, οὐχὶ δὲ καὶ τοῦ 5, καθ' ὃ αὖθις ὑπὸ τοῦ δημοτ. συμβουλίου προσδιορίζεται ὁλεγόμενος κατ' ἐπέκτασιν εἰσπρακτέας ἐπὶ τῶν ἄλλων ἐμπορευμάτων, πλην τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 2 τοῦ αὐτοῦ νόμου ῥητῶς κατονομαζομένων, φόρος, ὅπως καὶ διὰ τοῦ ἄρθρου 3 διὰ τὰ κατὰ τὸ δεύτερον φορολογητέα, ἀποδεικνύεται, ὅτι ἡ κατάργησις τῶν ἄρθρων τούτων καὶ ἐν γένει δὲν ἀφορᾷ τὴν ἀρμοδιότητα τῶν δημοτικῶν συμβουλίων νὰ προσδιορίσωσι, τῇ ἐγκρίσει τῆς Διοικητικῆς Ἀρχῆς, τὸν εἰσπρακτέον φόρον ἀπὸ τοῦ ἐλαχίστου ὅρου τοῦ εἰσαγωγικοῦ τέλους μέχρι τοῦ δεκατημορίου αὐτοῦ, ὃ δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίῃ καὶ ἰδίως τὰ λοιπὰ πρὸς ἐσωτερικὴν κατανάλωσιν εἰσαγόμενα καὶ ἐν τῷ μὴ καταργηθέντι ἄρθρῳ μνημονευόμενα ἐμπορεύματα καὶ ἄλλα

εἶδη, πλὴν τῶν τοῦ ἄρθρου 2, καθόσον ἄλλως ᾔθελεν ἀποβῆ ἀνεφάρμοστος τοῦ νόμου τούτου ἡ διάταξις, μὴ ὀρίσαντος εἰδικῶς τὸν καταβλητέον φόρον διὰ τὰ ὑποκείμενα εἰς εἰσαγωγικὸν τέλος, 4) ὅτι διὰ τοῦ νόμου, ΑΤΙΔ τῆς 15 Δεκεμβρίου 1885 κατηργήθη ἡ διὰ τοῦ ἐδαφ. 3 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ΑΡ⁷ νόμου τοῦ 1884 καθιερωθεῖσα ἐκ τοῦ δημοτικοῦ φόρου ἀπαλλαγή τῶν ἀτελῶς ἐν τῷ Κράτει εἰσ-αγομένων πρὸς ἐσωτερικὴν ἐν τοῖς Δήμοις κατανάλωσιν καὶ ὑπεβλήθησαν ταῦτα εἰς τὸν αὐτὸν δημοτικὸν φόρον, ὡς καὶ τὰ ὑποκείμενα εἰς τέλος εἰσαγωγικόν, ὥρισθη δὲ καὶ ὁ τρόπος τοῦ προσδιορισμοῦ τοῦ δημοτικοῦ φόρου αὐτῶν δι' ἀποφάσεως τοῦ δημοτικοῦ αὐθις συμβουλίου καὶ τῆς Διοικητικῆς Ἀρχῆς, οὕτω δὲ ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τούτου διὰ πάντα τὰ ἐν τινὶ Δήμῳ πρὸς ἐσωτερικὴν κατα-νάλωσιν εἰσαγόμενα ὄνια καὶ ἐμπορεύματα ἐπετράπη δη-μοτικὴ φορολογία, πλὴν τῶν ἀναγομένων εἰς τὸ μονοπώ-λιον τοῦ Κράτους, τηρουμένης ἐν ἰσχύϊ πάντοτε τῆς δια-τάξεως τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ΕΗ¹ νόμου διὰ τὴν ἐπιβολὴν φόρου εἰς τὰ ἐμπορεύματα, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ προσδιορισμοῦ τοῦ ποσοστοῦ τοῦ φόρου ὑπὸ τῶν δημοτικῶν συμβουλίων, τῇ ἐγκρίσει τῆς Διοικητικῆς Ἀρχῆς μέχρι τοῦ ἐνὸς δεκά-του τοῦ εἰσαγωγικοῦ τέλους καὶ 5) ὅτι διὰ τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου ΑΥΚΕ τῆς 18 Ἀπριλίου 1887, ἀναγνωρίζον-τος τὸ ὑπὸ τοῦ νόμου ΕΗ τοῦ 1847 χορηγηθὲν πρὸς φορο-λογίαν δικαίωμα τοῖς Δήμοις, μεταβάλλεται ὁ ἀνώτατος τῆς φορολογίας ὅρος, ὃν καθιέρωσαν οἱ νόμοι ΑΡ¹⁴ καὶ ΑΤΙΔ μέχρι τοῦ δεκατημορίου, τῶν εἰσαγωγικῶν τελῶν καὶ τίθεται τοιοῦτος ὁ αὐτὸς σχεδόν, ὃν εἶχεν ὀρίσει ὁ ἀρ-χικὸς ΕΗ νόμος, τοῦ δύο τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ τῆς ἀξίας ἐν γέ-νει τῶν πρὸς κατανάλωσιν εἰς τοὺς Δήμους εἰσαγομένων, ἥτις ὀρισθήσεται ὑπὸ Β. Διατάγματος, τῇ προτάσει τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, δι' ὅλον τὸ Κράτος, καθιερουταὶ ἀπαλλαγή ἐκ τοῦ φόρου τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 13 ἐδαφ. 2 εἰ-δικῶν μνημονευομένων εἰδῶν καὶ καταργοῦνται αἱ διατά-ξεις τῶν νόμων τούτων σχετικῶς πρὸς τοὺς δημοτικούς φόρους, ἐφ' ὅσον ἀντίκεινται εἰς τὰς διατάξεις του, γνωμο-δοτεῖ, ὅτι μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ νόμου ΑΥΚΕ τοῦ 1887, οἱ Δήμοι δικαιοῦνται νὰ εἰσπράττωσι δημοτικὸν φόρον ἐπὶ πάντων τῶν ὀνίων καὶ ἐμπορευμάτων, ὅπου τοῦτο δι' αὐτά.

ἐπετροπή ὑπὸ Β. Δ. τῇ γνωμοδοτήσει τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, πλὴν ἐν τῷ ἐδαφ. 2 τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ νόμου τούτου, κατὰ τὸν ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου προσδιοριζόμενον ὅρον τοῦ φόρου μέχρι τῶν δύο τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ τῆς διὰ Β. Διατάγματος δι' ὅλον τὸ Κράτος προσδιορισθείσης ἀξίας αὐτῶν. Ἀναμφισβητήτου ὅθεν ὄντος, ὅτι τὰ διὰ τὸ Πυριτιδοποιεῖον εἰσαγόμενα εἶδη, καίτοι ἀτελῆ, δὲν ὑπάρχοντα εἰς τὰς κατηγορίας τοῦ εἰρημένου ἐδαφ. 2 τοῦ ἄρθρου 3, ἀλλὰ εἰς τὰς κατηγορίας τοῦ ἄρθρου 14 τοῦ ΑΥΚΕ νόμου, ὑπόκεινται εἰς δημοτικὴν φορολογίαν, καίτοι ἀτελῆ, καὶ δὲν εἶναι ὀρθῇ ἐκ τούτων ἡ γνώμη τῶν φρονούντων, ὅτι δὲν ὑφίστανται μετὰ τὰς ἀλληλοδιαδόχους καταργήσεις τὰ ἄρθρα 1 καὶ 3 τοῦ ΞΗ νόμου, τοσοῦτον μᾶλλον, ὅσον καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ΑΥΚΕ νόμου σαφῶς ἐξίχεται, ὅτι ἀγνωρίζεται ἡ διὰ τὸ μέλλον ἰσχὺς τοῦ ΞΗ νόμου μὲ τὰς ὑπὸ τούτου καθιερωμένας τροποποιήσεις, ἔτι δὲ μᾶλλον διὰ τὰ εἶδη τοῦ Πυριτιδοποιείου, τὰ ὅποια δὲν ὑπάρχοντα εἰς τὰ εἶδη τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ΞΗ νόμου, δι' ἃ τὸ ἄρθρον 3, ὃ καταργήθη, ἀλλ' εἰς τὰ εἶδη τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου, τὸ ὅποιον οὐδεὶς νόμος κατήργησεν ἐκ τῶν πρὸ τοῦ ΑΥΚΕ ἰσχυσάντων.

Ἑγκύκλιος ἀριθ. 9 τῆς 6 Φεβρ. 1897. Περὶ τῆς ὀρθῆς ἐρμηνείας καὶ ἐφαρμογῆς τῶν διεπουσῶν τὴν ἐπιβολὴν καὶ εἰσπραξίν τοῦ δημοτικοῦ δασμοῦ νομικῶν διατάξεων.

Κοινοποιούμεν κάτωθι τῆς παρούσης τὴν πρὸς τὸν Νομάρχην Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας ἐκδοθεῖσαν ὑπ' ἀριθ. 1959 ἀπὸ 25 τοῦ παρελθόντος μηνὸς διαταγὴν ἡμῶν, περὶ τῆς ὀρθῆς ἐρμηνείας καὶ ἐφαρμογῆς τῶν διεπουσῶν τὴν ἐπιβολὴν καὶ εἰσπραξίν τοῦ δημοτικοῦ δασμοῦ ἐν ἰσχύϊ νομικῶν διατάξεων.

Ἀριθ. πρωτ. 1959 — Πρὸς τὸν κ. Νομάρχην
Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας

Ὁ ἐξ Ἀθηνῶν ἐργοστασιάρχης κ. Ἀλέξ. Σ. Πυρρῆς ἐπέδωκεν ἡμῖν περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου π. ἔ. αἵτησιν, ἣν ἐπιγράφει ἑφεσίν, κατὰ τῆς ὑπαγωγῆς εἰς δη-

μοτικὸν δασμὸν τῶν ὑπ' αὐτοῦ εἰσαχθέντων 388 ὀκάδων ἀλευκίστων ἐστριμμένων μαλλίνων νημάτων ἐκ Γερμανίας, ἅτε μὴ ὑποκειμένων εἰς τοῦτον, διότι : α') κατὰ τὸ τελωνειακὸν δασμολόγιον ταῦτά εἰσιν ἀτελῆ (Κλάσις 175 α') καὶ β') κατὰ τὴν μετὰ τῆς Γερμανίας σύμβασιν (ὑπ' ἀριθ. 29 α') δὲν ὑπόκεινται εἰς δημοτικὸν δασμὸν, ἵνα ἐφαρμόζοντες τὸ ἄρθρον 22 τοῦ ἀπὸ 30 Δεκεμβρίου 1892 ΒΡΚΑ νόμου περὶ τελωνειακοῦ δασμολογίου, διατάξωμεν τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ εἰρημένου ἐμπορεύματος ἀπὸ τοῦ δημοτικοῦ δασμοῦ καὶ ἐπομένως τὴν ἀπόδοσιν εἰς αὐτὸν τῶν ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ τοῦ δημοτικοῦ δασμοῦ τοῦ δήμου Ἀθηναιῶν εἰσπραχθεῖσων δραχ. 130 καὶ 50/00, ἄλλως ἀπειλεῖ, ὅτι θέλει ἐγείρει ἀγωγὴν κατὰ τῶν ὑπευθύνων.

Καίτοι ἡ αἴτησις αὕτη δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψει, διότι, κατὰ τὴν ἐπικαλουμένην καὶ ὑπὸ τοῦ ἀναφερομένου διάταξιν τοῦ νόμου ΒΡΚΑ, ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν ἀποφαίνεται ἀνεκκλήτως ἐὰν ἐγερθῇ ἀμφισβήτησις μετὰ τὴν παραλήπτου καὶ τοῦ εἰσπράκτορος ἢ τοῦ ἐνοικιαστοῦ τοῦ δημοτικοῦ φόρου μόνον ὡς πρὸς τὴν κατάταξιν τοῦ ἐμπορεύματος εἰς τὸ δημοτικὸν δασμολόγιον, περὶ ἧς ἐνταῦθα δὲν πρόκειται, καίτοι ἄλλως τε, προκειμένου περὶ εἰσπράξεως φόρου ἀχρεωστήτου, ὡς ἰσχυρίζεται ὁ ἀναφερόμενος, ἡδύνατο νὰ διεκδικήσῃ τὴν ἀπαίτησίν του δικαστικῶς κατὰ τοῦ ἐνοικιαστοῦ τοῦ δημοτικοῦ δασμοῦ, —οὐχ ἦττον ὅμως, ἐπειδὴ τὰ περὶ ἀτελείας ἀπὸ τοῦ δημοτικοῦ δασμοῦ τῶν εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην ὑπαγομένων ἐμπορευμάτων, καὶ ἰδίᾳ τῶν κατὰ τὸ τελωνειακὸν δασμολόγιον ἀτελῶν, ἐγένοντο ἀντικείμενα οὐ μόνον διοικητικῶν ἀμφισβητήσεων, ἀλλὰ καὶ δικῶν καὶ ἐπερωτήσεως ἐν τῇ Βουλῇ, ἐκρίναμεν προσῆκον νὰ ἐκθέσωμεν τοὺς λόγους, δι' οὓς τὰ κατὰ τὸ τελωνειακὸν δασμολόγιον καὶ κατὰ τὰς συμβάσεις μετὰ ξένων Ἐπικρατειῶν μὴ ὑποκείμενα εἰς εἰσαγωγικὸν τέλος ὑπόκεινται εἰς τὴν πληρωμὴν δημοτικοῦ δασμοῦ, κατὰ τοὺς ἰσχύοντας περὶ αὐτοῦ νόμους.

Τὴν ἀξιώσιν του ταύτην στηρίζει ὁ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς ἐξῆς περιπτου λόγους : α') ὅτι μετὰ τοὺς νόμους ΑΥΚΕ καὶ ΒΡΚΑ περὶ τελωνειακοῦ δασμολογίου οἱ δήμοι δὲν ἔχουσι πλέον ἄλλο δικαίωμα κατὰ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ δημοτικοῦ δασμοῦ, ἢ μόνον τὸν προσδιορισμὸν τοῦ φορολογι-

κοῦ ὅρου αὐτοῦ καὶ οὐχὶ τὴν ἐπιλογὴν ἀπαλλαγῶν ἀπ' αὐτοῦ, β') ὅτι, ἀφ' οὗ ἐν τῷ κατὰ τὸ ἄρθρον 21 τοῦ εἰρημένου νόμου συνταχθέντι ἐφάπαξ δημοτικῷ δασμολογίῳ ἀναγράφεται, ὅτι περὶ τῶν ἐξαίρουμένων ἢ ἀπαλλασσομένων ὑπὸ τοῦ νόμου ἐμπρευσμάτων ἢ ἀποσκευῶν ὅρα εἰς τὰ ἄρθρα 13 καὶ 14 τοῦ περὶ τελωνειακοῦ δασμολογίου νόμου, ἐν οἷς καὶ τὰ κατ' αὐτὸ ἀτελῆ, ἔπεται, ὅτι τὴν διάταξιν ταύτην τοῦ δημοτικοῦ δασμολογίου, τοῦ κυρωθέντος διὰ Β. Διατάγματος, τόπον νόμου ἐπέχοντος, ὡς κατ' ἐντολὴν αὐτοῦ ἐκδοθέντος, δὲν ἠδύναντο νὰ καταργήσωσι τὰ προκαλούμενα μονομερῶς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν εἰδικὰ Β Διατάγματα περὶ ἐγκρίσεως τοῦ κατ' ἐπέκτασιν δημοτικοῦ δασμοῦ, δι' ὧν εἰς τὰς ἀπαλλαγὰς δὲν περιλαμβάνονται τὰ ἐν τῷ ἐδάφ. α' τοῦ ἁρθρου 13 τοῦ περὶ τελωνειακοῦ δασμολογίου νόμου ἀναφερόμενα εἶδη καὶ ὅτι κατ' ἀκολουθίαν πάντα τὰ ἐν τοῖς ἁρθροῖς 13 καὶ 14, ἐν οἷς καὶ τὰ κατὰ τὸ τελωνειακὸν δασμολόγιον ἀτελῆ, ἀπαλλάσσονται καὶ τοῦ δημοτικοῦ δασμοῦ, γ') ὅτι, ἀφ' οὗ καὶ διὰ τῶν εἰδικῶν Διαταγμάτων τούτων ἀπαλλάσσονται νομίμως πάντα τὰ ἐν τοῖς ἁρθροῖς 13 καὶ 14 τοῦ περὶ τελωνειακοῦ δασμολογίου νόμου ἀναφερόμενα εἶδη, ἐκτὸς τῶν κατ' αὐτὸ ἀτελῶν, ἢ ἀπὸ τῶν ἀπαλλαγῶν ἐξαιρέσεις τούτων μόνον δὲν εἶναι σύμφωνος πρὸς τὸν νόμον καὶ ὅλως αὐθαίρετος καὶ δ') ὅτι, ἀφ' οὗ, κατὰ τὸ ἐδάφιον α' τοῦ ἁρθρου 13 τοῦ περὶ τελωνειακοῦ δασμολογίου νόμου, ἀπαλλάσσονται τοῦ εἰσαγωγικοῦ τέλους καὶ τὰ κατὰ συμβάσεις μετὰ ξένων Ἐπικρατειῶν ἀτελῆ, τὰ εἰσαχθέντα ὑπὸ τοῦ ἀναφερομένου εἶδη ἔπρεπε νὰ ἀπαλλαγῶσι καὶ τοῦ δημοτικοῦ δασμοῦ, διότι μετὰ τῆς Γερμανίας, ἐξ ἧς ταῦτα εἰσῆχθησαν, ὑπάρχει εἰδικὴ σύμβασις, καθ' ἣν τὰ εἶδη ταῦτα ἀπαλλάσσονται εἰσαγωγικοῦ τέλους.

Πάντες οἱ ἰσχυρισμοὶ τοῦ ἀναφερομένου εἰσὶν ἐντελῶς ἀβάσιμοι καὶ δὲν στηρίζονται οὔτε εἰς τοὺς ἰσχύοντας περὶ δημοτικοῦ δασμοῦ νόμους καὶ Β. Διατάγματα, οὔτε εἰς τὰς γενικῶς παραδεδεγμένους ἀρχὰς περὶ συμβατικῶν ἀτελειῶν καὶ οὔτε εἰς αὐτὸ τὸ γράμμα τῆς μετὰ τῆς Γερμανίας συμβάσεως, ἣν ἐπικαλεῖται, διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους :

α') Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1847, ὡς οἶδατε, ἀφ' ἧς ἰσχυρῆν ὁ περὶ δημοτικῶν φόρων ΞΗ' νόμος, μέχρι τοῦ 1884 ἔτους

ὁ δημοτικὸς δασμὸς ἐπεβάλλετο ὑπὸ τῶν δημοτικῶν Συμβουλιῶν ἐπὶ ὅλων τῶν ὀνίων καὶ ἐμπορευμάτων, τῶν πρὸς τοπικὴν ἐν τῷ δήμῳ κατανάλωσιν εἰσαγομένων, ἐχόντων τῶν Συμβουλιῶν τὸ δικαίωμα νὰ ἀπαλλάσσωσιν αὐτοῦ οἱ αὐδότης καὶ ὅσαδὴποτε ἐξ αὐτῶν ἐνόμιζον, ὅτι δὲν ἦτο συμφέρον ἢ εὐλογον νὰ φορολογῶνται ἀνεξαρτήτως τῶν κατὰ τὸ δημοτικὸν δασμολόγιον ἀτελῶν, καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἀνέγραφον ἐν τῷ ψηφίσματι οὐ μόνον τὰ φορολογητέα, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀξίαν αὐτῶν, ὅπως ἐπὶ τῇ βίσει αὐτῆς εἰσπράττεται ὁ δασμὸς. Ἀλλ' ὁ κατὰ τὸ ἔτος 1884 ἐκδοθεὶς ἀπὸ 19 Ἀπριλίου τοῦ ἔτους ἐκεῖνου ΑΡΗ' νόμος μεταξὺ ἄλλων διατάξεων περὶ τοῦ δημοτικοῦ δασμοῦ ὥρισεν, ὅτι καὶ τὰ κατὰ τὸ τελωνειακὸν δασμολόγιον ἀτελῆ ἀπηλλᾶσσαντο δημοτικῷ δασμῷ. Ἡ ἐφαρμογὴ ὅμως τοῦ νόμου τούτου εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς κατέστησε δῆλον, ὅτι οἱ δήμοι ὅσοι τοὺς κυριωτέρους αὐτῶν πόρους ἤρουντο ἐκ τοῦ δημοτικοῦ δασμοῦ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ συντηρηθῶσιν ἐνεκα τῶν ἀπαλλαγῶν τούτων. Ἐφ' ᾧ τὸ ἄτοπον τοῦτο ἐπηνόησεν ὁ ἀπὸ 15 Δεσρίου 1885 ΑΤΙΔ' νόμος, ὅστις, καταργήσας τὴν ἐιρημένην διατάξιν τοῦ ΑΡΔ' νόμου, ὥρισεν, ὅτι καὶ τὰ κατὰ τὸ τότε ἰσχύον τελωνειακὸν δασμολόγιον ἀτελῆ ὑπάγονται εἰς τὴν πληρωμὴν δημοτικοῦ δασμοῦ ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου 1886. Μετὰ τὸν νόμον τοῦτον ἐξεδόθη ὁ ἀπὸ 17 Ἀπριλίου 1887 νόμος ΑΥΚΕ' περὶ τελωνειακοῦ δασμολογίου, ὅστις οὐ μόνον δὲν ἐπανάφερεν ἐν ἰσχύϊ τὸν καταργηθέντα ΑΡΗ' νόμον τοῦ 1884, οὐ μόνον δὲν κατήργησε τὸν ΑΤΙΔ' νόμον τοῦ 1885, ἀλλ' ἐπανάφερε διὰ τοῦ ἀρθρου 20 αὐτοῦ ἐν πλήρει ἰσχύϊ τὰς περὶ τοῦ δημοτικοῦ δασμοῦ διατάξεις τοῦ περὶ δημοτικῶν φόρων ΞΗ' νόμου τῆς 22 Δεσρίου 1847, ἐκτὸς μόνον τὰς περὶ προσδιορισμοῦ τῆς ἀξίας τῶν φορολογητέων εἰδῶν, διότι τὸ δικαίωμα τοῦτο ἀπένειμεν εἰς τὴν νομοτελεστικὴν ἐξουσίαν. Τὸν νόμον τοῦτον διεδέχθη ὁ μεταγενέστερος ἀπὸ 30 Δεσρίου 1892 ΒΡΚΑ', ὁ ἐτι καὶ νῦν ἰσχύων, ὅστις τὰς αὐτὰς ἐπανάλαβε διατάξεις ὡς πρὸς τὸν δημοτικὸν δασμὸν διὰ τῶν ἀρθρων 21 καὶ 22 αὐτοῦ. Κατ' ἀκολουθίαν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1887 οἱ δήμοι ἐπανάλαβον πάντα τὰ κατὰ τὸν νόμον τοῦ 1847 διακαιώματα, ἐκτὸς ἐνός, καὶ δικαιοῦνται οὐ μόνον τὸν φορολογικὸν ὅρον τοῦ ἐπιβαλλομένου δημοτικοῦ δασμοῦ νὰ προσ-

διορίζωσιν, ἀλλὰ τίνα ὄνια καὶ ἐμπορεύματα δέον νὰ ὑποβάλλωνται εἰς αὐτὸν καὶ τίνα νὰ ἀπαλλάσσωνται αὐτοῦ, ἀσχέτως πρὸς τὸ τελωνειακὸν δασμολόγιον καὶ τὰ κατ' αὐτὸ ἀτελῆ.

6') Εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι ἐν τῷ δυνάμει τοῦ ἄρθρου 21 τοῦ περὶ τελωνειακοῦ δασμολογίου ΑΥΚΕ' τοῦ 1887 νόμου κυρωθέντι διὰ τοῦ ἀπὸ 25 Νοεμβρίου 1887 Β. Δ. δημοτικῷ δασμολογίῳ, ὅπερ ἰσχύει ἔτι καὶ νῦν μεθ' ὅσας ἔκτοτε ἔλαβε νομίμως μεταβολάς, ἀναγράφεται σημειώσεις καὶ οὐχὶ διατάξεις ἡ μνημονευομένη ἐν τῇ αἰτήσῃ τοῦ ἀναφερομένου ἐργοστασιάρχου, παραπέμπουσα ὡς πρὸς τὰ ἀπαλλασσόμενα τοῦ δημοτικοῦ δασμοῦ εἶδη εἰς τὰ ἄρθρα 13 καὶ 14 τοῦ περὶ τελωνειακοῦ δασμολογίου νόμου, ἐν οἷς καὶ τὰ κατ' αὐτὸ ἀτελῆ, ἀλλ' ἡ διὰ σημειώσεως, παρατεθείσης ἀμελετήτως ἐν τέλει τοῦ δημοτικοῦ δασμολογίου, παραπομπή δὲν ὀρίζει καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τοῦ δημοτικοῦ δασμοῦ τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 13 καὶ 14 τοῦ περὶ τελωνειακοῦ δασμολογίου νόμου, ἵνα ἔχῃ τὸ νόμιμον κύρος. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει, ὅτι εἶναι ἐπιτακτικὴ ἡ διατάξις αὕτη τοῦ δημοτικοῦ δασμολογίου, ὅπερ ἐπέχει τόπον νόμου, ἐπίσης δὲν ἔχει τὸ νόμιμον κύρος, ὅπερ εἰς αὐτὴν ἀποδίδωσιν ὁ ἀναφερόμενος. Τὰ Β. Διατάγματα, τὰ ἐκδιδόμενα πρὸς ἐκτέλεσιν ὀρισμένων διατάξεων τοῦ νόμου κατ' ἐντολὴν αὐτοῦ, βεβαίως εἰσὶ νόμοι καὶ δὲν δύνανται νὰ καταργῶνται δι' ἀποφάσεων τῆς νομοτελεστικῆς ἐξουσίας, ἀλλ' ἐφ' ὅσον τὰ Β. Διατάγματα ταῦτα περιορίζονται ἐντὸς τῆς δοθείσης ὑπὸ τοῦ νόμου ἐντολῆς, κανονίζοντα τὴν ἐκτέλεσιν ἐκείνων μόνον τῶν διατάξεων αὐτοῦ ὅσων ἡ ἐκτέλεσις αὐτὸς ὁ αὐτός ὁ νόμος ἐπέτρεψε νὰ κανονισθῇ Β. Διατάγματος. Ὅταν ὅμως τὰ Β. Διατάγματα ταῦτα περιλαμβάνωσι διατάξεις ἀσχέτους πρὸς τὴν δοθείσαν αὐτοῖς ἐντολὴν, βεβαίως αἱ διατάξεις αὗται δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσι νόμιμοι καὶ κατ' ἀκολουθίαν εἶνε καταργητέαι δι' οἷονδῆποτε ἀποφάσεων τῆς Διοικήσεως. Τὸ ἄρθρον 20 τοῦ ἀπὸ 18 Ἀπριλίου 1887 ΑΥΚΕ' νόμου περὶ τελωνειακοῦ δασμολογίου, δυνάμει τοῦ ὁποῦοι καταρτίσθη τὸ ἰσχύον ἔτι δημοτικὸν δασμολόγιον, ἀνέθηκεν εἰς τὴν νομοτελεστικὴν ἐξουσίαν μόνον νὰ ὀρίσῃ ἐφάπαξ δι' ὅλην τὴν Ἑπικράτειαν τὴν ἀξίαν τῶν ὀνίων καὶ ἐμπορευμάτων, δὲν ἀνέθηκεν ὅμως εἰς αὐτὴν

νὰ ὀρίσῃ καὶ τίνα ἐξ αὐτῶν ἀπαλλάσσονται δημοτικοῦ δασμοῦ. Κατ' ἀκολουθίαν ἢ ἐν αὐτῷ παρατεθεῖσα σημείωσις, καὶ ἂν ὑποτεθῇ διάταξις, ὡς ἰσχυρίζεται ὁ ἀναφερόμενος, δὲν ἀποτελεῖ νόμιμον διάταξιν, ἵνα λαμβάνηται ὑπ' ὄψει καὶ ἐκτελῇται, τὰ δὲ προκαλούμενα ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἑσωτερικῶν Β. Διατάγματα περὶ ἐγκρίσεως τοῦ κατ' ἐπέκτασιν δημοτικοῦ δασμοῦ οὐδεμίαν διάταξιν νόμου ἀθετοῦσι. Διὰ τοῦτο καὶ ἐν τῷ κατ' ἀπόφασιν ἡμῶν ἀνατυπωθέντι δημοτικῷ δασμολογίῳ καὶ δημοσιευθέντι ἐν τῷ ἀπὸ 15 Φεβρουαρίου 1896 ὑπ' ἀριθμὸν 15 (Τεύχος Α΄.) φύλλῳ τῆς Ἑφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἡ περὶ τῆς ὁ λόγος σημείωσις παρελείφθη ἐν γνώσει, ἵνα ἄρθρῳ πᾶσα ἀφορμὴ διαμφισβητήσεως τῆς νομιμότητος τῶν ἐπιβαλλομένων δημοτικῶν δασμῶν. Ἐὰν ἦτο ὀρθὴ ἡ γνώμη τοῦ ἀναφερομένου, θὰ περιηρχόμεθα εἰς τὸ ἄτοπον τοῦ νὰ ἐπιτρέπηται εἰς τὰ Β. Διατάγματα ν' ἀνατρέπωσι καὶ τὰς διατάξεις ἐκείνας τῶν νόμων, ἃς δὲν ἔλαβον ἐντολὴν νὰ κανονίσωσι.

γ') Ἐν τοῖς προκαλουμένοις ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἑσωτερικῶν Β. Διατάγμασι, δι' ὧν ἐγκρίνεται ἡ ἐπέκτασις τοῦ ἐπὶ τῶν ὀνίων δημοτικοῦ δασμοῦ καὶ εἰς τὰ ἐμπορεύματα κλπ., περιλαμβάνεται πάντοτε ἡ διάταξις, ὅτι ἀπαλλάσσονται αὐτοῦ τὰ ἐν τῷ ἐδαφίῳ β' τοῦ ἄρθρου 13 καὶ ἐν τῷ ἄρθρῳ 14 τοῦ περὶ τελωνειακοῦ δασμολογίου νόμου ἀναφερόμενα εἶδη, τὰ εἰς τὸ μονοπώλιον τοῦ Κράτους ἀνήκοντα καὶ τὰ κατὰ νόμους εἰδικούς μὴ ὑποκείμενα εἰς δημοτικὸν δασμόν, ἥτοι πάντα τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 13 καὶ 14 ἀναφερόμενα, ἐκτὸς τῶν κατὰ τὸ τελωνειακὸν δασμολόγιον ἀτελῶν. Ἀλλ' αἱ ἀπαλλαγαὶ αὗται δὲν ἀναγράφονται δυνάμει τοῦ νόμου, ἵνα θεωρηθῇ βᾶσιμος ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἀναφερομένου, ὅτι, ἂν οὐ κατὰ νόμον πάντα τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 13 καὶ 14 ἀπαλλάσσονται τοῦ δημοτικοῦ δασμοῦ, εἶνε παράβασις αὐτοῦ ἢ ἐξαιρέσεις ἀπὸ τῆς ἀπαλλαγῆς ταύτης μιᾶς μόνης ἐξ αὐτῶν κατηγορίας, τῶν κατὰ τὸ τελωνειακὸν δασμολόγιον ἀτελῶν. Οὐδεμίαν διάταξιν οὕτε ἐν τῷ νόμῳ ΑΥΚΕ' τοῦ 1887, οὕτε ἐν τῷ νόμῳ ΒΡΚΑ' τοῦ 1892 περὶ τελωνειακοῦ δασμολογίου ἀπαντᾷ, ὀρίζουσα τίνα ἐκ τῶν ὀνίων καὶ ἐμπορευμάτων ἀπαλλάσσονται τοῦ δημοτικοῦ δασμοῦ. Καὶ δὲν ἦτο δυνατόν τοιαύτη διάταξις νὰ ὑπάρχῃ, ἂν οὐ διὰ τῶν εἰρημένων νόμων

ἐπανήλθεν ἐν πλήρει ἰσχύϊ ὁ ἀπὸ 22 Δεκεμβρίου 1847 ΕΗ' νόμος περὶ δημοτικῶν φόρων, καθ' ὃν τὰς ἀπαλλαγὰς ἀπὸ τοῦ δημοτικοῦ δασμοῦ μόνα τὰ δημοτικὰ Συμβούλια ἐπιψηφίζουσι. Τὰ δὲ ἄρθρα 13 καὶ 14 τῶν εἰρημένων ΑΥΚΕ' καὶ ΒΡΚΑ' νόμων ρητῶς ὀρίζουσιν, ὅτι τὰ ἐν αὐτοῖς ἀναφερόμενα εἶδη ἀπαλλάσσονται τοῦ εἰσαγωγικοῦ τέλους, τὸ ὅποιον βεβαίως δὲν εἶναι ὁ δημοτικὸς δασμός. Αἱ ἀπαλλαγαὶ δὲ τῶν κατὰ τὰ ἄρθρα ταῦτα εἰδῶν πάντοτε ὀρίζονται ἐν τοῖς Β. Διατάγμασιν, οὐχὶ δυνάμει τοῦ νόμου ἢ αὐθαριέτως, ἀλλὰ διότι περιλαμβάνονται ἐν τοῖς ψηφίσμασι τῶν δημοτικῶν Συμβουλίων, εἰς τὰ ὁποῖα ἀφ' ἧς ἴσχυσεν ὁ πρῶτος περὶ τελωνειακοῦ δασμολογίου ΑΥΚΕ' νόμος τοῦ 1887 ὑπεδείχθη ὑπὸ τῆς Διοικήσεως, ὅτι δίκαιον καὶ εὐλογον εἶναι νὰ ἀπαλλάσσωνται καὶ τοῦ δημοτικοῦ δασμοῦ τὰ εἶδη ταῦτα, ἐκτὸς τῶν κατὰ τὸ τελωνειακὸν δασμολόγιον ἀτελῶν, ἐξ οὗ τεκμαίρεται, ὅτι εἴ ποτε τὸ δημοτικὸν συμβούλιον ἐπέμενε νὰ ἐπιβάλῃ καὶ ἐπὶ τούτων τὸν δημοτικὸν δασμόν, δὲν θὰ ἦτο νόμιμος ἡ ἀκύρωσις τῆς ἀποφάσεώς του, καὶ

δ.) Εἶναι ἀληθές, ὅτι τὰ ἐκ Γερμανίας εἰσαχθέντα εἶδη, περὶ ὧν ὁ λόγος, ἐν τῇ μετὰ τῆς Ἐπικρατείας ταύτης συμβάσει τῆς 17 Ἰουνίου 1884, τῇ κυρωθείσῃ διὰ τοῦ ἀπὸ 28 Ἰανουαρίου 1885 ΑΣ' νόμου, σημειοῦνται ὡς ἀτελῆ, ἀλλ' ἡ ἀτέλεια ἀφορᾷ εἰς τὸν τελωνειακὸν δασμόν, καὶ οὐχὶ εἰς τὸν δημοτικόν, διότι, κατὰ γενικῶς παραδεδομένην ἀρχήν, οὕτω τοιαῦτα συμβατικά ἐτέλεια μεταξὺ τῶν Ἑθνῶν ἐρμηνεύονται. Αἱ δὲ εἰς τὸ ἀλληλεθνὲς δίκαιον ἀναλαμβανόμενα ὑποχρεώσεις εἶναι τοῦ στενοῦ δικαίου καὶ οὐδέποτε θεωρεῖται παραχωρηθὲν ἐκεῖνο, περὶ οὗ δὲν ἔλαβέ τις ρητὴν ὑπόσχεσιν (Ἐφτερ. ἀλληλεθνὲς Δίκ. § 96). Ἀλλ' ἐν προκειμένῳ, ἐκτὸς τῶν ἀρχῶν τούτων, ἐκτὸς τοῦ ὅτι οὐδεμία ὑπάρχει ἐν τῇ συμβάσει διάταξις, ὀρίζουσα, ὅτι τὰ περὶ ὧν πρόκειται εἶδη ἀπαλλάσσονται καὶ τοῦ δημοτικοῦ δασμοῦ, ἀπ' ἐναντίας ἀπαντᾷ ρητὸς ὅρος ἐν ἄρθρῳ 9 § γ' αὐτῆς, καθ' ὃν τὰ διὰ τῆς συμβάσεως ταύτης ὀριζόμενα, ἢ καὶ μὴ εἰσαγωγικά τέλη θέλουν εἰσπράττεσθαι ἀσχέτως μεταξὺ ἄλλων καὶ πρὸς τοὺς δημοτικὸς φόρους ἢ ἄλλης ὁμοίας φύσεως δασμούς, δι' οὓς τὰ προϊόντα ἐκαστέρου συμβαλλομένου Κράτους θέλουν διέπεσθαι κατὰ τὴν

εἰσαγωγὴν αὐτῶν εἰς τὸ ἕτερον Κράτος ὑπὸ τῶν αὐτῶν ὁρισμῶν, οἵτινες διέπουσιν ἢ θέλουσι διέπει καὶ τὰ ἰθαγενῆ προϊόντα. Ἄφ' οὗ δὲ οὐδεμία ὑπάρχει διάταξις, ἢ οὐδεμία εἰδικὴ τοιαύτη ἐπεψηφίσθη ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ Συμβουλίου Ἀθηναίων, ἐγκριθεῖσα διὰ τοῦ σχετικοῦ B. Διατάγματος, ἀπαλλάσσουσα τὰ ἰθαγενῆ ἀλεύκαστα ἐστριμμένα μάλλινα νήματα (ἐάν ποῦ τοῦ Κράτους κατεσκευάζοντο ταῦτα καὶ εἰσῆγοντο εἰς τὸν Δῆμον Ἀθηναίων) τοῦ δημοτικοῦ δασμοῦ, ἐπεταί, ὅτι καὶ τὰ ἐκ Γερμανίας εἰσαχθέντα δὲν ἦτο νομίμως δυνατόν ν' ἀπαλλαγῶσι τοῦ δημοτικοῦ δασμοῦ.

Ἡ ὁρθότης τῆς διδομένης παρ' ἡμῶν εἰς τοὺς ἰσχύοντας περὶ δημοτικοῦ δασμοῦ νόμους ἐρμηνείας καὶ ἡ κατ' αὐτὴν ἐξακολουθοῦσα ἐφαρμογὴ αὐτῶν κυροῦται οὐ μόνον διὰ δικαστικῶν ἀποφάσεων, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς δις ἐξενεχθείσης παμψηφεί γνώμης τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου.

B. B. 25 Φεβρ. 1836.—Περὶ τῶν εἰσοδημάτων τῶν τῶν δήμων.¹

1. Ἐκαστος πολίτης ὅστις εἰς τὸ μέλλον θέλει οἰκοδομήσει νέαν οἰκίαν ἐντὸς τῶν πόλεων τοῦ βασιλείου, ὀφείλει διὰ τὴν ἐπὶ τούτῳ ἄδειαν δρ. πέντε.

2. (Περιεῖχε διὰβατικὴν διάταξιν).

3. Ὁ φόρος οὗτος ἀποτελεῖ μέρος τῶν εἰσοδημάτων τοῦ δήμου, ὅστις θέλει τὰ δαπανᾷ εἰς ἐκτέλεσιν τῶν σχεδίων τῶν πόλεων εἰς δημοσίας δενδροφυτείας καὶ εἰς κατασκευὴν ὁδῶν.²

1 ΕφΚ. 1836 παλ. σελ. 35 ἀνατυπ. σελ. 8.

2 Ἴδε κατωτ. τὴν ἐγκύκλιον ἀριθ. 23470 τῆς 18 Ἰαν. 1895, καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 2347 τῆς 14 Φεβρ. 1895.

Ἐγκύκλιος ἀριθ. 23470 τῆς 18 Ἰαν. 1895 περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐκδόσεως ἀδειῶν οἰκοδομῶν.

Ὑπ' ὧσι ἔχοντες τὸ ἄρθρον 56 τοῦ ἀπὸ 31 Δ' βρῆου 1836 Δ. Διατάγματος περὶ δημοτικῆς Ἀστυνομίας, καθ' ἡ φροντίς τοῦ νὰ ἐφαρμόζονται αἱ οἰκοδομικαὶ γραμμαὶ τῶν σχεδίων τῶν πόλεων ἀνατίθεται εἰς τὴν Ἀστυνομικὴν Ἀρχήν, ὡς καὶ τὰ ἄρθρα 1 καὶ 2 τοῦ ἀπὸ 20 Μαρτίου 1893 ΒΡΠΗ νόμου περὶ μεταβολῆς τοῦ συστήματος τῆς Ἀστυνομικῆς Διοικήσεως, ἐντελλόμεθα τὰ ἐξῆς, προκειμένου περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐκδόσεως ἀδειῶν οἰκοδομῶν:

Πᾶς ὁ βουλομένος νὰ οἰκοδομήσῃ, δεόν νὰ ὑποβάλῃ τὴν πρὸς τούτῳ αἴτησίν του πρὸς τὴν Ἀστυνομικὴν Ἀρχὴν τοῦ τόπου, ἐνθα ἡ οἰκοδομή, ἥτις ἐντὸς πέντε τὸ πολὺ ἡμερῶν ὀφείλει νὰ διαβιβάσῃ ταύτην πρὸς τὸν ἐπιφορτισμένον τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ σχεδίου Μηχανικὸν μὲ τὰς τυχόν παρατηρήσεις του.

Ὁ Μηχανικὸς ἐντὸς ἐξ τὸ πολὺ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς παραλαβῆς τοῦ ἐγγράφου θέλει μεταβαίνει ἐπὶ τόπου καὶ ἐκδίδει ἐγγράφως τὴν τῆς οἰκοδομῆς ἄδειαν καὶ ἐν τούτῳ θέλει πληροφορεῖ ἐγγράφως περὶ τῆς χορηγήσεως τῆς ἀδείας τὴν τε Ἀστυνομικὴν Ἀρχὴν καὶ τὴν Δημοτικὴν, ὅπως αὕτη εἰσπράττῃ τὸ ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 τοῦ ἀπὸ 25 Φεβρουαρίου 1836 Β. Διατάγματος προβλεπόμενον πεντάδραχμον τέλος.

*

Ἐγκύκλιος ἀριθ. 2347 τῆς 14 Φεβρ. 1895 περὶ προσαρτήσεως ἐν ταῖς αἰτήσεσιν ἀδείας οἰκοδομῆς καὶ διπλοτύπου πληρωμῆς τοῦ κεκαנוνισμένου πενταδράχμου τέλους ὑπὲρ τοῦ οἰκείου Δήμου.

Πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ ἁρθρου 1 τοῦ ἀπὸ 25 Φεβρουαρίου 1836 Β. Διατάγματος περὶ εἰσπράξεως πενταδράχμου τέλους ὑπὸ τῶν Δήμων τοῦ Κράτους διὰ πᾶσαν ἐκδοσιν ἀδείας ἀνεγέρσεως νέας οἰκοδομῆς, ἐντελλόμεθα, Κύριοι, ὅπως ἀπαιτῆτε, ἵνα εἰς πᾶσαν αἴτησιν ἀδείας οἰκοδομῆς προσαρτᾶται καὶ διπλότυπον, ἐξ οὗ νὰ καταφαίνεται, ὅτι ὁ οἰκεῖος Δήμος εἰσέπραξε τὸ ὑπὸ τοῦ, ὡς εἴρηται, Β. Δια-

τάγματος προβλεπόμενον τέλος, ἄλλως, τούτου μὴ γενομένου, θέλετε ἀρνεῖσθαι τὴν ἐκδοσιν ἀδείας, μέχρι συμμορφώσεως τοῦ αἰτούντος.

N. BYB' 5[6 'Απριλίου 1896.—Περὶ ἀμέσων φόρων τῶν δήμων τῶν ἐπαρχιῶν Γυθείου καὶ Οἰτύλου.

1. "Οσοι τῶν δήμων τῶν ἐπαρχιῶν Γυθείου καὶ Οἰτύλου δὲν στέργουσι νὰ ἐπιβάλλωσι τὴν κατὰ τὸ ἄρθ. 6 τοῦ περὶ δημοτικῶν φόρων ΞΗ' νόμου τῆς 22 Δεκ. 1847 δημοτικὴν εἰσφορὰν, δύνανται νὰ ἐπιβάλλωσι τοὺς κατὰ τὸ ἄρθ. 28 τοῦ ἀπὸ 27 Δεκ. 1833 νόμου περὶ δήμων δημοτικούς ἐράνους, βεβαιουμένους καὶ εἰσπραττομένους δι' ἐρανικῶν καταλόγων, συμφώνως πρὸς τὰ ἄρθ. 29 καὶ 30 τοῦ νόμου περὶ δήμων, καταρτιζομένων κατὰ τὰς ἐπομένας διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου.

2. Τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον ἐκάστου τῶν εἰρημένων δήμων, ἅμα τῷ πέρατι τῆς ἐπιψηφίσεως τοῦ διὰ τὸ ἐπὶ ἔτος προϋπολογισμοῦ τῶν ἐσόδων καὶ ἐξόδων τοῦ δήμου, ἐκδίδει ψήφισμα, ὀρίζον τὴν βάσιν, ἐφ' ἧς θέλει ἀναλογισθῇ τὸ ἀποδοτέον ὑφ' ἐκάστου δημότου ποσὸν ἐράνου. Ἀμα δὲ ὡς ἐγκριθῇ τὸ ψήφισμα ὑπὸ τοῦ νομάρχου, ὁ δήμαρχος ἐκάστου δήμου παραγγέλλει τοὺς εἰδικούς παρέδρους καὶ ἐφημέριους νὰ συντάξωσιν ἐπὶ τῇ βάσει αὐτοῦ τὸν ἐρανικὸν κατάλογον ἐκάστου χωρίου ἐντὸς δέκα ἡμερῶν, ἀφ' ἧς λάβωσι τὴν παραγγελίαν. "Οπου δὲν ὑπάρχουσιν εἰδικοὶ πάρεδροι, τὸν ἐρανικὸν κατάλογον συντάσσει ὁ ἐφημέριος ἢ οἱ ἐφημέριοι τοῦ χωρίου, ἐν ἑλλείψει δὲ τούτων οἱ τοῦ πλησιεστέρου χωρίου.

3. Ἀμα ὡς παρέλθῃ ἡ κατὰ τὸ προηγούμενον

ἄρθρον δεκαήμερος προθεσμία, οἱ εἰδικοί πάρεδροι ἢ οἱ ἐφημέριοι υποβάλλουσιν εἰς τὸν δήμαρχον τοὺς συνταχθέντας ἐρανικοὺς καταλόγους τῶν χωρίων, οὗτος δὲ συγκαλεῖ ἀμέσως τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον, ὅπερ ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν καταρτίζει τὸν ὀριστικὸν κατάλογον τοῦ δήμου, ἐπιφέρον οἷας ἂν κρίνῃ εὐλόγους μεταβολὰς εἰς τὰ ὑπὸ τῶν εἰδικῶν παρέδρων καὶ ἐφημερίων ἀναγραφέντα ποσὰ ἐράνων ἐν τοῖς κατὰ χωρίον ἐρανικοῖς καταλόγοις.

4. Ὁ ὑπὸ τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου καταρτισθεὶς ἐρανικὸς κατάλογος ἐκτίθεται ἐν τῷ Δημαρχεῖῳ καὶ ἐν τῷ Εἰρηνοδικεῖῳ, ἐν ἀποσπάσματι δὲ εἰς τὰ χωρία τοῦ δήμου, διὰ προκηρύξεως τοῦ δημάρχου, δημοσιευομένης διὰ τοιχοκολλήσεως καὶ ἐπ' ἐκκλησίας ἀναγνώσεως κατὰ τὴν πρώτην Κυριακὴν, ἐπὶ τακτικαῖς ἀποδείξεσιν, ἐπὶ ὁκτῶ ἡμέρας.

5. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὁκταήμερου ἐκθέσεως τοῦ ἐρανικοῦ καταλόγου, οἱ ἐν αὐτῷ ἐγγεγραμμένοι, ἢ οἱ συγγενεῖς αὐτῶν, ἢ καὶ πᾶς δημότης, δύναται νὰ υποβάλωσιν ἐνστάσιν, εἴτε παραλείψεως προσώπων υποκειμένων εἰς ἔρανον, εἴτε περὶ τῆς ἐγγραφῆς μὴ υποκειμένων εἰς αὐτόν, εἴτε περὶ τοῦ ἀναγραφέντος ποσοῦ ἐράνου, εἰς τὸν εἰρηνοδίκην, ὅστις ὀφείλει νὰ δώσῃ ἀπόδειξιν περὶ τῆς ἐγχειρίσεως τῆς ἐνστάσεως, ἐὰν ζητηθῇ.

6. Ἄμα ὡς λήξῃ ἡ κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον ὁκταήμερος προθεσμία, ὁ μὲν δήμαρχος υποβάλλει εἰς τὸν νομάρχην τὸ ψήφισμα τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, τὸν ὑπ' αὐτοῦ συνταχθέντα ἐρανικὸν κατάλογον, τοὺς ὑπὸ τῶν εἰδικῶν παρέδρων καὶ ἐφημερίων συνταχθέντας κατὰ χωρίον ἐρανικοὺς καταλόγους καὶ ἀντίγραφον τῆς περὶ τῆς ὁκταήμερου ἐκθέ-

σεως αὐτοῦ προκηρύξεως, μετὰ τῶν ἀποδείξεων τῆς δημοσιεύσεως αὐτῆς· ὁ δὲ εἰρηνοδίκης διαβιβάζει ἐπίσης εἰς τὴν Νομαρχίαν τὰς ὑποβληθείσας αὐτῷ ἐνστάσεις, μετὰ ἡτιολογημένης γνώμης περὶ τῆς ἀποδοχῆς ἢ ἀπορρίψεως ἐκάστης αὐτῶν, ἀφοῦ προηγουμένως ἐπισταμένως βασανίσῃ καὶ ἐξετάσῃ τὸ βάσιμον ἐκάστης, ὡς καὶ ἡτιολογημένην πρότασιν περὶ πάσης ἄλλης μεταβολῆς, ἥτις κατὰ τὴν κρίσιν του, μετὰ προηγουμένην βάσανον καὶ ἐξέτασιν, θεωρεῖται προσήκον νὰ ἐπενεχθῇ ἐν τῷ καταλόγῳ, καὶ περὶ αὐτῆς δὲν ἐδόθη ἐνστάσις.

7. Ὁ νομάρχης ἐντὸς πέντε ἡμερῶν, ἀφ' ἧς λάβῃ τὰ ἔγγραφα ταῦτα, ἐκδίδει ἡτιολογημένην ἀπόφασιν, δι' ἧς διορθοῖ τὸν κατάλογον ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀποδοχῆς ἢ μὴ τῶν ὑποβληθεισῶν ἐνστάσεων καὶ τῶν προτάσεων τοῦ εἰρηνοδίκου.

8. Ἡ ἀπόφασις τοῦ νομάρχου καὶ ὁ κατ' αὐτὴν διορθωθείς ἐρανικὸς κατάλογος ἐκτίθεται ἐπὶ ὧν ἡμέρας ἐν τῷ Δημαρχεῖῳ διὰ προκηρύξεως τοῦ δημάρχου, δημοσιευομένης ἐπὶ ἀποδείξεσι, καθ' ἃς οἱ ἐν αὐτῷ ἐγγεγραμμένοι, ἢ οἱ συγγενεῖς αὐτῶν, πᾶς δημότης καὶ τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον, ὅπερ λαμβάνει γνῶσιν τῆς νομαρχιακῆς ἀποφάσεως διὰ τοῦ προέδρου αὐτοῦ, δύνανται νὰ ὑποβάλωσιν ἔφεσιν ἐνώπιον τοῦ Ἰπουργείου τῶν Ἑσωτερικῶν, ἐπιδιδομένην εἰς τὸν νομάρχην, τοῦτο δὲ ἀποφασίζει ἐπὶ τῶν δοθεισῶν ἐφέσεων, κηρύσσον τὸν ἐρανικὸν κατάλογον ὀριστικὸν καὶ ἐκτελεστόν, ἀποστελλόμενον ἐπιμελεῖσθαι τοῦ νομάρχου εἰς τὸν δήμαρχον καὶ τὸν δημοτικὸν εἰσπράκτορα, ἵνα ἐνεργήσῃ τὴν εἰσπραξίν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου περὶ εἰσπράξεως τῶν δημοσίων ἐσόδων.

9. Πᾶσαι αἱ ἐπὶ τῆς συντάξεως, ἀνακρίσεως καὶ ἐκδικάσεως τοῦ ἑρανικοῦ καταλόγου πράξεις γράφονται ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου.

10. Πᾶσα διάταξις νόμου ἀντικειμένη εἰς τὸν παρόντα καταργεῖται.

N. ΨΞΖ' 21 Διορίου 1878 περὶ ὁδοποιίας ἐκ τῶν εἰσοδημάτων τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῆς Εὐαγγελιστρίας ἐν Τήνῳ.¹

(Ἀπόσπασμα). "Ἀρθ. 12. Πρὸς πληρωμὴν τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 10 καὶ 11 ἀναφερομένων ἀποζημιώσεων ἐπιτρέπεται εἰς ὅλους τοὺς δήμους τῆς ἐπαρχίας Τήνου νὰ ψηφίζωσι καὶ ἐπιβάλλωσι διὰ τῶν οἰκείων δημοτ. συμβουλίων πρόσθετον φόρον 1 ο)ο ἐπὶ τῶν ὠνίων καὶ ἐμπορευμάτων τῶν εἰς αὐτοὺς εἰσαγομένων.

N. ΒΥΞ' 4[9 Ἰανουαρίου 1897. — Περὶ τοῦ δημοτικοῦ δασμοῦ τοῦ δήμου Πατρέων.²

1. Οἱ νόμοι τῆς 12 Ὀκτ. 1869 ΤΚΕ', 17 Μαΐου 1871 ΤΗ', 24 Δεκ. 1875 ΦΟ' καὶ 16 Ἰουνίου 1882 ΑΖ' περὶ τοῦ δημοτ. δασμοῦ τοῦ δήμου Πατρέων καταργοῦνται. Ὁ δασμὸς οὗτος θέλει ἐφεξῆς ἐπιβάλλεσθαι καὶ εἰσπράττεσθαι κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 22 Δεκ. 1847 ΞΗ' νόμου περὶ δημοτικῶν φόρων, ὡς ἐτροποποιήθησαν διὰ τῶν ἄρθ. 21 καὶ 22 τοῦ ἀπὸ 30 Δεκ. 1892 ΒΡΚΑ' νόμου περὶ τελωνειακοῦ δασμολογίου.

¹ Ἐφ.Κ. 1878 σελ. 8.

² Ἐφ.Κ. 1897 Α' σελ. 10.

2. Ἐπιτρέπεται εἰς τὸν δῆμον Πατρῶν ν' αὐξάνῃ τὸν δημοτικὸν δασμὸν κατὰ ἡμῖς ἐτι ἐκατοστημόριον τῆς κατὰ τὸ δημοτικὸν δασμολόγιον ἀξίας τῶν φορολογουμένων εἰδῶν, ἀνεξαρτήτως τῆς κατὰ τὸν περὶ στοιχειώδους ἐκπαιδεύσεως ΒΤΜΘ' νόμον αὐξήσεως, προωρισμένον νὰ χρησιμεύσῃ ἀποκλειστικῶς πρὸς συντήρησιν τῶν ἐν τῷ δήμῳ ἀγαθοεργῶν καταστημάτων Νοσοκομείου, Βρεφοκομείου καὶ Πτωχοκομείου. — Τὸ ἐκ τῆς αὐξήσεως ταύτης εἰσπραττόμενον ποσόν, μὴ ὑποκείμενον εἰς κατάσχασιν διὰ χρῆσιν τοῦ δήμου, θέλει ἀποδίδοσθαι εἰς τοὺς ταμίας τῶν εἰρημένων ἀγαθοεργῶν καταστημάτων κατὰ τὴν ψηφίσματι τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου καὶ ἐγκρίσει τῆς Νομαρχίας ἀποφασίζομένην κατ' ἔτος ἀναλογίαν ὑπὲρ ἐκάστου αὐτῶν.

3. Πᾶσα διάταξις ἀντιβαίνουσα εἰς τὸν παρόντα νόμον καταργεῖται.

Ν.ΩΕ' 4|8 Ἀπριλίου 1880. — Περὶ τοῦ τρόπου τῆς εἰσπράξεως τοῦ δημοτ. φόρου ἐπὶ τῆς σταφίδος τοῦ δήμου Αἰγίου. ¹

1. Ὁ κατὰ τὸ ἄρθρον 6 τοῦ ἀπὸ 22 Δεκεμβρίου 1847 ΕΗ' νόμου ψηφιζόμενος ὑπὸ τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Αἰγίου καὶ ἐγκρινόμενος ὑπὸ τοῦ Νομαρχοῦ δημοτ. φόρος ἐπὶ τῆς σταφίδος εἰσπράττεται κατὰ τὴν ἐξαγωγὴν ὑπὸ τῆς τελωνιακῆς ἀρχῆς συνάμα μετὰ τοῦ ἀντιστοιχοῦντος δημοσίου φόρου, τὰ δὲ χρήματα παραδίδονται καθ' ἐκάστην εἰς τὸν δημοτικὸν εἰσπράκτορα.

4) Ἐφ' Κ. 1880 σελ. 147.

2. Ἡ κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον εἰσπραξις τοῦ ἐπὶ τῆς σταφίδος δημοτικοῦ φόρου ἐπεκτείνεται διὰ Β. Δ. καὶ εἰς ἄλλους δήμους τοῦ Κράτους, ἐὰν αἰτήσωσι τοῦτο τὰ οἰκεία Δημοτικά Συμβούλια.¹

3. Διὰ Β. Διατάγματος κανονισθήσονται πάνθ' ὅσα ἀνάγονται εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος νόμου.

Ν.ΑΣΕ' τῆς 15]16 'Ιουλίου 1885.—Περὶ ἐπιβολῆς προσθέτου φόρου πρὸς διοχέτουςιν ποσίου ὕδατος κλπ. εἰς Γαργαλιάνους πρωτεύουσιν τοῦ δήμου Πλαταμώδους.²

1. Διὰ τὴν κατασκευὴν ὑδραγωγείου πρὸς διοχέτουςιν ποσίου ὕδατος εἰς Γαργαλιάνους, πρωτεύουσιν τοῦ δήμου Πλαταμώδους, τὴν κατασκευὴν ὑδροθήκης καὶ τῶν ἀναγκαίων κρηνῶν καὶ τὴν εἰς

1. Διὰ Β. Δ. 25 Αὐγ. 1889 ἐξετάθη καὶ εἰς τὸν δῆμον Μεθώνης.

Διὰ Β. Δ.	5 Φεβ.	1890	εἰς τὸν δῆμον	Πυλίων
»	17 Μαρτ.	»	»	» Δύμης
»	27 Μαρτ.	»	»	» Ἐρινεοῦ
»	6 'Ιουνίου	»	»	» Φλεσιάδος
»	29 'Ιουνίου	»	»	» Βουρῶν
»	7 Αὐγ.	1895	»	» Κυπαρισσίας
»	30 'Ιουλίου	»	»	» Κολωνίδων

Διὰ Β. Δ. 13 Νόβριου 1897 ἐξετάθη καὶ «εἰς τὴν διὰ τοῦ ὑποτελωνείου Τριφυλίας βεβαίωσιν καὶ εἰσπραξίν τοῦ δημοτ. φόρου τοῦ δήμου Ἐράνης εἰς χρήματα ἐκ τῆς ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ αὐτοῦ δήμου παραγομένης καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐξαγομένης σταφίδος διὰ τοῦ ὑποτελωνείου τούτου, τὰ δὲ ἐκ τούτου εἰσπραττόμενα χρήματα παραδίδονται καθ' ἑκάστην εἰς τὸν οἰκεῖον εἰσπράκτορα τοῦ δήμου».

2. Ἐφ.Κ. 1885 σελ. 226 α.

τάς κρήνας ταύτας διανομὴν τοῦ ὕδατος ἐπιβάλλε-
ται ἐπὶ δεκαετίαν πρόσθετος φόρος δραχ. δύο' δι'
ἐκάστην χιλιάδα ἐνετικῶν λιτρῶν ἐπὶ τοῦ καθ' ἅπα-
σαν τὴν περιοχὴν τοῦ δήμου τούτου παραγομένου
σταφιδοκάρπου.

2. Αἱ διατάξεις τῶν ἄρθ. 2—6, περιλαμβανο-
μένου, τοῦ ἀπὸ 13 Μαρτίου 1881 2Κ' νόμου περὶ
ἐπιβολῆς ὁμοίου φόρου ἐν τῷ δήμῳ Ἐράνης ἐφαρ-
μόζονται ὡς πρὸς τὴν εἰσπραξίν καὶ τὴν ἐν γένει
διαχειρίσιν τοῦ ἀνωτέρω προσθέτου φόρου.²

Ν. ΑΦΚΒ' 27 Μαΐου[8 'Ιουν. 1887.—Περὶ αὐ-
ξήσεως κατὰ δραχμὴν τοῦ ἐπιβεβλημένου
προσθέτου φόρου ἐν τῷ δήμῳ Πλαταμώ-
δους πρὸς κατασκευὴν ὑδραγωγείου.³

Ὁ διὰ τοῦ ὑπὸ στοιχ. ΑΣΕ' νόμου τοῦ ἔτους
1885 ἐπιβληθεὶς ἐπὶ μίαν δεκαετίαν πρόσθετος φό-
ρος ἐκ δρ. δύο' δι' ἐκάστην χιλιάδα ἐνετικῶν λιτρῶν
σταφιδοκάρπου διὰ τὴν κατασκευὴν ὑδραγωγείου
πρὸς διοχέτευσιν ποσίου ὕδατος εἰς Γαργαλιάνους
καὶ κατασκευὴν ὑδροθήκης κλπ. αὐξάνεται εἰς δραχ-
μὰς τρεῖς. Ὅριζεται δὲ ἡ διάρκεια τῆς ἄνω φορολο-
γίας, ἀρχομένης ἀπὸ τῆς ἐπιψηφίσεως τοῦ παρόντος
νόμου, ἐπὶ μίαν δεκαπενταετίαν.

2. Αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθ. 2 τοῦ ἄνω νόμου ΑΣΕ'
ισχύουσι καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος νόμου.

1. Διὰ τοῦ κατωτέρω ν. ΑΦΚΒ 1887 ὁ φόρος ηὐξήθη
εἰς δρ. 3, ὥρισθ δὲ διάρκεια 15ετῆς ἀρχομένη ἀπὸ τῆς
ἐπιψηφίσεως τοῦ ν. ΑΦΚΒ.

2. Ἴδε τὸν ν. 2Κ' κατωτέρω.

3. ΕΦΚ. 1887 σ. 525.

N. 13[16 Μαρτίου 1881.—Περὶ ἐπιβολῆς προσθέτου φόρου διὰ τὴν κατασκευὴν ὑδραγωγείου πρὸς διοχέτευσιν ποσίου ὕδατος ἐν τῷ δήμῳ Ἐράνης.¹

1. Διὰ τὴν κατασκευὴν ὑδραγωγείου πρὸς διοχέτευσιν ποσίου ὕδατος ἐκ τῆς ἀνωθεν τοῦ χωρίου Καναλουποῦς πηγῆς εἰς Φιλιατρά, πρωτεύουσάν τοῦ δήμου Ἐράνης, καὶ διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν ἀπαιτουμένων κρηνῶν καὶ ἀναβρυτηρίων ἐπιβάλλεται ἐπὶ δεκαετίαν πρόσθετος φόρος ἐκ δρ. τεσσάρων δι' ἑκάστην χιλιάδα ἐνετικῶν λιτρῶν ἐπὶ τοῦ καθ' ἅπασαν τὴν περισχὴν τοῦ δήμου τούτου παραγομένου σταφιδοκάρου.

2. Ἡ εἰσπραξίς τοῦ προσθέτου τούτου φόρου ἐνεργεῖται κατὰ τὴν διὰ θαλάσσης μεταφορὰν ἢ ἐξαγωγὴν τοῦ σταφιδοκάρου παρὰ τῶν ὑποτελωνῶν² Τριφυλίας, Μαράθου καὶ Κυπαρισσίας ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν καὶ ἐξέλεγχιν τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς ἐπ' ἀμοιβῇ ἐνὸς τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ τοῦ εἰσπραττομένου ποσού καὶ διατίθεται δι' ἐκμισθώσεως ὑπὸ τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον τοῦ νὰ συντρέχη ὁ ἐκμισθωτής εἰς τὴν βεβαίωσιν, ἢ δὲ εἰσπραξίς νὰ ἐνεργῇται ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω ὑπαλλήλων.

3. Τὰ εἰσπραττόμενα χρήματα κατατίθενται εἰς

1. ἘφΚ. 1881 σελ. 188. Ὁ νόμος οὗτος ἐτέθη διὰ μίαν δεκαετίαν, παρετάθη δὲ ἐπὶ 7 ἀκόμη ἔτη διὰ τῶν νόμων ΑΤΞΘ 1886 καὶ ΑΦΙΕ 1887. Ὁθεν ἡ ἰσχύς αὐτοῦ διὰ τὸν δήμον Ἐράνης ἔληξε τὴν 23 Μαρτίου 1898. Οὐχ ἦττον δημοσιεύμεν αὐτὸν ἕνεκα τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθ. 2 τοῦ ν. ΑΣΕ 1885.

2. Ἰδε κατωτ. ἐγκυκλ. ἀρθ. 30 τῆς 21 Ἀπρ. 1894.

τὸ ἐν Κυπρισσίᾳ ὑποκατάστημα τῆς Ἑθν. Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τῶν εἰσπραττουσῶν ἀρχῶν καὶ θέλουσι χρησιμεύει ἀποκλειστικῶς πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ἐν τῷ 1 ἄρθρῳ διαλαμβανόμενων ἔργων.

Ἐπὶ τοῦ προσθέτου τούτου δημοτικοῦ φόρου ἐφαρμόζονται αἱ σχετικαὶ διατάξεις τοῦ περὶ εἰσπραξέως τῶν δημοσίων ἐσόδων νόμου ὡς πρὸς τὴν εἰσπραξίν, καὶ αἱ τοῦ νόμου περὶ δημοσίου λογιστικοῦ ὡς πρὸς τοὺς ἐπιφορτισμένους τὴν εἰσπραξίν καὶ διαχειρίσιν ὑπαλλήλους.

4. Ἡ ἐκτέλεσις τοῦ ἔργου ἐνεργηθήσεται κατὰ τὰ περὶ δημοσίων ἔργων διατεταγμένα· οὐδεμία δὲ δαπάνη ἐκ τοῦ προσθέτου τούτου φόρου γίνεται ἄνευ ψηφίσματος τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου καὶ ἐγκρίσεως τοῦ Νομάρχου.

5. Ἐπιτρέπεται εἰς τὸν δῆμον Ἑράνης νὰ δανεισθῇ, φυλαττομένων τῶν νομίμων διατυπώσεων, τὰ ἀπαιτούμενα κεφάλαια πρὸς ταχυτέραν περαιοσιν τοῦ ἔργου ἐπὶ τῇ ἐγγυήσει τοῦ ἀνωτέρω φόρου.

6. Ἡ διαχείρισις τοῦ ἀνωτέρω φόρου εἶναι ἀνεξάρτητος ἀπὸ τῆς τῶν ἄλλων δημοτικῶν φόρων. Ὁ ἐτήσιος ἀπολογισμὸς τῆς διαχείρισεως ταύτης συντάσσεται καὶ ἐξελέγχεται κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 110 καὶ 111 τοῦ περὶ δήμων νόμου.

Ν. ΑΦΘΕ' 18 [21 Δεβρίου 1887.—Περὶ ἐπιβολῆς προσθέτου φόρου ἐπὶ τῆς σταφίδος ὑπὲρ τοῦ δύνου Λετρίνων. ¹

1. Ἐπιτρέπεται εἰς τὸν δῆμον Λετρίνων νὰ ἐπιβάλῃ ἐπὶ τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν αὐτοῦ παρὰ

1. ἘφΚ. 1887 σ. 1367.

γομένου σταφιδοκάρπου πρόσθετον φόρον μέχρι δρ. δύο κατὰ χιλιάδα ἐνετικῶν λιτρῶν.¹

2. Ὁ φόρος οὗτος θέλει εἰσπράττεσθαι ὑπὸ τοῦ τελώνου Κατακώλου κατὰ τὴν ἐξαγωγὴν ἢ μεταφορὰν τοῦ σταφιδοκάρπου διὰ λογαριασμὸν τοῦ ἐκμισθωτοῦ, ἢ, ἐν ἀποτυχίᾳ τῆς ἐκμισθώσεως, διὰ λογαριασμὸν τοῦ δήμου. Εἰς τὸν τελώνην Κατακώλου χορηγεῖται ἀμοιβὴ ἡμισείας δραχμῆς ἐπὶ ταῖς ἑκατὸν ἐπὶ τοῦ εἰσπραττομένου ποσοῦ.

3. Οἱ εἰς Κατάκωλον ἢ ἐντὸς τοῦ δήμου Λετρίνων ἀποταμιεύοντες σταφιδοκάρπον παραχθέντα ἐξ ἄλλων δήμων ὀφείλουσι νὰ δηλώνωσι τὸ ποσὸν τοῦ τοιούτου σταφιδοκάρπου εἰς τὸν ἐκμισθωτὴν, ἢ ἐν ἐλλείψει τοιούτου εἰς τὸν δήμαρχον Λετρίνων, ὅπως βεβαιῶται διὰ κοινοῦ πρωτοκόλλου τὸ εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην ὑπαγόμενον ποσὸν σταφιδοκάρπου καὶ ἀπαλλάσσεται τοῦτο τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρ. 1 προσθέτου φόρου κατὰ τὴν ἐξαγωγὴν ἢ μεταφορὰν.²

4. Ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρου 1 προσθέτου φόρου πρόσδοδος διατεθῆσεται ἀποκλειστικῶς εἰς ἀπότισιν χρεῶν τοῦ δήμου Λετρίνων καὶ εἰς ἐκτέλεσιν δημοτικῶν ἔργων καὶ ἰδίᾳ διὰ τὴν ῥυμοτομίαν τῆς πόλεως Πύργου, δύναται δὲ νὰ παραχωρηθῇ καὶ πρὸς ὑπηρεσίαν συνομολογηθησομένου πρὸς τοὺς αὐτοὺς σκοποὺς ἀποκλειστικῶς δανείου.

5. Ἡ ἀρχικὴ διάρκεια τοῦ προσθέτου τούτου φόρου, ἢ καὶ ἡ παράτασις αὐτῆς ὀρισθήσονται διὰ ψηφισμάτων τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου Λετρίνων.

1. Ἀλλ' ἔδε αὐξήσιν ἐπιτραπεῖσαν διὰ ν. ΒΠΗ 1892.

2. Ἐνταῦθα προστέθη ἐδάφιον διὰ τοῦ κατωτ. νόμου ΒΦΙ 1897.

ἐγκρίνομένων διὰ Β. Διαταγμάτων τῇ προτάσει τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου.¹

Δ. 15 Ἰουν. 1888.—Περὶ ἐνάροξεως καὶ διαρκείας τοῦ κατὰ τὸν ν. ΑΦΨΕ' προσθέτου φόρου ἐπὶ τοῦ ἐν τῷ δήμῳ Λετρίνων παραγομένου σταφιδοκάρου.²

Ἐγκρίνομεν τὸ ἀπὸ 16 Ἀπρ. ἐ. ἔ. ὑπ' ἀριθ. 84 ψήφισμα τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου τοῦ δήμου Λετρίνων, δι' οὗ ἐναρξίς μὲν τῆς ἐπιβολῆς τοῦ φόρου τούτου ὀρίζεται ἡ 1 Αύγ. ἐ. ἔ., ἥτοι ἡ ἐφετεινὴ ἐσοδεία, ἀρχικὴ δὲ διάρκεια μέχρι 31 Δεκ. 1920, ἥτοι ἐπὶ ἔτη τριάντα τρία.

Ν. ΒΗΗ' 18[24 Αύγ. 1892.—Περὶ ἐπιβολῆς προσθέτου φόρου ἐπὶ τῆς σταφίδος ὑπὲρ τοῦ δήμου Λετρίνων.³

1. Ἐπιτρέπεται εἰς τὸν δῆμον Λετρίνων ν' αὐξήσῃ, κατὰ μίαν ἔτι δραχμὴν τὸν διὰ τοῦ ἀπὸ 18 Δεκ. 1887 ΑΦΨΕ' νόμου ἐπιτραπέντα εἰς αὐτὸν νὰ ἐπιβάλῃ πρόσθετον φόρον ἐπὶ τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν αὐτοῦ παραγομένου σταφιδοκάρου, τὸν μέχρι δραχμῶν δύο κατὰ χιλιάδα ἐνετικῶν λιτρῶν ὀριζόμενον.

2. Αἰ περὶ τοῦ τρόπου τῆς εἰσπράξεως τοῦ προσθέτου τούτου φόρου, περὶ τῆς ἀμοιβῆς τοῦ εἰσπράκτοντος αὐτὸν τελώνου Καταχώλου, περὶ ἀπαλλαγῆς

1. Ἴδε κατωτ. Β. Δ. 15 Ἰουν. 1888.

2. ἘφΚ. 1888 σελ. 877.

3. ἘφΚ. 1892 σ. 1094.

ἐκ τοῦ αὐτοῦ φόρου τοῦ ἐξ ἄλλων δήμεων παραχθέν-
τος σταφιδοκάρπου καὶ περὶ τῆς διαρκείας τοῦ περὶ
οὗ ὁ λόγος φόρου διατάξεις τῶν ἄρθρων 2, 3 καὶ 5
τοῦ εἰρημένου ΑΦΔΕ' νόμου διατηροῦνται ἐν ἰσχύϊ
διὰ τοῦ παρόντος. ¹

3. Τὸ ἐκ τῆς αὐξήσεως κατὰ ἄρθρον 1 τοῦ πα-
ρόντος, τοῦ προσθέτου φόρου ἔσοdon, συνεισπραττό-
μενον μετὰ τοῦ κατὰ τὸν εἰρημένον ΑΦΔΕ' νόμον
προσθέτου φόρου ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ τελώνου θέλει κατα-
τίθεσθαι, ἅμα τῇ εἰσπράξει, εἰς τὸ ἐν Πύργῳ ὑπο-
κατάστημα τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς· διατεθήσεται δὲ
ὡς ἐγγύησις πρὸς συνομολόγησιν δανείου τοῦ δήμου
ἐκ δραχμῶν διακοσίων πεντήκοντα χιλιάδων ἐπὶ
τόκῳ οὐχὶ ἀνωτέρῳ τῶν ἐπτὰ τοῖς ἑκατόν, ὅπως
χρησιμεύσῃ ἀποκλειστικῶς εἰς ἀποπεράτωσιν τῶν
ἡμιτελῶν δημοτικῶν ἔργων, πληρωμὴν τῶν ἔνεκα
ρύμοτομίας τῆς πόλεως Πύργου ἀποζημιώσεων καὶ
εἰς ἐκτέλεσιν τῶν ἄλλων δημωφελῶν ἔργων.

4. Ἐπιτρέπεται εἰς τὸν αὐτὸν δῆμον νὰ δώσῃ
τὸ περισσεῦον ἐκ τῆς κατ' ἔτος ὑπηρεσίας τοῦ εἰρη-
μένου δανείου ἔσοdon εἰς ἐταιρίαν, ὡς ἐγγύησιν, πρὸς
παροχὴν φωτισμοῦ τῆς πόλεως Πύργου εἴτε διὰ φω-
ταερίου, εἴτε δι' ἡλεκτρικοῦ φωτός.

B. Δ. 2 Σβρίου 1892. — Περὶ τῆς ἐνάρξεως
καὶ διαρκείας τῆς κατὰ τὸν ν. ΒΠΗ'
αὐξήσεως τοῦ ὑπὲρ τοῦ δήμου Λετρί-
νων προσθέτου φόρου ἐπὶ τοῦ σταφιδο-
κάρπου. ²

Ἐγκρίνομεν τὸ ἀπὸ 3 9βρίου π. ἔ. ὑπ' ἀριθ. 25

1. Ἰδε B. Δ. 2 Σβρίου 1892.

2. ἘφΚ. 1892 σ. 1178.

ψήφισμα τοῦ οἰκείου δημοτ. συμβουλίου, δι' οὗ ὁρί-
ζεται ἑναρξίς τῆς αὐξήσεως τοῦ φόρου ἡ 1 Αύγ.
ἑ. ἑ. καὶ λήξις αὐτῆς ἡ 31 Δεβρίου 1920.

N. ΒΦΙ 21 Αύγ. 1897.—Περὶ συμπληρώσεως
τοῦ ν. ΑΦΛΕ' τῆς 18 Δεκ. 1887 περὶ ἐ-
πιβολῆς προσθέτου φόρου ἐπὶ τῆς στα-
φίδος τοῦ δήμου Λετρίνων.¹

1. Εἰς τὸ ἄρθ. 3 τοῦ ν. ΑΦΛΕ' τῆς 18 Δεκ.
1887 περὶ ἐπιβολῆς προσθέτου φόρου ἐπὶ τῆς στα-
φίδος τοῦ δήμου Λετρίνων προστίθεται τὸ ἐπόμενον
ἐδάφιον.

«Ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ὁ Δήμαρχος ἢ ὁ ἐκ-
μισθωτὴς ἀρνεῖται νὰ ὑπογράψῃ τὸ πρωτόκολλον.
ὑπογράφει ἀντ' αὐτοῦ, ὁ ἀρμόδιος Οἰκονομ. Ἐφο-
ρος, Ταμίας ἢ Εἰρηνοδίκης, βεβαιῶν ἐν τῷ πρωτο-
κόλλῳ τὴν ἄρνησιν τοῦ Δημάρχου ἢ τοῦ ἐκμισθω-
τοῦ».

2. Διὰ Β. Διαταγμάτων,² ἐκδοθησομένων τῇ
προστάσει τῶν ἐπὶ τῶν Ἑσωτερ. καὶ τῶν Οἰκονομ.
Ὑπουργῶν, κανονίζεται ὁ τρόπος, καθ' ὃν γίνεται
χρῆσις τοῦ συνταχθέντος πρωτοκόλλου πρὸς ἀπαλ-
λαγὴν ἐκ τοῦ προσθέτου φόρου κατὰ τὴν ἐξαγωγὴν ἢ
μεταφορὰν.

3. Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος νόμου ἄρχεται ἀπὸ
τῆς ἐν τῇ Ἐφημ. τῆς Κυβερν. δημοσιεύσεώς του.

1. ἘφΚ. Α' σελ. 318.

2. Ἰδε κατωτ. Β. Δ. 21 Αύγ. 1897.

Β. Δ. 21 Αύγ. 1897.—Περὶ τοῦ συντακτέου πρωτοκόλλου κατὰ τὸ ἄρθρ. 3 τοῦ περὶ ἐπιβολῆς προσθέτου φόρου ἐπὶ τῆς σταφίδος ὑπὲρ τοῦ δήμου Λετρίνων ν. ΑΦΨΕ' τοῦ 1887, ὡς μετερρυθμίσθη τοῦτο διὰ τοῦ ν. ΒΦΙ' τῆς 21 Αύγ. 1897.¹

Τὸ κατὰ τὸ ἄρθ. 3 τοῦ ν. ΑΦΨΕ', ὡς μετερρυθμίσθη τοῦτο διὰ τοῦ ν. ΒΦΙ' ὑπὸ σημερινήν χρονολογίαν, συντακτέον πρωτόκολλον γίνεται εἰς διπλοῦν. Ἐκ τούτων δὲ τὸ μὲν κατατίθεται ἐν τῷ γραφείῳ τῆς δημαρχίας, τὸ δ' ἕτερον παραδίδεται εἰς τὸν δηλώσαντα, ὅστις ὑποχρεοῦται νὰ προσάγῃ, τοῦτο εἴτε εἰς τὴν τελωνιακὴν ἀρχήν, δι' ἧς ἐξαχθήσεται ὁ σταφιδόκαρπος, εἴτε εἰς τὸν διαχειριστὴν τῆς δημοσίας ἀποθήκης, εἰς ἣν εἰσαχθήσεται οὗτος, πρὸς βεβαίωσιν τοῦ δήμου, ἐξ οὗ παρήχθη ὁ σταφιδόκαρπος. Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν μέρος μόνον τοῦ σταφιδοκάρπου τούτου ἐξάγεται διὰ τοῦ τελωνείου, ἢ εἰσάγεται εἰς τὴν δημοσίαν ἀποθήκην, τὸ πρωτόκολλον κρατεῖται ἐν τῷ γραφείῳ τῆς ἀρχῆς, εἰς ἣν τὸ πρῶτον προσήχθη, καὶ ἡτις ἐκδίδει ἐπίσημον ἀντίγραφον τοῦ πρωτοκόλλου, βεβαιοῦσα ἐπ' αὐτοῦ τὸ ποσὸν τοῦ ἐξαχθέντος διὰ τοῦ τελωνείου ἢ εἰσαχθέντος ἐν τῇ δημοσίᾳ ἀποθήκῃ.

Ν. ΑΨ'ΠΓ' 9 Δ6ρίου 1889. — Περὶ ἐπιβολῆς προσθέτου φόρου ἐπὶ τῆς σταφίδος ὑπὲρ τοῦ δήμου Σκυλλοῦντος.²

1. Ἐπιτρέπεται εἰς τὸν δῆμον Σκυλλοῦντος νὰ

1. ἘφΚ. Α' σελ. 322.

2. ἘφΚ. 1889 σ. 1404.

ἐπιβάλλῃ ἐπὶ τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν αὐτοῦ παραγομένου σταφιδοκάρπου πρόσθετον φόρον μέχρι δραχμῶν δύο κατὰ χιλιάδα ἐνετικῶν λιτρῶν.

2. Ὁ φόρος οὗτος θέλει εἰσπράττεσθαι κατὰ μὲν τὴν διὰ ξηρᾶς ἐξαγωγὴν ἢ μεταφορὰν τοῦ εἰς ἄλλα μέρη ὑπὸ τοῦ ἐκμισθωτοῦ, ἢ, ἐν ἀποτυχίᾳ τῆς ἐκμισθώσεως, διὰ λογαριασμὸν τοῦ δήμου, κατὰ δὲ τὴν διὰ θαλάσσης ὑπὸ τοῦ τελώνου Κατακώλου διὰ λογαριασμὸν τοῦ ἐκμισθωτοῦ, ἢ, ἐν ἀποτυχίᾳ τῆς ἐκμισθώσεως, διὰ λογαρισμὸν τοῦ δήμου.

Εἰς τὸν τελώνην Κατακώλου χορηγεῖται ἀμοιβὴ ἡμισείας δραχμῆς ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ τοῦ εἰσπραττομένου ποσοῦ.

3. Οἱ ἐντὸς τοῦ δήμου Σκυλλοῦντος ἀποταμιεύοντες σταφιδόκαρπον παραχθέντα ἐκ τοῦ δήμου Ἀλιφεύρας ἢ ἄλλων δήμων ὀφείλουσι νὰ δηλώσι τὸ ποσὸν τοῦ τοιούτου σταφιδοκάρπου εἰς τὸν ἐκμισθωτήν, ἢ, ἐν ἐλλείψει τοιούτου, εἰς τὸν δήμαρχον Σκυλλοῦντος, ὅπως βεβαιῶται διὰ κοινοῦ πρωτοκόλλου τὸ εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην ὑπαγόμενον ποσὸν σταφιδοκάρπου καὶ ἀπαλλάσσεται τοῦτο τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 1 προσθέτου φόρου κατὰ τὴν ἐξαγωγὴν ἢ μεταφορὰν.

4. Ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 1 ἐκ προσθέτου φόρου πρόσδοδος διατεθῆσεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν κατασκευὴν ὑδραγωγείου, ὅπως διοχετευθῇ πόσιμον ὕδωρ εἰς Κρέστειναν, πρωτεύουσαν τοῦ δήμου Σκυλλοῦντος, εἰς τὴν ῥυμοτομίαν τῆς αὐτῆς πρωτεύουσας, εἰς τὴν κατασκευὴν τῆς δημοτικῆς ὁδοῦ ἐκ Κρεσταίνης μέχρι τῆς παραλίας Ἀλωνάκι καὶ εἰς τὴν κατασκευὴν νεκροταφείου καὶ πλατείας ἐν Κρεσταίνῃ. Μετὰ δὲ τὴν ἐντελῇ ἀποπεράτωσιν τῆς κατασκευῆς

τῶν ἔργων τούτων τὰ περισσεύοντα ποσὰ διατεθή-
σονται εἰς τὴν κατασκευὴν δημοτικῶν ὁδῶν ἐν ἄλ-
λοις χωρίοις τοῦ δήμου.

5. Ἡ αὐτὴ πρόσδοσις δύναται νὰ παραχωρηθῇ
πρὸς ὑπηρεσίαν συνομολογηθυσμένου πρὸς τοὺς
αὐτοὺς σκοποὺς ἀποκλειστικῶς δανείου. Μέχρι δὲ
τῆς συνομολογήσεως τοῦ δανείου τούτου τὸ εἰσπρατ-
τόμενον ποσὸν θέλει κατατίθεσθαι εἰς ἓν τῶν ὑποκα-
ταστημάτων τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς.

6. Ἡ ἀρχικὴ διάρκεια τοῦ προσθέτου τούτου
φόρου ἢ καὶ ἡ παράτασις αὐτῆς ὀρίσθήσεται διὰ ψη-
φισμάτων τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου Σκυλλοῦντος,
ἐγκρινόμενων διὰ Β. Δ. προτάσει τοῦ Ὑπουργικοῦ
Συμβουλίου.¹

B. Δ. 24 'Ιαν. 1890. — Περὶ ἐνάροξεως καὶ δι-
αρκείας τοῦ κατὰ τὸν ν. ΑΨΠΓ' τῆς 9
Δεβρίου 1889 προσθέτου φόρου ἐπὶ τοῦ
σταφιδοκάρπου τοῦ δήμου Σκυλλοῦν-
τος.²

Ἐγκρίνομεν τὸ ἀπὸ 24 Δεβρίου π. ἔ. ὑπ' ἀριθ.
9 ψήφισμα τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου τοῦ εἰρημένου
δήμου, δι' οὗ ἐναρξίς μὲν τῆς ἐπιβολῆς τοῦ φόρου
τούτου ὀρίζεται ἡ 1 Αὐγούστου ἐ. ἔ., ἥτοι ἡ ἐφε-
τεινὴ ἐσοδεία, ἀρχικὴ δὲ διάρκεια μέχρι 31 'Ιουλ.
1928, ἥτοι ἐπὶ ἔτη 38.

1. Ἴδε κατωτ. Β. Δ. 24 'Ιαν. 1890.

2. ἘφΚ. 1890 σελ. 80.

Ν. ΑΩΝΕ' 2[5 'Ιουν. 1890.—Περὶ ἐκτελέσεως ὑδραυλικῶν ἔργων ἐν τῷ χειμάρρῳ Νέδοντι.¹

1. Ἐγκρίνεται ἡ ἐκτέλεσις τῶν ἐπομένων ὑδραυλικῶν ἔργων ἐν τῷ παραρρέοντι τῇ πόλει Καλαμῶν χειμάρρῳ Νέδοντι :

α') Ἀναδασώσεως καὶ στερεώσεως τῶν ἐκατέρωθεν τοῦ χειμάρρου κλιτύων.

β') Ἐγκαρσίων φραγμάτων εἴτε ἐπὶ τοῦ Νέδοντος εἴτε ἐπὶ τῶν εἰς αὐτὸν ἐκδιδουσων ῥύσεων.

γ') Προχώσεως καὶ διευθετήσεως τῆς ὑπαρχούσης κοίτης καὶ ἐν ἀνάγκῃ ἀνορύξεως νέας διὰ τὴν πρὸς τὴν θάλασσαν ἐκροὴν τῶν ὑδάτων.

δ') Παντὸς χρησίμου ἔργου πρὸς προφύλαξιν τῶν ἀγρῶν καὶ τῆς πόλεως Καλαμῶν κατὰ τὰς ἀναβάσεις τοῦ χειμάρρου.

2. Πρὸς ἐκτέλεσιν καὶ συντήρησιν τῶν ἔργων τούτων καὶ διὰ τὴν ἀποζημίωσιν τῶν ἰδιοκτητῶν τῶν τυγχὼν καταληφθησομένων κτημάτων ἐπιβάλλονται οἱ ἐξῆς εἰδικοί φόροι, ἀσχέτως πρὸς τοὺς ἐπιβεβλημένους ἤδη δι' ἄλλα ἔργα.

Α) Ἐπὶ τῶν διὰ τοῦ τελωνείου Καλαμῶν ἐξαγομένων προϊόντων, τῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ὁμωνύμου δήμου παραγομένων:

1) Μιᾶς δραχμῆς ἐφ' ἐκάστης χιλιάδος ἐνετικῶν λιτρῶν σταφίδος.

2) Δέκα λεπτῶν ἐπὶ ἐκάστου στατῆρος σύκων, καὶ

3) Εἴκοσι λεπτῶν ἐπὶ ἐκάστης βαρέλας ἐλαίου.

Β) Πρὸςθετος φόρος μέχρι δύο ἑκατοστῶν τῶν

1. ἘφΚ. 1890 σ. 531.

ἀμέσων δημοσίων φόρων τῶν εἰσπραττομένων ἐν τῷ δήμῳ Καλαμῶν, ἐξαίρουμένων τῆς εἰς αὐτὸν ἐπιβόλης τῶν ἐν προηγουμένη παρχαγράφῳ προϊόντων.

Γ΄) Εἰσφορά τοῦ δημοτικοῦ ταμείου τοῦ δήμου Καλαμῶν, καθοριζομένη κατ' ἔτος διὰ Β. Δ. ἐκδιδομένου τῇ προτάσει τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου μετὰ γνωμοδότησιν τοῦ ἀρμοδίου δημοτικοῦ καὶ νομαρχιακοῦ συμβουλίου ἢ τῆς νομαρχιακῆς ἐπιτροπῆς μέχρι τοῦ ὅρου ἐνὸς δεκάτου τῶν πραγματοποιουμένων τακτικῶν ἐσόδων τοῦ δήμου. — Ἀπασαί αἱ ὡς ἄνω φορολογίαι καὶ εἰσφοραὶ ἄρχονται ἀπὸ τοῦ ἔτους 1890 καὶ διαρκοῦσι μέχρι τῆς ἀποσβέσεως τοῦ διὰ τὰ ἀνωτέρω ἔργα συνομολογηθητομένου δανείου, περιοριζόμενα μετὰ τὴν ἐξόφλησιν τοῦ δανείου τούτου εἰς τὸ τέταρτον τῶν ἄνω ὅρων πρὸς ἀπόληψιν τῶν ἀπαιτούμενων ἐξόδων διὰ τὴν συντήρησιν τῶν ἔργων. — Ἡ βεβαίωσις καὶ εἰσπραξίς τῶν ἀνωτέρω φόρων ἐνεργεῖται μετὰ τῆς τῶν ἀντιστοίχων δημοσίων ἀπὸ τὰς ἀρμοδίας ἀρχὰς ἐπὶ ἀμοιβῇ ποσοστοῦ 1]2 ο]ο ἐπὶ τοῦ εἰσπραττομένου ποσοῦ.

3. Τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 μνημονευόμενα ἔργα εἰς δημοσίους ἀνάγκης, τὰ δὲ πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῶν καταληφθησόμενα κτήματα ἀπαλλοτριοῦνται ἀναγκαστικῶς συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ν. ΑΧΙΗ΄ τῆς 24 Δεκ. 1887. ¹ — Ἐπιτρέπεται ἡ πρόσκαιρος κατοχὴ γαιῶν καὶ κτημάτων δι' ἐξορύξεις ὑλικῶν, δι' ἀποθέσεις ἢ ἀποκομίσεις χωμάτων, δι' ὁδοῦς, ἀποθήκας καὶ προσωρινὰ ἐργοστάσια. — Ἡ τοῖς ἰδιοκλήταις ὀφειλομένη ἀποζημίωσις ἔσεται ἀνάλογος τῷ

1. Περὶ ἀπαλλοτριώσεως κτημάτων καταλαβανομένων πρὸς ἐκτέλεσιν ἔργων τινῶν δημοσίας ὠφελείας.

χρόνῳ τῆς κατοχῆς καὶ τῇ ἐκτάσει τοῦ καταλαμβανομένου κτήματος· ἐν δὲ ἰδιαιτέρα συμφωνία μετὰ τῶν ἰδιοκτητῶν δὲν ἦναι ἐφικτή, ἡ ὀφειλομένη αὐτοῖς ἀποζημιώσεις κανονίζεται ὡς καὶ εἰς τὴν ἀνωτέρω περίπτωσιν τῆς ἀναγκαστικῆς ἀπαλλοτριώσεως τῶν κτημάτων κατὰ τὰς ἰσχυρὰς σχετικὰς διατάξεις. — Ἐπιτρέπεται, ὅσάκις παρίσταται ἀνάγκη, ἀναγνωρίζομένη διὰ Β. Δ., ἐκδιδομένου μετὰ γνωμοδότησιν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, νὰ ἐπιβληθῶσι δουλεῖαι ἐπὶ γαιῶν καὶ κτημάτων πρὸς ὄφελος τῶν ἐν τῷ ἀνωτέρῳ ἄρθρῳ 1 ὑδραυλικῶν ἔργων. Αἱ δι' αὐτὰς ἀποζημιώσεις τῶν ἰδιοκτητῶν κανονίζονται κατὰ τὰς ἰσχυρὰς περὶ δημοσίων ἐν γένει ἔργων σχετικὰς διατάξεις.

4. Οἱ ἐν τῷ ἄρθρῳ 2 ὀριζόμενοι πρόσθετοι φόροι καὶ ἡ τοῦ δήμου εἰσφορὰ εἰσάγονται εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον καὶ διατίθενται δι' ἐνταλμάτων τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν ἀποκλειστικῶς δι' ἃ προωρίσθησαν ἔργα συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ λογιστικοῦ νόμου.

5. Πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 ἀναφερομένων ἔργων, ἐπιτρέπεται εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν ἡ συνομολόγησις δανείου μέχρι ποσοῦ πραγματικοῦ κεφαλαίου δρ. 600,000 καὶ ἡ ἐξασφάλισις αὐτοῦ διὰ τῶν δυνάμει τοῦ παρόντος νόμου ἐπιβαλλομένων φόρων καὶ εἰσφορῶν.

6. Διὰ Β. Διατάγματος¹ κανονίζονται:

α') Ἡ εἰδικὴ ὑπηρεσία τῆς κατασκευῆς καὶ τῆς συντηρήσεως τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 διαλαμβανομένων ἔργων.

1. Ἴδε κα-ὠτ. Β. Δ. 15 Αὐγ. 1890.

β') Ὁ ὅρος τοῦ τόκου καὶ τοῦ χρεωλύτρου καὶ ἡ ὀνομαστικὴ ἀξία τοῦ δανείου, καὶ

γ') Πᾶσα πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος νόμου ἀναγκαία λεπτομέρεια.

B. Δ. 15 Αύγ. 1890.—Περὶ τοῦ τρόπου τῆς βεβαιώσεως τῶν ἐξαγομένων προϊόντων τοῦ δήμου Καλαμῶν κατὰ τὸν ΛΟΝΕ νόμου περὶ ἐκτελέσεως ὑδραυλικῶν ἔργων ἐν τῷ χειμάρρῳ Νέδοντι.¹

1. Ἐπιτροπὴ συγκειμένη ἐκ τοῦ Νομάρχου Μεσσηνίας, τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου καὶ τοῦ δημάρχου Καλαμῶν, συνερχομένη ἐν τῷ νομαρχιακῷ καταστήματι ἐντὸς τοῦ τελευταίου δεκαημέρου τοῦ μηνὸς Αὐγούστου, προσδιορίζει διὰ πρωτοκόλλου τὸ ἐκ τῆς περιφέρειας τοῦ δήμου Καλαμῶν παραχθὲν καὶ ἐξαχθησόμενον ποσὸν τῆς μὲν σταφίδος εἰς ἐνετικὰς λίτρας, τῶν δὲ σύκων εἰς στατῆρας.—Ἡ αὐτὴ ἐπιτροπὴ κατὰ τὸ τέλος τοῦ μηνὸς Δεβρίου προσδιορίζει ὡσαύτως εἰς βαρέλας τὸ ἐξαχθησόμενον ποσὸν τοῦ ἐλαίου ἐκ τῆς παραγωγῆς τοῦ δήμου τούτου. — Ἀντίγραφον τῶν πρωτοκόλλων τούτων ἀποστέλλεται εἰς τὸν τελώνην καὶ ἕτερον τοιχοκολλᾶται εἰς τὸ δημαρχεῖον.

2. Ὁ καταθέτων εἰς τὸ τελωνεῖον Καλαμῶν διασάφησιν ἐξαγωγῆς τῶν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ἀναφερομένων προϊόντων ὀφείλει νὰ μνημονεύῃ ῥητῶς ἐν αὐτῇ, ἂν ταῦτα δὲν παρήχθησαν ἐκ τοῦ δήμου Καλαμῶν, ἢ ἂν τὸ ὅλον ἢ ὠρισμένον μέρος ᾖναι

1. ἘφΚ. 1890 σ. 839.

προϊόντα τοῦ δήμου τούτου. Ἄλλ' ἂν ὁ τελώνης διαφορῇ ὡς πρὸς τὸν προσδιορισμὸν τῶν προϊόντων τοῦ δήμου Καλαμῶν, καταχωρίζει τὰς ἀντιρρήσεις του κάτωθι τῆς διασάφσεως.

3. Ἐπὶ τῶν ἀντιρρήσεων τοῦ τελώνου ἀποφαινεται ἀνεκκλήτως ἐπιτροπή, συγκειμένη ἐκ τοῦ εἰρηνοδίκου, τοῦ προέδρου τῆς νομαρχιακῆς ἐπιτροπῆς καὶ τοῦ προέδρου τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, συνεργομένη ἐν τῷ τελωνιακῷ καταστήματι κατὰ τὸ τέλος ἐκάστου μηνὸς τῇ προσκλήσει τοῦ τελώνου. Ἄν ἡ ἐπιτροπή αὕτη δεχθῇ ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει τὰς ἀντιρρήσεις τοῦ τελώνου, χρεώνει οὗτος συμπληρωματικῶς τὴν διασάφειν μὲ τὸν κατὰ τὸν ν. ΛΩΝΕ εἰδικὸν φόρον.

4. Μετὰ τὴν ἐξαγωγὴν τοῦ διὰ τοῦ πρωτοκόλλου τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 1 ἐπιτροπῆς προσδιορισθέντος ὡς ἐξαχθησαμένου ποσοῦ ἐκ τῶν προϊόντων τοῦ δήμου Καλαμῶν, ὁ τελώνης δὲν θέλει καταχωρίζει πλέον ἀντιρρήσεις.

5. Ὁ κατὰ τὸ ἄρθ. 2 κεφ. Β' τοῦ ν. ΛΩΝΕ εἰδικὸς φόρος ἐπὶ τῶν ἀμέσων δημοσίων φόρων ὀρίζεται εἰς δύο τοῖς ἑκατόν. Ὁ οἰκονομικὸς ἔφορος Καλαμῶν ὀφείλει νὰ βεβαιώσῃ συμπληρωματικῶς τὸν εἰδικὸν φόρον καὶ ἐπὶ τῶν βεβαιωθέντων ἤδη ἀμέσων δημοσίων τοῦ ἔτους 1890.

Διὰ Β. Δ. θέλει καθορισθῇ ἡ ἀναλογοῦσα εἰσφορά τοῦ δημοτικοῦ ταμείου τοῦ δήμου Καλαμῶν διὰ τὸ ἐνεστὼς ἔτος, τὰ τῆς εἰδικῆς ἐν γένει ὑπηρεσίας τῆς κατασκευῆς τῶν ἔργων καὶ ὁ ὅρος τοῦ τόκου καὶ τοῦ χρεωλυσίου τοῦ προβλεπομένου ὑπὸ τοῦ ἁρθρου 5 τοῦ ἄνω νόμου δανείου.

Ἐγκύκλιος ἀριθ. 30 τῆς 21 Ἀπρ. 1894. — Περὶ τοῦ ὅτι δικαιοῦνται εἰς ἀπόληψιν ποσοστῶν οἱ Τελῶναι, οἷς ἀνατίθεται ἡ εἰσπραξὶς ὠρισμένων δημοτικῶν ἐσόδων.

Κοινοποιούμεν ὑμῖν κάτωθι τῆς παρούσης ἀντίγραφον τῆς τε σημερινῆς καὶ ταύταριθμου πρὸς τὸν Νομάρχην Ἀχαΐας καὶ Ἡλίδος ἡμετέρας διαταγῆς, ὡς καὶ τῆς σχετικῆς ἀπὸ 23 Μαρτίου ἐ. ἔ. γνωμοδοτήσεως τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου, περὶ τοῦ ἐν περιλήψει ἀντικειμένου, καὶ παρ᾽ ἡγέλλομεν, ὅπως διαβιβάσητε ἀντίτυπον τῆς παρούσης εἰς τὰς ἐν τῷ ὑφ' ὑμῶν Νομῶν Δημοτικὰς καὶ Τελωνειακὰς Ἀρχάς, ἐνεργῆτε δὲ κατὰ τὰ ἐπιστελλόμενα ἐν δεδομέναις ἐμοίαις περιστάσεσιν.

Ἀριθ. πρωτ. 8678. — Πρὸς τὸν Νομάρχην Ἀχαΐας καὶ Ἡλίδος.

Τὸ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργεῖον, οὗ τὴν γνώμην ἐζητήσαμεν διὰ τοῦ ἀπὸ 3 Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. υπ' ἀριθ. 1843 ἐγγράφου ἐπὶ τῆς διὰ τῆς ἀπὸ 29 Αὐγούστου 1892 ἀναφορᾶς υποβαλλομένης αἰτήσεως τοῦ Τελώνου Πατρῶν περὶ πληρωμῆς αὐτῷ ποσοστῶν ἐπὶ τῶν εἰσπραττομένων ἐσόδων τοῦ Δήμου Πατρέων ἐκ δασμοῦ ἐπὶ τῶν ὀνίων καὶ ἐμπορευμάτων καὶ ἐξ ἀμέσου δημοτικοῦ φόρου ἐπὶ τοῦ σταφιδοκάρπου, ἣν ἡ Δημοτικὴ Ἀρχὴ ἀδικαιολογῆτως ἀρνεῖται, διαβιβάσαν πρὸς ἡμᾶς διὰ τοῦ ἀπὸ 5 Ἰσταμένου μηνὸς υπ' ἀριθ. 12365 ἐγγράφου ἀντίγραφον τῆς ἀπὸ 23 Μαρτίου ἐ. ἔ. γνωμοδοτήσεως τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου ἐπὶ τῆς διαλαμβανομένης ἀμφισβητήσεως, ἐφ' ἧς ἀπεφάνκτο κατὰ πλειονοψηφίαν διὰ τοὺς ἐκτεθειμένους λόγους, ὅτι οἱ Τελῶναι, ὡς εἰδικοὶ ταμίαι, ὡςάκις ἀνατίθεται αὐτοῖς ὑπὸ τῶν Δήμων ἡ εἰσπραξὶς ὠρισμένων δημοτικῶν ἐσόδων, δικαιοῦνται εἰς λήψιν ποσοστῶν μέχρι μὲν τῆς 21 Δεβρίου 1892, ὡς ὀρίζονται ὑπὸ τοῦ νόμου ΑΥΓΔ' τῆς 1 Ἀπριλ. 1887 περὶ συστάσεως ἐπαρχιακῶν ὑποταμείων καὶ τροποποιήσεως διατάξεων τινῶν τῶν περὶ ταμείων νόμων, ἐκτὸς ἂν ἄλλως ὠρίσθησαν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, ἀπὸ δὲ τῆς ἐποχῆς ταύτης καὶ ἐφεξῆς, ὡς ὀρίζονται ὑπὸ τοῦ νόμου ΒΡΗ' τῆς 21 Δεβρίου 1892 περὶ τροποποιήσεως τῶν νόμων περὶ ταμείων — ἀνεκοίνωσεν ἡμῖν, ὅτι δέχεται ὡς ὀρθὴν τὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐξ-

εναχθεῖσαν γνώμην τῆς πλειονοψηφίας τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου.

Συμμεριζόμενοι καὶ ἡμεῖς τὴν γνώμην ταύτην, παρὰγγέλλομεν νὰ κοινοποιήσῃτε τῷ εἰρημένῳ Τελώνῃ εἰς ἀπάντησιν τῆς ἀνωτέρω μνησθείσης ἀναφορᾶς του, καὶ τῇ οἰκείᾳ Δημοτικῇ Ἀρχῇ ἀντίγραφον τῆς γνωμοδοτήσεως τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου καὶ διατάξῃτε τὴν αὐτὴν Δημοτικὴν Ἀρχὴν νὰ μεριμνήσῃ περὶ τῆς πληρωμῆς τῶν ὀφειλομένων ποσοστῶν, προσδιορισθησομένων ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, πρὸς ἔξριν τῶν εὐλόγων παραπό-
νων τοῦ Τελώνου.

Γνωμοδότησις

Τὸ Νομικὸν Συμβούλιον, συγκείμενον ἐκ τοῦ ἀρχαιοτέρου Νομικοῦ Συμβούλου Ἰω. Καλογεροπούλου, ἀναπληροῦντος τὸν Δικαστικὸν Σύμβουλον, καὶ τῶν Νομικῶν Συμβούλων Α. Γλαράκη, Γ. Καρυτινοῦ, Σ. Εὐκλείδου, Α. Θεοδορίδου καὶ Ἀναστ. Στούπη.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 6 τοῦ νόμου ΑΡΝΒ' τῆς 20 Μαρτίου 1884, οἱ Ταμίαι, μεθ' ὧν ἐξομοιοῦνται καὶ οἱ Τελῶναι, δικαιοῦνται νὰ λαμβάνωσι παρὰ τοῦ δημοτικοῦ ταμείου ἀνάλογα ποσοστά, κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ αὐτοῦ νόμου, ἐπὶ τῶν εἰσπραττομένων παρ' αὐτῶν δημοτικῶν ἐσόδων. Ἡ εἰς τὸ ἄρθρον 4 παραπομπὴ ἀφορᾷ εἰς τὸ ἐν αὐτῷ ὀριζόμενον ποσοστὸν, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τοὺς ἐν αὐτῷ ἀναφερομένους φόρους, οἵτινες οὐδέποτε εἰσπράττονται παρὰ τῶν Τελωνίων, ἐντεῦθεν δὲ φρονεῖ τὸ Νομικὸν Συμβούλιον κατὰ πλειονοψηφίαν, ὅτι, ὅσάκις ὑπὸ τῶν Δήμων ἀνατεθῇ εἰς τοὺς Τελῶνας ἡ εἰσπραξὶς δημοτικῶν ἐσόδων, δικαιοῦνται οὗτοι εἰς λῆψιν ποσοστῶν, τὸ ποσὸν τῶν ὁποίων, κατὰ τὸ ἄρθρον 9 τοῦ νόμου, ΑΓΙΔ' τῆς 1 Ἀπριλίου 1887, ὀρίζεται ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν καὶ δὲν δύναται νὰ ᾔναι ἀνώτερον τῶν 2 τοῖς 10 ἐπὶ τῶν ἐσόδων τῆς τρεχοῦσης χρήσεως, 3 τοῖς 10 ἐπὶ τῶν ἐσόδων κεκλεισμένων χρήσεων καὶ 1½ τοῖς 10 ἐπὶ τῶν πληρωμῶν δημοτικῶν ἢ κοινοτικῶν ἐξόδων καὶ ταῦτα μέχρι τῆς 21 Δεκεμβρίου 1892, ὅτε ἐξεδόθη ὁ νόμος ΒΡΗ', κατὰ τὸν ὅποιον δικαιοῦνται οἱ Ταμίαι εἰς λῆψιν ποσοστῶν παρὰ τῶν δημοτικῶν Ταμείων ἐπὶ τῶν εἰσπραττομένων δημοτικῶν ἐσόδων, ὡς πρὸς τὸ ποσὸν ὅμως τῶν ποσοστῶν ἐπῆλθε

τροποποιήσις τοῦ προπαρατεθέντος νόμου 'ΑΥΙΔ'.

Διὰ τὰ ἐκτεθέντα, γνωμοδοτεῖ κατὰ πλειονοψηφίαν τὸ Νομικὸν Συμβούλιον, ὅτι ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν οἱ Δήμοι ἀναθέτουσιν εἰς τοὺς Τελῶνας τὴν εἰσπραξίν ὀρισμένων δημοτικῶν ἐσόδων, δικαιούνται οὗτοι εἰς λήψιν ποσοστῶν καὶ μέχρι τῆς 21 Δεκεμβρίου 1892, ὡς ὀρίζονται ὑπὸ τοῦ νόμου 'ΑΥΙΔ', ἐκτὸς ἐὰν ἄλλως ὀρίσθησαν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ἀπὸ δὲ τῆς ἐποχῆς ταύτης καὶ ἐφεξῆς, ὡς ὀρίζονται ὑπὸ τοῦ νόμου, ΒΡΗ.

Ν. ΒΦΘ' 21 Αὐγ. 1897. — Περὶ τοῦ ἐπὶ τοῦ σταφιδοκάρπου δημοτικοῦ φόρου.¹

1. Ὁ δημοτικὸς φόρος ἐπὶ τοῦ σταφιδοκάρπου, τοῦ εἰσαγομένου ἐν ταῖς δημοσίαις ἀποθήκαις, κατὰ τὸν περὶ φορολογίας τοῦ σταφιδοκάρπου νόμον, ἐν οἷς δήμοις ὁ φόρος οὗτος εἰσπράττεται κατὰ τοὺς ἐν ἰσχύϊ νόμους εἰς τὰ τελωνεῖα κατὰ τὴν ἐξαγωγὴν ἢ μεταφοράν, εἰσπράττεται ὑπὲρ τοῦ ἐν ᾧ παρήχθη Δήμου κατὰ τὴν ἐν ταῖς δημοτικαῖς ἀποθήκαις εἰσαγωγὴν, ὑποχρέου ὄντος εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ εἰσάγοντος.

2. Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 1 δὲν ἐφαρμόζεται ἐν Ἑπτανήσῳ.

3. Διὰ Β. Διαταγμάτων,² ἐκδιδομένων τῇ προτάσει τῶν ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν καὶ Οἰκονομικῶν Ὑπουργῶν, κανονίζεται ὁ τρόπος, καθ' ὃν γίνεται ἡ βεβαίωσις τοῦ Δήμου, ἐξ οὗ παρήχθη ὁ εἰς τὰς δημοσίας ἀποθήκας εἰσαγόμενος σταφιδόκαρπος.

4. Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος νόμου ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἐν τῇ Ἑφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως δημοσίευσέως του.

1. ἘφΚ. 1897 Α' σελ. 347.

2. Ἰδε κατωτ. τὸ Β. Δ. 21 Αὐγούστου 1897.

B. B. τῆς 21 Αύγ. 1897.—Περὶ ἐκτελέσεως τοῦ νόμου ΒΦΘ τῆς 21 Αὐγούστου 1897 «περὶ τοῦ ἐπὶ τοῦ σταφιδοκάρπου δημοτικοῦ φόρου». ¹

1. Οἱ εἰσάγοντες εἰς τινὰ δῆμον σταφιδόκαρπον, παραχθέντα ἐξ ἄλλων δῆμων, ὀφείλουσι νὰ δηλώσωσι τὸ ποσὸν τοῦ τοιοῦτου σταφιδοκάρπου εἰς τὸν Δήμαρχον, ἢ τὸν ἐκμισθωτὴν τοῦ φόρου, ὅπως βεβαιῶται διὰ κοινοῦ πρωτοκόλλου τὸ εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην ὑπαγόμενον ποσὸν σταφιδοκάρπου καὶ ἀπαλλάσσεται τοῦτο τῆς πληρωμῆς δημοτικοῦ φόρου πρὸς τὸν Δῆμον, ἐν ᾧ ἱδρύται ἡ δημοσία ἀποθήκη.

2. Ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ὁ Δήμαρχος, ἢ ὁ ἐκμισθωτής, ἀρνεῖται νὰ ὑπογράψῃ τὸ πρωτόκολλον, ὑπογράφει ἀντ' αὐτοῦ ὁ ἀρμοδῖος οἰκονομικὸς ἔφορος, ταμίας ἢ εἰρηνοδίκης, βεβαιῶν ἐν τῷ πρωτοκόλλῳ τὴν ἄρνησιν τοῦ Δημάρχου ἢ τοῦ ἐκμισθωτοῦ.

3. Τὸ πρωτόκολλον τοῦτο συντάσσεται εἰς διπλοῦν. Ἐκ τούτων τὸ μὲν κατατίθεται ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Δημαρχίας, τὸ δ' ἕτερον παραδίδεται εἰς τὸν δηλώσαντα, ὅστις ὑποχρεοῦται νὰ προσαγάγῃ τοῦτο εἴτε εἰς τὴν τελωνιακὴν ἀρχήν, δι' ἧς ἐξαχθήσεται ὁ σταφιδόκαρπος, εἴτε εἰς τὸν διαχειριστὴν τῆς δημοσίας ἀποθήκης, εἰς ἣν εἰσυχθήσεται οὗτος, πρὸς βεβαίωσιν τοῦ δήμου, ἐξ οὗ παρήχθη ὁ σταφιδόκαρπος.

Ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν μέρος μόνον τοῦ σταφιδοκάρπου τούτου ἐξάγεται διὰ τοῦ τελωνείου ἢ εἰς-

1. Ἐρκ. 1897 Α' σελ. 321.

άγεται εἰς τὴν δημοσίαν ἀποθήκην, τὸ πρωτόκολλον κρατεῖται ἐν τῷ γραφείῳ τῆς ἀρχῆς, εἰς ἣν τὸ πρῶτον προσήχθη, καὶ ἥτις ἐκδίδει ἐπίσημον ἀντίγραφον τοῦ πρωτοκόλλου, βεβαιοῦσα ἐπ' αὐτοῦ τὸ ποσὸν τοῦ ἐξαχθέντος διὰ τοῦ τελωνείου ἢ εἰσαχθέντος ἐν τῇ δημοσίᾳ ἀποθήκῃ.

Ν. ΥΝΔ' 6]13 Ἰουλίου 1872.—Περὶ δημοτικῆς φορολογίας ὡς πρὸς τοὺς δήμους τῶν νήσων Κεφαλληνίας καὶ Ζακύνθου¹

1. Ἡ κατὰ τὰ ἄρθρα 6 καὶ 7 τοῦ ἀπὸ 22 Δεκεμβρίου 1847 ΞΗ' νόμου περὶ δημοτικῶν φόρων δημοτικὴ εἰσφορὰ ἐπὶ τῶν προϊόντων, ζώων καὶ μελισσίων καταργεῖται ὡς πρὸς τοὺς δήμους τῆς νήσου Κεφαλληνίας καὶ Ζακύνθου, τὸ δὲ κατὰ τὸ ἄρθρον 9 τοῦ ἀπὸ 20 Ἀπριλίου 1867 ΣΚΣ' νόμου² εἰσπραττόμενον ὑπὲρ τῶν δήμων τούτων πρόσθετον τέλος ἐξαγωγῆς ὀρίζεται ἀντὶ ἐνὸς καὶ ἡμίσεως εἰς δύο τοῖς ἑκατὸν.³

2. Ὑπὲρ τῶν δήμων τῆς νήσου Κεφαλληνίας καὶ Ζακύνθου θέλει εἰσπράττεσθαι παρὰ τῶν τελωνιακῶν ἀρχῶν ἄνευ ψηφισμάτων τῶν δημοτικῶν συμβουλίων ἐν καὶ ἡμισυ ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ἐξ ἀπάντων τῶν κατὰ τὰ ἄρθρα 1, 2, 3, 4 καὶ 5 τοῦ ἀπὸ 22 Δεκεμβρίου 1847 ΞΗ' νόμου ὠνίων καὶ ἐμπορευμάτων τῶν εἰς τὰς νήσους εἰσαγομένων.

3. Παρεκτὸς τῆς ἀνωτέρω φορολογίας διατη-

1. ΕφΚ. 1872 σελ. 251. Ἰδε κατωτ. καὶ ν. ΑΧΛΕ' 1888. Ἰδε ἐπίσης τὸν ν. ΥΔ' 1873 ὡς πρὸς τὴν νήσον Ἰθάκην. Ὁμοίως ἴδε τὸν ν. ΒΗΖ' 1882.

2. Ἰδε τοῦτον κατωτέρω.

3. Ἰδε κατωτ. καὶ ἄρθ. 1 τοῦ ν. ΑΦΛΕ' 1891.

ρείται εἰς τοὺς δήμους, ἔνθα ὑπάρχει ἐγκαθιδρυμένη τελωνιακὴ ἀρχή, ὑπὲρ τῶν οἰκείων δήμων ἢ ἐπιβολὴ φόρων κατὰ τὰ ἄρθρα 1, 2, 3, 4 καὶ 5 τοῦ ἀπὸ 22 Δεκεμβρίου 1847 ΞΗ' νόμου.

4. Αἱ κατὰ τὰ ἄρθρα 1 καὶ 2 τοῦ παρόντος νόμου εἰσπράξεις παραδίδονται κατὰ μῆνα διὰ τακτικοῦ πρωτοκόλλου παρὰ τῶν τελωνιακῶν ἀρχῶν εἰς τὸν ἐπαρχιακὸν ταμίαν Κεφαλληνίας, οὗτος δέ, ὁ Νομάρχης καὶ ὁ Δήμαρχος τῆς πρωτευούσης ἐκάστης ἐπαρχίας διανέμουσι τὰς τοῦ πρώτου ἁρθρου εἰσπράξεις κατὰ λόγον τοῦ ἀφ' ἐκάστης ἐπαρχίας εἰσπραττομένου ποσοῦ, ὅπερ ἀκολούθως διανέμεται ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ πληθυσμοῦ εἰς τοὺς διαφόρους δήμους τῆς ἰδίας ἐπαρχίας, τὰς δὲ τοῦ ἁρθρου 2 ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ πληθυσμοῦ ὅλων τῶν δήμων, ἀφοῦ προηγουμένως ἀφαιρεθῶσιν ἐκ τοῦ μεριδίου ἐκάστης ἐπαρχίας αἱ διὰ λογαριασμὸν αὐτῆς ὑπὸ τοῦ δημοσίου γινόμεναι προκαταβολαὶ εἰς μισθοὺς δημοδιδασκάλων, ἀποζημιώσεις ἐπαρχιακῶν συμβούλων κτλ. κατὰ τοὺς περὶ τοιούτων προκαταβολῶν ἐιδικοὺς νόμους.

5. Διὰ τοὺς δήμους τῆς νήσου Ζακύνθου αἱ κατὰ τὰ ἄρθρα 1 καὶ 2 τοῦ παρόντος νόμου εἰσπράξεις παραδίδονται κατὰ μῆνα διὰ τακτικοῦ πρωτοκόλλου παρὰ τῶν τελωνιακῶν ἀρχῶν εἰς τὸν ἐπαρχιακὸν ταμίαν Ζακύνθου· οὗτος δέ, ὁ Νομάρχης καὶ ὁ Δήμαρχος τοῦ δήμου τῆς πρωτευούσης διανέμουσιν αὐτάς εἰς τοὺς διαφόρους δήμους τῆς νήσου ὡς ἀκολούθως·

Τὸ κατὰ τὸ ἄρθρον 1 εἰσπραττόμενον τέλος διανέμεται εἰς ἅπαντας τοὺς δήμους ἐξ ἴσου. Τὸ δὲ κατὰ τὸ ἄρθρον 2 εἰσπραττόμενον τέλος διανέμεται

εἰς ἅπαντας τοὺς δήμους ἀναλόγως τοῦ πληθυσμοῦ αὐτῶν, ἀφοῦ προηγουμένως ἀφαιρεθῶσιν ἐκ τοῦ μεριδίου ἐκάστου δήμου αἱ διὰ λογαριασμὸν ἐκάστου τούτων ὑπὸ τοῦ δημοσίου γενόμεναι προκαταβολαὶ εἰς μισθοὺς δημοδιδασκάλων, ἀποζημιώσεις ἐπαρχιακῶν συμβούλων κτλ. κατὰ τοὺς περὶ τοιούτων προκαταβολῶν εἰδικoὺς νόμους.

Ἀμφοτέρω δὲ τὰ εἰρημένα τέλη διατίθενται εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ τῆς δημοτικῆς ὁδοποιίας.

6. Ἐκ τῶν κατὰ τὰ ἄρθρα 1 καὶ 2 τοῦ παρόντος νόμου εἰσπραττομένων προαφαιρεῖ ὁ ἀρμόδιος ἐπαρχιακὸς ταμίης κατὰ τριμηνίαν τὸ ἕν δέκατον αὐτῶν, ὅπερ κρατεῖ εἰς λογαριασμὸν τῶν πρὸς τὸν δημοσίον πλῆκτιν χρεῶν τῶν δήμων τῆς νήσου Κεφαλληνίας καὶ Ζακύνθου μέχρις ἐξοφλήσεως αὐτῶν.

Ν. ΣΚΣ' 20]27 Ἀπριλίου 1867.— Περὶ σχηματισμοῦ πόρων ὁδοποιίας καὶ τῆς διὰ θαλάσσης συγκοινωνίας.

(Ἀπόσπασμα)

Ἄρθρον 9. Τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «ὀδικὸν δικαίωμα» μέχρι τοῦδε εἰσπραττόμενον ἐν τοῖς τελωνείοις τῶν Ἰονίων νήσων πρόσθετον τέλος ἐξαγωγῆς καὶ ἐν ἡμῖς τοῖς ἐκατόν, θέλει ἐξακολουθεῖ ἐπιβαλλόμενον ὑπὲρ τῶν δήμων τῆς οἰκείας νήσου.

Διὰ Β. Διατάγματος, ἐκδοθησομένου, ἀφοῦ ἀκουσθῶσι τὰ ἐπαρχιακὰ καὶ δημοτικὰ συμβούλια τῶν νήσων, ὁρισθήσεται ἡ ἀναλογία τῆς εἰς ἕκαστον τῶν δήμων διανομῆς τοῦ εἰσπραττομένου ποσοῦ.

1. ἘφΚ 1867 σελ. 223. Ἴδε καὶ τὸν κατωτ. νόμον ΑΘΔΕ' 1891 τροποποιοῦντα τὸν παρόντα.

Ν. ΛΑΛΕ΄ 727 Μαρτίου 1891. — Περί ἐπιβολῆς προσθέτου δημοτικοῦ φόρου πρὸς συντήρησιν τοῦ ἐν Λευκάδι δημοσυντηρήτου Γυμνασίου.

1. Τὸ κατὰ τὸ ἄρθρον ἑνῶτον τοῦ ἀπὸ 20 Ἀπρ. 1867 ΣΚΣ΄ νόμου εἰσπραττόμενον ὑπὲρ τῶν δήμων Λευκάδος πρόσθετον ἐξαγωγικὸν τέλος ὀρίζεται· ἀντὶ τοῦ μέχρι τοῦδε ἐνὸς καὶ ἡμίσεος εἰς δύο ἐπὶ ταῖς ἑκατόν.

2. Ἡ ἀξία τοῦ κατὰ τὸ ἄρθ. 3 τοῦ ἀπὸ 26 Ἰουν. 1877 ΧΚΗ΄ νόμου χορηγουμένου ἄλλατος εἰς τοὺς δήμους Λευκάδος παρὰ τοῦ δημοσίου ἀναβιβάζεται ἀπὸ 5 εἰς ἐπτὰ λεπτὰ κατ' ὁκτῶν.

3. Τὰ ἐκ τῶν ἄνωθεν προσθέτων φόρων εἰσπραττόμενα καὶ ἡ παρὰ τοῦ δημοσίου διδομένη ἐκ δραχμῶν 6,000 ἐπιχορήγησις θέλουσι χρησίμευσε· ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἐν Λευκάδι διατήρησιν πλήρους προτύπου Γυμνασίου ὁμοίου τοῖς ἐν ἄλλοις νομοῖς τοῦ Κράτους λειτουργοῦσιν.¹

4. Ἡ διαφορὰ τῆς ὑπερτιμῆσεως τοῦ ἄλλατος, καταβαλλομένη παρὰ τῶν δήμων Λευκάδος μετὰ τῆς ἀρχικῆς ἀξίας αὐτοῦ εἰς τὸν ἐπιτετραμμένον τῆς Τραπεζῆς, θέλει ἀποδίδοσθαι παρ' αὐτοῦ μὴνιᾶως εἰς τὸ ταμεῖον Λευκάδος.

5. Πᾶν περίσσευμα θέλει διανεμέσθαι παρὰ τοῦ ταμείου τοῖς δήμοις τῆς ἐπαρχίας κατὰ λόγον τοῦ πληθυσμοῦ ἐκάστου αὐτῶν, ἐὰν ἄλλως δὲν διατεθῇ παρ' αὐτῶν τῇ ἐγκρίσει τῆς Κυβερνήσεως.

1. Ἀλλ' ἡ ἐπιχορήγησις αὕτη κατηργήθη διὰ τοῦ ν. ΒΡΑΒ΄ 1893. (Ἴδε Ἑκπαίδευσιν.)

N AXAΔ' 22 Δεκ. 1887] 9 'Ιαν. 1888. — Περὶ ἐπιβολῆς ἐπὶ τοῦ ἐκ τῆς νήσου Ζακύνθου ἐξαγομένου σάπωνος προσθέτου φόρου ὑπὲρ τοῦ δήμου Ζακυνθίων.¹

Ἐπὶ τοῦ ἐκ τῆς νήσου Ζακύνθου ἐξαγομένου σάπωνος ἐπιβάλλεται ὑπὲρ τοῦ ταμείου τοῦ δήμου Ζακυνθίων πρόσθετος φόρος λεπτοῦ ἐνὸς κατ' ὀκτὼν.

Ἡ βεβαίωσις καὶ εἰσπραξίς τοῦ φόρου τούτου γίνεται ἐν τῷ τελωνείῳ. Ἡ δὲ ἀπὸ τοῦ φόρου τούτου πρόσδοδος θέλει διατίθεσθαι ἀποκλειστικῶς ὑπὲρ τῆς ὁδοποιίας τοῦ δήμου.

N. Υ' 16]23 Αὐγ. 1878. — Περὶ δημοτικῆς φορολογίας εἰς τοὺς δήμους τῆς νήσου Ἰθάκης.²

1. Ἡ ἰσχὺς τῶν διατάξεων τοῦ Υ'ΝΔ' νόμου τῆς 6 'Ιουλίου 1872 περὶ δημοτικῆς φορολογίας ὡς πρὸς τοὺς δήμους τῶν νήσων Κεφαλληνίας καὶ Ζακύνθου, ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τοὺς δήμους τῆς νήσου Ἰθάκης.

2. Ἡ διανομὴ τῶν τελῶν γίνεται ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ πληθυσμοῦ ἐκάστου δήμου.

N. ϜΖ' 5]9 'Ιουν. 1882. — Περὶ ἐκμισθώσεως διὰ δημοπρασίας τῶν κατὰ τὸν Υ'ΝΔ' ν. δασμῶν καὶ προσθέτων τελῶν ἐν ταῖς νήσοις Κεφαλληνίας, Ζακύνθου καὶ Ἰθάκης.³

1. Τὸ ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 τοῦ Υ'ΝΔ' νόμου τῆς 6

1. ἘφΚ. 1888 σελ. 34.

2. ἘφΚ. 1873 σελ. 295.

3. ἘφΚ. 1882 σελ. 185.

Ἰουλίου 1872 περὶ δημοτικῆς φορολογίας ὡς πρὸς τοὺς δήμους τῶν νήσων Κεφαλληνίας καὶ Ζακύνθου πρόσθετον τέλος ἐξαγωγῆς, ὡς καὶ ὁ, κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ αὐτοῦ νόμου, δασμὸς τοῦ ἐνὸς καὶ ἡμίσεος τοῖς ἑκατόν, εἰσπράττονται καὶ διὰ μονοστοῦς ἢ διετοῦς ἐκμισθώσεως διὰ δημοπρασίας, ἐνεργουμένης ἰδίᾳ δι' ἑκάτερον τῶν τελῶν τούτων ὑπὸ τοῦ οἰκείου οἰκονομικοῦ ἐφόρου, τῇ συμπράξει τῆς τελωνιακῆς ἀρχῆς.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς δημοπρασίας ὑπόκειται εἰς τὴν ἔγκρισιν τοῦ ἀρμοδίου Νομάρχου, ἀλλ' ἡ εἰσπραξις θέλει ἐξακολουθεῖ νὰ γίνηται παρὰ τῶν τελωνιακῶν ἀρχῶν, ὁ δὲ μισθωτὴς θέλει συντρέχει μόνον εἰς βεβαίωσιν αὐτῶν.

2. Ἡ ἰσχὺς τῶν ἀνωτέρω διατάξεων ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τοὺς δήμους τῆς νήσου Ἰθάκης.

Ν. ΑΦΘ' 28 Μαΐου] 5 Ἰουν. 1887. — Περὶ μεταρρυθμίσεως διατάξεων τινῶν περὶ δημοτικῆς φορολογίας ὡς πρὸς τὴν νῆσον Κέρκυραν.¹

1. Ἐκ τῶν κατὰ τὰ ἄρθρα 1, 2, 3, 4 καὶ 5 τοῦ ἀπὸ 22 Δεκ. 1847 ΞΗ' νόμου, περὶ δημοτικῶν εἰσφορῶν, εἰσπραττομένων ὑπὲρ τοῦ δήμου Κερκυραίων, ἡ τελωνιακὴ ἀρχὴ παραδίδει κατὰ μῆνα διὰ πρωτοκόλλου πρὸς τὸν ἐπαρχιακὸν ταμίαν Κερκυρας τὴν ποσὴν δραχμῶν πέντε χιλιάδων. οὗτος δὲ μετὰ τοῦ Νομάρχου καὶ τοῦ δημάρχου Κερκυραίων, συν-

1. ἘφΚ. 1887 σελ. 523.

ερχόμενοι ἐν ἐπιτροπῇ, διανέμουσιν ἐκάστοτε τὸ ποσὸν τοῦτο εἰς τοὺς ἀγροτικούς δήμους τῆς νήσου καὶ τὸν δήμον Διαποντίων, ἀναλόγως τοῦ πληθυσμοῦ αὐτῶν.

2. Πλὴν τῆς κατὰ τὰ προηγούμενα ἄρθρα τοῦ ΞΗ' νόμου εἰσπραττομένης ὑπὲρ τοῦ δήμου Κερκυραίων φορολογίας, ἐπιτρέπεται εἰς τὸν αὐτὸν δήμον νὰ ἐπιβάλῃ ἐπὶ τῶν αὐτόθι ὀριζομένων εἰδῶν καὶ πρόσθετον τέλος μέχρις ἐνὸς ἐπὶ τοῖς οἴο καὶ ἄνευ τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ 4 τοῦ ΞΗ' νόμου ἐγκρίσεως τῆς προϊσταμένης διοικητικῆς ἀρχῆς.

3. Αἱ περὶ δημοτικῶν ἐράνων καὶ δημοτικῆς εἰσφορᾶς διατάξεις τῶν ἄρθρων 28—33 τοῦ ἀπὸ 27 Δεκ. 1833 νόμου περὶ συστάσεως τῶν δήμων καὶ τῶν ἄρθρων 6 καὶ 7 τοῦ ἀπὸ 22 Δεκ. 1847 ΞΗ' νόμου περὶ δημοτικῶν εἰσφορῶν, δὲν ἐφαρμόζονται ἐν τῇ νήσῳ Κερκύρα καὶ τοῖς ἐξαρτήμασιν αὐτῆς.

4. Ἡ ἐκτέλεσις τοῦ νόμου τούτου ἄρχεται ἀπὸ τῆς 1 Ἰαν. 1888.

5. Τὸ ἄρθρον 8 τοῦ ἀπὸ 20 Ἰαν. 1866 ΡΝ' νόμου καὶ πᾶσα ἄλλη διάταξις ἀντιβαίνουσα εἰς τὸ περιεχόμενον τοῦ νόμου τούτου καταργεῖται.²

2. Ἀλλὰ τὸ ἄρθρ. 8 τοῦ νόμ. ΡΝ' (ὅπερ ἴδε ἄνωτ. σελ. 258) εἵχεν ὅλως προσωρινὴν καὶ διαβατικὴν ἰσχύν. Ὡστε ἂπορον τίς ἢ πρόθεσις τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ ἀνωτέρω νόμου ΑΦΘ'.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΚΟΙΝΟΤΙΚΑ

Ν. ΚΘ' 31 'Ιαν. 1864. — Περὶ βοσκησίων γαιῶν.¹

1. Τὸ Διάταγμα τῆς 3]15 Δεκ. 1833, καθόσον ἀφορᾷ τὰ κοινοτικά λιβάδια, καταργεῖται. Τὸ Δημόσιον, ὡς καὶ αἱ κοινότητες, διατηροῦσιν ἀνέπαφα τὰ δικαιώματα ὅσα πρὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης εἶχον ἐπὶ τῶν ἀμφισβητουμένων λιβαδίων, ἀνευ βλάβης τῶν παρὰ τρίτων ἀποκτηθέντων δικαιωμάτων.²

2³. Οἱ κατὰ τοὺς νομοὺς Ἀκαρνανίας καὶ Αἰτωλίας, Φθιώτιδος καὶ Φωκίδος, καὶ τὰς ἐπαρχίας Λεβαδίας καὶ Θηβῶν Ἐθνικοὶ βοσκήσιμοι τόποι, παραχωροῦνται εἰς τὴν κατὰ παράκλησιν κατοχὴν

1. ἘφΚ. 1864 παλ. σελ. 33 ἀνάτυπ. σελ. 7.

2. Ἴδε κατωτ. καὶ ν. Ψ'Ζ' 1880.

3. Τὰ ἄρθ. 2, 3, 4, 5¹ καὶ 9 ἐτροποποιήθησαν διὰ τοῦ κατωτ. Β. Δ. 9 'Ιαν. 1878 περὶ κοινοτ. καὶ ἐθνικῶν βοσκῶν, ὅπερ Διάταγμα ἔσχε τὴν δύναμιν ταύτην τοῦ τροποποιῆσαι τὸν νόμον ΚΘ' δυνάμει τοῦ ἄρθ. 24 τοῦ νόμου ΧΞΘ' 1877 ἔχοντος ὧδε : Διὰ Β. Δ. θέλει ὁρίσθῃ ὁ τρόπος, καθ' ὃν θέλει χωρίζεσθαι ἐπὶ ἐθνικῶν ἢ κοινοτικῶν βοσκῶν ἢ ἐνοικιαστέα περιφέρεια ἀπὸ τοῦ χρησίμου πρὸς νομὴν τῶν κοινοτικῶν ζώων, καὶ καθ' ὃν θέλει βεβαιοῦσθαι ὑπὸ τοῦ ἐνοικιαστοῦ κατὰ τὰς περιπτώσεις τῶν προηγουμένων ἄρθρων 22 καὶ 23 τὸ ὀφειλόμενον ἐνοίκιον. Ἀπὸ δὲ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ εἰρημένου Διατάγματος θέλουσι καταργηθῇ αἱ σχετικαὶ διατάξεις τῶν ἄρθρων 2, 3, 4, 5 καὶ 9 τοῦ εἰρημένου νόμου ΚΘ' τοῦ ἔτους 1864».

τῶν Δήμων, ἐν τῇ περιφερείᾳ τῶν ὁποίων κεῖνται. Θέλουσι δὲ ἐνοικιάζεσθαι διὰ δημοπρασίας πρὸς ὄφελος αὐτῶν καὶ τῶν οἰκείων Ἐπαρχιῶν, κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τῶν ἐπομένων ἄρθρων, καθόσον δὲν εἶναι ἀναγκαῖοι πρὸς νομὴν τῶν ζώων ἐκάστης κοινότητος. Ἐκ δὲ τοῦ ἐνοικίου θέλει λαμβάνει τὸ Δημόσιον ἐπικαρπίας δικαίωμα 20 τοῖς 100¹ καὶ διατηρεῖ τὸ δικαίωμα τῆς διαθέσεως, ἐκχερσώσεως καὶ καλλιέργειας τῶν γαιῶν τούτων κατὰ τοὺς κειμένους νόμους. Οἱ δὲ λοιποὶ τοῦ Κράτους Ἐθνικοὶ βοσκήσιμοι τόποι μένουσιν εἰς οἷαν ἦσαν κατάστασιν.

Εἰς οὐδεμίαν οἰκογένειαν² ἐπιτρέπεται νὰ βόσκη ἴδια ζῶα ἐντὸς τῆς παραχωρουμένης εἰς τὴν κοινότητα περιφερείας πλείονα τῶν 100 μικρῶν καὶ 10 μεγάλων.³

3. Ἑπταμελὴς ἐπιτροπή, συγκειμένη ἐκ τοῦ Δημάρχου, τοῦ εἰδικοῦ παρέδρου, ἢ εἰς τὰς πρωτεύουσας τῶν Δήμων, ἐνὸς τῶν δημοτικῶν συμβούλων ἢ δημαρχικῶν παρέδρων κατοίκων αὐτῆς, ἐνὸς ἱερέως τῆς κοινότητος, ἐνὸς τῶν ἐπαρχιακῶν συμβούλων, ἐνὸς τῶν ἐγκριτωτέρων κτηνοτρόφων τῆς Ἐπαρχίας καὶ τοῦ Εἰρηνοδίκου τῆς περιφερείας, προεδρευομένη ὑπὸ τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου, θέλει ἐκτελέσει τὸν κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον διαχωρισμόν.

Τὸν ἱερέα, τὸν δημαρχικὸν πάρεδρον ἢ δημοτι-

1. 15 100 κατὰ τὸ ἄρθ. 21 τοῦ κατωτ. ν. ΨΜΕ' 1878.

2. Εἰς οὐδένα κάτοικον, κατὰ τὸ ἄρθ. 22 τοῦ κατωτ. ν. ΨΜΕ' 1878.

3. 150 μικρῶν καὶ 30 μεγάλων—κατὰ τὸ ἄρθρον 22 τοῦ κατωτ. ν. ΨΜΕ' 1878.

κὸν σύμβουλον, τὸν κτηνοτρόφον καὶ τὸν ἐπαρχιακὸν σύμβουλον ἐκλέγει ὁ Ἐπαρχος ἢ ὁ Νομάρχης.

4. Ἡ ἐπιτροπὴ συντάσσει ἐπὶ τούτῳ πρωτόκολλον εἰς τριπλοῦν, διαγράφον ἀκριβῶς τὰ ὅρια τῶν διαχωρισθεῖσων περιφερειῶν, ὡς καὶ τὰ τῶν περισσεουσῶν βοσκῶν, τῶν ὑπαχθησομένων εἰς τὴν κατηγορίαν τῆς ἐνοικιάσεως. Τὸ ἐν τῶν πρωτοκόλλων τούτων κατατίθεται εἰς τὰ ἀρχεῖα τοῦ ἀρμοδίου Δήμου, τὸ ἕτερον εἰς τὰ τοῦ Ἐπαρχείου ἢ τῆς Νομαρχίας, καὶ τὸ τρίτον εἰς τὰ τῆς Ἐφορίας.

5. Ἐπιμελεῖται τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς γίνεται κατὰ πενταετίαν καὶ κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τῶν προηγούμενων ἄρθρων ἀναθεώρησις τῶν ὁρίων τῆς παραχωρηθείσης περιφερείας, ὅπως ἐπενεχθῶσιν αἱ δέουσαι τροποποιήσεις.

6. Ἡ ἐνοικίασις καὶ ἡ εἰσπραξις τοῦ ἐνοικίου ἐνεργοῦνται διὰ τῶν ἀρμοδίων διοικητικῶν καὶ οικονομικῶν ἀρχῶν, φυλαττομένων τῶν διατάξεων τοῦ ἐπομένου ἄρθρου. Εἰς τὰς δημοπρασίας τῆς ἐνοικιάσεως συμπράττει καὶ συνυπογράφει τὰ πρακτικὰ ὁ ἀρμόδιος Δήμαρχος¹.

7². Ἡ δημοπρασία γίνεται εἰς τὰς πρωτευούσας τῶν ἐπαρχιῶν. Ἀρχεται δὲ τῶν μὲν θερινῶν βοσκῶν τὴν 1 Ἀπριλίου, τῶν δὲ χειμερινῶν τὴν 15 Σεπτεμβρίου, κηρυττομένα πρὸ δέκα τοῦλάχιστον ἡμερῶν, διαρκεῖ δὲ ἡμέρας τρεῖς.

Νεαὶ προσφοραὶ εἶναι δεκταὶ ἐντὸς 24 ὥρων. Ἡ δὲ ἐπανάληψις τῆς δημοπρασίας γίνεται τὴν

1. Ἴδε κατωτ. ἄρθ. 21 τοῦ ν. ΨΜΕ' 1878.

2. Ἴδε ὁμοῦ καὶ ἄρθ. 4 τοῦ κατωτ. Β. Δ. 9 Ἰανουαρ. 1878 περὶ κοινωτικῶν καὶ ἐθνικῶν βοσκῶν.

τρίτην ἡμέραν ἀπὸ τῆς παρελεύσεως τῆς προθεσμίας ταύτης.—Τὰ πρακτικὰ τῆς δημοπρασίας ἐγκρίνει ὁ ἑπαρχος καὶ ἐν ταῖς πρωτευούσαις τῶν Νομῶν ὁ νομάρχης. Τρίτη δημοπρασία δὲν ἐπιτρέπεται.—Ἡ περὶ τούτου ἀπόφασις ἐκδίδεται ἐντὸς δύο ἡμερῶν ἀπὸ τοῦ τέλους τῆς δημοπρασίας, προηγουμένης πάντοτε τῆς γνωμοδοτήσεως τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου.

8. Τὸ μετὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ δικαίωματος τῆς ἐπικαρπίας ὑπόλοιπον τοῦ ὅλου ἐνοικίου κατατίθεται ἐν τῷ δημοσίῳ ταμείῳ, καὶ δαπανᾶται κατὰ τοὺς περὶ διαθέσεως τῶν δημοτικῶν ἐσόδων νόμους πρὸς κατασκευὴν καὶ διατήρησιν τῶν δημοτικῶν ὁδῶν καὶ γεφυρῶν, τῶν ἀναγκαίων ὑδραγωγείων καὶ φρεάτων, τῶν προκαταρκτικῶν σχολείων τοῦ Δήμου καὶ τῶν ἀναγκαιούντων ἱερῶν ναῶν. Τὰ περὶ τούτου κανονίζονται διὰ τοῦ ἐτησίου δημοτικοῦ προϋπολογισμοῦ ἐν ἰδιαιτέρῳ αὐτοῦ παραρτήματι. Ἐὰν δὲ ὑπάρχῃ περίσσευμα, ἢ τὸ ἐπαρχιακὸν συμβούλιον φρονῇ, ὅτι ἢ ἐκ τῆς ἐνοικιάσεως πρόσθετος εἶνε ἀνωτέρα τῶν πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἐδαφίῳ ἀναφερομένων τοῦ Δήμου ἀναγκῶν, τὸ συμβούλιον τοῦτο ἀποφαινεται περὶ διαθέσεως μέρους αὐτῆς πρὸς ἀνάπτυξιν ἰδίως τῶν μέσων τῆς συγκοινωνίας τῆς ἐπαρχίας καὶ ἐν γένει τῶν πρὸς προαγωγὴν τῆς εὐημερίας αὐτῆς, ὀρίζον αὐτὰ εἰδικῶς. Ἀφοῦ δέ, ἐπιμελείᾳ τοῦ Νομάρχου, ἀποφάνθῃ καὶ τὸ δημοτικὸν συμβούλιον ἐπὶ τῆς προτάσεως τοῦ ἐπαρχιακοῦ, ὁ Νομάρχης ἀποφασίζει περὶ ταύτης ὀριστικῶς. — Ἡ ἐκτέλεσις τῶν ἐπαρχιακῶν τούτων ἔργων γίνεται διὰ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν κατὰ τοὺς κειμένους νό-

μους.—Τὸ ἐνοίκιον τοῦτο εἶνε ἀκατάσχετον διὰ πᾶν ἄλλο χρέος τοῦ Δήμου.¹

9.² Αἱ βοσκαὶ αἱ περιλαμβανόμεναι ἐντὸς τῶν ἀνεγνωρισμένων ὁρίων τῶν Κεραλαιοχωρίων, αἵτινες πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἀπὸ 3[15 Δεκεμβρίου 1833 Διατάγματος ἀνῆκον εἰς τὰς κοινότητας τῶν ἐν τῷ 2 ἄρθρῳ ἀναιρεομένων Νομῶν καὶ Ἐπαρχιῶν διατίθενται ὡς ἑξῆς.

Ἐπιτροπὴ πενταμελὴς, συγκειμένη ἀπὸ τὸν οἰκεῖον Δήμαρχον, τὸ πρεσβύτερον τῶν ἱερέων τῆς κοινότητος, καὶ τὰ τρία μέλη αὐτῆς, ἐκλεγόμενα κατὰ πλειονοψηφίαν ὑπὸ τῆς ἰδίας κοινότητος, ἀφοῦ προηγουμένως προσδιορίσῃ καὶ παραχωρήσῃ ἀνάλογον περιφέρειαν πρὸς βοσκήν τῶν μικρῶν καὶ μεγάλων ζώων τῶν μελῶν αὐτῆς τῶν ἀρχῆθεν ἐχόντων κοινοτικὸν δικαίωμα, ἐκτίθῃσιν εἰς δημοπρασίαν ἐνοικιάσεως πρὸς ὄφελος τῶν κοινοτήτων τὸ περιπλέον.

Ἡ δημοπρασία γίνεται εἰς τὰς πρωτεύουσας τῶν δήμων τῶν μὲν θερινῶν βοσκῶν τὴν 15 Μαρτίου, τῶν δὲ χειμερινῶν τὴν 1 Σεπτεμβρίου, κηρυττομένη δέκα τοῦλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς ἐνάρξεως αὐτῆς, διαρκεῖ δὲ ἡμέρας τρεῖς.

Νέαι προσφοραὶ εἶναι δεκταὶ ἐντὸς πέντε ἡμερῶν, γινόμεναι ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου Ἐπαρχοῦ ἢ Νομάρχου· ἡ δὲ ἐπανάληψις τῆς δημοπρασίας γίνεται τὴν πέμπτην ἀπὸ τῆς παρελεύσεως τῆς ἀνωτέρω προθεσμίας. Ἡ δὲ δημοπρασία ὑπόκειται εἰς τὴν ἐγ-

1. Ἴδε κατωτ. ἐγκύκλ. ἀριθ. 89 τῆς 7 Νοεμ. 1894.

2. Τὸ ἄρθ. 9 συνεπληρώθη διὰ τοῦ κατωτ. ν. ΨΜΕ' 1878 (ἄρθ. 49).

γκρισιν τοῦ Νομάρχου ἢ Ἐπαρχοῦ. ὅστις ἀποφί-
νεται· ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν, ἀφ' ἧς λάβῃ τὰ πρα-
κτικά. Τρίτη δημοπρασία δὲν ἐπιτρέπεται.

Τὸ ἐνοίκιον θέλει εἰσάγεσθαι εἰς τὸ Δημόσιον τα-
μεῖον καὶ εἰσπράττεται παρ' αὐτοῦ. Θέλει δὲ δα-
πανᾶσθαι, τῇ γνωμοδοτήσει τῆς πλειονοψηφίας τῆς
κοινότητος, πρὸς κατασκευὴν καὶ διατήρησιν τῶν κοι-
νοτικῶν ὁδῶν καὶ γεφυρῶν, τῶν ἀναγκαίων ὑδραγω-
γείων καὶ φρεάτων, τῶν προκαταρκτικῶν Σχολείων,
τῶν ἀναγκαιούντων ἱερῶν Ναῶν καὶ εἰς ἄλλας κοι-
νοτικὰς ἀνάγκας. Νομολ.

10. Τὰ πρακτικά τῆς δημοπρασίας διὰ τὴν ἐνοι-
κίαςιν τῶν κοινοτικῶν λιθαδίων πέμπονται μετὰ τῶν
συντακτομένων ὁμολογιῶν ὑπὸ τοῦ οἰκείου Δημάρχου
εἰς τὸν Οἰκονομικὸν Ἐφορον, ὅπως ἐνεργῶνται τὰ
τῆς βεβαιώσεως καὶ εἰσπράξεως.

11. Οἱ ὑπενοικιασταὶ κτηνοτρόφοι ὑποχρεοῦνται
νὰ παρακαταθέσωσιν, εἴτε περὶ ἐθνικῶν εἴτε περὶ
κοινοτικῶν βοσκῶν πρόκειται, τὸ μετὰ τοῦ ἐνοικι-
αστοῦ συμφωνηθὲν τίμημα εἰς τὸ Δημόσιον ταμεῖον,
ἐξ οὗ ὁ ἐνοικιαστὴς θέλει λαμβάνει τὸ τυχὸν περίσ-
σευμα.

Πᾶσα εἰς ἄλλον πληρωμὴ θεωρεῖται ἄκυρος, καὶ
ὁ μὴ συμμορφωθείς πληρώνει εἰς τὸ Δημόσιον 20
λεπτά δι' ἕκαστον πρόβατον καὶ 50 δι' ἕκαστον χον-
δρὸν ζῶον ἀπέναντι τοῦ χρέους τοῦ ἐνοικιαστοῦ,
καθ' οὗ ἔχει δικαίωμα ἀποζημιώσεως.

12. Ἡ πληρωμὴ τοῦ ἐνοικίου διὰ τε τὰς ἐθ-
νικὰς καὶ τὰς κοινοτικὰς βοσκὰς, θέλει γίνεσθαι εἰς
δύο ἴσας δόσεις, ἡ τῶν θερινῶν τὴν 15 Ἰουνίου καὶ
20 Αὐγούστου, ἡ δὲ τῶν χειμερινῶν τὴν 15 Νοεμ-
βρίου καὶ 29 Ἀπριλίου τοῦ ἐπιόντος ἔτους, ἐφαρ-

μοζομένη κατὰ τῶν ὀφειλετῶν ἐκ τοιούτων ἐνοικίων τῶν διατάξεων τοῦ Νόμου περὶ καταδιώξεως τῶν καθυστερούντων ἐκ δημοσίων ἐσόδων.

13. Τὸ δημόσιον δὲν ἐνέχεται εἰς οὐδεμίαν δι' οἰονδήποτε λόγον ἀποζημίωσιν τοῦ ἐνοικιαστοῦ ἕνεκα πράξεων τρίτων, καθ' ὧν ἔχει τὰς τοῦ Δημοσίου ἀγωγάς. Ὡσαύτως δὲν ἔχει οὗτος ἀποζημιώσεως δικαίωμα διὰ τὴν ἀπὸ τὰς χειμερινὰς εἰς τὰς θερινὰς νομὰς καὶ τὰν ἀπαλιν διάβασιν τῶν ποιμνίων, ἅτινα ὅμως δὲν δύνανται νὰ διαμείνωσιν ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς αὐτῆς κοινότητος πέραν τῶν 12 ὥρων.

Τὸ δημόσιον δὲν εὐθύνεται ἐπίσης πρὸς ἀποζημίωσιν ἕνεκα τῆς μέχρι τοῦδε ἐφαρμογῆς τοῦ καταργηθέντος Διατάγματος.

14. Δίδεται ποσοστὸν εἰς τὸν εἰσπράττοντα Ταμίαν ἐκ τῶν εἰσπραττομένων χρημάτων 1 τοῖς 100.

15. Ἡ ἐξακολούθησις καὶ ἡ ἐπέκτασις τῆς καλλιεργείας καὶ φυτοκομίας ἐπὶ τῶν βοσκησίμων ἐθνικῶν τόπων καὶ κτημάτων, καθὼς καὶ ἡ διάθεσις τοιούτων ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κειμένων Νόμων, θέλει ἐνεργεῖσθαι ὡς καὶ μέχρι τοῦδε. καὶ οὐδεμία υποχρέωσις ἢ δικαίωμα γεννᾶται ἐκ τοῦ παρόντος Νόμου, διὰ τε τὸν ἐνοικιαστὴν ἢ τὴν κοινότητα, πρὸς ἣν τυχὸν παρεχωρήθησαν αἱ θέσεις αὗται ὡς εἰδικὴ περιφέρεια τοῦ χωρίου. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δύναται νὰ ληφθῇ πρόνοια περὶ προσαυξήσεως τῆς ὀρισθείσης εἰδικῆς περιφερείας τοῦ χωρίου.

16.¹

1. Τὸ ἄρθρ. 16 ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ ἄρθ. 50 τοῦ κατωτ. ν. ΒΠ 1892 περὶ φορολογίας τῶν προϊόντων τῆς γῆς καὶ τῶν ζώων.

17. Τὰς τῶν κατοίκων πρὸς ἀλλήλους ἢ πρὸς ἄλλους κτηνοτρόφους ἔριδας πρὸς τὴν τοποθέτησιν καὶ νομὴν, δικάζει ὁ Εἰρηνοδίκης τῆς περιφερείας· ἡ δὲ ἀπόφασις αὐτοῦ εἶναι προσωρινῶς ἐκτελεστή. Ἡ διαδικασία γίνεται ἐπὶ ἀπλοῦ χάρτου. Νομολ.

18. Ὅστις ἤθελεν οἰκιοποιηθῆ ἢ δηλώσει ἐν ὁ νόματί του ξένα ζῶα ἢ πλειότερα τῶν πραγματικῶν, τιμωρεῖται μὲ πρόστιμον δρ. 2 κατὰ κεφαλὴν τῶν ὄσων ἀντεποιήθη ἢ περιπλέον ἐδήλωσε ζῶων.

Τὸ πρόστιμον τοῦτο εἰσπράττεται ὑπὸ τοῦ Δημοσίου Ταμείου, καὶ τὸ μὲν ἐν τρίτον δίδεται εἰς τὸν ἀνακαλύπτοντα τὸν δόλον, τὰ δὲ λοιπὰ δύω τρίτα εἰς τὰ δημοτικὰ ταμεῖα.¹

Ἐγκύκλιος ἀριθ. 89 τῆς 5 Νοεμβρ. 1894. — Περὶ διαχείρισεως τῶν ὑπὸ τῶν κοινοτήτων ἐνοικιαζομένων ἐθνικῶν βοσκημάτων.

Κατωτέρω κοινοποιούμεν ὑμῖν τὴν ταῦτάριθμον πρὸς τὸν Νομάρχην Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας ἐκδοθεῖσαν διαταγὴν μας ἀφορῶσαν τὴν διαχείρισιν τῶν κοινοτικῶν περιουσιῶν καὶ ἰδίως τῶν ἐθνικῶν λειβαδίων, τῶν δι' ἐνοικιάσεως παραχωρηθέντων ταῖς κοινότησιν ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, συμφώνως τῷ ΚΘ' νόμῳ τοῦ 1864, καὶ σὺν παρακαλοῦμεν, Κύριοι, ἵνα ἐπιστείλητε τὰ δέοντα πρὸς τε τοὺς υφ' ὑμῶν Δημάρχους καὶ τὰς κοινοτικὰς ἐπιτροπὰς, γνωστοποιούντες ἅμα, ὅτι τὸ Ὑπουργεῖον θέλει τιμωρῆσαι αὐστηρῶς πάντα παραβάτην τοῦ εἰρημένου νόμου καὶ τῶν σχετικῶν αὐτῷ Β. Διαταγμάτων.

Ἡ κοινότης Δαραμαρίου τοῦ Δήμου Πλαταιῶν, κατὰ

1. Ἀλλὰ κατὰ τὸ ἀρθ. 37 τοῦ ν. ΒΡΠΗ' 1893 περὶ μεταβολῆς τοῦ συστήματος τῆς ἀστυνομ. διοικήσεως πάντα τὰ πρόστιμα ἄτινα πρότερον ἐδίδοντο τοῖς δήμοις εἰσίζονται νῦν εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον.

παράβασιν τοῦ νόμου ΚΘ' τοῦ 1864 καὶ τῶν σχετικῶν αὐτῷ Β. Διαταγμάτων, προέβη αὐθαιρέτως εἰς τὴν μίσθωσιν πρὸς τρίτους τοῦ παραχωρηθέντος αὐτῇ πρὸς βοσκήν τῶν ζώων τῆς ἐθνικοῦ βοσκήματος Κατζούλα ἀντὶ δαγμῶν 300, ὡς τοῦτο ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθρ 20772 π. ἔ. συμβολαίου τοῦ ἐν Θήβαις Συμβολαιογράφου Ἀντ. Ι. Θωμαΐδου, ἐνῶ διὰ τοῦ μνησθέντος νόμου καὶ τῶν σχετικῶν Β. Διαταγμάτων τῶν κατὰ παράκλησιν ἀφθεντῶν ταῖς διαφόροις κοινότησιν ἐθνικὰ λειβάδια, ὅσον καὶ τὰ κοινοτικά διατίθενται δι' ἐνοικίσεως, ὅσα τούτων προκύψουσιν ὡς περισσεύματα ἐκ τοῦ κατὰ τριετίαν ἐνεργοῦμένου ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας Ἀρχῆς διαχωρισμοῦ, τὴν δ' ἐνοικίαν διὰ δημοπρασίας ἐνεργοῦσιν αἱ δημόσιαι Ἀρχαὶ μετὰ τοῦ οἰκείου Δημάρχου καὶ τὸ μετὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ δικαιώματος τῆς ἐπικαρπίας, καθόσον ἀφορᾷ τὰ ἐθνικὰ βοσκήματα, ὑπόλοιπον τοῦ ἐνοικίου κατατίθεται εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον, κατὰ τὸ ἄρθρον 8 τοῦ ρηθέντος νόμου, καὶ δαπανᾷται πρὸς κατασκευὴν καὶ διατήρησιν τῶν δημοτικῶν ὁδῶν καὶ γεφυρῶν, τῶν ἀναγκαίων ὑδραγωγείων καὶ φρεάτων, τῶν προκαταρκτικῶν σχολείων τοῦ Δήμου καὶ τῶν ἀναγκαιούτων Ἱερῶν Ναῶν. Τὰ δὲ περὶ τούτου κανονίζονται διὰ τοῦ ἐτῆσιου δημοτικοῦ προϋπολογισμοῦ κτλ.

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅμως, ἐπειδὴ ἡ ρηθεῖσα κοινότης, ἀσεβήσασα εἰς πάντα ταῦτα, ἐνήργησεν αὐτοβούλως, διὰ τοῦτο ἀνάγκη νὰ κατασχεθῇ εἰς χεῖρας τοῦ μισθωτοῦ τὸ ἐν λόγῳ μίσθωμα καὶ κατατεθῇ εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον διὰ τὴν περαιτέρω ἐνέργειαν, ἐνεργηθῶσι δὲ τὰ δέοντα κατὰ τῆς κοινότητος ταύτης καὶ κατὰ τοῦ οἰκείου Δημάρχου Πλαταιῶν, ὅστις ὀφείλει νὰ καταγγείλῃ μὲν ἀμέσως τὴν αὐθαίρετον ταύτην τῆς κοινότητος πράξιν ἐνώπιον ὑμῶν, νὰ μεριμνήσῃ δὲ συγχρόνως καὶ περὶ ματαιώσεως αὐτῆς ὡς ἐκνόμου.

Παρακαλοῦμεν, κ. Νομάρχα, ἵνα ἐκτελέσητε ταχέως τὴν παρούσαν καὶ ὑποβάλῃτε τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεργειῶν σας. Γνωρίζομεν δ' ὑμῖν, ὅτι ἡττησάμεθα παρὰ τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργείου τὴν τιμωρίαν τοῦ μνησθέντος Συμβολαιογράφου ἐπὶ τῇ παραβάσει τοῦ εἰρημένου νόμου.

"Αρθ. 9.

'Αρ.Π. 40 (1856). Κατὰ τὸν ν. 3 Π. (50.9), εἰς κοινότητα. ἀνοργανίστους, ὅτι τὰ δύο τρίτα τῆς κοινότητος ἀποφασίσωσιν, ὑποχρεοῖ ὁλόκληρον τὴν κοινότητα.

'Αρ.Π. 115 (1868). Ἀμφισβητουμένου, ὅτι τὰ διορίσαντα τὸν πληρεξούσιον μέλη τῆς κοινότητος ἀποτελοῦσι τὸ σύνολον τῆς κοινότητος ἢ τὴν νόμιμον αὐτῆς πλειοψηφίαν, δέον νὰ διαταχθῇ ἀπόδειξις.

'Αρ.Π. 174 (1883). Ἡ κοινότης ἐκπροσωπεῖται ἐπὶ Δικαστηρίου ὑπὸ τῶν δύο τρίτων τῶν μελῶν αὐτῆς Ν. 2 Κώδ. (10. 34) Ν. 3 Π. (3. 4). Ἐν ἀμφισβητήσει δὲ ἐκ μέρους τοῦ ἀντιδίκου περὶ τοῦ νομίμου τῆς ἐκπροσώπησης, ἀποδεικνύουσι τὸ νόμιμον αὐτῆς οἱ ὡς ἀντιπρόσωποι τῆς κοινότητος παρασταθέντες.

'Αρ.Π. 167 (1880). Μὴ ἐκδοθέντος εἰσέτι νόμου ὀργανικοῦ περὶ κοινοτήτων, ἐκ τοῦ ἄρθρ. 6 τοῦ περὶ Δήμων νόμου ἔπεται, ὅτι ἐκεῖναι αἱ κοινότητες, αἵτινες, ἐκ μιᾶς καὶ μόνον πόλεως ἢ κώμης ἢ χωρίου συγκείμεναι ἀποτελοῦσιν ἴδιον Δήμον, εἰσὶ καὶ συντεταγμένοι ὡς ἐκπροσωπούμεναι ὑπὸ τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς (ἄρθρ. 38 αὐτόθι). Ὅθεν αἱ λοιπαὶ κοινότητες τῶν πόλεων, κωμῶν καὶ χωρίων, ὡς πρὸς τὴν ἰδίαν αὐτῶν περιουσίαν ἀντιπροσώπουσι ἔχουσι, κατὰ φυσικὸν λόγον, πάντα τὰ μέλη τῆς κοινότητος, ἢ ἐξ ἀναλογίας τῶν Ν. 3 καὶ 4 Π. (3. 4.) περιεχομένων καὶ ἐν θέμ. ΡΓ' καὶ ΡΔ' Βασιλ. (8 2. καὶ Ν. 45 Κώδ. (10. 31). τὰ δύο τρίτα αὐτῶν ἀποφασίζουσι κατὰ πλειονοψηφίαν ἐκάστοτε, ὥστε αὗται εἰσὶν ἀσύντακτοι.

'Αρ.Π. 156 (1879). Ἡ σύμβασις περὶ μισθώσεως χορονομῆς, ἀνηκούσης εἰς κοινότητα ἀνοργανιστον, ἔχουσαν 88 μέλη, ἐξ ὧν 42 μόνον διώρισαν πληρεξούσιους πρὸς συνολολόγησιν τῆς συμβάσεως ταύτης, εἶνε ἀνίσχυρος, διότι ἐκ τοῦ συνδ. τοῦ Ν. 3, 4 Π. (3. 4) Ν. 49 Π. (50. 1) Ν. 3 Π. (50. 9) Π. 46 Κώδ. (10. 31) προκύπτει, ὅτι ἡ πλειονότης τῶν συνελθόντων 2]3 τοῦ ὅλου τῶν ἀποτελούντων τὴν ὁμάδα μελῶν δύναται ἐγκύρως νὰ διαθέσῃ τὰ εἰς αὐτὴν ἀνήκοντα ἀπαλλοτριωτά.

'Αρ.Π. 336 (1895). Κατὰ τὰς συνδυασμένας διατάξεις τῶν Πανδ. (50. 9) 3 καὶ τοῦ Κώδ. (10. 31) 45, ἐπὶ ἀνοργανίστου κοινότητος, οἷα ὁμολογουμένως ἐστὶν ἡ ἐνάχουσα

καὶ νῦν ἀναιρεσίβλητος κοινότης Πύρρας, πρὸς καταρτισμὸν ἐννόμου ἀποφάσεως αὐτῆς ἀπαιτεῖται ἡ παρουσία τοῦλάχιστον τῶν δύο τρίτων τῶν ἀπαρτιζόντων αὐτὴν μελῶν. Ὅθεν, ἀρνηθέντων τῶν νῦν ἀναιρεσιόντων, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἐνώπιον τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος πρωτοδικείου προτάσεων αὐτῶν, ὅτι τὰ παρασταθέντα ἐνώπιον αὐτοῦ τεσσαράκοντα τρία μέλη τῆς ἀντιδίκου αὐτῶν κοινότητος ἀποτελοῦσι τὰ δύο τρίτα τῶν μελῶν αὐτῆς, τὸ διαληφθὲν Πρωτοδικεῖον, μὴ ἐπιβαλὼν εἰς τὴν ἀναιρεσίβλητον κοινότητα ἀπόδειξιν περὶ τῆς, ὡς προεῖρηται, ἀμφισβητουμένης νομιμοποιήσεως αὐτῆς, παρεβίασε τὰς περὶ νομιμοποιήσεως καὶ ἀποδείξεως οὐσιώδεις διατάξεις τῶν ἀρθρ. 68 καὶ 248 τῆς Πολ. Δικονομίας.

ἈρΠ. 302 (1853). Κατὰ τὸν Ν. 6 § 1 Π. (1. 8) Βασ. 5 (46. 3), τὰ τῆς ὁμάδος κτήματα κατ' οὐδὲν μέρος ἀνήκουσιν εἰς τὰ κατ' ἰδίαν φυσικὰ ἢ νομικὰ πρόσωπα, ὧν τὸ σύνολον ἀποτελεῖ τὴν μεγαλύτεραν ὁμάδα.

ἈρΠ. 249 (1867). Κατὰ τὰ περὶ τῶν κοινοτήτων ἰσχύοντα, αὗται δὲν ἔχουσι δικαίωμα νὰ διανεμῶσι μεταξὺ τῶν μελῶν αὐτῶν τὴν περιουσίαν των, καὶ μάλιστα τὴν ἀκίνητον· Ν. 3 Κώδ. (11. 31).

ἈρΠ. 167 (1880). Ἀγωγή, βάσιν ἔχουσα ὅτι τρία ἐν αὐτῇ ἀναφερόμενα πρόσωπα, ὄντα μέλη τῆς κοινότητος, μετέβησαν εἰς τὴν πηγὴν (ἐξ ἧς δικαστικῶς καὶ ἐπὶ ἀπειλῇ χρηματικῆς ποινῆς ἀπηγορεύθη εἰς τὴν κοινότητα ταύτην πᾶσα νέα διατάραξις πρὸς χρῆσιν τοῦ ὕδατος, ἀνήκουσαν ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν ταμεῖον) καὶ ἔκοψαν τὸ ὕδωρ τοῦτο, διοχετεύσαντες αὐτὸ εἰς τὰ κτήματά των, οὐχὶ δὲ ὅτι οἱ τρεῖς οὗτοι ἐπεχείρησαν τὴν πράξιν ταύτην ἢ ἐν ὀνόματι τῆς εἰρημένης κοινότητος, ὡς ἀποτελοῦντες τὴν νόμιμον τῶν μελῶν αὐτῆς πλειονοψηφίαν, ἢ κατὰ παραγγελίαν ταύτης, ἢ τοῦλάχιστον κατὰ συναίνεσιν, δοθείσαν μετὰ προηγουμένην ἀπόφασιν τῶν ἀποτελούντων τὴν νόμιμον πλειονοψηφίαν τῶν μελῶν αὐτῆς, ὁρθῶς ἀπορρίπτεται ὡς ἀπαράδεκτος, ἀπευθυνομένη κατὰ τῆς κοινότητος, διότι ἐκ τῆς εἰρημένης πράξεως τῶν τριῶν τούτων προσώπων δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὑπεύθυνος ἡ κοινότης.

"Αρθρον 17

'ΑρΠ. 146 (1867). Τὸ ἄρθ. 17 τοῦ ν. ΚΘ' ἐφαρμόζεται μόνον εἰς τὰς μεταξὺ τῶν κατοίκων τῆς αὐτῆς κοινότητος καὶ περὶ τῆς μεταξὺ αὐτῶν κακῆς τυγόν διανομῆς τῶν κοινοτικῶν κτημάτων ἔριδας· περὶ δὲ τοῦ ἂν καλῶς ἢ κακῶς ἐνοικιάσθησαν τὰ κοινοτικά λειβάδια δὲν δύνανται οἱ ξένοι τῆς κοινότητος νὰ προτείνωσι τι.

B. Δ. 9 'Ιανουρ. 1878. — Περὶ κοινοτικῶν καὶ ἐθνικῶν βοσκῶν.'

1. 'Ο κατὰ τὰ ἄρθρα 2 καὶ 9 τοῦ νόμου ΚΘ' τοῦ ἔτους 1864 χωρισμὸς τῆς περιφερείας, ἐν ἣ θέλουσι βόσκει τὰ ζῶα ἐκάστης κοινότητος, γίνεται ἐπὶ τε κοινοτικῶν καὶ ἐθνικῶν βοσκῶν ὑπὸ ἐπιτροπῆς συγκροτουμένης ἐκ τοῦ Οἴκ. 'Εφόρου, τοῦ Εἰρηνοδίκου, τοῦ προέδρου τοῦ ἐπαρχιακοῦ συμβουλίου, ἐνὸς τῶν ἱερῶν τῆς κοινότητος καὶ τοῦ εἰδικοῦ παρέδρου ἢ, κατὰ τὰς πρωτευούσας τῶν δήμων, ἐνὸς τῶν δημοτικῶν συμβούλων ἢ παρέδρων, προτιμωμένων τῶν ἐν αὐτῇ κατοικούντων. Τὸν ἱερέα, δημοτικὸν σύμβουλον ἢ πάρεδρον διορίζει ἡ διοικητικὴ ἀρχή.

'Εὰν κατὰ τὸν ὅρισμὸν τῆς περιφερείας ὑπάρξῃ διαφωνία ἐν τῇ εἰρημένῃ ἐπιτροπῇ, συναποφασίζει

1. 'ΕφΚ. 1878 σελ. 21. Τὸ Διάταγμα τοῦτο ἐξεδόθη πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ν. ΧΕΘ' τῆς 31 Δεκ. 1877 περὶ τοῦ ἐπὶ τῶν ζώων καὶ βοσκῶν φόρου καὶ περὶ διαθέσεως τῶν ἐθνικῶν λειβαδίων. Καὶ ὁ μὲν ν. ΧΕΘ' κατηργήθη μετὰ τὸν ν. ΨΜΕ' 13 Δεκ. 1878 περὶ φόρου ἐπὶ τῶν ζώων· συνεπῶς θὰ συμπαρέσυρε καὶ τὸ ἀνωτέρω B. Δ. ἂν μὴ προελάμβανεν ὁ ν. ΨΜΕ' ἐν ἄρθ. 24 νὰ διατηρήσῃ ἐν ἰσχύϊ πάντα τὰ πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ν. ΧΕΘ' ἐκδεδωμένα B. Δ. Τοιαῦτα δὲ εἶνε τὸ παρόν, καὶ τὰ κατωτ. τῆς 12 καὶ 16 Φεβρ., 22 Μαρτ. καὶ 20 Μαΐου 1878.

μετ' αὐτῆς ἡ διοικητικὴ ἀρχὴ μετὰ τοῦ ταμίου καὶ δημάρχου.¹

2. Ἀνὰ πᾶσαν τριετίαν ὀρίζεται ἡ εἰρημένη περιφέρεια ἀναλόγως τῶν ζώων ἐκάστης κοινότητος. ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ κατὰ τὴν τελευταίαν τριετίαν φορολογηθέντος ποσοῦ καὶ εἰδους αὐτῶν. Πρὸς τοῦτο θέλει χρησιμεύει ὁ μέγιστος ὅρος τῶν κατὰ τὴν εἰρημένην τριετίαν δηλωθέντων ὑπὸ τῶν κατοίκων τῆς κοινότητος ζώων, κατὰ τὸν ἄρθρον ὃ τοῦ νόμου ΧΞΘ τῆς 31 Δεκεμβρίου 1877 πίνακα,² πλέον 20 τῆς 100 ἐπὶ τοῦ εἰρημένου μεγίστου ὅρου.

Κατὰ τὴν πρώτην τριετίαν ὁ ὀρισμὸς τῆς περιφέρειας θέλει γίνεαι κατὰ τοὺς πίνακας τῶν δηλώσεων τοῦ ἔτους 1878, προστιθεμένου καὶ τοῦ εἰρημένου ποσοστοῦ.

3.³

4. Ἡ δημοπρασία τῶν τε κοινοτικῶν καὶ ἐθνικῶν βοσκῶν διεξάγεται, τῶν μὲν θερινῶν τὴν α' Ἀπριλίου, τῶν δὲ χειμερινῶν τὴν α'. Σεπτεμβρίου ἐκάστου ἔτους, κατὰ τὰς διατυπώσεις τῶν ἄρθρων 7 καὶ 9 τοῦ νόμου τῆς 31 Ἰανουαρίου 1864 καὶ τῶν ἄρθρων 19 καὶ 22 τοῦ νόμου τῆς 31 Δεκεμβρίου 1877.⁴

1 Ὡς πρὸς τὴν ἐπιτροπὴν πολλὰς ἐπήνεγκον μεταβολὰς τὰ κατωτ. Β. Δ.

2 Αἱ δηλώσεις τῶν ζώων γίνονται νῦν κατὰ τὸν ν. ΒΠ' 1892.

3 Τὸ ἄρθρον 3 ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ κατωτ. Β. Δ. τῆς 13 Ἰαν. 1881.

4 Ἀλλὰ τὸν τρόπον τῆς δημοπρασίας ὥρισεν ὁ νεώτερος ν. ΨΜΕ' 1878 ἐν ἄρθ. 19 καὶ 21, ὅφ' ὃ ἶδε τὴν τὴν σχετικὴν σημείωσιν.

5. ¹ Ὁ ἐνοικιαστὴς τοῦ ἐπὶ τῶν ζώων καὶ βοσκῶν φόρου ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ βεβαιώσῃ τὸ ὀφειλόμενον αὐτῷ ἐνοίκιον, ἔνεκα παραβάσεως τῶν ἄρθ. 20 καὶ 23 τοῦ προειρημένου νόμου ΧΞΘ' τῆς 31 Δεκεμβρίου 1877, ἐνάγων ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου εἰρηνοδίκου τὸν παραβάτην κτηνοτρόφον.

Ἡ ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου ἢ κατ' ἔφεσιν διαδικασία διεξάγεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 21 τοῦ εἰρημένου νόμου.

Ὡς πρὸς τὸ ποσὸν καὶ εἶδος τῶν ζώων ἢ δῆλωσης τοῦ κτηνοτρόφου καὶ τὸ πρωτόκολλον τῆς ἀπαριθμήσεως τῶν ζώων αὐτοῦ ἀποτελοῦσι πλήρη ἀπόδειξιν καὶ οὐδὲν ἄλλο ἐπιτρέπεται ὡς πρὸς τοῦτο ἀποδεικτικὸν μέσον. Ἐὰν δὲ ἀμφισβητεῖται, ἂν τὰ ζῶα ἀνήκωσιν εἰς τὸν φαινόμενον κύριον αὐτῶν, ἐπιτρέπεται ἡ χρῆσις παντὸς ἀποδεικτικοῦ μέσου, πλὴν τοῦ τῶν μαρτύρων.

Τὸ ποσὸν τοῦ δημότου ὀφείλει ὁ κτηνοτρόφος ν' ἀποδείξῃ δι' ἐπισήμου ἀποσπάσματος τοῦ δημοτολογίου, τὴν δὲ τοῦ σταθεροῦ κατοίκου τῆς κοινότητος βεβαιῶν διὰ παντὸς ἀποδεικτικοῦ μέσου, μὴ ἐξαίρουμένου καὶ τοῦ τῶν μαρτύρων, ὅτι κατέστησεν ἐν τῇ κοινότητι ταύτῃ τὸ κέντρον τῶν ὑποθέσεων τοῦ ἀπὸ χρόνου ἱκανοῦ πρὸς ἀπόδειξιν, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, σταθερᾶς ἐν τῇ κοινότητι οἰκήσεως.

Ἐὰν ἀποδείχθῃ ὅτι ὁ ἐναγόμενος δὲν ἔχει τὰ προσόντα τοῦ κατοίκου τῆς κοινότητος, ἢ ὅτι ὁσέκει πλέον τῶν 150 μικρῶν καὶ 30 μεγάλων ζώων, καταδικάζεται ἐν μὲν τῇ πρώτῃ περιπτώσει εἰς τὴν

1 Τὸ ἄρθ. 5 δὲν ἰσχύει μετὰ τὸ ἄρθ. 1 τοῦ κατωτ. ν. ΨΖ' 1880 (ἴδε τὴν ὑπ' αὐτὸ σημείωσιν).

πληρωμὴν τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 20 τοῦ εἰρημένου νόμου ἐνοικίου, κατὰ δὲ τὴν δευτέραν τοῦ ὀρίζομένου ἐν ἄρθρῳ 23.

Ἐὰν δὲ ὁ κάτοικος τῆς κοινότητος παρέστη εἰ-
κονικῶς ὡς κύριος ἀλλοτρίων ζώων, ὅπως στερήσῃ
τὸ δημόσιον τοῦ κατὰ τὰ ἄρθρα 20 καὶ 23 νενομι-
σμένου ἐνοικίου, αὐτὸς μὲν καταδιώκεται ποινικῶς
καὶ καταδικάζεται κατὰ τὸ ἄρθρον 11 εἰς τὴν πλη-
ρωμὴν προστίμου ἔσου τῷ διὰ τὰ ἀλλότρια ζῶα
φόρῳ, εἴτε ἐπληρώθῃ ὁ φόρος οὗτος εἴτε μὴ, ὁ δὲ
κύριος τῶν ζώων ἐνάγεται κατὰ τὰς πρὸςθεθείσας
διατάξεις πρὸς πληρωμὴν τοῦ ἐνοικίου.

B. Δ. 13 'Ιαν. 1881. — Περὶ τροποποιήσεως
τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἀπὸ 9 'Ιαν. 1878 B.
Δ. ἀφορῶντος εἰς τὸν ἐν γένει κανονι-
σμόν τοῦ διαχωρισμοῦ τῶν βοσκῶν κλ.¹

Τὸ ἄρθ. 3 τοῦ ἀπὸ 9 'Ιαν. 1878 B. Δ. τρο-
ποποιεῖται ὡς ἔπειτα :

«Ὁ κατὰ τριετίαν προσδιορισμὸς τῆς περιφε-
ρείας θέλει εἶσθαι τετελεσμένος μέχρι τῆς 31 'Ιου-
λίου ἐκάστου ἔτους τὸ βραδύτερον. Αἱ δὲ προκαταρ-
κτικαὶ ἐργασίαι δύνανται ν' ἀρχίσωσι καὶ ἀπὸ τοῦ
τοῦ μηνὸς 'Ιανουαρίου. Ὁ χωρισμὸς δύναται νὰ
περαιωθῇ καὶ πρὸ τῆς ἀνωτέρω προθεσμίας, ἥτις
εἶναι τὸ ἀπώτατον καὶ ἀνυπέρβλητον διὰ τὴν τοῦ
ἔργου περαίωσιν ὅριον. Ἐπιτρέπεται δὲ εἰς τὸ
'Υπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν νὰ διατάξῃ καὶ δι-
αρκούσης τῆς τριετίας ἀναθεώρησιν τῶν ὁρίων τῆς
προσδιορισθείσης περιφερείας, ἐὰν αὐξήσῃ τὸ ποσὸν

1. ἘφΚ. 1881 σελ. 274.

τῶν κοινοτικῶν ζώων, ἢ ἄλλως ἐν τῷ γενομένῳ διαχωρισμῷ γεννηθῶσι μορφαὶ καὶ παράπονα».

B. Δ. 12 Φεβρ. 1878.—Περὶ παρατάσεως τῆς προθεσμίας διὰ τὸν διαχωρισμὸν τῶν ἐθνικῶν καὶ κοινοτικῶν βοσκῶν.¹

Ἄρθρον μόνον.—²—Τοὺς εἰδικούς δὲ προέδρους τῶν χωρίων μὴ ὑπάρχοντας ἢ κωλυμένους ἀναπληροῖ εἰς τῶν δημοτικῶν συμβούλων, προσδιορίζομενος ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου δημάρχου πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 7³ τοῦ ἄνω εἰρημένου Διατάγματος ἐπιτροπῆς. Ἀναπληρωτῆς δὲ τοῦ προέδρου τοῦ ἐπαρχιακοῦ συμβουλίου ἔσται ὁ ἀντιπρόεδρος, κωλυομένου δὲ καὶ τούτου, ὁ τὰς πλείους λαβῶν ψήφους ἐπαρχιακὸς σύμβουλος.

B. Δ. 22 Μαρτ. 1878. — Γ' Συμπληρωτικὸν περὶ τοῦ προσδιορισμοῦ τῶν περιφερειῶν ἐθνικῶν καὶ κοινοτικῶν βοσκῶν.⁴

Ἄρθρον μόνον. Μὴ ὑπάρχοντος ἢ κωλυομένου τοῦ ἱερέως ἐν τινὶ κοινότητι προσκαλεῖται τοιοῦτος ἐκ τοῦ πλησιεστέρου χωρίου.

Τὴν κατὰ τὸ ἐδάφιον α' τοῦ ἁρθρου 1 τοῦ ἀπὸ 9 Ἰανουαρίου 1878 Διατάγματος ἐπιτροπὴν παρακολουθοῦσιν αἱ τοῦ ἐδαφίου β' ἀρχαί, ἢ, ἐν περι-

1. ἘφΚ. 1878 σελ. 86.

2. Τὸ ἐδάφιον α' τοῦ ἁρθρου τούτου περιεῖχεν ὅλως προσωρινὴν διτάξιν.

3. Γράφε 1.

4. ἘφΚ. 1878 σελ. 146.

πτώσει κωλύματος τῶν προϊσταμένων ἐκάστης, οἱ νόμιμοι αὐτῶν ἀναπληρωταί.

Τὸν ταμίαν κωλυόμενον παρίστησιν ἐν τῇ ἐπιτροπῇ ὁ γραμματεὺς τοῦ ταμείου δυνάμει ἐγγράφου ἐπὶ τούτῳ ἐντολῆς τοῦ προϊσταμένου αὐτοῦ.

B. Δ. 20 Μαΐου 1878. — Περὶ συμπληρωτικῶν διατάξεων ἀναγομένων εἰς τὸν διαχωρισμὸν τῶν ἔθν. καὶ κοινοτ. βοσκῶν.¹

Ἔχοντες: ὑπ' ὅψιν τὰ δυνάμει τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ ἀπὸ 31 Δεκεμβρίου 1877 ΧΕΘ' νόμου περὶ φόρου ἐπὶ τῶς ζώων καὶ τῶν βοσκῶν καὶ διαθέσεως τῶν ἐθνικῶν λειβαδίων ἐκδεδομένα Διατάγματα ἀπὸ 9 Ἰανουαρίου, 12 καὶ 16 Φεβρουαρίου² καὶ 22 Μαρτίου ε. ε. ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ, συμπληροῦμεν αὐτὰ διὰ τῶν ἐπομένων διατάξεων.

1. Ἐὰν τὰ τε κύρια μέλη τῆς κατὰ τὸ ἐδάφιον α' τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀπὸ 9 Ἰανουαρίου ε. ε. Διατάγματος πενταμελοῦς ἐπιτροπῆς καὶ οἱ νόμιμοι αὐτῶν ἀναπληρωταί, ἐξῆς προσκαλούμενοι, ὑπεκφύγῳσιν ἀνὰ εἰς τὴν σύμπραξιν αὐτῶν πάντες καὶ αὐθις δὲ ἀναπροσκληθέντες, εὐρεθῶσιν ἀπόντες δευτέραν τότε φορὰν, προβαίνουνσιν εἰς τὸν προσδιορισμὸν μόνᾳ τὰ παρόντα μέλη τῆς ῥηθείσης ἐπιτροπῆς, προσλαμβάνοντα καὶ τὰς ἀρχάς τοῦ β' ἐδαφ. τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου. Τὰ οὕτω δὲ συνταχθέντα πρωτόκολλα χρή-

1. ἘφΚ. 1878 σελ. 248.

2. Τὸ B. Δ. τῆς 16 Φεβρ. δὲν εὗρόν που δεδημοσιευμένον ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως. Ὅθεν, ἐὰν ὄντως δὲν ἐδημοσιεύθῃ, δὲν ἔχει ἰσχύν.

ζουσι τῆς κυρώσεως τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ.

2. ¹

3. Ἡ διατάξις τοῦ ἀπὸ 16 Φεβρουαρίου 1878 Διατάγματος περὶ τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ, ὅπως ἀναθεωρῇ καὶ μεταρρυθμίῃ τὰς πράξεις τῆς ἐπιτροπῆς, ἐπεκτείνεται ἐπὶ πᾶσαν περίπτωσιν, καθ' ἣν διὰ τοῦ γενομένου διαχωρισμοῦ προσεβλήθησαν ὅπωςδήποτε δικαιώματα κοινότητός τινος ἢ τοῦ δημοσίου, ἠγέρθησαν παρά-
 • πονα, ἢ ἡθετήθησαν διατάξεις τοῦ Νόμου καὶ τῶν σχετικῶν αὐτῷ Διαταγμάτων.

B. Δ. 5 'Ιουλ. 1890. — Περὶ ἀναπληρώσεως τοῦ ταμίου ὡς μέλους τῆς ἐπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ διαχωρισμοῦ τῶν βουλευσίων γαιῶν. ²

Ἄρθρον μόνον. Τὸν ταμίαν, κωλυόμενον εἰς ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων τῆς δευτέρας κατὰ τὴν § 2 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ διατάγματος τῆς 9 Φεβρ. ³ 1878 ἐπιτροπῆς, ἀναπληροῖ ὁ παρ' αὐτῷ γραμματεὺς ἢ καὶ πᾶς ἄλλος δημόσιος λειτουργὸς μὴ ἀναφερόμενος ἐν τῷ 1 ἄρθρῳ τοῦ προμνησθέντος διατάγματος, δυνάμει ἐγγράφου ἐντολῆς τοῦ διευθύνοντος τὸ ταμεῖον.

1. Περιεῖχε προσωρινὴν διάταξιν.

2. ἘφΚ. 1890 σελ. 686.

3. Γράψε μᾶλλον : 22 Μαρτίου.

B. Δ. 10 'Ιουν. 1896.—Περὶ προσθήκης παραγράφου εἰς τὸ ἄρθρον 1 τοῦ περὶ κοινοτικῶν καὶ ἐθνικῶν βοσκῶν B. Δ. τῆς 9 'Ιαν. 1878.¹

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ ἄρθ. 24 τοῦ ἀπὸ 31 Δεκ. 1877 ΧΞΘ' ν. καὶ τὸ ἄρθ. 24 τοῦ ἀπὸ 13 Δεκ. 1878 ΨΜΕ' ν., προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν·

Εἰς τὴν παράγραφον πρώτην τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀπὸ 9 'Ιαν. 1878 B. Δ. προστίθεται καὶ δευτέρᾳ παράγραφος ἡ ἐξῆς.

«Τὸν πρόεδρον τοῦ ἐπαρχιακοῦ συμβουλίου, ὅπου δὲν ὑπάρχουσι κατηρτισμένα τοιαῦτα, ἀναπληροῖ ὁ πρόεδρος τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου τοῦ οἰκείου δήμου, ἐνθα αἱ πρὸς διαχωρισμὸν βοσκαί».

Τὸ ἀπὸ 14 Μαΐου 1893 B. Δ. καταργεῖται.

N. ΨΜΕ' 13]16 Δεκεμβρίου.—Περὶ τοῦ φόρου ἐπὶ τῶν ζώων.²

Ἄρθ. 1—18.³

19. Ἐπὶ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 9 τοῦ εἰρημένου ΚΘ νόμου κοινοτικῶν βοσκησίων τόπων ἡ ἐνοικίασις τῆς χορτονομῆς γίνεται πάντοτε διὰ δημοπρασίας διεξαγομένης ὑπὸ τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1855 B. Διατάγματος περὶ ἐκτελέσεως

1. ἘφΚ. 1896 Α' σελ. 253.

2. ἘφΚ. 1878 σελ. 559.

3. Τὰ ἄρθρα 1—8 δὲν ἰσχύουσι μετὰ τὸν ν. ΒΠ' 1892 περὶ φορολογίας τῶν προϊόντων τῆς γῆς καὶ τῶν ζώων.

τοῦ ΣΟΖ' παγίου φορολογικοῦ νόμου, συμπράττον-
τος καὶ τοῦ ἀρμεδίου δημάρχου, ὅστις ἐπὶ τούτῳ
προσκαλεῖται ὑπὸ τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου ἐγκαίρως.
Ἄν δὲ δὲν παρευρεθῇ εἰς τὴν δημοπρασίαν, ἀνα-
πληροῦται ὑπὸ τοῦ ταμίου.

Ἐκ τοῦ ἐνοικίου κατατιθεμένου εἰς τὸ δημόσιον
ταμεῖον, ὁ οἰκείος δῆμος λαμβάνει δικαίωμα ἴσον τῷ
δημοσίῳ ἐγγεῖω φόρῳ, τὸ δὲ λοιπὸν διατίθεται διὰ
τὰς ἀνάγκας τῆς κοινότητος κατὰ τὰ ἐκδοθέντα ἢ
ἐκδοθησόμενα Β. Διατάγματα, προτάσει τῶν ἐπὶ
τῶν Ἑσωτερικῶν καὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργῶν.²

20. Ἀπαγορεύεται εἰς τὰ μὴ κοινοτικά ζῶα νὰ
βόσκωσιν ἐν τῇ κοινοτικῇ περιφερείᾳ, ἥτις ἐξηρέθη
τῆς ἐνοικιάσεως πρὸς νομὴν τῶν ζώων τῆς κοινότη-
τος ἄλλως οἱ κύριοι αὐτῶν πληρώνουσιν ἐνοίκιον
βοσκῆς, ὑπολογιζόμενον κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρ-
θρου 15 πλέον τὸ ἥμισυ αὐτοῦ. Εἰ δὲ τις τῶν κα-
τοίκων εἰκονικῶς παρέστη ὡς ἰδιοκτῆτης τῶν ζώων,
καταδιώκεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 11
ποινικῶς.

Ἡ βεβαίωσις καὶ εἵσπραξις τοῦ κατὰ τὸ προ-
ηγούμενον ἐδάφριον ἀποκρυφθέντος ἐνοικίου ἐπὶ τῶν
κοινοτικῶν λειβαδίων διατίθεται διὰ δημοπρασίας,
διεξαγομένης κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον 19,

1. Ἀλλὰ σήμερον μετὰ τὸν ν. ΒΠ 1892 τὰ τῶν δη-
μοπρασιῶν ἐν γένει τῶν ἐγγεῖων φόρων καὶ τοῦ δικαιώ-
ματος ἐπικαρπίας διέπει τὸ Β. Δ. 20 Αὐγ. 1892 (ὅπερ ἴδε
ἐν Ἑφ. Κυβ. 1892 σελ. 1064.)

2. Ἴδε κατωτ. τὴν ἐγκυκλ. ἄρ. 43 τῆς 11 Ἰουλ 1896.

ἀλλ' ὑπὸ μόνον τῶν ἐκεῖ ἀναφερομένων δύο δημοσιῶν ἀρχῶν. ¹

Περὶ διαθέσεως τῶν ἰθνηκῶν λειβαδίων

21. Ἡ διάθεσις τῶν ἰθνηκῶν λειβαδίων, περὶ ὧν διαλαμβάνει τὸ ἄρθρον 2 τοῦ προειρημένου ΚΘ' νόμου, γίνεται διὰ δημοπρασίας κατὰ τὰς περὶ χορονομήας τῶν κοινοτικῶν βοσκησίμων τόπων διατάξεις τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ παρόντος νόμου. ἐκ δὲ τοῦ ἐνοικίου τὸ μὲν δημόσιον λαμβάνει λόγῳ ἐπικαρπίας 15 οο, τὸ δὲ ὑπόλοιπον παραχωρεῖται εἰς τοὺς οἰκείους δήμους καὶ διατίθεται κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ προειρημένου ΚΘ' νόμου.

22. ¹ Ἐκαστος τῶν κατοίκων δύναται νὰ βόσκη ἐν τῇ παραχωρηθείσῃ τῇ κοινότητι περιφέρειᾳ 150 μικρὰ καὶ 30 μεγάλα ἴδια ζῶα· εἰ δὲ βόσκει πλείοτερα, ὀφείλει νὰ πληρώσῃ τὸ ἥμισυ τοῦ ἐν τῷ ἄρθρῳ 15 τοῦ παρόντος νόμου ὀριζομένου λόγῳ ἐνοικίου ποσοῦ. Ἐὰν δὲ τὰ ζῶα ταῦτα δὲν ἀνήκωσιν εἰς αὐτόν, ἐφαρμόζονται καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ αἱ διατάξεις τοῦ προηγουμένου ἄρθρου 20 περὶ εἰκονικοῦ ἰδιοκτητοῦ.

Κατὰ τὰ λοιπὰ ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 20 ἐδάφ. β' ὡς πρὸς τὴν βεβαίωσιν καὶ εἰσπραξιν τοῦ κατ' ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις ἀποκυρφθέντος ἐνοικίου, ὅπερ συνεισπράττεται μετ' ἐκείνου τῶν βοσκόντων εἰς ἀπηγορευμένας κοινοτικὰς βοσκὰς.

23. Κάτοικοι λογίζονται πρὸς ἀπόλαυσιν τοῦ

1. Ἀλλὰ τὰ ἄρθρα 20 καὶ 22 ἐτροποποιήθησαν διὰ τοῦ κατωτ. ν. Υ'Ζ' 1880.

τῆς βοσκῆς δικαιώματος, οἱ δημόται, οἱ ἐν τῇ κοινο-
νότητι σταθερῶς οἰκοῦντες.

24. Διατηροῦνται ἐν ἰσχύϊ πάντα τὰ πρὸς ἐκ-
τέλεσιν τοῦ ἀπὸ 31 Δεκεμβρίου 1877 περὶ ἐγγείου
φόρου ζώων καὶ βοσκῶν καὶ διαθέσεως τῶν ἐθνικῶν
λειβαδίων ΧΕΘ' νόμου ἐκδεδομένα Βασιλικά Δια-
τάγματα.¹ Ἐπιτρέπεται δὲ εἰς τὸν ἐπὶ τῶν Οἰκονο-
μικῶν Ὑπουργὸν νὰ προκαλέσῃ τὴν συμπλήρωσιν ἢ
τροποποιήσιν ἐκείνων διὰ νέων Β. Διατάγμάτων.

25.²

26.³

Ἐγκύκλιος ἀριθ. 43 τῆς 11 Ἰουλίου 1896.—Περὶ τῶν
ἀπαιτουμένων διὰ τὴν ἔκδοσιν Β. Διατάγματος πρὸς
ἔγκρισιν διαθέσεως χρημάτων κοινοτικῶν.

Παρατηρήθη, ὅτι ὁσάκις προτείνεται παρ' ὑμῶν ἡ διὰ
Β. Διατάγματος ἔγκρισις τῆς διαθέσεως χρημάτων κοινο-
τικῶν βοσκῶν εἰσπραττομένων, κατατιθεμένων δ' ἐν τα-
μείοις Ἐπαρχιακοῖς (ν. ΚΘ'), δὲν ὑποβάλλονται συνήθως
πᾶσαι αἱ πληροφορίαι, αἵτινες εἴτε ἐκ τοῦ νόμου ἀπαιτοῦν-
ται ὅπως μᾶθῃ τὸ Ὑπουργεῖον ἐὰν ἐτηρήθησαν αἱ διατά-
ξεις αὐτοῦ, εἴτε ὑπὸ τῆς διοικητικῆς πρακτικῆς ἐθεωρή-
θησαν χρήσιμοι διὰ τὴν μόρφωσιν πεφωτισμένης γνώμης
τῆς προεστῶσης Ἀρχῆς περὶ τοῦ λυσιτελοῦς, ἢ μὴ, τῆς
ἐγκρίσεως ταύτης.

Διὰ τῆς παρούσης λοιπὸν παρακαλεῖσθε, ὁσάκις ζητεῖτε
τὴν διὰ Β. Διατάγματος ἔγκρισιν τῆς διαθέσεως κοινοτικῶν
χρημάτων, νὰ ὑποβάλλητε μὲν : α') εὐχὴν τῆς πλειονο-

1. Ἴδε τὰ Β. Δ. ταῦτα ἀνωτ. σελ. 360 ἐπ.

2. Τὸ ἄρθρον 25 ἐποιεῖτο λόγον περὶ διατάξεων καὶ
νόμων καταργηθέντων νῦν μετὰ τὸν ν. ΒΠ' 1892 περὶ φο-
ρολογίας τῶν προϊόντων τῆς γῆς καὶ τῶν ζώων.

3. Δὲν ἰσχύει μετὰ τὴν κατάργησιν τοῦ ἐνοικίου διὰ
τοῦ κατωτ. ν. ΨΖ' 1880 (ἄρθ. 1).

ψηφίας τῶν μελῶν τῆς κοινότητος, ἥς χρήματα πρόκειται νὰ διατεθῶσι, β') γνώμην τοῦ δημοτικοῦ Συμβουλίου, ἐπιδοκιμαζούσαν τὴν ἀνωτέρω εὐχὴν, ἐν αἷς δὲ κοινότησιν ὑπάρχει κοινοτικὸν Συμβούλιον, γνώμην καὶ τοῦ κοινοτικοῦ τούτου Συμβουλίου, γ') προκειμένου διὰ τῶν χρημάτων τούτων νὰ ἐκτελεσθῶσιν ἔργα κοινοτικά, σχεδιαζόμενα αὐτῶν ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου μηχανικοῦ συντεταγμένον καὶ ὑποθετικὸν ὑπολογισμὸν τῆς ἀπαιτηθησομένης δαπάνης καὶ δ') σημείωμα τοῦ οἰκείου ταμίου, ἐν ᾧ νὰ σημειῶται τὸ πᾶσιν τῶν παρ' αὐτῷ κατατεθειμένων διαθέσιμων χρημάτων τῆς κοινότητος, νὰ γνωρίζητε δὲ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον καὶ τὴν γνώμην, ἣν ὑμεῖς ἔχετε ἐπὶ τῆς προτεινομένης διαθέσεως.

N. ΨΖ' 27]29 Μαρτ. 1880.—Περὶ κοινοτικῶν καὶ ἐθνακῶν λειβαδίων. ¹

1. Τὸ κατὰ τὰ ἄρθρα 20 καὶ 22 τοῦ ἀπὸ 13 Δεκεμβρίου 1878 νόμου ΨΜΕ' ἐνοίκιον, ὅπερ ἐπεβάλλετο ἐπὶ τῶν κυρίων τῶν ἐκνόμως βροσκόντων ζώων, καταργεῖται. ²—Ἡ οἰκεία κοινότης διὰ τὰ κοι-

1 ΕφΚ. 1880 σ. 133. Ὁ παρὼν νόμος ὑπεβλήθη ὑπὸ τοῦ Ν. Παπαμιχαλοπούλου ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν κατὰ τὴν συνεδριάσιν 65 (8 Φεβρ.) μετὰ βραχείας προφορικῆς ὁμιλίας καὶ ἐκθέσεως, ἣν ἶδε κατωτέρω. Ἐληφίσθη δὲ κατὰ τὰς συνεδριάσεις 88, 89, 91 (17, 18, 20 Μαρτίου) μετὰ συζητήσεων, ὧν ἶδε κατωτέρω τὰ χρήσιμα ἀποσπύσματα.

2. Νομίζω ὅτι διὰ τῆς προκειμένης διατάξεως καθιερώθη οὐ μόνον τὸ ἐνοίκιον, ἀλλὰ καὶ ἡ ποινικὴ καταδίωξις, περὶ ἥς λόγον ποιοῦνται τὰ ἄρθρα 20 καὶ 23 τοῦ ν. ΨΜΕ' καὶ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ Β. Δ. 9 Ἰαν. 1878, εἰ καὶ ἡ ἔκφρασις τοῦ νομοθέτου εἶνε ἀτελής. Ἐφεξῆς διὰ πᾶσαν παρόνομον βόσκησιν ἐνάγεται ὁ κύριος ἡ δῆθεν κύριος πρὸς ἀποζημίωσιν. Ἡ δὲ φράσις «ἡ δὲ ποινικὴ καταδίωξις διὰ τὰς παραβάσεις ταύτας» κλπ. ὡς ἐτέθη, στερεῖται ἐννοίας τινός, ἀφοῦ ποινὴ οὐδέποτε ἐπιβάλλεται ἄνευ νόμου, νόμος

νοτικά λειβαδία καὶ ὁ δῆμος διὰ τὰ ἐθνικά, ἐνασκοῦσι τὸ δικαίωμα μόνον ἀποζημιώσεως κατὰ τῶν κυρίων τῶν ἐκνόμως βοσκόντων ζώων, ἡ δὲ ποινικὴ κατὰ δῶξιν διὰ τὰς παραβάσεις ταύτας ἐνεργεῖται κατὰ τοὺς κειμένους νόμους. — Αἱ περὶ τῶν κοινοτήτων καὶ δῆμων ἐπιδικαζόμεναι ἀποζημιώσεις εἰσπράττονται παρὰ τοῦ ἀρμοδίου ταμίου καὶ διατίθενται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 19 ἐδ. 2 καὶ ἄρθρου 21 τοῦ εἰρημένου νόμου Ψ'ΜΕ'.

2. Οἱ δημόσιοι καὶ οἱ δημοτικοὶ ὑπάλληλοι, οἵτινες λαμβάνουσι μέρος εἰς τὴν ἐπιτροπὴν, ἥτις διαχωρίζει τὴν ἀπαιτουμένην πρὸς βόσκησιν τῶν ζώων τῶν κοινοτήτων περιφέρειαν ἐπὶ τε τῶν κοινοτικῶν καὶ τῶν ἐθνικῶν λειβαδίων, τιμωροῦνται μὲ φυλάκισιν μέχρι τριῶν μηνῶν, ἀπολύονται τῆς ὑπηρεσίας καὶ στεροῦνται τοῦ δικαίωματος τῆς ἀνακτήσεως αὐτῆς ἐπὶ τρία ἔτη, ἂν πάραχωρήσωσιν ἐκ προθέσεως περιφέρειαν μεῖζονα τῆς ἀπαιτουμένης, ἀναλόγως μὲ τὸ ποσὸν τῶν ζώων τῆς κοινότητος.

3. Τὸ δημόσιον, ὡς πρὸς τὰ ἐθνικά, καὶ αἱ κοινότητες, ὡς πρὸς τὰ κοινοτικά λειβαδία, διατηροῦσιν ἀπέναντι τῶν ιδιωτῶν τὴν νομικὴν κατοχὴν ἐπὶ τῶν βοσκησίμων τόπων, ἐφ' ὧν ἐγένοντο, κατὰ τὸ ἄρθρον 11 τοῦ 2 Μαρτίου 1847 ΝΕ' νόμου, τοποθετήσεις ποιμνίων μέχρι τοῦ ἔτους 1864, καὶ ὅπως διεκρίθησαν διὰ τῶν ἄρθρων 1, 2 καὶ 9 τοῦ νόμου ΚΘ' τοῦ 1864, ἐκτὸς ἂν ἀπώλεσαν τὴν κατοχὴν διὰ δικα-

δὲ ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν ὑφίσταται, ὥστε πλὴν τῆς ἀποζημιώσεως νὰ ἐπιβληθῇ καὶ ποινὴ εἰς τοὺς παρανόμως βοσκοντας. Ἡ δὲ σχετικὴ πὺς διάταξις τοῦ ἄρθ. 20 τοῦ ν. Ψ'ΜΕ' 1880 δὲν εἶνε πρὸς τοῦτο ἰκανή.

1. Γράφε βεβαίως: ὑπερ.

στικῆς ἀποφάσεως ἢ διὰ ῥητῆς παραιτήσεως.

4. Πᾶσα διάταξις, ἀντιβαίνουσα εἰς τὸν παρόντα νόμον, καταργεῖται.

— Ἐκθεσις εἰσηγητικὴ.

Οἱ πλείστοι τῶν κ. κ. Βουλευτῶν τῶν ἐπαρχιῶν, ἐν αἷς ὑπάρχουσι λειβάδια, ἅτινα διατίθενται ἐπὶ τῇ βῆσει τῶν διατάξεων τοῦ ἀπὸ 31 Ἰανουαρίου 1864 ΚΘ' νόμου καὶ τοῦ ἐτέρου ἀπὸ 13 Δεκεμβρίου 1878 ΨΜΕ' δι' οὗ ἐτροποποιήθη ὁ πρῶτος, μοι παρέστησαν ὅτι ἡ διὰ τῆς ἐνοικιάσεως εἰσπραξίς τοῦ ἐνοικίου, ἡ τῆς ποινῆς, ἥτις ἐπιβάλλεται ἐπὶ τῶν ἐκνόμως βοσκησάντων τὰ ζῶα των εἰς περιφερείας, παραχωρηθείσας πρὸς χοῦσιν τῶν ζώων τῶν κοινοτήτων, ἐπέφερε τὰς μεγαλειτέρας καταπίσεις, πάντες δὲ οἱ κτηνοτρόφοι ἠναγκάσθησαν νὰ ὑποκύψωσιν εἰς ἄδικον πληρωμὴν, προτιμήσαντες τοῦτο ἀπὸ τῆς δικαστικῆς ὁδοῦ, ἥτις ἐπίσης ἀπαιτεῖ ἔξοδα καὶ παρεμποδίζει αὐτοὺς ἐκ τῶν ἐργασιῶν των, προσέθεσαν δὲ ὅτι οὐκ εἶναι οὔτε νόμιμον οὔτε δίκαιον, διὰ τῆς καταπίσεως μάλιστα τῶν πολιτῶν, νὰ λαμβάνη τὸ Δημόσιον δικαιώματα, πηγάζοντα ἐκ κοινοτικῶν κτημάτων ὡς καὶ ἐξ ἐθνικῶν, ἐφ' ὧν ἔχουσιν αἱ κοινότητες ἀνέκαθεν κεκτημένα δικαιώματα. ἀναγνωρισθέντα ὑπὸ τῶν νόμων, καὶ τέλος ἐξήνεγκον τὸ συμπέρασμα ὅτι οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἔχουσι τὸ δικαίωμα καὶ τὸ συμφέρον τῆς ἐπιδιώξεως ἀποζημιώσεως κατὰ τῶν προσδολόντων τὴν ἰδιοκτησίαν των.

Πιστεύσας τὸ πρῶτον, βεβαιούμενον ὑπὸ τοσούτων ἐντιμῶν ἀνδρῶν, πρωτίστως ἐνδιαφερομένων διὰ τὴν εὐημερίαν τῶν συμπολιτῶν των, καὶ θεωρήσας τὰς ἐτέρας παρατηρήσεις δικαίας καὶ νομίμους, συνέταξα νομοσχέδιον, καθ' ὃ ἡ ἐνοικίασις τῆς ἐκνόμου βοσκῆς καταργεῖται, ἡ δὲ κατὰ τὸν νόμον ΨΜΕ' ἀποζημιώσεις, τὴν ὁποίαν ὑπὸ τὸν τύπον ἐνοικίου ὑπεργροῦντο νὰ πληρώσωσιν οἱ κύριοι τῶν ἐκνόμως βοσκόντων ζώων, καὶ ἥτις δὲν εἶναι πάντοτε ἡ αὐτὴ ἀλλ' ἀνάλογος πρὸς τὴν προξενηθείσαν ἐπὶ τῆς ξένης ἰδιοκτησίας ψθοράν, μένει κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ νομοσχεδίου ἀπροσδιόριστος, ἀπόκειται δὲ εἰς τὰς ἐνδιαφερομένας κοινό-

τητας καὶ τοὺς δήμους, ὑπὲρ ὧν ὠρίσθη, νὰ ἐπιδιώξωσιν αὐτὴν διὰ τῆς δικαστικῆς ὁδοῦ.

Φρονῶν δὲ ὅτι ἡ ἔκνομος βόσκησις προέρχεται κυρίως ἐκ τῶν ἐπὶ τοῦ διαχωρισμοῦ τῶν περιφερειῶν, Ἐπιτροπῶν, παραχωρουσῶν τῇ κοινότητι μείζονα τῆς ἀπαιτουμένης περιοχὴν, περιέλαβον ἐν τῷ νομοσχεδίῳ τὸ δεύτερον ἄρθρον, καθ' ὃ αὐστηρῶς τιμωροῦνται οἱ λαμβάνοντες εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν αὐτὴν μέρος δημόσιοι καὶ δημοτικοὶ ὑπάλληλοι.

Ἄρθρον 3.

Δραγούμενη Τὸ ἄρθρον τοῦτο ἀντίκειται εἰς τοὺς γνωστοὺς κανόνας τοῦ δικαίου, κατὰ τοὺς ὁποίους δὲν δύναται τις νὰ στερηθῇ τῆς ιδιοκτησίας του ἄνευ ἀποζημιώσεως, καὶ εἰς τὴν διέταξιν τοῦ Συντάγματος, ἥτις ἐπανάλαβε τὸν κανόνα αὐτόν. Τὸ ἄρθρον τοῦτο διατάσσει, ὅτι «τὸ δημόσιον, ὡς πρὸς τὰ ἐθνικά, καὶ αἱ κοινότητες, ὡς πρὸς τὰ κοινοτικά λειβάδια, διατηροῦσιν ἀπέναντι τῶν ιδιωτῶν τὴν νομικὴν κατοχὴν...»

Εἶναι ἐν πλῆθος δικῶν ἐκκρεμῶν περὶ αὐτῶν τῶν ὑποθέσεων, διὰ δὲ τοῦ ἄρθρου τούτου λύονται αἱ δίκαι αὗται νομοθετικῶς καὶ πολλοὶ πολῖται στεροῦνται τῶν δικαιωμάτων των. Νομίζω, ὅτι τοιοῦτον ἄρθρον δὲν δύναται νὰ γείνη δεκτόν.

Παπαμιχαλόπουλος Τοῦτο δὲν εἶναι πρωτοφανές· καὶ ἐν τῷ περὶ φορολογίας τῶν προϊόντων τῆς γῆς νόμῳ τοῦ 1855, περιέχεται τοιαύτη διαταξίς, ἐν ἄρθρ. 61, διὰ τὰς γαίας, ὧν ἡ νομικὴ κατοχὴ ἀνῆκεν εἰς τὸ δημόσιον μέχρι τοῦ 1843. Τὸ δημόσιον θέλει νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν κατοχὴν, τὴν ὁποίαν εἶχε μέχρι τοῦ 1864 ἐπὶ τῶν λειβαδίων περὶ ὧν πρόκειται, ἐκτός ἂν διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως ἀπώλεσεν αὐτήν. Ἐλάβον, κύριοι, γῶραν πολλὰι καταπατήσεις τῶν τοιούτων λειβαδίων, τὸ δὲ δημόσιον νομίζω, ὅτι λίαν εὐλόγως ζητεῖ νὰ ἀσφαλίσῃ δικαιώματα, τὰ ὁποῖα ἔχει ἤδη κεκτημένα.

Ριχάρδης. Οἱ κανόνες τοῦ δικαίου καὶ τὸ Σύνταγμα δὲν ἀντίκεινται παντάπασιν εἰς τὸ νομοσχέδιον· τὸ νομοσχέδιον τοῦτο παντάπασιν δὲν ἐγγίζει τὸ ζήτημα τῆς κυριότητος, οὔτε μεταβάλλει ἢ ἀφαιρεῖ δικαιώματα κεκτημένα. Ἀφοῦ λοιπὸν τὸ δικαίωμα τῆς κυριότητος μένει ἀκέραιον δύναν-

ται νὰ ἐξακολουθήσουν αἱ δίκαι καὶ παντάπασι δὲν βλάπτεται τὸ καθεστώς.

Δημητριάδης. Νὰ σημειωθῇ, ὅτι ἡ Βουλὴ ψηφίζει νόμον δημευτικόν.

Μαυρομαρᾶς. Ἡ διάταξις αὕτη τοῦ ὑπὸ συζήτησιν νομοσχεδίου καθιεροῖ ἀνωμαλίαν τινὰ νομικὴν. Ὁ νόμος περὶ διακρίσεως κτημάτων καθιεροῖ παραγραφὴν καὶ κατὰ τῆς κυριότητος τῶν κτημάτων τοῦ δημοσίου· ὅπως δύναται τις νὰ παραγράψῃ τὰ ἰδιωτικὰ κτήματα διὰ πολυχρονίου νομῆς, δύναται νὰ παραγράψῃ καὶ τὰ δημόσια κτήματα· τώρα ἡ διάταξις τοῦ παλίου νόμου τοῦ 1855 ἀντίκειται εἰς τὴν θεμελιώδη αὐτὴν ἀρχὴν τοῦ νόμου περὶ παραγραφῆς, καὶ ἀνατρέπει καὶ αὐτὴν τὴν οὐσιώδη διάταξιν, τὴν ὅποιαν καθιέρωσεν ὁ νόμος περὶ διακρίσεως κτημάτων, ὅστις ἐπίσης καθιεροῖ τὴν παραγραφὴν διὰ τὰ κτήματα τοῦ δημοσίου. Ἡδὴ, ἐκτὸς αὐτῆς τῆς ἀνωμαλίας, δὲν πρέπει σήμερον νὰ δημιουργήσωμεν καὶ μίαν ἄλλην ἐναντίον τῶν ἀρχῶν τοῦ δικαίου, διότι ἡ διάταξις αὕτη καθιεροῖ τὸ ἀπαράγραπτον τῶν κτημάτων τοῦ δημοσίου ἐνῶ τὰ κτήματα τοῦ δημοσίου εἶναι διττά, εἶναι τὰ λεγόμενα *extra commercium*, τὰ ἀπαράγραπτα, ἅτινα χρησιμεύουσι πρὸς διηνεκεῖς καὶ μεγάλους σκοποὺς τῆς πολιτείας, καὶ τὰ ἀποτελοῦντα τὴν περιουσίαν τοῦ δημοσίου. Ἐνὸς μὲν τὰ κτήματα τοῦ δημοσίου χρησιμεύουσιν εἰς δημοσίους σκοποὺς, ὡς εἶναι αἱ δημόσιοι ὁδοί, αἱ πλατεῖαι, τὰ φρούρια, αὐτὰ βεβαίως εἶναι ἀπαράγραπτα, διότι χρησιμεύουν πρὸς ἀσφάλειαν ἢ πρὸς ὑπάρξιν ἢ πρὸς διηνεκὴ ὠφέλειαν τῆς χώρας· ὅταν ὅμως παύσῃ ἡ ιδιότης αὕτη τῶν δημοσίων κτημάτων, τότε δὲν διαφέρουν ἀπὸ τὰ ἄλλα ἰδιωτικὰ κτήματα, καὶ ὅπως ὁ ἰδιώτης δύναται ν' ἀφύσῃ ἄχρηστον τὴν ιδιοκτησίαν του καὶ νὰ ἔλθῃ ἄλλος φίλεργος νὰ καταλάβῃ αὐτὴν καὶ ἐφελκύσῃ εἰς αὐτὸν τὴν προστασίαν τοῦ νόμου, καὶ διὰ τῆς πολυχρονίου χρήσεως ν' ἀποκτήσῃ τὴν κυριότητα, οὕτω καὶ τὸ δημόσιον, ὅταν ἐγκαταλίπῃ τὰ κτήματα αὐτά, καὶ τὰ καταλαμβάνωσιν ἕτεροι, ἢ αἰπῇ, ὅτι τοιοῦτοτρόπως ἀφίνει σιωπηρῶς νὰ παραγραφοῦν τὰ κτήματα ταῦτα. Ἀλλ' ὅταν καθιεροῦτε τὸ ἀπαράγραπτον διὰ τῆς διατήσεως ταύτης τοῦ νομοσχεδίου, πῶς ἢ συμβιβάσῃτε τὴν νέαν ταύτην διάταξιν μὲ τὸν νόμον

περὶ διακρίσεως κτημάτων, ὅστις καθιεροῖ τὴν παραγραφὴν καὶ δι' αὐτὰ τὰ κτήματα τοῦ δημοσίου; οὕτω γεννᾷτε μίαν ἀνακολουθίαν εἰς τὸ ὅλον σύστημα τῆς νομοθεσίας καὶ εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου, καὶ πλάττετε δύο εἰδῶν κτήματα τοῦ δημοσίου ἐκ τῆς διαθεσίμου περιουσίας του, παραγραπτὰ καὶ ἀπαράγραπτα, ὑπὲρ ἀτοπον καὶ παράλογον. Διότι λοιπὸν ὑπῆρξεν εἰς νόμος, ὅστις ἔφερε μίαν ἀνωμαλίαν, καὶ ὥς ἐκ τούτου καὶ τὰ δικαστήρια, ἐντὸς τοῦ νόμου εὐριτκόμενα, δὲν τὸν ἐσεβάσθησαν, θέλετε νὰ καθιερώσωμεν καὶ ἄλλην ἀνωμαλίαν; Νομίζω, ὅτι ἡ διάταξις αὕτη πρέπει νὰ λείψῃ, καὶ ἔχουν δίκαιον οἱ ζητοῦντες τὴν ἀπάλειψιν.

Ροιτήρης. Θὰ ἐπιψήφισω τὸ ἄρθρον, καὶ ἐννοῶ νὰ δώσω μίαν ἐξήγησιν. Διαγράφεται ἐν προνόμιον, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐννοηθῇ, ὅτι εἶναι ὑπὲρ τοῦ δημοσίου καὶ τῶν κοινοτήτων κατὰ τῶν ιδιοκτητιῶν μόνον, διότι εἶναι φόβος μήπως διαγράφεται ὑπὲρ τοῦ δημοσίου καὶ κατὰ τῶν ιδιωτῶν. Ὁ νόμος εἶναι σαφής, καὶ μόνον εἶναι κατὰ τῶν ιδιωτῶν.

Τινές. Βέβαια εἶναι καὶ ὑπὲρ τῶν κοινοτήτων.

Ροιτήρης. Τώρα ἔρχομαι εἰς ἄλλην σειρὰν ἰδεῶν.

Δίδεται ἀναδρομικὴ δύναμις εἰς τὸ δικαίωμα τῆς κατοχῆς τοῦ δημοσίου καὶ τῶν κοινοτήτων, ἀνατρεχούσης μέχρι τοῦ 1844. Αὐτὸ κατὰ πρῶτον φαίνεται σκανδαλώδες, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ 1855 ἐψήφισθη νόμος περιέχων αὐτὴν τὴν διάταξιν. Ἐχομεν λοιπὸν ἐν προηγούμενον, εἰς τὸ ὅποιον δυνάμεθα νὰ στηριχθῶμεν. Ἀλλ' αὐτὸ τὸ προηγούμενον καὶ ἡ νῦν διάταξις δύνανται νὰ στηριχθοῦν εἰς τὰς γενικὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου; διότι καὶ τότε ἐνδέχεται ἡ Βουλὴ νὰ ἔκαμε παρέκκασιν. Εὐρίσκω, ὅτι δύναται νὰ δικαιολογηθῇ τοῦτο, διότι οἱ κάτοχοι δὲν ἀποβάλλονται ἀπολύτως· πρέπει νὰ ἔχῃ καὶ γνῶσιν τῆς κατοχῆς. Ὁ νόμος λοιπὸν δύναται νὰ καθιερώσῃ τοῦτο. Οὕτως ἐνόησα τὴν διάταξιν τοῦ νόμου τοῦ 1855, ὅστις ἀνατρέπει μέχρι τοῦ 1844, ὅτι τοῦτο ἐγένετο μήπως γένωσι διάφοροι ἀπαγαγὰ τῶν κοινοτήτων, δι' ἑλλειψιν οἰωνοῦ ποτε ὀργανισμῶν, ὥς καὶ κατὰ τοῦ δημοσίου, δι' ἑλλειψιν ἐπιτηρήσεως. Ἐπειδὴ τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι ἄδικον καὶ ἐπειδὴ ἀπὸ τὰς γενικὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου δὲν ἀπαγορεύεται, διὰ τοῦτο προέβη ὁ νομοθέτης εἰς τὴν διάταξιν, τὴν ὁποίαν καὶ ἐγὼ ὑποστηρίζω, διότι φαίνεται μὲν ὅτι ἔχει ἀναδρομικὴν δύναμιν,

ἀλλὰ δὲν ἔχει τοιαύτην, διότι ὑπάρχει καὶ τὸ προηγούμενον τοῦ νόμου τοῦ 1855.

Μπουφίδης Παρατηρῶ, ὅτι τὸ ἄρθρον ὅπως ἔχει (τὸ ἀναγινώσκει) ἔχει καλῶς, διὰ τὰς δίκας ἐφ' ὧν ἐξεδόθη ἀπόφασις. Ἀλλὰ διὰ τὰς ἐκκρεμεῖς δίκας τί θὰ γείνη;

Παπαμιχαλόπουλος Θὰ ἐξακολουθήσωσι τὸν δρόμον των.

Μπουφίδης Πρόκειται περὶ ἀπωλείας τῆς κατοχῆς· ἐὰν ἐκδοθῇ μία ἀπόφασις...

Ρικάκης Ἐὰν ἐγείρηται περὶ κατοχῆς, ἔχετε δίκαιον· ἀλλὰ περὶ κυριότητος δὲν παραγράφεται.

Παταμιχαλόπουλος. Θὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ δίκη, ἐὰν τὸ δημόσιον εὐρίσκηται εἰς τὴν κατοχὴν.

Μπουφίδης. Νὰ γείνη μία ἐξήγησις.

Πρόεδρος. Ἐπιμένετε, κύριε Δραγούμη;

Δραγούμης. Ἐπιμένω, ἀλλὰ εἰς τὴν τρίτην συζήτησιν.

Τινές. Τώρα.

Πρόεδρος. Οἱ παραδεχόμενοι τὴν πρότασιν τοῦ κ. Δραγούμη περὶ ἀπαλείψεως τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νομοσχεδίου παρκαλοῦνται νὰ ἐγερθῶσιν. (Ἐγείρονται ὀλίγοι). Ἡ Βουλὴ δὲν παρεδέχθη.

N. ΒΗ' 5]7 Αὐγ. 1892.—Περὶ φορολογίας τῶν προϊόντων τῆς γῆς καὶ τῶν ζώων.¹

(ἀπόσπασμα)

Ἄρθ. 50. Ὁ ἔγγειος φόρος ἐπὶ τῶν κοινοτικῶν καὶ ἰδιωτικῶν βοσκῶν ὀρίζεται εἰς 6 τοῖς ο[ο ἐπὶ τοῦ ἐνοικίου αὐτῶν.

Ὁ φόρος οὗτος ἐπιβάλλεται ἐπὶ μὲν τῶν κοινοτικῶν βοσκῶν, ὡςάκις ἐνοικιᾶζονται, ἐπὶ δὲ τῶν ἰδιωτικῶν καὶ ὅταν νέμονται αὐτὰς τὰ ζῶα τοῦ ἰδιοκτήτου. Ἐὰν ὁμως αἱ ἰδιωτικαὶ γαῖαι καλλιέργουμεναι συνήθως δὲν εἶναι προωρισμέναι πρὸς βοσκὴν, ἀλλὰ γίνεται τοιαύτη χρῆσις αὐτῶν ὡςάκις μένωσιν ἀκαλ-

λιέργητοι, ὑπόκεινται εἰς φόρον μόνον, ἐὰν ἐνοικιαζόμεναι ἀποφέρωσιν εἰς τὸν ἰδιοκτῆτην μίσθωμα βοσκῆς, εἴτε εἰς χρήματα, εἴτε εἰς προϊόντα συνιστάμενα.

N. ΔΡΗ' τῆς 18 Ἀπριλ. 1884.—Περὶ κοινοτήτων τῶν νομῶν Λαοῖσης καὶ Ἄρτης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν Καλαμπάκας καὶ Ξηροχωρίου.¹

1. Πᾶσα κοινότης, κεκτημένη ἰδίαν περιουσίαν καὶ μὴ ἀπαρτίζουσα μόνη δῆμον κατὰ τὸ ἄρθρον 6 τοῦ περὶ συστάσεως τῶν δήμων νόμου, ἀποτελεῖ νομικὸν πρόσωπον. Μέλη δὲ αὐτῆς εἰσὶν οἱ ἐγκατεστημένοι ἐντὸς τῆς περιοχῆς τῆς ἐκ τῶν ἐγγεγραμμένων ἐν τῷ ἐκλογικῷ καταλόγῳ τοῦ δήμου.

2. Τὴν κοινοτικὴν περιουσίαν, ἐξαιρέσει τῆς εἰδικῶς ὑπὸ τῶν νόμων ΚΘ', ΧΞΘ', ΨΜΕ', ΤΖΖ' (1864, 1877, 1878 καὶ 1880) διεπομένης, καὶ τὴν τῶν ναῶν τῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς κοινότητος κειμένων, διοικεῖ καὶ διαχειρίζεται πενταμελὲς συμβούλιον, ἐκλεγόμενον ἐπὶ τετραετίαν καὶ κατὰ σχετικὴν πλειονοψηφίαν ἐν μυστικῇ διὰ ψηφοδελτίων ψηφοφορίᾳ ὑπὸ τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 1 μελῶν τῆς κοινότητος, τῶν ἐν τῷ οἰκείῳ τμήματι τοῦ ἐκλογικοῦ κατα-

1 ΕφΚ. 1884 σ. 819. Ὁ παρὼν νόμος ἐψηφίσθη κατὰ τὰς συνεδριάσεις 73, 74, 75 (22, 23, 24 Μαρτίου) μετὰ τινων συζητήσεων, μὴ ἔχουσων ἐρμηνευτικὸν ἐνδιαφέρον. Ὁ παρὼν νόμος ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὴν κοινότητα Λίμνης τοῦ δήμου Αἰγαίων, καὶ εἰς τὸν δῆμον Ἀνακτορίων, δυνάμει τῶν κατωτ. νόμων ΑΧΛΖ' 1887 καὶ ΒΤΛΘ' 1895. Ἴδε κατωτ. τὸ ὑπ' ἀριθ. 3161 τῆς 27 Μαρτίου 1898 ἔγγραφον τοῦ νομάρχου Ἀκαρνανίας καὶ Αἰτωλίας.

λόγου τοῦ δήμου ἐγγεγραμμένων καὶ μεταξὺ τῶν ἐκλογέων τούτων. Τοῦ συμβουλίου δὲ τούτου προεδρεύει ὁ πλειονοψηφῶν κοινοτικὸς σύμβουλος, καὶ ἐν ἰσοψηφίᾳ ὁ διὰ κλήρου λαχὼν. Ἡ διοίκησις καὶ διαχειρίσις τῶν ἐν τῇ κοινότητι ναῶν δύναται ν' ἀνατεθῇ ὑπὸ τοῦ κοινοτικοῦ συμβουλίου εἰς εἰδικὰς ἐπιτροπὰς.

Ταῦτοχρόνως καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐκλέγονται καὶ πέντε ἀναπληρωτικοὶ σύμβουλοι, καλούμενοι ὑπὸ τοῦ προέδρου τοῦ κοινοτικοῦ συμβουλίου κατὰ τὴν τάξιν τῆς πρὸς ἀλλήλους σχετικῆς πλειοψηφίας πρὸς ἀναπλήρωσιν τῶν τακτικῶν μελῶν αὐτοῦ, ἐν περιπτώσει ἀποβιώσεως, παραιτήσεως ἢ πχύσεως διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως. Ἐν ἰσοψηφίᾳ ἀποφασίζει ὁ κληρὸς.

3. Ἡ ἐκλογὴ γίνεται ἐντὸς ἑξ μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς δημοτικῆς περιόδου ἐν οἱκδήποτε τῆς ἐβδομάδος ἡμέρᾳ, συγκαλουμένων τῶν ἐκλογέων διὰ προγράμματος τοῦ δημάρχου κατὰ τὸ ἄρθρον 9 τοῦ 4Γ' νόμου, διευθύνει δ' αὐτὴν ὁ ἀρμόδιος εἰρηνοδίκης, ἢ τις τῶν συμβολαιογράφων ἢ δικηγόρων παρ' αὐτοῦ διοριζόμενος, συμπράξει καὶ τοῦ ἐφημερίου, ἢ τοῦ πρεσβυτέρου τῶν ἱερέων τοῦ χωρίου πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ταυτότητος τῶν ἐκλογέων. Εἰδικώτερον δὲ τὰ τῆς ἐκλογῆς ταύτης κανονισθῆσονται διὰ Β. Διατάγματος.

4. Δὲν δύνανται νὰ ἐκλεχθῶσιν ἢ νὰ διατελῶσι κοινοτικοὶ σύμβουλοι οἱ ἐν ἐνεργείᾳ στρατιωτικοὶ καὶ οἱ ἔμμισθοι δημόσιοι ὑπάλληλοι.

5. Δικαίωμα πρὸς ἀποποίησιν τῆς ἐκλογῆς εἰς τὴν θέσιν τοῦ κοινοτικοῦ συμβούλου ἔχουσιν·

α') Ὅσοι ἐξετέλεσαν δις τὴν δι' ἐκλογῆς ἀνα-

τεθείσαν αὐτοῖς ὑπηρεσίαν.

6') Ὅσοι ἀποδείξωσιν, ὅτι τυγχάνουσι σωματικῶς ἢ διανοητικῶς ἀνίκανοι, ἢ ὅτι συνεπλήρωσαν τὸ ἐβδομηκοστὸν ἔτος τῆς ἑαυτῶν ἡλικίας.

6. Εὐθὺς μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ ἀποτελέσματος τῆς ἐκλογῆς, τὰ περὶ αὐτῆς πρακτικὰ ἐκτίθενται ἐν τῷ καταστήματι τῆς ψηφοφορίας ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, καθ' ἃς δύνανται οἱ ἔχοντες τὸ δικαίωμα τοῦ ψηφοφορεῖν νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ἐν αὐτοῖς καὶ νὰ προτείνωσι τὰς ἐνδεχομένας κατὰ τῆς ἐκλογῆς ἐνστάσεις τῶν, ἐγγράφους ἢ προφορικὰς, ἐνώπιον τῆς ἐφορευτικῆς ἐπιτροπῆς ἢ τοῦ εἰρηνοδίκου.

Αἱ περὶ ἐκλογῆς πράξεις, αἱ ἐνστάσεις καὶ αἱ παραιτήσεις γράφονται ἐφ' ἁπλοῦ χάρτου.

Ἡ κοινοποίησις περὶ τῆς ἐκθέσεως τῶν πρακτικῶν γίνεται διὰ δημοσίου κήρυκος καὶ διὰ προγράμματος τοῦ εἰρηνοδίκου τοιχοκολλουμένου εἰς τὸ κατάστημα τῆς ψηφοφορίας.

7. Ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς πρὸς ἐκθεσιν τῶν πρακτικῶν προθεσμίας, ὁ εἰρηνοδίκης θέλει καταχωρίσει ἐν αὐτοῖς ὅσας ἐπὶ τῶν γενομένων ἐνστάσεων καὶ ἐπὶ τῶν προταθέντων λόγων παραιτήσεως ἔχει παρατηρήσεις καὶ θέλει διαβιβάσει ἄνευ ἀναβολῆς τὰ πρακτικὰ τῆς ἐκλογῆς εἰς τὴν διοικητικὴν ἀρχήν.

8. Ἡ ἐκλογὴ ἐξελέγχεται παρὰ τοῦ Πρωτοδικείου, εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποίου ὑπάγεται ἢ κοινότης κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ΡΞΔ' τῆς 17 Μαΐου τοῦ 1882 περὶ ἐκδικάσεως τῶν δημοτικῶν ἐκλογῶν νόμου, ἀνεκκλήτως ὁμῶς δικάζοντας.

Ἀκυρουμένης ἐκλογῆς τινος, ἐπαναλαμβάνεται αὕτη ἐντὸς ἡμερῶν εἴκοσιν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως.

9. Τὰ μέλη τοῦ κοινοτικοῦ συμβουλίου ὀρκίζονται ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου δημάρχου κατὰ τὸν τύπον, τὸν ἐν τῷ ἄρθρῳ 18 τοῦ νόμου περὶ δημαρχεισιῶν διαγεγραμμένον, ἀντικαθισταμένων τῶν λέξεων «δῆμος» καὶ «δημοτικήν» διὰ τῶν λέξεων «κοινότης» καὶ «κοινοτική».

10. Τὸν πρόεδρον τοῦ κοινοτικοῦ συμβουλίου ἀναπληροῖ ὁ πλειονοψηφήσας ἐν τῇ ἐκλογῇ κοινοτικὸς σύμβουλος, ἐν ἰσοψηφίᾳ δὲ ὁ διὰ κλήρου λαχὼν.

Τὸ κοινοτικὸν συμβούλιον ἐκλέγει μετὰξὺ τῶν μελῶν τοῦ ἑνα γραμματέα, ὅστις ἐκπληροῖ καὶ τὰ χρέη εἰσπρακτορος.

11. Τὸ λειτούργημα τοῦ κοινοτικοῦ συμβουλίου εἶναι τιμητικὸν καὶ οὐδεμία δίδεται διὰ τοῦτο ἀντιμισθία ἢ ἄλλη τις ἀμοιβή. Ἐν τῷ ἐτησίῳ ὅμως προϋπολογισμῷ ὀρίζονται τὰ ἐξοδα τοῦ γραφείου.

12. Ὁ πρόεδρος τοῦ κοινοτικοῦ συμβουλίου ἐκπροσωπεῖ ἐπὶ δικαστηρίου τὴν κοινότητα καθὼς καὶ τοὺς ἐντὸς τῆς περιοχῆς αὐτῆς ὑπάρχοντας ναοὺς.

13. Τὸ κοινοτικὸν συμβούλιον ἔχει ὡς πρὸς τὴν διοίκησιν καὶ διαχείρισιν τῆς κοινοτικῆς περιουσίας καὶ τῆς τῶν ἐν τῇ περιοχῇ τῆς κοινότητος ὑπαρχόντων ναῶν τὰ αὐτὰ καθήκοντα, ἅτινα ἔχει ὁ δήμαρχος καὶ τὸ δημοτικὸν συμβούλιον ὡς πρὸς τὴν διοίκησιν καὶ διαχείρισιν τῆς δημοτικῆς περιουσίας. Δύναται δὲ τὸ δημοτικὸν συμβούλιον ν' ἀναθέσῃ τὴν διοίκησιν καὶ διαχείρισιν τῶν ἐν τῇ κοινότητι ἀγαθοεργῶν καταστημάτων ἢ εἰς τὸ κοινοτικὸν συμβού-

λιον ἢ εἰς τριμελῆ ἢ πενταμελῆ ἐπιτροπὴν ἐκ μελῶν τῆς αὐτῆς κοινότητος.

Οἱ περὶ διαχειρίσεως τῆς δημοτικῆς περιουσίας κανόνες ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὴν διαχείρισιν τῆς ἐν τῇ προηγουμένη παραγράφῳ περιουσίας.

14. Πᾶσα ἀπόφσις τοῦ κοινοτικοῦ συμβουλίου ὑποβάλλεται εἰς τὴν ἔγκρισιν τοῦ ἀρμοδίου δημοτικοῦ συμβουλίου, ἀποφαινομένου ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν.

Τὸ κοινοτικὸν συμβούλιον ἔχει δικαίωμα νὰ ἐκκαλῇ τὰς ἀποφάσεις τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου ἐνώπιον τοῦ νομάρχου, ὡς αὐτῶν ἤθελον τροποποιηθῇ ἢ ἀπορριφθῇ καὶ ἀποφάσεις του.

15. Ἐντὸς τοῦ Νοεμβρίου μηνὸς ἐκάστου ἔτους συντάσσεται ὑπὸ τοῦ κοινοτικοῦ συμβουλίου ὁ ἐτήσιος προϋπολογισμὸς τῶν ἐσόδων καὶ ἐξόδων τῆς κοινότητος καὶ τῶν ἐν τῇ περιοχῇ αὐτῆς ναῶν, ἐκτίθεται ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας εἰς τὸ κατὰστημα τῆς κοινότητος πρὸς γνῶσιν τῶν μελῶν αὐτῆς καὶ ὑποβάλλεται εἰς τὸ δημοτικὸν συμβούλιον πρὸς ἔγκρισιν.

Ἡ τελευταία διάταξις τοῦ προηγουμένου ἄρθρου ὡς πρὸς τὸ τῆς ἐφέσεως δικαίωμα ἰσχύει καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

16. Τὰ ἐσοδα τῶν ναῶν διατίθενται εἰς τὰς ἀνάγκας αὐτῶν ἐν ᾗ δὲ περιπτώσει ἤθελεν ὑπάρξει περίσσειμα, διατίθεται τοῦτο, ἀποφάσει τοῦ κοινοτικοῦ συμβουλίου καὶ ἔγκρίσει τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, εἰς ἔργα κοινοτικῆς ὠφελείας.

17. Κληροδοτημάτων καὶ δωρεῶν, γενομένων ἢ γενησομένων εἰς τὴν κοινότητα πρὸς ὠρισμένους σκοποὺς, αἱ πρόσοδοι διατίθενται ἀποκλειστικῶς εἰς ἐκπλήρωσιν τῶν σκοπῶν τούτων.

Κληροδοτήματα, δωρεᾶς καὶ ἄλλας περιουσίας

ἀνηκούσας εἰς ἰδιαιτέραν θρησκευτικὴν κοινότητα, διαχειρίζεται καὶ διατίθῃσι πενταμελὲς συμβούλιον, ἐκλεγόμενον ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς κοινότητος ταύτης κατὰ τὸν ἐν τῷ ἄρθρῳ 2 ὀριζόμενον τρόπον. Ἰσχύουσι δὲ ὡς πρὸς τὴν ἐκδίκασιν τῆς ἐκλογῆς τοῦ συμβουλίου τούτου, τὰ καθήκοντα αὐτοῦ καὶ τὰς σχέσεις αὐτοῦ πρὸς τὸ δημοτικὸν συμβούλιον καὶ τὴν διοικητικὴν ἀρχὴν αἱ περὶ τοῦ κοινοτικοῦ συμβουλίου διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου.

18. Ἡ χρῆσις λήγει μετὰ τοῦ Φεβρουαρίου μηνὸς ἐκάστου ἔτους, ἐντὸς δὲ τοῦ ἐπομένου μηνὸς τὸ κοινοτικὸν συμβούλιον συντάσσει τὸν ἀπολογισμόν τῆς διαχειρίσεώς του, ἐκτίθῃσιν αὐτὸν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἐν τῷ καταστήματι τῆς κοινότητος πρὸς γνῶσιν τῶν μελῶν αὐτῆς καὶ ὑποβάλλει εἰς τὴν ἐπεξεργασίαν καὶ ἀπόφασιν τοῦ ἐπαρχοῦ.

Κατὰ τῶν ἀποφάσεων τούτων γίνεται ἐκκλησις εἰς τὸ ἐλεγκτικὸν συνέδριον.

19. Αἱ περὶ εἰσπράξεις τῶν δημοτικῶν ἐσόδων καὶ αἱ περὶ δημοτικῶν ἀπολογισμῶν διατάξεις ἰσχύουσι καὶ ἐπὶ τῆς εἰσπράξεως τῶν ἐσόδων τῆς κοινότητος καὶ τῶν ἐντὸς τῆς περιοχῆς αὐτῆς ναῶν ἢ ἄλλων ἀγαθοεργῶν καὶ ἐκπαιδευτικῶν καταστημάτων καὶ ἐπὶ τῶν ἀπολογισμῶν τῆς διαχειρίσεως τῶν κοινοτικῶν συμβουλίων.

20. Διὰ πᾶσαν ζημίαν, ἐπιγιγνομένην εἰς τὴν κοινότητα ἐκ τῆς πραραμειλήσεως τῶν περὶ διαχειρίσεως κανονισμῶν καὶ ἐξ ἀξιοποιῶν πράξεων ἢ ἀδρανείας τῶν κοινοτικῶν συμβούλων, ἀποζημιούται ἡ κοινότης ὑπὸ τῶν πραιτίων, οἵτινες ὑπόκεινται προσέτι καὶ εἰς τὰς κατὰ νόμον ποινάς. Νομολ.

21. Αἱ ἐκ τῆς διαχειρίσεως κατὰ κοινοτικῶν

συμβούλων ἀγωγαί παραγράφονται· μετὰ πενταετίαν, ἀφ' ἧς ἡμέρας γεννᾶται τὸ πρὸς ἀγωγὴν δικαίωμα, ἐὰν ὁ σύμβουλος δὲν ἐκλεχθῇ εἰς δύο κατὰ συνέχειαν περιόδους. Ἐν τῇ τελευταίᾳ περιπτώσει παραγράφονται μετὰ δωδεκαετίαν.

22. Αἱ κατὰ τὰ ἄρθρα 2 καὶ 13 τοῦ παρόντος νόμου ἐπιτροπαὶ τῶν ναῶν, τῶν ἀγαθοεργῶν καὶ ἐκπαιδευτικῶν καταστημάτων καὶ τῶν κοινοτικῶν μόνων ὀφείλουσι νὰ ὑποβάλλωσι κατ' ἔτος ἑγγράφον λογοδοσίαν εἰς τὸ κοινοτικὸν συμβούλιον, τὸ ὁποῖον θέλει φροντίσει ὡσαύτως καὶ περὶ τῆς τακτοποιήσεως τῶν ἐκκρεμῶν λογαριασμῶν τῶν ἐπιτροπῶν τούτων.

23. Τὰ μέχρι τῆς προσαρτήσεως ἰσχύοντα ὡς πρὸς τὴν κτῆσιν τῆς κοινοτικῆς περιουσίας διατηροῦνται.

24. Ὁ παρὼν νόμος ἰσχύει μόνον διὰ τοὺς νομοὺς Λαρίσης καὶ Ἄρτης καὶ διὰ τὰς ἐπαρχίας Καλαμπάκας καὶ Ξηροχωρίου.

Ἄρθρον 20.

Εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι τὸ Ρωμαϊκὸν καὶ Βυζαντινὸν δικαίον ἀπαλλῆσσει ἐνίοτε τὰς κοινότητας δυνάμει τοῦ Νόμου 27 (12. 1) τῶν Πανθ. καὶ Βασιλ. (23. 1) 7 (ὧν ἡ διατάξις ἐξετάθη ὑπὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ διὰ τῆς Νεαράς 150 καὶ ἐπὶ πάντων ἐν γένει τῶν εὐαγῶν οἰκῶν) τῆς πληρωμῆς τῶν ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων αὐτῶν συναπτομένων δανειῶν, ἀλλ' ἡ ἀπαλλαγὴ αὕτη ἐφαρμόζεται ἐπὶ μιᾷ καὶ μόνῃς περιπτώσεως, ἥτοι τῆς μὴ πρὸς ὄφελος τῆς κοινότητος ἀναλώσεως τῶν ληφθέντων, ὅποτε καὶ ἀναζητοῦνται ταῦτα, ἐκ τῆς περιουσίας τῶν ἀντιπροσώπων, ἢ διεκδικοῦνται ἐὰν σώζωνται αὐτοῦσια.

B. Δ. 8 Αύγ. 1884.—Περὶ ἐκτελέσεως τοῦ περὶ κοινοτήτων τῶν νομῶν Λαοίσης κλπ. νόμου¹.

1. Ἐκλογεῖς καὶ ἐκλόγιμοι εἰς θέσιν κοινοτικοῦ συμβούλου ἐν κοινότησιν. ὑπαγομέναις εἰς τὰς κατηγορίας τῶν ἄρθρων 1 καὶ 17 τοῦ διαληφθέντος νόμου, εἰσὶν οἱ ἐντὸς τῆς περιοχῆς ἐκάστης τῶν κοινοτήτων τούτων ἐγκατεσταμένοι ἐκ τῶν ἐγγεγραμμένων ἐν τῷ οἰκείῳ τμήματι τοῦ ἐκλογικοῦ καταλόγου τοῦ δήμου. οὗ μέρος ἀποτελεῖ ἡ κοινότης.

2. Ἡ ἐκλογή ἐνεργεῖται ἐν τῷ καταστήματι τοῦ κοινοτικοῦ σχολείου καὶ ἐν ἐλλείψει τοιούτου, ἐν τῷ ἐνοριακῷ ναῷ τῆς κοινότητος, ἂν ὑπάρχωσι πλείους τοῦ ἑνός, ἐν τῷ εὐρυχωροτέρῳ, διαρκεῖ ἐπὶ μίαν ἡμέραν, ἥτις δύναται νὰ ᾖ ὅποιαδήποτε ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος, καὶ ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου καὶ λήγει κατὰ τὴν δύσιν αὐτοῦ.

3. Τὴν ἐκλογικὴν συνέλευσιν συγκαλεῖ ὁ ἀρμόδιος δῦμαρχος διὰ προγράμματος, δημοσιευομένου διὰ κήρυκος, διὰ τοιχοκολλήσεως καὶ δι' ἐπ' ἐκκλησίας ἀναγνώσεως καὶ ὀρίζοντος τὴν ἡμέραν, τὴν ὥραν, τὸ ἀντικείμενον καὶ τὴν διάρκεια τῆς ἐκλογῆς, τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐκλεκτέων κοινοτικῶν συμβούλων καὶ τῶν ἀναπληρωτικῶν μελῶν τοῦ κοινοτικοῦ συμβουλίου. Μεταξὺ τῆς ἡμέρας τῆς δημοσιεύσεως τοῦ δημορχικοῦ προγράμματος καὶ τῆς ἡμέρας τῆς ψηφοφορίας δεόν νὰ μεσολαβῇ δεκαπενθήμερον τοῦλάχιστον χρονικὸν διάστημα.

4. Τὴν ἐκλογὴν διεύθυνει ὁ ἀρμόδιος εἰρηνοδύ-

¹ ΕξΚ. 1884 σελ. 1743.

κης, ἡ τῶν συμβολαιογράφων ἡ δικηγόρων τις, παρ' αὐτοῦ διοριζόμενος, συμπράξει δὲ ἐφορευτικῆς ἐπιτροπῆς, συγκατεμένης ἐκ τοῦ ἐφημερίου, ἡ τοῦ πρεσβυτέρου τῶν ἱερέων τῆς κοινότητος, καὶ ἐκ δύο ἐκλογέων αὐτῆς ἐκλεγομένων ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου δημοτικοῦ συμβουλίου, ἀλλ' ἡ ἀπουσία τοῦ ἐφημερίου ἡ τοῦ πρεσβυτέρου τῶν ἱερέων τοῦ χωρίου ἡ καὶ τῶν ἄλλων μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς, δὲν κωλύει τὴν πρόοδον τῆς ἐκλογῆς.

Εἰς τὸν διευθύνοντα καὶ τὴν ἐφορευτικὴν ἐπιτροπὴν ἀνήκει ἡ προσωρινή, ἀλλὰ δι' ἡτιςλογημένων ἀποφάσεων, λύσεις τῶν κατὰ τὴν ἐκλογὴν ἀναφυσμένων ζητημάτων, ὡς καὶ ἡ φροντίς τῆς τηρήσεως τῆς τάξεως καὶ ἀσφαλείας ἐν τῷ τῆς ψηφοφορίας τόπῳ.

5. Περὶ τῆς πράξεως τῆς ἐκλογῆς τηροῦνται δύο πρωτόκολλα· ἐν τῷ πρώτῳ ἐγγράφονται οἱ ψηφοφοροῦντες ἐκλογεῖς καὶ ὁ ἀριθμὸς τοῦ ἐκλογικοῦ καταλόγου, ὑφ' ὃν τυγχάνει ἐγγεγραμμένος ἕκαστος τούτων, καὶ ὅπερ μετὰ τὸ πέρας τῆς ψηφοφορίας υπογράφεται ὑπὸ τοῦ εἰρηνοδίκου, ἡ τοῦ παρ' αὐτοῦ διωρισμένου, καὶ ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς ἐφορευτικῆς ἐπιτροπῆς, τὸ δὲ δεύτερον ἀποτελεῖ τὰ τῆς ἐκλογῆς πρακτικὰ, ἐν οἷς ἀναγράφονται πᾶσαι αἱ ἀναγόμεναι εἰς τὴν ἐναρξιν, τὴν πρόοδον καὶ τὴν λήξιν τῆς ἐκλογῆς πράξεις, αἱ κατ' αὐτῆς ἐνστάσεις ἐγγράφοι ἡ προφορικαί, ἡ ἐν ταῖς ψηφοδελτίοις ἐμπεριεχομένη ψηφοφορία κατὰ ψηφοφορούμενα πρόσωπα, τὸ γενικὸν ἐξαχόμενον αὐτῆς, αἱ ἐνδεχόμεναι παραιτήσεις καὶ ἐπὶ τῶν ἐνστάσεων καὶ παραιτήσεων παρατηρήσεις τοῦ διευθύνοντος τὴν ἐκλογὴν.

Τὰ πρωτόκολλα ταῦτα θέλουσι παρασκευασθῇ

ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου δημάρχου ἐξ ἀναλόγου χάρτου συνερραμένου, θελουσι δὲ ἀριθμηθῇ καὶ μονογραφηθῇ ὑπ' αὐτοῦ καὶ θελουσι παραδοθῇ εἰς τὸν διευθύνοντα τὴν ἐκλογὴν τὴν παρχμονὴν τῆς πρὸς ἑναρξίν ψηφοφορίας ἡμέρας.

6. Τὰ μέλη τοῦ κοινοτικοῦ συμβουλίου ἐκλέγονται κατὰ σχετικὴν πλειονοψηφίαν ἐν μυστικῇ διὰ ψηφοδελτίων ψηφοφορίᾳ.

Ἀπόγραφον τοῦ οἰκείου τμήματος τοῦ ἐκλογικοῦ καταλόγου ἐκτεθήσεται ἐν τῷ καταστήματι τῆς ψηφοφορίας καὶ μενεῖ διαρκῶς ἐκτεθειμένον καθ' ὅλην τῆς ἐκλογῆς τὴν διάρκειαν.

7. Ἐκαστος ἐκλογεὺς ἔχει δικαίωμα νὰ προτείνῃ δέκα ὑποψηφίους ἐκ τῶν ἐγγεγραμμένων ἐντὸς τῆς περιόχης τῆς κοινότητος, ἐγγεγραμμένων ἐν τῷ οἰκίῳ τμήματι τοῦ ἐκλογικοῦ καταλόγου καὶ μὴ ὑπαγομένων εἰς τὰς ἐν τῷ ἄρθρῳ 4 τοῦ νόμου διαλαμβανομένας ἐξαίρέσεις, ἥτοι πέντε διὰ τὰς θέσεις τῶν ἰσαριθμῶν κοινοτικῶν συμβούλων καὶ ἑτέρους πέντε διὰ τὰς θέσεις τῶν ἰσαριθμῶν ἀναπληρωτικῶν κοινοτικῶν συμβούλων, καταγράφει δὲ εἴτε ὁ ἴδιος, ἂν γινώσκῃ νὰ γράφῃ, εἴτε δι' ἄλλου, ἐν ψηφοδελτίῳ ἐκ λευκοῦ χάρτου ἐκείνους τῶν ἐκλογίμων οὓς κρίνει ἀξίους ἐκλογῆς, σημειῶν ἐν τῷ ψηφοδελτίῳ τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον ἐκάστου τῶν ὑποψηφίων καὶ τὸ ἐπάγγελμα ἢ ἐπιτήδευμα αὐτοῦ, καὶ παραδίδει τοῦτο ἰδιοχείρως εἰς τὸν διευθύνοντα τὴν ἐκλογὴν, ἐσφραγισμένον ἢ δεδιπλωμένον, ὅστις φροντίζει νὰ καταχωρισθῇ πάραυτα τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον τοῦ παραδόντος ἐν τῷ πρωτοκόλλῳ τῆς ψηφοφορίας, μετὰ δὲ τοῦτο ρίπτει τὸ ψηφοδελτίον, ὡς ἐστὶν ἐσφραγισμένον ἢ δεδιπλωμένον, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ἐκλογέως

εις ἐπὶ τούτῳ προητοιμασμένην καὶ ἐσφραγισμένην κάλπην.

Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὑπογράφηται τὸ ψηφοδέλτιον, οὐδὲ ψηφοφορία δι' ἀντιπροσώπων.

8. Ληξάσης τῆς πρὸς περάτωσιν τῆς ψηφοφορίας προσδωρισμένης ὥρας, ὁ διευθύνων τὴν ἐκλογὴν κηρύσσει τὴν περὶ αὐτῆς προῆξιν ἐκπεραιωμένην, ἀνοίγεται δὲ ἡ κάλπη καὶ ἐνεργεῖται ἡ διαλογή, ἐξαγομένων ἐξ αὐτῆς τῶν ψηφοδελτίων ἀνά ἓν, ὅπερ ἀριθμοῦμενον ἀνοίγεται καὶ δεικνύεται εἰς τὰ μέλη τῆς ἐφορευτικῆς ἐπιτροπῆς καὶ καταγράφεται ἡ ἐν αὐτοῖς ψηφοφορία ἐν τοῖς πρακτικοῖς, εἶτα δὲ τὸ γενικὸν ἀποτελεσμα, ὅπερ καὶ κοινοποιεῖται διὰ κήρυκος καὶ εἰς τοὺς ἐκλεχθέντας.

9. Εὐθὺς δὲ μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ ἀποτελέσματος τῆς ἐκλογῆς ἐκτιθενται τὰ περὶ αὐτῆς πρακτικὰ ἐν τῷ καταστήματι τῆς ψηφοφορίας ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, καθ' ἃς δύνανται οἱ ἔχοντες τὸ δικαίωμα τοῦ ψηφοφορεῖν νὰ λάβωσι γινώσιν τῶν ἐν αὐτοῖς καὶ νὰ προτείνωσι τὰς ἐνδεχομένας κατὰ τῆς ἐκλογῆς ἐνστάσεις τῶν ἐνώπιον τῆς ἐφορευτικῆς ἐπιτροπῆς ἢ τοῦ εἰρηνοδίκου.

Ἐὰν ἡ ἐφορευτικὴ ἐπιτροπὴ ἢ ὁ εἰρηνοδίκης δὲν δεχθῇ ἢ ἀρνηθῇ νὰ καταχωρίσῃ τὰς ἐνστάσεις καὶ τοὺς λόγους τῆς παραιτήσεως, οἱ προτείναντες ταύτας δύνανται νὰ τὰς ἐπιδώσωσι πρὸς τὴν αὐτὴν ἐπιτροπὴν ἢ τὸν εἰρηνοδίκην διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος, ἀλλ' ἐντὸς τῆς τεταγμένης προθεσμίας.

Αἱ περὶ ἐκλογῆς πράξεις, αἱ ἐνστάσεις καὶ αἱ παραιτήσεις γράφονται ἐφ' ἁπλοῦ χάρτου.

Ἡ κοινοποίησις περὶ τῆς ἐκθέσεως τῶν πρακτικῶν γίνεται διὰ δημοσίου κήρυκος καὶ διὰ προγράμ-

ματός τοῦ εἰρηνοδίκου, τοιχοκολλωμένου εἰς τὸ κα-
τάστημα τῆς ψηφοφορίας.

10. Ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς
πρὸς ἔλθεσιν τῶν πρακτικῶν προθεσμίας, ὁ εἰρηνоди-
κης θέλει καταχωρίσει ἐν αὐτοῖς ὅσας ἐπὶ τῶν γενο-
μένων ἐνστάσεων καὶ τῶν προταθέντων λόγων παραι-
τήσεως ἔχει παρκτηρήσεις καὶ θέλει διαβιβάσει ἄνευ
ἀναβολῆς τὰ πρακτικὰ τῆς ἐκλογῆς εἰς τὴν διοικη-
τικὴν ἀρχήν, ἥτις θέλει διευθύνει ταῦτα εἰς τὸν πρόε-
δρον τοῦ ἁρμοδίου πρωτοδικείου, ὑφ' οὗ κατὰ τὸ
ἄρθρον 8 τοῦ νόμου ἐξελέγχεται ἡ ἐκλογή, δικά-
ζοντας ἀνεκκλήτως, καὶ ὑφ' οὗ ἐστὶν ἐνεργητέα ἡ
κλήρωση ἐν περιπτώσει ἰσοψηφίας κατὰ τὸ ἄρθρον
2 τοῦ νόμου.

Ἀκυρουμένης ἐκλογῆς τινος, ἐπαναλαμβάνεται
αὕτη ἐντὸς ἡμερῶν εἴκοσιν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς
ἀποφάσεως τοῦ πρωτοδικείου.

Ἀριθ. 3161 τῆς 27 Μαρτίου 1898. Ὁ Νομάρχης Αἰτω-
λίας καὶ Ἀκαρνανίας, πρὸς τὸν κ. Δήμαρχον Ἀνα-
κτορίων.

Ἀπαντῶν ἐπὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 432 ἀναφορᾶς σας χορηγῶ
ὑμῖν τὰς ἀκολουθοῦσας διασαφήσεις εἰς ἐπίλυσιν τῶν παρὰ
τοῦ προέδρου τοῦ κοινοτικοῦ συμβουλίου Βονίτσης ἐρωτη-
μάτων ὑποβληθέντων διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 6 ἀναφορᾶς του.

1) Ἡ πράξις τοῦ κοινοτικοῦ συμβουλίου περὶ ἐκλογῆς
ἐνὸς ἐκ τῶν μελῶν αὐτοῦ ὡς γραμματέως, ὅστις θὰ ἐκ-
πληροῖ καὶ τὰ χρεῖα εἰσπράκτορος, ἀφορῶσα τὴν ἐσωτερι-
κὴν ὑπηρεσίαν τοῦ σώματος, δὲν χρήζει ἐγκρίσεως τοῦ
δημοτικοῦ Συμβουλίου κατὰ τὸ ἄρθρον 14 τοῦ ἀπὸ 18
Ἀπριλίου 1884 νόμου, ὁ δὲ διορισμὸς αὐτοῦ γενήσεται
παρὰ τοῦ προέδρου τοῦ κοινοτικοῦ συμβουλίου ἐπὶ τῇ βλά-
σει τῆς γενησομένης πράξεως, ὁ διορισθησόμενος ὁμοίως
τοιούτος δὲν δικαιούται ἀπολαυτῆς ποσοστῶν ἐπὶ τῶν εἰς-

πράξεων, ἀφοῦ τυγχάνει μέλος τοῦ κοινοτικοῦ συμβουλίου κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 11 τοῦ ἀνωτέρω νόμου τὸ λειτούργημα τοῦ κοινοτικοῦ συμβουλίου εἶναι τιμητικὸν καὶ οὐδεμίᾳ δίδεται εἰς τὰ μέλη ἀντιμισθία ἢ ἄλλη τις ἀμοιβή.

2) Ἀφοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 12 τοῦ αὐτοῦ νόμου ὁ πρόεδρος τοῦ κοινοτικοῦ συμβουλίου ἐκπροσωπεῖ ἐπὶ δικαστηρίου τὴν κοινότητα, οὐδεμίᾳ δὲ ἐτέρα διάταξις ἀναγράφεται περὶ ἀναπληρώσεως, συνάγεται ὅτι οὗτος δύναται καὶ μόνος κατὰ τὴν ἐπ' ἀκροατηρίῳ συζήτησιν νὰ διορίζῃ καὶ ἐτέρους πληρεξουσίους χωρὶς νὰ παρίσταται ἀνάγκη τῆς συμ-
πράξεως ἀπάντων τῶν μελῶν.

3) Αἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 2 εἰδικαὶ ἐπιτροπαί, εἰς ἃς δύναται νὰ ἀνατεθῇ ὑπὸ τοῦ κοινοτικοῦ συμβουλίου ἡ διαχείρισις τῶν ἐν τῇ κοινότητι ναῶν, θὰ διαχειρίζονται ἅπασαν τὴν περιουσίαν αὐτῶν, θὰ συντάττωσι τὸν προϋπολογισμὸν τῶν ἐσόδων καὶ ἐξόδων αὐτῶν. ὃν θὰ ὑποβάλωσιν εἰς τὸ κοινοτικὸν συμβούλιον, θὰ εἰσπράττωσι τὰ ἔσοδα καὶ θὰ πληρώνωσι τὰ ἔξοδα, συμφῶνως πρὸς τὰς περὶ δημοτικῶν τοιούτων διατάξεις, προκειμένου ὅμως περὶ ἐκμισθώσεως τῆς ἀκινήτου περιουσίας αὐτῶν τούτων θὰ ἐνεργῶσι διὰ δημοπρασίας.

4) Τὰ ἐν τῷ ταμείῳ Βονίτσης ὑπάρχοντα κατατεθειμένα χρήματα, ἐὰν μὲν προέρχονται ἐξ ἐθνικῶν βοσκησίμων γαιῶν παραχωρηθεισῶν εἰς τὴν κατὰ παράκλησιν κατοχὴν τοῦ δήμου, ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ὁποίου κεῖνται ταῦτα, ἀνήκουσιν εἰς τὸν δῆμόν σας καὶ διατίθενται κατὰ τοὺς περὶ διαθέσεως τῶν δημοτικῶν ἐσόδων κατὰ τὸ ἄρθρον 8 τοῦ ΚΘ' νόμου τῆς 31 Ἰανουαρίου 1864 περὶ βοσκησίμων γαιῶν, ἐὰν δὲ προέρχονται ἐκ βισκῶν περιλαμβανομένων ἐντὸς τῶν ἀνεγνωρισμένων ὁρίων τῶν κεφαλαιωχωρίων, ἀνήκουσιν πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἀπὸ 31^{ης} Δεκεμβρίου 1833 Β. Διατάγματος εἰς τὰς κοινότητας, ταῦτα ἀνήκουσιν εἰς τὴν κοινότητα, θέλουσιν ἀναγράφεσθαι ἐν τοῖς προϋπολογισμοῖς ὡς ἔσοδα τῆς κοινότητος καὶ θέλουσι διατίθεσθαι κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἁρθρου 9 τοῦ ἀνωτέρω ΚΘ' νόμου καὶ διὰ τὰ ἐν αὐτῷ ἀναφερόμενα ἔργα.

5) Ἡ ἀκίνητος περιουσία τῆς τε κοινότητος καὶ τῶν ναῶν θὰ ἐκμισθούται διὰ δημοπρασίας καὶ οὐχὶ δι' ἰδιαιτέρας συμφωνίας, ἀφοῦ κατὰ τὴν τελευταίαν παράγραφον

τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ ΑΡΠ' νόμου οἱ περὶ διαχειρίσεως τῆς δημοτικῆς περιουσίας κανόνες ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὴν διαχείρησιν τῆς κοινοτικῆς τοιαύτης.

6) Ὁ διορισθεὶς γραμματεὺς καὶ εἰσπράκτωρ τοῦ κοινοτικοῦ συμβουλίου δύναται νὰ μεταχειρίζεται κατὰ τῶν ἐξ ἐνοικιάσεων κτημάτων τῆς κοινότητος ἢ τῶν ναῶν ὀφειλετῶν ἅπαντα τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου Υ'ΑΣ' νόμου ἐπιτροπόμενα καταδιωκτικὰ μέτρα, τοῦτο δὲ ἐξάγεται σαφῶς ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 13 καὶ 19 τοῦ ΑΡΠ' νόμου, ὑποβαλλόμενος εἰς τὰς ὑποχρεώσεις καὶ τηρῶν τὰς αὐτὰς ὑποχρεώσεις ὥς καὶ οἱ δημοτικοὶ εἰσπράκτορες 1.

1 Ἡ ἄνω διαταγὴ ἐνεκρίθη ὡς ἐκ περισσοῦ καὶ διὰ τῆς ὑπουργ. διαταγῆς ὑπ'ἀρ. 16893. ἀπὸ 9 Ἀπριλίου 1898.

N. AXAZ 24 Δεκ. 1887]9 Ἰαν. 1888.—Περὶ ἐφαρμογῆς καὶ διὰ τὴν κοινότητα Λίμνης τοῦ δήμου Αἰγαίων τοῦ περὶ κοινοτήτων νόμου ΑΡΠ' τοῦ 1884¹.

Ἄρθ. μόνον. Αἱ διατάξεις τοῦ ἀπὸ 18 Ἀπριλ. 1884 ὑπὸ στοιχ. ΑΡΠ' νόμου περὶ τῶν κοινοτήτων τῶν νομῶν Λαρίσης καὶ Ἄρτης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν Καλαμπάκας καὶ Ξηροχωρίου ἰσχύουσιν ἐφεξῆς καὶ διὰ τὴν κοινότητα Λίμνης τοῦ δήμου Αἰγαίων τοῦ νομοῦ Εὐβοίας.

1 ΕφΚ. 1888 σελ. 34.

Ν. ΒΤΑΔ' 1]4 Αὐγ. 1895.—Περὶ ἐφαρμογῆς καὶ ἐν τῷ δήμῳ Ἀνακτορίων τοῦ περὶ διοικήσεως τῶν κοινοτήτων ΔΡΠ' νόμου τῆς 13 Ἀπριλ. 1884'.

Ἀρθ. μόνον. Αἱ διατάξεις τοῦ ἀπὸ 13 Ἀπριλ. 1884 ὑπὸ στοιχ. ΔΡΠ' νόμου περὶ διοικήσεως τῶν κοινοτήτων τοῦ νομοῦ Ἀκρίτης κλπ. ἰσχύουσιν ἐφεξῆς καὶ διὰ τὰς κοινότητας τοῦ δήμου Ἀνακτορίων.

1. ΕφΚ. 1895 Α' σελ 146.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Α'—Νόμοι

Σελ.

Διάταγμα Κυβερνήτου 18 Μαΐου 1829 περί χρεῶν τῶν κοινοτήτων.	209
Ψήφισμα Γ' τῆς ἐν Ἀργεὶ ἐθν. συνελεύσεως 30 Ἰουλ. 1829 περί χρεῶν τῶν κοινοτ.	209
Νόμος 27 Δεκεμβρίου 1833 περί συστάσεως τῶν δήμων.	3
Διάταγμα (νομοθετ.) 12 Μαΐου 1835 περί τῆς ἐν δικαστηρίοις παραστάσεως τοῦ δη- μοσίου, τῶν δήμων κλπ.	194
Διάταγμα (νομοθ.) 10 Ἀπρ. 1836 περί χρεῶν τῶν κοινοτήτων.	210
Διάταγμα (νομοθετ.) 25 Φεβρ. 1836 περί τῶν εἰσοδημάτων τῶν δήμων.	315
Διάταγμα (νομοθετ.) 1 Δεκεμ. 1836 περί δι- οικήσεως τῶν ἀγαθοεργῶν καταστημάτων	232
Νομ. 26 Ἰουνίου 1836 περί συνόδων τῶν δη- μοτικῶν συμβουλίων	189
Διάταγμα (νομοθετ.) 1 Σεπτεμβ. 1836 περί χρεῶν τῶν κοινοτήτων.	211
Νόμος 23 Ἰουνίου 1837 περί χρεῶν τῶν κοι- νοτήτων.	203
Διάταγμα (νομοθετ.) 29 Ἰουλ. 1837 περί κα- νονισμοῦ τῆς ἀντιμισθίας τῶν δημάρχων.	186
Διάταγμα (νομοθετ.) 16 Ἰουνίου 1840 περί χρεῶν κοινοτήτων.	212
ΞΗ' 22, 23 Δεκεμβ. 1847 περί τῶν δημοτι- κῶν φόρων.	261

ΡΠΘ'	24	Ἰαν. 1852	περὶ ἐξοφλήσεως τῶν χρεῶν τῶν δήμων.	213
ΚΘ'	31	Ἰαν. 1864	περὶ βροχησίμων γαιῶν.	349
ΡΚΕ'	27]30	Δεκεμ. 1865	περὶ εἰσαγωγῆς ἐν Ἑπτανήσῳ τῆς δημοτικῆς νομοθεσίας.	257
ΡΝ'	20]22	Ἰαν. 1866	περὶ ἐφαρμογῆς ἐν Ἑπτανήσῳ τῆς ἐν τῷ λοιπῷ Βασιλείῳ ἰσχυροῦσης νομοθεσίας.	258
ΣΚΣ'	20]27	Ἀπρ. 1867	περὶ σχηματισμοῦ πόρων ὁδοποιίας καὶ τῆς διὰ θαλάσσης συγκοινωνίας.	344
ΥΝΔ'	6]13	Ἰουλίου 1872	περὶ δημοτ. φο- ρολογίας ὡς πρὸς τοὺς δήμους τῶν νή- σων Κεφαλληνίας καὶ Ζακύνθου.	342
ΦΟΒ'	24]30	Δεκ. 1875	περὶ μὴ ὑπαγωγῆς εἰς τὸν περὶ πεμπτημερίων νόμον τῶν εἰς τὴν Γεν. Πιστωτικὴν Τράπεζαν παραχωρη- θέντων ἐσόδων τοῦ δήμου Πατρέων.	231
ΧΞΔ'	29]30	Δεκεμ. 1877	περὶ ἐπιβολῆς δα- σμοῦ ἐπὶ τῶν ὠνίων καὶ ἐμπορευμάτων εἰς τοὺς μὴ ὑπαγομένους εἰς τὰς ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 τοῦ ν. ΞΗ' κατηγορίας δήμους	292
ΥΖ'	16]23	Αὐγ. 1878	περὶ δημοτ. φορολο- γίας εἰς τοὺς δήμους τῆς νήσου Ἰθάκης.	346
ΧΖΘ'	19]23	Ὀκτωβ. 1878	περὶ ἀναπληρώ- σεως δημοτικοῦ εἰσπράκτορος.	184
ΨΙΑ'	9]14	Νοεμβ. 1878	περὶ δημοτικῆς εἰσ- φορᾶς.	292
ΨΜΕ'	13]16	Δεκεμ. 1878	περὶ φόρου ἐπὶ τῶν ζώων.	367
ΨΞΖ'	21	Δεκ. 1878	περὶ ὁδοποιίας ἐκ τῶν	

εἰσοδημάτων τοῦ ναοῦ Εὐαγγελιστρίας ἐν Τήνῳ.	320
Ψ'Ζ' 27]29 Μαρτ. 1880 περί κοινοτικῶν καί ἐθνικῶν λειβαδίων.	371
ΩΕ' 4]8 Ἀπρίλ. 1880 περί τοῦ τρόπου τῆς εἰσπράξεως τοῦ δημοτικ. φόρου ἐπὶ τῆς σταφίδος τοῦ δήμου Αἰγίου.	321
ΩΚΗ' 18]25 Ἀπρ. 1880 περί στρατιωτικῶν καταλυμάτων.	236
ΩΛ' 21]25 Ἀπρ. 1880 περί πληρωμῆς τῶν χρεῶν τῶν δήμων τῆς ἐπαρχ. Λευκάδος.	231
ΖΚ' 13]16 Μαρτ. 1881 περί ἐπιβολῆς προσ- θέτου φόρου διὰ τὴν κατασκευὴν ὑδρα- γωγείου πρὸς διοχέτευσιν ποσίμου ὕδατος ἐν τῷ δήμῳ Ἐράνης.	324
ΠΜ' 19]20 Μαρτ. 1882 περί εἰσαγωγῆς τῆς ἐλλήν. νομοθεσίας εἰς τὰς προσαρτηθεί- σας Θεσσαλικὰς καὶ Ἡπειρωτικὰς ἐπαρ- χίς.	260
ΖΖ' 5]9 Ἰουνίου 1882 περί ἐκμισθώσεως διὰ δημοπρασίας τῶν κατὰ τὸν ν. ΓΝΔ' δα- σμῶν καὶ προσθέτων τελῶν ἐν ταῖς νή- σοις Κεφαλληνίας, Ζακύνθου καὶ Ἰθάκης	346
ΑΗ' 16]18 Ἰουν. 1882 περί ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθ. 16 τοῦ ν. ΞΗ' ἐπὶ τῆς εἰσπράξεως ὄλων ἐν γένει τῶν ἐσοδῶν τῶν δήμων.	295
ΑΡΠ' 18 Ἀπρ. 1884 περί κοινοτήτων τῶν νομῶν Λαρίσης καὶ Ἀρτης καὶ τῶν ἐπαρ- χιῶν Καλαμπάκας καὶ Ξηροχωρίου.	378
ΑΣΕ' 15]16 Ἰουλ. 1885 περί ἐπιβολῆς προσ- θέτου φόρου πρὸς διοχέτευσιν ποσίμου ὕ- δατος κλπ. ἐν Παργαλιάνοις.	322

- ΑΦΚΒ' 27 Μαιου 1887 περί κυζήσεως κατὰ
δραχμὴν τοῦ ἐπιβεβλημένου προσθέτου
φόρου ἐν τῷ δήμῳ Πλαταμώδους. 323
- ΑΦΘ' 28 Μαιου] 5 Ἰουν. 1887 περί μεταρ-
ρυθμίσεως διατάξεων τινων περί δημοτι-
κῆς φορολογίας ὡς πρὸς τὴν νήσον Κέρ-
κυραν. 347
- ΑΦΔΕ' 18] 21 Δεκεμβ. 1887 περί ἐπιβολῆς
προσθέτου φόρου ἐπὶ τῆς σταφίδος ὑπὲρ
τοῦ δήμου Αετρίνων. 325
- ΑΧΑΔ' 22 Δεκ. 1887] 9 Ἰαν. 1888 περί
ἐπιβολῆς ἐπὶ τοῦ ἐκ τῆς νήσου Ζακύνθου
ἐξαγομένου σάπωνος προσθέτου φόρου ὑπὲρ
τοῦ δήμου Ζακυνθίων. 346
- ΑΧΑΖ' 24 Δεκεμ. 1887] 9 Ἰαν. 1888 περί
ἐφαρμογῆς καὶ διὰ τὴν κοινότητα Λίμνης
τοῦ δήμου Αἰγαίων τοῦ νόμου ΑΡΙΠ. 391
- ΑΥΠΡ' 9 Δεκ. 1889 περί ἐπιβολῆς προσθέ-
του φόρου ἐπὶ τῆς σταφίδος ὑπὲρ τοῦ δή-
μου Συλλοῦντος. 330
- ΑΩΝΕ' 2] 5 Ἰουν. 1890 περί ἐκτελέσεως ὑ-
δραυλικῶν ἔργων ἐν τῷ χειμάρρῳ Νέ-
δοντι. 333
- ΑΩΙς' 7] 8 Μαρτ. 1891 περί τροποποιήσεως
διατάξεων τοῦ ἀπὸ 27 Δεκεμ. 1833 νόμου
περί δήμων. 159
- ΑΩΛΕ' 7] 27 Μαρτ. 1891 περί ἐπιβολῆς προσ-
θέτου δημοτ. φόρου πρὸς συντήρησιν τοῦ
ἐν Λευκάδι δημοσυντηρήτου γυμνασίου. 345
- ΒΠΗ' 18] 24 Αὐγ. 1892 περί ἐπιβολῆς προσ-
θέτου φόρου ἐπὶ τῆς σταφίδος ὑπὲρ τοῦ
τοῦ δήμου Αετρίνων. 327

ΒΗ' 5]7	Αύγουσ. 1892	περὶ φορολογίας τῶν προϊόντων τῆς γῆς καὶ τῶν ζώων . . .	377
ΒΡΚΑ' 30	Δεκεμβ. 1892	περὶ τελωνειακοῦ δασμολογίου.	297
ΒΣΥΓ' 11]13	Ἰουλίου 1895	περὶ συμπληρώ- σεως καὶ ἐρμηνείας τοῦ νόμου ΑΞΙΣ' . .	180
ΒΤΑΔ' 1]4	Αύγ. 1895	περὶ ἐφαρμογῆς καὶ ἐν τῷ δήμῳ Ἀνακτορίων τοῦ νόμου ΑΡΗ' .	392
ΒΤΜΘ' 3]27	Σεπτεμ. 1895	περὶ τῆς στοι- χειώδους ἢ τῆς δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως. .	242
ΒΤΞΘ' 2]6	Μαρτ. 1896	περὶ συμπληρώσεως τοῦ ἄρθ. 56 τοῦ ἀπὸ 3 Σεπτεμβ. 1895 ΒΤΜΘ' ν. περὶ τῆς στοιχειώδους ἢ δη- μοτικῆς ἐκπαιδεύσεως.	249
ΒΤΖΑ' 20]30	Μαρτ. 1896	περὶ ἐρμηνείας τοῦ νόμου τῆς 24 Ἰανουαρίου 1852 περὶ ἐξ- οφλήσεως τῶν χρεῶν τῶν δήμων. . . .	225
ΒΥΒ' 5]6	Ἀπρ. 1896	περὶ τῶν ἀμέσων φό- ρων τῶν δήμων τῶν ἐπαρχιῶν Γυθείου καὶ Οἰτύλου.	317
ΒΥΣ' 4]9	Ἰαν. 1897	περὶ τοῦ δημοτικοῦ δα- σμοῦ τοῦ δήμου Πατρέων.	320
ΒΦΙ' 21	Αύγ. 1897	περὶ συμπληρώσεως τοῦ νόμου ΑΦΖΕ' 1887 περὶ ἐπιβολῆς προσ- θίτου φόρου ἐπὶ τῆς σταφίδας ὑπὲρ τοῦ δήμου Λετρίνων.	329
ΒΦΘ' 21	Αύγ. 1897	περὶ τοῦ ἐπὶ τοῦ σταφι- δοκάρπου δημοτικοῦ φόρου.	340
ΒΦΑΗ' 19]20	Μαρτίου 1898	περὶ παραστά- σεως ἐπὶ δικαστηρίων τῶν δήμων καὶ τῶν ἀγαθ. κατ'αποστήσεων καὶ νυκτῶν. .	202

B' — Διατάγματα

Σελ.

- B. Δ. 19 'Ιαν. 1853 περί ἐρμηνείας τῆς λέξεως «ἐμπορεύματα». 297
- B. Δ. 9 'Ιαν. 1878 περί κοινοτικῶν καὶ ἐθνικῶν βοσκῶν. 360
- B. Δ. 20 Μαΐου 1878 περί συμπληρωτικῶν διατάξεων ἀναγομένων εἰς τὸν διαχωρισμὸν τῶν ἐθνικῶν καὶ κοινοτικῶν βοσκῶν 365
- B. Δ. 12 Φεβρ. 1878 περί παρατάσεως τῆς προθεσμίας διὰ τὸν διαχωρισμὸν τῶν ἐθνικῶν καὶ κοινοτικῶν βοσκῶν. 364
- B. Δ. 22 Μαρτίου 1878 Γ' Συμπληρωτικὸν περί προσδιορισμοῦ τῶν περιφερειῶν ἐθνικῶν καὶ κοινοτικῶν βοσκῶν. 364
- B. Δ. 13 'Ιαν. 1881 περί τροποποιήσεως τοῦ ἄρθ. 3 τοῦ B. Δ. 9 'Ιαν. 1878 ἀφορῶντος εἰς τὸν ἐν γένει κανονισμὸν τοῦ διαχωρισμοῦ τῶν βοσκῶν. 363
- B. Δ. 8 'Απρ. 1884 περί ἐκτελέσεως τοῦ περί κοινοτήτων τῶν νομῶν Λαρίσης κλ. νόμου 385
- B. Δ. 15 'Ιαν. 1888 περί ἐνάρξεως καὶ διαρκείας τοῦ κατὰ τὸν ν. ΑΨΗΕ' προσθέτου φόρου ἐπὶ τοῦ ἐν τῷ δήμῳ Λεπρίνων παραγομένου σταφιδοκάρπου. 327
- B. Δ. 24 'Ιαν. 1890 περί ἐνάρξεως καὶ διαρκείας τοῦ κατὰ τὸν ν. ΑΨΠΓ' 1889 προσθέτου φόρου ἐπὶ τοῦ σταφιδοκάρπου τοῦ δήμου Σκυλλοῦντος 332
- B. Δ. 15 Αὐγ. 1890 περί τοῦ τρόπου τῆς βεβαιώσεως τῶν ἐξαγομένων προϊόντων τοῦ δήμου Καλαμῶν κατὰ τὸν ν. ΑΩΝΕ 336

B. Δ. 5 'Ιουλ. 1890 περὶ ἀναπληρώσεως τοῦ ταμῆα ὡς μέλους τῆς ἐπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ διαχωρισμοῦ τῶν βοσκησίων γαιῶν .	366
B. Δ. 2 Σβρίου 1892 περὶ ἐνάρξεως καὶ διαρκείας τῆς κατὰ τὸν ν. ΒΠΗ' αὐξήσεως τοῦ ὑπὲρ τοῦ δήμου Λετρίνων προσθέτου φόρου.	328
B. Δ. 29 'Οκτ. 1896 περὶ τροποποιήσεως τοῦ δημοτικοῦ δασμολογίου .	301
B. Δ. 10 'Ιουν. 1896 περὶ προσθήκης παράγραφου εἰς τὸ ἄρθ. 1 τοῦ περὶ κοινοτικῶν καὶ ἐθνικῶν βοσκῶν B. Δ. τῆς 9 'Ιαν. 1878.	367
B. Δ. 21 Αὐγ. 1897 περὶ τοῦ συντακτέου πρωτοκόλλου κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ν. ΑΦ'Ε' 1887 .	330
B. Δ. 21 Αὐγ. 1897 περὶ ἐκτελέσεως τοῦ νόμου ΒΦΘ' 1897.	341

Γ'—Ἐγκύκλιοι κλπ.

'Οδηγία 15]27 'Απρ. 1834 περὶ σχηματισμοῦ τῶν δήμων.	53
'Οδηγία 25 Δεκεμβρίου 1838 περὶ ὁροθεσίας τῶν δήμων.	58
'Αριθ. 901—2 'Ιουλ. 1844 περὶ τοῦ ὅτι τὰ δημοτικὰ συμβούλια ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ ἐκκαλῶσι τὰς ἐπὶ τοῦ δημοτικοῦ ἀπολογισμοῦ ἀποφάσεις.	148
Διαταγὴ 19 Μαΐου 1847 περὶ μεταθέσεως ἑδρας δημάρχου.	70

ἀριθ. 46—9	Ἰουν. 1847 περὶ λογιστικοῦ τῶν δήμων.	114
ἀριθ. 91—28	Ἰουν. 1848 περὶ πρακτικῶν τῶν συνεδριάσεων τῶν δημοτ. συμβουλίων	108
ἀριθ. 91—28	Ἰουν. 1848 περὶ συνεδριάσεων τῶν δημοτικῶν συμβουλίων	192
ἀριθ. 53—13	Ἰουλίου 1849 περὶ τῶν πρὸς τὸ ἐλεγκτικὸν συνέδριον ἀποστελλομένων ἐ- ρεσεων.	150
ἀριθ. 39—27	Ἀπρ. 1851 περὶ δημοτικότητος	70
ἀριθ. 1—2	Ἰαν. 1852 περὶ ὑπογεγραφῆς τῶν πράξεων τῶν δημοτικῶν συμβουλίων.	109
ἀριθ. 43—3	Ἰουλίου 1852 περὶ ἀδείας ἀπου- σίας τοῦ προέδρου καὶ τῶν δημοτ. συμ- βούλων.	178
ἀριθ. 118—22	Ὀκτ. 1853 περὶ ἀντιμισθίας δημάρχων.	187
ἀριθ. 167—23	Νοεμβρίου 1854 περὶ πρά- ξεων τῶν δημοτικῶν συμβουλίων.	112
Ἐγκύλιος τῆς 10	Μαρτίου 1855 περὶ ὑπη- ρεσίας τῆς δημοτοφυλακῆς.	91
Διαταγὴ ἀριθ. 8982—2	Μαΐου 1855 περὶ δημοτοφυλακῆς.	95
ἀριθ. 16—8	Ἰουν. 1856 περὶ ἐκτάσεως τῶν νομαρχιακῶν ἀποφάσεων.	151
ἀριθ. 15—27	Φεβρ. 1858 περὶ ἀποτελέσμα- τος τῶν βουλευμάτων.	156
ἀριθ. 71—26	Αὐγ. 1871 περὶ λύσεως ἀπο- ριῶν ἐπὶ τοῦ περὶ εἰσπράξεως τῶν δη- μοσίων ἐσόδων νόμου ὡς πρὸς τοὺς δημο- τικοὺς εἰσπράκτορας.	171

ἀριθ. 49—23	Αὐγούστ. 1882 περὶ ἐκποιήσεως κτημάτων ἀκινήτων δήμων ἢ ἐνοριακῶν ναῶν.	156
ἀριθ. 10996—1	Ἰουλίου 1884 περὶ ὑπερβά- σεως τῶν δημάρχων εἰς τὰς δαπάνας τῶν δήμων.	146
ἀριθ. 1—22	Ἰανουαρ. 1885 περὶ τῆς ἐκ τῶν σφαγείων καὶ τῶν ἐν ταῖς πανηγύρεσι παραπηγμάτων προσόδου τῶν δήμων.	87
ἀριθ. 8—15	Μαΐου 1885 περὶ φόρου πανη- γύρεων.	88
ἀριθ. 32657—30	Νοεμβ. 1885 περὶ τῆς δι- αρκείας τῆς λειτουργείας τῶν ἀδελφάτων τῶν ἀγαθοεργῶν καταστημάτων	152
ἀριθ. 25—20	Ἀπρ. 1886 περὶ τῶν ἐπὶ τοῦ στατῆρος καὶ κοιλοῦ δικαιομάτων τῶν δήμων.	88
ἀριθ. 59—7	Σεπτεμβ. 1891 περὶ μὴ ἐγκρί- σεως δημοτικῶν μὴ συνήθων ἢ κοινοτι- κῶν δαπανῶν πρὸ τῆς ἐγκαθιδρύσεως τῶν νέων δημοτικῶν ἀρχῶν.	113
ἀριθ. 31—11	Μαΐου 1891 περὶ τῆς μὴ ἰσχύος τοῦ ἀπὸ 4 Φεβρ. 1830 ψηφίσματος τοῦ Κυβερνήτου περὶ φορολογίας τῶν κερα- μιδοκαμίνων.	293
ἀριθ. 31—5	Μαΐου 1893 περὶ μὴ ἀπαλλα- γῆς ἀπὸ δασμοῦ τῶν μὴ ὑποκειμένων εἰς εἰσαγωγικὸν τέλος ἐμπορευμάτων κατὰ τὸ ἐδάφ. α' τοῦ ἄρθ. 13 τοῦ νόμου ΒΡΚΑ' περὶ τελωνιακοῦ δασμολογίου.	305
ἀριθ. 33—26	Μαΐου 1893 περὶ μὴ ἀπαλλα- γῆς ἀπὸ δασμοῦ τῶν εἰς τοὺς δήμους εἰς- ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘ.	26

κομιζομένων ἢ ἐξ ἄλλων δήμων μεταφε- ρομένων εἰδῶν πρὸς χρῆσιν βιομηχ. κα- ταστημάτων ἢ ὑπὲρ ὠρισμένων προσ- ώπων.	279
ἀριθ. 1—15 Ἰαν. 1893 περὶ δημοτ. ἀπολογι- σμῶν.	177
ἀριθ. 43—17 Ἰουν. 1893 περὶ δημοτικῶν εἰσπρακτόρων.	185
ἀριθ. 9651—15 Ἰουν. 1893 περὶ τῶν περι- πτώσεων, καθ' ἃς δύναται νὰ ἐπιβληθῇ τοῖς δημάρχοις πειθαρχικὸν πρόστιμον.	84
ἀριθ. 30—21 Ἀπριλ. 1894 περὶ τοῦ ὅτι δι- καιοῦνται εἰς ἀπόληψιν ποσοστοῦ οἱ τε- λῶναι, οἷς ἀνατίθεται ἡ εἰσπραξις ὠρι- σμένων δημοτικῶν ἐσόδων.	338
ἀριθ. 94—25 Νοεμ. 1894 περὶ τῆς ὑπὸ τῶν ταμιῶν καὶ ὑποταμιῶν ἐνεργείας εἰς τὰς δημοτικὰς διαχειρίσεις.	182
ἀριθ. 89—5 Νοεμβ. 1894 περὶ διαχειρίσεως τῶν ὑπὸ τῶν κοινοτήτων ἐνοικιάζομένων ἐθνικῶν βοσκημάτων.	356
ἀριθ. 97—28 Νοεμ. 1894 περὶ τῆς ἀπαιτου- μένης ἀπολύτου πλειονοψηφίας ἐν ταῖς ἀποφάσεσι τῶν δημοτικῶν συμβουλίων.	111
ἀριθ. 65—5 Αὐγ. 1894 περὶ τῆς ἐπιψηφί- σεως καὶ ἐκδικάσεως τῶν δημοτ. προϋ- λογισμῶν τοῦ 1895.	120
ἀριθ. 120—21 Νοεμ. 1895 περὶ τῶν διὰ τὸ ἐπίον ἔτος 1896 προϋπολογισμῶν τῶν δήμων.	136
ἀριθ. 2347—14 Φεβρ. 1895 περὶ προσχρτή- σεως ἐν ταῖς αἰτήσεσιν ἀδείας οἰκοδομῆς	

καὶ διπλοτύπου πληρωμῆς τοῦ κεκανονι- σμένου ὑδράχμου τέλους ὑπὲρ τοῦ οἰκείου δήμου.	316
ἀριθ. 8—10 Ἰαν. 1895 περὶ ἐπιθεωρήσεως κατὰ τριμηνίαν τῶν δημοτικῶν ταμείων	173
ἀριθ. 23470—18 Ἰαν. 1895 περὶ τοῦ τρὸ- που τῆς ἐκδόσεως ἀδειῶν οἰκοδομῶν.	316
ἀριθ. 22—21 Φεβρ. 1895 περὶ ἐγγυοδοσίας τῶν ταμιῶν καὶ ὑποταμιῶν.	171
ἀριθ. 53568—28 Δεκεμ. 1895 περὶ ἀνατυ- πώσεως τοῦ δημοτικοῦ δασμολογίου.	298
ἀριθ. 7—30 Ἰαν. 1896 περὶ συντάξεως ὑπὸ τῶν δημάρχων συμβολαίων μετὰ τῶν ἐ- νοικιαστῶν τῶν δημοτικῶν φόρων.	284
ἀριθ. 20—12 Μαρτίου 1896 περὶ τῆς αὐξή- σεως τοῦ φορολογικοῦ ὅρου τῶν δημοτι- κῶν φόρων πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ἀπαι- τουμένων διὰ τὴν δημοτικὴν ἐκπαίδευσιν πιστώσεων.	251
ἀριθ. 33—23 Μαΐου 1896 περὶ τέλους χαρ- τῶν μου	100
ἀριθ. 34—24 Μαΐου 1896 περὶ ἐπιστροφῆς τῆς ὑπὸ τῶν δημοτικῶν εἰσπρακτόρων διδομένης χρηματικῆς ἐγγυήσεως.	172
ἀριθ. 50—22 Αὐγ. 1896 περὶ των κρατή- σεων ἐκ τῶν μισθῶν τῶν δημοδιδασκάλ.	250
Ἀπόφασις 11968—16 Αὐγ. 1896 περὶ κα- τατάξεως εἰδους τινὸς καρφίων	299
» 24125—28 Μαΐου 1896 περὶ ἀκριβοῦς ἀναγραφῆς ἐν τῷ δημοτικῷ δασμολογίῳ τῆς ἀξίας εἰδῶν τινων.	300
» 41009—10 Σεπτεμ. 1896 περὶ κατα-	

τάξεως τοῦ ἀμιάντου λίθου	300
ἀριθ. 43—11 Ἰουλίου 1896 περὶ τῶν ἀπαι- τουμένων διὰ τὴν ἐκδοσιν Β. Δ. πρὸς ἑγ- κρισιν διαθέσεως χρημάτων κοινοτικῶν	370
ἀριθ. 9—6 Φεβρ. 1897 περὶ τῆς ὀρθῆς ἐρ- μηνείας καὶ ἐφαρμογῆς τῶν διεπουσῶν τὴν ἐπιβολὴν καὶ εἰσπραξίν τοῦ δημοτικοῦ δασμοῦ νομικῶν διατάξεων.	308
ἀριθ. 14—18 Φεβρ. 1897 περὶ τοῦ ἀμέσου δημοτικοῦ φόρου τῆς ξυλείας	293
ἀριθ. 25—9 Ἀπρίλ. 1897 περὶ ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τέλους χαρτοσήμου τῶν ἐγγράφων τῶν ἀφορῶντων εἰς τὴν καταναγκαστικὴν εἰσπραξίν δημοτικῶν φόρων.	295
Ἀπόφασις 14 Ὀκτ. 1897 περὶ λουτρῶν Αἰ- δηψοῦ.	82
Ἀπόφασις 14939—16 Ἀπρ. 1897 περὶ κα- τατάξεως τοῦ σιναποσπόρου.	302
» 15250—29 Ἀπρ. 1897 περὶ διορθώσεως λάθους ἐν τῷ δημοτικῷ δασμολογίῳ.	303
» 43482—20 Νοεμ. 1897 περὶ κατατά- ξεως τῶν ἐκ χαλκοῦ ψεκαστῆρων	304

Η ΙΝΔΕ ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

[Οἱ ἀριθμοὶ δηλοῦσι τὰς σελίδας]

Α

- Ἄβελ 3.
 ἀγαθοεργὰ καταστήματα ἴδε καταστήματα
 Ἀγίων Ἀναργύρων ναὸς 86.
 ἄδεια ἀπουσίας προέδρου 178· ἄδ. οἰκοδομῶν 315 ἐπ.
 ἀδελφάτα 35, 232 ἐπ., διάρκεια αὐτῶν 152.
 Ἀμαρόσιοι 68.
 ἀμίαντος 300.
 ἀμοιβὴ δημάρχου ἴδε μισθοί.
 ἀμφισβητούμενον διοικητικὸν 22.
 ἀνατύψεις δασμολογίου 298.
 ἀντικαταστάτης 98.
 ἀντιμισθία ἴδε μισθοδοσία.
 ἀντιπροσώπευσις κοινοτήτων 68.
 ἀξία ὀνίων καὶ ἐμπορευμάτων 297.
 ἀπαλλογή ἀπὸ δασμοῦ 268 ἐπ. 305 ἐπ. 308.
 ἀπογραφὴ 6.
 ἀποζημίωσις δημάρχου κλπ. ἴδε μισθοδοσία.
 ἀποκατάστασις 9, 74.
 ἀπολογισμὸς δημάρχου 116, εἰσπράκτορος 118, ἐξέλεγχις
 ἀπολογισμῶν 119, ἀπολογισμὸς δημοτικὸς 166, 177.
 ἀποσπάσματα στρατιωτικὰ 237 ἐπ.
 ἀπουσία δημοτ. συμβούλου 167, 178, 191· προέδρου 178.
 ἀποφάσεις δημοτ. συμβουλίων 36, 49· πότε γράφουσι βη-
 τῆς ἐγκρίσεως 50· νομαρχῶν 148· ἐπὶ δημοτ. προ-
 υπολογισμῶν 168, 179.
 ἀρχαὶ δημοτικαὶ 12, 24.
 ἀστυνομία 12, 13, 38.
 ἀσφάλεια δημοσία 22, 91 ἐπ.

B

βιβλία γεννήσεων, γάμων, ἀποθιώσεων 55· κτημάτων 56·
εἰσπράκτορος 118.

βοσκαὶ καὶ βοσκήσιμοι γαῖα 18, 349 ἐπ.. ἐθνικαὶ καὶ κοι-
νοτικά 356 ἐπ. 360 ἐπ.

Γ

γαῖαι βοσκήσιμοι 349 ἐπ.

γέννησις 7, 72 ἐπ.

γέφυραι 15, 22.

γνωμοδοτήσεις συμβουλίων 6 ἐπ., 159, 169 ἐπ.

Δ

δάνεια 46· κοινοτήτων 203 ἐπ.

δαπάναι ἐκλογικαὶ 15· δημοτικά 113.

δάση 4, 13.

δασμοὶ 19, 244, 261 ἐπ., 297 εἴσπραξις δασμοῦ 265· δα-
σμὸν τίνα πράγματα πληρώνουσι 261, 268 ἐπ. 292.

305 ἐπ. 388 ἐπ., δασμὸς σταφίδος 340 ἐπ., δασμοὶ

δήμου Πατρῶν 320, Αἰγίου καὶ ἄλλων δήμων 321,

322, Πλαταμῶδους 322, 323, Ἐράνης 324, Λετρίνων

325 ἐπ., Σκυλλοῦντος 330 ἐπ. ἴδε καὶ φόροι

δασμολόγιον 262, 298· διορθώσεις παροραμάτων 300·
τροποποιήσεις 301· τελωνιακὸν 297.

δήλωσις εἰσυχθέντων ἐμπορευμάτων 287.

δημαιρεσίαι 15, 24, 38.

δημαρχεῖα 17.

δήμαρχος 24 ἐπ. 38, 44, 55, 100, 146 μισθὸς 25· παῦ-
σις, παρήτησις 27.

δημοδιδάσκαλος 21.

δημοπρασίαι πότε ἀπαιτοῦνται 45 ἐπ. 154 ἐπ., πότε δὲν
ἀπαιτοῦνται 46.

Δημοσίον παραστάσεις ἴδε παραστάσεις.

δημόται 7, 71· δικαιώματα αὐτῶν 9 ἐπ., ὑποχρεώσεις 10.

δημοτικά ἀρχαί· ἴδε ἀρχαί

δημοτικότης 4, 70· πῶς κτῆται 7 ἐπ. 66, 72 ἐπ.. διάρ-
χεια—ἀπόλεια 9, 75,

δημολόγια 75 ἐπ., τύπος αὐτῶν 81.

- δημοτοφυλακὴ 91 ἐπ. 95 ἐπ.
 δῆμον παράστασις ἐν δικαστηρίῳ, ἴδε παράστασις· δῆμων
 χρέη ἴδε χρέη.
 διαβατήρια 19.
 διάθεσις κοινοτ. χρημάτων πῶς δεῖον νὰ προκαλῆται 370.
 διαίρεσις δῆμων 3, 6, 39, 160.
 διαιτηταὶ 64.
 διάλυσις δημοτικοῦ συμβουλίου 37.
 διαμονὴ 10.
 διατρομὴ δημοτικῶν γαιῶν 47.
 διατροφή προσωποκρατουμένων 172.
 διαχειρίσις δημοτικῆς περιουσίας 39, 45 ἐπ. 182· ἀγαθο-
 ἐργῶν καταστημάτων 47, 48.
 διαχωρισμὸς βοσκῶν 360 ἐπ. ἴδε βοσκαί.
 διδάσκαλεῖα 39.
 διδάσκαλος 21.
 δικαιώματα δῆμων 11 ἐπ., ἀνηλίκων 13· ἐκδόσεως ἐπιστή-
 μων ἐγγράφων 19· στατήρων 20· κοιλοῦ 88· ἀποθη-
 κῶν 20· μακελλείων καὶ κρεωπωλείων 20. 87 ἐπ. 139.
 δίκη κοινότητος 68.
 δικηγόροι 47.
 διόδια 20.
 διορισμοὶ 100.
 δουλεῖται προσωπικαί 19.
 δρομολόγιον ἀποσπασμάτων 238.
 δωρεὰ εἰς ἐνοικιαστὴν 107.

E

- ἐγγραφαὶ δημάρχου 116.
 ἐγγυήσις εἰσπρακτόρων 40, 162· ταμιῶν καὶ ὑποταμιῶν
 171· ἐπιστροφὴ ἐγγυήσεως 172.
 ἐγκρισις νομάρχου 50· βασιλέως 52.
 ἐδρας μετάθεσις 7, 70.
 ἐθροφυλακὴς 91.
 εἰσπράκτωρ 39 ἐπ., ἐκπροσωπεῖ τὸν δῆμον ; 172· ἀνα-
 πλήρωσις αὐτοῦ 39, 184 ἐπ., διορισμὸς 161, 180 ἐπ.
 παύσις 162, 164, 177· καθήκοντα 162 ἐπ., εὐθύνη
 163 ἐπ.

- εἰσπράξεις 41· φόρων 265 ἐπ. 290 295· ἐγγραφή εἰσ-
 πράξεων 295.
 εἰσφορὰ 146, 245, 263 ἐπ. 292· εἰσπραξις αὐτῆς 265 ἴδε
 καὶ φόροι ἄμεσοι.
 ἐκβίασις εἰσπράξεως ἴδε εἰσπραξις.
 ἔκθετα 8, 74.
 ἐκκλησίαι 17· περιουσία αὐτῶν 152.
 ἐκκλησις δημοτικοῦ συμβουλίου ἴδε ἔφρεσις.
 ἐκλογαὶ δημοτικαὶ ἴδε δημαφρεσίαι.
 ἐκπαιδευσις στοιχειώδης ἢ δημοτικὴ 242 ἐπ. 249 ἐπ.
 ἐκποίησις δημοτικῆς περιουσίας 46· ἀκινήτων δήμων ἢ
 ναῶν 156· μονῶν 249.
 Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον 45.
 ἔλη 4.
 ἐμπορεύματα τίνα εἶνε; 297.
 ἐνδεεῖς 10.
 ἐνοικίασις εἶνε μίσθωσις ἢ ἀγόρασις ἢ ἐκχώρησις; 107,
 289· μείωσις τιμῆματος 107· δημοτικοῦ φόρου 157.
 ἐνοίκιον εἰρηνοδικείων καὶ πταισματοδικείων 16· ἐκνόμους
 βοσκότων ζώων 371.
 ἐνορχὴ δήμου ἐκ πράξεων δημάρχου 100 ἴδε καὶ δήμαρχος·
 ἐξ ὑπηρεσιῶν πρὸς αὐτὸν 102, 103.
 ἐνωσις χωρίων 5, 67, 69.
 ἐξαγαγασμὸς δημοτικῶν ἀρχῶν 13.
 ἐξέλεξις ἀπολογισμῶν 119.
 ἔξοδα ὁροθεσίας 66· ἐξόδων ἐντολὴ καὶ πληρωμὴ 115· ἔξ-
 οδα ἐν προϋπολογισμοῖς 129, 142· ἔξοδα δημοτικῆς
 ἐκπαιδεύσεως 242 ἐπ.
 ἐξόφλησις χρεῶν ἴδε χρέη.
 ἐπέκτασις δασμῶν 262.
 ἐπικαρπία 10, 18, 82,
 ἐπιθεώρησις ἴδε ταμεῖον.
 ἐπίπληξις 13.
 ἐπίσκοπος 82.
 ἐπιστάτης καθαριότητος 106.
 ἐπιτροπαὶ 48.
 ἐποικισμὸς 5.
 Ἐπὶ τέρησος 257, 258 ἐπ.
 ἔρανοι 19 ἐπ. 44.

ἔργα ὑδραυλικὰ 15, 22.
 ἐργασία κοινὴ 19, δημοτικὴ 22.
 ἐργολάβος 46.
 ἐρμηνεία τοῦ νόμου περὶ χρεῶν 225 ἐπ.
 ἐρμηνευτικὸς νόμος 226 ἐπ.
 Ἐρμουπόλεως δῆμος 86.
 ἔσοδα 122, 136.
 ἔτος λογιστικὸν 41.
 εὐεργέτημα εὐπορίας 222 ἐπ.
 ἔγρεις ἐπὶ προϋπολογισμοῦ 43· ἐπὶ δημοτικοῦ λογαριασμοῦ
 45· ἐν γένει 52· ἐπὶ ἀποφάσεων νομαρχῶν 148, 168.
 δημοτικῶν ὑπολόγων 150.
 Ἐφετεῖα 64.
 ἐφημέριοι 21, 35.
 ἐφορίαι 48.

Z

ζημίαι δῆμων 47.
 ζῶα φορτηγὰ 22· ζώων φόρος 367.

H

Ἡλιδος δῆμος 107.
 Ἡπειρος 260.

Θ

θάνατος βασιλίσσης Βαυαρίας 112.
 Θεσσαλία 260.
 θρησκεία 16.

I

ἱατροὶ δημοτικοὶ 145.
 ἰδιοκτησία χωρίων 5, 67.
 ἰδρώματα ἀγαθοεργὰ ἴδε καταστήματα.
 ἰθαγένεια 71.
 ἰχθυοπωλεῖα 68.

K

καθολικοὶ 17.
 καρφία 299.
 καταβολαὶ 15.

- καταδεῖται 94.
 καταδίωξις ληστείας 9.
 κατάλογος ἐράνων 44, 317 ἴδε καὶ ἔρανος.
 καταλύματα 23, 99· στρατιωτικὰ 236 ἐπ.
 καταναλώσεως ἀντικείμενα 262, 270 ἐπ., πότε ὑπάρχει
 κατανάλωσις 287 ἐπ.
 καταστατικὰ ἰδρυμάτων 153.
 καταστήματα δημοτικὰ 10, 14, 22· ἀστυνομικὰ 14· ἀγα-
 θεργὰ 15, 17· διδακτικὰ 22, 87· διοίκησις αὐτῶν
 47, 48 ἐπ. 232 ἐπ., ἐξασφελιστικὰ 55· περιουσία
 153 ἐπ. παράστασις ἐν δικαστηρίῳ ἴδε παράστασις.
 κατάσχεσις μισθῶν 102· ἐσόδων δήμου 225 ἐπ. 248.
 κατάταξις 8, 73 ἐπ.
 κατοικία 74· σταθερὰ καὶ μὴ 82.
 κεραμιδ· κάμινα 293.
 κληροδόμημα 16, 83.
 κοιλὸν ἴδε δικαιώματα.
 κοιμητήρια 17.
 κοινότης θερησκευτικὴ 16· κοινότητες Λαρίσης, Ἄρτης
 κλπ. 378, 385· κοινότης Λίμνης 391, Ἀνακτο-
 ρίων 392.
 κοινοτήτων δίκαι 68· ἀντιπροσωπεία 68· μέλη εἶνε ἱκανὰ
 ὡς μάρτυρες 68· χρέη 203 ἐπ., δάνεια 203 ἐπ., ὀρ-
 γανισμὸς καὶ ἐκπροσώπευσις 358, 389 ἐπ.
 κοινοτικὰ 349.
 κρατήσεις μισθῶν 250.
 κρεοπωλεῖα 87.

Λ

- Λακεδαίμονος δημοτ. συμβούλια 112.
 λειβάδια κοινοτικὰ 18 ἐπ. 371 ἐπ.
 λεωφόρος 17.
 ληστεία 91.
 λίθοι ὀροθετικοὶ 4, 65.
 λογαριασμὸς δημοτικὸς 34 ἐπ.
 λογιστικὸν δήμων 114 ἐπ.
 λουτρά 82.

M

- μαῖται 145.
 μάρτυρες ἐν δίκαις κοινότητος 68.
 μέγεθος δήμων 56 ἐπ.
 μείωσις τιμῆματος ἐνοικιάσεως 107.
 μέσα δήμων 15.
 μεταβολὴ διοργανισμοῦ δήμων 159.
 μετάθεσις ἑδρας 7, 70.
 μεταλλείων δασμὸς 281.
 μετασχηματισμὸς δήμων 160, 169.
 μέτρα καὶ σταθμὰ 88 ἐπ.
 μισθὸς δημάρχου 14, 25, 101, 145, 186 ἐπ., παρέδρου
 29· δημοτ. συμβούλων 37· εἰσπρακτόρων 40· κατά-
 σχεσις μισθῶν 102.
 μίσθωσις ὑπηρεσιῶν εἰς δῆμον 103· δασμῶν 284 ἐπ.
 μοναστήρια 5.
 μύλοι 4.

N

- ναὸς Εὐαγγελιστρίας 320.
 Νέδοντος ὑδραυλικά ἔργα 333 ἐπ.
 νήματα 309.
 νυκτοφύλακες 95.
 νύμφευσις 9, 74.

Ξ

- ξυλεία 293.

O

- Ὁδηγοὶ 94.
 ὀδηγαίαι περὶ σχηματισμοῦ δήμων 53· περὶ ὁροθεσίας δή-
 μων 58.
 ὁδοὶ 15, 17, 22, 55.
 ὁδοποιία 320.
 οἰκίαι 4.
 οἰκοδομαὶ 4· ἄδεια πρὸς ταύτας 315 ἐπ.
 οἰκονόμος 48.
 οἶνον δασμὸς 282.
 Ὁργανισμὸς δήμων 3.
 ὄρια δήμων 4, 57, 58 ἐπ.

ὀρχοδοσία 101.

ὀρθοθεσία δῆμων 58· ἔξοδα αὐτῆς 66.

II

πανηγύρεις 87.

παραίτησις δημάρχου 27.

παραπήγματα 87.

πάρεδροι 29, 102.

παρεκτροπαλ δημοτικῶν συμβουλίων 102.

Πατρέων δῆμος 106, 231.

παῖσις δημάρχου 27, 28.

πέρητες 10, 83.

παράστασις ἐν δικαστηρίῳ δημοσίου, δῆμων κλπ. 194 ἐπ.
202 ἐπ.

πεμπτημόριον ἴδε χρέη δῆμων.

περίθαλψις 10, 83.

περί νοία δημοτικῇ 12, 16, 17 ἐπ. 21 39· ἀγαθοεργῶν
καταστημάτων 12, 16, 21· ἐκποίησις 46· χωρίων
5, 67· ἐπικαρπία αὐτῆς ἴδε ἐπικαρπία· ἀναπαλλο-
τρίωτος 86, 87.

περίπατοι 17

πετρέλαια 269 ἐπ.

Πιστωτικὴ Τράπεζα 231.

πιστοποιητικά ἰθαγενείας 19, πενίας 19, ἀδειῶν οἰκοδομῆς
19, χαρτοσήμου 19.

πλατεῖαι 17.

πλειονοψηφία ἀπόλυτος πότε ὑπάρχει ; 111

πληθυνσμός δῆμων 6.

πληρεξουσίτης πότε εἶνε ἔγκυρος 107.

ποιρὴ πενταπλοῦ 291.

πόροι δῆμων 15· πανηγύρεων 20· παραπηγμάτων 20· ὁδο-
ποιίας καὶ θαλασσίας συγκοινωνίας 344.

ποσοστὰ τελωνῶν 338.

πράγματα ἐκτὸς συναλλαγῆς 86.

πρακτικά 108.

πράξεις δημοτικῶν συμβουλίων 38, 108. 112· μετὰ τὴν
ἐκλογὴν νέων ἀρχῶν 113· ἐμπορικῇ 289.

προσβυτερεῖα 17.

πρόεδρος δημοτικοῦ συμβουλίου 34.

προμήθεια τροφῶν 237.
 πρόσκλησις δημοτικῶν συμβουλίων 109 ἐπ.
 πρόσδοτος ἐκ σφαγείων καὶ παραπηγμάτων 87.
 πρόστιμον 13, 16, 18, 84, 166 ἐπ. 191.
 προσωπικὸν δημοτικὸν ἴδε ὑπάλληλος.
 προτάσεις 33.
 προϋπολογισμὸς 41 ἐπ. 46, 47, 120 ἐπ.
 πρωτενούσης μετὰθεσις 159.
 πρωτόκολλα ὁροθεσίας 62 ἐπ., ὁροδοσίας ἴδε ὁροδοσία·
 ἐπιθεωρήσεως 175.
 πρωτοκολλιστὴς 34.
 πιωχοκομεῖον 83.
 πιωχοκομία 39.

Σ

σήματα 4.
 σημεῖα ὁροθετικὰ 15.
 σιναπόσπορος 302.
 σκοπὸς συστάσεως τῶν δήμων 54.
 στατήρ ἴδε δικαιώματα.
 στραιῶνες 17.
 σταφίς Αἰγίου 321, Λετρίνων 325 ἐπ., Σκυλλοῦντος 330
 ἐπ. ἴδε καὶ δασμοί
 συγχώρεισις δήμου 68, 160· χωρίων 5, 67, 69.
 σύμβασις μετὰ Γερμανίας 309 ἐπ.
 συμβολαίων σύνταξις 284.
 συμβούλια δημοτικά 30 ἐπ., δικαιοδοσία 30 ἐπ. 34 ἐπ.
 148· ἀπόφασις 36, 49, 108· πότε χρήζει ρητῇ ἐγ-
 κρίσεως 50· πρακτικά 108· συνεδριάσεις 35, 36,
 167, 189, 192· συμπλήρωσις 337· διάλυσις 37· πρά-
 ξις 38, 108, 112, 193· μετὰ τὴν ἐκλογὴν νέων ἀρ-
 χῶν 113· ψηφοφορία 38· μέλη αὐτῶν εἶνε ὑπάλλη-
 λοι ; 102· πρόσκλησις 109 ἐπ. 193· σύνοδοι 189.
 συμβούλια ἐκκλησιαστικά 48, 236 ἴδε καὶ ἀδελφάτα.
 Συμβούλιον ἐπικρατείας 64.
 σύμμιχτος δῆμος 12, 16.
 συμφωνία ἰδιαίτερα 46.
 συνδρομαὶ 15.
 συνεδριάσεις δημοτικῶν συμβουλίων 35, 36, 189, 192.
 συνεισηγητὴς δημοτικοῦ συμβουλίου 36.

συνεισφορὰ ἴδε ἔραροι.
 συνελεύσεις 24.
 συνήγοροι 47.
 συντοκισμὸς 5.
 σύνοδος δημοτικοῦ συμβουλίου 189.
 σύστασις δῆμων 3.
 σφάγεια 86, 139.
 σχέδια 47.
 σχηματισμὸς δῆμων 3, 6, 53, 56.
 σχολεῖα 14, 39, 55. δημοτικά 7, 243 επ.

T

ταινίαι 303.
 ταμεῖον δῆμου 161· ἐπιθεώρησις αὐτοῦ 165. 173· δημο-
 τικῆς ἐκπαιδεύσεως 248.
 ταμίαι ὡς εἰσπράκτορες 182.
 τάξεις δῆμων 5 επ.
 τέχνα γνήσια—νόθα 8.
 τέλος χαρτοσήμου 100· οἰκοδομήσεως 316.
 τελωνῶν ποσοστὰ 338.
 τεχ·οσυμβούλια 236.

Υ

ὑδραγωγεῖα 15· Πλαταμῶδους 322, 323· Ἐράνης 324.
 ὑδραυλικά 15· Νέδοντος 333 ἴδε καὶ ἔργα.
 ὕδωρ δημοτικὸν 86
 ὑπερημερία 220 επ.
 ὑπέρθεσις 220 επ.
 ὑπαγωγή δῆμων εἰς νομάρχας κλπ. 49.
 ὑπαλληλία δῆμων εἰς νομάρχας κλπ. 49.
 ὑπάλληλοι δημοτ. 14, 26, 85, 102, 106· ἱδρυμάτων 85.
 ὑπογραφή πρακτικῶν καὶ συνεδριάσεων 108, 109.
 ὑποζύγια 22.
 ὑποταμίαι καὶ εἰσπράκτορες 182.
 ὑποχρεώσεις δῆμων 11, 13.
 ὑποδηγοὶ 94.

Φ

φιλανθρωπικά καταστήματα ἴδε καταστήματα.
 Φυλῆς δῆμος 69.
 φιλέλληνες 8, 74.

φ'ροι 14, 261 επ., ἔμμεσοι 19· ἀποθηχῶν 20· ἄμεσοι 20, 244, 251, 263· φόροι ἄμεσοι Γυθείου καὶ Οἰτύλου 317 επ., σφαγείων 87, 139· πανηγύρεων 88· φόρων ἐπιβολή 261 επ., εἴσπραξις 265· κεραμιδοκαμίνων 293· ξυλείας 293· οἰκοδομήσεως 315 επ., νήσων Κεφαλληνίας καὶ Ζακύνθου 342, 346· Ἰθάκης 346· Κερκύρας 347· πρὸς συντήρησιν τοῦ ἐν Λευκάδι γυμνασίου 345· σάπωνος Ζακύνθου 346· ζώων 367· προϊόντων γῆς καὶ ζώων 377· ἔγγειοι 377 ἴδε καὶ δασμοί, δικαιώματα.

φράτα 15, 22.

X

Χασιὰ 69.

χῆρα 9.

χορηγίαι δημοτικαὶ 33.

χρέη κοινοτήτων 203 επ., δῆμων 213 επ. 231· ἐρμηνεία τοῦ νόμου 225 επ., χρέη ἐπαρχίας Λευκάδος 231.

χρῆσις 114.

χωρία 4· ἐνωσις αὐτῶν 5, 67, 69.

χωροφύλακες 99.

χωροφυλακὴ 91 επ.

Υ

ψεκαστῆρες 304.

ψήφισμα δημοτικοῦ συμβουλίου πότε ἀπαιτεῖται 106 ἴδε καὶ συμβούλια· Κυβερνήτου 293 επ.

ψηφοφορεῖν 11,

ψηφοφορίαι δημοτικῶν συμβουλίων 38, 181· μυστικά 181.

ΚΩΔΙΞ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΣ

		Ἐξεδόθησαν μέχρι τοῦδε τὰ ἐξῆς τεύχη		καὶ τιμῶνται ἄδετα	
A'	Κώδιξ Γεωργίας (Ἐξηντλήθη)				
B'	» Συντάξεων	τυπ.	φύλ.	10 ὀραχ.	1.—
Γ'	» Διοικητικοῦ Ὁργανισμοῦ (Ἐξηντλήθη).				
Δ'	» Δημοτικῆς Νομοθεσίας ἔκδοσις δευτέρα	»	»	26 »	5.—
E'	» Ἀστυνομικὴ Νομοθ. (Ἐξηντλήθη).				
Σ'	» Ὑπαλλήλου μετὰ Παραρτήματος	»	»	40 »	1.80
Z'	» Λογιστικῆς Νομοθεσίας	»	»	16 »	2.50
H'	» Ἐθνικῶν Δανείων	»	»	48 »	5.—
Θ'	» Ἀστικῆς Νομοθεσ. ἔκδοσις δευτέρα	»	»	31 »	6.—
I'	» Στρατιωτικῆς Ποιν. Νομοθεσίας	»	»	12 »	1.50
ΙΑ'	» Φόρου Καπνοῦ (Ἐξηντλήθη)				
ΙΒ'	Πολιτικὴ Δικονομία	»	»	75 »	8.50
ΙΓ'	Κώδιξ φόρου ἐπιτηδ. καὶ οἰκοδομ. (Ἐξηντλ.)				
ΙΔ'	» Ταμειακῆς νομοθεσίας	»	»	14 »	1.50
ΙΕ'	» Μονοπωλίων	»	»	14 »	2.—
ΙΣ'	» Προξενικῶς	»	»	14 »	2.—
ΙΖ'	Ἐμπορικὸς νόμος	»	»	28 »	3.50
ΙΗ'	Τύποι Πολιτικῆς Δικονομίας (Ἐξηντλήθη)				
ΙΘ'	Κώδιξ φυλακῶν	»	»	7 »	1.—
Κ'.	Οἰκογεν. Δίκαιον.	}	»	»	»
ΚΑ'					
ΚΒ'					
ΚΓ'					
ΚΔ'	Ὑγειονομικὴ Νομοθεσία	»	»	26 »	3.50
ΚΕ'	Ποινικὸς Νόμος.	»	»	33 »	4.—
ΚΣ'	Ποινικὴ Δικονομία	»	»	53 »	4.50
ΚΖ'	Χαρτόσημον	»	»	16 »	2.50
ΚΗ'	Τελωνειακὴ νομοθεσία.	»	»	13 »	4.—
ΚΘ'	Τύποι Ἀστικοῦ Δικαίου	»	»	7 »	1.50
Λ'	Μεταλλεῖα	»	»	40 »	2.50

Ἀπαντῶντὰ ἀνωτέρω πωλοῦνται καὶ χρυσόδετα προστιθεμένων εἰς τὴν τιμὴν λεπτῶν 50 δι' ἕκαστον Κώδικα.

ΚΩΔΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΣ

Ἐξετάσαντες μέλη τοῦδε τοῦ ἐθνικοῦ συνέδρου

καὶ τηρῶνται

ἀριθμ.

Κώδ.	Τίτλος	Τυπ.	φύλ.	10 δραχ.	1.—
Α'	Κώδ.				
Β'	Σύνταγμα (ἐγγενέσθην)	τυπ.	φύλ.	10 δραχ.	1.—
Γ'	Διεκδικητικὸν (ἐγγενέσθην) (ἐγγενέσθην).				
Δ'	Δημοκρατικὴ Νομοθεσία ἀδούκων δυνάμεων				
Ε'	Ἀστυνομικὴ Νομοθ. (ἐγγενέσθην).				
Ζ'	Ἰθαλλήνων μετὰ Πλατὺς μαρτυρίας				
Η'	Νομισματικὴ Νομοθεσία				
Θ'	Ἐθνικὸν ἀσφάλειον				
Ι'	Ἀστυνομικὴ Νομοθεσία ἐκδοτικῶν ὀργάνων				
ΙΑ'	Στατιστικὴ Νομ. Νομοθεσία				
ΙΒ'	Φόρος Καπνοῦ (ἐγγενέσθην)				
ΙΓ'	Πολιτικὴ Δικονομία				
ΙΔ'	Κώδ. νόμου ἐπιτηδ. καὶ οἰκονομ. (ἐγγενέσθην).				
ΙΕ'	Ἐκδοτικὴ νομοθεσία				
ΙΖ'	Πολιτικὴ Δικονομία				
ΙΘ'	Κώδ. νόμου ἐπιτηδ. καὶ οἰκονομ. (ἐγγενέσθην)				
Κ'	Κώδ. νόμου ἐπιτηδ. καὶ οἰκονομ. (ἐγγενέσθην)				
ΚΑ'	Κώδ. νόμου ἐπιτηδ. καὶ οἰκονομ. (ἐγγενέσθην)				
ΚΒ'	Κώδ. νόμου ἐπιτηδ. καὶ οἰκονομ. (ἐγγενέσθην)				
ΚΓ'	Κώδ. νόμου ἐπιτηδ. καὶ οἰκονομ. (ἐγγενέσθην)				
ΚΔ'	Κώδ. νόμου ἐπιτηδ. καὶ οἰκονομ. (ἐγγενέσθην)				
ΚΕ'	Κώδ. νόμου ἐπιτηδ. καὶ οἰκονομ. (ἐγγενέσθην)				
ΚΣ'	Κώδ. νόμου ἐπιτηδ. καὶ οἰκονομ. (ἐγγενέσθην)				
ΚΖ'	Κώδ. νόμου ἐπιτηδ. καὶ οἰκονομ. (ἐγγενέσθην)				
ΚΗ'	Κώδ. νόμου ἐπιτηδ. καὶ οἰκονομ. (ἐγγενέσθην)				
ΚΘ'	Κώδ. νόμου ἐπιτηδ. καὶ οἰκονομ. (ἐγγενέσθην)				
Α'	Μεταλλεία				

Ἀπαντᾷ τὰ ἀνωτέρω παραινύται καὶ χρυσόδετα προστιθεμένων εἰς τὴν τιμὴν λατῶν 50 ἴσ' ἑκάστον Κώδικα.

Τυπῶται

δρ. 3.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΟΠΑΝΤΑΤΕ